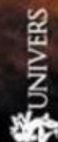
„CEL MAI BUN SCRIITOR DE ROMANE ISTORICE"
STEPHEN KING

WILBUR SMITH

STRIGĂT DE RĂZBOI

și DAVID CHURCHILL

WILBUR SMITH
DAVID CHURCHILL

Saga familiei Courtney #14
STRIGĂT DE RĂZBOI

Traducere şi note de
ANA IRIMESCU
EDITURA UNIVERS
2023

Wilbur Smith este un fenomen la scară planetară – romanele sale s-au vândut în mai mult de 130 de milioane de exemplare, de-a lungul unei cariere de cincizeci şi cinci de ani. Născut în Africa Centrală în 1933, Wilbur s-a dedicat în totalitate scrisului în 1964, publicând peste patruzeci de bestselleruri internaţionale, bazate pe cercetări meticuloase în cadrul numeroaselor sale expediţii în toată lumea.

*

David Churchill este pseudonimul unui premiat jurnalist de investigaţie, pasionat nu doar de a afla mai multe despre persoanele controversate aflate în prim-planul vieţii politice, economice sau mondene actuale, ci şi de istorie şi de cursul imprevizibil al acesteia. Trilogia sa, The Leopards of Normandy, este combinaţia perfectă între istorie, ficţiune, acţiune şi suspans.

*

Poate dragostea să depăşească orice obstacol, chiar dacă acesta este războiul, Al Doilea Război Mondial?

Un nou volum captivant, care continuă povestea deja celebrei familii Courtney, vă va purta din Africa în Anglia şi Germania, prin intermediul lui Saffron şi al lui Gerhard, doi tineri idealişti care visează la propria lor poveste de dragoste, deşi sunt in tabere opuse pe câmpul de luptă.

*

* *

Trecuseră două luni de la declararea războiului, iar soarele toamnei, strălucitor pe cerul albastru de deasupra Bavariei, era atât de măreț, încât părea un strigăt către oameni, să bea bere şi să cânte melodii pe voci energice şi pline de veselie. Însă *Oktoberfest*[1] fusese anulat, iar limuzina lungă şi decapotabilă care urca pe aleea scurtă a vilei din Grünwald, chiar în afara Münchenului, aducea veşti de toate felurile, numai vesele nu.

Maşina se opri. Şoferul deschise uşa pasagerului, ca să-i permită să coboare unui gentleman distins, la peste şaizeci de ani, iar un majordom în uniformă îl pofti în casă. O clipă mai târziu, Athala, Contesa de Meerbach, ridică privirea, in timp ce avocatul familiei, Viktor Solomons, fu invitat în salon. Poate că părul şi barba lui erau mai argintii acum, iar mersul, mai puțin viguros decât odată, însă tăietura impecabilă a costumului, albul sclipitor al gulerului perfect scrobit şi luciul fără cusur al pantofilor reflectau o minte la fel de precisă, ascuțită şi perspicace ca întotdeauna.

---

[1] Sărbătoare tradițională bavareză, sub forma unui târg anual, desfăşurată la sfârşitul lunii septembrie şi Începutul lunii octombrie.

Solomons se opri în fața scaunului pe care stătea Athala, salută respectuos şi discret din cap şi spuse:

— Bună dimineața, Contesă!

Părea încărcat de gânduri, dar era de aşteptat, îşi reaminti Athala. Isidore, preaiubitul fiu al lui Solomons, se afla pe front. Niciun părinte nu putea fi fără griji ştiind că supraviețuirea copilului său se afla la mila zeilor războiului.

— Bună dimineața, Viktor, ce plăcere neaşteptată să te văd! Te rog, ia loc!

Athala întinse grațios o mână înspre scaunul din fața ei, apoi îşi îndreptă atenția către majordomul care îl introdusese pe oaspete şi care aştepta acum noi instrucțiuni.

— Te rog, Braun, puțină cafea pentru *Herr Rechtsanwalt*[2] Solomons. Doreşti o prăjitură, Viktor? Poate puțin ştrudel?

— Nu, Contesă mulțumesc.

În vocea lui Solomons se simțea un ton sobru, realiză Athala, şi, într-un mod neaşteptat, părea că el ezită s-o privească în ochi. *Are veşti proaste,* se gândi. *Să fie vorba despre băieți? I s-a întâmplat ceva unuia dintre ei?*

Îşi zise să-şi păstreze calmul. Nu se cuvenea să-şi trădeze sentimentele, mai ales în preajma unui servitor care încă se afla în cameră.

— Asta e tot, Braun, rosti ea.

Majordomul plecă. Athala simți o dorință bruscă să mai amâne veştile proaste pentru câteva secunde.

— Spune-mi, ce mai face Isidore? Sper că este în siguranță şi că îi e bine.

— O, da, este foarte bine, mulțumesc, Contesă, răspunse Viktor cu un aer distras, ca şi când gândurile îi erau în cu totul altă parte.

---

[2] „Domnul avocat“ în limba germană, în original.

Însă era atât de mândru de fiul lui, încât nu rezistă să nu adauge:

— Ştiţi, divizia lui Isidore este condusă de însuşi Prinţul moştenitor Wilhelm, dacă vă puteţi închipui! Chiar săptămâna trecută am primit o scrisoare de la el în care ne-a zis că abia ce fusese implicat în prima lui acţiune. Maiorul lui ar fi declarat că s-a purtat admirabil în bătaia focurilor de armă.

— Sunt sigură că aşa a fost! Isidore este un tânăr deosebit Acum… ce s-a întâmplat Viktor, de ce-ai venit?

Solomons ezită o secunda ca să-şi adune gândurile, după care suspină:

— Mă tem că nu există niciun alt mod prin care să vă spun asta, Contesă. Cei de la Biroul de Război din Berlin m-au anunţat azi că soţul dumneavoastră, GF.A.R.[3] Otto von Meerbach, a murit Generalul von Fajkenhayn a considerat că este mai bine dacă aflaţi vestea de la o persoană pe care o ştiţi decât să primiţi, pur şi simplu, o telegramă sau o vizită din partea unui ofiţer necunoscut,

Athala se prăbuşi pe spate în scaun, cu ochii închişi, incapabilă să zică ceva.

— Ştiu că trebuie să fie foarte dureros, continuă Solomons, dar durerea era, de fapt ultimul lucru ia care ea se gândea.

Sentimentul copleşitor era unul de uşurare. Fiii ei nu păţiseră nimic. Şi, în sfârşit după toţi anii ăştia, era liberă. Soţul ei nu mai putea face nimic pentru a o răni.

Athala se controla. Fusese învăţată încă de mică să-şi stăpânească trăsăturile fine, de porţelan, pentru a afişa o imagine de-o eleganţă calmă şi aristocrată, indiferent de împrejurări. A-şi ascunde adevăratele sentimente sub

---

[3] Titlu nobiliar german, la aproape acelaşi nivel cu cel de conte.

această mască era acum pentru ea o a doua natură, aşa cum apele unui iaz acoperă picioarele lebedei mereu în mişcare, permițându-i să alunece cu o aparentă uşurință pe supF.A.R.ața ei strălucitoare.

— Cum a murit? întrebă.

— Într-un accident aerian. Am aflat că Excelența Sa era implicat într-o misiune de maximă importanță în Imperiul German. Detaliile sunt secrete, dar mi s-a permis să vă informez că prăbuşirea a avut loc în Protectoratul Africii Răsăritene[4]. Contele zbura la bordul magnificului său zepelin *Assegai*[5]. A fost primul zbor al acelui apparat.

— Înseamnă că britanicii l-au doborât?

— Nu ştiu. Ambasadorul nostru în Berna a fost informat de omologul său britanic doar despre decesul Contelui. A fost un gest de curtoazie, în onoarea eminentului dumneavoastră soț. Am înțeles însă că britanicii nu au în Africa unități ale Corpului Regal de Aviație[6], deci trebuie să presupunem că a fost un soi de accident Combustibilul folosit ca să ridice în aer aceste dirijabile poate fi, se pare, foarte instabil.

Athala îl privi pe Solomons drept în ochi şi îi spuse foarte calm:

— Când s-a întâmplat asta, ea era la bordul *Assegaiului?*

---

[4] Colonie britanica din regiunea Kenyei de astăzi, între anii 1895 şi 1920.

[5] „Suliţa“, termen împrumutat din arabă, în engleză, în original. Desemnează o armă uşoară, folosită pe Coasta de Est a Africii, pentru aruncări la distanţe mai mari şi, de aceea, sugerează ideea de zbor.

[6] Corpul aviaţiei britanice, activ până la sfârşitul Primului Război Mondial.

Avocatului nu trebuia să i se precizeze cine era „ea” Şi, de fapt, nimănui care era cât de cât în temă cu înalta societate germană. Contele von Meerbach era de multă vreme un curtezan notoriu, însă în ultimii ani devenise obsedat de o amantă anume, o frumusețe răvăşitoare cu un păr şaten-închis lucios şi cu ochi albaştri-violet pe nume Eva von Wellberg. Contele o implorase pe Athala să divorțeze, ca să se poată căsători cu tânăra Wellberg, dar ea îl refuzase. Credința ei catolică nu-i permitea să pună capăt căsătoriei. Aşa că ajunseseră la un aranjament Contesa Athala locuia, alături de cei doi băieți mici ai lor, într-o vilă clasică, perfect compartimentată, în orăşelul şic de la sud-vest de München, unde erau cele mai elegante elemente ale societății bavareze. Între timp. Contele Otto îşi păstrase pentru sine castelul familiei de pe malul Lacului Constanța. Acolo îşi ținea amanta sau, aşa cum o privea Athala, curva, şi îşi vedea fiii în rarele ocazii în care putea, nefiind, nici pe departe, dornic să-şi facă timp ca să se ocupe de ei.

— *Assegai* era găzduit de Uzinele de Motoare Meerbach, zise Solomons, referindu-se la giganticul complex industrial pe care se baza averea familiei. Mi s-a spus de către reprezentații oficiali ai companiei care au fost de față la decolarea aparatului de zbor că a fost văzută o femeie urcând la bord. De asemenea, am fost informat de către Biroul de Război că *Assegai* s-a prăbuşit cu întregul echipaj. Nu a supraviețuit nimeni.

Athala lăsă să-i apară pe față un zâmbet trist şi uşor.

— Nici măcar n-o să mă prefac că-mi pare rău că a murit.

— Nici eu nu mă pot preface că vă critic pentru asta. Ştiu foarte bine cât ați suferit din cauza ei.

— Dragă Viktor, eşti mereu atât de bun şi de cinstit. Eşti.. Se opri ea să se corecteze, ai fost avocatul soțului meu, dar nu ai făcut niciodată nimic să mă răneşti.

— Sunt avocatul familiei, Contesă, o corectă Solomons cu delicatețe. Şi atâta vreme cât ați făcut şi veți face parte din familia Meerbach, vă voi considera mereu clienta mea. Acum, dacă pot să vă întreb, sunteți pregătită să discutăm despre urmările tragicului deces al soțului dumneavoastră?

— Da, da, sunt, spuse Athala şi apoi, din motive pe care nu şi le explică pe deplin, resimți brusc pierderea față de care fusese imună până în acel punct tn ciuda propriei suferințe, se rugase mereu ca soțul ei să vadă într-o zi greşeala din felul lui de-a trăi şi să se dedice familiei. Acum, toate speranțele dispăruseră. Începu să plângă şi să scormonească prin geanta aflată la picioarele ei, încercând să găsească o batistă.

— Îmi permiteți? o întrebă Solomons şi căută in buzunar.

Îl refuză printr-un gest al mâinii şi dădu din cap, fără a avea încredere în sine însăşi să vorbească. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta, îşi presă batista pe ochi, îşi tampona nasul, trase aer adânc în piept şi zise:

— Iartă-mă, te rog!

— Draga mea Contesă, tocmai v-ați pierdut soțul. Oricare ar fi fost dificultățile pe care le-ați înfruntat, a fost totuşi bărbatul cu care v-ați căsătorit, tatăl copiilor dumneavoastră.

Femeia încuviință şi spuse cu o voce jalnică:

— Se pare totuşi că nu am o inimă de piatră.

— Eu unul nu am presupus niciodată că ați avea. Nici măcar o clipă.

Dădu din cap mulțumindu-i, după care zise:

— Te rog să continui… Cred că erai pe punctul de a-mi explica urmările…

Nu reuşi să spună cuvântul „morții“, aşa ca adăugă:

— A ceea ce s-a întâmplat.

— Exact. Nu poate avea loc o înmormântare, din păcate, pentru că, în cazul în care corpul a fost recuperat, britanicii deja l-au îngropat.

— Soțul meu a murit în timp ce-şi slujea țara peste hotare, zise Athala îndreptându-şi spatele şi revenind la aerul ei reținut. Acest lucru este de aşteptat.

— Într-adevăr. Dar cred că ar fi complet adecvat şi fără îndoială de aşteptat să aibă loc un moment de aducere-aminte, poate la Frauenkirche, în München, sau poate considerați că ar fi mai potrivită capela familiei de la *Schloss*[7] Meerbach sau chiar la Uzinele de Motoare.

— La Frauenkirche, spuse Athala fără nicio clipă de ezitare. Nu cred că o uzină este un ioc potrivit pentru a comemora un Conte al Imperiului German, iar capela de la *schloss* este prea mică pentru a face față numărului de persoane care o să-şi dorească să participe. Ar putea cineva de ia firma ta să ia legătura cu biroul arhiepiscopului, să stabilească o dată potrivită şi să se ocupe de organizarea evenimentului?

— Desigur, Contesă, n-ar fi nicio problemă. Aş putea să vă sugerez Bayerischer Hof[8] pentru recepția care o să urmeze comemorării? Dacă îi transmiteți managerului hotelului cerințele, în mare, personalul hotelier o să ştie exact cum să vă ofere chiar lucrurile de care aveți nevoie.

— Din păcate, nici măcar nu pot începe să mă gândesc la asta acum.

Athala închise ochii, încercând să-şi pună în ordine amestecul de gânduri şi de emoții, apoi întrebă:

— Ce-o să se aleagă de fiii mei şi de mine?

[7] „Castel”, în limba germană, în original.

[8] „Curtea bavareză“. în limba germană, în original.

— Ei bine, dimensiunea şi varietatea posesiunilor Contelui fac ca testamentul său să fie neobişnuit de complex. Dar esențialul este că proprietatea familiei de aici, din Bavaria, şi partea majoritară a Uzinelor de Motoare ajung la fiul dumneavoastră mai mare, Konrad, alături de titlul de GF.A.R. von Meerbach. Fiul mai mic, Gerhard, va avea o contribuție mai redusă în cadrul companiei. Diversele proprietăți şi veniturile pe care acestea le generează vor fi păstrate în câte un trust, până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Înainte de acel moment, fiecare dintre ei va primi o alocație generoasă, plus costurile educației, bineînțeles. Orice cheltuială suplimentară va trebui să fie aprobată de către tutorii lor.

— Şi cine vor fi aceştia?

— La început, dumneavoastră şi cu mine. Contesă.

— Dumnezeule, închipuie-ți-l pe Otto oferindu-mi atâta putere!

— A fost un tradiționalist. Considera că mama trebuie să se ocupe de creşterea copiilor. Dar observați că am zis „la început". Odată ce Konrad împlineşte douăzeci şi cinci de ani şi preia controlul asupra afacerilor familiei, o să-şi asume şi rolul de tutore al fratelui său, care va avea la acel moment optsprezece ani.

— Deci, timp de şapte ani, Gerhard va trebui să se roage de Konrad dacă o să aibă nevoie de ceva?

— Da.

Athala se încruntă.

— Mă îngrijorează faptul că unul dintre frați va avea atâta putere asupra celuilalt.

— Excelența Sa a crezut cu tărie că o familie, la fel ca o națiune, are nevoie de conducerea puternică a unui singur bărbat.

— Nu-i aşa că a... presupun că o să am parte de cele necesare traiului.

— O, da, nu trebuie să vă îngrijoraţi în această privinţă. Veţi avea parte de propriile venituri, la care o să se adauge toate proprietăţile, bijuteriile, operele de artă şi aşa mai departe pe care le-aţi primit în timpul căsătoriei, plus o indemnizaţie anuală foarte generoasă pentru tot restul vieţii. De asemenea, o să aveţi un loc în consiliul de administraţie.

— Nu-mi pasă de blestematul de consiliu de administraţie. Mă îngrijorează băieţii mei. Unde se presupune că o să locuim?

— Depinde numai de dumneavoastră dacă doriţi să locuiţi aici, în Grunwald, la Schloss Meerbach sau în ambele locuri. Excelenţa Sa a pus bani deoparte pentru întreţinerea castelului şi a proprietăţilor sale şi pentru angajarea personalului necesar care să menţină standardele pe care el însuşi le cerea. Dacă o să alegeţi asta, o să fiţi din nou stăpână peste Schloss Meerbach.

— Până când Konrad o să împlinească douăzeci şi cinci de ani...

— Da, atunci el va fi stăpânul.

După ce Solomons plecă, Athala se duse sus, în camera copiilor, unde se juca Gerhard. Se uită la el ca la un dar de la Dumnezeu, o binecuvântare neaşteptată, a cărui naştere oferise un moment de bucurie rară într-o căsnicie ce nu mai putea fi salvată. Gerhard fusese conceput în ultima noapte în care Athala şi Otto se culcaseră împreună. Fusese un act scurt şi superficial, iar în noaptea în care Gerhard se născuse el fusese plecat cu *Fräulein*[9] von Wellberg. Însă asta îl făcuse pe bebeluş şi mai special pentru Athala.

Se întrebă cum avea să-i spună că tatăl lui murise. Cum îi explici aşa ceva unui copil de trei ani? Deocamdată, nu avu

[9] „Domnişoara“, în limba germană, în original.

inima să-l întrerupă pe Gerhard, care se juca cu cărămizile din lemn pentru construit, jucăriile lui preferate.

Athalei i se părea mereu fascinant să privească modul în care el aranja cărămizile viu colorate. Avea o înclinație instinctivă pentru simetrie. Dacă punea o cărămidă de o anumită culoare sau formă într-o parte a castelului, casei sau fermei (Gerhard ştia întotdeauna exact ce construia), atunci, obligatoriu, aşeza în partea opusa alta identică.

Se aplecă şi-l sărută pe cap.

— Micul meu arhitect, murmură, iar Gerhard radie de plăcere, pentru că era alintul lui preferat, dintre toate pe care le primise de la ea.

O să-i *zic,* gândi Athala, *dar nu chiar acum.*

*

Le dădu vestea băieților după ce Konrad venise de la şcoală. Avea doar zece ani, dar se considera *deja* bărbatul casei. Astfel, făcu în aşa fel încât să nu arate niciun semn de slăbiciune când i se spuse că tatăl său, pe care-l privea cu atâta admirație, murise. În schimb, dori să ştie toate detaliile despre cele întâmplate. Luptase tatăl lui cu englezii? Câți omorâse înainte să fie prins? Când Athala nu mai reuşi să-i ofere răspunsurile cerute, Konrad explodă într-o criză de furie şi o făcu proastă.

— Tata a avut dreptate să nu te iubească, rânji. N-ai fost niciodată suficient de bună pentru el.

Într-o zi obişnuită, Athala l-ar fi pălmuit pentru asta, însă acum trecu peste moment. Apoi, furia lui Konrad se domoli la fel de repede cum crescuse, iar el întrebă:

— Dacă tata a murit, înseamnă că acum eu sunt Contele?

— Da, răspunse Athala. Eşti GF.A.R. von Meerbach.

Konrad avu o tresărire de bucurie.

— Sunt Contele! Sunt Contele! scandă el, mărşăluind prin camera de joacă precum un micuț gardian îndesat, cu

chipiu roşu. Pot să fac orice vreau şi nimeni nu mă poate împiedica!

Se opri lângă construcţia lui Gerhard, care se ridicase, cărămidă cu cărămidă, până când aproape ajunsese înaltă cât creatorul ei.

— Hei, Gerdi, uită-te la mine!

Gerhard privi în sus, la fratele lui mai mare, cu un zâmbet inocent.

Konrad lovi minunata construcţie a lui Gerhard, împrăştiind cărămizile pe podeaua camerei de joacă. Apoi lovi din nou, şi din nou, până când fu complet distrusă, lăsând în urmă doar resturile colorate care tapetau camera.

Micul chip al lui Gerhard se schimonosi de disperare, iar el fugi suspinând la mama lui.

În timp ce-şi lua în braţe copilaşul, privi spre băiatul Conte, care stătea acum mândru în faţa distrugerii pe care o provocase şi realiză, cu o durere amară, că fusese eliberată de soţul ei doar ca să devină, din nou, sclavă a şi mai teribilului ei fiu.

Fetiţa cea slabă purta o pereche de pantaloni de călărie care fluturau pe coapsele ei, pentru că-i lipsea carnea cu care să îi umple. Părul ei scurt, negru, care, de obicei, nu era prins cu panglici sau clame, fusese aranjat cu agF.A.R.e într-un coc micuţ, în spatele tocii de călărie. Faţa pistruiată îi era bronzată într-un maroniu auriu, iar ochii îi erau clari, purtând albastrul pur al cerurilor africane care o vegheaseră în fiecare zi a vieţii ei.

De jur împrejur, câmpurile înverzite, tivite cu pâraie strălucitoare, se întindeau până la linia orizontului, de parcă zona muntoasă a Scoţiei fusese transportată în Grădina Edenului: un tărâm magic, de o fertilitate fără margini, de o mărime neclară şi de o sălbăticie încântătoare şi neîmblânzită. Aici, leoparzii se întindeau pe crengile

copacilor, care erau, în acelaşi timp, casa maimuțelor vorbărețe şi a şerpilor, precum sclipitorul şi iridescentul mamba verde sau timidul, dar fatalul şarpe boomslang. Iarba înaltă ascundea lei cu colții şi ghearele ascuțite şi, mai necruțători, bivoli ale căror coame puteau să pătrundă adânc în pântecele omului la fel de uşor ca un ac printr-o pânză de bună calitate.

Fata abia dacă se gândea la toate aceste pericole, pentru că nu ştia o altfel de lume. În plus, avea în minte lucruri mult mai importante. Atinse uşor botul catifelat al poneiului ei, o iapă castanie somaleză de care nu se despărțise din momentul în care o primise, de ziua ei, la împlinirea vârstei de şapte ani, cu opt (uni in urmă. Iapa se numea Kipipiri[10], care era şi cuvântul în kiswahili pentru „fluture“, şi numele muntelui care se ridica dinspre est, Ia orizont, tremurând ca un miraj în ceața arşiței.

— Priveşte, Kippy, zise fata, murmurând încet şi mângâietor, uită-te ia toți băieții ăştia obraznici şi Ia armăsarii lor nesuferiți Sale arătăm de ce suntem în stare!

Veni lângă ponei şi, refuzând oferta rândaşului ei de-a o ajuta să se înalțe îşi puse un picior în cea mai apropiată scăriță, se împins «în ea şi săltă în şa la fel de uşor ca un jocheu dintr-un meci din ziua derby-ului. Apoi se aplecă în față de-a lungul gâtului lui Kipipiri, bătându-i coama, şi îi şopti la ureche:

— Zboară, draga mea, zboară!

Cuprinsă de un vârtej înviorător de emoții în care mândria, anticiparea şi entuziasmul amețitor intrau în conflict cu stresul, teama şi nevoia disperată de-a nu se face de râs, fata îşi spuse in sinea ei să se calmeze. Aflase de multă vreme că iubita ei Kippy ii putea simți emoțiile, fiind

---

[10] De fapt, cuvântul înseamnă „piper“ In kiswahill, dar are o pronunţie apropiată de kipepev, care înseamnă fluture.

afectată de ele, şi ultimul lucru de care avea nevoie era un cal sperios şi surescitat. Aşa că respiră adânc, cum o învățase mama ei, înainte să dea drumul aerului încet şi blând, până când simți cum umerii i se «detensionează. Apoi îşi îndreptă spatele şi îşi îndemnă poneiul să meargă la pas, ridicând pF.A.R.ul de pe pământul roşu ca ardeiul, în timp ce înaintau către porțile de start ale traseului de sărituri peste obstacole, care fusese construit pe unul dintre terenurile Clubului de Polo Wanjohi Valley pentru *gymkhana*[11] din 1926.

Ochii fetei erau fixați pe gardurile aşezate în locuri aparent aleatorii de-a lungul traseului. Şi un singur gând îi ocupa mintea: *O să câştig!*

Pe una dintre bârnele ce susțineau marchiza din fier ruginit, amplasată deasupra verandei clubului, fusese atârnat un difuzor. De-acolo izbucni sunetul aspru, ca de tinichea, al unei voci amplificate, care zise:

— Acum, ultimul concurent din cursa de sărituri călare pentru copii sub doisprezece ani, domnişoara Saffron Courtney pe Kipi-pipi-piri...

Timp de o secundă, căzu tăcerea, după care vocea continuă:

— Îmi pare foarte rău, mă tem că au fost puțin cam multe pip-uri.

— Şi puțin cam multe păhărele de gin roz, ce spui, Chalky? strigă o voce din rândul spectatorilor, aşezați pe băncile de lemn ce serveau pe post de locuri celor care voiau

---

[11] „Concursuri călare“, termen împrumutat din hindi, în limba engleză, în original. În acest context, termenul este folosit pentru concursuri desfăşurate între cetățeni britanici în coloniile britanice, în special în India şi estul Africii.

să urmărească *gymkhana* anuale, organizate de clubul de polo pentru copiii membrilor săi.

— Mult prea adevărat, băiete drag, mult prea adevărat, se confesa prezentatorul, după care continuă; Până acum, a avut loc o singură trecere clară, executată de Percy Toynton pe Hotspur, ceea ce înseamnă că Saffron este singura care mai stă între el şi victorie. Este, de departe, cea mai tânără concurentă din cadrul acestui eveniment, aşa că haideți s-o aplaudăm cum trebuie şi să-i dăm drumul!

Se auzi un ropot de aplauze fără vlagă dinspre cei circa cincizeci de colonişti albi care veniseră să-şi vadă copiii concurând la *gymkhana* sau care, pur şi simplu, profitau de orice ocazie pentru a-şi părăsi fermele şi afacerile ca să socializeze. Căldura soarelui de la începutul după-amiezii şi atmosfera încărcată îi moleşiseră, pentru ca terenurile de polo se aflau la o altitudine de peste 2 000 de metri, ceea ce amplifica efectul consumului eroic de alcool. Câteva suflete decadente şi foarte blazate erau amorțite de opiu, iar cei care afişau semne dare de energie sau de agitație trăseseră foarte probabil pe nas puțină cocaină, devenită recent, pentru cei mai îndrăzneți din societatea kenyană, la fel de familiară ca un Cocktail înainte de cină.

Însă mama lui Saffron, Eva Courtney, era pe de-a-ntregul lucidă. Fiind însărcinată în şapte luni şi după două sarcini pierdute de la naşterea fiicei sale, i se interzisese orice era mai puternic decât un pahar ocazional de Guinness[12], ca să-şi refacă puterile. Privi spre obstacolele care fuseseră ridicate pe unul dintre terenurile de polo, şopti pentru sine:

Noroc, dulceața mea şi strânse mâna soțului ei.

---

[12] Bere tare neagră, irlandeză, pe bază de orz.

— Sper numai să nu cadă, zise, cu ochii adânci şi violeţi învăluiţi de neliniştea specifică mamelor. Este numai o fetiţă şi uite cât de înalte sunt unele obstacole...

Leon Courtney îi zâmbi soţiei lui.

— Nu-ţi face griji, iubito, o linişti el. Saffron e fiica ta. Adică e la fel de vitează ca o leoaică, la fel de drăguţă ca un flamingo roz... şi la fel de dură ca un rinocer bătrân. O să treacă de ele neatinsă, ţine minte ce-ţi spun.

Eva Courtney îi zâmbi lui Leon şi îşi desprinse mâna dintr-a lui, pentru ca el să se poată ridica şi să meargă pe terenul de polo. *Ăsta-i Bursucul meu,* se gândi ea. *Nu suportă să stea jos şi să-şi vadă fata de la distanţă. Trebuie să fie în mijlocul acţiunii.*

Eva îl poreclise Bursucul pe Leon într-o dimineaţă, cu doisprezece ani în urmă, la scurtă vreme după ce se cunoscuseră. Cum se luminase, porniseră cu caii prin Valea Marelui Rift, iar Eva văzuse o creatură amuzantă cam de mărimea unui câine îndesat, robust şi cu picioarele scurte. Avea blana neagră pe burtă şi în partea de jos a corpului, şi albă şi gri-palidă în partea de sus, şi adulmeca împrejur prin iarbă, de parcă era un bătrân care-şi căuta ochelarii de citit.

— Ce este? întrebase ea, la care Leon îi răspunsese:

— E un bursuc de miere.

Îi zisese că, deşi nu părea o fiară, era una dintre cele mai feroce şi neînfricate creaturi din Africa.

— Chiar şi leul îl ocoleşte, spusese Leon. Cine se amestecă în treburile lui o face pe propria răspundere.

Ar putea să vorbească despre el însuşi, se gândise Eva. Pe atunci, Leon, în jur de douăzeci şi cinci de ani, îşi câştiga pâinea ca ghid de safari. Acum mai avea doar un an până la patruzeci, iar înflăcărarea copilărească din priviri, care îi luminase cândva ochii, era înlocuită de siguranţa mai aşezată a unui bărbat matur aflat în floarea vârstei,

încrezător în abilitățile lui de vânător şi de luptător. Între sprâncenele lui Leon era o scobitură adâncă, iar în jurul ochilor şi al gurii, mai multe linii. Dincolo de frustrarea resimțită de femei de-a lungul timpului, cum ca liniile reprezentau semnul nedorit că tinerețea şi frumusețea lor se estompau, Eva trebuia să recunoască faptul că pe chipul soțului ei acestea sugerau experiență şi autoritate şi-l făceau să fie cu atât mai atrăgător. Corpul îi era puțin mai masiv în zona trunchiului, iar talia nu îi mai era la fel de subțire cum fusese odată, însă – încă o nedreptate! — asta îl făcea să pară mai solid şi mai puternic.

Eva privi în jur, la ceilalți bărbați din comunitatea de expatriați adunată în acest colț al Kenyei. Ochii i se opriră la Josslyn Hay, moştenitorul de 25 de ani al Contelui de Erroll, înaltul Administrator ereditar al Scoției. Era un tânăr înalt, bine făcut, care purta kilt, cum făcea deseori pentru a-şi onora moştenirea, şi un şal somalez ocru-roşiatic atârnat pe un umăr. Era destul de drăguț, cu părul blond dat pe spate ca o celebritate.

Ochii lui reci şi albaştri priveau înspre lume şi, mai ales, la partea feminină cu obrăznicia leneşă şi somnoroasă a unui animal de pradă care-şi ocheşte următoarea masă. Hay sedusese jumătate dintre femeile albe aflate în Protectoratul Africii Răsăritene, însă Eva era mai mult decât obişnuită cu acest gen şi satisfăcută pe deplin cu propriul ei mascul alfa, încât să fie, măcar pe departe, interesată să se alăture cuceririlor lui. În plus, era mult prea tânăr şi neexperimentat ca s-o intereseze. Cât despre ceilalți bărbați de acolo, erau o gaşcă pestriță de aristocrați ce fugeau de noua lume britanică de după război; emigranți sprijiniți financiar de acasă care îşi dădeau aere în vreme ce se rugau pentru următorul cec de încasat şi aventurieri convinşi să meargă în Africa de promisiunea unei vieți pe care nu aveau cum să spere vreodată s-o atingă acasă.

Leon Courtney era, însă, diferit. Familia lui locuise în Africa timp de două sute cincizeci de ani. Vorbea kiswahili la fel de bine ca engleza, discuta cu localnicii masai în propria lor limbă şi ştia o arabă excelentă – un instrument esențial pentru un bărbat al cărui tată fondase o afacere de comerț născută pe singurul vapor cu zbaturi de pe Nil şi care acum se întindea de la minele de aur din Transvaal[13], până la câmpurile de bumbac din Egipt şi la sondele de ulei din Mesopotamia. Leon nu se juca. Nu avea nevoie. Era suficient de bărbat exact aşa cum era.

Da, Bursucule, sunt norocoasă, se gândi Eva. *Cea mai norocoasă să te iubesc şi să fiu iubită de tine.*

Saffron se încurajă la începutul cursei. *Trebuie doar să-l bat pe Percy!* îşi zise.

Peste o săptămână, urma să fie cea de-a treisprezecea aniversare a lui Percy Toynton, aşa că abia dacă era potrivit pentru eveniment. Nu numai că avea aproape dublul vârstei lui Saffron, insa atât el, cât şi calul lui erau mult mai mari şi mai puternici decât ea şi Kipipiri. Saffron nu îl considera pe Percy un băiat drăguț. Era lăudăros şi îi plăcea să pară deştept pe socoteala altor copii. Totuşi, trecuse peste obstacole fără să facă nicio greşeală. Aşa că era absolut obligatoriu să-l egaleze şi apoi să-l întreacă la proba de sărituri pentru departajare, care avea să urmeze.

— Nu te grăbi, îi spusese tatăl ei în acea dimineață, în timpul micului-dejun. Aceasta este o lecție de viață foarte importantă. Dacă ai de rezolvat o sarcină dificilă şi mare, nu te plânge despre cât de greu este. Împarte-o în treburi mai mici şi mai uşoare. Apoi rezolvă-le conştiincioasă una după

[13] Regiune din Africa de Sud de astăzi.

alta, iar la sfârşit o să descoperi că ți-ai îndeplinit cu succes sarcina care părea atât de grea. Înțelegi?

Saffron se încruntă, îşi răsuci buzele dintr-o parte într-alta, gândindu-se la ce zisese tăticul ei.

— Cred că da, răspunse, însă fără prea mare convingere.

— Ei bine, la concursul de sărituri trebuie să faci un tur complet curat. Asta-i foarte greu, nu?

— Da, încuviință Saffron.

— Dar dacă te uiți la o săritură, pun pariu că mereu crezi că o poți face.

— Întotdeauna! fu de acord Saffron.

— Foarte bine. Nu te gândi cât de dificil este să faci un tur curat Gândeşte-te la o săritură uşoară, apoi la alta, apoi la alta... şi, când ajungi la final, dacă sari peste toate acele obstacole, ei bine, atunci o să ai un tur curat şi nu o să-ți pară că a fost dificil.

— A, înțeleg! spuse ea, plină de entuziasm.

Acum, Saffron se uită spre linia neregulată a celor cu care concura şi a părinților lor, care se întindea pe o parte a arenei, şi îl văzu pe tatăl ei. El îi prinse privirea şi îi făcu voios cu mâna, însoțindu-şi gestul cu unul dintre zâmbetele lui largi, care o făceau mereu să se simtă bine, pentru că erau pline de optimism şi încredere. Îi întoarse zâmbetul, după care îşi îndreptă atenția spre primul obstacol: o pereche simplă de bare albe, care formau un X abia ridicat de Ia pământ, mai coborât în mijloc decât pe margini. *Ăsta-i uşor!* se gândi şi se simți brusc mai puternică şi mai încrezătoare. O îndemnă pe Kipipiri înainte, iar micuța iapă o luă la trap, după care la galop, şi trecură de poarta de start, îndreptându-se spre obstacole.

Leon Courtney nu-şi arătă deloc încordarea atunci când Saffron îşi începu turul. Inima îi exploda de mândrie. Copila ar fi putut participa la categoria sub opt ani, însă simpla idee de-a sări peste obstacolele de bebeluşi, dintre care cel

mai înalt abia dacă ajungea la genunchiul lui Leon, o îngrozise. De aceea insistase să urce cu o treaptă grupa de vârstă şi, pentru cei mai mulţi, acest lucru era, în sine, remarcabil. Ideea că ar putea câştiga era de-a dreptul fantezistă. Însă Leon îşi cunoştea fiica. Ea nu se raporta aşa la povestea asta. Ea voia victoria sau nimic altceva.

— Hai, Saffy, şopti el, nedorind să strige, de teamă să nu-i sperie poneiul.

Se apropie în galop de primul gard; o pregăti pe Kipipiri, după care se aruncă înainte şi zbură chiar prin centrul obstacolului, lăsând mult spaţiu dedesubt. Saffron zâmbi în sinea ei. Ea şi Kippy erau ambiţioase şi încăpăţânate. După cum zicea mama ei:

— Voi două sunteţi la fel!

În zilele în care Saffron nu se înţelegea cu poneiul ei, rezultatele erau invariabil dezastruoase, însă când erau unite şi trăgeau în aceeaşi direcţie, se simţea de parcă puteau să înfrunte împreună lumea. Energia cu care sărise Kippy, echilibrul ei perfect în momentul saltului şi la aterizare, ritmul paşilor şi felul în care îşi ciulea urechile îi dădeau lui Saffron speranţa că ar putea fi una dintre zilele bune.

Cu toate astea, provocarea devenise acum mult mai dificilă. Următorul gard era dublu: două garduri din bârne, cu un singur pas între ele.

— Ce fata bună! spuse Saffron în timp ce Kippy trecu la fix peste primul element din grup, execută perfect pasul şi sări apoi şi peste a doua bârna.

Stresul dispăruse de tot. Saffron devenise una cu animalul de sub ea, controlând toată puterea strânsă în muşchii încordaţi de sub pielea densă, neagră şi lucioasă a lui Kippy.

Încetini poneiul, se întoarse nouăzeci de grade la dreapta şi o luă de-a lungul liniei celor trei garduri aflate acum în

fața ei. Primul era o poartă simplă şi albă, peste care trecu uşor. Pentru vârsta ei, Saffron avea picioare lungi, chiar dacă la fel de subțiri ca ale unei berze, dar îşi ținea scărițele strânse scurt, pentru a se putea ridica din şa mai uşor în timp ce sărea şi îşi conducea poneiul în sus şi pe deasupra obstacolului. Urmă încă un rând simplu de bârne, chiar dacă fusese pus peste grămezi de crengi de *Delonix*[14], împodobite şi acum cu roşul lor aprins şi florile galbene: din nou, nu se dovediră a fi un adversar demn pentru Saffron şi Kipipiri.

— Recunosc, Courtney, fata asta a ta e uşoară ca o pană în şa, zise unul dintre ceilalți spectatori, un maior de cavalerie pensionat pe nume Brett, care servea şi ca magistrat local, în timp ce Saffron tocmai trecea de un obstacol din doua garduri de bârne aflate unul lângă celălalt. Şi ține bine şi de hățuri. E un spectacol bun.

— Mulțumesc, domnule maior, spuse Leon, în vreme ce Saffron o întorcea pe Kipipiri ca sa treacă peste următorul grup de obstacole, înşirat în diagonală de-a lungul traseului: un zid şi un salt peste apă. Dar să ştiți că nu pot să-mi arog niciun merit. Când vine vorba despre călărie, Saffron e categoric fiica mamei ei. Nu v-ar veni să credeți câte ore şi-a petrecut Eva cu ea învățând-o să călărească, una mai încăpățânată decât cealaltă, luptându-se ca doua pisici încolțite, însă, slavă Domnului, pare să dea roade.

Leon zâmbi afectuos la gândul celor mai dragi două persoane din viața lui şi zise:

— Scuzați-mă o clipă.

Apoi îşi îndreptă toată atenția spre circuit.

---

[14] Delonix regia, specie de arbust de talie mare, tropical, cu frunze bogate şi flori ample roşii.

Dintr-un oarecare motiv, poneiul fiicei lui avea groaznicul obicei de „a-şi înmuia un deget în apă”, cum îi plăcea Iui Leon să spună. Era în stare sa sară peste cele mai înalte, late şi înfricoşătoare garduri, dar treaba diavolului era s-o convingă că apa reprezenta, mai degrabă, un obstacol ce trebuia evitat decât o piscină în care să sară.

În timp ce Saffron se pregătea pentru provocarea din fața ei, Leon inspiră adânc, încercând să-şi calmeze pulsul care o luase razna.

Nu ştiu ce simte Saffy despre runda asta., se gândi el. *Dar eu sunt de-a dreptul zguduit când mă uit.*

Câte un gard pe rând, câte un gard pe rând, îşi repetă Saffron, fixându-şi ochii pe zid.

— Acum, fetițo, zise ea şi o îndemnă pe Kippy peste gazonul uscat.

Zidul era înalt. Trecură peste el fără să lovească vreo cutie pentru transportul ceaiurilor, din lemn pictat, din care acesta fusese improvizat. Însă, la aterizare, poneiul se împiedică, iar Saffron avu nevoie de toată priceperea ei ca s-o țină în picioare, s-o ghideze în față, s-o echilibreze şi s-o facă să se mişte din nou cu putere, în vreme ce se apropiau de obstacolul cu apă.

Saffron era absolut hotărâtă să nu rateze, de data asta, momentul cu apa. Galopă la capacitate maximă, interpretă greşit ritmul, fu nevoită să se ridice de la pământ la o distanță foarte mare de obstacol, însă mergeau atât de repede, încât Kipipiri zbură ca o săgeată peste bârne şi peste balta maronie şi noroioasă de sub ele. Saffron făcu tot ce putu ca s-o încetinească – de data asta printr-o curbă tare la stânga înainte să iasă din ring.

Fata rămăsese fără suflare, dar în sinea ei se simțea triumfătoare. *Nicio greşeala! Aproape am terminat!*

În fața ei era un gard jos, din trei bârne dungate puse una peste cealaltă. Comitetul clubului de polo pentru *gymkhana* hotărâse ca această provocare să fie cât mai blândă pentru călăreți, pentru că imediat după ea se afla ultima şi cea mai grea săritură: o necruțătoare triplă combinație, formată dintr-un gard simplu din bare, urmat de-un obstacol cu baloturi de fân şi, la final, de un alt gard, fiecare cu un singur pas între ele. Cu excepția lui Percy, nimeni nu reuşise să treacă fără să dărâme cel puțin unul dintre garduri.

Saffron trebuia să execute totul curat. Îşi adună fiecare fărâmă de energie pe care o mai avea şi călări de-a lungul laturii arenei aflate cel mai aproape de spectatori, recalculând în minte structura de paşi de care avea nevoie pentru a intra în combinația triplă la momentul potrivit, exact cu viteza potrivita. Abia se gândi Ia bârne, în timp ce Kipipiri sărea peste ele.

Pe când copitele anterioare ale poneiului treceau peste obstacol, lui Saffron i se păru că auzise o izbitură în spatele ei. Aruncă o privire şi văzu că bârna de sus fusese mişcată puțin din loc, dar părea să fie tot acolo, aşa că nu se mai gândi la ea. Abia văzu oamenii care treceau pe lângă ea şi nici nu le auzi icnetul slab pe care îl scoaseră, în timp ce se apropia de primul element, îl execută perfect, sări peste bârne, îi menținu echilibrul lui Kippy pe durata următorului pas, trecu şi de cel de-al doilea rând, merse mai departe şi apoi trase atât de tare de hățuri, încât aproape că ridică poneiul, aruncându-se împreună cu el peste obstacol.

Am reuşit! Am reuşit! se gândi Saffron încântată, în timp ce galopa spre linia de sosire. Trecu peste ea şi o încetini pe Kipipiri la trap, în timp ce ieşeau din arenă. Îl văzu pe tatăl ei fugind către ea, evitând spectatorii din stânga şi din dreapta, care aplaudau, şi îi făcu tare din mână. Dar el nu-şi mişcă mâna, în semn de răspuns.

Saffron se încruntă. *De ce nu zâmbeşte?*

După care se simţi ca şi cum fusese lovită în burtă de copita unui cal, în timp ce crainicul anunţa:

— O, ce să zic! Un nenoroc îngrozitor pentru curajoasa Saftfon Courtney, sa lovească penultimul gard când se afla atât de aproape de un tur fără greşeală. Doamne, Dumnezeule, bârnei ăleia i-a luat o veşnicie să cadă! Asta înseamnă că rozeta de învingător ajunge la Percy Toynton. Bine jucat, tinere!

Saffron abia înţelegea ce se întâmpla, în timp ce grăjdarul o lua pe Kipipiri de căpăstru. Nu se putea gândi decât Ia *Cum am putut să dau jos bucata aia mică de bârnă proastă, simplă şi stupidă?* Ochii i se umplură brusc de lacrimi şi abia îl putea vedea pe tatăl ei, Leon, în timp ce o ridica din şa şi o strângea la piept, ţinând-o aproape de el, înainte să o aşeze cu blândeţe pe pământ.

Ea se aplecă înspre el, încolăcindu-şi mâinile pe după picioarele lui, în timp ce el o mângâia pe păr.

— Sunt mai bună decât Percy, ştiu că sunt mai bună, se plânse ea.

Apoi privi în sus, cu faţa pe cât de furioasă, pe atât de nefericită, şi zise, hohotind:

— Am pierdut, tati, am pierdut! Nu pot să cred... am pierdut!

Leon învăţase de mult că, în astfel de momente, nu avea niciun sens să încerce să discute raţional cu Saffron. Temperamentul îi era la fel de feroce ca al unei furtuni africane, dar îşi revenea tot atât de repede, iar soarele reapărea aşa cum se ivea în savană, strălucind la fel de puternic.

Se trase de lângă el, îşi dădu pălăria jos şi o lovi cu piciorul.

Leon auzi în spatele lui pe cineva care-şi drese vocea dezaprobator şi se întoarse să-l vadă pe maiorul Brett încruntându-se în fața mâniei expuse a fetiței.

— Courtney, ar trebui să-i citeşti puțin Kipling domnişoarei ăsteia.

— Asta pentru că se poartă ca o maimuță din *Cartea junglei?* întrebă Leon.

Maiorul nu-i remarcă umorul sau poate nu simți că era locul sau momentul potrivit pentru frivolități.

— Dumnezeule mare, fireşte că nu! Mă refer la poemul acela. Ştii, triumf şi dezastru, impostori, tratează-le pe amândouă la fel şi aşa mai departe.

— A, dar fiica mea este o Courtney, iar noi n-am fost niciodată în stare să ne ridicăm spre asemenea idealuri mărețe. Fie triumfam, fie e un dezastru.

— Ei bine, trebuie să recunosc că nu-i un mod foarte britanic de-a vedea lucrurile.

Leon zâmbi.

— Din multe puncte de vedere, nu suntem foarte britanici, în plus, poemul acela pe care l-ați citat, *Dacă*[15]...

— Absolut, acela este.

— Din câte îmi aduc aminte, Kipling l-a scris pentru fiul său, care a murit în război, săracul băiat.

— Da, cred că pentru el l-a scris, ce imagine tristă!

— Şi ideea întregului text e rezumată în ultimul vers care, dacă mă ajută memoria, sună aşa: „Şi, mai presus de toate, vei fi un om, fiul meu.“

— Chiar aşa, şi un sfat al naibii de bun.

— Da, pentru un băiat este. Dar Saffron este fiica mea. Este o fetiță. Şi nici măcar Rudyard Kipling n-o s-o transforme într-un bărbat.

---

[15] Poem de Rudyard Kipling, scris în 1895.

— Dragă Leon, ce frumos din partea ta că ai venit! spuse Lady Idina Hay.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Leon.

Câțiva membri selecți din mulțimea adunată la *gymkhana* fuseseră invitați la casa familiei Hay, Slains – care era numita după străvechea casă a lui Josslyn Hay –, ca să ia cina şi să-şi petreacă noaptea acolo. Leon se gândise de două ori dacă să accepte invitația. Idina, o femeie scundă şi micuță, cu nişte ochi imenşi şi captivanți, care era pe măsura soțului ei în ceea ce privea apetitul lui şi puterea de seducție, devenise repede o sursă de scandal la fel de mare pentru societatea kenyană, cum fusese în Londra. Aflată acum la cea de-a treia căsnicie, cu armate de amanți în preajmă, era în stare să-şi primească oaspeții în timp ce se întindea goală într-o cadă verde de onix, să stea de vorbă cu ei fără să poarte nimic altceva decât un prosop subțire din bumbac, legat deasupra sânilor în stilul băştinaşelor şi neavând nimic pe dedesubt, să le ofere un boi plin cu cheile de la dormitoarele din Slains, să-i invite să ia una, să-i informeze de la ce cameră era şi să ie sugereze să se culce cu oricine găseau înăuntru.

— Se pare că, pentru servitori, este imposibil, spusese Eva, după ce îi transmisese bârfa lui Leon. Iau toate hainele murdare de pe podea, le spală şi le calcă, dar după aceea n-au nici cea mai vagă idee cui anume s-o returneze.

Însă în această seară, Idina se comporta cât se putea de bine şi era îmbrăcată ca pentru cele mai elegante saloane din Paris, într-o rochie ireal de scurtă, transparentă, însă totuşi în limita decenței, cusută dintr-un şifon de mătase vaporoasă, în culoarea şampaniei Leon era sigur că Eva ar reuşi s-o identifice imediat ca fiind opera unui designer cunoscut, de care el nu auzise.

— Mi-a părut atât de rău să aud că Eva n-a putut să vină, spuse Idina, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Ei bine, oboseşte destul de uşor, fiind însărcinată, răspunse eL fură că trebuie să fie băiat, spune că e dublu față de cât era Saffy în acelaşi stadiu de dezvoltare. Aşa că s-a dus înapoi la Lusima cu Saffy şi cu poneiul.

— Sper că nu conduce!

— A vrut, să ştii. Era absolut hotărâtă să se urce la volan. Dar am pus piciorul în prag şi i-am zis că în niciun caz nu va face asta. Aşa că Loikot, managerul moşiei mele, o duce înapoi în Rolls. Se va întoarce mâine după mine.

Idina râse.

— Eşti singura persoană din Kenya care s-ar putea gândi să conducă pe drumurile astea respingătoare şi neasfaltate într-o maşină atât de sălbatic de extravagantă!

— Dimpotrivă, este o maşină foarte solidă şi practică. A fost construită ca maşină blindată, şi în timpul războiului a trans portat diverse lucruri dintr-o parte într-alta a Arabiei şi a Mesopotamiei. Când s-a instalat pacea, armata avea mult mai multe maşini decât i-ar fi trebuit, aşa că am cumpărat una. Am aranjat-o puțin, însă pe dedesubt este tot un vehicul militar, rânji Leon înspre Idina. Dacă, brusc, situația se înrăutățeşte din nou, pot să sudez câteva placi armate, să lipesc o automată deasupra locurilor pasagerilor şi să merg direct la război.

— Poate ar trebui să-mi iau una, se amuză Idina. Fireşte, o am pe Hispano-Suiza mea şi e un obiect minunat.

— Şi eu zic la fel. E cel puțin la fel de impozantă ca Roller-ul meu, iar barza aceea de argint de pe capotă se ia la întrecere cu Spiritul Extazului[16] în ceea ce priveşte stilul.

---

[16] Marcă spaniolă de maşini.

— Aşa e, dar e făcută să umble de colo până colo prin Mayfair[17], nu să se lovească toată pe drumurile prăfuite ale Africii… Acum trebuie sa mă ridic şi să mă asigur că cina este pregătită aşa cum trebuie, concluziona Idina. Doar pentru că suntem departe de casă, asta nu înseamnă că trebuie să ne coborâm standardele.

În afară de înlocuirea cheilor de la camere, se gândi Leon, ducându-se să se pregătească pentru cină. *Sau poate că şi în Mayfair se procedează aşa.*

Înainte de cină, oaspeţii se adunaseră pentru a bea ceva şi se împărţiră pe genuri, de o parte, bărbaţii, îmbrăcaţi toţi în costume negre şi cămăşi albe, implicaţi în conversaţii, de altă parte, doamnele, ca un stol de păsări cântătoare cu penaje multicolore. Leon Courtney legăna în mână un pahar de whisky şi vorbea cu un grup restrâns, in care se afla şi Josslyn Hay, gazda lui. Cei doi bărbaţi ieşeau în evidenţă, fiindcă erau mai înalţă decât ceilalţi, dar şi pentru ca erau, în mod evident, figurile centrale din grupul acela: doi magneţi pentru ochii iscoditori ai femeilor.

— Cred că o să încerc cu Leon Courtney, spuse Onorabila Amelia Cory-Porter, o tânără divorţată elegantă, machiată în culori puternice, cu o tunsoare bob la modă, care hotărâse să se stabilească în Kenya până când scandalul din jurul mariajului său, încheiat pentru că-şi înşelase soţul, avea să se risipească. Este de-a dreptul atrăgător, nu crezi?

— Draga mea, îţi pierzi vremea, o informă Idina Hay. Leon Courtney este singurul bărbat din toată Kenya care refuza să se culce cu oricine altcineva in afară de soţia lui. Abia dacă îi atrage vreo persoană atenţia. De fapt, e de-a dreptul

[17] Cartier opulent din Londra.

stânjenitor. Mă face să mă întreb dacă îmi pierd îndemânarea.

Amelia părea uluită, de parcă s-ar fi confruntat cu un aspect complet nou şi neaşteptat al comportamentului uman.

— Refuză sexul? Serios? Asta nu pare deloc normal, mai ales când soția lui nu e în postura de a-i face pe plac. Crezi că ar putea fi, în secret, homosexual?

— Cerule, nu! Ştiu din surse sigure că în zilele lui de crai, era un cuceritor. Dar din clipa în care a pus ochii pe Eva, s-a îndrăgostit până peste cap şi de atunci este înnebunit după ea.

— Nu cred că-l poate condamna nimeni, spuse Amelia, deşi aerul ei dezaprobator era evident. Am văzut-o la *gymkhana* şi e minunată. Cum se spune în romanele romantice – ochii ca nişte lacuri limpezi? Cu siguranță aşa sunt ai ei. Dar, chiar şi aşa, e enorm de gravidă. Nimeni nu se aşteaptă în zilele noastre ca un tânăr să trăiască precum un călugăr numai pentru că nevastă-sa e umflată ca un balon cu aer cald.

— Ei bine, probabil că Leon Courtney este, pur şi simplu, un gentleman de modă veche.

— O, nu fi naiva! Ştii la fel de bine ca mine că nu a existat niciodată aşa ceva. Însă, oricum ar fi, draga mea, spune-mi despre Eva. E foarte ciudat. Mi s-a părut că simt un accent din Northumberland[18] în vocea ei – tati mergea acolo la vânătoare şi îl însoțeam cu toții, aşa ca recunosc accentul membrilor din personal, al paznicilor şi aşa mai departe. Dar am auzit că, de fapt, e din Germania, aşa e?

— Păi, spuse Idina, în timp ce ambele femei se mişcară imperceptibil una mai aproape de cealaltă, ca nişte

---

[18] Comitat din Anglia.

conspiratori care împărtăşesc un secret ucigător, oamenii care chiar sunt din Protectoratul Africii Răsăritene, cum e Florence Delamere, stabilită aici de ani şi ani de zile, îşi pot aminti când a călcat Eva în Nairobi pentru prima oară, cam cu un an şi ceva înainte de război. Un industriaş german îngrozitor a ajuns în oraş în cadrul celui mai luxos safari văzut vreodată, alături de o decapotabilă splendidă în care să meargă la vânătoare, de numeroase camionete care să-i transporte bagajele şi de două avioane imense, create de propria lui companie.

— Dumnezeule, ce spectacol extraordinar! spuse Amelia, evident impresionată de o asemenea manifestare de putere şi de bogăție.

— Categoric, aprobă Idina. Fireşte că întregul oraş a ieşit să vadă maşinile zburătoare, însă până la sfârşitul zilei, la fel de mult se vorbea şi despre fermecătoarea creatură care defila încoace şi încolo la brațul industriaşului, fără să-i pese că era amanta lui şi spunându-şi Eva von ceva-sau-cineva.

— Aceeaşi Eva pe care am văzut-o azi?

— Chiar ea. Şi cine crezi că era vânătorul alb[19] care era ghidul germanului?

— Dumnezeule, era Leon Courtney?

— Chiar el. În fine, Eva şi industriaşul – se pare ca era imaginea perfectă a unui neamț bătăios, cu cap pătrat – s-au întors în Germania, şi acesta a părut să fie finalul poveştii, însă apoi, imediat după începutul războiului, ea s-a

---

[19] Vânători de animale mari, profesionişti sau amatori, care au operat pe teritoriul Africii, folosindu-se în special de resurse europene la sfârşitul secolului al XIX-lea ţi începutul secolului al XX-lea. Mulţi dintre ei au devenit apoi comercianţi, exportând în Europa şi Americi bunuri locale valoroase.

întors in Kenya într-un mod misterios, paraşutându-se dintr-un zepelin gigantic.

— A, nu! Asta-i pur şi simplu prea extraordinar! râse Amelia.

— Ei bine, asta-i povestea, şi am auzit-o de la destui oameni care au fost aici atunci, încât să n-o cred. Se pare că zepelinul s-a prăbuşit adânc în inima Maasailandului[20]. Şi a fost doborât de către...?

Idina făcu o pauză ca să-şi tachineze interlocutoarea.

— Nu! Nu-mi spune! Nu Leon, din nou!

— Exact... şi din epava, arătând la fel de drăguță ca un tablou şi la fel de proaspătă ca o margaretă, iese minunata Eva şi cade leşinată în brațele lui!

— Norocoasă fată! Dacă m-ar vrea, aş leşina bucuroasă in brațele lui chiar acum.

— Ei bine, n-o s-o facă, aşa că va trebui să-ți găseşti un alt bărbat în brațele căruia să leşini.

— Eşti sigură? întrebă Amelia, încrețindu-şi sprânceana de porțelan într-o mică încruntătură. Chiar e păcat să renunți fără luptă. La urma urmei, Leon e bogat şi, în plus, divin de frumos. Lusima trebuie să fie una dintre cele mai mari moşu din țară.

— Ştii, a plătit pentru teren cu bani lichizi, spuse Idina. O jumătate de milion de lire sterline pentru o sută douăzeci de mii de acri Nu a fost nevoit să împrumute un penny. Este complet adevărat pentru că am aflat asta de la cel care a făcut vânzarea.

— O jumătate de milion? Bani lichizi? ofta Amelia.

— Categoric. Odată mi-am făcut curaj să-l întreb pe Leon de unde are atâția bani, dar a fost foarte evaziv. Prima oară

---

[20] Nume dat de europenii colonişti regiunii ocupate tradiţional de populaţia Masai, care acoperă aproximativ tot sud-vestul Kenyei de astăzi şi o parte din nordul Tanzaniei.

a vorbit despre despăgubiri de război, după care a spus că au fost plata pentru diverse patente care i-au aparținut tatălui Evei.

— Probabil că e un gangster şi că toate astea sunt rezultatele crimelor sale diabolice! spuse Amelia exaltată. Îmi place ideea de-a fi – care-i expresia? — amantă de gangster.

— Sunt sigură că-ți place, rățuşca mea, dar, orice ar fi el, cu siguranță Leon Courtney nu este un criminal. Bănuiesc că are ceva de-a face cu războiul.

Ochii Idinei căpătară brusc o lucire malițioasă.

— Draga mea, ce-ai zice dacă îți lansez o provocare? O să schimb aranjamentul la masa de la cină şi o să te aşez lângă Leon. Dacă poți să afli de unde are aurul, până ne retragem ca să-i lăsăm pe bărbați cu brandy-ul şi cu țigările lor, o să fiu, într-adevăr, foarte impresionată.

— S-a făcut, spuse Amelia. Şi o să-l şi seduc, uită-te numai la mine, cu sau fără nevastă.

Idina îşi arcui o sprânceană şi încheie mica lor conversație:

— Ei acum, draga mea, să nu ne lăcomim.

Grație eforturilor Idinei Hay şi ale formidabilei sale menajere Marie, personalul de la bucătăria casei Slains fusese învățat să pregătească mâncăruri franțuzeşti care n-ar fi făcut de râs un dineu la un castel de pe valea Loarei. Vinul, cunoscut ca fiind dificil de păstrat în condiții bune la tropice, se ridica la aceleaşi standarde. Leon învățase cu multă vreme în urmă să bea moderat la altitudine mare, însă femeia de lângă el, care se prezentase ca fiind Amelia Cory-Porter, părea hotărâtă să-i bage pe gât cât mai mult vin roşu Premier Cru. Era destul de atrăgătoare, într-un mod evident şi neinteresant, şi, după gustul lui, acoperită cu prea mult machiaj. Era clar că voia să obțină ceva de la

el, însă Leon nu era foarte sigur despre ce anume ar fi putut fi vorba.

La început, crezuse că flirta, fiindcă tot ceea ce ştia despre femei ii indica faptul ca, dacă s-ar fi dat la ea, i-ar fi făcut pe plac fericită. Însă când confit-ul din piept de rață cu salată de legume cultivate în grădinile casei Slains făcu loc delicioaselor fripturi de antricot servite cu sos de piper, înțelesese că Amelia nu urmărea să se culce cu el – oricum, nu în acest moment ci să obțină informații Fireşte, era o femeie stilată, care ştia să facă un bărbat să se simtă ca fiind cel mai deştept, cel mai fascinant şi cei mai spiritual dintre toți pe care-i întâlnise vreodată. Însă Amelia nu-I flata, ci mai degrabă îl descosea, făcându-şi drum prin viața lui şi înmulțindu-şi întrebările pe măsură ce înainta. Părea s-o intereseze în mod special serviciul lui militar. Leon se străduise s-o expedieze, spunându-i că nu discuta niciodată despre război şi adăugând că, din experiența lui, orice om care-o făcea era un bădăran care aproape sigur mințea.

— În afara cazului în care, fireşte, este un poet, completă el, sperând ca ea, precum majoritatea tinerelor idealiste, să fie distrasă de gânduri despre Wilfred Owen, Siegfried Sassoon şi alți barzi de război.

Însă Amelia nu fu distrasă nici măcar o secundă. Era ca un terier ce purta în nări mirosul unui iepure foarte suculent.

— Am auzit cea mai extraordinară poveste despre cum ai doborât un zepelin gigantic, cu o singură mână. Spune-mi, te rog, căci asta pare atât de curajos, este şi adevărat?

— Mie îmi sună destul de improbabil, spuse Leon. Un zepelin e ceva al naibii de greu de doborât, întreabă orice pilot.

Acum, am vorbit mult prea mult. Trebuie să-mi spui tot ce se întâmplă în Londra, ce este nou, interesant şi aşa mai

departe. Eva va fi încântată dacă pot să-i duc câteva veşti de acasă.

Până la un punct, Leon spusese adevărul. Era, într-adevăr, extrem de dificil să dobori un zepelin cu foc de la o armă automată, şi acesta era unul dintre motivele pentru care nu făcuse niciodată aşa ceva. Iar Eva ar fi fost dornică să audă veşti despre cele mai recente haine Ia moda, despre piesele de teatru, romanele şi muzica ce captivau societatea londoneză.

Dar Amelia nu se lăsă distrasă.

— Ei, cui îi pasă de rochii stupide şi de cărţi şi mai stupide? Vreau să aflu despre zepelin.

Leon suspină. Nu era un subiect pe care să vrea să-l discute, dar cum putea să evite ghearele de metal ale acestei femei fără să fie nepoliticos într-un mod de neiertat? Tocmai îşi cântărea următoarea mişcare, când auzi vocea unui bărbat aflat clar într-o stare mai proastă din cauza vinului, zbierând peste masă:

— Courtney, e adevărat că ai un frate de sânge masai?

Vocea aparţinea unui nou-venit în Kenya, care-şi spunea Quentin de Lancey şi care se comporta în maniera celor din aristocraţie, deşi înfăţişarea îi era departe de a fi nobilă. Era supraponderal şi părea să se aprindă la faţă şi să transpire din cauza arşiţei, ceea ce făcea ca părul lui subţire, de-un şaten-roşiatic, să i se lipească în şuviţe umede pe pielea palidă şi flască.

— Ceva de genul ăsta, răspunse Leon, fără să se implice mai mult în discuţie.

La nouăsprezece ani, când fusese sublocotenent în Batalionul 3 al Puştilor Regale Africane, avusese ca sergent de pluton un masai pe nume Manyoro. Leon îi salvase viaţa acestuia în luptă şi, în momentul în care Leon fusese judecat la Curtea Marţială pentru acuzaţii false de laşitate şi dezertare, probele lui Manyoro fuseseră cele care-l salvaseră.

Nu exista om pe pământ a cărui prietenie s-o aprecieze mai mult.

— Si cum te cheamă ca tuciuriu? Bongo-ceva, din câte am auzit.

Câțiva oameni râseră la această replică, iar o femeie chicoti.

— Bongo de la pământul Bongo-Bongo sau ce? adăugă de Lancey, încântat de propria inteligență ascuțită.

— Numele pe care l-am primit a fost M'Bogo, spuse Leon, iar un om mai înțelept şi mai treaz decât de Lancey ar fi putut sesiza nota de furie înăbuşită din vocea lui.

— Ce fel de nume mai e şi ăsta? insistă de Lancey.

— Este numele marelui zimbru. Reprezintă putere şi spirit de luptă. Mă simt onorat că mi-a fost dat.

Din nou, trebuia să fii nebun să nu ții cont de avertismentul din sintagma „putere şi spirit de luptă" şi, din nou, de Lancey se dovedi a fi surd,

— Ei, haide-hai, Courtney, spuse, de parcă el ar fi fost vocea rațiunii, iar Leon, un prost oarecare. E foarte bine că ne înțelegem cu oamenii ăştia, presupun, dar să nu pretindem c-ar fi orice altceva decât o rasă inferioară. Un tip pe care-l ştiu a fost în interior acum câteva luni, ca să caute un loc bun pentru a-şi face o fermă. Când s-a oprit să înnopteze, şi-a agățat la cort o lampă de paF.A.R.ină. În următoarea clipă, au apărut din tufiş vreo şase neciopliți, complet în fundul gol, în afară de. Cârpa aia roşie pe care o poartă.

— Se numeşte *shuka,* spuse Leon.

Lângă el, ochii Ameliei Cory-Porter se măriseră, iar respirația îi deveni mai grea, simțind ca bărbatul din apropierea ei se pregătea să-şi impună autoritatea, probabil prin forță.

— Da, bine, oricum i-ar zice, săracul individ a fost absolut îngrozit, mai să facă pe el, spuse de Lancey. S-a dovedit că

negroteii au vrut doar să stea lângă cort, cu mădularele bălăngănindu-se uşor în briza serii, căscând gurile la lumină – prietenul meu nu mai ştia încotro să se uite! Ei nu mai văzuseră aşa ceva, au crezut că era o stea prinsă într-o sticlă.

Leon realiză că-şi mototolise şervețelul în mâna dreaptă şi recunoscu semnele unei explozii iminente. *Controlează-te,* se gândi el. *Numără până la zece. N-are rost să te dai în spectacol din cauza unui idiot care vorbeşte numai prostii.*

Îşi relaxă în mod conştient corpul, spre marea dezamăgire a Ameliei, care simțea cum propria anticipare se stinge.

— E adevărat că prima apariție a omului alb şi a lucrurilor lui este ca o surpriză, spuse Leon cât putu de neutru, sperând să închidă subiectul şi să meargă mai departe.

— Fireşte că aşa e, zise de Lancey, care era la fel de dornic să-şi prelungească senzația palpitantă de-a se afla în centrul atenției tuturor. Oamenii ăştia n-au dezvoltat nimic care să treacă nici pe departe drept ceva civilizat.

Leon oftă nerăbdător. *La naiba! Va trebui să-l pun la punct pe bufonul ăsta.*

— E adevărat, masaii nu au în lumea lor zgârie-nori, avioane, telefoane. Însă ştiu lucruri pe care noi nici n-avem cum să le înțelegem.

— Continuă, ce fel de lucruri?

— Chiar şi un copil de masai poate să găsească un anima care s-a pierdut de câteva zile în câmp deschis, spuse Leon Sunt în stare să observe conturul şters al unei urme de elefant pe o bucată de pământ tare ca piatra, unde tu şi cu mine nu am vedea altceva decât pF.A.R. şi pietre, şi să identifice exact animalul căruia ii aparține urma. Dacă soldații masai cărora am avut privilegiul să le comand dădeau peste urmele unor invadatori dintr-un alt trib, ştiau imediat numărul oamenilor din grup, de cât timp trecuseră pe acolo şi încotro se îndreptau. Şi dacă te îndoieşti de

capacitatea creierului african, de Lancey, răspunde-mi la întrebarea asta: câte limbi vorbeşti?

— Mulțumesc, Courtney, mereu am considerat că engleza regelui este suficientă.

— Atunci te afli în urma multor africani, care vorbesc, de regulă, trei limbi: limba tribului, limba de circulație, pe care o folosesc toți membrii națiunii din care face parte tribul, şi limba stăpânilor lor coloniali. Aşa că masaiul care-mi spune M'Bogo a crescut vorbind limba maa[21]. Ca tânăr, s-a alăturat Puştilor Regale Africane, unde ofițerii vorbeau kiswahili, pe care a ajuns s-o stăpânească repede. În ultimii ani, a devenit fluent în engleză. Oamenii ăştia nu sunt negrotei sau tuciurii, cum îți place să le zici Sunt o rasă mândră, nobilă şi războinică, oameni care şi-au păscut vacile pe aceste pământuri din vremuri de demult şi, în mediul lor, sunt din toate punctele de vedere pe măsura noastră şi chiar mai mult.

— Bine zis, replică un bărbat mic, cu scăfârlia cheală şi un rest de păr argintiu, zgâindu-se peste masă printr-o pereche de ochelari cu ramă de oțel.

— Ei bine, spun că există totuşi un motiv pentru care noi suntem stăpânii şi ei, servitorii, insistă de Lancey. Sunt doar o grămadă de sălbatici leneşi şi le suntem superiori şi la minte, şi la trup.

Renunțând la ideea de a-l bate zob pe de Lancey, Leon se gândi ce lecție să-i dea, aşa cum merita din plin, şi fu brusc lovit de inspirație.

— Ai vrea să-ți testezi afirmația? întrebă el.

— O, toarse Amelia. Asta o să fie amuzant!

---

[21] Limbă nilotică vorbită astăzi în sudul Kenyei şi Tanzania mai ales de populaţia Masai.

— Cum? întrebă de Lancey şi, pentru prima oară, în vocea lui pătrunse o notă de prudenţă, întrucât îşi dădu seama ca era posibil să fi căzut într-o capcană.

Leon se gândi o clipă, căutând să vadă cum să-l atragă pe de Lancey, asigurându-se în acelaşi timp de umilirea lui definitivă.

— Pun pariu că un masai de pe moşia mea, Lusima, îi poate depăşi pe oricare trei albi cu care îl pui să concureze.

— Vrei să spui, într-o cursă?

— E un fel de-a spune. Mă gândesc la...

Leon se aplecă în faţă, deasupra mesei, pentru ca toată lumea să-l audă clar. Voia ca acest lucru să fie public.

— De azi într-o săptămână, o să ne întâlnim cu toţii din nou la terenul de polo. Întindem o frânghie de jur împrejurul unuia dintre terenuri, pe toate cele patru laturi. Concurenţii o să fugă în jurul terenului, în afara frânghiei. Mă urmăreşti?

— Da, cred că da, spuse de Lancey. Toţi aleargă în jurul terenului şi dacă un alb câştigă cursa, eu câştig pariul, iar dacă negriciosul tău câştigă, tu câştigi?

Leon zâmbi.

— Asta ar fi prea uşor pentru masai. Ar fi insultaţi de ideea asta şi ar spune că şi unul dintre băieţii lor mici sau chiar o femeie ar putea să câştige.

— Ascultă aici, bătrâne, pare că-ţi urăşti propria rasă.

— N-aş spune asta. Zic numai că fie eşti, fie nu eşti un om bun, iar culoarea pielii n-are nimic de-a face cu asta. Cel mai agresiv şi înspăimântător bădăran pe care l-am întâlnit a fost un alb.

Leon se opri pentru o clipă şi privi în jurul mesei, la feţele dezaprobatoare. După care adăugă:

— Ai grijă, era un neamţ.

Acum, încruntăturile se transformară în zâmbete şi râsete, iar cineva strigă:

— Şi ce s-a întâmplat cu neamţul ăsta oribil?
— Pieptul lui s-a întâlnit cu un glonţ de la o puşcă de vânătoare Nitro Express de calibrul 0.470.
— Asta s-a numit serviciul tău în război? întrebă de Lancey acid. Mai bine decât nimic, presupun.
Omul cu ochelarii cu ramă de oţel îşi drese glasul. Ochii lui aveau o privire filosofică, aproape tristă, iar gura îi era crispata, de parca era foarte conştient de imperfecţiunea omului şi de durata redusă a vieţii sale. Încă o dată, la masă se lăsă tăcere. Acesta era Onorabilul Hugh Cholmondeley, al treilea baron de Delamere şi liderul incontestabil al populaţiei albe din Kenya. Fusese unul dintre primii colonişti britanici din Protectoratul Africii Răsăritene, avea două moşii imense şi era faimos pentru averea pe care o cheltuise încercând să pornească la ferma sa o afacere cu vite, oi şi grâne, menţinând în acelaşi timp neatinsă viaţa sălbatică din zonele vaste ale pământului. În partea din spate a scaunului său se odihnea un baston, pentru că şchiopăta, rezultatul unei muşcături de leu. Şi cu toate astea, în spatele acelor ochi îndepărtaţi, era putere adevărată.
— Domnilor, domnilor, să nu avem parte de neplăceri, spuse Delamere. Pot să confirm participarea lui Courtney în război, alături de mine, fugărindu-l pe şacalul ăla de german enervant von Lettow încoace şi încolo prin tot estul Africii. S-ar putea să vreţi să ştiţi că doamna Courtney ne-a ajutat ca pilot şi navigator de aeronavă şi că a primit, la cererea mea, Medalia Militară pentru curajul de care a dat dovadă sub bătaia focului. Familia Courtney şi-a făcut partea, pe cuvântul meu de onoare.
Leon încuviinţă în semn de recunoştinţă.
— Vă mulţumesc, domnule.

— Nu ai pentru ce, dragul meu băiat. Acum, te rog, termină ce-ai de spus despre pariul tău. După cum ştii, îți împărtăşesc opinia în ceea ce-i priveşte pe masai.

Şi acest lucru era cunoscut tuturor britanicilor din Kenya. Până şi casele Iui Delamere erau construite din acelaşi lut şi chirpici pe care-l foloseau masaii pentru colibele lor.

— Desigur, continuă el, consider că civilizația noastră europeană ca întreg este mai avansată decât cea băştinaşă africană. Cu toate astea, masaii ca indivizi sunt oameni de treabă şi s-ar putea să pun şi eu una, două guinee în vas, odată ce ştiu pe ce pariez. Courtney?

— Foarte bine atunci, începu Leon.

Argumentul despre război fusese uitat în întregime şi, când vorbi, entuziasmul din atmosferă aproape că putea fi atins.

— Propun ca cei trei albi să alerge în ştafetă împotriva unui singur masai. Unul dintre ei va începe deodată cu el, omul de la start va trage cu pistolul, iar ei vor pleca în jurul terenului. Albul continuă să fugă până renunță sau până când masaiul îl depăşeşte cu un tur.

— Chiar este plauzibil să se întâmple asta, Courtney? întrebă Josslyn Hay. Un teren de polo e de două ori mai mare decât unul de fotbal. E mult de jur împrejur.

— Probabil că nu, răspunse Leon. Dar nu vreau să scape nimeni cu mersul la pas. Asta trebuie să fie o cursă de alergat.

— Bine spus. Dar presupun că regulile tale se aplică şi invers. Adică pierzi pariul dacă masaiul se opreşte primul sau este depăşit cu un tur.

— Desigur.

— Înțeleg, după care ce se întâmplă?

— Apoi cel de-al doilea bărbat ia locul celui dintâi, în aceleaşi condiții, apoi al treilea. Pariul meu e foarte simplu. De Lancey, pariez cu tine pe cinci mii de lire ca, în clipa în

care cel de-al treilea bărbat alb o să se oprească sau o să fie depăşit cu un tur, masaiul o să alerge în continuare.

Sângele se scurse de pe chipul lui de Lancey, în timp ce toți ochii erau ațintiți pe el.

— Recunosc, Courtney, că cinci mii e puțin cam mult, obiectă el. Dincolo de posibilitățile mele.

— Bine, spuse Leon. Sorbi gânditor din vinul Iui roşu, încercând să-şi suprime un rânjet imens, în timp ce fu lovit de inspirație. Presupun că nu vrei să-ți iau şi cămaşa de pe tine, nu?

— Prefer să nu, băiete.

— Dar exact asta aş vrea să iau. Uite pariul meu. Dacă pierd, n-o să-ți dau cinci mii de lire. O să-ți dau zece.

Un icnet trecu peste masă. Idina Hay zâmbi pentru sine. Zece mii de lire, cât îi dăduse maică-sa, îi aduseră maşina, casa Slains şi toate rochiile pe care era atât de mândră să le primească direct de la designerul Molyneux[22],[23].

— Şi dacă pierzi, de Lancey, continuă Leon, o să-mi dai cămaşa de pe tine şi toate celelalte piese de îmbrăcăminte pe care o să le porți şi nu o să le primeşti înapoi până când n-o să alergi un tur de teren.

— Ce... să alerg în jurul terenului? în pielea goală? oftă de Lancey, iar ceilalți membri de la masă începeau să-şi formeze, fiecare în minte, o imagine cu el fugind dezbrăcat. La masa începură să se audă râsete.

— La fel de gol cum te-a făcut Dumnezeu.

— Te-a prins aici, de Lancey, spuse Joss Hay, rânjind până la urechi Zece mii de lire pentru un tur la trap în jurul terenului, nu poți să zici nu la treaba asta... Cum era fraza

---

[22] Este vorba despre devalorizarea în timp a monedei. Zece mii de lire în 1926 echivalează cu aproximativ şase sute de mii de lire în 2022.

[23] Edward Molyneux (1891-1974) a fost un creator de modă britanic.

aceea splendidă pe care ai spus-o? Ah, da, cu mădularul bălăngănindu-ți-se uşor în bătaia brizei. Pun pariu că fiecare femeie albă din Kenya o să fie acolo numai ca să vadă spectacolul.

De Lancey observă că singura speranță pe care o mai avea acum era s-o scoată la capăt într-un mod cinic.

— Stai să mă lămuresc: pui pariu cu mine, pe zece mii de lire, pe o rundă de alergări în jurul terenului, că un băştinaş african poate să bată trei domni britanici?

— Absolut.

— Înțeleg... ah, încă ceva. De Lancey făcu o pauză, după care întrebă:

— Şi tipul tău o să alerge gol? Nu asta fac băştinaşii?

— Îmi imaginez că da, răspunse Leon. E vreo problemă?

— Eşti îngrijorat că masaiul te face să pari mic, de Lancey? întrebă un bărbat, stârnind şi mai multe râsete.

— Nu, fireşte că nu. Mă gândeam, pur şi simplu, la doamne. Nu vreau să se supere, în timp ce câteva femei de la masă se uitau una la alta dându-şi ochii peste cap şi clătinând încet din cap, Leon făcu o propunere:

— Uite, o să-i dau tipului care aleargă pentru mine să poarte o pereche de pantaloni scurți, e bine aşa?

De Lancey privi împrejurul mesei, ştiind că numele său în colonie depindea de ce avea să spună. Ca un om ce se aruncă într-o piscină rece ca gheața, se încorda, respiră adânc şi sări:

— În acest caz, Courtney, te-ai făcut cu un pariu, spuse el, în timp ce toată lumea se învioră, fură aduse băuturi şi festivitățile serii porniră din plin.

Leon Courtney ieşise din Marele Război[24] cu o avere chiar mai solidă decât îşi imaginaseră Amelia sau Idina. Aflându-se la un moment dat aproape de faliment, găsise o cale să cumpere una dintre cele mai bune moşii din estul Africii. O numi Lusima, în onoarea mamei lui Manyoro, căreia ajunsese să-i aprecieze din toată inima abilitățile de vindecătoare, povățuitoare şi vizionară mistică. Leon îşi propusese să urmeze exemplul lordului Delamere, care-şi păstrase o mare parte din teren neatins, pentru a fi folosit ca rezervă naturală, iar restul avea să fie utilizat în agricultură. Dacă era vorba să organizeze o afacere în jurul unor safariuri care să atragă clienți bogați din Europa şi Americi, Leon era în elementul său, însă agricultura era altceva. Nu putea să nu observe cum mulți colonişti britanici îşi pierduseră tot ce aveau, încercând să aplice tehnicile agricole europene pe pământul, pe clima şi bolile africane. Aşa că hotărâse să lucreze cu elementul kenyan, nu împotriva lui Ajunsese la o înțelegere cu Manyoro prin care acesta, împreună cu toată familia lui extinsă, se putea bucura de libertate pe întreaga moşie Lusima, atâta vreme cât se îngrijea şi de vitele lui Leon, odată cu ale lor. Întrucât un masai măsura valoarea unui bărbat nu în bani, ci în numărul de vaci şi de copii, Leon îşi plăti oamenii în moneda lor preferată. Pentru fiecare zece viței fătați din vacile lui Leon, masaii țineau unul pentru ei.

Această înțelegere punea câteva probleme complicate. Masaii credeau că fiecare vacă de pe pământ le aparținea şi, prin urmare, se simțeau perfect îndreptățiți să se înfrupte de la cei care nu erau masai. De asemenea, trăiau din sângele şi laptele animalelor, de aceea îşi țineau vacile în viață cât mai mult timp posibil, în Ioc să le trimită la abator.

---

[24] Denominare, în principal europeană, a Primului Război Mondial In perioada interbelică.

Conceptul de a îngriji vaca altcuiva până la momentul când trebuia dusă pentru a fi vândută şi ucisă i se părea Ia fel de bizar până şi lui Manyoro care, datorită timpului petrecut în armată, era obişnuit cu obiceiurile britanice.

Pe de alta parte, oferta unor zone imense pentru păşunat şi a unei creşteri garantate a turmelor sale şi a oamenilor lui era prea bună ca să fie refuzată. Pe măsură ce trecuseră anii, prosperase foarte mult, în special de când descoperise câți bani îi puteau aduce vacile şi cât de folositori puteau fi aceştia într-o lume condusă acum de albi. Iar pentru Leon aranjamentul funcționase perfect, întrucât turmele sale nu se îmbolnăveau la fel de des ca cele ale altor fermieri. Păstorii lui masai ştiau ce pământ avea plante otrăvitoare sau insecte care purtau boli, aşa că rămâneau în zone cu iarbă sigură şi hrănitoare. Îşi păzeau turmele lor şi pe ale Iui Leon de lei şi de alți prădători, şi trăiau bine cu sângele şi laptele pe care-l luau de la animalele pe care le îngrijeau, o practică în fața căreia Leon închisese ochii, odată ce înțelesese că nu le făcea niciun rău animalelor.

Cu timpul, Manyoro îi înmânase îndatoririle zilnice de gestionare a moşiei ajutorului său, Loikot, pe care Leon îl văzuse crescând dintr-un băiat neastâmpărat într-un tânăr demn de încrederea şi de respectul său. Manyoro trăia acum în satul în care îl crescuse mama Iul Acesta se afla pe Muntele Lonsonyo, un turn măreț de stâncă care se înălța dintre câmpii pe escarpa de est a Văii Marelui Rift, într-unul dintre colțurile moşiei Lusima. La două zile după cina de la Slains, Leon se duse cu maşina în munți. Îşi lăsă Rolls-ul la baza acestora, păzit de doi dintre oamenii lui (treaba lor era să țină la distanță mai degrabă animale curioase decât hoți, întrucât niciun om care punea preț pe viața lui nu s-ar fi atins de proprietatea lui M'Bogo, riscând astfel mânia lui Manyoro). Apoi o luă pe cărarea care urca în zigzag pe panta abruptă, aducându-şi aminte, aşa cum se întâmpla mereu

când venea în vizită, de prima dată când făcuse această călătorie. Fusese pe jumătate mort de foame şi uscat de sete, cu picioarele însângerate şi pline de vânătăi, cu pielea desprinzându-i-se de pe tălpi, cu rănile atât de grave şi cu durerea atât de mare, încât abia reuşise să se caţăre vreo şaizeci de metri înainte de-a se prăbuşi şi de-a fi cărat restul drumului pe o *mushila,* sau targă, aşezată pe spatele a patru bărbați.

Se întâmplase acum douăzeci de ani şi, cu toate astea, amintirile acelor vremuri şi prima lui întâlnire cu Lusima erau la fel de vii, de parcă ar fi trecut zile, nu zeci de ani. Îşi aduse aminte şi de timpul petrecut cu Eva în acest adăpost al lor, ferit de lumea din afară, cum făcuseră dragoste şi cum înotaseră în Lacul Sheba, un sanctuar cristalin, cuibărit la baza unei cascade care cădea din vârful unui munte. Zâmbi amintindu-şi imaginea ei, cum fugise pe cărare spre el, oarbă la prăpastia abruptă care se desfăşura lângă ea, şi cum i se aruncase în brațe. Simțise cum se excita, şi nu urcuşul fusese cel care-i făcea inima să bată mai repede şi respirația să i se adâncească, în timp ce se gândea la corpul ei gol, atât de uşor şi de grațios în apă, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui şi cu buzele ei moi şi calde apăsate pe-ale lui.

O, Eva, iubita mea, dragostea mea, erai atât de frumoasă atunci, atât de delicată, atât de fragila şi, totuşi, atât de feroce şi de puternică! După care îşi zâmbi, în timp ce se gândea, *Şi tot cu tine aş vrea să fac dragoste, în locul oricărei alte femei de pe pământ.*

De atunci, amândoi îmbătrâniseră, însă muntele rămăsese aşa cum fusese mereu. Pe pantele inferioare, cărarea era umbrită de plantații de *Vachellia*[25]*,* ale căror crengi explodau

[25] Vachellia tortilis, specie de salcâm răspândită în nordul şi estul Africii, care are coronamentul în formă de umbrelă.

ca spițele unei umbrele înainte să se desfăşoare într-un covor larg şi aproape plat de frunze, în partea de deasupra. Însă, pe măsură ce urcă mai sus, aerul se răci şi deveni mai umed, aproape ca o ceață, iar plantele din jurul lui, mai luxuriante. Florile copacilor-orhidee erau în tonuri aprinse de roz şi violet, *pe* crengile unor arbori înalți, acolo unde vulturii şi şoimii îşi făceau cuiburile. Leon privi păsările care se roteau în vastitatea cerului fără pic de nori, căutând în tufişurile care se aflau mult mai jos decât ele semne de pradă.

Când ajunse în vârf, fu întâmpinat de un cârd de copilaşi, care rânjeau de plăcere şi țipau:

— M'Bogo! M'Bogo!

O tânără, despre care Leon ştia că era una dintre noile soții ale lui Manyoro, îl privi cu admirație directă, întrucât, printre masai, era obiceiul ca un bărbat să-şi împartă cu oaspeții de valoare soțiile, dar numai dacă soției îi plăcea de cel în cauză. Ea avea cuvântul decisiv în această situație.

Când Leon îl cunoscuse pe Manyoro, acesta avea numai o soție, pentru că doar atât îi permitea armata. Aceasta îi făcuse trei fii sănătoşi şi două fiice. Însă masaii erau, în mod tradițional, poligami şi o parte nespusă din înțelegere era că Leon le permitea să trăiască aşa cum îşi doreau pe pământul lui. Fiindcă prosperase din plin, Manyoro avea acum patru soții şi vreo doisprezece sau mai mulți copii, şi toți trăiau sub autoritatea şi supervizarea primei sale soții. Aceasta fusese mereu o comunitate prosperă, ai cărei locuitori primiseră mâncare bună şi adăpost în colibe bine construite. Când Leon ajunsese prima oară acolo, femeile purtau podoabe splendide din fildeş şi mărgele, iar vacile erau grase şi bine crescute. Toate acestea erau în continuare aşa, dar acum Leon observă câteva lămpi de paF.A.R.ină şi, în afara celor mai mari şi mai splendide

colibe, imaginea neconformă a unor fotolii de ratan, aranjate în jurul unei mese cu blat din sticlă.

Manyoro şedea într-unul dintre fotolii, bând dintr-o sticlă de bere blondă Bass. Leon îşi dădu seama că trebuia să aibă acum, peste cincizeci de ani şi că luase în greutate de-a lungul timpului, ca un semn vizibil al puterii şi prosperității. Cu toate astea, Manyoro nu arătă niciun semn de slăbiciune atunci când se ridică să-l întâmpine pe Leon, dovedindu-se în continuare cel mai înalt dintre cei doi.

— Te văd, Manyoro, fratele meu, spuse Leon în limba maa. Fața lui Manyoro se deschise într-un zâmbet imens.

— Şi eu te văd, M'Bogo, iar inima îmi cântă de bucurie.

Manyoro scoase o sticlă de bere dintr-un coş de metal plin cu apă de izvor rece ca gheața şi i-o oferi lui Leon. El acceptă bucuros, fiindcă drumul îl însetase tare.

— Eşti singurul masai pe care-l cunosc cu o ladă de bere blondă mereu la îndemână, spuse Leon şi lua sticla rece şi udă.

— Mai mult de-o ladă, te asigur, răspunse Manyoro. Este un obicei pe care l-am deprins în armată. Serveau berea asta în sala de mese a ofițerilor.

Îşi frecă buzele cu plăcere.

— E cel mai bun lucru pe care voi, britanicii, l-ați adus în Africa. Noroc!

— Noroc!

Cei doi bărbați ridicară sticlele în semn de salut, apoi îşi savurară, pentru o clipă, băuturile în tăcere. După o vreme, începură să vorbească în engleză despre soțiile şi copiii lor, Leon simțindu-se aproape jenat, într-o asemenea companie, că avea numai câte o soție şi un copil, deşi Manyoro era dornic să afle veşti despre fiul pe care era sigur că-l purta Eva şi despre victoria aproape completă a lui Saffron la concursul de sărituri.

— A, are spiritul tatălui ei, spuse Manyoro aprobator, când auzi cum reacționase Saffron în fața înfrângerii. N-am înțeles niciodată cum vorbeşte poporul tău despre „a şti să pierzi“. Cum poate să fie bine să pierzi? De ce s-ar mândri un om cu acceptarea înfrângerii? Domnişoara Saffron are dreptate să simtă furie şi ruşine. În felul acesta, n-o să facă greşeala sa piardă şi a doua oară. A, dar trebuie să fii mândru de ea, frățioare! Când o să crească, o să fie la fel de frumoasă ca mama ei!

— Totuşi, nu chiar atât de frumoasă ca o tânără masai, nu? spuse Leon, conştient de credința nestrămutată a lui Manyoro în superioritatea femeilor din tribul lui față de toate celelalte.

— Nu, asta ar fi imposibil, fu de acord Manyoro. Însă o mare frumusețe printre cei din neamul ei şi cu spiritul acela de luptător în inima... Crede-mă, M'Bogo, o să fie nevoie de un bărbat puternic pentru a-i câştiga inima.

Trecură apoi la cele mai recente schimbări de pe moşia Lusima. Cu toate că se aventura rareori din vârful de munte unde locuia şi că moşia acoperea peste 500 de km pătrați, Manyoro ştia in continuare tot ce se întâmpla pe supF.A.R.ața acesteia, iar Leon nu trebuia niciodată să-şi disciplineze păstorii. În eventualitatea extrem de rară în care unul dintre ei făcea ceva greşit, Manyoro rezolva problema înainte ca Leon să afle măcar de existența ei.

— Aşa că, *bwana*[26], ce te aduce azi aici? întrebă Manyoro, numindu-l pe Leon „stăpân“, însă nu din servilism, ci din respect.

— Vin la tine cu o cerere, una pe care sper s-o găseşti de interes, spuse Leon. Am cinat la casa lui *bwana* Hay acum două nopți şi am discutat cu un bărbat pe care-l cheamă de

---

[26] În kiswahili, în original.

Lancey. A vorbit denigrator despre masai. A spus că sunt oameni inferiori faţă de propriul său trib alb.

— Atunci acest om nu este mai mult decât un babuin şi chiar un babuin foarte prost. Ar trebui să se considere norocos că nu l-am auzit spunând acele cuvinte.

— Ar trebui, într-adevăr, fu de acord Leon. Însă eu ştiu adevărul. Aşadar, l-am asigurat că fraţii mei masai sunt luptători mândri care au domnit peste acest pământ de la începutul timpului şi i-am sugerat un mod prin care aş putea să le dovedesc puterea.

Manyoro zâmbi.

— O să fie o luptă? A trecut mult timp de când *assegaiul* meu a simţit gustul sângelui. Mi se tot plânge: „Dă-mi sânge, mi-e sete!“

Leon se abţinu să nu râdă, luând în schimb o mină de revoltă în faţa unor sentimente atât de rebele.

— Sergent Manyoro! Ai uitat jurământul pe care l-ai depus ca să-mi aperi oamenii? Ai devenit un nandi[27] rebel, care se târăşte ca un şarpe pe pământ?

Manyoro ridică plin de regret din umeri.

— Ai dreptate, M'Bogo, mi-am dat cuvântul şi o să mă ţin de el însă, te rog, nu mă mai compara niciodată cu un nandi, nici măcar în glumă Sunt cei mai josnici oameni de pe pământ.

— Îmi cer scuze, spuse Leon, gândindu-se că fusese o săgeată nandi înfiptă în piciorul Iui Manyoro, care-l adusese pentru prima oară aici, la Lusima. Însă permite-mi să te asigur că nici tu, nici vreunul dintre ai tăi nu veţi fi chemaţi să luptaţi cu nimeni *Morani-i*[28] îşi vor ţine săbiile în teaca. Am nevoie doar de un om care poate să alerge.

---

[27] Trib african din vestul Kenyei de astăzi.

[28] „Luptători masai“ în kiswahili, în original.

Leon începu să-i explice la ce se gândea. Însă reacția lui Manyoro nu fu cea pe care o aştepta. Departe de a fi amuzat de provocare şi încă şi mai puțin inspirat de aceasta, el se simțea ofensat.

— M'Bogo, iartă-mă, însă mă simt insultat până în adâncul sufletului. De ce ai aruncat în arenă numai trei albi, împotriva unui masai? E prea uşor. Cu zece ar fi semănat mai mult a concurs, sau probabil cu douăzeci.

— Acum tu îi insulți pe oamenii mei, Manyoro. Nu suntem toți slabi sau lipsiți de rezistență. Te-am cărat in spate cincizeci de kilometri până pe muntele ăsta, când erai mult prea rănit, ca să poți merge.

Manyoro încuviință.

— Asta este adevărat Dar tu nu eşti ca ceilalți. Ai însăşi puterea unui bizon în tine. De aceea oamenii mei te consideră egalul nostru.

— Sunt mândru de o asemenea onoare, răspunse Leon. De aceea am organizat această provocare: pentru ca masaii să primească respectul pe care îl merită.

— Pentru o zi, poate, spuse Manyoro, şi Leon auzi brusc vocea unui om mândru, al cărui popor era redus la un statut secundar pe propriul sau pământ. Dar asta e mai bine decât nicio zi. Pe cine o să găsească de Lancey să alerge împotriva omului meu?

— Nimeni de care să te temi, însă unii pe care ar trebui să-i respecți, răspunse Leon. De Lancey împrăştie vorba. O să adune câțiva clienți destul de puternici, nu-ți face griji. Ştii, nu suntem numai idioți leneşi din Valea Fericirii.

Manyoro se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Spui că o să pierzi zece mii de lire daca omul lui de Lancey câştigă?

— Da.

— Deci, dacă omul meu câştigă, îți va economisi acea sumă. Ei o să facă toată munca. N-ar trebui să primească o recompensă pentru eforturile lui?

În sufletul sau, Leon tresări. Frate sau nefrate, Manyoro era întotdeauna hotărât să pună mâna pe cât mai mult din orice negociere.

— Bine spus, cedă el. Ce sugerezi?

— Un bărbat care reuşeşte un asemenea rezultat ar trebui să primească o soție, care să-i marcheze triumful.

— Din păcate, nu pot oferi aşa ceva.

— Atunci da-i vitele care ar atrage o mireasă şi care l-ar face pe tatăl ei să-şi spună: „Acesta este un bărbat care merită s-o aibă pe fiica mea lângă el.”

— Foarte bine, o să-i dau un taur şi trei vaci…

Leon observă pe fața lui Manyoro că oferta, pe care el o considerase generoasă, nu se încadra în aşteptările acestuia. Şi atunci îşi dădu seama, se întrebă cum de putuse să fie atât de prost şi spuse:

— Şi un taur şi cinci vaci pentru tine, deşi, cerul e martor, turmele tale sunt atât de mari, încât n-o să observi câteva capete în plus.

Manyoro zâmbi mulțumit, atât pentru ofertă, cât şi pentru faptul că Leon înțelesese că trebuia făcută.

— Ah, M’Bogo, un masai observă întotdeauna o vacă nouă. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să ştii asta!

— Deci pot să mă bazez pe tine că o să-mi aduci unul dintre cei mai buni oameni de-ai tăi la terenul de polo?

— Poți să te bazezi pe mine că o să-ți aduc un om. Şi poți să te bazezi pe el că o să-ți câştige pariul. Dar că o să fie cel mai bun, asta nu pot să spun. Cel mai bun om al meu ar putea considera că această provocare este prea uşoară. Dar nu te teme, M’Bogo, banii tăi sunt în siguranță… şi aşa sunt şi cele cinci vaci ale mele şi taurul meu. Acum vino cu mine!

Ştii că aici mai este cineva care ar bubui ca un tunet dacă ai pleca fără s-o vezi.

— Ştii că n-aş face niciodată aşa ceva.

— Atunci vino…

Ca o împărătească pe tronul ei, Mama Lusima şedea pe un scaun tăiat într-un trunchi din ceea ce trebuia sa fi fost odată un copac măreț. Se ridica când îl văzu pe Leon, cu fața încununată de un zâmbet iubitor şi matern pentru că, de când îi salvase viața fiului ei Manyoro, Leon devenise, şi el, un fiu pentru ea.

Leon nu ştia vârsta exactă a Lusimei, dar nu putea să aibă sub şaptezeci de ani şi, probabil, era mult mai bătrână de-atât. Cu douăzeci de ani în urmă, păruse total impermeabilă la trecerea timpului, dar nici măcar vrăjitoria ei nu-l putuse ține la distanță pentru totdeauna. Acum avea părul alb, sânii goi, ceva mai căzuți şi nu atât de plini ca odinioară, iar abdomenul tatuat era numai puțin mai moale, cu pielea ca o hârtie creponată. Însă se ținea la fel de înaltă şi dreaptă ca întotdeauna, mersul avea şi acum o grație felină şi, deşi erau linii în jurul ochilor ei întunecați, putea încă să vadă drept prin Leon, până în adâncurile sufletului său.

Pacea şi siguranța îl învăluiră, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când o întâlnea pe Lusima. Când era cu ea, se simțea de parcă ar fi păşit într-un sanctuar, un loc unde era mereu în siguranță şi îngrijit, şi îi întoarse zâmbetul cu inima deschisă şi plină de căldură. Îşi întinse mâinile s-o îmbrățişeze.

Apoi văzu că ceva luci în ochii Lusimei, iar ea se opri. Tot ceea ce ținea de postura şi expresia ei se încorda, de parcă ar fi fost, brusc, conştientă de pericol: de parcă diavolul i-ar fi ținut calea şi ceva rău dădea târcoale din copaci, aşteptând să atace.

— Ce este? întrebă Leon, alarmat de schimbarea care se lăsase peste Lusima şi conştient că se întâmplase în timp ce ea îl privise.

— E… Nu este nimic, copilul meu.

Lusima se forţă să zâmbească puţin.

— Vino şi lasă-mă sa te iau în braţe.

Leon se dădu înapoi.

— Ceva s-a întâmplat. Ai văzut ceva. Ştiu că ai văzut.

Făcu o pauză ca să-şi adune curajul, de parcă ar fi fost şi acum mai degrabă un băiat decât un bărbat în plină forţă.

— Niciodată nu te-ai prefăcut în prezenţa mea, Lusima Mama. Niciodată. Însă mă tem că asta se întâmplă acum.

Lusima îşi lăsă mâinile pe lângă corp, îşi coborî umerii şi, când îl privi din nou, toţi anii ei îi apărură dintr-odată pe faţă.

— O, copilul meu, spuse ea blând, scuturându-şi uşor capul. O să fii testat amarnic. O să cunoşti durerea aşa cum n-ai îndurat-o niciodată. Vor fi momente când nu o să crezi c-o să poţi supravieţui, momente când o să te rogi să te eliberezi murind. Însă trebuie să mă crezi…

Se întinse şi-l luă pe Leon de mâini, privindu-l cu ochii febrili şi rugători:

— Cândva o să găseşti pacea, fericirea şi bucuria.

— Dar am deja aceste lucruri! strigă Leon. Îmi spui că o să-mi fie luate? Cum? Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu… ce o să se întâmple?

— Nu pot să-ţi spun. Nu este în puterea mea. Viziunile îmi vin în formă de ghicitori şi de imagini formate numai pe jumătate. Vad o furtună care vine spre tine. Văd un pumnal în inimă. Dar o să supravieţuieşti, îţi promit.

— Dar Eva… şi Saffron… şi bebeluşul? Despre ei ce ştii?

— Sincer, nu ştiu. Văd sânge. Simt un gol mare în tine. Aş vrea să nu simt asta. Aş vrea să te fi putut minţi. Dar nu pot să te amăgesc, M’Bogo, şi nu pot să neg. Văd sânge.

Leon îşi petrecu următoarele câteva zile cu stomacul strâns şi cu o senzație continuă de anxietate suprimată, târându-se prin mintea lui ca un câine în lesă, în timp ce încerca din răsputeri să nu se mai gândească la dezastrul pe care i-l împărtăşise Lusima. Nu punea la îndoială că ea n-ar fi absolut serioasă, nici că n-ar exista adevăr în vorbele ei, pentru că de prea multe ori avusese dreptate în trecut, încât să-i pună acum la îndoială puterile. În plus, experiența îl învățase şi că nu putea să facă nimic pentru a schimba ce-i pregătise soarta. Prin urmare, nu avea niciun rost să se perpelească pentru lucruri pe care nu le putea controla. Chiar şi aşa, atunci când Eva îi spusese ca se simțea amețită, insistă s-o ducă la medicul Thompson.

Înainte de război, doctorul Hector Thompson (ca să-i oferim titulatura potrivită) şi soția lui asiguraseră, pe cont propriu aproape, serviciile medicale comunității de expatriați. De atunci însă, fusese construit un Spital European unde puteau fi îngrijiți cei din comunitatea albă, în vreme ce familia Thompson se retrăsese parțial, coordonând un cabinet de medicină generală în interiorul țării. Doctorul, un scoțian genial, care transmitea siguranță, cu părul în întregime alb şi cu o barbă tăiată drept pe măsura podoabei capilare, îi măsură tensiunea Evei şi murmură:

— Hram, o sută treizeci şi cinci cu optzeci şi cinci, puțin cam mult. Spune-mi, draga mea, ai avut alte simptoame în afară de amețeală? Poate dureri de cap sau vedere încețoşată?

— Nu, răspunse Eva.

— Nu te-ai simțit rău şi n-ai vomitat?

— Nu, odată ce au trecut grețurile de dimineață, dar asta s-a întâmplat acum două luni.

Doctorul se gândi o clipă.

— În trecut, ai avut probleme în a duce o sarcină la termen şi nu vrem s-o pierdem şi pe asta. Pe de altă parte, trăim la o altitudine mult mai mare decât cea pentru care au fost construite corpurile noastre britanice şi într-un climat tropical, aşa încât sunt tot felul de motive din cauza cărora să nu te simți în apele tale. Te sfătuiesc să te odihneşti bine şi să nu faci efort de niciun fel. O să-ți prescriu şi puțină aspirină. Dacă simți că te doare capul sau că ameţeşti, ia două, însă dacă simptomele durează mai mult de o oră sau două, caută-mă. Nu-ți face griji dacă trebuie să mă suni în miezul nopții. De asta sunt aici.

Pariul cu de Lancey pe care Leon îl considerase atât de important părea acum complet irelevant.

— O să-l sun să-i spun că anulăm tot, îi zise el Evei când se întoarseră de la doctorul Thompson. Dacă ma constrânge să-i dau banii, aşa voi face. Ceea ce contează este să stau aici, cu tine, şi să mă asigur că eşti în regulă.

— Dar sunt bine, insistă ea. Am avut o senzație de amețeală, atâta tot, şi ai auzit ce-a spus doctorul Thompson, că probabil a fost puțin rău de altitudine. Vreau să câştigi pariul. Şi vreau să fiu acolo să te văd când câştigi.

— Categoric nu! insista Leon. Nu ai voie să faci efort, astea au fost cuvintele doctorului.

Ea râse.

— Să fiu pasageră până la Clubul de polo nu este efort şi nici să stau aşezată pe-un scaun confortabil, la umbră, când ajung acolo. În orice caz, unde crezi că o să fie familia Thompson în ziua cea mare? Vor veni şi ei să vadă cursa, la fel ca toți cei aflați pe o rază de câțiva kilometri. Aşa încât, dacă, într-adevăr, se întâmplă să mă simt puțin rău, acolo o să fie cel mai bun loc în care aş putea fi. Nu-i aşa?

Leon nu fu în stare să se opună logicii soției lui. Şi astfel, în dimineața celei de-a şaptea zile de la cina din casa Slains, el,

Eva şi Saffron, care țopăia de entuziasm la gândul evenimentului, porniră cu maşina înainte de răsărit şi merseră prin ceața răcoroasă a dimineții la Clubul de polo Wanjohi Valley. Loikot venea în urma lor, conducând unul dintre camioanele moşiei, plin cu toate lucrurile de care membrii familiei ar fi putut avea nevoie pe parcursul zilei şi cu tot personalul casei care fu în stare să intre în cabină şi în spațiul pentru bagaje sau care reuşi să se prindă de exteriorul vehiculului.

Întreaga țară părea să fie în mişcare. Managerii şi muncitorii plecaseră de la fermele şi afacerile lor. Magazinele şi restaurantele aveau semnul de „închis“ pus pe geamuri. Însă mulți bucătari şi vânzători îşi relocaseră, pur şi simplu, activitatea la Clubul de polo, unde se ridicase, din nimic, o piață cu tarabe în care se vindeau umbrele de soare, scaune pliante şi sticle de suc, aşezată lângă vetre în care focul ardea, pentru pregătirea la rotisor a oilor întregi şi a bucăților mari de carne de vacă, în vreme ce cotletele şi carnații sfârâiau în tăvi.

Nu doar coloniştii veniseră pentru a asista la spectacol. Odată ce vestea ajunsese Ia populația băştinaşă kenyana, că unul dintre ei avea să se ia la întrecere cu stăpânii lor albi, ura dintre triburi fu lăsată deoparte, cel puțin deocamdată, şi jumătate din țară păru să se deplaseze acolo – bărbați şi femei din triburile masai, kikuyu[29], luhya[30] şi meru[31] venind

[29] Trib bantu din zona centrală a Kenyei de azi.

[30] Grup de triburi bantu din vestul Kenyei, de origine diversă.

[31] Trib bantu. situat în zona centrală a Kenyei, în partea de nord a tribului kîkuyu.

fie pe jos, în care trase de boi, în autobuze şi în orice alt mod prin care să poată participa Ia spectacol.

Coloniştii erau înşiruiți pe o latură a terenului de polo, în jurul căruia avea să aibă loc cursa, în fața clădirii clubului, cu kenyenii băştinaşi adunați în partea opusă, pe latura îndepărtată. Terenul în sine fusese păstrat gol, astfel încât concurenții să poată fi văzuți în fiecare moment şi să fie evitată posibilitatea de a trişa. Căpitanii echipelor aveau să rămână în centrul terenului alături de alergătorii albi care îşi aşteptau rândul în competiție. Maiorul Brett era arbitrul, în timp ce mai mulți membri ai poliției africane, împrăştiați pe traseul cursei şi supervizați de câte un sergent alb, aveau dubla îndatorire de-a raporta orice încălcare a regulilor jocului şi de-a păstra ordinea în rândul publicului.

— O să fiu direct, Courtney, nu-s pe de-a-ntregul încântat de toată nebunia pe care a stârnit-o pariul tău blestemat, îi spuse maiorul Brett lui Leon imediat după ce el, Eva şi Saffron ajunseseră la club.

— Nu mi-am imaginat că o să se adune chiar atât de mulți oameni, răspunse Leon.

— Ei bine, se poate. Sunt un om cinstit, trebuie să-mi asum poziția, deci accept că, în mod normal, nu ai fi avut cum să anticipezi acest nivel de interes public pentru un pariu privat dintre doi gentlemeni, la o cină.

— Exact.

— Cu toate astea, prevăd potențialul unor mişcări de masă, odată ce băştinaşul este învins. Masaiul de rând este un tip care se inflamează repede atunci când are spiritul înflăcărat, în special dacă a băut. Am interzis vânzările către populația băştinaşă, desigur, dar nu mă îndoiesc că o să găsească o modalitate de-a bea un pahar sau două. Şi dacă ei vor considera că noi am conspirat în vreun fel ca individul lor să piardă, ei bine, sper că n-o să ai nimic serios pe conştiință la finalul zilei, asta-i tot ce pot să spun.

Pentru o clipă, Leon se întrebă brusc dacă sângele despre care vorbise Lusima ar fi putut fi cel al spectatorilor. Fu şocat să realizeze că se simţea uşurat de acea posibilitate. Părea im soi de răgaz pentru familia lui.

Maiorul Brett interpretă tăcerea lui Leon drept un refuz de-a accepta orice responsabilitate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, doar nu poţi crede că trei englezi nu sunt în stare să învingă un singur băştinaş, nu-i aşa?

Întrebarea îl readuse pe Leon în prezent.

— Cu greu aş fi pariat zece mii de lire, domnule maior, dacă n-aş fi crezut că masaiul poate să câştige,

Brett scutură din cap dezaprobator.

— Nu pun eu prea mare preţ pe de Lancey. Îmi pare cam necioplit, nu e nimic autentic în eL Dar are dreptate când spune că ţii la omul negru mai mult decât la propria ta rasă. Eu n-aş spune-o chiar aşa de dur. Dar are dreptate.

Maiorul îşi scoase pipa şi începu s-o umple cu tutun, pe care-l îndesă, apropie un chibrit de vatra pipei şi începu să pufăie, făcând tutunul să se aprindă. Leon privea împrejur, încercând să-l găsească pe Manyoro, însă întâi apărură concurenţii lui.

— Vorbeam de lup, spuse Brett privind dincolo de Leon. A ajuns de Lancey. Şi e şi cu echipa lui, după cum se vede.

Leon se întoarse şi, într-adevăr, îl văzut pe de Lancey, cu faţa deja roşie şi transpirată, deşi soarele abia începuse să împingă norul care, în prima parte a zilei, părea să poposească deasupra văii. În spatele lui se aflau aliniaţi trei bărbaţi, în combinaţii diverse de tenişi, bocanci, pantaloni scurţi, veste, tricouri, cravate şi jerseuri de crichet. Doi dintre ei aveau adidaşi de alergat, care atârnau de şireturi în jurul gâtului. Unul purta un pulover cu linii albastru-închis în jurul anchiorului şi în jurul taliei şi cu literele „OUAC“, înconjurate de o coroană de lauri, pe piept Celălalt avea un

pulover aproape identic, în afară de dungi, care erau albastru-deschis, şi de literele de la piept, care erau „CUAC". Leon cunoştea rivalitatea tradițională dintre Albaştrii-închişi şi Albaştrii-Deschişi: cei doi erau bărbați de la Oxford şi de la Cambridge şi, în acest context, Uterele „UAC" veneau cu siguranță de la Clubul de Atletism Universitar[32].

N-ai de unde să ştii, ar putea la fel de bine să fie săritori în lungime sau aruncători de suliță se gândi el, amuzându-se, în vreme ce de Lancey întinse o palmă umedă, strângându-l de mână mai moale decât oricine altcineva.

— Bună dimineața, Courtney, sper că ți-ai adus acadeaua. Am recrutat cea mai bună echipă pe care o poți găsi la sud de Suez. Vrei să-ți fac cunoştință cu membrii ei?

— Bineînțeles, spuse Leon.

— Foarte bine! Ei bine, întâi aş dori să ți-l prezint pe Jonty Sopwith, deşi toată lumea îi spune „Cămila", ştii, ca avionul de luptă.

Leon încuviință.

— Da, chiar şi noi, africanii, ştim de Sopwith Camei. Îmi pare bine să te cunosc, Sopwith.

Îi dădu mâna şi, de data asta, avu parte de-o strângere mult mai fermă. Sopwith era palid, cu părul şaten-deschis şi cu ochii albaştri. Era înalt şi sprinten, cu picioare lungi şi un piept proeminent, ceea ce sugera că avea pasul bun, alături de o inimă şi plămâni care să-l susțină. Părea a avea peste douăzeci de ani, suficient de tânăr cât să fi ratat războiul, însă în anii de vârf ai unui atlet.

— Văd că vii de la Oxford.

— Da, domnule. Am alergat pentru echipa Varsity în toți cei trei ani în care am fost acolo.

— La ce categorie?

---

32 „University Atletic Club" în limba engleză, în original.

— Alerg destul de bine ia probele de opt sute de metri, am concurat de câteva ori la cei trei A şi am ajuns de două ori în finală.

Deci eşti destul de bun încât să ajungi în finala de la Asociația Atleticilor Amatori şi să concurezi pentru a deveni campion britanic. Nu-i de mirare că de Lancey pare atât de încrezător, se gândi Leon.

— Iar el este Dr. Hugo Birchinall, spuse mândru de Lancey, în timp ce bărbatul cu jerseul Albastru-Deschis întinse mâna. Birchinall lucrează la Spitalul European – la Cambridge, specialitatea lui a fost sprintul.

— Bună dimineața, domnule doctor, spuse Leon, măsurându-i pe Birchinall.

Ca specialist în cele mai lungi probe de sprint, Birchinall era puțin mai scund decât Sopwith, insă mai bine făcut, mai lat în şolduri şi în umeri. Avea părul negru şi scurt şi pielea mai închisă la culoare, ceea ce făcea să aibă o figură mai întunecată, aproape mai răutăcioasă decât colegul său mai tinerel.

Fața lui de Lancey fu traversată de-un rânjet, de parcă ar fi vrut să sugereze că, în vreme ce-şi începuse introducerile cu doi atleți renumiți, lăsase ce era mai bun Ia final.

— Acum, ultimul membru al echipei noastre. Recunosc, nu este englez, dar este alb, şi unul foarte mândru, ceea ce a reprezentat, cred că eşti de acord cu mine, elementul esențial al pariului nostru. Deci, Courtney, vreau să-ți prezint un gentleman care tocmai a ajuns în Kenya în căutare de oportunități agricole, domnul – sau ar trebui să spun *Mijnheer*[33] – Hennie van Doom. Este ca tine, bătrâne, puțin african la origine.

Van Doorn nu-i strânse mâna lui Leon.

---

[33] „Domnul” în afrikaans, în original.

— Eşti rudă cu jigodia aia de Sean Courtney? spuse el cu accentul său gutural afrikaans.

— Var îndepărtat, de ce?

— Pentru că mi-am pierdut mare parte din familie în războiul împotriva britanicilor, de aia.

Leon ştia că se referea la Al Doilea Război al Burilor[34], nu la conflictul mai recent.

— Tatăl meu a murit luptând împotriva unor indivizi ca generalul Courtney, continuă van Doorn. Mama şi fratele meu cel mic au pierit în tabăra de concentrare Bloemfontein. Acum nu mai am familie. Nici măcar veri îndepărtați.

— Îmi pare sincer rău că familia ta a suferit atât de rău, spuse Leon. Însă eu m-am născut în Egipt. Tata şi-a câştigat banii făcând comerț de-a lungul Nilului şi, când s-a dus la război, a fost împotriva mahdiştilor din Khartoum[35]. Nu am avut nicio implicare în ce s-a întâmplat în Africa de Sud.

— Ai o moşie mare *aici jah*[36]*?*

— Da.

— Am avut ’n *klein plaas*[37]*,* o fermă mică. Era în Highveld, la o mie şase sute de metri altitudine, nu cu mult mai jos decât este aici. Mergeam în fiecare zi la şcoală, şase kilometri dus, şase kilometri înapoi. În fiecare zi. Dar de cele mai multe ori nu mergeam. Pentru că, dacă aş fi mers, ar fi

---

[34] Război între Imperiul Britanic ţi burii din Africa de Sud (1899-1902), câştigat de forţele invadatoare britanice.

[35] Regimul teocratic mahdist, care a condus de facto, între 1881 şi 1898, teritoriul care acoperă, în mare parte, Sudanul de astăzi.

[36] „Nu-i aşa?“ în afrikaans, în original.

[37] În afrikaans, în original

trebuit să pornesc înainte să răsară soarele şi nu-mi plăcea să merg pe câmp în întuneric, cu toate animalele sălbatice de acolo, care aşteptau să-l mănânce pe micuțul Hennie la micul-dejun. Aşa încât rămâneam în pat până când se ridica soarele. Dar acum aveam o altă problemă pentru că, dacă întârziam la şcoală, profesorul mă bătea şi, când mă întorceam acasă, tatăl meu mă bătea şi mai tare. De aceea, trebuia să alerg până la şcoală, în fiecare zi. Şase kilometri până acolo şi şase kilometri înapoi. La o mie şase sute de metri altitudine. Aşa că poate acest *kaffir*[38] al tău îi poată înfrânge pe *roomek-i*[39] ăştia. Dar crede-mă, Courtney, pe mine nu mă poate învinge.

Leon nu putea nega că de Lancey încropise un trio puternic care să-i aducă cele zece mii de lire. Dar unde erau Manyoro şi cel pe care-l aducea, ca să-i fie oponent lui de Lancey?

Leon privi împrejur, scanând mulțimea în căutarea a doi masai înalți şi impunători pe care se aştepta să-i vadă venind spre el. Apoi auzi o voce care-l strigă de dincolo de terenul de polo:

— M'Bogo!

Leon se întoarse şi-l văzu pe Manyoro ieşind din partea de teren unde erau băştinaşii. După cum îi era obiceiul când se aventura în lumea omului alb, îşi prinsese insigna regimentului Puştilor Regale Africane pe *shuka* lui de un ocru roşiatic. Insigna era atât de lustruită, de parcă sergentul de companie Manyoro ieşea la paradă, iar în spatele ei erau înşiruite multiplele medalii pentru vitejie,

---

38 Termen peiorativ care desemnează un băştinaş african, în kiswahili, în original.

39 Termen peiorativ care desemnează un vorbitor de limbă engleză, în afrikaans, în original.

pentru campanii împotriva inamicului şi pentru serviciu de lungă durată. Mesajul era foarte clar: *Am servit Imperiul Britanic cu onoare şi distincție şi merit respect.*

Leon era pe punctul să-l salute, după care se opri, trăsnit. Pentru că Manyoro nu venea însoțit de un *morani* mândru care-şi câştigase dreptul de-a fi considerat un adevărat masai omorând un leu cu nimic altceva decât *assegaiul* său. În schimb, văzu un individ micuț, care abia daca avea douăzeci de ani. Era mult mai scund decât un masai obişnuit, iar creştetul strălucitor al capului său ras abia dacă ajungea la umărul lui Manyoro. Şi în vreme ce masaii erau, de obicei, şi mai înaltă, şi mai subțiri decât europenii tipici, acest specimen profund neimpresionant nu era atât zvelt, cât mai ales sfrijit, fapt scos şi mai mult în evidență de perechea absurd de mare de pantaloni scurți de armată britanici – împrumutată, probabil, de Manyoro care era prinsă în jurul taliei cu o sfoară şi atârna până la jumătatea gambelor lui, subțiri ca nişte fire de paie. Îmbrăcămintea asta nepotrivită se învârtoşa împrejurul lui în timp ce mergea, făcându-l să arate ca un copil mic, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni bufanți de-ai bunicii.

— Te văd, Manyoro, răspunse Leon, şi nu se deranja să-şi ascundă iritarea din glas când vorbi în engleză. Mi-ai promis un om bun.

Manyoro îl privi şi spuse sec:

— Nu, nu ți-am promis, frățioare. Tu ai cerut. Iar eu ți-am zis că cei mai buni oameni ai mei ar considera această provocare sub demnitatea lor. Aşa că ți-am adus un alergător şi *bwana* de Lancey poate decide dacă vrea sau nu să concureze împotriva lui.

— Cu greu o să spună „nu” la asta, am dreptate? spuse Leon cu subînțeles.

— Atunci să-l retrag? Poți să opreşti pariul dacă vrei.

Leon se forță să-şi ia răgazul necesar şi să se calmeze înainte ca el şi Manyoro să vorbească într-un colț în care nu puteau fi auziți.

— Foarte bine, atunci, ai face bine să ne prezinți unul celuilalt.

Manyoro se întoarse înspre masai când spuse:

— M'Bogo, acesta este Simel. E fiul uneia dintre surorile mele. Simel, salută-l pe fratele meu M'Bogo. Când alergi pentru el, alergi şi pentru mine, şi pentru toți oamenii noştri, Nu ne dezamăgi!

— Te văd, Simel, zise Leon.

— Te văd, M'Bogo, şi îți promit c-o să fug precum vântul peste iarbă, care bate întreaga zi, fără încetare.

Da, o să faci asta, se gândi Leon. Pentru că, atunci când se uită mai îndeaproape, văzu că tânărul avea un stomac plat şi musculos, ascuns în spatele benzii de la pantalonii scurți, prinsă absurd în jurul taliei. Şi părea, într-adevăr, sănătos. Stătea la fel de drept ca un paznic, iar ochii îi străluceau de viață şi de un optimism tineresc. *Ei bine, n-am altă variantă. Mai bine îl prezint concurenților.*

Leon îl conduse pe Simel în cealaltă parte a terenului de polo, unde de Lancey îşi organizase tabăra. Fusese ridicat un cort mare, cu două paturi de campanie, pentru ca alergătorii lui să se odihnească înainte de efort sau să se recupereze după acesta. Erau scaune pliante pentru de Lancey şi amicii lui – o adunătură ciudată de oportunişti şi profitori, după cum observă Leon – şi pentru femeile pe care le aduseseră cu ei. Un grup mare de hamali căraseră lăzi cu şampanie şi Tusker, prima bere kenyană produsă local. Un foc de tabără era pregătit pentru a oferi mâncare întregii adunări a oponentului său. La un fierbător mare de metal tocmai se încălzea apa, iar aroma cârnaților care sfârâiau pe

grătar – tot aranjamentul sub coordonarea a doi *totes*[40] – sugera ca acolo se pregătea un mic-dejun întârziat, însă copios.

Îi atrase atenția figura unei femei pe care Leon o recunoscuse pe jumătate. Dură o clipă s-o identifice, după care realiză că îi aparținea Ameliei Cory-Porter, cea care i-a ținut companie la cina organizată cu o săptămână în urmă. Îi făcu, politicos din mână, iar ea nu-i răspunse într-un mod foarte evident Leon zâmbi în sinea lui: *Iadul nu are atâta furie*[41]*, nu-i aşa? De acord, nu m-am arătat interesat de ea, aşa că acum îşi ridică cortul în tabăra lui de Lancey. Cel puțin, va fi bine hrănită.*

— Iată-l pe omul meu, spuse Leon odată ce-I găsi pe de Lancey.

Practic, putea să vadă cum roțile dințate lucrau în mințea celuilalt bărbat în timp ce încerca să decidă daca era vreun soi de înscenare. Simei îi zâmbi lui de Lancey într-o manieră amabilă, lipsită de amenințare. Era atât de mic, încât cei trei concurenți, care începeau să-şi facă apariția din diferite colțuri ale taberei ca să vadă cu cine se luau la întrecere, arătau ca nişte campioni de box la categoria mijlocie pe lângă un boxer neantrenat de la categoria muscă.

De Lancey îi mai aruncă lui Simel o ultimă privire evaluatoare, nu văzu nicio amenințare şi spuse:

— Foarte bine atunci. Accept pariul.

Jonty Sopwith alergase destul de mult pentru a şti că atleții buni vin în tot felul de forme şi mărimi. Acest masai micuț părea să aibă ceva dintr-un alergător de cursă lungă. Îi spuse asta lui Hugo Birchinall, care fu de acord.

---

40 „Băieți mari“ în kiswahili, în original.

41 „Iadul nu are atâta furie ca dispreţul unei femei“ citat din tragedia The Mouming Bride (Mireasa îndoliată), de William Congreve (1697).

— Mie îmi pare un ectomorf nilotic clasic. Asta înseamnă subțire, Camei, adăugă el, ştiind că Sopwith studiase economie agrară şi că era puțin probabil să fie familiarizat cu terminologia legată de fiziologie. Greutatea lor corporală redusă împrăştie căldura mai repede decât în cazul unui individ mai corpolent, ca mine. De asemenea, îi ajută să alerge distanțe lungi, pentru că nu se încălzesc prea tare, aşa cum pățim noi, ca o maşină al cărei motor se supraîncălzeşte.

— Atunci să terminăm cu asta cât se poate de repede, spuse Sopwith. O să pornesc în forță, apoi el trebuie sa decidă dacă să-şi potrivească ritmul după al meu sau nu. Dacă n-o să facă asta, o să rămână mult în spate. Dacă şi-l potriveşte, cred că pot să alerg până nu mai are putere, aşa cum am făcut cu Bobby Snelling în meciul Varsity din 1921, îți aminteşti?

— Cu siguranță. Bătrânul de Snelier a stat agățat de coada ta până la linia finală, după care tu ai pornit din nou mai repede şi el, practic, s-a prăbuşit acolo. Săracul tip, nu mai avea niciun gram de energie în el.

— Exact! Acum îmi dau seama că sunt bun să alerg rapid un kilometru jumate, cel puțin. Aşa că o să dau totul, apoi îți înmânez ştafeta când văd că încep să slăbesc.

— După care o să vin şi o să-l culeg de pe jos. Bravo, Camel! E un plan al naibii de bine gândit.

— Aşa că hai să facem noi doi treaba, ce zici? Nu putem lăsa să se spună că doi băieți buni de la Varsity au avut nevoie de ajutor de la un *hoi poiloi*[42].

— Nu, categoric nu!

[42] „Din cei mulţi“ termen peiorativ care desemnează oamenii de rând, împrumutat din greacă, în limba engleză, în original.

Silueta înaltă şi deschisă la culoare a lui Jonty Sopwith stătea la linia de start lângă micul Simel. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, iar Sopwith spuse:

— Noroc, bătrâne!

Era obiceiul să îţi tratezi oponenţii cu bun-simţ şi respect, chiar dacă după aceea intenţionai să-i faci una cu pământul roşu, african.

Omul de la start trase cu pistolul, iar cei doi bărbaţi porniră în sunetele şi strigătele puternice de încurajare ale băştinaşilor kenyeni aşezaţi pe o parte a terenului de polo şi ale coloniştilor de pe cealaltă parte. Aşa cum promise, Jonty Sopwith începu cu un ritm neiertător. Când fusese prezentat Iui Courtney, nu-şi remarcase toate realizările – faptul că avusese o şansă foarte mare să facă parte din echipa britanică pentru Olimpiada de la Paris, cu doi ani în urmă, până când un genunchi scrântit grav îl făcuse incapabil să concureze. De aceea, Sopwith avea toate motivele să creadă că-l putea învinge pe Simel, şi încă destul de repede.

Pentru câteva secunde, Simel încercă să ţină ritmul cu bărbatul al cărui păr era de culoarea florilor de *Delonix.* Dar apoi îşi aminti cuvintele pe care i le spuse Manyoro în timp ce mergeau către linia de start.

— Nu încerca să te întreci cu ei. Aleargă pur şi simplu. Continuă să alergi. Gândeşte-te în inima ta: „Alerg înapoi către Muntele Lonsonyo s-o văd pe Lusima Mama, aşa că trebuie să fug toată ziua.“ Dar nu-l lăsa pe omul alb să te facă să alergi mai repede sau mai încet decât vrei tu. Trebuie să fii o antilopă gnu, nu un ghepard. Aleargă pur şi simplu.

Acum Simel înţelegea sensul cuvintelor lui Manyoro. Acest om care se prezentase atât de politicos încerca să-l tenteze să alerge repede, ca un ghepard. Dar un ghepard nu putea alerga multă vreme Ia viteza maximă. Dacă nu-şi prindea prada în câteva secunde, se oprea, îşi aduna puterile, apoi

încerca din nou, ceva mai târziu. Pe de altă parte, antilopa gnu continua sa se mişte, alergând toată ziua cu frații şi surorile ei, dintr-o parte în cealaltă a orizontului.

Acum o să fiu antilopa gnu, se gândi Simel, şi încetini, ritmul aproape sprintat în care pornise transformându-se într-o alergare în paşi largi, care părea fără efort, cu picioarele arcuindu-i-se la fel de uşor precum copitele unei antilope de la un pas la celălalt, în timp ce-şi ținea mâinile ridicate sus, la piept.

În câteva secunde, între cei doi alergători se căscase o distanță de aproape cinci metri. Aceasta ajunse la zece, apoi la douăzeci de metri. Aplauzele din standul albilor crescură în volum. În tabăra lui de Lancey, acoliții lui îl băteau pe spate, în vreme ce femeile strigau încurajări pentru Jonty Sopwith.

Omul asta este şi *mai bun decât a spus c-ar fi,* se gândi Leon. Paşii lui Sopwith erau mai lungi şi mai puternici decât ai lui Simel, ca cei ai unui armăsar în galop.

Hugo Birchinall se încălzea deja. *Încearcă s-o taie din scurt: semifondistul îl oboseşte, după care sprinterul îl epuizează. Bună tactică. S-ar putea să funcționeze.*

Leon se uită la Manyoro. Îl privea pe Simel cu atenție, nelăsând să-i scape nicio emoție.

— Vezi ce face? spuse Leon, cu ochii înspre Sopwith, care se distanțase la peste patruzeci şi cinci de metri.

— Desigur.

— Şi o sa funcționeze?

Manyoro se uită la cei doi alergători aflați în cursă, după care îi aruncă o privire lui Birchinall.

— Cu siguranță crede asta. Îşi cânta cântecul victoriei înainte ca leul să fi fost ucis.

— Asta nu-i niciodată înțelept.

— Nu, M'Bogo, nu este.

Jonty Sopwith se întoarse pe ultima lungime a terenului de polo şi se îndreptă spre linia de sosire de la finalul primei ture, cu marea masă a coloniştilor adunați în fața clădirii clubului, chiar în raza lui vizuală, în partea dreaptă. Se uită peste umăr şi văzu figura îndepărtată a lui Simel, care se afla abia la colț, la jumătate de lungime de teren de polo în spatele lui, rămânând şi mai mult în urmă cu fiecare pas.

— Bine, măi copilaşule, hai să vedem dacă îți place asta, murmură Sopwith.

Apoi pomi mâi repede, ca un atlet ce avea calități olimpice, desfatându-se în abilitățile sale zeieşti.

Simel se alarmă când îşi văzu oponentul accelerând din nou. Nu părea să obosească precum un ghepard. Dimpotrivă, câştiga în forță. Auzi un oftat adânc, aproape un geamăt venind din partea oamenilor săi, de pe partea lor de teren, care fu curând înghițit de strigătele şi încurajările tuturor albilor *bwana* şi ale femeilor lor.

— Luptându-se cu dorința de-a încerca să mărească ritmul, Simel îşi spuse că încă nu era totul pierdut. Se simțea în continuare la fel de proaspăt ca atunci când începuse cursa şi, cu toate că distanța dintre el şi bărbatul din fața lui creştea, nu era nici măcar o jumătate întreagă de teren. În timp ce alerga pe lângă albi, câțiva dintre ei îi aruncară insulte. Pentru el, cuvintele nu însemnau nimic, fiindcă nu vorbea engleză. Dar nu era nevoie să vorbească. Privirile de pe fețele lor, pumnii ridicați şi felul în care strigau bărbații şi țipau femeile către el păstrau o marcă negreşită de ostilitate, chiar de ura.

Apoi pe Simel îl lovi un gând. *Acestor oameni le este frică de mine. Le e frică pentru că s-ar putea să fiu la fel de bun ca ei sau chiar mai bun.*

Deşi nu era nicio expresie pe fața lui, Simel zâmbea in interior. Ştia că albii aveau dreptate să le fie frică. Toată

viața lui se ruşinase de faptul că era atât de mic, dar acum avea o şansă de-a demonstra că putea sa facă pentru oamenii lui la fel de multe ca oricare alt bărbat.

Sunt un masai. Acum trebuie să le arăt acestor oameni ce înseamnă asta.

În clădirea clubului, Saffron sărea, plină de entuziasm, şi atrăgea priviri încordate de dezaprobare din partea femeilor aflate în jurul ei, în timp ce vocea ei ascuțită şi dreaptă striga cuvinte de încurajare pentru alergătorul masai. Avea însă o problemă. Îi era foarte greu să vadă cursa. Îi stăteau în cale prea mulți adulți.

Lui Saffy i se spusese sa stea cu mama ei şi se afla lângă scaunul în care Eva şedea cât putea de calmă, ca să consume cât mai puțină energie. Cu toate că era foarte hotărâtă să nu-l lase pe Leon s-o trateze ca pe un invalid sau s-o facă să stea acasă, Eva cu greu ar fi încălcat ordinele doctorului, chiar dacă, în mod obişnuit, ar fi sărit în picioare şi ar fi strigat la fel de entuziastă ca fiica ei pentru omul cel mic, căruia i se dăduse rolul de-a fi campionul soțului ei.

Când alergătorii dispărură în capătul îndepărtat al terenului, Saffron se întoarse spre Eva şi o imploră;

— Te rog, mami, pot să merg să stau cu tati în mijlocul terenului?

— Nu cred că e o idee bună, draga mea, spuse Eva întinzându-se s-o ia pe Saffron de mână. Nu vreau să te pierzi sau sa fii călcată în picioare de cei din mulțime. Şi nu sunt sigură că tati vrea să se îngrijoreze în legătură cu tine, în timp ce se concentrează asupra cursei.

— O, dar pot să trec de toți acei oameni! insistă Saffron, privind disprețuitor la bariera umană creată de adulții din jurul ei. Şi promit să fiu cea mai cuminte lângă tati. N-o să fiu deloc neastâmpărată.

Îşi fixă ochii ei imenşi şi albaştri pe mama ei, aproape provocând-o să nu se lase vrăjită şi repetă:
— Te rog, mami... te rog!
Eva zâmbi. *Mi-e milă de orice biet om care-o să încerce să reziste acelor ochi,* se gândi ea, văzând brusc o imagine exactă despre cum avea să arate Saffron ca femeie. *Eu, cu siguranță, nu pot.*
— Îmi promiți din tot sufletul c-o să mergi cu grijă? întrebă ea.
— Da, mami, încuviință Saffron cu o privire plină de sinceritate.
— Şi promiți să fii bună şi să nu-i faci probleme lui tati?
— Da, mami.
— Foarte bine atunci, poți să mergi.
— Mulțumesc, mulțumesc! ciripi Saffron, umplând-o pe mama ei de sărutări Eşti cea mai bună, cea mai dragă şi cea mai dulce mamă din toată lumea!
— Ah, şi încă ceva...
Saffron se opri din mers şi se întoarse spre Eva:
— Da?
— Transmite-i lui tati să nu se îngrijoreze pentru mine. Trebuie să se concentreze la cursa lui. Deci spune-i că am un scaun foarte confortabil şi suficienți oameni care au grijă de mine în cazul în care am nevoie de ceva. O să fiu bine. Poți să ții minte toate astea?
— Tati nu trebuie să-şi facă griji, pentru că ai un scaun confortabil şi totul este în regulă.
— Foarte bine. Acum du-te!
Eva privi in timp ce fiica ei dispărea în mulțime, țâşnind fără teamă printre adulții din jurul ei. Apoi oftă uşor şi rapid, îşi închise ochii şi îşi lăsă capul să cadă pentru o clipă, în timp ce fu lovită de o durere bruscă, ca o săgeată înfiptă în frunte, chiar între ochi.

E numai o durere mică de cap, îşi spuse ea, apoi urmă o senzație uşoară de amețeală. *Probabil o migrenă, nimic de care să-mi fac griji.*

Se gândi pentru o clipă să-i trimită lui Leon un mesaj printr-un angajat de la club, după care respinse imediat ideea. *Nu, nu trebuie să-l deranjez. Are lucruri mai importante pe cap.*

Saffron se strecură pe sub funie şi o lua la fugă peste pista de alergări şi spre terenul de polo, înainte ca cineva s-o poată opri. Stătu o secundă şi privi împrejur. Trecuse numai o săptămână de când ea şi Kippy săriseră pe acelaşi teren, dar părea că fusese cu ani mai devreme. Acum totul arăta atât de diferit Un grup de oameni era adunat în jurul unui cort mare, iar ea îi scana în căutarea tatălui ei. Apoi îl zări într-o parte, vorbind cu Manyoro, realiză că se uitase la tabăra inamică şi o şterse în direcția bună.

— Te văd, mică prințesă, spuse Manyoro când o observă pe Saffron care fugea spre el.

Se opri din alergat la câțiva paşi de el şi, cu cea mai mare seriozitate, îi răspunse în maa:

— Te văd, unchiule Manyoro.

Fața mare şi impozantă a africanului se destinse într-un zâmbet larg şi afectuos, pentru că o considera pe această fetiță tot o nepoată a lui, ca oricare vlăstar al fraților şi surorilor lui.

— Salut, tati, spuse Saffron întorcându-se către tatăl ei.

— Saffy! exclamă Leon.

O ridică şi o învârti în aer, râzând în timp ce ea chiuia de entuziasm. O strânse la piept, plantându-i un sărut pe frunte, după care o aşeză pe pământ.

— Deci ce te aduce aici? o întrebă el.

— Mami a spus că pot, zise Saffron, dorind să scoată în evidență că avea voie. Nu am reuşit să văd cursa din

clădirea clubului, cu toți oamenii aceia care-mi stăteau în cale. Dar i-am promis lui mami că o să fiu foarte, foarte cuminte şi că n-o să-ți fac nicio problemă.

— Hmm... cumva mă îndoiesc de asta. Aşa, spune-mi, cum se simte mami?

Saffron repetă plină de conştiinciozitate mesajul Evei, cuvânt cu cuvânt.

— Bine, zise Leon. Sunt foarte mulțumit că mami s-a instalat atât de bine. Şi bravo ție că ai ținut minte tot!

Saffron străluci de plăcere când auzi lauda tatălui ei.

— Cum îl cheamă pe alergătorul tău, tati? întrebă ea odată ce coborî din nou cu picioarele pe pământ.

— Simel.

— E foarte mic.

Leon chicoti cu amărăciune.

— Da, aşa am crezut şi eu când l-am văzut prima oară. Dar cred că o să facă un spectacol pe cinste.

Saffron se uită la cei doi alergători, care erau acum despărțiți de puțin mai mult de o lungime de teren. Sopwith îşi terminase cea de-a doua tură în timp ce ea negociase cu mama ei şi îşi făcuse drum până la locul unde se afla tatăl său, şi era acum la jumătatea celui de-al treilea tur. Nu mai părea să alerge înaintea lui Simel, cât dădea semne că-l urmărea din spate.

— Omul acela o să-l ajungă din spate pe Simel? întrebă Saffron.

— Sper că nu, draga mea. Însă dacă nu o face, atunci domnul Birchinall e tipul de acolo care se întinde şi care arată foarte nerăbdător – o să preia ştafeta.

— O, spuse Saffron gânditoare. Asta nu sună foarte cinstit.

— Ei bine, astea sunt regulile pe care le-am făcut.

— Cred că regulile sunt groaznice pentru Simel. O să mă duc să-l înveselesc.

Saffron alergă până la colțul îndepărtat al terenului şi aşteptă ca Simel să treacă pe acolo. Când se află la câțiva paşi distanță de ea, fetița strigă tare:

— Hai, Simel! Hai, Simel!

După care o luă la fugă pe lângă el. Saffron reuşi să se țină de alergător numai câțiva paşi, însă când o văzură şi o auziră vorbind cu omul lor, suporterii lui se înviorară şi îşi ridicară din nou vocile ca să-l susțină.

Însă Manyoro privea într-o altă direcție.

— Frățioare, uită-te la *bwana* Sopwith! i s-au micşorat paşii şi i-a încetinit ritmul.

— Dumnezeule, ai dreptate, încuviință Leon.

Îşi aduse cu el un binoclu pe care-l îndreptă acum spre Sopwith, care avea să treacă în curând linia de sosire pentru a treia oară.

— Îşi trage respirația. Probabil este altitudinea, pur şi simplu nu este obişnuit cu ea.

— Însă Simel continuă să alerge, spuse Manyoro. În curând, distanța dintre ei o să crească din nou.

De-acum, Birchinall îşi luase poziția pe pistă chiar în locul unde se termina clădirea clubului, îndemnându-l pe colegul iui să se grăbească. Sopwith mai făcu un ultim efort, dându-şi şi fărâma de putere pe care o mai avea în timp ce alerga spre locul unde stătea Birchinall cu mâna întinsă în spate, aşteptând să preia ştafeta. Sopwith ajunse la el, îl lovi peste mâna, după care căzu în patru labe pe iarbă, cu capul plecat şi cu pieptul zbătându-se.

Acum era rândul lui Birchinall, iar el era un atlet foarte diferit. Alerga ca un sprinter adevărat, pompând cu brațele, cu spatele drept, cu genunchii ridicați şi, brusc, distanța dintre el şi Simel, aflat în față, păru să se reducă din nou, de data asta şi mai rapid. Spectatorii din tabăra coloniştilor vuiră pentru omul lor. Se îngrămădiră până în apropierea frânghiei care marca pista de alergare, iar cei câțiva polițişti

înşiruiţi să acopere acea parte a traseului – fiindcă nimeni nu considerase că mulţimea de albi ar fi putut să se comporte dezordonat – se găsiră în situaţia în care trebuiau să împingă înapoi un val de fermieri şi oameni de afaceri care urlau şi ridicau din pumni.

Birchinall recupera în zona liniei de fund încă patruzeci şi cinci de metri din diferenţă, chiar în faţa suporterilor lui Simel. Când se află la finalul alergării pe lăţimea terenului de polo şi luă colţul pe linia pe care se afla clădirea clubului, Simel abia trecea de sosire.

Micul masai începea să se îngrijoreze, aruncând priviri stresate peste umăr, însă tot nu-şi crescu ritmul.

— Pentru Dumnezeu, aleargă mai tare, omule! strigă Leon, deşi ştia că Simel nu-l putea auzi peste zgomotul mulţimilor.

Manyoro clătină din cap:

— Nu, trebuie să-şi păstreze calmul E singura lui speranţă.

— Spune-i asta lui de Lancey. Crede că a câştigat deja.

Era destul de clar că tabăra opoziţiei sărbătorea deja. Din cort fusese trasă afară o iadă de şampanie, iar cei doi *totos* erau ocupaţi să deschidă sticlele şi să toarne băutura. Tocmai erau umplute paharele pentru toasturile victoriei.

Simel îşi încheie turul la capătul liniei pe care se afla clădirea clubului, având ochii măriţi de teama înfrângerii, însă ţinându-se de instrucţiunile pe care i le dăduse Manyoro, pentru că îi era mai frică să nu-şi asculte şeful decât să piardă cursa.

Birchinall se apropia în forţă, reducând în continuare din diferenţă, menţinându-şi încă ritmul, deşi trecuse cu mult peste limitele distanţei pe care o alerga de obicei. Avea pe chip o expresie de furie sălbatică, privirea unui om care luptă mult dincolo de punctul în care s-a epuizat, ignorând durerea care-i urla în muşchi, bătăile explozive ale inimii şi nevoia disperată a plămânilor săi pentru aer.

Avea să câştige, chiar dacă victoria l-ar fi omorât. Ştia asta. Şi mulţimea o ştia. Şi Simel ştia asta.

Distanţa dintre ei scăzu şi mai mult. Douăzeci de metri... cincisprezece... zece...

Simel putea auzi paşii englezului, în timp ce se apropiau de el, precum şi furia respiraţiei, de parcă ar fi avut în ceafă un animal sălbatic.

Nu se putu abţine şi începu să sprinteze.

Birchinall crescu şi mai tare ritmul, forţându-se mult dincolo de limitele lui normale, dincolo de toate limitele depăşite în orice cursă din viaţa lui.

Şi continua să se apropie.

Simel închise ochii, abia conştient că mai alerga, încercând să nu remarce momentul când Birchinall avea să-l depăşească.

Şi atunci auzi un strigăt brusc de durere. Îşi deschise ochii, privi din nou împrejur şi-l văzu pe Hugo Birchinall la pământ, zvârcolindu-se în agonie, ţinându-se de spatele coapsei drepte, frecând disperat tendonul care clacase în faţa stresului de netolerat al cursei şi se rupsese.

Simel încetini până la un ritm puţin mai alert decât un mers obişnuit. Privi din nou în spate, neştiind ce să facă. Încă un om era rănit şi suferea. Desigur că trebuia să aibă grijă de el. Trebuia să se întoarcă sau să continue să fugă?

Derutat de ceea ce se întâmplase şi foră aer din cauza efortului suplimentar necesar ca să se menţină la un fir de aţă în faţa lui Birchinall, Simel nu era conştient de strigătele şi gesturile făcute atât de Leon, cât şi de Manyoro, care alergau acum spre colţul terenului de polo unde se produsese accidentul, urmaţi aprig de Saffron şi, în spatele ei, de de Lancey şi Jonty Sopwith. Acum masaiul abia se mai mişca, iar de Lancey striga:

— Arbitru! Arbitru! S-a oprit!

Însă vocea lui se pierdu cu totul în haosul care se produsese în ambele tabere de suporteri.

Atunci, Birchinall îşi demonstra profunzimea curajului şi a spiritului său de luptător. Strâmbându-se de durere în fața efortului, se saltă pe picioare şi porni din nou după Simel, sărind şi împiedicându-se cu piciorul bun. Vederea unui asemenea alergător viteaz, redus din fosta sa poziție la această parodie disperată, fu de ajuns să aducă lacrimi în ochii multor femei adunate sub veranda clubului şi nu puțini bărbați adunați în jurul lor îşi tamponară discret ochii sau se treziră brusc nevoiți să-şi sufle nasul.

Însă Simel avu o reacție total diferită. Ştia că un animal rănit putea să fie cel mai periculos dintre toate, aşa că, atunci când îl văzu pe Birchinall îndreptându-se către el din nou, oricât de încet sau de ciudat ar fi făcut-o, simpatia îi dispăru. Acum avea şansa să-şi mărească din nou distanța cu care conducea şi nu avea să o piardă.

Nici măcar nu-l văzu pe Birchinall acceptând, în cele din urmă, că fusese înfrânt şi cedându-i locul lui van Doorn. În timpul de care avu nevoie sud-africanul să ajungă pe pistă, acolo unde se prăbuşise în cele din urmă Birchinall, Simel reuşise să mărească distanța la două sute de metri.

Trecuseră abia zece minute şi se afla deja la două treimi de-a demonstra că şi cel mai mic masai era mai mult decât o provocare pentru orice bărbat alb.

În scaunul ei de pe veranda clubului, Eva alunecă într-un somn uşor, care-i oferi un răgaz scurt de la durerile de cap care i se înrăutățeau şi de la amețeala pe care o simțise. Însă visele îi erau agitate, incoerente şi încărcate de-un sentiment de amenințare atât de puternic, încât o treziră.

Acum îşi simțea capul de parcă i se crăpa în două. *Nu trebuie să-l deranjez pe Leon,* îşi spuse în sinea ei, simțindu-se puțin amețită, ca şi cum băuse prea mult, deşi toată ziua

nu se atinsese de nimic mai tare decât o cană de ceai cu lămâie. *Două aspirine o să mă facă să mă simt mai bine.*

Eva zâmbi slab când o chelneriță trecu pe lângă ea.

— Mi-ai putea aduce, te rog, un pahar cu apă minerală?

— Desigur, doamnă, îi răspunse aceasta.

— Îți mulțumesc, replică Eva şi se prăbuşi, epuizată, înapoi în scaun.

Hennie van Doorn avea duritatea amăruie şi de neînduplecat a unui bărbat născut sa deschidă calea spre gestionarea mărfurilor din Africa de Sud. Timp de generații, familia lui se zbătuse să-şi ia, să-şi păstreze şi să-şi cultive pământurile de pe câmpiile înalte. Se luptau cu pământul însuşi, cu natura din jurul lor şi cu alți oameni ce-şi apropiaseră pentru sine acelaşi teritoriu, fie că erau chiar şi zulu, care considerau din start că pământul era al lor, sau britanici ațâțați de o lăcomie insațiabilă pentru mai mult pământ şi pentru un Imperiu mai mare. Se rugau la un Dumnezeu care era la fel de dur şi de neiertător ca ei înşişi, un Dumnezeu care-i învăța să poarte pică, să se răzbune şi să lase întoarcerea celuilalt obraz unor oameni mai slabi şi mai naivi decât ei înşişi.

Simel simțea ura care emana din soiul ăsta de om alb total diferit, de parcă ar fi venit de la un leu care mârâie sau de la un şarpe furios. Acesta nu era un individ ale cărui membre să-l trădeze, aşa cum pățise Birchinall. Tot ce ținea de Hennie van Doom spunea lumii că o să câştige. Nu exista un alt rezultat posibil. De câte ori Simel se uita înapoi, van Doorn era puțin mai aproape de el.

Soarele urca acum pe cer şi căldura care creştea îi făcea pe tot mai mulți oameni să caute umbră pe unde puteau, fie în clădirea clubului, la adăpostul unui copac, sub o umbrelă sau sub un parasol. Însă alergătorii continuau cursa. Pentru Leon, simplul fapt că van Doom prelungea

înfrângerea pe o perioadă atât de mare de timp făcea ca totul să fie şi mai îngrozitor de fascinant. Era ca şi când s-ar fi uitat la un păianjen care-şi țese pânza ore în şir, ştiind că insectele care îi erau pradă aveau să fie, inevitabil, prinse în ea şi aveau să moară atunci când urma să-şi încheie treaba. Iar Simel începu, în cele din urmă, să-şi slăbească ritmul.

Acum, Leon şi Manyoro luau parte mult mai activ la cursă. De fiecare dată când Simel trecea pe lângă ei, mergeau pe marginea pistei, însoțiți de Saffron care tropăia pe lângă ei şi, în timp ce fetița îşi îmbărbăta eroul şi Leon bătea din palme şi striga încurajări, Manyoro îi oferea instrucțiuni în maa, grăbindu-l pe Simel şi sfătuindu-l cum să-şi conserve cât mai bine puterea. La început, Leon înțelese tot ceea ce spunea Manyoro, pentru că era el însuşi fluent în maa de mai bine de douăzeci de ani. Dar apoi veni un moment în care cuvintele lui Manyoro îi erau străine. Alunecase într-un fel de argou sau dialect pe care nici măcar Leon nu-l putea urmări.

— Ce i-ai zis puțin mai devreme? întrebă Leon.

Bărbatul înalt ridică din umeri.

— Nimic, M'Bogo.

Leon era pe punctul să insiste cu întrebările, dar observă brusc faptul că pasul de metronom al lui Simel începuse să se scurteze. Cu instinctul său de vânător al unei prăzi care slăbea, van Doorn părea mai puternic şi capabil să mărească ritmul. Distanța dintre ei scădea mult mai repede.

Leon oftă şi privi spre ceruri, de parcă ar fi căutat o formă de intervenție divină. Ceva îi atrase atenția. În zare, dincolo de cele mai îndepărtate dealuri, apăruse o masă mare de nori de furtună peste orizontul de vest care înainta acum către terenurile de polo. Leon văzu fulgere la mulți kilometri depărtare.

Ploaia opreşte cursa, se gândi Leon. *Asta ar putea să ße singura noastră speranță.*

Capul lui Simel se clătina dintr-o parte într-alta, iar paşii îşi pierduseră din vigoare. Simțea cum van Doorn se apropia de el. Privea în spate mai des şi cu ochii mai mari. Acum, sud-africanul rânjea, de fapt, ia el, bucurându-se de triumful său iminent, grăbind constant ritmul.

Fugeau pe teren, gata să se îndrepte spre linia de sosire. Van Doorn era ia mai puțin de nouă metri în spatele lui şi câştiga teren în fiecare clipă. Simel îl văzu pe Manyoro, pe *bwana* Courtney şi pe fiica lui cea mică aşteptând în față, pe marginea pistei. Aproape că ajunsese lângă cei trei şi distanța dintre el şi van Doom se înjumătățise din nou, când îl zări pe şeful lui încuviințând imperceptibil din cap. Acela era semnalul asupra căruia căzuseră de acord în turele precedente, iar Simel înțelese precis ce însemna.

Ca un om ce-şi revine dintr-o letargie prelungită, Simel se trezi din nou la viață. Trupul lui se scutură de amorțeala grea şi lipsită de viața, capul i se ridică, iar pasul i se mări. După câțiva paşi, începu să se mişte aproape de viteza lui maximă. Kenyenii adunați de-a lungul liniei din spate se înviorară din nou, văzând că epuizarea aparentă a lui Simel fusese un truc prin care să-şi atragă oponentul. Strigară, încântați de inteligența masaiului şi de prostia omului alb şi, pentru fiecare strigăt de al lor pentru Simel, se auzi o batjocură cu voce tare pentru van Doom.

Cu toate astea, sud-africanul nu le acorda nicio atenție. Toată ființa lui era concentrată la alergat. Zâmbetul îi fu înlocuit de o grimasă în timp ce se forță sa se țină de ritmul lui Simel. Dar nu era de ajuns să țină ritmul. Trebuia să alerge mai repede. Van Doorn ajunsese prea aproape de victorie, ca să se mulțumească acum cu orice altceva mai puțin de-atât.

Simel nu cunoscuse niciodată o asemenea durere. Întregul trup îi luase foc, fiecare muşchi îi ardea şi fiecare

respirație era o inhalare disperată şi aspră, trăgând aer în plămânii pe care îi simțea tot mai lipsiți de aer, iar inima îi era ca o armată de toboşari ce îşi loveau bețele de coastele lui.

Alergase de atât de mult timp! Şi dacă ar fi trebuit să-şi mențină ritmul Iui constant, măsurat şi moderat, ar fi putut să continue încă şi mai mult. Dar felul ăsta de alergare era diferit Era ca alergarea ghepardului. Iar ghepardul nu aleargă mult timp.

Simel începu să încetinească şi de data asta nu se prefăcea.

*

Durerea de cap a Evei devenise de nesuportat. Încercă să cheme o chelneriță să-i mai aducă puțină apă, dar când se strădui să vorbească nu reuşi să se audă pe sine din cauza mulțimii care striga, aplauda şi tropăia. În urechi avea un sunet hohotitor, ca al unui val care se izbeşte de mal şi era orbită de senzația unei lumini pâlpâitoare, de parcă cineva i-ar fi băgat o rază de lumină drept în ochi.

Strigă după ajutor, dar sunetul care-i ieşi din gură se dovedi a fi un mormăit slab şi incoerent.

O clipă mai târziu, o chelneriță trecu pe lângă scaunul ei şi strigătul de groază pe care îl scoase fu de ajuns pentru a se auzi prin harababura din jurul ei. Aproximativ douăsprezece persoane îngrămădite pe verandă se întoarseră şi priviră îngrozite la femeia care se smucea, neajutorată şi inconştientă, ca o marionetă în mâinile unui păpuşar nebun, în vreme ce o pată purpurie şi întunecată se întindea în partea din față a fustei sale.

— Doctor! strigă o voce. Pentru numele lui Dumnezeu, să aducă cineva un doctor!

Van Doorn se afla la limita resurselor sale fizice. Dar îl văzu pe omuleț cum se lupta şi înțelese că, dacă ar reuşi să

reziste, doar pentru o perioadă scurtă de timp, ar putea totuşi să-şi obțină victoria.

Dar era în stare să reziste? Suferea tare de la soare, de la arşiță şi de la lipsa apei. Avea gura uscată, iar Ia colțurile buzelor i se formase o crustă de spumă seacă şi albă. Se simțea uşor amețit, vederea începea să i se încețoşeze, iar în urechi auzea un vâjâit, de parcă era pe punctul să leşine.

Nu! îşi spuse van Doorn, *N-o să cedez. Numai cei slabi se lasă afectați de durere şi disconfort. Tot o să-l bat pe verdoem*[43] *kaffir-ul ăsta.*

Se aruncă înainte cu ultimele eforturi şi îşi forță corpul prăbuşit să continue, refuzându-i cererile de a încetini.

Din nou, distanța dintre cei doi începu să scadă.

— Ei bine, a fost o încercare bună, spuse Leon.

— Tati, Simel încă nu a fost învins! insistă Saffron, sfidătoare până la capăt.

— Mă tem că tatăl tău are dreptate, spuse Manyoro, cu o voce plină de dezamăgire. Simel a luptat cu inima şi curajul unui leu. A pus la pământ doi vânători, dar nu l-a putut înfrânge pe cel de-al treilea. Nu e nimic dezonorant în asta.

— Nu-mi pasă ce spui, insistă Saffron, încrucişându-şi brațele la piept şi privind urât în sus, spre cei doi bărbați. Eu cred că o sa câştige.

Leon scăpă un oftat trist Era pe punctul de-a pierde zece mii de lire în public, şi în fața unui om ca de Lancey… *Să-ți fie învățătură de minte! Nu mai pune pariuri stupide în timpul unei cine.*

Fețele africane din apropierea lui, care fuseseră atât de strălucitoare cu câteva momente în urmă, erau acum întunecate. În aşteptarea finalului, se lăsă tăcerea.

---

[43] „Condamnat“ în afrikaans, în original. întreaga sintagmă este jignitoare la adresa condiţiei masaiului.

Apoi, de undeva din mulțime, se auzi o voce cântând:
Noi suntem leii tineri!
Câțiva indivizi i se alăturară, cu jumătăți de glas:
Atunci când ragem, pământul se cutremură!
Apoi alte voci, mai puternic:
Sulițele noastre sunt colții noştri!
Şi încă şi mai multe:
Sulițele noastre sunt ghearele noastre!
Pe fețele lui Leon şi Manyoro apăru un zâmbet triumfător. Acesta era *Cântecul leului,* transmis tuturor băieților masai ca parte din învățăturile ce-i conduceau spre maturitate. Îl cântau tații şi frații lor, aşa cum aveau s-o facă şi ei într-o zi, când atacau triburi mai slabe, luându-le vitele şi femeile sau când înfruntau leul cu nimic altceva decât un *assegai* în mână. Acest cântec celebra puterea şi, în acelaşi timp, o şi oferea. Iar Leon li se alătură celorlalte voci de masai, întâlnindu-se în armoniile bogate, sonore şi triumfătoare care reprezentau una dintre mândriile Africii, de ia rezonanța catifelată a başilor, la cele mai înalte sunete de falset.
Temeți-vă de noi, bestiilor! cântau ei.
Temeți-vă de noi, străinilor!

În partea cealaltă a terenului, Simel auzi vocile oamenilor lui strigându-l şi acum cânta cu tărie următoarele versuri împreună cu ei:
Femeilor, întoarceți-vă ochii de la fețele noastre!
Să nu îndrăzniți să vă uitați la frumusețea fețelor noastre!
Simel abia dacă era conştient de puterea pe care-o recâştiga, de parcă ar fi fost transportat prin aer chiar de cântec, pentru că acum alergarea părea fără efort, cu corpul aproape lipsit de greutate, ca şi cum spiritul său îl părăsise cumva şi privea în jos, de undeva din înălțimi.

Masaii văzură efectul cântecului asupra lui Simel şi începură să-l fredoneze mai tare, amintindu-i că erau unul cu el:

Suntem frații leului!
Suntem leii tineri!
Suntem masai!

Simel fugi direct spre linia de sosire, trecu de mulțimea stăpânilor albi, abia observându-le prezența. Muzica îl umpluse şi-l revigorase, împingându-l înainte.

Nu era conştient de toți acei oameni care se grăbeau spre el şi, când primele brațe îl prinseră, distrugând magia muzicii, se zbătu şi se trase, zbierând:

— Nu! Nu! Nu trebuie să mă opresc.

Apoi Simel îi auzi vocea lui Manyoro şi îi simți puterea îmbrățişării, în timp ce acesta spunea:

— Opreşte-te, micuțule luptător! Opreşte-te! Bătălia s-a încheiat Victoria este a noastră... întoarce capul şi priveşte.

Simel făcu întocmai şi se uită înapoi pe pista de alergări. Văzu un corp întins pe gazon şi oameni care alergau către acel corp aşa cum alergaseră către el. Realiză că acel corp îi aparținea lui van Doorn şi, pentru un moment îngrozitor, crezu că individul ar fi putut fi mort.

— L-am ucis? întrebă Simel cu respirația întretăiată, deşi trăgea aer atât de disperat încât abia avea putere să vorbească.

— Nu, îl asigură Manyoro. Priveşte, se ridică.

Simel îşi miji ochii şi văzu clar mâinile care se întindeau, prinzându-l pe alergătorul căzut şi ridicându-l încet înapoi pe picioare.

— Bine, oftă Simel. Mă bucur!

— Ai câştigat a spus Manyoro. Ai alergat ca un masai adevărat ca un *moroni* adevărat.

Simel zâmbi. Şi atunci, abia atunci, leşină de epuizare.

Saffron încă deborda de entuziasmul ultimelor minute din cursă şi de sentimentele înălţătoare datorate victoriei lui Simel. Însă când îl văzu cum leşină în braţele lui Manyoro, căzu ea însăşi într-un abis de frică şi de îngrijorare pentru el până când acesta îşi reveni, clipi de câteva ori şi privi împrejur, nesigur de locul în care se afla. Apoi toate acele sentimente neplăcute se spulberară, iar ea începu să sară şi să se bucure, strigând cu toată puterea, în vreme ce Simel fii aruncat pe umerii lui Manyoro şi chiar şi spectatorii albi se alăturară mulţimii care aplauda pentru ceea ce era, într-un mod atât de evident, un efort extraordinar şi un triumf splendid.

— Să fie zece vaci! îi strigă Leon lui Manyoro. Simel le merită. Şi, da, şi pentru tine tot zece!

Mulţimea de băştinaşi trecuse de poliţişti, care fuseseră mult prea ocupaţi cu bucuria victoriei, ca să-i oprească pe aceştia, şi acum se revărsau pe terenul de polo spre casa clubului, dansând şi sărind de bucurie în timp ce înaintau.

În mijlocul haosului, Saffron se gândi că mama ei trebuia să fie acolo, cu ea şi cu tatăl ei, şi să se bucure de toate astea împreună.

Mă întreb dacă n-ar trebui să merg s-o aduc, se gândi ea.

Apoi îl văzu pe doctorul Thompson care-şi făcea loc prin mulţime. Dintre toţi oamenii din jurul ei, negri sau albi, faţa lui era singura care nu strălucea de emoţia pură a minunii la care fuseseră martori. Părea sobru, iar ea îl văzu cum se enerva în timp ce era nevoit să-şi forţeze calea printre toţi oamenii aceia care-i blocau.

Doctorul se uita dintr-o parte într-alta, căutând în mod evident pe cineva. Apoi o văzu pe Saffron. O tratase deseori pentru răceli şi stomac deranjat sau vânătăi obişnuite, aşa că o recunoscu imediat şi se îndreptă către ea.

— Bună, Saffron, spuse el, fără să-i zâmbească, aşa cum făcea de obicei.

Şi înainte ca ea să-i poată răspunde la salut, întrebă:

— Unde este tatăl tău?

— E acolo, lângă Manyoro, îi zise, arătând spre ei. S-a întâmplat ceva?

Doctorul nu-i răspunse, iar Saffron avu, brusc, o senzație înspăimântătoare şi teribilă, de parcă ar fi ştiut care-i problema. Se întinse şi se agăță de mâneca doctorului:

— Mami e bine?

Privi în jos către ea, cu fața lui gravă, îşi deschise gura, după care o închise din nou, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să-i spună. Îşi întoarse capul, se uită spre tatăl ei şi îşi făcu loc prin masa de oameni care se aliniau să-l felicite.

Saffron îl văzu pe doctor vorbind cu tatăl el Văzu cum se scurse fericirea de pe chipul tatălui ei şi cum îi fu înlocuită de-o privire la fel de tristă şi de serioasă ca a doctorului. Apoi, tatăl ei se întoarse către Manyoro şi îi spuse ceva. Amândoi bărbații se uitară către ea, după care începură să se mişte: tatăl ei cu doctorul Thompson, îndreptându-se înapoi spre clădirea clubului, iar Manyoro către ea.

Saffron ştia ce însemna asta. Tați se ducea s-o vadă pe mami, care trebuia să fie foarte bolnavă, altfel el şi doctorul n-ar fi arătat atât de îngrijorați. Manyoro trebuia să aibă grijă de ea.

Saffron îl iubea pe Manyoro. Dar pe mama ei o iubea mai mult şi trebuia s-o vadă, oricât ar fi fost de bolnavă. Trebuia, pur şi simplu.

Se gândi o secundă. *Negrilor nu li se permite accesul în clădirea clubului. În afara cazului când fac parte din personal. Aşa că, dacă ajung acolo înaintea lui, Manyoro nu poate intra după mine.*

Se uită către Manyoro. Timp de o clipă, privirile lor se întâlniră. Apoi Saffron se întoarse şi o zbughi, strecurându-se printre adulții mult mai mari din jurul ei, în timp ce Manyoro trebuia să meargă încet şi constant, cerându-le

tuturor coloniştilor permisiunea să-l lase să treacă. Saffron ştia că era crudă, forțând un om atât de mândru şi de demn ca Manyoro să se coboare la înălțimea unor bărbați şi femei nici pe jumătate la fel de buni ca el, pur şi simplu din cauza culorii pielii sale. Dar nu avea de ales. Trebuia s-o vadă pe mama ei.

Saffron continuă să se mişte, aşteptând în permanență să simtă greutatea mâinii lui Manyoro pe umărul ei, până când ajunse la cele câteva trepte care duceau la veranda din clădirea clubului. O luă la fugă pe scări, ştiind că, odată ajunsă sus, va fi în siguranță şi numai atunci se uită împrejur să vadă unde era Manyoro.

Masaiul nu fu greu de găsit. Era cu un cap mai înalt decât oricare dintre coloniştii din jurul său şi o privea cu o expresie de dezamăgire şi ceva în plus, ceva ce Saffron nu mai văzuse niciodată la el. Fata se încruntă, întrebându-se despre ce e vorba, şi atunci realiză că Manyoro suferea. Îşi strânse pumnul şi şi-l lovi de piept, în dreptul inimii.

Durerea pe care o simte este pentru mine, se gândi Saffron în timp ce se întorcea şi îşi făcea drum spre locul unde stătuse mama ei. Scaunul era gol, însă poşeta ei era tot acolo, pe masa de lângă scaun, împreună cu cartea pe care şi-o adusese cu ea, *Pălăria verde*[44].

Saffron îşi aminti de prima oară când o văzuse, cu câteva zile în urmă.

— Cine vrea să citească o carte despre o pălărie? întrebă ea.

Mami răsese atunci, spunând:

— Nu e doar despre o pălărie. Este mai mult despre femeia care o poartă. O cheamă Iris Storm, e foarte îndrăzneață şi destul de ciudată.

---

[44] The Green Hai, roman de Michael Arien, publicat în 1924.

— Asta înseamnă că e rea?
— Nu, mai degrabă o eroină tragică – cineva frumos şi chiar minunat, însă condamnat la eşec.
— O…
Saffron nu fusese pe de-a-ntregul sigură de ceea ce dorise mami să spună prin asta, dar apoi se înviorase când ea se înclinase înainte cu un zâmbet ştrengăresc şi cu o lucire vicleană în ochi, şi şoptise:
— Vrei să afli un secret despre cartea asta?
— O, da, te rog! strigă Saffron, care adora secretele şi îşi putea da seama, după expresia mamei sale, că ăsta era unul bun.
— Ei bine, Iris Storm este un personaj inventat, însă se bazează pe o persoană adevărată.
— Ăsta e secretul? întrebase Saffron cu un aer dezamăgit.
— Este o parte din secret, spusese Eva. Cealaltă parte este că femeia adevărată e o persoană pe care o cunoşti.
Asta, da, era interesant. Ochii lui Saffron se măriră.
— Cine? ofta ea.
— Nu pot să-ți zic pentru că e un secret… dar…
Mami lăsă cuvântul suspendat în aer într-un mod ispititor:
— În carte, Iris Storm conduce o Hispano-Suiza mare şi galbenă, cu o barză de argint pe capotă. Ce zici de asta?
Saffron se încruntase plină de concentrare. După care, înțelese. Văzuse o maşină mare şi galbenă, cu o barză.
— Ştiu, ştiu! chiuise ea emoționată. Este…
— Şşşt, îi pusese mami un deget pe buze. Să nu spui niciun cuvânt, e un secret.
Astfel de momente, când ea şi mami împărtăşeau lucruri şi părea că trăiau în propria lor lume mică – cu toate că, fireşte, şi lui tati şi lui Kippy li se permitea să intre acolo – se numărau printre lucrurile pe care Saffron le iubea la mama ei. Aşa că acum zâmbi în sinea ei în timp ce luă

volumul şi-l puse în poşeta mamei, având grijă ca semnul de carte să nu cadă şi ca mami să nu-şi piardă rândul.

— Hei, tu... domnişoara! o strigă cineva. Ce crezi că faci cu poşeta asta?

Saffron se întoarse şi văzu un om nervos, pe care nu-l recunoscu.

— E poşeta lui mami, spuse ea. O să i-o duc.

Apoi se opri şi, brusc foarte speriată, îi spuse:

— Nu ştiu unde este.

Omului îi căzu fața. Privi împrejur, de parcă îşi căuta o cale de scăpare.

— Mama mea este Eva Courtney, spuse Saffron. Ştii unde a plecat?

— A... eu... adică... trebuie să plec, zise bărbatul şi dispăru în mulțime.

Saffron era înconjurată de oameni, dar se simțea totuşi incredibil de singură. Mai singură decât fusese în toată viața ei. Îşi dori să-l fi lăsat pe Manyoro să aibă grija de ea. Întotdeauna când era cu el se simțea complet în siguranță.

O chelneriță se apropie şi se aplecă în fața ei.

— Te duc eu la mama ta, spuse şi îi întinse mâna.

Saffron îi strânse palma. Senzația pielii moi a chelneriței o calmă şi o linişti puțin. Merse cu ea până în încăperea principală din clădirea clubului, ținând în continuare poşeta mamei ei în mâna liberă, lipită de corp. Înăuntru era un bar unde copiii nu aveau voie să intre, plin cu bărbați care vorbeau despre cursă, rezolvându-şi propriile lor pariuri adiacente şi cerând cu voce tare mai multă bere. Nimeni nu o băgă pe Saffron în seamă, cât timp chelneriță o conduse prin bar şi deschise o uşa cu un semn de lemn pe ea, pe care scria „Camera comisiei".

— Intră acolo, domnişoară, spuse chelneriță cu o voce blândă, deschizând uşa şi împingând-o uşor pe Saffron în cameră.

Saffron se strecură înăuntru, ştiind că nu trebuia să fie acolo şi nedorind să deranjeze pe nimeni.

Văzu trei oameni adunați în jurul unei mese, aşezată în mijlocul camerei. O femeie stătea în partea mai îndepărtată, cu spatele la ea. Saffron o recunoscu pe doamna Thompson, soția medicului. Tati era lângă ea, stând tot cu spatele la uşă. Printre ei, Saffron abia putea să vadă capul alb ca zăpada al doctorului Thompson, aflat de cealaltă parte a mesei. Părea să se uite în jos la ceva din fața lui. Era cineva lângă el şi, în timp ce îşi lungi gâtul să vadă mai bine, Saffron realiză că era alergătorul, Dr. Birchinall, care era încă îmbrăcat în pantaloni scurți şi un jerseu alb de crichet, însă cu un bandaj alb înfăşurat în jurul coapsei rănite.

Abia atunci Saffron văzu picioarele desculțe ale mamei ei pe masă, întinsă între tatăl ei şi Birchinall.

Picioarele lui mami se mişcau convulsiv în sus şi în jos, de parcă le-ar fi scuturat sau le-ar fi lovit, însă felul în care se mişcau era foarte ciudat, nu semăna cu nimic din ce-ar face cineva în mod obişnuit.

Saffron se strecură, mergând împrejurul camerei, până ajunse aproape de cealaltă parte a mesei. Nu privise deloc în sus, nedorind să atragă privirea cuiva. Dar, în cele din urmă, se întoarse şi se uită înspre masă.

Mami era întinsă pe spate, cu brațele întinse pe lângă ea. Domnul şi doamna Thompson se aflau la capul ei, apăsându-i cu brațele umerii. Tati o ținea pe mami de picioare. Şi motivul pentru care o țintuiau toți era că ea se arunca într-o parte şi într-alta, în timp ce trupul i se scutura şi membrele i se contorsionau.

Saffron nu înțelegea ce se întâmpla sau de ce mama ei se mişca aşa cum se mişca, sau de ce avea ochii deschişi, deşi părea că nu vede nimic. Fața ei frumoasă, cu care o privise mereu, plină de atâta dragoste în ochi, era schimonosită într-un mod urât şi de nerecunoscut. Rochia mamei se

ridicase, iar între picioarele ei se vedea o pată lungă şi întunecată, la fel şi pe supF.A.R.ața mesei. Apoi horeai, şi fu un sunet înfiorător, care nu semăna cu nimic din vocea normală a mamei ei, ci, mai degrabă, cu urletul unui animal rănit, iar Saffron nu se mai putu controla nici măcar o secundă.

— Mami! strigă ea, scăpă poşeta şi o luă la fugă spre masă.

— Cine a lăsat-o pe fata asta să intre? strigă doctorul Thompson. Scoateți-o imediat afară!

Saffron îl văzu pe tatăl ei cum dădu drumul picioarelor lovite ale Iui mami. Păşi spre ea cu o privire atât de furioasă şi de disperată, încât ea izbucni în lacrimi şi, de data asta, nu văzu nicio încântare când o ridică, nici măcar afecțiune, doar fața lui furioasă şi mâinile care o țineau atât de strâns, încât o durea.

— Mami! strigă Saffron din nou.

După care a treia oară:

— Mami! Trebuie s-o văd pe mami!

Dar era fără folos. Tatăl ei o căra afară din cameră, prin bar şi, oricât de tare îl pocnea sau îl lovea, şi oricât de tare striga să-i dea drumul, el nu-şi slăbi strânsoarea.

Îşi făcu loc prin mulțime până pe verandă şi coborî pe scări, acolo unde aştepta Manyoro.

Atunci şi numai atunci Leon Courtney îi dădu drumul fiicei Iui, deşi o ținea încă de brațe ca să nu poată scăpa. Îl străpunse pe Manyoro cu o privire furioasă, iar în voce nu avu nici cea mai mica urmă de afecțiune frățească atunci când mârâi:

— Parcă ți-am spus să ai grijă de ea.

Manyoro nu zise nimic. Doar o luă pe Saffron de mână, puțin mai blând decât o făcuse tatăl ei, însă ținând-o la fel de strâns. Leon Courtney aşteptă o clipă să vadă dacă fiica

lui era, în sfârşit, în mâini sigure. Apoi se întoarse pe călcâie şi fugi înapoi pe scările de la clădirea clubului.

Privindu-l cum se ducea, Saffron se simți abandonată, nefericită şi complet incapabilă să înțeleagă ce se întâmpla, întreaga ei lume, care, cu doar câteva minute în urmă, păruse atât de sigură şi de fericită, se prăbuşea în jurul ei. Mama ei era îngrozitor de bolnavă. Tatăl ei o ura. Nimic nu era cum ar fi trebuit să fie şi nimic din toate astea nu avea niciun sens.

Tocmai atunci simți atingerea primilor stropi de ploaie, care împroşcau pământul roşu din jurul ei. Dintr-odată, se auzi un tunet scurt şi, doar două secunde mai târziu, văzu un fulger orbitor. Vântul îi biciui rochița şi, într-o clipă, lacrimile îi fură spălate de pe față de ploaia torențială, iar sunetul plânsetului ei fu înecat de vuietul furtunii.

— Cum e? strigă Leon pentru a suta oară, încercând să se facă auzit peste sunetul motorului şi bătaia ploii şi ascultă, dinspre spatele maşinii, acelaşi răspuns pe care-l primise şi înainte. Se lăsase în scaunul şoferului, cu capul întors pe jumătate spre partea din spate a Rolls-Royce-ului.

— Este foarte slăbită, domnule Courtney, dar încă e aici.

Dr. Hugo Birchinall stătea în spatele lui, pe banchetă, cu Eva cuibărită în brațele lui.

— Este o luptătoare, domnule, ar trebui sa fiți foarte mândru de ea. Dar, domnule Courtney, ca doctor... aş putea să vă dau un sfat?

— Spuneți.

— Soția dumneavoastră este, într-adevăr, foarte bolnavă. Nu e nicio garanție că va supraviețui. Dar cu siguranță nu va supraviețui dacă ne izbim de ceva. Aşa că, vă rog, concentrați-vă toată atenția pe condus. Va va distrage de la probleme.

Leon nu spuse nimic, dar îşi întoarse ochii înapoi la drumul din fața lui Birchinall avea dreptate. Era un act de pură disperare şi numai să încerce să ajungă cu maşina în Nairobi pe o asemenea vreme. Nu distanța era problema. Motorul în şase cilindri, de optzeci de cai putere al Rolls-ului, nu ar fi avut o problemă cu cei circa o sută douăzeci de kilometri dintre Gilgil şi capitala Kenyei, în cazul în care călătoria s-ar fi desfăşurat pe drumuri drepte şi plate. Dar adevărul era cu totul altul.

Ca în mare parte din vestul Kenyei, Gilgil[45] se afla în Valea Marelui Rift tăietura incredibilă de pe supF.A.R.ața pământului care se întindea în forma unui arc imens spre sud, pe o distanță de aproape şapte mii de kilometri, de la coasta Mării Roşii din Etiopia, prin inima Africii de Est, până la Oceanul Indian, în Mozambic.

Însă Nairobi se afla în exteriorul văii şi singurul mod de-a ajunge acolo cu maşina era pe un drum de pământ, acoperit cu pietrişul care se întindea pe escarpa înaltă până la înălțimi de o mie de metri de stâncă pură în punctele cele mai înalte, care formau o parte a văii. Drumul se agăța pe latura acestui zid natural imens, şerpuind şi îndoindu-se, căutând orice şansă să înainteze pe măsură ce se cățăra tot mai mult către vârf.

Pe margine nu erau parapete de niciun fel şi nici marcaje care să indice unde se încheia drumul şi începea abisul. Copaci ocazionali ieşeau pe marginea drumului din resturile de pământ stâncos, iar câțiva comercianți întreprinzători sau doar nesăbuiți îşi încropiseră barăci, din unde vindeau mâncare şi băuturi în cele câteva locuri drepte, late de numai câțiva metri, care se găseau între drum şi marginea stâncii.

---

[45] Oraş aflat în nordul capitalei kenyene.

Într-o zi senină şi însorită, cu un drum uscat sub roți, vederea de pe drum către deschiderea aparent nelimitată a Văii Marelui Rift era o privelişte care-ți oprea inima prin măreția ei, explicând astfel stresul pe care îl simțeau şi cei mai curajoşi şoferi şi pasageri când se aventurau pe drumul escarpei. Iar cei speriați se puteau consola că această întindere şocantă din călătoria lor avea mai puțin de şaisprezece kilometri lungime. Însă când ploaia cădea la fel de greu cum se întâmpla acum, ar fi putut să aibă foarte bine şaisprezece mii de kilometri, pentru că nicio persoană cu capul pe umeri n-ar fi încercat măcar să negocieze cu ceea ce devenea, rapid, o trecere imposibil de amenințătoare dintre un drum noroios şi o viitură. Apa nu cădea pur şi simplu pe pământ, din cer. Cădea în cascade de pe înălțimile de deasupra drumului. Aşa că nu era nicidecum ceva ieşit din comun ca porțiuni întregi de drum să fie măturate în timpul furtunilor foarte urâte şi că orice gazdă care invita musafiri pentru weekend oriunde în vale o făcea cu înțelegerea împărtăşită că, dacă vremea se strica, exista posibilitatea să rămână acolo o săptămână.

Dar Eva Courtney nu putea sa aştepte o săptămână, nici măcar o zi. Singura ei speranță era să ajungă la un spital, iar cel mai apropiat spital de orice fel era în Nairobi.

— O sa încerc să le transmit un mesaj, ca să-i anunț că vii, îi spusese doctorul Thompson. Birchinall, ai grijă de doamna Courtney pe drum. Courtney, ai face mai bine să te rogi ca maşina aia elegantă a ta să fie aşa de puternică cum ne-ai spus mereu că este. Şi Domnul fie cu voi, fiindcă o să aveți nevoie de tot ajutorul pe care vi-l poate da.

Când porniseră era abia amiază. Prima criză a Evei trecuse, deşi puteau să apară altele. Fața ei îşi pierduse bronzul auriu obişnuit şi acum era fantomatică, de un alb şters. Cu toate astea, părea să fie împăcată, de parcă ar fi adormit in timp ce fu condusă pe o targa la maşină şi apoi

aşezată pe o parte, pe bancheta din spate. Leon cedase puțin şi o lăsase pe Saffron să-şi vadă mama şi să-i şoptească un „te iubesc“ la ureche, însă rezistase pledoariei tot mai frenetice a fiicei sale de a i se permite să meargă cu ei la spital, fiind îndepărtată în timp ce lovea şi striga, pentru a fi dusă înapoi la Lusima în camion cu Manyoro, Loikot şi personalul casei.

Prima parte a drumului era relativ simplă, întrucât acesta o lua spre sud-est, pe fundul văii. Ploaia era prea abundentă pentru ca ştergătoarele Rolls-ului să reuşească să-i țină piept, însă Leon ştia atât de bine drumul, încât avea nevoie doar de câteva indicii vizuale, oricât de neclare ar fi fost, din cauza apei, care să-i arate unde se afla şi aproape că nu erau alte maşini pe drum de care să se îngrijoreze. Într-o încercare disperată de a vorbi despre ceva, despre orice altceva în afară de starea Evei, fu chiar în stare să-i spună Iui Birchinall:

— Furtuna asta a sosit exact la timp pentru domnul de Lancey al tău.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, mă îndoiesc că s-a dezbrăcat în pielea goală şi că a alergat pe vremea asta în jurul terenului de polo. Şi chiar dacă a făcut-o, n-a mai rămas nimeni acolo să-l vadă.

— Mă bucur că a câştigat tipul tău, spuse Birchinall. A fost cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată, să se ia în felul ăla de trei ca noi. Ar fi fost păcat să vină van Doorn din spate şi să-l bată la sfârşit. Ca s-o zic pe aia dreaptă, nu pot să spun că mi-a plăcut de mutra barului. Un neam fără farmec, nu?

— Aşa e. Dar probabil ei ți-ar spune că farmecul ăla e un lux pe care nu şi-l pot permite. Şi ca să-i facem individului dreptate, nu seamănă cu cei nouăzeci şi nouă la sută dintre bărbații şi femeile albe care au fost azi la cursă. Ăla nu-i fermier sau colonist. E un african adevărat.

— Şi tu eşti, din câte am auzit… dacă nu te deranjează că-ți spun asta.
— Absolut deloc, o s-o iau ca pe un compliment, aşa cum s-a întâmplat, încă de la început, şi cu pariul ăsta ridicol. Cerule, ce mi-aş dori să nu fi pus niciodată pariul ăsta cu de Lancey! Am fi petrecut ziua acasă, fără agitație. Eva ar fi fost perfect în regulă. Dacă i se întâmplă ceva, n-o să mi-o iert niciodată. Niciodată!
— Nu spune asta, domnule Courtney. Soția dumitale are eclampsie. Ar fi putut-o lovi oricând, în orice împrejurare. Aşa cum a fost, s-a întâmplat într-un loc mult mai aproape de Nairobi decât este propria moşie, cu doi doctori în apropiere, în orice caz, pariul i-a plusat şansele, nu invers.
Acum drumul începea să urce, trecând printre plantații de sisal cu frunzele ascuțite şi de *Candelabra euphorbia,* ale căror tulpini suculente explodau dintr-un trunchi central ca nenumărate lumânări verzi. Pe măsură ce avansau în sus, în jurul lor se desfăşura tot mai mult din valea şi din dealurile care răsăreau din ea.
— Impresionant, nu-i aşa? spuse Birchinall. Pare ceva de la începuturile vremurilor – toată puterea asta.
Leon ştia exact la ce se referă doctorul, întrucât soarele dispăruse şi singura sursă de lumină venea de la fulgerele care puteau fi văzute biciuind cerul, lovind unul după altul şirurile de munți cu izbucnirile lor mistuitoare de lumină albă şi pură – munții păstrau doar o nuanță puțin mai întunecată de negru care se profila pe violetul adânc şi griul de cărbune al cerului. Părea, într-adevăr, că fulgerele erau aruncate din ceruri de zei nevăzuți, ca şi cum în puterea lor grandioasă se aflau atât scânteia vieții, cât şi forța distructivă a morții.
Apoi drumul o lua din nou în sus, rotindu-se în stânga şi în dreapta, şi, brusc, se treziră pe o parte a escarpei, pe o porțiune care părea doar puțin mai lată decât maşina şi

chiar în punctul în care supF.A.R.ața devenea cea mai amenințătoare, astfel încât era aproape în întregime expusă întregii forțe a vântului şi a ploii. Leon comandase cele mai puternice faruri pentru maşina lui, însă lumina abia reuşea să străpungă semiîntunericul apos şi noroios din fața lor. Chiar în fața capotei, vedea o mică parte din supF.A.R.ața drumului, dar, în rest, nimic altceva decât întuneric, şi era de-a dreptul imposibil să-ți dai seama dacă bezna însemna, pur şi simplu, drumul propriu-zis, aşteptând să fie luminat, sau golul de dincolo de prăpastie, care aştepta să-i prăvălească spre propria lor distrugere.

Leon tânjea să-şi afunde piciorul în pedala de accelerație, pentru că fiecare minut în plus petrecut pe drum scădea şansele Evei de a supraviețui. O auzea cum gemea sau scâncea din când în când şi îşi dădu seama că nu se întâmpla când scotea ea acele icnete, ci în clipele în care haosul din exterior se îndepărta puțin de el, permițându-i să surprindă sunetele suferinței sale evidente. Însă, pe măsură ce se târau tot mai sus, drumul devenea din ce în ce mai periculos.

Puhoaiele de apă desprindeau bucăți de stâncă, care mitraliau roțile şi partea de jos a caroseriei şi săpau gropi acolo unde, cu câteva ore mai devreme, totul arătase relativ drept în locurile în care pietrişul fusese măturat pământul de dedesubt se dizolva într-o mlaştină noroioasă, alunecoasă ca gheața. Leon simți de mai multe ori cum maşina alunecă spre margine şi fu nevoit să se contreze cu volanul pentru a controla alunecarea şi a-şi păstra direcția pe drum.

Asta-i tot? se întrebă. *Ăsta-i dezastrul prezis de Lusima Mama? Dar cum să fie? A spus c-o să supraviețuiesc. A zis-o ca pe un blestem. Dacă eu şi Eva am putea să murim deodată, asta ar fi aproape o binecuvântare.*

După care îşi veni în fire. *Nu! Orice s-ar întâmpla, trebuie să trăiesc. Cel puțin unul dintre noi trebuie să trăiască, ca să aibă grijă de biata Saffy. Dar, o, Doamne!, te rog să trăim amândoi. Te rog te implor, ajut-o pe scumpa mea Eva să supraviețuiască!*

— Crezi în Dumnezeu? îl întrebă Saffron pe Manyoro în timp ce mergeau înapoi la Lusima prin aceeaşi furtună, însă pe drumuri mult mai prietenoase.

— Fireşte. Cred în Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, răspunse Manyoro, de a cărui educație formală se ocupaseră misionarii.

— M-am rugat deja la ei. M-am rugat şi m-am rugat s-o facă bine pe mami. Mai ai şi tu un Dumnezeu, unul masai la care să pot, de asemenea, să mă rog?

— Da, avem un Dumnezeu căruia îi spunem Ngai. El a făcut toate vacile din lume şi le-a dat pe toate celor din neamul masai. Când bem sângele şi laptele vacilor noastre este ca şi când am bea şi sângele lui Ngai.

— Creştinii cred că beau sângele lui Iisus, nu-i aşa?

— Da, şi de aceea cred în Dumnezeul vostru. Cred că este chiar Ngai!

Manyoro explodă în râs de viclenia propriei sale teologii, apoi îi spuse lui Saffron:

— Ngai are o soție pe care o cheamă Olapa. Este zeița lunii. Dacă vrei, poți să te rogi la ei.

— Mulțumesc!

— De asemenea, credem că fiecare persoană de pe pământ are un spirit păzitor trimis să aibă grijă de noi şi să ne protejeze.

Aşadar, atunci când te rogi, cere ca spiritul păzitor al mamei tale sa fie puternic şi treaz ca s-o poată proteja acum.

Aşa că Saffron se rugă la Dumnezeu, la lisus, la Ngai şi la Olapa. Se rugă pentru mami şi pentru spiritul ei păzitor. Îi promise lui Dumnezeu că o să fie tot timpul cuminte şi că n-o să mai facă niciodată nicio năzdrăvănie dacă mami va fi bine din nou.

Apoi, îi spuse lui Manyoro totul despre rugăciunile ei şi, când le termină de înşiruit, îl întrebă:

— Crezi că va conta?

Asistenta care stătea la intrarea principală a Spitalului European din Nairobi îşi miji ochii la lucirea farurilor care se îndreptau spre ea.

— Uită-te după o maşină mare care are pe capotă o femeie cu aripi, îi spusese dr. Hartson.

Însă ea nu putea să vadă partea din faţă a maşinii pentru că luminile erau atât de orbitoare! Apoi maşina se întoarse, urmând linia aleii, şi acum o privea din laterală, iar ceea ce vedea era, categoric, femeia care zboară. Asistenta se întoarse şi intră în fugă, prin uşile batante, în spital.

— Domnule doctor, au ajuns! strigă în timp ce alerga pe coridor. Au ajuns!

Leon o văzu pe asistentă dispărând în clădire, în timp ce oprea sub marchiza din faţa intrării. Nu vorbise pe durata ultimilor kilometri ai drumului, de teamă că ar fi putut să audă cuvinte de nesuportat. Dar acum, când motorul se stinse şi tăcu, nu mai fu în stare să se abţină.

— Mai respiră? întrebă el.

— Abia, răspunse Birchinall. Dar are pulsul foarte slab.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură Leon, recunoscător că o adusese pe Eva vie până la spital.

— Mă tem că o să trebuiască să mă ajuţi s-o ridic, spuse Birchinall. Piciorul meu a cam cedat.

— Fireşte!

Leon ieşi din Rolls exact când uşile spitalului se deschiseră larg şi apăru un infirmier care împingea o targă pe roți. În spatele lui veneau asistenta şi un bărbat îmbrăcat într-un halat alb de doctor, pe care Leon îl recunoscu: era Frank Hartson, singurul chirurg diagnostician din spital. Se întâlniseră o dată sau de două ori cu prilejuri sociale şi, din câte putea să-şi dea seama Leon, Hartson părea un individ absolut decent şi inteligent, dacă nu chiar cea mai ascuțită minte pe care cineva ar fi putut-o întâlni. Acum, acest om urma să aibă viața Evei în mâinile sale.

Leon alergă la portiera din spate a maşinii şi o deschise larg, în timp ce targa se opri la mică distanță. Apoi îşi sprijini piciorul în locul din fața banchetei, se aplecă şi îşi puse brațele sub umerii Evei, între corpul ei şi al lui Birchinall.

— Eu o iau de picioare, *bwana,* spuse infirmierul.

— Ridicăm la trei, îi zise Leon. Unu… doi… trei!

Cei doi bărbați ridicară corpul fără vlagă şi apatic al Evei de pe banchetă, iar Leon privi cu groază cum capul i se rostogoli neajutorat pe brațul lui. Eva avea ochii închişi. La colțurile gurii avea salivă uscată. Când se uită în jos, fusta era udă şi avea un miros înțepător de sânge şi urină.

— O, biata mea iubită! murmură Leon.

O puse pe targă şi privi cum infirmierul o imobiliză. Apoi o luă de mână şi privi în jos spre fața care-l captivase atât de profund, pentru atât de multă vreme.

— Noroc! Dumnezeu să te vegheze! Te iubesc atât de mult, spuse Leon şi, pentru o secundă, i se păru că vede, sau poate fusese doar dorința lui cea care-l făcuse să-şi imagineze, o mişcare a pleoapelor ei şi umbra infimă a unui zâmbet.

— Îmi pare rău, domnule Courtney, însă trebuie s-o pregătim pe soția dumneavoastră pentru operație, spuse Hartson.

— Înțeleg, zise Leon, forțându-se să dea drumul degetelor Evei.

— Dr, Birchinall e în maşină, îi spuse Hartson asistentei. Are nevoie de cârje. Te rog, adu-i o pereche, apoi vino direct în sala de operații.

Se întoarse către infirmier:

— Zi-i lui Matron că trebuie să operez cât mai repede cu putință. Deci te rog s-o pregăteşti imediat pe doamna Courtney pentru intervenție. Ai înțeles?

— Da, domnule doctor.

— Du-te atunci!

În timp ce infirmierul împinse targa spre partea centrală a clădirii, Hartson se întoarse spre Courtney:

— Îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim în împrejurări atât de sumbre. Uite, nu ştiu cât de multe ți-a spus Thompson despre starea soției tale…

— Nimic în plus față de ce-a zis când a fost prima oară să-l vadă. Astăzi n-am avut timp să discutăm, având în vedere convulsiile.

— Aşa este. Ei bine, situația stă în felul următor. După cum poate ți-a spus Birchinall, suntem destul de siguri că soția ta suferă de eclampsie, aşa numim noi această tulburare de hipertensiune. În termeni obişnuiți, are o tensiune foarte mare şi prea multe proteine în sânge şi urină. Crizele pe care le-a avut sunt specifice acestei afecțiuni. Însă trebuie să te previn că eclampsia poate să ducă şi la insuficiență renală, atac de cord, pneumonie şi hemoragie craniană. Mi-e teamă să-ți spun, însă acestea pot fi, uneori, fatale.

— Doamne, Dumnezeule, de ce n-a făcut Thompson nimic acum câteva zile, dacă era atât de bolnavă? întrebă Leon, nereuşind să-şi mascheze furia din voce.

— Cu resursele pe care le are la dispoziție nu ar fi putut sa prezică ce o să se întâmple. Simptomele inițiale, de

amețeală, dureri de cap şi greață uşoară pot fi corelate cu tot felul de afecțiuni, multe dintre ele destul de obişnuite. Iar soția ta este o femeie gravidă care trăieşte la altitudine. E posibil să-i fie rău sau să-şi simtă capul greu şi să nu fie nimic îngrijorător. Sfaturile pe care el le-a dat au fost în totalitate potrivite. E pur şi simplu nenoroc că, de fapt, e vorba despre ceva mai serios.

— Şi acum ce putem face?

— În mod ideal, i-aş da soției tale ceva, ca să-i scadă tensiunea, însă mă tem că am trecut de acel prag. Cu permisiunea ta, o să încerc o cezariană de urgență. Trebuie să-ți spun că riscul de-a pierde copilul e mare şi că există o posibilitate ceva mai redusă, însă totuşi semnificativă, ca nici soția ta să nu supraviețuiască operației. Mai degrabă depinde de cât de mult i s-au degradat deja organele.

Leon încercă să treacă peste emoțiile care i se aglomerau în mintea sa rațională şi să înțeleagă ceva din ceea ce tocmai îi spusese Hartson: acea voce englezească plină de calm, dar şi de neclintit, ce dădea veşti atât de devastatoare şi de sfâşietoare. Leon voia ceva cu care să se poată lupta, un inamic pe care să-l poată înfrânge, pentru că, Dumnezeule, care era sensul existenței lui dacă nu acela de a-şi apăra femeia şi copilul? Dar nu putea face nimic, pentru că războiul era în întregime în ea, unde el nu putea ajunge.

— Am aprobarea ta? repetă doctorul Hartson.

Leon încuviință.

— Fă tot ceea ce crezi că este mai bine, doctore. Şi dacă trebuie să alegi…

Leon se opri, înecându-se în propriile lui cuvinte, luptând să-şi țină lacrimile disperate:

— Pentru Dumnezeu, te rog… Salveaz-o pe Eva.

— O să fac tot ce pot, îți promit, spuse Hartson.

Se întoarse pe jumătate, pe punctul de-a pleca, după care se întoarse din nou şi privi spre Leon:

— E o cameră de aşteptare puţin mai încolo, pe hol. De ce nu stai acolo? O să rog pe cineva să-ţi aducă un ceai dulce şi bun, ca să-ţi menţină zahărul din sânge la un nivel ridicat, ce zici?

Hartson făcuse deja câţiva paşi pe coridor, când Leon spuse: – Doctore?

Hartson se opri:

— Da?

— Mult noroc!

Hartson nu spuse nimic, ci îl privi pentru încă două secunde pe Leon, apoi se îndreptă spre sala de operaţii.

Leon se uită la el cum se îndepărta, suspină adânc şi pomi în căutarea sălii de aşteptare.

Stătea de o oră în sala de aşteptare. Erau acolo patru fotolii vechi şi ponosite, iar Leon se aşeză pe fiecare dintre ele, încercând să-şi găsească un loc unde să poată rămâne nemişcat, fără să simtă nevoia să se ridice şi să păşească prin sală, numai ca să reducă din tensiunea care-l strângea în vintre precum o membrană perfect întinsă. În mijlocul sălii se afla o măsuţă joasă de lemn, înconjurată de scaune. Câteva numere vechi din *Punch*[46], cu colţurile ferfeniţă, erau împrăştiate pe tăblia ei, lângă o scrumieră murdară Bakelite. Leon luă pe rând revistele, Ie răsfoi, privi caricaturile fără să le vadă, abia observând desenele şi apreciind, cu atât mai puţin, glumele. Ceaiul veni după mai bine de o jumătate de oră de aşteptare şi îl bău cu poftă în câteva minute. Zahărul îl învioră, aşa cum prezisese

[46] Săptămânal umoristic britanic apărut între 1841 şi 1992, respectiv 1996 şi 2002.

doctorul Hartson, însă energia suplimentară nu făcu altceva decât să-i înrăutăţească agitaţia.

În timp ce Leon ieşea din clădirea clubului de polo, doctorul Thompson îi pusese în mână un pachet de ţigări Players Navy Cut, spunându-i:

— S-ar putea să-ţi fie de folos.

— Nu fumez, răspunsese Leon, însă, din cauza haosului, Thompson nu-l auzise, aşa că Leon băgase ţigările în buzunarul de la pantaloni şi uitase complet de ele.

Acum, scoase afară pachetul strivit şi mototolit Thompson băgase o cutie de chibrituri în pachet. Pe bucata de carton care acoperea chibriturile erau tipărite cuvintele: „Magazinul general Henderson, Gilgil, Kenya."

Copil fiind, Leon crescuse cu mirosul trabucurilor pe care tatăl său, Ryder Courtney, le ţinea între dinţi în timp ce naviga, cu vasul lui cu zbaturi, în sus şi în jos pe Nil sau când se târguia cu oamenii de la care cumpăra şi cărora le vindea. Când conflictul de voinţe dintre tată şi fiu devenise prea intens pentru ca ei să rămână în aceeaşi locuinţă, Leon părăsise casa părintească din Cairo, căutându-şi norocul în noua colonie Protectoratul Africii Răsăritene, după cum fusese cunoscută pe vremea aceea Kenya. În mintea lui, asocia mereu mirosul fumului de trabuc cu tatăl său şi cu toate lucrurile de care încerca să scape, iar singura dată în care fumase fusese în timpul războiului când, ca orice alt soldat din armata britanică, făcuse asta ca să treacă timpul şi să reducă tensiunea orelor lungi de plictiseală şi de nelinişte care precedau începutul oricărei bătălii. În ziua în care plecase din armată îşi aruncase ţigările, insă acum realiză că doctorul Thompson nu doar ca îi înmânase pachetul de Player s, dar i-I prescrisese pentru exact această perioadă neajutorată de aşteptare a unor veşti care s-ar fi putut să fie proaste,

Leon îşi aprinse prima ţigara, simţi senzaţia familiară de fum care-i umplea plămânii şi apoi expirarea lungă, înceată şi relaxantă, în timp ce acesta se prăvălea din nou afară. Mai erau opt în pachet, iar Leon le fuma pe toate în următoarele două ore, timp în care sala de aşteptare se umplu de fum, hainele i se îmbâcsiseră, iar în gură avea un gust la fel de neplăcut ca scrumiera plină acum pe jumătate cu chiştoace,

Leon simţi brusc o nevoie disperată de aer proaspăt şi curat. Ieşi din sala de aşteptare, merse pe coridor şi trecu prin cele două uşi batante spre lumea de dincolo de ele. Zona din faţa Spitalului European şi aleea pe care se afla erau amenajate sub forma unei grădini plăcute, delimitată pe trei laturi de calea de acces şi pe a patra, de zidul întins de-a lungul drumului de acces în spital. Fuseseră amplasate bănci pentru pacienţi şi pentru vizitatorii lor. Furtuna trecuse, căzuse noaptea, iar aerul era la fel de răcoros şi de proaspăt ca apa unui pârâu de munte. Leon şterse cu mâna picăturile de ploaie de pe una dintre bănci şi apoi se aşeză, îşi întinse picioarele în faţă şi se lăsă pe spate, privind frumuseţea maiestuoasă şi infinită a stelelor de pe cerul sudic. Nu trecea nicio maşină pe şosea, iar singurul sunet care se auzea era zgomotul insectelor ce murmurau în tufişuri şi copaci. Leon îşi închise ochii şi, pentru o clipă, o senzaţie de pace adâncă şi de relaxare se răspândi prin el, eliberându-i tensiunea din muşchi.

Apoi auzi zăngănitul uşilor.

Deschise ochii, se îndreptă de spate şi privi spre intrarea spitalului. În strălucirea dură şi albă a becurilor care luminau spaţiile din spatele marchizei, Leon îl văzu pe doctorul Hartson mergând către el. Avea umerii lăsaţi, paşii greoi şi un aer pe care Leon îl mai văzuse la soldaţii ce abia fuseseră înfrânţi şi îşi pierduseră camarazi în bătălie.

Apoi înțelese mesajul pe care i-l aducea doctorul Hartson, călcând încet şi epuizat pe gazon, şi se simți de parcă toate constelațiile dispăruseră brusc de pe cer, iar întunericul căzuse peste el. Pentru că pierduse soarele, luna şi stelele care-i luminaseră existența.

Hartson ajunse la el. Cu siguranță ştia că nu era nevoie să-i spună lui Leon ce se întâmplase. Aşa că zise doar:

— Îmi pare atât de rău, bătrâne! Am făcut tot ce s-a putut, dar...

Probabil că Hartson îşi terminase propoziția, iar dacă o făcuse, Leon Courtney nu-l auzi. Pentru că acum barajul din inima lui se rupsese şi tot ce putea auzi era sunetul plânsului său.

În camera ei din casa Lusima, Saffron păru că rămase întinsă timp de ore întregi, înainte să cadă într-un somn adânc, inundat de vise pline de furie, pericol şi un sentiment teribil că ceva lipsea, oricât de mult ar fi încercat să-l găsească. Apoi se trezi brusc. Era cineva în camera ei, ştia asta. Se ridică în fund, cu ochii larg deschişi, şi se uită dintr-o parte într-alta, ascuțindu-şi urechile ca să prindă orice sunet, dar, deşi senzația unei alte prezențe foarte aproape de ea rămăsese, nu exista niciun semn al cuiva pe care ea să-l poată vedea sau auzi.

Aprinse veioza de la capul patului.

Camera era goală. Uşa era închisă.

Apoi, la fel de brusc precum apăruse, prezența se topi şi, într-un moment de claritate absolută, Saffron înțelese.

— Mami! strigă ea. Mami! întoarce-te!

Dar mami plecase şi nu avea să revină vreodată. Acum Saffron ştia şi, odată cu înțelegerea asta, tot confortul şi toată siguranța pe care i le adusese mama ei dispărură din viața lui Saffron şi un capitol, cu totul nou din existența ei, începu.

La vârsta de treisprezece ani, Leon o trimise pe Saffron la Roedean, un pension de fete din Parktown[47].

— Este timpul să ai parte de o educație adecvată, îi spuse el. După ce o să mor, tu o să fii la cârma moşiei şi o să conduci toate afacerile familiei Courtney. Trebuie să ştii mai multe, nu doar despre gătit, cusut şi aranjamente florale.

— Dar de ce trebuie să merg până în Africa de Sud? protestă Saffron. Sunt sigură că şi în Kenya sunt şcoli bune.

— Sunt, aşa e. Însă am întrebat în câteva locuri şi se pare că niciuna nu oferă tipul de educație pe care-l vei primi la Roedean. Centrul are legătură cu o şcoală faimoasă de fete din Anglia. La propriu, se pare: trei surori au pornit şcoala în Anglia şi apoi a patra a venit în Africa de Sud şi a deschis centrul împreună cu o prietenă în Jo'burg[48]. Asta a fost acum treizeci de ani şi se pare că a mers tot mai bine de atunci, un loc într-adevăr de primă mână. Şi Saffy...

Vocea lui Leon se înmuie în timp ce începu să vorbească din inimă, nu doar rațional:

— Nu ai o viață aici, huruind pe moşie numai cu mine şi cu personalul companiei.

— Dar îmi place să hurui pe moşie! E casa mea. Şi toți oamenii de aici sunt familia mea, insistă Saffron.

— Ştiu, draga mea, şi fiecare dintre ei te iubeşte ca şi când ai fi a lor. Dar trebuie să stai cu fete de vârsta ta şi ai nevoie de femei pe care să le poți respecta şi de la care să înveți. Sunt lucruri pe care nu le poți învăța de la mine. Lucruri pe care nu le ştiu decât femeile. Şi... ei bine... ştii...

---

[47] Suburbie tradițională europeană a oraşului Johannesburg, în Africa de Sud.

[48] Prescurtare a numelui oraşului Johannesburg.

Da, fireşte că Saffron ştia. In cele din urmă, atât de multe discuții cu tatăl ei reveneau la acel gol din viețile lor unde ar fi trebuit să fie mama el El nu găsise niciodată o altă femeie care s-o înlocuiască. Fuseseră suficiente femei cărora le plăcuse ideea de a fi doamna Leon Courtney şi stăpâna uneia dintre cele mai mari, mai bine conduse şi mai uluitor de frumoase moşii din estul Africii. Câteva dintre ele îşi făcuseră drum până la Lusima şi se străduiseră să-l impresioneze pe tatăl lui Saffron, dându-se bine pe lângă ea.

— Dacă-mi mai spune o singură femeie prostuță că e sigura că o să fim cele mai bune prietene, o să încep să strig, îi zisese Saffron lui Kippy în timpul uneia dintre discuțiile lor de suflet zilnice (deşi adevărul este că poneiul era interesat cu adevărat numai de mărul despre care ştia că stăpâna lui îl ascundea la spate).

Dar fiecare femeie dispăruse după câteva zile, săptămâni sau chiar, într-un caz, după trei luni încheiate, iar Saffron renunțase de multă vreme să acorde atenție vreuneia dintre ele.

Însă asta nu însemna că-l iubea mai puțin pe tatăl ei sau că se plictisea acasă. Lusima era un regat magic unde ea era prințesa şi nu şi-ar fi dorit să fie niciunde altundeva în lume. Aşa că luptase cu fiecare argument logic pe care îl putea scorni şi cu fiecare truc emoțional pe care-l putea pune în scenă, însă nu-i folosise la nimic. Tatăl ei se hotărâse şi, când făcea asta, nicio forță de sub ceruri nu-l putea întoarce pe Leon Courtney de la decizia lui.

Deplasarea la Roedean însemna că Saffron urma să plece de acasă pentru prima oară. Leon ştia că experiența avea să fie grea pentru ea, aşa că îşi dorea s-o facă pe cât posibil de antrenantă, ca s-o distragă de la orice gând legat de dorul de casă pentru cât mai mult timp. În acest scop, nu o duse cu un vapor cu aburi în Durban, cel mai apropiat port de

Johannesburg, ci cumpără bilete pentru ultima parte a călătoriei ia noul Serviciu Imperial Aviatic din Anglia in Africa de Sud. Şi nu o duse în Johannesburg. În schimb, la scurt timp după Crăciunul din 1932, el şi Saffron luară avionul până în Cape Town.

— Cred că a venit momentul să-ți întâlneşti ramura sud-africană a familiei, îi spuse Leon, începând cu verişoara ta Centaine.

— E un nume ciudat, răspunse Saffron.

— Este în franceză şi înseamnă „o sută” Aşa că *„Une centaine d'annees”* înseamnă „un secol“.

— Ei bine, asta-i şi mai ciudat Cine îi spune unei fete „Secol“?

— Cineva a cărui fiică s-a născut în prima oră, din prima zi, din prima lună, din primul an dintr-un secol i-ar spune aşa, dacă ar fi francez. Numele de fată al lui Centaine a fost de Thiry, iar ea La întâlnit pe verişorul meu Michael în Franța in perioada în care el a fost încartiruit acolo împreună cu Corpul Regal de Zbor[49], în timpul războiului. Michael a fost pilot de vânătoare.

— S-au îndrăgostit?

— Da.

— Ce romantic!

În mintea lui Saffron apăru pe loc imaginea unui pilot elegant şi a unei frumoase fete franceze leşinând unul după altul, deşi încă ştia prea puține despre iubire, încât să aibă o idee clară despre ce se întâmpla după aceea.

— Am decis că Centaine este un nume minunat, spuse ea, cu hotărârea-i caracteristică.

Dar apoi îşi dădu seama de ceva:

---

[49] Royal Flying Corps, forţa aeriana a armatei britanice, înainte şi în timpul Primului Război Mondial.

— Ai spus că Michael a fost pilot de vânătoare, dar nu ai zis că-l întâlnim şi pe el în Africa de Sud. Aşa că...

— Da, a murit. Nenorociți! de nemți l-au doborât.

— Şi atunci cum a ajuns ea în Africa de Sud?

— Ei bine, Michael şi Centaine s-au căsătorit, începu Leon.

De fapt, el avusese întotdeauna dubii dacă acea căsătorie chiar avusese loc, însă familia o acceptase pe Centaine ca pe una de-a lor şi orice îndoială în acea direcție fusese trecută cu vederea discret.

— Când el a murit, Centaine era însărcinată cu copilul lui şi nu mai avea pe nimeni în Franța, aşa că s-a hotărât să fie trimisă în Africa de Sud, pentru că ea şi copilul, atunci când avea să vină, urmau sa fie mai protejați acolo.

— Pe atunci nu era niciun război în Africa de Sud?

— Niciunul important Africa de Sud-Vest[50] fusese o colonie germană, aşa că multe persoane de acolo erau de partea Kaizerului. După cum erau şi unii dintre buri, pentru că-i urau pe britanici. Germană plănuiseră, de fapt, să-i ajute pe buri să se revolte şi să cucerească Africa de Sud, dar... ei bine, nu s-a întâmplat niciodată.

In *mare parte din cauză că mama ta şi cu mine nu am permis asta,* se gândi Leon, dar nu o spuse cu voce tare. În schimb, continuă:

— Oricum, erau mult, mult mai puține lupte în Africa de Sud decât în Franța, aşa că Centaine s-ar fi aflat mult mai în siguranță aici, cu excepția unui lucru...

---

[50] Aici şi în continuare, în fapt, Africa de Sud-Vest Germană (1884 1919), colonie a Imperiului German din zona Namibiei de astăzi Autorul foloseşte, de fapt denumirea dată aceleiaşi regiuni începând din 1919 de către Africa de Sud, care a şi administrat-o mai apoi, până la declararea independenţei statului Namibia, în 1990.

— O, ce anume? întrebă Saffron care devenea, cu fiecare minut, tot mai curioasă în legătură cu Centaine.

— Nava pe care se afla verişoara Centaine a fost lovită de torpilele unui submarin german. Cumva, a supravieţuit şi a ajuns la ţărm, pe coastele Africii de Sud-Vest.

— Ce salvare norocoasă!

— Da, însă necazurile ei nu s-au încheiat pentru că, după cum ar trebui să ştii, dacă ai fost atentă la orele de geogF.A.R.ie, coasta de acolo face parte din Deşertul Namib, care este unul dintre cele mai vechi şi mai uscate deşerturi de pe pământ. De aceea i se spune Coasta Scheletului. Acolo nu e apă, nu e mâncare, nu e nimic. Cel puţin, nu pentru un alb.

— Şi cum de nu a murit?

— A fost salvată de un boşiman[51] şi de soţia lui. Boşimanii au o abilitate extraordinară de a supravieţui în deşert şi au ţinut-o pe Centaine în viaţă până când i s-a născut băiatul. Oricum, în timp ce călătorea cu ei, a găsit un diamant pe jos.

— Un diamant! a exclamat Saffron. Cine l-a lăsat acolo, în mijlocul deşertului?

— Nimeni nu l-a lăsat, râse Leon. Era un diamant neşlefuit. Se afla acolo în mod natural. Aşa că Centaine a revendicat pământul şi toate drepturile pe bogăţiile lui minerale şi s-a dovedit că mai erau multe diamante în locul în care apăruse primul. Prin urmare, a devenit proprietara unei mine de diamante.

Ochii lui Saffron erau mari cât două farfurii imense de safir.

— Dumnezeule! Verişoara Centaine trebuie să fie cea mai bogată femeie de pe pământ! exclamă ea.

---

[51] Trib din sudul Africii.

— Ei bine, a fost foarte bogată, aşa e. Însă acum sunt vremuri grele pentru toată lumea şi nu prea este piață pentru diamante astăzi, sau pentru orice altceva, ca veni vorba. Ca să fiu sincer, cred că a fost norocoasă că şi-a păstrat mina, dar acum am înțeles că-şi pune la vânzare casa de lângă Cape Town. Şi, se pare, cu tot ce e în ea: tablouri, mobilă, argintăria familiei, pământul din jurul casei Ăsta e unul dintre motivele pentru care am vrut s-o văd. Cred că pot s-o ajut.

Saffron consideră că acesta era un subiect destul de trist, aşa că decise să-l schimbe.

— Îmi vorbeşti despre fiul lui Centaine? Cum îl cheamă? Câți ani are?

— Îl cheamă Shasa şi bănuiesc ca are cincisprezece ani acum. Cred că v-ați născut cam la optsprezece luni distanță unul de celălalt.

— Cum e? întrebă ea, deşi ce voia să spună era „E frumos?“, însă nu îndrăznea să fie atât de directă.

— Sincer, nu ştiu, răspunse tatăl ei. Pe Centaine am întâlnit-o de vreo două ori, dar pe băiatul ei niciodată. Însă sunt sigur că voi doi o să aveți destule să vă povestiți.

Când aterizară pe Aerodromul Winfield, chiar Ia est de Cape Town, primul lucru pe care-l văzură Leon şi Saffron fu un Daimler galben enorm, parcat pe câmp, la numai optsprezece metri de locul în care se oprise aeronava Atalanta.

— Uite ce maşină! îi spuse Saffron tatălui ei, arătând înspre Daimler. Este chiar mai mare şi mai galbenă decât Hispano-Suiza lui Lady Idina!

Înainte ca Leon să poată răspunde, uşa şoferului se deschise. O astfel de maşină era, de obicei, condusă de un şofer în uniformă, însă în locul lui apăru o femeie atât de

impresionantă, încât Saffron se opri trăsnită din mers şi se uită la ea uluită.

— Ea... ea este verişoara Centaine? icni Saffron.

— Chiar ea, răspunse Leon.

Dintr-o singură privire, Saffron se pierdu în admirație pentru Centaine. Era la fel de frumoasă ca o regină din cărțile ei vechi de poveşti ilustrate, trasă prin inel, cu un păr negru tuns impecabil în bob şi cu ochi atât de fermecător de întunecați, încât şi ei păreau negri. Însă nu doar frumusețea o făcea pe Centaine să pară de neam regal. Era felul în care mergea şi hotărârea fermă pe care o trăda linia mandibulei.

Saffron îşi petrecuse aproape jumătate din viața ei fără un model feminin, însă acum, privind spre Centaine, fu cuprinsă de o emoție pe care nu o recunoscu la început, deşi, cumva, ştia că o mai simțise înainte. Şi realiză că era ca atunci când o vedea pe mama ei, la fel de frumoasă şi stilată, pe vremea când era o fetiță: acelaşi sentiment de uimire în prezența frumuseții şi a grației feminine şi aceeaşi speranță că, poate-poate, o să arate şi ea puțin aşa într-o bună zi.

Leon o luă înainte ca să salute şi, în timp ce se apropie, Centaine zâmbi, descoperindu-şi, dintr-odată, cealaltă latură a personalității ei: fermecătoare, cochetă, delicios de feminină în prezența unui bărbat.

Ce cuplu ar face, se gândi Saffron, privindu-şi tatăl înalt şi frumos lângă această femeie răvăşitoare. Şocată de ideea neaşteptată, se mustră singură. *Nu fi prostuță!*

Apoi din maşină apăru o altă figură. Şi, brusc, Saffron avu alt subiect, mult mai important, la care să se gândească.

Shasa Courtney nu fusese dornic să fie târât la aerodrom ca să-şi întâlnească verişoara din Kenya. În primul rând, urma să fie trimisă la Roedean, şi toată lumea ştia ca fetele de la Roedean erau nişte tocilare placide şi pline de pistrui,

care purtau toate ochelari şi nu făceau altceva decât să citească. Nu erau interesate de băieți. Voiau numai să meargă la universitate şi să aibă slujbe destinate bărbaților. În plus, fata asta Saffron avea doar treisprezece ani, în vreme ce el era la numai câteva luni distanță de cea de-a şaisprezecea aniversare şi se afla pe punctul să se întoarcă la şcoala lui, Bishops, în postura de lider al colegilor săi. Era clar că ea nu avea cum să-l intereseze.

Apoi văzu o fată care cobori din avion. Şi ea trebuia să fie Saffron, pentru că din Atalanta mai ieşi doar o altă femeie, iar aceasta era o bunicuță cu părul cărunt, la brațul unui bărbat la fel de bătrân. Pe de altă parte, fata aceea – al cărui păr strălucitor, ciocolatiu-închis, se ridica în bătaia vântului şi care purta o fustă pe care vântul i-o lipea pe picioare, astfel că-i putea vedea forma coapselor ei zvelte, abdomenul plat şi zona vicleană, ispititoare şi infinit de misterioasă din mijloc – fata aceea, care acum îl observase, îşi dădu seama, şi se uita la el, holbându-se, de fapt, în aşa fel, încât simți că vedea drept prin el... fata aceea nu putea să fie Saffron Courtney. Sau ea era?

— Centaine! Ce minunat să te revăd! spuse Leon.

— Şi eu pe tine, Leon, răspunse ea, sărutându-l pe obraji cu afecțiunea elegantă a unei femei născute şi crescute după moda franceza.

Se dădu înapoi şi o privi apreciativ de sus până jos.

— Arăți...

Era pe punctul să-i facă un compliment linguşitor convențional, când căldura zâmbetului ei şi felul cum aceasta îi aprinse ochii îl făcură să se răzgândească.

— Ştii că arăți extraordinar de fericită. Ai veşti bune?

— Da, spuse ea.

— Pot să întreb ce presupun ele?

— Mai târziu.

Îl lua de braț şi se întoarse către maşina ei.

— Leon, fiica ta este răvăşitor de frumoasă. N-o să dureze mult până o să înceapă să înnebunească bărbații. Poate ar trebui să uiți de şcoală şi s-o trimiți direct la o mănăstire!

— Încetişor, domnişoare, răspunse Leon.

Ca orice tată iubitor, era de la sine înțeles că fiica lui era cea mai frumoasă fată din lume. Însă niciodată, nici măcar distant şi ipotetic, nu se gândise la ea ca la o ființă sexuală. Dar acum urmări ochii lui Centaine şi se uită cum Saffron şi Shasa se apropiau unul de celălalt.

— Cerule, chiar se vede asemănarea familiei, spuse el.

— Mmm... murmură Centaine aprobator, fiindcă era adevărat că cei doi tineri semănau mai mult a frați, decât a veri.

Poate că ochii lui Shasa erau de un albastru şi mai întunecat decât ai lui Saffron, însă amândoi aveau aceiaşi păr închis la culoare şi aceeaşi construcție zveltă. El abia se maturiza, eliberându-se de frumusețea aproape feminină a copilăriei, însă nu era deocamdată bărbat. Ea păstra încă ultimele vestigii ale zilelor în care semănase cu un băiețel, deşi începeau să apară urmele vagi ale maturității, în felul cum i se lățeau şi i se rotunjeau uşor coapsele şi în sânii înmuguriți.

— Uită-te la ei, cum se măsoară unul pe celălalt! spuse Centaine.

— Ca nişte lei tineri.

— Sunt curioasă cât timp le va lua să realizeze că împărtăşesc o tristețe: Shasa fără tată, Saffron fără mamă. Amândoi atât de bogați dintr-un punct de vedere şi atât de privați dintr-altul.

Apoi lăsă deoparte acest gând:

— Vino! Cred că eşti epuizat după călătorie. Trebuie să te duc la Weltevreden.

— A trebuit să concediezi şoferul? Mulți cunoscuți au tăcut asta, spuse Leon, sperând ca tonul lui să fie suficient de înțelegător, încât remarca să nu pară lipsită de tact.

Centaine râse.

— O, Doamne, nu! Nu cred în şoferi. Refuz să fiu controlată de vreun bărbat Chiar dacă doar îmi conduce maşina!

Saffron şi Shasa îşi petrecură călătoria de la aerodrom la casa mamei sale vorbind despre şcoala lui şi speculând despre a ei. Fiecare în parte fu obligat să concluzioneze că, probabil, avusese prejudecăți nefondate. După cum anticipase Centaine, stabiliră imediat că amândoi îşi pierduseră câte un părinte. Niciunul nu voia să vorbească despre experiența respectivă, dar între ei se aşezase o înțelegere reciprocă: trecuseră prin acelaşi calvar, ceea ce le oferea o legătură care nu trebuia exprimată.

Saffron fu fermecată de Weltevreden. Ca Lusima, era amplasat între dealuri, însă această țară nu era atât de recent revendicată din sânul mamei-natură. Europenii trăiseră la țară, în jurul oraşului Cape Town, de secole şi îmblânziseră oarecum marginile peisajului; pământul părea mai bogat, iarba *kikuyu,* mai verde. Weltevreden avea chiar şi propria podgorie, iar împrejurul său se aflau presărate căsuțe văruite in alb.

— O, priveşte, tati, un teren de polo! exclamă Saffron.

— Da, spuse Shasa cu răceală, avem o echipă aici, Weltevreden Invitation. Chiar acum două săptămâni am câştigat aici cupa de juniori. Am marcat golul învingător.

— Îmi place jocul de polo! oftă Saffron.

— Multor fete le place, spuse Shasa. Cred că e puțin ca în vremurile de odinioară. Ştii, fetele medievale care se uitau Ia cavalerii ce se înfruntau şi treburi de genul ăsta.

— Nu, n-am vrut să spun că-mi place *să mă uit* la polo. Presupun că e în regulă şi asta. Însă nu este nici pe jumătate la fel de amuzant ca atunci când joc polo.

— Dar n-ai cum să joci polo! protestă Shasa. Eşti... ei bine, eşti o fată!

Niciunul dintre cei doi tineri nu-l văzu pe Leon cum îşi dădu ochii peste cap contemplând teribila greşeală pe care tocmai o făcuse băiatul şi niciunul nu observă zâmbetul lui Centaine când descoperi cum era învinsă loialitatea statornică pentru fiul ei de susținerea unei alte prezențe feminine.

— Chiar joc! protestă la rândul ei Saffron. Şi o să-ți şi arăt! înainte ca cearta să continue, Centaine strigă:

— Am ajuns!

Când ieşiră din Daimler, personalul bărbătesc, costumat în jachete albe, şi menajerele îmbrăcate în rochii elegante negre aşteptau să-i întâmpine.

— Bine ați venit la Weltevreden, spuse Centaine.

Saffron privi împrejur, uimită de reproducerea în mărime naturală a unui castel francez, care făcea ca moşia ei Lusima să pară o fermă de țară dărăpănată. Fu condusă într-un hol răcoros şi tăcut, plin de picturi.

— Îmi plac picturile tale, verişoară Centaine, spuse ea.

— Îți mulțumesc, draga mea. Dacă vrei, pot să-ți mai arat şi altele din casă. Cred că ți-ar plăcea.

— Mulțumesc, vreau!

— Mama are un peisaj pictat de un tip pe nume Alfred Sisley[52], care a fost realizat pe moşia unde s-a născut ea şi un tablou de van Gogh cu un Ian de grâu, se lăudă Shasa.

Centaine se încruntă către el dezaprobator, după care se întoarse spre oaspeții ei:

---

[52] Pictor impresionist peisagist (1839-1899).

— Acum sunt sigură că vreți să vă spălați şi să vă schimbați înainte...

— De fapt, o întrerupse Saffron, ceea ce-i aduse o privire încruntată din partea tatălui ei, mi-ar plăcea să joc polo cu Shasa. Dacă nu-l deranjează să joace cu o fată.

— A, bine, răspunse el, ursuz.

— Dar nu poți juca în rochia aia, observă Centaine. Îți pot împrumuta nişte pantaloni de călărie şi o pereche de cizme. Nu-ți promit că o să se potrivească, dar e mai bine decât deloc.

Îi făcu semn uneia dintre servitoare.

— Poți să-i arăți, te rog, domnişoarei Courtney unde îmi țin hainele de călărie?

— Da, doamnă. Pe aici, domnişoară.

— Atunci mă schimb şi eu, şi ne întâlnim aici peste câteva minute, spuse Shasa şi se grăbi pe scări în sus, către camera lui.

— Saffy e atât de nerăbdătoare să facă de toate. Dar eu, recunosc, aş fi recunoscător să pot face o baie, să mă bărbieresc, să mă schimb în haine curate şi, dacă ai, să beau un pahar de whisky, spuse Leon odată ce el şi Centaine rămaseră singuri.

— Desigur, zise Centaine.

Aruncă o privire către un ceasornic bătrânesc, al cărui ticăit blând se putea auzi acum, când copiii dispăruseră.

— E şase fără un sfert, aşa că până te împrospătezi, soarele va fi – cum spuneți voi, englezii? — dincolo de catarg.

— Asta-i expresia.

— Atunci sigur va fi timpul pentru o băutură.

Leon Courtney se afundă în îmbrățişarea primitoare a unui fotoliu de piele care ar fi putut să provină direct dintr-

un club de gentlemeni de pe strada Pall Mall[53], luă recunoscător paharul greu de cristal cu scotch simplu pe care i-l oferise lacheul pe o tavă de argint şi o privi pe Centaine. Se schimbase într-o rochie de seară cu gablonzuri strălucitoare şi ținea în mâini un martini proaspăt pregătit.

— Aşa, zise el, spune-mi mai multe despre zâmbetul acela. Abia dacă ți s-a şters de pe față, de când am ajuns, şi nu cred că se datorează în totalitate companiei noastre.

— Nu în totalitate, nu, fu de acord Centaine, deşi este, într-adevăr, tare bine să vă văd aici.

— O să fiu sincer: mă aşteptam să te găsesc în faliment. Printre cei din familia viticultorilor a circulat zvonul că i-ai chemat pe tipii de la Sotheby's şi că ai pus totul la vânzare. Dar nu am văzut în viața mea pe cineva mai puțin falit decât ai arătat tu astăzi.

— Zvonurile au fost adevărate, spuse Centaine.

Sorbi din paharul ei de cocktail şi îl puse pe o masă de lângă ea.

— Am avut mari probleme. Cine nu are, în perioada asta?

— Într-adevăr, cine...

— Dar m a lovit norocul pe piața obligațiunilor. Am avut multe acțiuni la companii miniere atunci când guvernul a scos Africa de Sud de sub incidența standardului de aur.

— Ah, înțeleg, spuse Leon gânditor. Inteligent din partea ta.

Timp de ani de zile, multe dintre valutele de bază din lume folosiseră ca paritate aurul, ceea ce, în teorie, însemna că valoarea lor fusese susținută de aur. În acest mod, anumite valute stătuseră la cote ridicate într-un mod artificial, astfel că acestea au fost supraevaluate atunci când Crahul financiar din 1929 a fost urmat de o devalorizare economică

---

[53] Firmă tradiţională de brokeraj, imobiliare şi tranzacţii de opere de artă.

în toată lumea occidentală. În timp ce țările au renunțat la standardul de aur, valutele lor au putut să scadă în valoare, ceea ce a dus la exporturi mai ieftine pentru cumpărătorii străini şi, astfel, Ia o creştere a economiilor lor. Africa de Sud fusese una dintre ultimele țări care rămăsese legată de aur, ceea ce a dus la rata de schimb a lirei sud-africane cu mult peste lira sterlină, făcând ca aurul, diamantele şi lâna sud-africană să fie atât de scumpe, încât nu le mai cumpăra nimeni. Decizia de a renunța la standardul de aur şi de a lăsa lira sud-africană să-şi găsească valoarea adevărată fusese luată cu numai câteva zile mai devreme. Imediat, poziția comercială a țării se transformase. Acțiunile companiilor miniere crescuseră, brusc, foarte tare. Oricine cumpărase când piața fusese la minimum făcea acum un profit enorm.

— N-o sate întreb cum ai dat lovitura, continuă Leon, deşi instinctul comercial pe care îl avea îi spunea că trebuie să fi avut informații din interiorul factorului decizional guvernamental. O să te felicit pur şi simplu pentru că ai devenit o Courtney adevărată. Întotdeauna am găsit moduri prin care să ne prindem prada. Primii Courtney s-au îmbogățit jefuind corăbii spaniole în timp ce se aflau în serviciul regelui[54].

— Jefuirea averilor altora – asta-i baza întregului Imperiu Britanic, spuse Centaine cu un zâmbet ironic.

— Asta... şi înfrângerea francezilor.

— *Touche!* râse ea.

Chiar atunci, uşile de la sufrageria în care şedeau se deschiseră larg şi în încăpere năvăliră doi adolescenți

---

[54] Este vorba despre corsari, piraţi sau comercianţi aflaţi sub protecţia statului, cărora ii se permitea, prin decrete contextuale, să atace navele inamice. Astfel de acţiuni au fost scoase din legalitate în secolul al XIX lea.

înfierbântați, cu obrajii roşii, cu hainele pline de pF.A.R. şi cu părul netezit de transpirație.

— Deci, cum a mers?

— I-am arătat eu! strigă Saffron triumfător. L-am făcut să dea înapoi.

— Numai pentru că te-am lăsat eu, i-o întoarse Shasa.

— Calmează-te, Shasa, şi spune-mi ce s-a întâmplat, ordonă Centaine.

— Ei bine, mamă, ne-am dus la grajduri şi i-am spus că avem doi ponei şi că unul dintre ei e Plum Pudding, care este pe poziții şi experimentat, şi că celălalt este Tiger Shark, care e mai rapid şi mai puternic, dar sălbatic şi foarte greu de controlat. Şi i-am zis că poate alege pe care vrea să-l călărească, iar eu am crezut că o să-l aleagă pe Plum Pudding…

— Dar eu l-am ales pe Tiger Shark! spuse Saffron.

— Fireşte, zise Leon, care ştia că aşa fusese din clipa în care auzise descrierile pe care Shasa le făcuse animalelor,

— Şi ne-am jucat puțin, lovind încoace şi-ncolo, şi a fost amuzant, iar Shasa a fost destul de bun…

— Sunt mai bun decât „destul de bun“! protestă Shasa, indignat, dar în acelaşi timp adecvat.

— Şi apoi mingea a ajuns în mijlocul terenului şi am pornit amândoi către ea, spuse Saffron.

— Am „luat-o din plin“, zise Shasa. Exact cum am făcut cu Max Theunissen în finală, îți aminteşti, mamă?

Fața lui Centaine se albi brusc. „A o lua din plin“ era expresia de la polo pentru o lovitură frontală între doi jucători, care călăreau direct unul către celălalt, cu capul înainte, iar Shasa se folosise exact de acelaşi truc ca să câştige turneul său de polo. Fusese unul dintre cele mai terifiante momente din viața lui Centaine, să vadă cum nebunia unui războinic pusese stăpânire pe fiul ei în timp ce se arunca, pe Tiger Shark, spre băiatul Theunissen şi

poneiul acestuia. Dacă cei doi cai s-ar fi lovit în plin galop, ar fi trebuit eutanasiați, iar cei doi călăreți ar fi fost răniți grav sau chiar ucişi. În ultima clipă, nervii lui Theunissen cedaseră, acesta se îndepărtase, iar Shasa lovise mingea dincolo de el în poartă.

Ideea că luase măcar în considerare să aplice în fața unui oaspete acelaşi truc şi, mai mult, un oaspete care îi era rudă, era fată şi mai mică decât el, i se părea respingătoare.

— Ce ai făcut? oftă Centaine.

Întrebarea era retorică. Înainte ca fiul ei să poată răspunde, se ridică în picioare, îl privi pe Shasa în ochi şi strigă cu o voce răguşită:

— Cum îndrăzneşti? Cum *îndrăzneşti?* Ăsta e un comportament lipsit de bună cuviință într-un mod de neiertat, stupid, iresponsabil şi periculos. Sunteți amândoi norocoşi că nu vă aflați în drum spre spital. Mergi în camera ta acum. Acum!

Shasa arăta stupefiat îşi muşcă buza de jos, încercând să nu plângă. Apoi Saffron interveni:

— Iartă-mă, verişoara Centaine, dar nu a fost vina lui Shasa. Eu am fost cea care s-a aruncat către el. Iar el s-a dat deoparte... Şi ştiu ca n-ai fost o mâță fricoasă, Shasa, chiar dacă aşa am spus că eşti Pur şi simplu, nu ai vrut să mă răneşti.

În cameră se lăsă tăcerea. Leon ezită un moment, nedorind să preia conducerea în casa lui Centaine şi cu copilul acesteia, dar îşi dădu seama că era singura persoană din cameră care nu era implicată în ceartă.

— Da, spuse el, hai să rezolvăm asta! Saffron, ai făcut foarte bine că ți-ai asumat ce s-a întâmplat. Dar n-ar fi trebuit să-l ataci pe Shasa. Te-ai pus în pericol pe tine, l-ai pus şi pe el, iar tu şi cu mine ştim amândoi că ai făcut-o numai pentru că eşti încăpățânată să faci ce poate să facă un băiat şi că ai vrut să-i arăți asta lui Shasa. Acum l-ai

băgat în bucluc şi cred că s-a ajuns la o imagine destul de tristă. Ar trebui să-i ceri scuze.

Saffron se încruntă, realiză că greşise şi spuse:

— Îmi pare rău, Shasa, n-am vrut să te bag în bucluc.

— E în regulă.

— Cât despre tine, Shasa, continuă Leon, să-ți fie de învățătura. Este în acelaşi timp nepoliticos şi lipsit de înțelepciune să nu te porți ca un gentleman cu o doamnă, în special cu o doamnă Courtney, pentru că, crede-mă, băiete, ripostează. Sincer, dacă exista vreun băiat pe supF.A.R.ața pământului care să ştie de ce sunt capabile femeile, acela eşti tu. Gândeşte-te numai la mama ta, in numele Cerului, şi la tot ce a realizat Te îndoieşti de abilitățile ei numai pentru că este femeie?

— Nu, domnule!

— Şi îți pare rău că te-ai îndoit de Saffron?

— Da, domnule!

— Bine. Atunci lucrurile s-au rezolvat şi nu s-a întâmplat nimic rău. Acum, Saffron, ai avut o zi foarte lunga. Cred că trebuie să mergi să te speli şi, poate, dacă o rogi frumos pe verişoara Centaine, îți va trimite ceva de mâncare pentru cină la tine în cameră. Puțină mâncare şi să te bagi devreme în pat, de asta ai nevoie, fata mea.

— O idee excelentă, spuse Centaine. Şi cred că ar trebui să faci acelaşi lucru, Shasa. O baie, cina şi în pat... apoi putem cu toții să avem parte de un nou început mâine-dimineață.

Shasa şi Saffron se duseră împreună sus. Când ajunseră pe palier, se opriră amândoi înainte de a merge fiecare în camera lui.

— N-aş fi dat înapoi, să ştii, când am luat-o din plin, spuse Saffron. Chiar dacă nu te dădeai din cale.

— Ştiu, zise Shasa. Iar eu nu m-aş fi dat din cale dacă ar fi venit oricine altcineva către mine.

— Ştiu, spuse ea.

Acestea fiind stabilite, amândoi îşi satisfăcură mândria şi. Se duseră să facă baie cu onoarea şi demnitatea intacte, ştiind că aveau să fie prieteni pe viață.

Plecarea din raiul de la Weltevreden o întristă pe Saffron. Din postura de copil singur la părinți, orfan de mamă, îi plăcuse să aibă o rudă de vârsta ei cu care să se joace şi un model feminin mai mare, spre care să privească admirativ. Însă după luxul bucolic şi extatic de la moşia din Cape Town a lui Centaine, mărimea, zgomotul şi îmbulzeala din Johannesburg se dovediră pentru ea un asalt copleşitor. Oraşul era de cinci ori mai mare decât Nairobi, cu mai mult de un sfert de milion de locuitori, şi toți păreau să se mişte cu o viteză şi o urgență pe care ea n-o trăise înainte, de parcă fiecare avea ceva stringent de rezolvat, chiar în acea secundă.

— Asta e Bursa din Johannesburg, îi spuse Leon în timp ce treceau pe lângă o clădire ornamentată, care avea în partea din față coloane mari de marmură ce acopereau pe strada Hollard un întreg bloc. Companiile care controlează jumătate din aurul lumii sunt vândute şi cumpărate acolo.

— Arată ca un palat, zise Saffron.

— Ei bine, într-un fel este. Este palatul lui Mamona, demonul banilor.

În timpul prânzului, Leon îi oferi lui Saffron o explicație rapidă despre cum funcționau acțiunile companiilor şi bursele şi fu surprins de viteza cu care ea îşi însuşea ideile pe care i le prezenta. Până în acel moment, i se părea că ziua decursese bine. Fusese foarte încântat să-i cumpere lui Saffron valiza pe care numele ei era pictat chiar atunci, cu majuscule negre şi elegante. Şi, întrucât condusese

nenumărate grupuri de călători şi vânători prin sălbăticia Protectoratului Africii Răsăritene în zilele de dinainte de război, din postura unui ghid de safari, se simţi complet în elementul său când trebui să negocieze pentru cele mai bune cufere pe care să le cumpere, pentru a transporta bagajele tot mai numeroase ale lui Saffron.

După ce ieşiră din restaurantul unde luaseră prânzul, ajunseră la magazinele în care se vindeau lucruri pentru şcoală. Brusc, discuţiile se centrară pe rochii, bluze, şorţuri şi alte elemente din garderoba unei tinere, iar expertiza lui Leon lăsă locul unui sentiment de confuzie. Când administratoarea, care nici măcar nu trebuise să arunce o privire pe listă ca să ştie ce conţine, ajunse la subiectul pantalonilor scurţi pentru gimnastică, pe faţa tatălui ei apăru o privire pe care Saffron n-o mai văzuse înainte.

O, *Dumnezeule, roşeşte!* se gândi, încercând din răsputeri să-şi păstreze o mină neutră. *E atât de jenat, încât nici nu ştie în ce parte să privească.*

— Probabil că ar fi cel mai bine ca Tata să se aşeze şi să ne lase, pe domnişoara Courtney şi pe mine, să continuăm singure. Să înţeleg, domnule, că am permisiunea dumneavoastră să aleg obiectele de care domnişoara va avea nevoie în timpul şederii sale la Roedean?

— Da, da, absolut, orice are nevoie, e un plan excelent! aproape strigă Leon.

Saffron n-ar fi putut să jure, dar fu aproape sigură că administratoarea, care păruse destul de înfricoşătoare când se prezentară, îi făcuse, de fapt, cu ochiul în timp ce se îndepărtau ca să rezolve acele aspecte misterioase ale existenţei femeilor, care era cel mai bine atunci să fie ascunse de ochii neînţelegători ai bărbaţilor.

Saffron se simţi de parcă era iniţiată într-o lume nouă, misterioasă, însă atrăgătoare, în timp ce administratoarea,

care se numea, după cum tocmai aflase, domnişoara Halfpenny, se uită admirativ la pieptul ei şi îi spuse:

— Domnişoară, cineva ar fi trebuit să-ți fi cumpărat deja un sutien.

După care suspină:

— Însă asta-i treaba unei mame...

— Nu am mamă, spuse Saffron. A murit când aveam şapte ani.

— Îmi pare foarte rău, însă, din păcate, mi-am dat seama. Când o fată intră în magazin cu tatăl ei...

Lăsă propoziția neterminată, apoi oftă scurt şi spuse:

— Nu contează, cel mai bine e să ne vedem de treabă, ce zici? Mulți copii nu au mamă sau tată, sau niciuna, nici alta, cu războiul ăsta, cu gripa spaniolă şi mai ştiu eu ce. Însă cumva reuşesc să se descurce şi sunt convinsă că şi tu o să faci la fel Lasă-mă să te ajut şi cu siguranță o să găsim toate lucrurile de care ai nevoie.

Ani la rând, Saffron auzise acest tip de încurajare rigidă, însă în vocea domnişoarei Halfpenny simți o bunătate autentică. În timp ce scormonea prin dulapurile cu uşi de sticlă după sutiene, lenjerie şi ciorapi de damă, ridicând din vreme în vreme câte un obiect în fața staturii de mânz cu picioare lungi a lui Saffron şi verificând mărimea, pentru ca apoi să-l arunce într-o grămadă sau să-l pună într-un teanc şi mai mare de lucruri pentru probă, domnişoara Halfpenny continuă să povestească despre ce putea Saffron să găsească la Roedean şi despre cum erau profesorii şi fetele.

— Tatăl tău n-ar fi putut alege un loc mai bun. Din experiența mea, fetele de la Roedean sunt nişte tinere inteligente, independente şi moderne din toate punctele de vedere. Multe dintre ele merg şi ia universitate. Şi toate sunt pregătite pentru a fi în stare să-şi câştige singure traiul.

— Tati a spus că trebuie să învăț mai multe, nu doar despre gătit, cusut şi aranjamente florale.

Domnişoara Halfpenny dădu aprobator din cap.
— A zis bine ce-a zis. Şi sunt sigură că se gândeşte la mama ta şi la ce şi-ar fi dorit pentru tine şi că încearcă din toate puterile lui s-o facă fericită.
— Nu m-am gândit la asta, spuse Saffron.
Însă din clipa în care domnişoara Halfpenny rostise aceste cuvinte, atitudinea lui Saffron faţă de noua ei şcoală se schimbă. Se hotărî să facă totul pentru ca şi mama ei să fie fericită, iar asta avu ca rezultat faptul că, în prima zi a noului an academic la Roedean, la mijlocul lunii ianuarie, se aruncă în viaţa şcolară cu toată energia pe care o avea. Fizicul ei atletic într-un mod natural şi natura ei extrem de competitivă o transformară într-un demon pe terenul de hochei şi pe cel de *netball,* şi faptul că se înălţa cu repeziciune o făcu să primească multe roluri bărbăteşti în producţiile dramatice şcolare. Îi luă un semestru sau două sa înveţe să se adapteze la viaţa de internat, ce le cerea elevelor să fie în stare să se înţeleagă cu colege cu care împărţeau nu doar sălile de clasă, ci şi dormitoarele, băile şi fiecare masă a zilei. Însă Saffron îşi făcu repede prieteni, deoarece colegele ei de clasă ştiau că, deşi putea să aibă un temperament vulcanic, nu era nici rea, nici înşelătoare: spunea exact ce credea, cu bune şi rele, şi, odată ce decidea să acţioneze într-un fel, se ţinea de hotărârea ei, indiferent de dificultăţile întâmpinate. Dacă străbunii ei ar fi privit în jos din ceruri, ar fi zâmbit, pentru că niciun alt Courtney nu făcuse vreodată altfel.

*

La scurtă vreme după întoarcerea din Africa de Sud, Leon fu nevoit să meargă la Nairobi ca să rezolve diverse treburi administrative legate de moşia Lusima. Îşi luă o cameră la Clubul Country Muthaiga, o instituţie privată, accesibilă doar membrilor, care era centrul social al comunităţii de expatriaţi din Kenya. Cu tot farmecul său social, Muthaiga

nu avea o arhitectură extraordinar de impresionantă, nefiind altceva decât o vilă foarte extinsă, cu ziduri roz, acoperite cu o tencuială mozaicată, cu ferestre din metal vopsit (pentru că ferestrele de lemn putrezeau repede în climatul subtropical) şi cu câțiva stâlpi cilindrici clasici la intrare, care să ofere un aer de prestigiu colonial. Înăuntru, se păşea pe un parchet din lemn foarte lustruit, pe lângă ziduri pictate în nuanțe de crem şi verde. Arăta, aşa cum îi comentase odată Hugh Delamere lui Leon, „ca o încrucişare între fosta mea şcoală preparatorie şi un dispensar suburban".

Într-o seară în care ajunse înapoi la club după o zi lungă de întâlniri cu avocați şi contabili, Leon se scufundă într-unul dintre fotoliile tapițate cu creton care împânzeau salonul membrilor. Un chelner în uniformă apăru imediat şi îi preluă comanda pentru un gin şi o apă tonica. Băutura apăru lângă el după numai câteva momente, iar Leon semnă pentru ea pe o bucată de hârtie colorată: în incinta clubului nu era niciodată la vedere ceva atât de murdar precum banii. Leon luă o gură din băutura rece ca gheața, puse paharul înapoi pe masa de alături şi reveni pe spate în fotoliul său, cu ochii închişi, în vreme ce lăsa grijile zilei să se îndepărteze de el.

Apoi, auzi o voce cunoscută:

— Seara bună, Courtney, te deranjează dacă mă aşez?

— Deloc, Joss, răspunse Leon.

În viața lui Josslyn Hay se schimbaseră multe în ultimii câțiva ani. Pe de-o parte, acum era cel de-al douăzeci şi doilea Conte de Erroll, moştenind titlul la moartea tatălui său, împreună cu postul onorific de înalt Conetabil al Scoției. Totuşi, nu moştenise bani, pentru că tatăl său nu fusese bogat, iar lipsa banilor lichizi dusese la destrămarea căsniciei sale cu Lady Idina. Cea de-a doua lui soție, Moliy, era, Ia fel ca Idina, o femeie divorțată bogata şi, din nou,

Joss nu văzu niciun motiv pentru care să-şi asume jurămintele de căsătorie. Arăta ca întotdeauna: cu părul blond pieptănat pe spate, cu capul puţin întors, astfel încât ochii săi albaştri, pe jumătate închişi, să privească uşor într-o parte spre oricine ar fi vorbit. Şi o singură privire era încă de ajuns să îngenuncheze majoritatea femeilor care se întâmpla să-i stârnească interesul.

În ceea ce-l privea pe Leon, Joss Erroll, cum îi plăcea acum să i se spună, era un vagabond fără principii, oricât de elevat i-ar fi fost titlul, şi, dacă şi-ar fi aruncat numai o privire spre Saffron, l-ar fi biciuit până la docurile din Mombasa şi l-ar fi trântit pe primul vapor cu aburi pe care i-ar fi găsit. Până atunci însă, Leon era perfect mulțumit de compania lui Joss. Era cu siguranță mult mai agreabilă decât cea a multor alți expatriați pe care-i avea în minte.

— Ai auzit de treaba asta de la Uniunea Oxford? întrebă Joss odată ce i se servi şi lui o băutură.

— Despre ce treabă e vorba? răspunse Leon.

— Una sângeroasă, îți spun eu.

Joss luă o țigară dintr-o tabacheră subțire de argint, o lovi de masă, o aprinse şi se lăsă pe spate, savurând primul fum.

— S-au certat pe tema moţiunii „Această Cameră a Parlamentului nu va lupta în nicio circumstanță pentru Rege şi Țară".

— A dracului treabă! Presupun că moţiunea a fost respinsă.

— Mă tem că nu, bătrâne, a trecut cu aproape trei sute de voturi față de o sută cincizeci. O majoritate de doi la unu.

Leon păru uluit.

— Îmi spui serios că crema societății britanice, băieții care se presupune că sunt cei mai inteligenți *şi* cei mai buni din generația lor au declarat că nu vor lupta niciodată pentru țara lor?

— Se pare ca da, răspunse Joss. Hunii, oamenii de rând sau chiar francezii dați dracului pot să apară pe coastele noastre, să mărşăluiască prin țară, să ne violeze femeile şi sa ne tragă în țeapă copiii, iar cele mai inteligente creiere din regat vor spune pur şi simplu: „Simțiți-vă ca acasă“

— Nu-mi vine să cred, spuse Leon. Fireşte că ultimul război a fost sângeros. Şi ştiu că oamenii zic ca războiul care a pus capăt tuturor războaielor a trecut. Dar acest pacifism slab nu-i altceva decât laşitate şi trădare. Există momente în care națiunea trebuie să fie pur şi simplu apărată, iar bărbații trebuie să acționeze.

— Sunt total de acord cu tine, Courtney. Însă noi suntem tipi simpli şi direcți. Nu suntem genul intelectualului de Oxbridge[55].

— Ei bine, îți garantez, spuse Leon, că nimeni pe lumea asta nu e mai periculos decât un nebun foarte deştept. Dar chiar şi aşa, în numele Cerului, cum a fost convinsă audiența de la Uniune să susțină moțiunea?

Joss trase lung şi leneş din țigară în timp ce pe fața lui se aşeză un zâmbet viclean:

— O, o să-ți placă asta... tipul care a propus moțiunea, cred că-l cheamă Digby, a zis că ar trebui toți să urmăm exemplul Rusiei sovietice, care a fost singura țară ce a luptat pentru pace... un paradox destul de interesant, m-am gândit eu: să lupți pentru pace.

— Poate că asta au făcut Roşii când au preluat puterea printr-o revoluție sângeroasă şi au omorât țarul şi familia acestuia[56], observă Leon.

---

[55] O combinaţie de cuvinte uşor ironică între Oxford şi Cambridge.

[56] Este vorba de Revoluţia din Octombrie (1917), prin care Bolşevicii (numiţi aici Roşii) au detronat ţarul şi au instituit în schimb o conducere socialistă.

— Da, asta trebuie să se fi întâmplat. Cât de neghiobi am fost că nu le-am observat intențiile pacifiste! Oricum, când maestrul Digby şi-a spus bucățica, a fost susținut de un filosof numit Joad[57] – nu pot să spun că am auzit de el, dar se pare că-i considerat important în cercurile filosofice – şi a sugerat că, dacă Marea Britanie va fi vreodată invadată, n-ar avea niciun rost să ne luptăm cu inamicii noştri cu arme. Ar trebui să ne implicăm într-o campanie de protest nonviolent, cum face domnul Ghandi, în India.

— Sfinte apăra, suspină Leon. Îți poți imagina aşa ceva, dacă oamenii ăştia reuşesc? Avioanele inamice o să înceapă să bombardeze Londra şi tancurile lor o să dărâme Whitehall, iar singurele lucruri cu care o să ne putem apăra o să fie Joad şi câțiva contestatari meticuloşi de la Universitatea Oxford, care o să stea în mijlocul drumului, cântând pentru pace?

— Ei bine, uita-te la partea bună, Courtney. Cei mai mulți oameni nu merg la Oxford.

— Presupun că ăsta-i un gând reconfortant. Mai vrei un pahar?

În seara următoare, Leon îi scrise una dintre scrisorile lui obişnuite lui Saffron. Îi povesti în detaliu despre dezbatere, aşa cum fusese ea discutată de el şi de Erroll, şi o informă într-un mod categoric despre cât de mult dezaproba rezultatul şi despre studenții de la Oxford care votaseră în favoarea moțiunii.

— Te avertizez acum, fiica mea, dacă o să fii vreodată curtată de un bărbat de la Oxford, o să refuz să-l primesc în casă. Sunt sigur că o să citeşti rândurile astea şi o să te gândeşti „O, bătrânul glumeşte şi el puțin”, şi s-ar putea sa ai dreptate. Însă sunt şocat de gândul că o universitate

---

[57] C.E.M. Joad, filosof britanic (1891-1953).

presupus măreață ar fi putut deveni un cuib de stângiști, trădători şi pacifişti, şi aş dezaproba cu cea mai mare tărie să ai orice de-a face cu treaba asta.

O săptămână mai târziu, Saffron primi scrisoarea în Africa de Sud. Nu se gândise niciodată serios ia vreo universitate, cu atât mai puțin la Oxford, însă ideea că studenții ar putea să fie pentru persoanele adulte din jurul lor atât de provocatori şi de incredibil de deranjanți îi atrase curiozitatea. Aşa că-şi întrebă diriginta:

— Domnişoara, fetele pot merge la Oxford?

— Fireşte că pot, Saffron, îi răspunse profesoara. Niciuna dintre elevele noastre nu a mers la Oxford, sau, în orice caz, nu încă. Însă şcoala noastră parteneră din Anglia organizează în mod regulat înscrieri pentru fete la examenele de admitere atât de la Oxford, cât şi de la Cambridge, cu un succes considerabil.

— Deci dacă aş merge la cealaltă şcoală Roedean, aş putea să ajung la Oxford?

Profesoara râse.

— Ei bine, presupun că da, Saffron. Dar ar trebui să lucrezi mai mult decât o faci acum. În universitățile mari ale Angliei sunt foarte puține locuri pentru tinere, deci competiția este, într-adevăr, foarte acerbă.

Pentru unele adolescente, aceste cuvinte ar fi fost de ajuns, pentru ca gândul unei educații universitare să le iasă din cap. Dar Saffron era diferită. Ideea de a călători peste jumătate de glob pentru a se înscrie într-un concurs de tipul câştigătorul ia totul o umplu de încântare şi entuziasm.

— Ți-am fost de vreun ajutor, draga mea? o întrebă profesoara.

— O, da, domnişoară, răspunse Saffron cu seninătate. Mi-ați fost de un foarte mare ajutor!

Dintre toate descoperirile pe care Saffron le făcuse de la sosirea ei la noua şcoală, cea mai surprinzătoare era că-i plăceau lecțiile mai mult decât se aşteptase. Era departe de a fi un intelectual pentru care gândurile sunt preferabile acțiunii, dar avea o minte rapidă, prindea ideile cu uşurință şi, fiindcă îi plăcea senzația de a face lucrurile bine, muncea să le ducă la îndeplinire cât de des putea. Însă din păcate, erau atât de multe alte lucruri care se petreceau în viața ei, încât munca nu era întotdeauna posibilă sau, oricum, nu în perspectiva lui Saffron, ceea ce avea ca rezultat rapoarte şcolare pline de pledoarii ale profesorilor că, dacă Saffron ar acorda întreaga ei concentrare şi întregul efort studiilor, ar urma cu siguranță lucruri mărețe, însă acum avea un scop, un țel spre care să se îndrepte. Şi, odată ce se axa pe ceva, urmărea acel lucru cu o determinare pe care un terier i-ar fi invidiat-o.

La mijlocul Iui ianuarie 1934, Saffron zbură înapoi în Johannesburg împreună cu tatăl ei pentru începutul noului an şcolar. Îl asigurase că era perfect capabilă să se descurce singură pe drum, pentru că zburase deja neînsoțită din Africa de Sud în Kenya şi înapoi pentru vacanța de la mijlocul anului, însă el insistase.

— Ce fel de tată aş fi dacă nu mi-aş duce fiica până la şcoală, măcar o data pe an? spuse el. În plus, cine o să plătească pentru toate cumpărăturile dacă nu sunt eu acolo să fac asta?

Acesta era un argument în fața căruia Saffron nu avea răspuns, fiindcă o nouă expediție la magazinele din Johannesburg, ca să-şi înlocuiască toate lucrurile pe care le stricase, le uzase sau care-i rămăseseră mici în primul ei an de şcoală, era necesară. Când se duseră la magazinul de haine, Leon îşi ridică pălăria în fața domnişoarei Halfpenny, îi zâmbi larg în timp ce-i spunea cât de încântat era s-o

revadă şi o ascultă pe domnişoara Halfpenny atunci când spuse:

— Tata poate să plece acum. Noi, doamnele, o să ne descurcăm foarte bine singure.

Leon simţi o înţepătură neaşteptată de dezamăgire când fu respins. Dar mai era ceva, conştientizarea dulce-amară provocată de două cuvinte mici: „Noi, doamnele.“ Asta spusese domnişoara Halfpenny şi avea dreptate. Saffron devenea domnişoară. Nu mai era doar fetiţa lui. Şi, oricât de mândru era, văzând femeia în care se transforma fiica lui, Leon se şi întrista, pentru că trebuia să-i spună adio micuţei lui fete.

La peste opt mii de kilometri de Johannesburg, Ia Uzinele de Motoare Meerbach, o fortăreaţă industrială în plină dezvoltare, care acoperea câţiva kilometri pătraţi în partea de sud-est a Bavariei, Oswald Paust, şeful personalului, se apropia de finalul raportului său anual, pregătit pentru împuterniciţii companiei.

— După multe luni de muncă grea, sarcina de a curăţa compania de toţi angajaţii evrei, ca şi de alte rase indezirabile, de muncitori cu orice formă de deformaţie mentală sau fizică, oricât de minoră ar fi, şi de deviaţi sexual sau politic, este aproape încheiată, afirmă el cu mândrie. Vă pot informa acum că evreii, care ocupau 4,2 procente din forţa de muncă, au dispărut complet din toate fabricile noastre, din ateliere, din studiourile de design, din depourile de mentenanţă ţi din birouri...

Cuvintele sale fură acoperite în timp ce împuterniciţii bătură cu palmele în tăblia mesei în jurul căreia erau adunaţi, în semn de apreciere.

— După cum spuneam, continuă Paust, mai sunt şase cazuri de aşa-numiţi *Mischlinge,* carevasăzică nişte corcituri care au un părinte evreu sau unul sau mai mulţi bunici. Mă

aflu în prezent în discuții cu reprezentanți de la Biroul Central RuSHA[58], ca să stabilim dacă faptul că nu prezintă semne exterioare „evreiești și că nu practică obiceiuri religioase sau domestice evreiești le dă vreun drept să aibă parte de atenție specială. În această privință, îi sunt profund îndatorat pentru asistență lui *Herr Sturmbannführer*[59] Meerbach.

Palmele loviră mai tare tăblia de stejar, iar figura masivă şi gânditoare din capătul mesei încuviință, recunoscând tributul care i se aducea.

— Fireşte, munca nu s-a desfăşurat fără dificultăți, spuse Paust, cu tonul unuia care se înhămase la o mare povară, dar pe care o purta bucuros. A fost destul de uşor să stârpim comuniştii, de vreme ce ştiam deja cine făcea probleme şi cine conducea grevele. Oamenii ăştia nu şi-au păstrat niciodată ascunse afilierile. Însă stabilirea devierii celor care erau suspectați ca fiind homosexuali a presupus investigații considerabile, care s-au dovedit a fi scumpe. Fără doar şi poate, puțin mai mult de un procent dintre muncitorii noştri au fost descoperiți ca fiind homosexuali practicanți şt, în consecință, şi-au pierdut slujba. Din păcate, trebuie remarcat că pierderea forței de muncă din aceste două grupuri s-a dovedit mai amplă în rândul ocupațiilor superioare, astfel că departamentele noastre juridice, de contabilitate, de marketing, de design şi de cercetare au fost destul de puternic afectate şi s-ar putea să fie nevoie de câteva luni ca să ne recuperăm de pe urma pierderilor personalului experimentat şi, dacă aş putea să spun, talentat. Desigur, nu este de mirare că evreul, cu

---

58 Biroul pentru rasă şi populație, în administrația nazistă.

59 „Domnului maior“ în limba germană, în original, cu referire la rangul din armata nazistă.

natura sa lacomă şi polemică, ar trebui sa graviteze către munca din zona juridică şi financiară, în vreme ce efeminarea homosexualilor ar putea să le dea un oarecare fler estetic în designai afişelor de publicitate, de exemplu, sau chiar al fuzelajelor avioanelor. Dar sunt sigur că împuterniciții o să accepte ca orice pierdere pe termen scurt a venitului companiei va fi mai mult decât compensată prin beneficiul de a şti că muncitorii noştri sunt toți indivizi arieni decenți şi sănătoşi.

De această dată, aplauzele fură mult mai puțin consistente. Deşi erau dornici să se asigure că mențineau cele mai înalte standarde de puritate rasială, sexuală şi politică, împuterniciții erau şi mai interesați să mențină cel mai mare profit posibil. *Ss-sturmbannführer*[60] Konrad von Meerbach renunțase la titlul său aristocratic în favoarea rangului său nazist, însă rămăsese directorul companiei care-i purta numele. Vădit iritat de nevoia de entuziasm din concluziile lui Paust, se făcu auzit trântindu-şi palma, mare cât o labă de leu, al cărei dos era acoperit de un strat de păr arămiu, atât de violent, încât toate creioanele şi cănile de cafea care stăteau în fața împuterniciților companiei tremurară de la impact.

— Mulțumesc, Paust, spuse von Meerbach, ridicându-se în picioare.

Era încă tânăr, abia trecut de treizeci de ani, însă statura sa – pentru că avea umerii musculoşi şi masivi, pieptul gros, un gât ca un buştean şi sprâncenele încruntate ca ale unui boxer la categoria grea – şi aerul înnăscut de dominație îi confereau autoritatea unui om mult mai în vârstă.

— Îți apreciez profund eforturile şi sunt sigur că toți membrii aplaudă alături de mine realizările tale.

---

60 „Maior“, în limba germană, în original, cu referire la rangul din partidul nazist.

Aplaudă sănătos de câteva ori, îndemnându-i pe şase din ceilalţi opt participanţi la şedinţa Trustului Familial Meerbach să-i preia sugestia şi să aplaude cu tot atâta avânt.

Singurele două persoane ale căror aplauze păreau în cel mai bun caz de mântuială erau o femeie subţire, la vreo şaizeci şi cinci de ani, care părea stresată şi ale cărei degete erau de altfel ocupate cu un portţigaret lung şi negru, şi un tânăr care şedea lângă ea. Nu era îmbrăcat într-un costum de afaceri formal şi cămaşă albă, ca toţi ceilalţi bărbaţi prezenţi, ci optase pentru o jachetă croită dintr-o stofă gri-verzuie, asemănătoare cu iarba neagră, un tricou din flanelă şi o cravată croşetată, deasupra unei perechi de pantaloni gri din lână pieptănată. Arăta ca cineva din mediul academic sau ca un intelectual – dintre care niciunul nu mai atrăgea, nici pe departe, în Germania, o descriere laudativă – şi impresia de lipsă de conformitate era întărită de mănunchiul de păr blond-închis care insista să cadă peste sprânceana dreaptă ori de câte ori îl aranja într-o parte a capului. Însă, oricum, îşi permitea să-l trateze pe Konrad von Meerbach mai relaxat decât o făceau ceilalţi pentru că era fratele său mai mic, Gerhard, iar femeia care stătea lângă el era mama lor, Contesa văduvă Athala.

— Acum poţi să pleci, spuse Konrad, iar Paust o şterse din cameră.

Konrad rămase în picioare. Se uită dintr-o parte într-alta a mesei lungi, dreptunghiulare, scanând feţele care se uitau înspre el.

— Sunt şocat, domnilor, cu adevărat şocat, spuse el, de ideea că oricine de aici... absolut... oricine, repetă el, lovind cu un deget masa la fiecare cuvânt, ar putea sa considere că

e mai important să mai câştige câteva Reichsmarks[61] decât să ducă la îndeplinire munca pentru care *führerul* şi-a sacrificat întreaga viață, anume purificarea rasei ariene. Din felul în care puneți banii în față, mai presus de orice altceva, toată lumea ar crede că sunteți evrei, când, de fapt, ştim cum toții că prima noastră datorie este față de *führerul* nostru. Mi-aş da toate fabricile de aici, toate terenurile din jurul lor, chiar şi castelul care poartă numele familiei mele, toate operele de artă şi mobila din el, tot ce am, de fapt, înainte să fac parte din această...

Konrad arătă către insigna nazistă de pe reverul jachetei: svastica neagră pe un fundal alb, înconjurată de un cerc roşu şi, în afara acestuia, de o cunună aurie aşezată de jur împrejurul insignei.

— Führerul însuşi mi-a prins această insignă aurită, oferită pentru servicii speciale aduse Partidului, la piept, pentru că şi-a adus aminte de mine din zilele de început, de copilul ăsta bogat care n-avea nici măcar douăzeci de ani şi care s-a alăturat marşului prin München, în 9 noiembrie 1923[62]...

— O, Doamne, iar începe, suspină Gerhard în sinea lui.

— ... care a stat umăr la umăr cu alții, mândri să se numească național-socialişti, şi care n-au rupt rândurile atunci când poliția a tras în noi. O, *da, führend* şi-i aminteşte pe cei care i-au stat atunci alături şi care i-au rămas astăzi fideli. De aceea îmi completez rolul de şef al acestei companii cu onoarea şi mai mare de a-i servi ca

---

[61] „Marcă a Reichului“, moneda oficială în statele germane în timpul Republicii de la Weimar, al Celui de-al treilea Reich şi al Germaniei ocupate de aliaţi (1924-1948).

[62] Puciul de la berărie, o lovitură de stat ratată a naziştilor, înainte de a prelua puterea.

asistent personal iui *SS-Gruppenführer*[63] Heydrich[64] şi de aceea sunt mândru să mă bucur de încrederea membrilor superiori ai Partidului nostru şi ai guvernului. Şi aici îmi închei discursul, domnilor – şi mamă tocmai din cauza că pun Partidul înainte, toată lumea ştie, sunt acum în poziția sa vă transmit că Uzinele de Motoare Meerbach sunt pe cale să se bucure de cea mai mare prosperitate pe care am cunoscut-o vreodată.

Îşi puse mâinile în brâu şi privi triumfător în jur, în timp ce în cameră se auzi din nou ecoul aplauzelor.

— În următorii patru sau cinci ani, Reich-ul va intra într-o perioadă de expansiune militară care-i va face pe duşmani să tremure de frică. Fabricile germane vor construi avioane cu miile şi tancuri cu zecile de mii. Zilele în care națiunea noastră a fost forțată să-şi plece capul în fața Puterilor Antantei vor dispărea pentru totdeauna, la fel cum vor dispărea evreii a căror trădare ne-a subminat țara şi a dus la înfrângerea ei. Şi toate avioanele astea de luptă, bombardiere şi avioanele de transport – avioane de război cum nu s-au mai văzut pe lumea aceasta – vor avea nevoie de motoare. Toate aceste tancuri noi, cu un design cu mult superior oricăror alte tancuri de pe fața planetei – pentru că cine se poate pune cu Germania atunci când vine vorba de geniu ingineresc? vor avea şi ele nevoie de motoare care să le ducă înainte. Şi cine o să livreze aceste motoare? Cine altcineva dacă nu o companie curățată de evrei, de comunişti, de perverşi, o companie a cărei loialitate pentru

---

[63] „Şef de brigadă“, în limba germană, în original, cu referire la rangul din partidul nazist.

[64] Reinhard Heydrich (1904-1942), membru relevant al poliţiei Partidului Nazist.

Partid este de nechestionat, o companie, pe scurt, ca Uzinele de Motoare Meerbach.

Konrad îşi lăsă capul în jos, într-un semn de apreciere modestă la aplauzele pe care le provocaseră cuvintele lui, luă din nou loc şi apoi, după ce se reinstaură ordinea, spuse:

— Aşa că, să trecem la partea confidențială a întâlnirii *Herr* Lange, te rog să ne dai raportul asupra stării de fapt a fondurilor Trustului Familial Meerbach din acest moment.

Un bărbat scund, cu ochelari, consultă hârtiile din fața lui şi începu să dea un raport lung şi extrem de detaliat al capitalului, venituri şi cheltuieli, oferit într-un monoton neutru şi nazal însă intonația lui neutră nu acoperea un fapt frapant şi evident Familia Meerbach era extraordinar de bogată: nu numai bogată, însă binecuvântată cu o avere de acelaşi calibru cu familiile Rothschild, Rockefeller şi Ford. Moşia familiei Meerbach se întindea pe mai mult de treizeci de kilometri dintr-o parte în cealaltă, de-a lungul malurilor Lacului Constanța. Depozitele bancare din Frankfurt, Zürich, Londra şi New York erau similare cu rezervele multor națiuni.

Când recitalul de fapte şi cifre fu complet, el aduse în discuție alte elemente de pe agenda întâlnirii, înainte să spună Konrad:

— Foarte bine, cred că acum putem să ne oprim pentru un prânz tare binemeritat în afara cazului în care mai sunt probleme pe care vrea să le discute cineva?

Tonul său sugeră cu tărie că nu mai trebuie să fie alte probleme, iar bărbații în costum dădură aprobator din cap. Însă Gerhard von Meerbach ridică mâna.

— De fapt, spuse el, am eu o cerere.

— Serios, şi care ar fi asta? i-o întoarse Konrad, fără nicio urmă de dragoste frățească.

— Aş vrea mai mulți bani.

Când Oliver Twist ceruse o a doua porție de terci, nu provocase o reacție mai oripilată ca oftatul colectiv care se auzi în jurul mesei.

— Mai mulți bani? rânji Konrad. Ai o alocație foarte bună. Trebuie să-ți fie mult mai bine decât le este studenților leneşi pe care-i numeşti prieteni. Pe lângă asta, am crezut că voi, comuniştii, nu sunteți interesați de bani sau posesiuni materiale.

— Konnte, pentru a mia oară, nu sunt şi n-am fost niciodată un comunist. În plus, nu înțeleg de ce-i urăşti atât de mult. Tu eşti înscris în Partidul Național Socialist. Comuniştii venerează Rusia sau, după cum insistă să-i spună, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Eşti un socialist, ei sunt socialişti. Iartă-mă dacă nu pot să văd diferența.

Cuvintele avură intenția să-l provoace şi singurul motiv pentru care Konrad nu făcu ocolul mesei spre locul unde şedea fratele său, nu-l trase jos din scaun şi nu-l umili aşa cum merita era pentru că ştia că i se întindea o momeală. Respirând greu, în timp ce se lupta să se controleze, spuse:

— Cât vrei? Şi pentru ce?

— Vreau cinci mii de mărci, te rog. Vreau să cumpăr un Mercedes.

— Deci vrei să ne cheltuieşti banii pe o maşină a competiției?

— Priveşte asta drept o formă de spionaj industrial. Vreau să văd ce pune la cale competiția.

— Dar poți să cumperi o maşină în stare perfectă cu mult mai puțin de cinci mii.

— Nu vreau o maşină în stare perfectă. O vreau pe cea mai bună. Şi o vreau pentru că sunt un von Meerbach şi, spre deosebire de tine, Konnie, eu chiar mă pricep şi-mi pasă de soarta tehnologiei. Poate că eşti un membru bun de Partid, dar poți să dezasamblezi motorul unei maşini, să-l

cureți, sa înlocuieşti părțile care trebuie schimbate şi apoi să-l faci înapoi la loc? Eu pot. Şi maşina pe care o vreau, Mercedes 500K Type 29, poate părea una de distracție pentru fustangii şi prietenele lor, dar are un motor de cinci litri supraalimentat, care produce o putere de 120 de kilowați şi care atinge o viteză de mai mult de 160 de kilometri pe oră. Mai are şi un sistem de suspensie care e fără îndoială cel mai avansat din lume. În ultimul rând, este de nechestionat şi de nedisputat germană. Însuşi *führerul* este dus dintr-o parte într-alta în diferite modele de Mercedes-Benz. Cum poți să obiectezi dacă vreau aceeaşi maşină ca el?

Konrad von Meerbach îşi privi fratele mai mic cu nişte ochi albaştri de oțel. *Poate că eşti în stare să dezmembrezi motoare, frățioare, se* gândi el. *Dar nu ai fost niciodată la subsolul sediului Gestapo, la numărul opt, pe strada Prințul Albrecht, puțin mai jos de biroul lui Heydrich, unde lucrez când sunt în Berlin, şi să vezi un om dezmembrat, să-i vezi mintea şi sufletul... ce spuneai? A, da, curățat, înlocuit şi făcut înapoi la loc. Dar eu am văzut asta. I-am auzit strigând de durere şi cerşind milă. I-am văzut trădându-se pe ei înşişi, trădându-şi prietenii, familiile, orice şi totul numai ca să le dispară durerea. Şi să nu crezi că tu, cu toată aroganța ta, cu privilegiile tale şi cu atitudinea ta de student deştept ai fi diferit.*

— Bine, spuse el. La-ți banii. Dar să nu dai vina pe mine când o să faci maşina ta stupidă bucățele.

Întâlnirea se încheie. Konrad părăsi primul sala de şedințe, cu ceilalți mergând după eL Când erau pe punctul să-i urmeze pe restul spre holul de afara, Athala von Meerbach îşi aşeză o mână osoasă pe brațul fiului ei mai mic. Cândva fusese o frumusețe extraordinară, cu părul ei blond-cenuşiu, cu obrajii înalți şi trăsăturile delicate care le făceau pe alte femei să simtă că propria lor înfățişare, oricât

ar fi fost de atrăgătoare, era, prin comparație, cumva greoaie şi neF.A.R.inată. Însă o căsătorie nefericită şi o jumătate de viață de singurătate şi deziluzii o răvăşiseră pe Athala, lăsându-i obrajii pustiiți, tenul brăzdat şi pielea semitransparentă şi ridată plină de vinişoare albastre evidente. Acum, privi în sus spre Gerhard şi spuse:

— Stai puțin.

El se opri din mers.

— Da, mamă?

Îl privi cu ochii unei femei care auzise prea multe minciuni, scuze şi argumente false ale bărbaților, încât să nu fie în stare să mai observe una.

— Spune-mi, dragul meu, zise ea, pentru ce vrei, de fapt, banii ăştia?

Odată ce o duse pe Saffron la şcoală, Leon nu zbură înapoi în Nairobi, ci se duse în sud, la Durban, şi se urcă pe primul vas de pasageri care se îndrepta spre nord. Când se aflase în Johannesburg primise o telegramă de la fratele lui, David, care era acum managerul general al Courtney Trading, firma pe care o fondase tatăl lor. Mesajul era simplu.

SITUAȚIE DISPERATĂ LACT. VIITORUL FAMILIEI ÎN PERICOL

TE ROG, VINO LA CAIRO CÂT MAI REPEDE,

Partea ta din viitorul familiei poate fi în pericol, David băiete, nu a mea, murmurase Leon când primise telegrama. *Am numai zece procente din companie şi o sută de procente din propria mea avere, mersi foarte mult.*

Era pe cale să scrie un răspuns pe un ton lipsit de generozitate, dar se opri la timp: Nu *fi aşa un idiot nesimțit. Nu-i cazul să faci aceeaşi greşeală de două ori.*

De când Leon plecase de acasă, trecuseră mai bine de douăzeci şi cinci de ani, iar el nu se mai întorsese în Cairo.

Refuzul lui încăpățânat de a reveni şi a face pace cu tatăl său fusese unul dintre puținele subiecte unde el şi Eva nu căzuseră de acord. Cum îşi pierduse tatăl pe când era doar o fetiță, ea nu suporta să-l vadă pe bărbatul pe care-l iubea separându-se în mod deliberat de o asemenea relație.

— Eşti pur şi simplu încăpățânat, spunea ea. Tot ce trebuie să faci e să mergi la Cairo, să-i strângi mâna şi sa dați la pace.

— De ce să merg eu acolo? îi răspundea Leon. E la fel de bogat ca Cresus[65]. Poate să vină în Kenya oricând vrea.

— Pentru că tu ai fost cel care a plecat. Şi pentru că e Ia fel de încăpățânat ca tine, iar unul dintre voi trebuie să fie suficient de bărbat încât să încheie cearta asta stupidă.

— O s-o fac când o să se sfârşească războiul ăsta blestemat, spunea Leon.

Dar apoi războiul se încheiase, iar el îşi schimbase scuza în: „Cum pot să plec de lângă tine când eşti însărcinată cu copilul nostru?“ După care Saffron venise pe lume şi ori de câte ori îi spusese Eva: „Vin cu tine. Sunt perfect în regulă, iar bebeluşul este foarte uşor de transportat“ sau „Foarte bine atunci, o să stau aici cu Saffron şi o să fim complet capabile să avem grijă de noi până te întorci“, tot nu fusese de ajuns să-l convingă pe Leon să facă primul pas în nord, spre Cairo.

Apoi, tatăl lui murise şi fusese înmormântat înainte ca vestea decesului să fi ajuns la Leon. Şansa de a face pace cu tatăl său dispăruse pentru totdeauna, iar Leon regretă amarnic că ratase să facă orice atunci când existase posibilitatea. Eva avusese dreptate. Fusese pur şi simplu o problemă de încăpățânare şi de mândrie prostească şi acum, când şi el era tată, realiză cât de mult îi dusese Ryder

[65] Ultimul rege (-595-546) al statului antic Lidia, al cărui nume în perioada clasică greco-romană echivala cu acela de bogăţie.

dorul şi cât de adânc trebuie să fi fost rănită mama lui de despărțirea lor.

Vaporul care-l transporta pe Leon înapoi la Mombasa se îndrepta spre Suez, aşa ca el îşi prelungise pur şi simplu biletul şi îi telegF.A.R.iase fratelui său din Cairo:

SOSESC. INFORMEAZĂ-MĂ DESPRE SCHIMBĂRI

PE VAPORUL P&O BRABANTIA

Călătoria în nord, în jurul Cornului Africii şi apoi în sus, pe Marea Roşie şi prin Canalul Suez, dura trei săptămâni şi, în fiecare zi, Leon ajunse în cabina de telegF.A.R., fie ca să trimită un mesaj în Cairo, fie ca să primească un răspuns. Situația era foarte clară şi de-a dreptul tipică pentru timpurile pe care le trăiau. În primii zece ani de la încheierea războiului, Courtney Trading se dezvoltase pe moştenirea lăsată de către fondatorul ei. Cu Leon, cel mai mare dintre fiii lui Ryder Courtney, absent din familie, şi cu Francis, al doilea fiu, atât de grav rănit pe front, încât nu era în stare să lucreze cu normă întreagă, responsabilitatea de a gestiona compania căzuse în seama lui David, cel de al treilea fiu, numit după bunicul matern, David Benbrook, care murise apărându-şi familia în timpul Asediului din Khartoum. Odată cu dezvoltarea economiei globale, cu faptul că producția în masă făcuse maşinile disponibile pentru milioane de clienți noi şi cu industria aeronautică avansată într-un ritm amețitor, David concluziona că, din toate participațiile familiei, investițiile lor în câmpurile de țiței din Persia ofereau cele mai bune perspective pe termen lung. Astfel, se împrumutase masiv ca să finanțeze atât expansiunea operațiunilor de forare şi prospectare, cât şi flota de rezervoare care transportau țițeiul în F.A.R.inării din Marea Britanie şi Europa. Strategia ar fi dat roade bune dacă Crahul financiar din 1929 n-ar fi aruncat economia globală într-o criza teribilă. Odată ce rezervele de țiței începură să crească, pentru că toate companiile de petrol

din lume se extinseseră, şi cererea scăzu brusc, valorile se prăbuşiră şi preţul petrolului trecu de minimum.

Susţinut de Francis, dar şi de Dorian, cel mai mic dintre cei patru fraţi Courtney, David îşi păstrase calmul. Nu-şi anulase contractele cu constructorii de nave. În schimb, renegocie preţuri noi şi mai mici, ştiind că şantierele navale erau mai degrabă dispuse să-şi taie la maximum profiturile decât să piardă complet comanda. Chiar cumpărase proprietăţile câtorva parteneri de pe câmpurile din Persia, ale căror buzunare nu erau atât de adânci ca ale lui, ia o fracţiune din valoarea adevărată a acestora. În cele din urmă, se gândi el, lumea avea să se întoarcă înapoi la lucru, cererea de petrol va creşte şi preţul se va restabili.

Dar lumea nu se reîntorcea la lucru. Criza economică avea să continue din rău în mai rău. Acum, Courtney Trading nu mai era vânătorul, ci prada. Datoriile acumulate de programele de expansiune nu mai puteau fi finanţate, iar compania se afla în faţa sorţii pe care o impusese celorlalţi: să vândă totul la un preţ extrem de mic şi să dea fiecare bănuţ din vânzări băncilor. Singura speranţă era ca cineva să vină şi să salveze situaţia. Şi în ochii fraţilor săi mai mici, acel cineva trebuia să fie Leon.

Gerhard von Meerbach mergea pe strada care ducea la staţia de triaj, cu gulerul jachetei ridicat ca să ţină la distanţă vântul răcoros al iernii şi cu şapca trasa pe ochi. Zgomotul oamenilor, al maşinilor ocazionale şi al camioanelor din jurul sau era sufocat de sunetul locomotivelor şi al materialului rulant care era triat pe categorii ca să deservească zecile de mii de oameni ce aveau să plece din Gara centrală din München, trei kilometri mai jos, peste câteva ore. Acesta era Laim, un cartier al clasei de mijloc dur şi incoruptibil, unde străzile nou-nouţe din părţile mai elegante ale oraşului făceau loc pavajelor sparte

presărate cu ziare aruncate, cu legume care putrezeau şi cu rahat de câine. Era plin de bărbați şi de femei: unii care mergeau în tăcere în treaba lor; alții sprijinindu-se de uşi şi de felinarele de stradă, cu țigaretele în gură, privind lumea ce trecea pe lângă ei; alții arătând din nou cu degetul, urlând şi înjurând cu accente dure care-l făceau pe Gerhard să se simtă stresat să-şi deschidă gura şi să scoată la iveală intonația sa educată şi aristocratică.

Se îmbrăcase pentru această ocazie în cel mai vechi şi mai neîngrijit costum al său, unul pe care-l purtase la cursuri, când vizitase şantierele de construcții, la petreceri şi în nenumărate nopți târzii petrecute în baruri afumate şi săli de cabaret, în timpul anilor de studenție. Odată cu vârsta şi cu uzura excesivă, culoarea sa neagra se ştersese, transformându-se într-o patină verzuie, pe coate avea petice, iar o examinare atentă ar fi scos la iveală o cârpeală prost făcută acolo unde o fostă iubită reparase unul dintre buzunarele pantalonilor care aproape fusese smuls într-o luptă extrem de sălbatică din timpul unei încăierări studențeşti. Purta cea mai veche cămaşă a lui, fără gulerul drept care era, de obicei, prins pe ea, şi împrumutase unul dintre chipiurile uleioase şi plate folosite ca mecanic, când repara flota de maşini a familiei.

Trecu de magazinul unui croitor pe a cărui fereastră cineva însemnase cu var o Stea a lui David grosolană şi cuvântul „Iuda“ mâzgălit lângă ea. Sub acestea se afla un poster care urla: „Nu cumpărați de la evrei!“ Magazinul era închis, iar uşa încuiată cu Lacăt Manechinele din vitrină erau acoperite cu pF.A.R., iar unul dintre ele căzuse. Evreii, se părea, fuseseră alungați.

De la o *bierkeller*[66] veneau miros de băutură stătută şi sunetul unor voci răguşite care cântau împreună *Lang, Lang*

---

[66] „Cramă“, In limba germană, în original.

este ea, în acompaniamentul unui acordeon. Un om aflat în afara *bierkeller-uhii* privi pe furiş într-o parte şi într-alta, după care strecură în mâna lui Gerhard un pamflet printat prost.

— Pari să fii un prieten, spuse el, după care se scufundă din nou în umbre.

Gerhard aruncă o privire spre pamflet, care era intitulat *ISK – Ziarul Ligii de Luptă Socialiste Internaționale* şi care avea titlul *Socialism internațional pe autostrada.* Sub acesta se afla o poză ce înfățişa nişte bărbați care lucrau la un sector nou-nouț de autostradă între Frankfurt şi Darmstadt, prima de acest fel din lume, şi mândria şi bucuria lui Hitler. Povestea de dedesubt descria nemulțumirea muncitorilor cu privire la plata proastă şi la condițiile de trai intolerabile. Dar luptau pentru cauza lor, spunea autorul. Protestau, încetineau ritmul construcției şi chiar scriau slogane mânjite pe podurile de pe drum.

Gerhard se opri complet din mers. Se putea ca ceva din toate astea să fie adevărat? Ştirile de la cinema erau pline de poveşti despre noua autostradă şi niciuna dintre ele nu menționase nemulțumiri printre muncitori, care erau întotdeauna înfățişați zâmbind larg în timp ce trudeau pentru binele Patriei. Şi nu spusese nimeni niciun cuvânt în public despre slogane pictate. *Ei bine, nici n-ar face-o, nu-i ața?* se gândi Gerhard, mototolind pamfletul şi înfundându-l în cel mai apropiat coş de gunoi. Apoi privi şi el în jur, aşa cum făcuse activistul ISK, aşa cum făcea toată lumea în München, oraşul care dăduse naştere Gestapoului şi unde se presupunea că ochii şi urechile poliției secrete erau întotdeauna vigilente şi omniprezente. Gerhard luă un tramvai până în Piața Laimer, privind toți pasagerii care urcau şi coborau, verificând dacă nu cumva vreunul dintre ei îl urmărise când se dăduse jos. În timp ce înainta, pe strada Fürstenrieder, se opri deseori să se uite în vitrinele

magazinelor ca să vadă ce se întâmpla în spatele lui aşa cum îi văzuse pe actori făcând în filme. Dar nu era niciun semn că l-ar fi urmărit cineva, aşa că se grăbi spre destinația lui.

Şi iată-l ajuns, urcând cele câteva scări de piatră crăpată până la intrarea într-un apartament. Cărămizile din jurul uşii erau pătate acolo unde cursese apă pe zid de la țevile inundate de deasupra, iar mortarul dintre cărămizi se fărâmița, într-o nevoie disperată să fie restaurat. Uşa de la intrare nu era încuiată. Gerhard o deschise şi intră într-un hol pe care se aflau biciclete sprijinite de ambele ziduri. Pe o placă mică erau scrise numele apartamentelor amplasate în apropierea casei scării ce se ridica în fața lui Meerbach. Lângă ultimul număr, văzu un nume scrijelit; 12(b): Solomons.

O, Izzi, la asta s-a ajuns? se gândi Gerhard, aducându-şi aminte de zilele în care mama lui îl lua ca să viziteze familia Solomons în casa lor splendidă de pe Koniginstrasse – strada Reginei chiar vizavi de Grădina Engleză. Cei din familia Solomons fuseseră timp de generații avocații familiei von Meerbach şi erau atât de perfect asimilați în viața clasei superioare germane încât, după cum spunea mama lui Gerhard, abia se ştia că, de fapt, erau evrei.

O vitrină din sufragerie afişa cu mândrie decorațiunile pe care Isidore Solomons, băiatul de aur al familiei, Ie câştigase în război. Luptase la fel de mândru şi de înfocat pentru Germania ca orice alt bărbat din armata Kaizerului şi, supravieţuind miraculos în vreme ce atât de mulți alții muriseră în jurul său, se ridicase de-a lungul timpului de la rangul umil de *Leutnant* la acela de *Oberst*[67], colonel. Solomons servise în a XV-a Divizie de Infanterie dm Bavaria,

---

[67] Ranguri specifice armatei naziste, în limba germană, în original.

parte din Armata a V-a, sub conducerea Prințului Wilhelm al Germaniei, moştenitorul Kaizerului. Scrisoarea de recomandare scrisă de mâna prințului, care-l lăuda pe Solomons pentru vitejie, ocupa cu mândrie un loc în vitrină, lângă Medalia de Merit, legendara Blue Max[68]. Era cea mai mare onoare pe care o putea primi un militar german şi îi fusese oferită în semn de recunoaştere a curajului său extraordinar sub focul de la Verdun, şi a dorinței lui lipsite de egoism de a-şi risca propria viață ca s-o protejeze pe cea a bărbaților care serveau sub comanda sa.

Lui Solomons nu-i plăcea să vorbească despre experiențele sale din timpul războiului. Însă Gerhard îşi amintea cum şezuse pe scările mari de marmură ale Castelului Meerbach într-un ajun de Anul Nou, privind musafirii care soseau pentru sărbătoarea din noaptea respectivă. Domnii fuseseră îndemnați să-şi poarte decorațiunile. Isidore Solomons intrase, cu statura lui înaltă şi serioasă, îmbrăcat impecabil, purtând crucea albastră pe piept, care atârna dintr-o panglică negru cu alb, înconjurată de un mănunchi de frunze de stejar aurite, alături de cuvintele *„Pour le Merite”*[69] inscripționate în partea din față. Bărbații îi aruncaseră o privire şi-l salutaseră cu genul de deferență pe care i-ar fi prezentat-o unei persoane de neam regal, în vreme ce femeile arătau ca nişte molii atrase de flacăra lui, în timp ce alți bărbați, mai bogați, mai puternici şi chiar mai faimoşi – pentru că lista de invitați includea actori celebri, scriitori, pictori şi muzicieni – treceau pe lângă, complet neobservați.

---

68 Medalie de merit acordată pe teritoriul Prusiei între 1740 şi 1918 pentru fapte deosebite în timpul războiului. Numele de „Blue Max“ sau, în germană, „Blauer Max“ era informai, însă foarte răspândit.

69 Pentru merit”, în limba franceză, în original.

Iar acum, familia Solomons fusese redusă Ia acest statut, să meargă în sus şi în jos pe scările pe care urca Gerhard, unde vopseaua se descojea de pe zidurile asaltate de umezeală şi unde mirosul insistent al verzei fierte şi al transpirației stătute era amestecat cu putoarea de mizerie umană de Ia toalete – cate una pentru fiecare două etaje, observă Gerhard în timp ce-şi aminti băile strălucitoare de marmură ale vechii case Solomons.

În cele din urmă, ajunse la etajul superior. Merse de-a lungul unui coridor îngrămădit, abia puțin mai lat decât umerii săi, şi bătu la uşa cu numărul 12(b).

— Intră, prietene, spuse Isidore nonşalant, de parcă nu se schimbase nimic, invitându-I pe Gerhard într-un salon strâmt, plin cu mobilă masivă şi nepotrivită, pe care Gerhard o recunoscu din casa de pe Koniginstrasse. Solomons era îmbrăcat la fel de impecabil, bărbierit şi tuns de parcă încă era unul dintre cei mai eleganți avocați din München. Făcu un semn către o cameră care părea impecabil întreținută, cu excepția aşternuturilor împăturite frumos la capătul unei canapele pe care trebuia să fi dormit un membru al familiei.

— Arăți bine, spuse Gerhard. De parcă eşti pe punctul să pleci la birou.

Solomons dădu din umeri.

— Încercăm să ne menținem standardul. Şi, de fapt, mă implic în continuare – neoficial. În cartierul acesta sunt întotdeauna oameni care au nevoie de sfaturi juridice. Majoritatea nu-şi permit să plătească, însă mă ține ocupat şi... ei bine, să spunem că unii dintre clienții mei sunt în poziția să se asigure că nimeni nu ne deranjează aici Acest lucru valorează mult în zilele astea.

— Claudia e prin preajmă? întrebă Gerhard. Copiii presupun că sunt la şcoală.

— De fapt, în perioada aceasta, copiii sunt educați acasă. Ni s-a spus clar că prezența lor la şcoală nu mai este binevenită. Ei, oricum mi-ar fi fost greu să plătesc taxele... Deci, ca să-ți răspund la întrebare, Claudia nu este acasă acum. Am trimis-o în parc cu copiii şi mama. Am considerat că este mai bine să vorbim singuri. Sper că eşti de acord.

— Absolut... desigur, răspunse Gerhard, încercând să se comporte în continuare de parcă ar fi vorbit relaxat, cum ar fi făcut-o în zile demult apuse. Dar era imposibil:

— Izzy... Domnule Solomons... îmi pare atât de rău! Mi-e ruşine să te văd aşa.

— Prostii, băiete, nu te mai gândi la asta. Avem un dormitor, o bucătărie, o baie la comun şi toaleta, un etaj mai jos. E departe de a fi la fel ca pe Königinstrasse, desigur, dar e la propriu un palat pe lângă apartamentul meu din Verdun. Şi sunt mult mai puțini şobolani.

Gerhard râse. Solomons avea cu mai mult de douăzeci de ani decât el, suficient de bătrân încât să-i fie tată. Moştenise statutul de avocat al familiei de la tatăl său, la sfârşitul războiului. Crescând fără tată, pentru că avea doar trei ani atunci când acesta fusese ucis în luptă, chiar la începutul războiului, Gerhard avusese nevoie de un bărbat mai în vârstă care să-i dea câte un sfat sau care să fie pur şi simplu dispus să-i asculte problemele, iar Isidore Solomons – spiritual, manierat, versat în probleme juridice, pe deplin loial familiei von Meerbach şi binecuvântat cu o înțelepciune înnăscută, demnă de numele său – fusese alegerea firească.

— Konrad n-ar fi trebuit să te concedieze. Ar fi trebuit să se străduiască mai mult să-şi convingă prietenii din partid să-ți ofere o dispensă de la legea împotriva evreilor. Pentru numele lui Dumnezeu, ți s-a acordat Blue Max.

Solomons dădu din umeri şi zâmbi trist şi posac:

— Se pare că medalia pentru merite nu mai este ce era. Nu-l învinuiesc pe Konrad. Adevărul este că nu mai puteam

să-mi fac meseria, iar lucrurile nu aveau să se îmbunătățească. Ține minte cuvintele mele, Gerhard! Ce s-a întâmplat până acum este numai începutul.

— Atunci ar fi trebuit să-ți asigure o cazare adecvată. După toți anii ăştia, după toate generațiile astea, măcar atât ar putea face familia mea pentru a ta.

— Ei bine, asta-i adevărat. Însă Konrad are propria lui carieră la care să se gândească. Am aflat că acum lucrează direct pentru Heydrich, ca un fel de ajutor, nu?

— Exact. Este secretarul personal al lui Heydrich. Acum ca Heydrich are tot Gestapoul şi toată Poliția de Securitate sub coordonarea lui, lucrează în Berlin. Konrad călătoreşte cu el peste tot. A fost chiar şi la casa de vacanță a *führerului* din Beichtesgarten.

— Ceai pe terasă cu Adolf şi Eva, *ce gemütlich*[70].

— Nu foarte fermecător, presupun. Oricum, poți sa stai liniştit că măcar unul dintre noi înțelege conceptul de datorie de onoare. Am reuşit să obțin cinci mii de mărci din fondul meu fiduciar. Împuterniciții cred că-mi cumpăr un Mercedes. Să sperăm că nu se aşteaptă să-l şi vadă.

— Mulțumesc, *Herr* von Meerbach, spuse Solomons, cu o voce brusc mai formală, în timp ce Gerhard scoase un plic din buzunarul interior al jachetei şi i-l dădu. Eşti prea generos. Majoritatea oamenilor nu pot câştiga suma asta într-un an. O să ne ajute mai mult decât îți poți imagina.

— Majoritatea oamenilor nu sunt von Meerbach sau Solomons, spuse Gerhard, după care făcu o pauză. N-o sa te întreb ce o să faci cu ei. Nu vreau să ştiu. Dar, orice ai face şi oriunde ai merge, o să-ți doresc întotdeauna binele. Şi, suspină Gerhard, gestul acesta nu e numai pentru legăturile cu familia, deşi cred ce am spus. Este şi personal. Câtă

[70] „Confortabil“, în germană, în original.

vreme o să trăiesc, n-o să uit niciodată bunătatea pe care mi-ai arătat-o sau toate dățile când ți-ai făcut timp ca să mă asculți şi să mă ajuți. Niciodată!

Solomons îşi aşeză părinteşte mâna pe umărul lui Gerhard.

— Eşti un om bun, dar acestea nu sunt timpuri pentru oameni buni. Aşa că adu-ți aminte, trebuie să fii la fel de dur, de hotărât şi, dacă e necesar, de nemilos cum sunt oamenii răi care se aflã în ascensiune, altfel o să triumfe ei şi totul o să fie pierdut. Spune-mi, cunoşti opera lui William Butler Yeats?

Gerhard dădu din cap.

— E un poet irlandez, foarte bun, cred eu. Are un poem intitulat A *doua venire.* Desigur, scrie în engleză, dar am opera lui într-o traducere în germană.

Solomons se îndreptă spre o bibliotecă şubredă de lemn şi scoase un volum mic, care purta cu mândrie urmele şi îndoiturile unei cărți foarte citite şi foarte iubite.

— Yeats a scris asta în 1919, când sângele de la războiul din anul precedent nu se uscase încă, însă, ca un profet, îl vedea deja pe următorul apropiindu-se, spuse Solomons, răsfoind prin carte până găsi pagina potrivită. *Ach so*[71]*,* am găsit! Ascultă, Gerhard, rândurile astea, pentru că ne spun multe:

Things fall apart; the centre cannot *hold;*
Mere anarchy is loosed upon the world,
The blood-dimmed tide is loosed, and everywhere
The ceremony of innocence is drowned;
The best lack of conviction, while the warst
Are full of passionate intensity?[72]

---

[71] „Așa deci“ în germană, în original.

[72] „Lucrurile se destramă; centrul nu mai ţine; / Peste lume se iasă o biată anarhie, / Fluxul estompat al sângelui se dezvăluie şi peste tot /

Eşti unul dintre cei mai buni, Gerhard. Unul dintre primii. Aşa că trebuie să ai o intensitate a pasiunii în lucrurile bune pe care Ie faci la fel de mare ca cele mai rele lucruri pe care le comit ei. Şi să rămâi în viață. Pentru numele lui Dumnezeu, Gerhard, fă cum am făcut eu la Verdun şi, mai presus de toate, orice altceva s-ar întâmpla… rămâi în viață.

Cei patru frați Courtney se întâlniră pentru prânz pe terasa de la Hotelul Shepheard din Cairo, unde stătea Leon, după ce venise cu trenul din portul Suez. Vremea era plăcut de caldă, ceea ce, conform standardelor din Cairo, însemna extrem de răcoros. Leon rezervase masa şi ajunse mai devreme, sorbind un gin tonic înainte de prânz şi privind oamenii care treceau prin apropiere: europeni în costume, cu pălării; arabi în hainele lor lungi; vânzători ambulanți care strigau după clienți, în timp ce mergeau de-a lungul drumului, ținând coşuri mari cu migdale şi caise; copii ai străzii care cerşeau după piaştrii străinilor; căruțe trase de cai, luptându-se pentru prioritate prin fața măgarilor, a căruțelor şi a şoferilor care sunau nervos din claxoane. De când plecase Leon, hainele femeilor se schimbaseră, erau mult mai multe maşini şi biciclete, iar mirosul gazelor de eşapament se amesteca acum cu eterna aromă de pF.A.R., bălegar, fum de lemne şi condimente, care atârnase aici, în aer, încă din vremuri imemoriale, însă natura de bază a oraşului rămăsese aceeaşi.

Dar frații Iui? După atâta timp, avea oare să-i recunoască?

Un chelner îmbrăcat cu o jachetă albă apăru la masă şi Spuse:

Ceremonia inocenţei este înecată; / Cei mai buni duc lipsă de convingere, în timp ce cei mai răi / Sunt plini de o intensitate pasională.” (The Second Corning/ A doua venire), în engleză, în original.

— Oaspeții dumneavoastră au sosit, *effendi*[73].

Leon se uită în spatele lui să-i vadă pe cei trei bărbați care mergeau spre el. Îl zări imediat pe David. Ultima oară când îl văzuse Leon, fusese un băiat înalt, slab şi bolnăvicios, şi arăta exact la fel, cu toate că se apropia de patruzeci de ani. Chiar şi părul său nisipiu, cel mai frumos din familie, era acum, când David ajunse un om de afaceri, Ia fel de încâlcit şi, în aparență, de nepieptănat cum era când fusese un şcolar. Şi pe Dorian îl recunoscu imediat. Întunecat şi sprințar în uşurința cu care-şi purta corpul şi în viteza mişcărilor, moştenise talentele artistice ale mamei lor. La vârsta de zece, unsprezece ani, desena deja caricaturi minunate şi amuzante ale fraților săi mai mari sau îşi încerca mâna cu peisaje în acuarelă care ar fi putut fi luate drept munca unui adult. Judecând după costumul său arămiu de in şifonat, cu pantalonii prinşi cu o sfoară pe post de curea şi o cămaşă albastru-închis descheiată la gât, care scotea Ia iveală o eşarfă de bumbac, era încă artistul familiei.

După ei doi, rămase Francis, cel mai apropiat de vârsta lui Leon, dintre cei trei frați: poate prea apropiat, având în vedere că Leon simțise întotdeauna că Francis îl privea cu un sentiment mai degrabă de rivalitate, decât de dragoste. Insă trecuseră aproape treizeci de ani de atunci, iar această perioadă de timp indusese un război în care Francis suferise mai mult decât oricare dintre ei şi în care se şi schimbase mai mult decât oricare dintre ei.

Dar se schimbase în mai bine sau în mai rău? Acest lucru, se gândi Leon în timp ce se uita la Francis înaintând către el, şchiopătând uşor şi ținând în mână un baston de

---

73 Domn cu statut social important, titlu nobiliar, puternic şi educat. Termen folosit inițial cu precădere în Imperiul Bizantin şi în Imperiul Otoman, dar extins mai târziu în întregul spațiu islamic.

care să se sprijine, era cheia planului pe care-l avea în minte: într-adevăr, cheia supravieţuirii a însăşi firmei Courtney Trading.

Davy e un tip rezonabil. Dacă observă că sunt cinstit, o să accepte. Dorian o să meargă după el. Dar tu, Frankie, băiete? în ce parte o să sari?

Căpitanul Francis Courtney servise în Forța Expediționară Mediteraneană care andocase la Capul Helles, în vestul Turciei, în aprilie 1915[74]. În partea de nord a Capului se aflau apele Mării Egee. În partea de sud se afla Dardanele, strâmtoarea prin care trebuia să treacă tot tF.A.R.icul maritim dintre Marea Mediterană şi Marea Neagră. Dardanele era în mâinile Imperiului Otoman, care luase partea Germaniei în război. Însă dacă ar fi putut fi obținută de Antanta, ar fi permis o comunicare directă între forțele britanice din nordul Africii şi Orientul Mijlociu şi aii ații lor ruşi de pe coastele îndepărtate ale Mării Negre. Scopul inițial al Campaniei de pe Dardanele, după cum fusese numită la început, era sa folosească navele de război din armata Franței şi a Marinei Regale ca să forțeze trecerea pe mare, prin strâmtoare. În ochii lui Winston Churchill (sau „nebunul ăla afurisit de Winston" aşa cum îl numise Leon Courtney de atunci înainte), operațiunea ar fi trebuit să se desfăşoare fără probleme. Imperiul Otoman era căzut, ineficient şi slăbit de revoltele interne. Marina Regală era cea mai mare forța maritimă pe care o văzuse vreodată acest pământ însă, din păcate, o combinație de câmpuri minate din apă şi baterii de artilerie turceşti pe țărm devastaseră flotele britanice şi franceze, şi le forțaseră să se retragă într-

[74] Această andocare a marcat începutul Campaniei de la Gallipoli din Primul Război Mondial, care a avut ca rezultat o înfrângere umilitoare a Antantei de către Imperiul Otoman.

un mod umilitor. Atunci, se luase decizia ca tunurile turceşti să fie atacate de pe uscat şi aşa începu cea de-a doua fază a campaniei. Era o campanie în care fuseseră implicate trupe britanice, franceze, indiene, australiene şi neozeelandeze, iar forțele combinate din Australia şi Asia, odată cu pierderile lor, fuseseră cele care deveniseră simbolul combinației dintre luptele eroice ale trupelor şi completa ratare strategică a comandanților lor. Pentru că asta a fost Gallipoli şi, chiar şi după standardele Marelui Război, a rămas un conflict nu departe de o catastrofa scăldată în sânge, un dezastru de dimensiuni spectaculoase. Contrar percepției publice, trupele britanice, care formau marea majoritate a armatei aliate, au însumat în jur de două treimi din toți morții şi răniții. Şi unul dintre răniți fusese Francis Courtney.

Spre dezamăgirea tatălui sau, când Francis fusese chemat, la arme pentru prima oară, din cauza performanțelor sale slabe la antrenamentele de bază, primise eticheta de „lipsit de stofă de ofițer“ şi fusese trimis să facă munca de jos. În momentul în care începuse Campania de la Gallipoli, era caporal subordonat, care lucra pentru intendentul regimentului pe post de secretar, verificând intrările şi ieşirile. În vreme ce Ryder Courtney ar fi considerat asta o treabă nefericită, Francis era încântat. În ochii săi, onoarea de a-şi începe serviciu! militar din poziția de sublocotenent era depăşită cu mult de oroarea cifrelor care reprezentau morții din rândurile tinerilor subalterni. Să conducă ei atacuri împotriva unor tranşee apărate de mitraliere: era mai fericit în depozitele intendentului, umplând cu scrisul său note de transport şi ținând registre ordonate. Dar apoi, spre finalul fiascoului de la Gallipoli, un bărbat pe nume Garden, un căpitan din Brigada Specială a Inginerilor Regali, ajunse grăbit pe front, direct din Egipt.

Aducea cu el 3 000 de cilindri de clor gazos, pentru că un disperat oarecare de la Biroul de Război din Londra, aflat la peste 3 000 de kilometri depărtare, sugerase că gazul ar putea fi modalitatea de a-i îndepărta pe turci din pozițiile lor şi de a transforma dezastrul în triumf. Însă asta nu era numai o idee imorală, ci şi nepractică. Brizele marine care se învârteau în jurul Capului Helles erau mult prea schimbătoare şi puteau să explodeze într-un nor de gaz drept în liniile britanice la fel de bine cum ar fi făcut-o deasupra turcilor. Ca lucrurile să fie şi mai proaste, pozițiile turcilor erau la o altitudine mai mare decât cele aliate, iar clorul gazos, fiind mult mai greu decât aerul, tinde să coboare, în ioc să plutească.

Aşa că planul a fost abandonat, iar canistrele de gaz, depozitate până la momentul în care aveau să poată fi trimise, împreună cu Căpitanul Garden, înapoi în Alexandria. Din întâmplare, o bombă turcească rătăcită explodă chiar lângă depozitul unde fuseseră îngrămădite canistrele de gaz, iar. O bucată de schijă străpunse unul dintre cilindri. În acel moment, Francis Courtney tocmai inspecta depozitul, ca să verifice dacă registrele arătau cantitățile corecte de muniție din dotare. De fapt, trecea pe lângă cilindrii cu clor gazos când aterizase bomba. Explozia îl aruncă la pământ, şocat, însă fără să fie rănit, în timp ce un şuvoi greu de clor gazos ieşi din canistra sfârtecată.

O durere arzătoare îi cuprinse ochii şi gâtul, iar o mână gigantică păru că-l strânge de piept şi de plămâni, creându-i impresia de sufocare. Reuşi cumva să se ridice în picioare şi să se îndepărteze clătinându-se de gaz, un gest care îi salvă viața. Chiar şi aşa, fu cuprins de spasme de tuse şi de o senzație de vomă. Ochii îi erau orbiți de lacrimile produse de corpul său epuizat, în timp ce încerca să scape de iritație. Între timp, gura i se îndreptă spre cealaltă extremă: îi era foarte sete şi îşi simțea limba groasă şi păroasă. Francis se

prăbuşi la pământ, unde fu găsit de o echipă de brancardieri, stând pe-o parte, cu capul zvâcnindu-i de durere şi cu gura deschisă, în încercarea disperată de a lăsa aerul din plămâni sa iasă din corp. Fața îi era de-o paloare galben-verzuie, iar în următoarele câteva ore, alte părți ale corpului sau începură să capete o culoare aprinsă, macabră, în timp ce gazul şi privarea de oxigen pe care acesta o cauza îşi puneau amprenta; palorii de icter a feței sale îi luă încet locul un ten de un roşu-violet intens, iar unghiile îşi schimbară culoarea de la un roz sănătos la un albastru cadaveric. Era epuizat şi totuşi nu avea stare, luptându-se să respire, asediat de anxietate, la marginea panicii care vine odată cu incapacitatea de a respira. Îl durea totul, întregul său corp protesta exploziv: prin tuse, vomă, diaree, una după alta, într-o succesiune nesfârşită şi aleatorie.

În cele din urmă, Francis adormi. Se trezi simțindu-se mult mai bine. Insă câteva ore mai târziu, îl apucă un al doilea val de agonie fizică, din cauza că trupul său prăbuşit, cu sistemele de protecție aflate la pământ, fu cuprins de o febră bronşică acută. Tuşea îi reveni, iar batistele albe pe care şi le ținea pe față fură în curând acoperite cu un mucus verzui, cu firicele de sânge. Când temperatura îi crescu peste patruzeci de grade, pulsul îi deveni slab, însă rapid. Delira timp de câteva ore, iar doctorii din spitalul militar fură siguri că avea să se alăture şi el listei în continuă creştere a cazurilor fatale. Dar apoi, când totul păru pierdut, febra îi scăzu. Francis supraviețuise.

„Ceea ce ba salvat a fost faptul că este un Courtney”, îi spuse mama sa Iui Leon în scrisoarea în care îi povestea ce se întâmplase. „Frank a fost pur şi simplu prea încăpățânat să moară, iar taică-tău n-a acceptat un nu ca răspuns. S-a dus la Biroul de Război pentru a primi permisiunea de a-l trimite înapoi la Alexandria, apoi s-a asigurat că îl îngrijesc

cei mai buni doctori şi cele mai bune asistente din Levant Cu voia lui Dumnezeu, sperăm să treacă peste asta.”

Chiar şi aşa, lucrurile se mişcau încet. Frank îşi petrecu aproape patru ani ca să se recupereze: primul în spital, apoi la un sanatoriu, după care, în sfârşit, acasă. În final, a ieşit la liman, mult mai slab şi cu o sensibilitate acută la lumina puternică: de aici bastonul şi ochelarii fumurii. Însă, în comparație cu acea cohortă de veterani orbi, schilodiți şi mutilați care deveniseră o oribilă obişnuință pe străzile de după război, Francis scăpase uşor.

— Sunt bucuros să văd că arăți aşa bine, Frank, spuse Leon, cu un ton care nu lăsa nicio urmă de îndoială că credea ce spunea.

Francis reacționa de parcă ar fi fost insultat. Se încruntă uşor şi disprețuitor, iar gura i se strâmbă într-un rânjet amar când spuse:

— Deci nu te-ai întors când fratele tău a zăcut luni de zile. Şi nu te-ai întors nici când a murit tatăl tău. Dar în clipa în care banii tăi sunt în pericol, vii în fugă. Iartă-mă dacă nu sunt impresionat.

Avea o voce şuierătoare, iar când îşi spuse replica tuşi aspru şi înecat, ceea ce lui Leon i se păru atât un semn al mâniei fratelui său, cât şi, pur şi simplu, o reacție fiziologică.

— Calmează-te, Frank, spuse David. Nu-i nevoie să răscolim trecutul, nu-i aşa?

Leon ignoră provocarea.

— Ei bine, mă bucur oricum să te văd, spuse şi întinse mâna. Francis îl ignoră fățiş.

— Îți mulțumesc mult că ai bătut tot drumul ăsta, Leon, spuse David, făcând pe împăciuitorul Sper din toată inima că vom putea rezolva ceva pentru binele tuturor.

Îi strânse mâna ferm şi plin de încredere, aşa cum fac cei obişnuiţi să-şi accepte responsabilităţile şi să se ţină de cuvânt.

Dorian rămase în spate o secundă, fixându-l pe Leon de parcă îl măsura pentru un portret. Apoi spuse:

— Hmm, oarecum şifonat de vârsta înaintată, dar, în fond, acelaşi frate mai mare.

După care rânji şi, spre marea surpriză a lui Leon, îl îmbrăţişa afectuos:

— Îmi pare bine să te văd, bătrâne.

— Şi mie, spuse Leon.

Apoi, arătă cu mâna înspre masa lui şi zise:

— De ce nu vă aşezaţi, să comandăm nişte băuturi? Fac un gin cu tonic foarte bun, paharul ăsta gol este martor.

— E o idee splendidă, spuse David.

Dorian se gândi o secundă.

— Cred că o să beau o votcă martini, dacă e în regulă.

— Cum să nu. Iar tu, Frank?

— Johnnie Walker, dublu, sec, fără gheaţă.

Băuturile fură aduse, apoi mâncarea fii comandată, servită şi consumată. În tot acest timp, conversaţia celor patru bărbaţi era doar o discuţie normală a unor fraţi care fuseseră despărţiţi multă vreme de unul dintre ei. Leon îi întrebă de mama şi de surorile lor şi se puse la curent cu detaliile familiilor lor. David era căsătorit şi avea doi copii: un băiat de zece ani şi o fată de şapte. Francis fusese căsătorit, dar soţia lui, Marjorie, îl părăsise de mult, iar el nu găsise pe altcineva. Între timp, Dorian era total lipsit de povara unei legături maritale, preferând, în mod evident, să jongleze cu un flux constant de femei.

— Nu cred că i-a pictat vreodată portretul unei femei fără s-o bage şi în pat, remarcă David.

— O, asta nu-i corect, insistă Dorian. Un individ mi-a cerut s-o pictez pe mama lui acum câţiva ani. Mi-a spus că

voia să aibă ceva care să-i amintească de ea când n-o să mai fie. Era o cumătră minunată, cel puțin şaptezeci şi cinci, dar cu o condiție fizică remarcabilă şi super deşteaptă.

— Zi-mi că nu... spuse Leon râzând.

— Bineînțeles că nu! exclamă Dorian, de parcă ar fi fost revoltat până şi de sugestie. Exact asta ziceam. Am şi eu limitele mele.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Deşi, trebuie să admit, mi-a trecut prin minte...

— Chiar nu cred că totala lipsă a abstinenței sexuale a lui Dorian este un subiect de conversație interesant sau productiv, spuse Francis iritat. Putem să trecem la afaceri? De asta ne aflăm aici, nu-i aşa? Şi, să fim sinceri, Leon, nu ai fi făcut tot drumul ca să iei parte la această discuție dacă nu ți-ar fi trecut prin minte că ai putea profita de pe urma nenorocirii noastre. Aşa că, de ce nu ne spui cum anume intenționezi s-o faci, mai exact?

Leon se uită la fratele său. Înțelese acum că, în loc să şi le poarte pe corp, Francis îşi avea cele mai adânci cicatrici în suflet. Acolo se produseseră adevăratele pagube şi, prin urmare, erau cu atât mai periculoase.

Nu se grăbi, refuzând să-i permită lui Francis să-l ațâțe şi să-l enerveze. În schimb, îl chemă pe chelner şi comandă cafea pentru toți, după care spuse:

— Foarte bine, ce-ar fi sa încep rezumând situația aşa cum o văd eu. Apoi, putem să discutăm ce să facem în legătură cu asta. Am câteva idei, dar sunt sigur că şi voi le aveți pe ale voastre.

— Asta sună destul de corect, zise David. Dă-i drumul.

— Deci... Primul lucru pe care vreau să-l spun este că eu cred că ai acționat absolut rezonabil, Davy. Îmi este foarte clar că cererea de carburanți pe bază de petrol o să crească – până şi navele o să fie propulsate de motoare diesel, cum

sunt acum cu cărbuni – şi nu există niciun motiv pentru care să fi putut prezice afurisita asta de criză fără sfârşit când absolut nimeni altcineva nu a făcut-o. Aşa că nu văd motiv de incriminări. Pe de altă parte, nu putem să negăm strâmtoarea în care se află Courtney Trading. Nu e numai petrolul. Toate investițiile tatei din mineritul sud-african suferă. În ziua de azi, aurul şi diamantele sunt ultimul lucru pe care îl mai cumpără cineva. Chiar şi bumbacul egiptean întâmpină dificultăți. Şi, fireşte, transporturile sunt blocate efectiv, pentru că nimeni nu-şi permite să facă negoț. Aşa că nu mai are cine să investească în resurse. Tar, după calculele mele brute, datoriile totale ale companiei sunt la puțin mai mult de şase milioane de lire…

— Şase milioane două sute treizeci şi nouă de mii patru sute şaptezeci şi două de lire, şaptesprezece şilingi şi zece penny a fost cifra exactă ultima oară când a calculat-o contabilul nostru şef, spuse David.

— Ei bine, cei şaptesprezece şi zece n-ar trebui să fie o problemă, spuse voios Dorian.

— Şi sunt bani împrumutați la un procent mediu de opt la sută pe an, comentă Leon.

— Da, cam aşa, fu de acord David.

— Ceea ce înseamnă că, dacă rotunjim, Courtney Trading trebuie să pună mâna pe jumătate de milion de lire pe an pentru a plăti dobânda, ca să nu mai vorbim despre returnarea sumei ca atare, iar asta e imposibil dacă niciuna dintre afacerile corporației nu face bani.

— Îți mulțumesc foarte mult, Leon, că ne-ai zis ceva ce ştiam deja, spuse Francis.

— Fii băiat bun şi ascultă-mă, Frank! Vezi tu, cred că tocmai amploarea datoriilor companiei este cea care ne va oferi un atu în fața bancherilor. Orice creditor cu jumătate de creier ştie că, dacă trebuie să vindem tot, o vom face pe

nimic, iar ei o să primească înapoi o zecime din bani. Pentru ei, este mult mai bine dacă rămânem în cărți.

— Frank are dreptate, Leon, spuse David. Am reuşit să ajungem la concluzia asta singuri şi mi-am bătut bancherii la cap cu acest mesaj luni de zile. De fapt, ăsta e singurul motiv pentru care încă nu ne-au executat silit. Dar vor ajunge în punctul în care vor fi gata să treacă peste pierderi.

— Chiar aşa... dar dacă ar şti că dobânda ar fi acoperită pe o perioadă, să spunem, de patru ani – absolut garantat – ar fi mult mai calmi, nu-i aşa? Şi dacă ar şti că şi capitalul investit de ei ar fi mai sigur, s-ar arăta mai dispuşi să renegocieze termenii împrumutului. În cele din urmă, ratele de dobândă sunt acum mult mai mici decât erau când ați bătut palma.

Americanii au coborât până la aproximativ doi la sută. Nu văd de ce nu i-am putea face pe creditorii noştri să accepte, în schimb, patru procente, dacă ar ştii că ar fi plătiți.

— Dar nu o să fie plătiți, nu-i aşa? protestă Francis.

Vocea îi crescu în intensitate când izbucni:

— Nu contează dacă dobânda e de opt la sută, de patru la sută sau radical din nimic, oricum nu putem plăti!

— Chiar nu cred că e o idee bună să urlăm asta pentru tot oraşul Cairo, spuse Leon. Şi, în orice caz, nu e adevărat. Probabil că voi nu puteți plăti. Dar eu pot.

— Cum? întrebă Francis cu amărăciune. Fasole magică?

— Nu. Monede de aur. În valoare de un milion de lire.

— Şi ce, ai tu un milion de lire în aur? Chiar te aştepți să credem asta? Ce ai făcut, ai săpat după un cufăr plin cu aur de la pirați?

Leon ridică din umeri:

— Nu e momentul să intrăm în detalii, dar ăsta e un mod la fel de bun de-a zice ca oricare altul.

David se încruntă.

— Aurul ăsta al tău, Leon, presupunând că îl ai... Este legal, nu-i aşa? Adică nu ai ajuns în posesia lui într-un mod criminal sau orice altceva de felul ăsta.

— Nu am jefuit o bancă, dacă asta te îngrijorează. Sunt prăzi de război, dacă tot vrei să ştii, confiscate de la inamicii națiunii noastre, despre care tatăl nostru drag, care ne-a părăsit, ar fi zis cu siguranță, dacă ar fi fost aici, că e modul prin care ne-am făcut averea familiei, cei din neamul Courtney.

— „Buna tradiție Courtney a pirateriei abia legalizate“, nu asta era fraza lui? întrebă Dorian rânjind. Trebuie să recunoşti, Davy, că bătrânul era – fireşte, în cel mai frumos şi mai atrăgător mod posibil – un corupt absolut şi un escroc. Ar fi încântat să audă că fiul său cel mai mare s-a luat atât de minunat după el, Un milion de lire în aur, zici? Tata ar fi fost mândru de tine, Leon... chiar şi puțin gelos, aş îndrăzni să spun.

— Să presupunem că ne dai banii ăştia, zise Francis. Ce vrei în schimb?

— E o întrebare bună, Frank, răspunse Leon. Am încercat să-mi dau seama şi singur. În primul rând, m-am întrebat dacă ar trebui fac ceva în legătură cu asta. Nu vreau să par insensibil, dar adevărul gol-goluț este că, în cazul în care Courtney Trading se prăbuşeşte, n-o să mă deranjeze cu nimic – cel puțin nu din punct de vedere financiar. Pe de altă parte, vouă, băieților, v-ar aduce neplăceri considerabile. Şi mai mult, ar distruge moştenirea tatei, care înseamnă pentru mine mai mult decât vă imaginați, îndrăznesc să zic. Dar ce mă deranjează cel mai mult este că mama şi surorile noastre vor fi lăsate fără mijloace să se întrețină, iar eu nu sunt pregătit să accept asta sub nicio formă. Aşa că această companie trebuie să fie salvată.

Acum, tata v-a lăsat fiecăruia douăzeci şi cinci de procente din companie pentru că urma să stați în Cairo şi se aştepta

de la voi să duceți treaba mai departe. Partea mea a fost redusă la zece procente pentru că am plecat... şi, înainte să spui orice, Frank, nu m-am plâns niciodată de asta. Iar mama, Penny şi Becca au primit fiecare câte cinci, ceea ce ar fi trebuit să fie suficient de mult, încât să le ofere un trai decent.

Aş putea, fireşte, să le ofer, pur şi simplu, fiecăreia suficient cât să acopere pierderea suferită de acțiunile lor de la Courtney Trading. Pe termen scurt, asta ar fi mult mai ieftin pentru mine, dar nu există niciun profit pe termen lung, iar eu sunt absolut convins de un viitor foarte bun al companiei dacă poate supraviețui crizei prezente. Aşa ca iată ce propun.

O să-i dau firmei Courtney Trading un milion de lire. Şi, în schimb, voi primi încă patruzeci şi unu de procente din companie, ceea ce-mi va creşte partea până la cincizeci şi unu la sută. În fond, trebuie să fiu acționarul majoritar ca să mă asigur că investiția mea este protejată.

— Dar ăsta-i jaf la drumul mare! explodă Francis.

Privi spre ceilalți.

— Ce v-am spus? E un hoț afurisit.

Apoi îşi întoarse privirea acidă înspre Leon.

— Ticălosule! Ştii foarte bine că valorează mult mai mult decât atât.

— Nu în acest moment, observă ironic David.

— Întocmai, spuse Leon, făcând tot ce se putea ca sa rămână calm. Şi, în felul acesta, tot o să vă păstrați o parte din acțiuni şi o s-o păstrați pentru suficient de mult timp ca s-o vedeți crescând în valoare, aşa încât, între timp, să va fie mai bine. Frank, practic îmi bag toate activele lichide în compania asta. Dacă merge prost, aş putea şi eu s-o termin falit. Aşa că vreau ceva de primă clasă, altfel plec şi îmi țin banii în siguranță în seiful băncii, unde sunt acum.

— Cum propui să-ți dăm aceste patruzeci şi unu de procente? întrebă Dorian.

— În principiu, îmi transferați o parte din acțiuni. Depinde de voi să decideți cine ce îmi dă. Însă cred că Davy ar trebui să aibă a doua participație ca mărime după mine, pentru că el e nefericitul care va trebui să facă să funcționeze tot proiectul. Nu vreau ca partea feminină să piardă prea mult şi, apropo, o să le acopăr cheltuielile de trai pentru următorii patru ani, pentru că una dintre condițiile mele este ca nimeni, nici măcar eu, să nu primească dividende în această perioadă. Desigur, voi trei puteți să aveți salarii pentru munca pe care o depuneți. Din nou, Davy ia partea leului.

Leon privi peste masă. David îşi scoase un carnet din jachetă şi calculă implicațiile financiare ale propunerii lui Leon. Dorian se lăsă pe spate în scaunul său, fumând cu naturalețe un trabuc şi făcând ochi dulci unei femei foarte drăguțe de la masa de alături, al cărei soț stătea cu spatele la el şi nu era conştient de ce se întâmpla. Nervos, Francis îşi stinse o țigară şi îi făcu semn unui chelner să vină la el.

— Adu-mi un whisky, spuse el. Şi asigură-te că e al dracului de tare.

— Sunt de acord cu Leon că doamnele ar trebui să renunțe la o sumă minimă, spuse David, privind cifrele scrise pe hârtia din fața lui. Sugerez o contribuție de două procente, împărțită egal între ele. Asta ne lasă pe noi, băieții, să găsim treizeci şi nouă de procente, care se împart foarte clar la trei, câte treisprezece pentru fiecare. Frumos din partea ta să-mi oferi mai mult, Leon, dar ar trebui să facem treaba asta egal sau să n-o facem deloc. În paranteză fie spus, presupun că n-o să vedem deloc banii reali.

— Nu. Totul merge în conturile companiei, spuse Leon. Dacă putem să înjumătățim rata dobânzii, un milion de lire ar trebui să stabilizeze compania pentru următorii patru ani

şi, dacă, până atunci, lucrurile tot nu se vor fi îmbunătățit, ei bine, nu va mai conta dacă Courtney Trading se va scufunda, pentru că lumea întreagă va fi falită.

— Iertați-mi aprecierea limitată în ceea ce priveşte problemele financiare, zise Dorian, dar dacă înțeleg corect ce ai spus, propunerea ta de bază este că un bănuț e mai bun decât nimic.

— Corect.

— Dar dacă lucrurile se îmbunătățesc, atunci o să ai mult mai mulți bănuți decât noi, ceilalți. Înțeleg argumentul ca tu eşti cel care îşi riscă banii. Însă noi renunțăm la dreptul nostru din naştere, la partea noastră din fiertura de linte sau la ce o fi renunțat individul ăla din Biblie[75], Mi se pare că, dacă lucrurile merg bine şi banii tăi sunt în perfectă siguranță, şi ajung să valoreze dintr-odată mult mai mult decât un milion de lire, ar trebui să ne primim o parte din fiertură înapoi. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Leon zâmbi.

— Mama a zis întotdeauna că nu eşti atât de naiv precum pari, Dorian, şi văd că a avut dreptate. Foarte bine, uite ce sugerez. Dacă, la o dată ulterioară, Courtney Trading e înapoi pe picioare şi, după cum spui tu, valoarea ei creşte foarte mult, vă puteți răscumpăra jumătate din acțiunile pe care mi le dați acum, la valoarea lor reală de atunci, plus patru procente dobândă pentru fiecare an în care vi le-am ținut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lăcomia ta n-are nicio limită? rânji Francis. Să le iei dobândă propriilor tăi frați? Eşti sigur că nu eşti evreu, Leon? însuşi Shylock ar fi mândru de tine.

---

[75] Este vorba de povestea lui Isav (Facerea 25:29-34), în care acesta îşi vinde dreptul de întâi născut pentru o porţie de pâine şi fiertură de linte.

— Nici amărăciunea ta n-are nicio limită, Frank? răspunse Leon cu un ton care avea mai mult regret decât mânie. În situația pe care o prevede Dorian, acțiunile vor valora cu mult mai mult decât o făceau – de două ori, poate chiar de zece ori mai mult Aşa că dacă iau o dobânda de patru la sută, o poți plăti bucuros, având încă parte de un profit foarte mare. Tot ceea ce fac este să mă asigur că nu pierd bani, ținând cont de faptul că ar putea, pur şi simplu, să stea în bancă şi să-mi aducă oricum profit.

— Ce spui, Davy? întrebă Dorian.

— Cred că e o propunere foarte cinstită. Leon poate să aibă, în continuare, profit considerabil dacă lucrurile merg bine, ceea ce e destul de corect, date fiind circumstanțele. Dar ne oferă ocazia să avem şi noi parte de acel profit. Şi cum, în acest moment, nu avem oricum nicio şansă la profit, oferta lui îmi pare o afacere foarte bună.

— Deci îmi accepți termenii, David? întrebă Leon.

— Da. Va trebui să mergem Ia avocați ca să facem hârtiile, dar, în principiu, poți să te bazezi pe mine.

— Dorian?

— O, eu sunt doar artistul pierde-vară al familiei. Dacă e bine pentru Davy, e bine şi pentru mine.

— Dar tu, Frank? Vreau o înțelegere unanimă pentru treaba asta. Nu putem fi divizați de la bun început. Planul nu are nicio şansă să funcționeze dacă nu suntem cu toții implicați.

— Nu am încredere în tine, spuse Francis. O să găseşti o modalitate să ne fentezi, sunt sigur.

— Pentru asta există avocați, zise David. Să se asigure că nimeni nu fentează pe nimeni şi că toate contractele sunt, din toate punctele de vedere, transparente.

— Dar de ce aş vrea să fentez pe cineva? întrebă Leon. N-am niciun motiv. Fac asta din cauza a ceea ce am discutat deja: să mențin moştenirea tatei, să le ajut pe mama şi pe

fete şi, da, pentru că eu cred că aici este o oportunitate reală de afaceri – pentru noi toți. Uite, dacă nu ai încredere în mine, o să mă ridic chiar acum de Ia masă şi nu o să trebuiască să mai auzi vreodată vreun alt cuvânt legat de orice schemă vicleană de-a mea.

— Leon are dreptate, Frank, spuse David. El n-are nevoie de Courtney Trading, dar noi avem nevoie de un milion de lire.

— Aşa că ar trebui să-i acceptăm termenii pentru că n-avem ce face, asta zici?

— Nu, ar trebui să-i acceptăm termenii, pentru că nu o să primim alții mai buni de nicăieri şi fiindcă le datorăm părinților şi surorilor noastre să nu permitem sentimentelor personale sa ne stea în calea de a face ceea ce este corect.

Pe fundul paharului Iui Francis Courtney mai rămăsese încă puțin whisky. Goli paharul, îl aşeza zgomotos înapoi pe masă şi se zgâi la Leon.

— Foarte bine, atunci, văd că n-am nicio alternativă decât să-ți accept termenii. O să semnez orice hârtii o să-mi pună avocații în față. O să-mi iau o figură vitează în public. Sunt obişnuit cu asta. Dar să nu crezi că-mi place, dragul meu frate. Pentru că nu-mi place. Nu-mi place deloc.

La puțină vreme după aceea, pe când cei patru frați Courtney o luară fiecare pe drumul lui, Dorian rămase o clipă în urmă ca sa mai vorbească puțin cu Leon.

— O s-o vizitezi pe mama cât timp te afli aici? întrebă el.

— Categoria De fapt, plănuiam sa iau cina cu ea în seara asta. Doar că m-am gândit că cel mai bine ar fi să rezolv întâi afacerea cu voi.

— Da, are sens. Uite, îmi pare rău pentru Frank. În perioada asta, poate fi tare neînțelegător.

Leon ridică din umeri.

— Ei bine, a avut de îndurat foarte multe, şi cu rănile lui, şi cu pierderea familiei. Asta e de ajuns să facă pe oricine să fie irascibil.

— Hmm... Ai dreptate, desigur, dar nu e chiar atât de simplu. Nu accidentul l-a făcut pe Frank să fie aşa. Ci perioada de după recuperare.

— Cum adică?

— Într-un fel, cred că lui chiar i-a plăcut să fie invalidul familiei A fost în centrul atenției Vreau să spun că tata a fost absolut obsedat să facă tot posibilul ca Frank să fie mai bine...

După cum ar fi procedat pentru oricare dintre noi, desigur, inclusiv pentru tine, Leon. Aşa că Frank a fost permanent îngrijit şi făcut să se simtă special. Toată treaba de a merge să-l vezi era incredibil de dramatică. Ferestrele erau acoperite şi Frank era întins în pat, tuşind uşor. Numai lui Marjorie i se permitea să se apropie de el.

— Trebuie să-i fi fost foarte greu. Presupun că nu o poate nimeni învinui că nu a reuşit să facă față.

— Chiar aşa, fu de acord Dorian. Însă e curios că nu asta a fost partea la care n-a putut să facă față. Vreau să spun că Marjorie e o fată trăsnet şi a fost tare ca piatra câtă vreme Frank a fost în spital. Problemele au început după ce a ajuns acasă.

— Cum aşa?

— Ei bine, nu exista niciun motiv pentru care Frank să nu aibă o viață perfect normală şi nu cred că i-a plăcut asta. Dintr-odată, oamenii nu-i mai dădeau atâta atenție. Toată lumea spunea „Ce bine-mi pare să te văd, bătrâne“, după care îşi vedeau de treabă ca de obicei. Frank nu părea să poată să facă față situației. Cred că gazul l-a afectat mai mult Ia cap, decât în corp. Psihologic, s-a schimbat. Pe bune, vreau să spun că mai demult nu era aşa un tip

aiurea. Dar acum avea aerul ăsta neguros de milă de sine în jurul lui. După care, fireşte, s-a îmbolnăvit tata.

Dorian se opri, îl privi pe Leon şi spuse cu o voce dureroasă:

— Chiar ar fi trebuit să vii acasă.

— Ştiu... crede-mă, ştiu. Nu cred că este ceva ce să regret mai mult decât asta.

— Ei bine, acum nu mai are rost să ne agităm pe seama acestui subiect. Oricum... aşa cum spuneam... tata s-a îmbolnăvit şi, fireşte, atenția tuturor s-a îndreptat către nevoile lui.

— Şi Frank a fost dezamăgit de asta? Cu siguranță, nu.

— Mă tem că a fost. A devenit tot mai înverşunat, asta-i sigur. Iar toată treaba a îndepărtat-o pe Marjorie. Pur şi simplu, nu mai suporta persoana care devenise el. Şi, dacă mă întrebi pe mine, tot asta l-a împiedicat şi să-şi găsească o nouă soție.

Leon oftă mâhnit.

— E atât de trist şi atât de neproductiv. Sună de parcă Frank s-a lăsat prins într-un cerc vicios. Cu cât este mai înverşunat, cu atât mai puțin se apropie oamenii de el, iar asta îl face şi mai înverşunat.

— Şi mai periculos, spuse Dorian. Deocamdată, a fost de acord cu planul tău. Ştie că nu are de ales. Dar nu cred că vrea ca acesta să funcționeze. Cred că îşi doreşte să se dovedească, de fapt, că greşeşti, chiar dacă, pentru el, înseamnă să piardă tot.

— Ei, să fim serioşi. Sigur n-ar merge atât de departe. Odată ce banii încep să curgă, o să se dea pe brazdă.

— N-o s-o facă. Asta-i ideea. Dacă banii încep să curgă, înseamnă că ai avut dreptate şi înseamnă şi că o sa iei mai mult decât noi, ceilalți. Mie nu-mi pasă, pentru că nu am nevoie decât de vopsele, pânză şi un loc unde să-mi aşez capul seara. Iar Davy n-o să se supere, fiindcă, de felul lui,

chiar e un tip cumsecade şi înțelege că ăsta este singurul mod prin care compania poate supraviețui. Însă Frank e altfel. Ar prefera să ratăm toți decât să reuşeşti tu.

— Înțeleg.

— Sper, frățioare. Aşa că ține cont de sfatul meu, chiar dacă sunt mezinul familiei. Fii cu ochii deschişi. Şi păzeşte-ți spatele!

Leon luă cina cu mama lui şi fu un mod bun pentru a începe sa reînnoade o relație care, timp de mai bine de un sfert de secol, constase în nimic altceva decât scrisori ocazionale de la ea şi răspunsuri încă şi mai puțin frecvente din partea lui. Ea plânsese. El trecuse printr-un bagaj întreg de emoții pe care nu prea putea să le înțeleagă. În astfel de momente, îi simțea lipsa Evei mai mult ca niciodată: l-ar fi ajutat să-şi descâlcească nodurile din cap şi din inimă. Însă deocamdată, sentimentele nerezolvate îl neliniştеau. Nu avea rost să meargă să se culce, ştia că n-ar fi putut să adoarmă. Aşa că, atunci când se reîntoarse la Hotelul Shepheard, Leon se duse la bar, îşi trase un scaun şi comandă un brandy.

— E păcat să bei singur, nu crezi?

Era o voce de femeie, americană. Lui Leon îi luă o secundă ca să realizeze că vorbea cu el. Îşi întoarse scaunul şi o văzu pe femeia căreia îi aparținea vocea. Arăta ca Jean Harlow[76] – păr platinat, buze arcuite seducător, ochi mari atrăgători şi o rochie neagră de cocktail care-i lăsa complet dezgoliți umerii netezi, iar sânii splendizi abia acoperiți. Aspectul de bombă blondă nu era tocmai subtil. Dar niciun bărbat cu sânge cald în vine n-ar fi putut nega că era eficient.

---

[76] Sex-sunbol american din anii ’30.

— Ai de gând să spui ceva, poate să mă inviți să iau loc sau trebuie să stau aici toată noaptea, în timp ce tu te uiți Ia mine ca unul mort de foame într-o carmangerie?

Leon zâmbi.

— Îmi cer scuze. M-ai luat prin surprindere. Mintea mea era… altundeva.

— Ei bine, adu-ți-o înapoi aici şi întreabă-mă ce vreau să beau. La naiba, te scutesc de treaba asta. Hei, Joe! făcu ea cu mâna către barman. Ştii ce vreau, nu-i aşa?

— Desigur, doamnă Kravitz. Un Old Fashioned, cu bourbon, nu scotch, puțină apă şi cu o cireaşă deasupra.

— Bravo!

— Bună seara, doamnă Kravitz, spuse Leon. Mă numesc Courtney… Leon Courtney.

— Bună seara, domnule Courtney. Mă numesc Mildred, dar aş prefera să-mi spui Millie.

— Dar domnul Kravitz? El cum vă spune?

— O, nu ştiu. „Dragă“, când simte nevoia să fie prietenos. „Curvă proastă“ când nu simte.

— O să bea împreună cu noi?

— Dumnezeule, sper că nu! Din câte ştiu eu, e undeva în deşert, uitându-se la piramide şi la mumii antice. Deşi ar putea să fie într-un bordel chiar aici, în Cairo, din câte ştiu eu.

— E arheolog?

— Hymie Kravitz arheolog? Ha! Asta-i bună. Nu e genul olog, crede-mă. În afara cazului în care îți poți lua o ologie în linguşeală. Nu, Hymie al meu este director executiv la studiourile Metro-Goldwyn-Mayer. Şefului lui, domnul Thalberg, care e şef de producție, i-a venit ideea să facă un film in Egiptul antic. Ştii, cu Regele Tut, Cleopatra şi toată nebunia. Poate să-l ia pe Cecil B. Demille[77] ca regizor. Şi se

[77] Regizor american (1881-1959).

gândeşte că poate ar trebui să-l facă chiar aici, în Egipt. Ştii, ca să pară real. Oricum, l-a trimis pe Hymie aici ca să arunce o privire. Şi vreau să spun că în zece minute era clar că nu se poate face un film de Hollywood în mlaştina asta. Dar Hymie n-are cum să spună, pur şi simplu, asta. Trebuie să facă tot ce poate, aşa că e plecat să vâneze locații şi să discute cu oameni care ştiu despre egipteni morți.

— Şi te-a lăsat aici în hotel? Om nesăbuit. Trebuie să fie foarte plictisitor pentru tine.

— Mie-mi spui, Leon? Am crezut că o să fie romantic. Ştii, eu şi Hymie mergând cu vaporaşul pe Nil, călărind cămile, făcând poze la piramide şi câte şi mai câte. În schimb, tot ce fac e să mă învârt prin hotelul ăsta. La naiba, pot să şed pe fundul meu acasă în Bel Air. Care-i viitorul unui asemenea gest? Dar tu... şi doamna Courtney?

— Ei bine, sunt aici în interes de afaceri. Sunt văduv. Soția mea a murit acum câțiva ani.

— O, Doamne, îmi pare rău! La naiba, uneori pot fi o proastă.

— Nu-ți face griji. N-a fost cu intenție.

— Poate ar trebui să-mi scriu asta pe piatra de mormânt. *Aici zace Millie Kravitz. N-a făcut nimic rău intenționat.*

— Asta sau: *Chiar a fost o fată bună.*

Millie se uită la Leon pe deasupra paharului ei cu Bourbon Old Fashioned.

— Ei, nu eşti tu o vulpe bătrână, Leon Courtney?

În clipa aceea, lui ü deveni clar că aveau să. Sfârşească în pat. Mai băură câte un rând, după care urcară în camera lui.

— Presupun că afacerea ta e profitabilă, spuse Millie, când văzu cât de mare şi luxoasă era camera.

Îşi scoase pantofii cu toc cui, astfel că abia îi ajungea până la umăr, dar el nu se plânse. Pe cât era de mică, fiecare centimetru din Millie Kravitz era făcut să

mulțumească. Arăta ca o adevărată clepsidră, cu un posterior plin, rotund şi minunat ce cerşea să fie mângâiat, strâns şi plesnit, în funcție de starea de spirit de moment, şi o talie atât de subțire, încât părea că putea fi ruptă în două dacă un bărbat ar fi încercat suficient de tare. Când se strecură din rochia ei, lăsând-o să-i alunece de pe corp şi să-i cadă în falduri la picioare, Leon văzu că sânii nu-i datorau nimic corsetului sau tăieturii rochiei: chiar erau la fel de plini şi moi precum fuseseră afişați.

În timp ce o privi, Leon zâmbi, simțind o erecție.

— Văd că eşti blondă peste tot.

Ea privi în jos spre zona ei intimă, platinată.

— Da, peroxidul a înțepat ca dracu', dar covorul trebuie să se asorteze cu draperiile, nu-i aşa?

Leon nu spuse nimic. O prinse doar, o trase spre el şi o ' întinse pe pat; ea îl privi în timp ce el se urca peste ea. Erau dăți când putea să fie blând, tachinând, mângâind şi aducând gradual o femeie în acel punct de excitare şi foame în care actul penetrării devenea o nevoie copleşitoare pentru amândoi Dar asta nu era una dintre acele nopți. O luă numai pentru că asta îşi dorise şi fiindcă ştia că şi ea voia acelaşi lucru. Nu era nimic romantic. Era instinct animalic pur şi se petrecu dur şi rapid, iar el ştiu după țipetele ei, după felul cum îşi încleşta unghiile stacojii pe spatele său şi după cum îşi arcuia spatele ca să-l lase să intre cât mai adânc în ea, că şi ea voia acelaşi lucru. În timp ce gemetele, zvârcolirile şi disperarea ei atinseră apogeul, îi simți muşchii din adânc cum tremurau în jurul său şi ştiu că avusese orgasm. Atunci îşi dădu drumul, gândindu-se Ia nimic altceva decât la plăcerea lui, în vreme ce se mişca mai repede, mai tare şi mai adânc, cu tensiunea crescându-i tot mai de nesuportat până când sosi acea eliberare finală şi explozivă, iar el se prăbuşi pe pat, lângă ea.

Rămaseră amândoi întinşi acolo, transpiraţi şi epuizaţi, holbându-se Ia tavan.

— Dumnezeule, chiar am avut nevoie de asta, icni Millie.

— Şi eu.

Se ghemui lângă el, cu capul pe umărul lui, cu picioarele încolăcite în jurul coapselor lui şi cu degetele jucându-se alene cu părul de pe pieptul său. Apoi, degetele rămaseră nemişcate, respiraţia ei se schimbă şi, o clipă mai târziu, Leon realiză că plângea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— O, nu ştiu, spuse ea înfundat. Pur şi simplu a fost minunat şi nu glumesc, am avut nevoie disperată de asta. Dar cred că îmi trebuie altceva, ştii? Ceva mai mult.

— Da, ştiu.

— Şi n-o să primesc asta de la tine, nu-i aşa? Ceea ce e chiar păcat, pentru că eşti un nemernic arătos şi eşti mult mai dotat decât Hymie... în mai multe feluri.

— Îţi mulţumesc pentru compliment.

— Crede-mă, dragă, eu îţi mulţumesc. Oricum, ar trebui să încetez sa mai fac asta. Cine are nevoie de una care să înceapă să plângă în pat? Dar... ştii ce vreau să zic, nu-i aşa?

— Da, Millie, ştiu exact ce vrei să zici, spuse Leon.

Adormiră unul în braţele celuilalt. Când Leon se trezi, soarele intra în camera lui printr-o gaură din draperie, iar el era singur în pat. Pe pernă se afla o bucată dintr-o hârtie de notiţe de la hotel. Leon îşi frecă ochii de somn şi o ridică. Pe hârtie scria:

Îmi pare bine de cunoştinţa, domnule C.

Cu dragoste, M. Xxx

Când coborî pentru micul-dejun, o căută în sala de mese a hotelului, apoi înainte de prânz, în bar, dar nu era nici urmă de ea. În vreme ce mergea spre taxiul care avea să-l ducă la gară să ia trenul către Suez, Leon ştiu că nu avea s-

o mai vadă niciodată pe Millie Kravitz. Dar ştiu şi că avea dreptate. Şi el avea nevoie de mai mult.

La sfârşitul anilor 1850, după ce-şi făcuse averea producând motoare cu aburi, străbunicul lui Gerhard von Meerbach fu invitat la o partidă regală de vânătoare la Castelul Hochenschwangau, recent construita casă de țară a regelui Maximilian al II-lea al Bavariei. Castelul era amplasat pe un pisc stâncos în locul unei fortărețe medievale şi fusese construit în acelaşi stil. Era încercuit de ziduri înalte crenelate, pe meterezele cărora oaspeții se puteau plimba şi privi în jos înspre apele glaciale şi cristaline ale lacului Alpsee, care spăla malurile de la baza piscului, sau puteau să privească în sus, spre vârfurile semețe, ce se înălțau, în şiruri dese, cât vedeai cu ochii. Între ziduri, se afla un donjon falnic şi pătrat, gata sa reziste oricărei armate invadatoare. Tema medievală continua în interiorul donjonului, unde camerele erau decorate cu picturi murale care-i înfățişau pe regi şi regine ducându-şi viețile de poveste şi unde mobila din lemn masiv era sculptată în stil gotic. Cu toate astea, senzația de vechime era înşelătoare, deoarece castelul fusese construit cu tot confortul şi luxul modem pe care îl putea oferi mijlocul secolului al XIX-lea.

Bătrânul von Meerbach fu atât de impresionat de castelul regelui, încât hotărî imediat să-şi construiască unul exact la fel, cu excepția faptului că al lui era mai mare şi că era numit după el Astfel, Schloss Meerbach se ridicase dintr-un loc la fel de pitoresc pe malurile Lacului Constanța, lângă Friedrichshafen, la vest de München. Schloss-ul fusese cea mai grandioasă reşedință din regatul Bavariei, până când succesorul lui Maximilian, regele „nebun“ Ludovic al II-lea, se îmbarcase într-un program de construire a unui castel

atât de sălbatic de extravagant şi excesiv, încât nici cei mai bogaţi supuşi ai săi n-ar fi putut să-l concureze.

Gerhard von Meerbach se născu Ia Schloss Meerbach. Ştia fiecare centimetru pătrat din imensa clădire, de ia adâncimile subterane ale celor mai de jos pivniţe, care fuseseră construite să arate ca nişte carcere medievale şi în care patru generaţii de taţi von Meerbach îşi ameninţaseră fiii neascultători că-i închid, până la apartamentele servitorilor, îngrămădite sub acoperişuri. Şi cu cât crescu, cu atât era mai convins că ura cu adevărat locul ăsta.

Era ceva apăsător în scara monumentală şi sufocantă la care era construit Schloss Meerbach. Camerele principale de oaspeţi erau lambrisate într-un lemn aproape înnegrit de anii de fum de lumânare, lămpi de gaz şi trabucuri, de care atârnau portrete mai mari decât în mărime naturală ale membrilor familiei Meerbach, din trecut şi prezent. Bărbaţii aveau o anumită părere despre ei înşişi. Precum castelul care le purta numele, erau cu adevărat puternici şi impozanţi, însă puterea lor părea făcută să-i intimideze şi să-i agreseze, în loc să-i protejeze, pe cei mai slabi decât ei.

Tatăl lui Gerhard, Contele Otto, alesese să fie portretizat în costumul său de aviator, stând în faţa unui biplan propulsat de unul dintre motoarele rotative care ridicaseră Uzinele de Motoare Meerbach şi averile familiei la înălţimi şi mai mari decât înainte. Stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile pe şolduri, ţintuind cu ochii săi pe oricine se uita la pictură, de parcă l-ar fi provocat să-l sfideze. Când tatăl său murise, Gerhard avea numai trei ani, şi mai păstra doar puţine amintiri din timpul lor petrecut împreună, însă simţea că trebuie să-i fi fost foarte frică de el, pentru că nu se putea uita la faţa dură şi împietrită din spatele părului roşcat, tuns scurt şi zbârlit fără să simtă un fior de nelinişte. Acesta, nu durerea de a pierde dragostea unui tată, era sentimentul cu care rămăsese.

Gerhard însuşi era foarte diferit din punct de vedere fizic, moştenind partea maternă a familiei. Fără să pară în vreun fel slab, era mult mai zvelt în conformație: era suplu, mai degrabă decât îndesat, şi avea o frumusețe clasică, cu trăsături ale feței armonioase. Ochii săi erau de un gri marmoreean delicat, dar aveau capacitatea (pe care Gerhard o descoperise în modul cum îi priveau femeile pe care le sedusese) de a da impresia că-şi schimbau culoarea în funcție de lumina din jurul lor, aşa că păstrau o urmă de albastru sau de arămiu, în funcție de circumstanțe. Şi gusturile îi erau departe de măreția gotică din Schloss Meerbach. Era produsul timpului său, care se pregătea să devină un arhitect în stil modernist, conform căruia zidurile erau albe, acolo unde existau, în care lumina inunda prin cele mai mari ferestre şi în care forma era redusă la o simplitate pură, curată şi geometrică.

Totuşi, chiar şi Gerhard trebuia sa recunoască faptul că erau momente în care grandoarea absolută a castelului îl putea transforma într-un fundal splendid, când familia dorea să-şi întrețină oaspeții. De exemplu, în seara aceasta, Konrad von Meerbach demonstrase că era un bărbat a cărui influență unise Germania cea veche cu cea nouă. Din postura de prim născut al unei familii aristocratice, era îndreptățit să se numească GF.A.R. sau Conte de Meerbach, însă alesese să nu o facă, declarând că o asemenea emblemă a unui privilegiu moştenit este nepotrivită principiilor național-socialiste. In această seară, găzduise o cină măreață la care fuseseră invitați membrii celor mai bune şi vechi familii aristocratice din Bavaria, cei mai bogați industriaşi din regiune şi noii lor şefi nazişti, care erau ocupați acum să pună bazele Reich-ului de O Mie de Ani[78].

[78] Tausendjähriges Reich, un nume comun în acea vreme pentru a denumi statul nazist.

Oaspetele de onoare era însuşi *SS-Gruppenführer* Reinhard Heydrich, proaspăt numit comandant atât al Gestapoului, poliția secretă naționala, cât şi al SD sau *Sicherheitsdienst*[79], propria agenție de informații a partidului nazist.

Sosirea lui Heydrich la petrecere îi reaminti lui Gerhard de efectul pe care îl avusese crucea Blue Max a lui Izzy Solomons, cu doisprezece ani în urmă. În acest caz, magnetismul era oferit nu de o decorație pentru valoare, ci de uniforma neagră pe care o purta Heydrich sau, mai exact, de jacheta acestuia. Era scurtă, croită ca un frac căruia îi fuseseră îndepărtate cozile, astfel încât se oprea la limita taliei. Singurul element cromatic provenea de la fâşia de un roşu intens de pe brațul stâng al lui Heydrich, unde purta o banderolă cu svastică. Pe umeri avea epoleți argintii împletiți, care-i arătau rangul, indicat şi de colanul pe care erau brodate cele trei frunze argintii de stejar ale unui *Gruppenführer.* Dinspre partea dreaptă a pieptului, rânjea către lumea din jurul său un cap de mort argintiu, cu un umor îngrozitor de macabru.

Gerhard era foarte departe de a fi un susținător al Partidului Nazist, însă, cu ochiul său antrenat, nu putea nega geniul rău prezent în tot ceea ce ținea de imaginea vizuală a Partidului pentru a sublinia ideea de dominație absolută şi inevitabilă asupra lumii, de la scara impunătoare a Paradelor de la Nürnberg[80], împreună cu Catedrala de Lumină pe care o formau razele lanternelor, ridicate ca nişte coloane gigantice spre cerul nopții de deasupra Câmpului Zeppelin, până la privirea incisivă a

---

79 „Serviciul de securitate“ în limba germană, în original.

80 Parada oficială a Partidului Nazist, desfăşurată anual între 1923 şi 1938.

acelui mic cap de mort argintiu. Iar Heydrich, copilul minune al Partidului Nazist, îl putea purta cu un elan care le lipsea în totalitate celor mai mulți dintre liderii acestuia.

Gerhard îi considerase întotdeauna pe Hitler, Himmler, Goebbels şi pe tot neamul lor ca fiind amuzant de îndepărtați de rasa pură despre care vorbeau atât de avid. Heydrich, însă, era diferit. Era un bărbat înalt, zvelt şi elegant, fermecător ca un star de cinema, cu un păr blond, dat pe spate, cu ochi înguşti şi întrebători, cu un nas lung, dar uşor încovoiat, şi cu nişte buze surprinzător de pline şi de senzuale. Provenea dintr-o familie de artişti – tatăl fusese cântăreț şi compozitor de operă cu un succes moderat – şi avea o carismă aproape cinematogF.A.R.ică. Deşi nu-i plăcea asta, Gerhard îşi dădu seama că, dacă l-ar fi întâlnit pe Heydrich în alte circumstanțe, l-ar fi găsit foarte agreabil. În conversație, nu ridica vocea, nu lovea în masă şi nu mustra bărbații şi femeile din jurul său. Râdea, făcea grațios semn celorlalți să vorbească şi era foarte manierat cu femeile aşezate la masă lângă el. Doar când ascultai cu atenție vorbele acestui diavol frumos, cu vocea lui mieroasă, începeai să-ți faci o idee despre răutatea rece şi calculată care pândea, ca o viperă într-un strat de flori, în spatele acestei fațade minunate.

Gerhard plănuise să se strecoare în camera sa, odată încheiată cina. Cu toate că fusese crescut să poată purta o conversație politicoasă cu oricine, oricând, avea foarte puține în comun cu cei prezenți în acea seară şi voia să-i scrie o scrisoare unei prietene din Berlin, în care să-i prezinte impresiile despre acea noapte, câtă vreme îi erau proaspete în minte. Dar în timp ce-şi făcea discret drum spre uşa sufrageriei mari unde se retrăseseră toți oaspeții, simți o bătaie pe umăr.

Era fratele său mai mare, Konrad, care îşi purta cu mândrie uniforma sa de *SS-Sturmbannführer:* un rang echivalent cu un maior de armată.

— Vino cu mine, te rog, spuse el, cu o politețe rece, de parcă ar fi vorbit cu un suspect prins pe stradă, decât cu un membru al propriei sale familii.

— Mulțumesc, dar tocmai mă duceam la culcare, răspunse Gerhard, încercând să nu se lase influențat de tonul amenințător al lui Konrad.

— M-ai înțeles greşit. Nu era o invitație. Era un ordin. Vino cu mine. Acum.

Membrii familiei von Meerbach nu făceau scene în fața oaspeților lor. Aşa că Gerhard se duse cu Konrad, zâmbind spre câțiva musafiri care se uitau la el în timp ce ieşeau din sufragerie şi înaintau de-a lungul holului principal, pardosit cu marmură, al castelului spre o uşă din stejar aflată în partea îndepărtată a acestuia, în care fuseseră bătute cuie negre. Aceasta era uşa de la biroul lui Konrad, însă, spre mirarea Iui Gerhard, Konrad bătu şi aşteptă să audă dinăuntru porunca „Intră!“

Gerhard îşi urmă fratele în birou. Exact în direcția opusă uşii, la biroul care, pentru mai bine de o sută de ani, aparținuse capului familiei Meerbach, stătea acum o figură cunoscută, cu părul auriu. Se ridică în picioare şi întinse mâna.

— A, *Herr* von Meerbach, mulțumesc că ni te-ai alăturat. Nu cred că am fost prezentați unul celuilalt aşa cum se cuvine. Numele meu este Reinhard Heydrich. Nu vrei să iei loc?

Gerhard strânse mâna întinsă şi se aşeză p. E unul dintre cele doua scaune de lângă birou. Fratele lui se aşeză pe celălalt.

Făcând tot ce putea ca să-şi menţină calmul în faţa convocării unuia dintre cei mai puternici membri ai poliţiei secrete din Germania, Gerhard întrebă:

— Pot să vă întreb cărui fapt datorez plăcerea de a vă întâlni, *Herr Gruppenführer?*

Heydrich zâmbi, de parcă ar fi fost o simplă întâlnire socială.

— O, ajungem şi la asta într-o clipă, zise. Dar pentru început, spune-mi câte ceva despre tine. Ai douăzeci şi trei de ani, nu-i aşa?

— Da.

Gerhard observă că în faţa lui Heydrich, pe birou, era deschis un dosar din carton gri-deschis, care conţinea câteva foi de hârtie bătute la maşină. *Dumnezeule, ăsta-i dosarul meu?* se gândi el. *Spre asta se îndreaptă Germania?*

— Şi studiezi arhitectura în Berlin, nu-i aşa?

— Aşa este. Sunt student la Facultatea de Arhitectură a Universităţii de Arte din Berlin.

— Şi, înainte de asta, ai petrecut trei ani la Şcoala Bauhaus, cunoscută iniţial ca Şcoala Mare-Ducală de Artă Saxonă, din Dessau.

— Da.

— Pot să te întreb ce te-a atras la Bauhaus?

— Fireşte. Am fost un mare admirator al primului său director, Walter Gropius, şi al principiilor moderniste pe care acesta le-a promovat. Însă în clipa în care am ajuns acolo, locul său fusese luat de Ludwig Mies van der Rohe. Din perspectiva mea, el era un arhitect şi mai mare. Pe lângă asta, unele dintre cele mai mari minţi artistice ale timpurilor noastre au fost profesori la Bauhaus. Aceasta era o alegere firească pentru orice tânăr din generaţia mea interesat de arte.

— Prin „cele mai mari minţi“ te referi la oameni cum ar fi Paul Klee, Wassily Kandinsky şi Laslo Moholy-Nagy?

— Exact.
— Eşti conştient de faptul că astăzi le considerăm munca un gunoi?
— Sunt conştient de asta. Desigur, acea analiză critică anume nu fusese făcută în momentul în care aplicasem ca să intru la Bauhaus.
Privirea lui Heydrich îl sfredeli pe Gerhard, de parcă ar fi încercat să decidă dacă vorbele lui nu fuseseră cumva inacceptabil de batjocoritoare, după care scrise o notă scurtă pe dosar.
— Acest gunoi modernist are puternice influențe semite, sunt sigur că eşti de acord remarcă Heydrich, aşezându-şi stiloul pe masă.
Gerhard îşi menținu punctul de vedere.
— Cu tot respectul, *Herr Gruppenführer,* este corect să spuneți că Moholy-Nagy are descendență iudaică, dar ceilalți bărbați pe care i-ați menționat nu aveau. Într-adevăr, în facultate existau bărbați care aveau o perspectivă asupra evreilor cu care ați simpatiza. Cu siguranță, au fost foarte puțini studenți evrei, dacă într-adevăr au fost, în perioada în care am studiat la Bauhaus.
Heydrich se încruntă, părând nesigur pentru o clipă. Gerhard făcu tot ce putu să nu zâmbească. *N ai ştiut asta, nu-i aşa? Acum ce o să spui?*
Heydrich îşi drese glasul şi aruncă o privire înspre dosar.
— Erai încă la Bauhaus atunci când s-a mutat la Berlin...
— Corect.
— Unde a fost închis pe motive politice.
— Ca să fim exacți, Mies a închis şcoala în mod voluntar, după ce primise permisiunea să continue.
— Nu încerca s-o faci pe deşteptul cu mine, *Herr* von Meerbach. Gestapoul a închis şcoala. Maria Ludwig Michael Mies, alias Mies van der Rohe, cunoscut apropiaților săi ca Mies: născut pe 27 martie 1886 în Aachen, Prusia...

Heydrich făcu o pauză scurtă ca să-i permită lui Gerhard să aprecieze minuțiozitatea informațiilor sale și ce implica faptul că le avea... a făcut apel la predecesorul meu în Berlin şii s-a oferit un răgaz. Apoi a înțeles că, de fapt, nu era înțelept să continue. În acest moment, nu-şi poate găsi de lucru în țară. Oamenii nu vor această arhitectură „modernistă“ pe care o apreciezi atât de mult, *Herr* von Meerbach. Ar trebui să ții minte asta. Dar, ca să ne întoarcem la discuția noastră: agenții Gestapoului din Berlin erau îngrijorați pe bună dreptate că Bauhausul era un cuib subversiv comunist care promova în mod activ idei antigermane şi, ca atare, nu putea fi tolerat de Reich. Spune-mi, eşti comunist?

Gerhard nu se mai putu abține. Explodă în râs.

— Nu şi dumneata! După cum i-am spus colegului dumitale, fratele meu, nu sunt comunist. Uitați-vă la mine, *Herr Gruppenführer.* Iată-mă aici, în castelul familiei mele îmbrăcat la costum pentru cină. Vă par comunist?

— Asta nu e o problemă de care să râdem şi te sfătuiesc cu putere să n-o tratezi aşa. Răspunde-mi la întrebare. Eşti comunist?

— Nu, nu sunt, nici n-am fost vreodată comunist şi nici n-am votat cu Partidul Comunist Da, erau suficienți studenți ia Bauhaus care aveau simpatii comuniste, aşa cum erau în orice altă universitate din țară. Dar nu am fost unul dintre ei, şi nici nu li s-a permis să formeze o organizație în interiorul Bauhausului Şi, dacă vreți să ştiți, o să vă spun în ce cred de fapt, şi anume că o formă modernă de arhitectură, bazată pe ultimele principii ale ingineriei, ale ştiinței şi ale producției, este în linie atât cu moştenirea industrială a propriei mele familii, cât şi cu principiile vădit germane legate de meşteşuguri şi calitate, după cum sunt ele reprezentate de către Asociația Germană a Meşteşugarilor, unde sunt membru. Vreau să rad

mahalalele oraşelor noastre industriale şi să construiesc case curate, spațioase şi sănătoase în care să trăiască familii obişnuite de germani muncitori Ce dracu' e comunist în asta?

În timp ce întrebarea înflăcărată rămase suspendată în aer, Heydrich se lăsă pe spate în scaun, iar ochii săi reci şi sceptici îl examinară pe Gerhard ca un colecționar de fluturi care se uită la un specimen prins cu acul pe o placă.

— Ai idee cât de privilegiat şi arogant sună ceea ce spui? întrebă el cu o voce calmă şi netulburată, care era mult mai deranjantă decât ar fi fost orice strigăt furios. Simplul fapt că tu, un banal student, îți permiți să mi te adresezi mie, dintre toți oamenii, în acest mod, în fața fratelui tău, fără să iei în calcul marele risc pe care ți-l asumi sau jena şi ruşinea pe care le aduci asupra familiei tale... Crede-mă, *Herr* von Meerbach, niciun german de rând n-ar fi atât de nebun încât să-mi vorbească aşa cum ai făcut-o tu.

— Îmi cer scuze dacă v-am ofensat, *Herr Gruppenführer,* spuse Gerhard cu respect, însă continuând să-l privească pe Heydrich în ochi. Nu asta a fost intenția mea. Încercam doar să spun adevărul, că nu sunt un comunist.

— Însă iubeşti evreii.

Cuvintele îl loviră pe Gerhard ca lovitura de baston al unei Cămăşi maronii[81].

— Pof... poftim? se bâlbâi el. Ce vreți să spuneți?

— Exact ce spun. Acum aproximativ cinci săptămâni, în dimineața zilei de 7 martie – din întâmplare, ziua mea de naştere ai condus până la marginea oraşului München, de unde ai luat tramvaiul până în Piața Laimer. De acolo, ai mers pe jos pe strada Fürstenrieder, făcând câteva încercări

---

[81] Membrii grupării Sturmabteilung (Detaşamentul de asalt – ramură paramilitară din prima perioadă a Partidului Nazist) erau numiți în mod obişnuit Braunhemden (Cămăşi maronii) din cauza uniformelor lor.

de amator fără speranță să verifici dacă erai urmărit. Fireşte că erai, chiar dacă, în mod evident, nu ştiai asta. Te-ai oprit să accepți o notă de propagandă comunistă interzisă...

— N-am acceptat-o, protestă Gerhard. Omul mi-a îndesat-o în mână.

— Iar tu ai privit-o cu un interes considerabil, pentru unul care spune că nu are simpatii comuniste, înainte s-o arunci. După care te-ai îndreptat spre destinația ta, apartamentul unde trăieşte acum fostul avocat al familiei – evreul Solomons. Negi asta?

— Ştiți că nu pot să neg asta. Asta s-a întâmplat. Şi iertați-mă dacă sunt din nou arogant, însă pot să întreb dacă e o crimă să vorbesc cu cineva care a oferit servicii loiale atât familiei mele, cât şi țării noastre, doar pentru că este evreu?

— Nu, recunoscu Heydrich.

Se gândi o clipă, după care adăugă:

— Mulțumesc. M-ați făcut să-mi dau seama că trebuie să înăsprim legile referitoare la toate formele de asociere dintre arieni şi evrei. Dar chiar şi acum s-ar putea construi un caz împotriva ta pentru că ai oferit ajutorul financiar care să-i permită unui evreu să părăsească Iară voie Germania.

— La ce vă referiți?

— Zău aşa. I-ai dat lui Solomons cinci mii de mărci, încercarea ta revoltătoare de a-i convinge pe împuterniciți că aveai nevoie de bani ca să-ți cumperi o maşină elegantă – de parca un student, chiar şi unu! din familia ta, ar conduce încoace şi încolo într-o limuzină Mercedes – a fost cea care l-a alertat pe fratele tău să descopere ce urmăreai. M-a informat într-un mod foarte adecvat, aşa că ai fost urmărit.

Uluit, Gerhard se întoarse să se uite la Konrad.

— M-ai trădat? Ți-ai trădat propriul frate? Cum ai putut?

— Pentru că este un patriot şi un nazist dedicat, spuse Heydrich înainte ca acesta să poată răspunde. Şi probabil

pentru că este un frate bun şi speră să te salveze înainte să fie prea târziu.

— Să mă salveze de la ce? Cum ar putea să fie o crimă să vorbeşti cu un om căruia i s-a decernat Blue Max pentru curajul de care a dat dovadă la Verdun? Isidore Solomons a fost colonel, lăudat personal de însuşi prințul moştenitor Wilhelm. Pentru mine, el reprezintă cel mai bun tip de german.

— E un jidan nespălat, un şobolan lacom, trădător şi conspiraționist ca toată rasa lui, se strâmbă Konrad.

— Cum poți să spui asta? întrebă Gerhard, ridicând vocea, în semn de neînțelegere revoltată. A fost prietenul nostru. Am fost la el acasă. Am stat acolo, tu şi cu mine, în timp ce el ne-a povestit despre istoria distincției *Pour le Merite,* de ne ieşeau ochii din orbite când a scos-o din cutie şi ne-a arătat-o. Credeai că era un erou. Aşa credeai! Cum poți să negi asta?

— Eram un copil. Acum, că sunt adult, am aflat adevărul despre evrei. Nu-s altceva decât un gunoi subuman. Toți sunt.

Heydrich ridică mâna în semn de mustrare.

— Nu, *Sturmbannführer,* fratele tău are dreptate. Trebuie să fim conştienți de existența a ceea ce ar putea fi numit „evreul bun” Oamenii ar putea să cunoască o asemenea persoană – spre exemplu, doctorul lor sau o femeie bună care le repară hainele sau chiar, în acest caz, un erou de război. O să-şi spună: „Ei bine, *Herr* Levy sau *Frau* Goldschmidt nu-i chiar aşa un soi rău. Nu pot fi atât de răi cum spun naziştii ăştia.” Este treaba noastră să-i educăm ca să înțeleagă că merele astea bune sunt excepțiile şi că toate celelalte sunt putrede. Şi întrucât nu este posibil sa extragem numărul minuscul de bine din numerele vaste de rău, atunci trebuie să ne ocupăm de toți la fel. Dar ca să

revenim la acest evreu, Isidor Solomons, şi la familia lui. Ştii cumva unde sunt acum, *Herr von* Meerbach?

— Presupun că trăiesc în continuare în acelaşi apartament de pe strada Fürstenrieder.

Heydrich oftă.

— Serios? Crezi că Solomons şi odraslele lui stau încă în blocul ăla dezgustător de mahala – exact genul pe care vrei tu să-l demodezi ca să-l înlocuieşti cu case strălucitoare moderniste – când are cinci mii de mărci în portofel, împreună cu tot aurul şi diamantele pe care poţi fi sigur că le-a ascuns? Nu. Mai încearcă.

— Mie nu mi s-a părut un om care ar avea diamante ascunse undeva. După cum spuneţi, de ce ar trăi aşa daca ar avea?

— Pentru că, *Herr* von Meerbach, Solomons este evreu Şi evreii au învăţat că lăcomia, cămătăria şi înşelătoriile lor josnice distrug în mod inevitabil furia justificată a oamenilor decenţi printre care trăiesc. Aşa că întotdeauna – dar întotdeauna – posedă mijloacele să fugă ca nişte şobolani ce sunt. Iar diamantele – atât de mici, de uşoare, dar atât de valoroase – sunt forma perfectă de bogăţie portabilă. Aşa că, te rog, spune-mi, unde este acum Solomons?

— Nu ştiu. *Herr Gruppenführer,* vă jur pe viaţa mea că nu ştiu.

Acum, inima lui Gerhard bătea tare, iar corpul îi fu invadat de adrenalină în timp ce răspundea ameninţării pe care o reprezenta Heydrich şi fricii pe care i-o inducea. Simţi cum transpiraţia începea să-l furnice sub braţ.

— Spun adevărul, vă juri adăugă el, fără să fie capabil să-şi ascundă nota de disperare din voce.

— Ce crezi, *Sturmbannführer?* Suspectul spune adevărul?

— Cred că e un mincinos nenorocit, spuse Konrad, în vreme ce cuvântul „suspect“ îşi găsea ecoul prin creierul lui Gerhard.

Gerhard îşi privi fratele mai mare şi îi văzu ura încrustată în trăsăturile sale contorsionate. Nu se înțeleseseră niciodată foarte bine. Erau două caractere extrem de diferite. Însă nu avusese nici cea mai mică idee că în inima lui Konrad zăcuse o asemenea ostilitate amară.

— Nu mint, repetă el, încercând să nu-şi urle cuvintele de frustrare. Nu ştiu unde s-a dus familia Solomons, nici măcar dacă a plecat undeva. I-am dat nişte bani pentru ca am crezut că merită o formă de ajutor din partea familiei noastre după tot ce a făcut pentru noi. I-am dat cât de mult am putut, deşi era mult mai puțin decât merita. Nu l-am întrebat cum plănuia să-i folosească şi nici el nu mi-a zis.

Heydrich nu spuse nimic. Îl lăsă pe Gerhard să stea în continuare acolo şi-I privi în timp ce-şi ştergea sprânceana cu mâna, ca să îndepărteze picurii de transpirație care i se adunau acolo. În cele din urmă, rosti:

— De fapt, te cred. Solomons este un avocat prea bun ca să-ți spună ceva ce te-ar putea incrimina sau, mai important din perspectiva lui, care l-ar putea incrimina pe el. Sunt mulțumit de faptul că nu ştii unde s-a dus evreul. Din fericire, însă, eu ştiu. A trecut împreuna cu familia lui granița în Elveția – fireşte, fără documente valabile – cam cu trei săptămâni în urmă şi stau acum în Zürich, unde el s-a angajat la o firmă de avocatură, Grünspan şi Aaronsohn – evrei şi ei, normal. Presupun că-şi aranjase poziția acolo dinainte să plece, şi chiar dinainte de-a primi banii de la tine, Hmm... mă întreb dacă ți-i va da înapoi.

— Nu i-aş cere asta.

— La fel de bine, de vreme ce ar fi împotriva religiei sale.

La vorba de duh a şefului său, Konrad chicoti linguşitor, în vreme ce acesta continuă:

— Autoritățile elvețiene ne-au întrebat dacă dorim să deporteze familia Solomons, iar noi am decis, punând lucrurile în balanță, că acest lucru nu este necesar.

Protestele tale legate de parcursul militar al lui Solomons ar putea să ajungă în presă, în special la corespondenții străini. Un om care lupta cu noblețe pentru țara lui este un erou în orice limbă, chiar dacă a fost cândva un inamic. Dacă i s-ar întâmpla ceva familiei Solomons, pentru noi ar însenina o distragere, fiind nevoiți să găsim o explicație plauzibilă. Aşa că e mai bine să rămână in Elveția, unde o să trăiască discret, sunt sigur de asta, pentru că ştie că putem oricând să ajungem acolo şi să ne ocupăm de el, dacă s-ar gândi să ne facă probleme.

Insă, pe de altă parte, tu ai cauzat probleme şi ai dreptate apropo de asta. O să fiu direct, *Herr* von Meerbach, Reich-ul îşi recompensează cetățenii loiali, însă îşi pedepseşte fără mila dizidenții şi pe cei care nu au aceeaşi ideologie. Acum doi ani, comandantul meu, *Reichsführer*[82] Heinrich Himmler, a deschis o tabără lângă Dachau, chiar în afara oraşului München[83]. Ştii locul?

— Ştiu oraşul Dachau. Nu ştiu de existența unei tabere acolo.

— Nu? Ei bine, să-ți spun despre ea. Această tabără a fost construită pentru cei care nu sunt dezirabili din punct de vedere sociopolitic: comunişti, criminali, devianți sexual, intelectuali., iubitori de evrei Pe scurt, oameni care n-au ce căuta într-o societate ariană sănătoasă. Regimul de acolo este dur. Deținuții sunt complet izolați de lumea de afară: fără vizite, fără scrisori, fără ziare, fără emisiuni radio, nimic care să lege deținuții de societatea pe care ei înşişi au refuzat-o. Au parte de muncă silnică în fiecare zi. În

[82] „Conducătorul SS al Reich-ului”, în limba germană, în original. Cea mai mare funcţie din cadrul organizaţiei.

[83] Lagărul de concentrare de la Dachau (22 martie 1933 – 29 aprilie 1945), care a făcut peste patruzeci de mii de victime.

Dachau, nu există weekenduri sau sărbători. Rațiile oferă strict minimul necesar pentru supraviețuire, aşa că, în Dachau, nu există nici deținuți graşi. Disciplina este absolută, iar pedepsele, brutale. Cel care comite şi cea mai mică infracțiune se alege cu mâinile legate la spate şi e apoi agățat de un cârlig, la trei metri deasupra solului. Apoi atârnă acolo, în agonie, în vreme ce brațele îi sunt scoase încet din articulații. Pentru ofense mai serioase, execuția are loc instantaneu, fără proces sau apel.

Heydrich făcu o pauză.

— Eşti palid, *Herr von* Meerbach. Ai putea să fii atât de amabil şi să-i aduci un pahar cu apă fratelui tău, *Herr Sturmbannführer?* Cred că are nevoie.

Lui Konrad îi trebuiră aproape trei minute să părăsească biroul, să se ducă în sufragerie, să găsească un ulcior de cristal plin cu apă cu gheață, să toarne într-un pahar şi să se întoarcă la Heydrich şi Gerhard. În acest timp, Heydrich nu vorbi. Stătu nemişcat şi-l privi pur şi simplu pe Gerhard cu o răceală de reptilă, lăsând ca descrierea lucrurilor din Dachau să se scufunde în mintea acestuia şi să-i aprindă imaginația cu scenele vii ale unei suferințe de nerostit.

Konrad aşeză paharul în fața fratelui său, iar acesta îl goli dintr-o singură mişcare.

— Eşti mai bine? întrebă Heydrich. Acum ascultă-mă cu foarte mare atenție, Gerhard von Meerbach, pentru că viața ta şi reputația familiei tale depind de asta. Te-aş putea aresta în clipa aceasta şi te-aş putea trimite la Dachau. Ai dormi acolo la noapte şi n-ai mai călca niciodată în afara perimetrului său dacă aşa spun eu. Înțelegi?

— Da.

Fusese o singură silabă, însă Gerhard descoperi că abia o scoase pe gură, atât de strâns îşi simțea gâtul.

— Cu toate acestea, ai o calitate, dincolo de trădarea cu Isidore Solomons, şi anume că ne poți face de râs. Uzinele

de Motoare Meerbach reprezintă o parte vitală a industriei noastre de armament. Mai departe, angajamentul fratelui tău la idealurile naziste este un semn foarte clar pentru alți membri ai elitei sociale şi comerciale că clasa lor face la fel de mult parte din noua ordine din Germania ca oricine altcineva şi că de la ei se aşteaptă tot atâta loialitate ca de la cei pe care ü privesc ca pe nişte inferiori. Este, într-adevăr, foarte tentant să te pedepsesc şi s-o fac public într-un asemenea mod, încât să devină clar pentru toate clasele sociale că nimeni nu este deasupra legii Reich-ului şi că nimeni nu poate scăpa de justiția şi pedeapsa ei. După cum îți poți imagina, acesta ar fi un mesaj excelent primit de clasele de jos ale societății. Însă este o realitate nefericită a vieții că Reich-ul are nevoie de marile familii de industriaşi în aceeaşi măsură în care acestea au nevoie de noi şi, în vreme ce poate fi necesar să ne asigurăm de cooperarea lor prin inducerea fricii, este de preferat să le avem ca aliați şi chiar – ca în cazul fratelui tău – ca susținători entuziaşti. Din nou, există o parte a mea care se uită cu plăcere la ideea de a vă da exemplu pe voi doi ca pe un fel de Cain şi Abel ai Reich-ului: fratele bun şi nobil versus fratele viclean care trădează onoarea familiei. Chiar şi acum, suspină Heydrich, o, ce poveste ar face din asta Goebbels! Dar eşti norocos. Când am ajuns aici, soarta ta atârna în balanță. Dar apoi am întâlnit-o pe mama ta. O doamnă atât de fermecătoare, atât de mândră de ambii ei băieți, însă rămasă văduvă atât de tânără. „Femeia asta a pierdut deja un soț“, mi-am spus. „Pot s-o privez acum de un fiu?“ Aşa că, în final, am luat o altă decizie. Ai vrea să ştii care este?

— Da... da, te rog.

Gerhard fu şocat să realizeze că aproape implora.

— Foarte bine atunci, iat-o! Tu, Gerhard von Meerbach, vei deveni un cetățean model al Reich-ului. Îți poți continua studiile de arhitectură, însă nu la Universitatea de Arte din

Berlin, în schimb, o să te plasez sub îndrumarea lui Albert Speer, Prim Arhitect al Reich-ului. O să înveți despre adevăratele principii de arhitectură naziste, aşa cum au fost formulate *de führend* însuşi, lucrând la clădiri concepute să aducă glorie Reich-ului. În timpul liber, vei fi ocupat cu o activitate care este în acord perfect cu istoria mândră a familiei tale de a oferi motoare pentru avioanele de război ale națiunii noastre.

— Vreți să lucrez în fabrica noastră? întrebă Gerhard.

Heydrich râse.

— Ei bine, dacă insişti... Dar nu, aveam altceva în minte. După cum, fără îndoială, ştii, Articolul 198 din Tratatul de la Versailles interzice Germaniei să aibă o forță aeriană[84]. Aceasta este o limitare absurdă a dreptului nostru de a ne apăra şi unul dintre multele motive întemeiate pentru *care führend* a repudiat în întregime acest tratat. Ca urmare, acum antrenăm piloți ca personal în rezervă pentru Luftwaffe[85], pentru ca atunci când va veni vremea să arătăm lumii întregi adevărata putere a Celui de-al Treilea Reich, să existe suficienți bărbați care să ne ofere un control absolut al zonei aeriene.

Astfel, vei deveni un membru al personalului în rezervă, îți vei petrece weekendurile şi o perioadă prelungită în fiecare vară ca să te antrenezi ca pilot. O să-ți porți uniforma Luftwaffe cu mândrie. În nicio clipă, că vei fi la lucru, că te vei antrena, că vei fi cu familia şi prietenii, nu vei devia nici măcar cu un milimetru de la linia aprobată a Partidului. Vei saluta ca un nazist, declamând „Heil Hitler!“ şi o vei face din

---

[84] În fapt, toată Secţiunea a IIIH-a (Articolele 198-202) a Tratatului de la Versailles (28 iunie 1919) discută această interdicţie, Articolul 198 referindu-se strict la forţele navale şi aero-navale.

[85] Forţele aeriene naziste (1933-1946).

toată inima. Dacă în conversație se va aborda problema evreilor, nu vei lăsa niciun bărbat să te depăşească în a le condamna rasa şi uneltirile lor rele şi intrigante. Dacă discuția va lua calea artei, vei denunța decadența mâzgălelilor abstracte care arată ca nimic mai mult decât ce ar produce o maimuță care aruncă vopsea pe pânză.

— Îmi vreți sufletul, spuse Gerhard.

— Da, răspunse Heydrich. Îți vreau sufletul şi, în cazul în care eşti plin de un spirit principial prost ghidat sau de noblețe şi decizi că mai bine te sacrifici decât să mi te predai, permite-mi să adaug asta. Dacă o să fii denunțat ca un disident politic şi un iubitor de evrei, n-o să ma opresc aici. Toți prietenii tăi, toți colegii tăi, femeile pe care le-ai iubit – toată lumea care a avut cât de puțin de-a face cu tine îşi va vedea viața examinată în fiecare detaliu de către Gestapo. Vor fi arestați şi chestionați. Proprietățile lor vor fi percheziționate. Şi dacă oamenii mei găsesc orice, oricât de trivial, care sugerează că aceştia sunt nedoriți, o să te urmeze în Dachau. Aşa că nu o să te condamni doar pe tine. O să-i condamni şi pe el Deci îmi accepți condițiile?

— Am de ales?

— Nu ai. Vreau încuviințarea ta solemnă că o să te dedici din toată inima cauzei naziste, încuviințare pe care o să mi-o faci mie, în vreme ce fratele tău va fi martor. Acum.

Gerhard înghiți greu. Simțea nevoia să-l scuipe pe Heydrich în față, să-i spună unde să-şi bage cererea şi la naiba cu consecințele. Nu-i păsa cum era la Dachau. Mai bine să sufere acolo şi să fie cinstit față de el însuşi, decât să trăiască o minciună în confort. Dar nu-şi putea trăda prietenii. Nu-i putea condamna la taberele de concentrare.

— O să ți-o dau, spuse Gerhard, şi se simți de parcă îşi înmânase sufletul diavolului însuşi.

— Îți mulțumesc, spuse Heydrich. N-a fost atât de greu, nu-i aşa?

Se ridică în picioare, la fel ca şi Konrad, după care îl privi adânc pe Gerhard.

Gerhard se ridică şi el.

Heydrich îşi întinse braţul drept în faţa şi strigă:

— Heil Hitler!

— Heil Hitler! răsună ca un ecou Konrad.

Pentru o secundă, căzu tăcerea. Apoi în aer se ridică un al treilea braţ, în poziţia salutului nazist.

— Heil Hitler! strigă Gerhard von Meerbach.

În mai 1934, Francis Courtney plecă în Anglia, îmbarcându-se din Alexandria pentru Pireu, portul de lângă Atena, şi călătorind apoi pe continent cu trenul spre Londra. Ştia că fratele său mai mare alegea tot mai des să se deplaseze cu avionul, însă el le spusese răspicat celorlalţi membri ai familiei că dezaproba o asemenea extravaganţă.

— Leon nu are o problemă să arunce cu banii. Ne-a furat acţiunile, îşi permite. Dar eu sunt mulţumit să călătoresc într-un stil mai modest, care se potriveşte unui gentleman englez.

— Nu eram conştient că vreunul dintre noi este englez sau gentleman, răspunsese Dorian. Dar dacă aşa vrei să ajungi în Blighty, Frank, cine sunt eu să-ţi spun să faci altfel?

Principalul motiv al lui Frank de-a face această călătorie era să-şi vadă chirurgul, Dr. Harold Gillies. Suferise probleme minore cu grefa de piele: o bucăţică dădea impresia să nu se fi prins, făcând loc unei zone mici, dureroase, care supura şi trebuia pansată continuu. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care Frank dorea să fie în Londra. Mai era un bărbat pe care voia să-l vadă: Oswald Mosley, conducătorul Uniunii Britanice a Fasciştilor, sau Cămăşile negre, după cum le plăcea să-şi spună.

Numele său era tot mai des auzit printre bărbaţii care discutau politică la Clubul de Sport din Cairo, unde lui

Frank îi plăcea să joace câte o rundă ocazională de golf, cerând, când o făcea, un avantaj special din cauza rănilor din război.

— Fireşte că omul e complet jenant, declarase într-o dimineață, în timp ce mergeau spre prima gaură, unul dintre amicii lui Frank, un importator de lichior pe nume Desmond „Piggy“[86] Peters. Sunt informat din surse sigure că s-a însurat cu fata aceea Curzon, cred ca-i zice Cynthia, pentru banii ei şi acum şi-o pune şi cu soră-sa, şi cu mama ei vitregă.

— La dracu', spuse al treilea participant la joc, un comerciant de bumbac pe nume Hatton. Trebuie să-i admiri curajul omului.

— Şi stamina, spuse Frank.

Când râsetele bărbaților se domoliră, Piggy Peters continuă:

— Dar Mosley nu-i prost A fost membru al Parlamentului pentru Conservatori şi pentru Socialişti şi ar fi fost un prim-ministru mai bun decât oricare bărbat din partid, aşa am auzit Dar n-a putut să facă față stilului vechi, înțelegi? Vremurile sunt prea serioase şi simt necesare mai multe măsuri radicale, aşa evaluează el situația, şi cine să-l contrazică?

— Niciun om cu creierii în cap, fu de acord Frank E foarte clar că toată lumea se duce dracului de râpă. Capitalismul e pe poziții. Roşii nu vor decât să controleze lumea întreagă. Iar nenorociților de evrei nu le pasă cine câştigă, pentru că ei controlează şi băncile, şi pe comunişti.

— Evreul nu se gândeşte decât la două lucruri; la el însuşi şi la banii lui, nu neapărat în ordinea asta, observă Hatton, spre aprobarea tăcută a celorlalți.

---

86 „Purceluş“, în limba engleză, în original.

— Nu e numai asta. Uită-te prin colonii, negrii sunt la fel de răi ca evreii. Individul ăla Gandhi în India, care vrea independență, un omuleț nerecunoscător, după tot ce am făcut pentru țara aia.

— Ei bine, ăsta-i punctul de vedere al lui Mosley, dacă înțeleg bine, spuse Piggy. Crede că e timpul să ne punem pe noi pe primul loc, să încercăm să fim primii, aşa cum am fost. Spune că există o a treia cale, care nu e nici capitalismul şi nici comunismul, ci fascismul. Şi când te uiți la ce face băiatul ăla Hitler in Germania, nu cred că are rost să-l contrazici.

— Numai Dumnezeu ştie ce bărbat ridicol e; ce era în război, doar caporal, nu-i aşa?

— Asta a fost şi Napoleon şi nu s-a descurcat foarte rău, remarcă Hatton.

— Dar pune Germania înapoi pe picioare, continuă Frank. Eu zic că-i foarte impresionant. Le-a înapoiat oamenilor respectul de sine.

— Exact! Şi asta o să facă Oswald Mosley pentru britanici, ține minte ce-ți zic, spuse Piggy Peters.

— Mă duc acasă peste câteva săptămâni, am nenorocita asta de grefă de piele de care trebuie să mă ocup. Mă gândesc să mă interesez un pic de individul ăsta Mosley.

— Frank, s-ar putea să pot să te ajut cu treaba asta. Vreo doi țipi cu care fac afaceri în Londra sunt susținători destul de importanți ai mişcării Cămăşile negre, absolut răvăşiți de însuşi Mosley. Spune-mi când te duci şi o să aranjez să-i fii prezentat omului,

Gillies îi refăcu grefa de piele, iar Frank îşi petrecu două săptămâni într-un sanatoriu de la malul mării, la Eastbourne, cât timp i se vindecă operația. În dimineața zilei de 7 iunie, simțindu-se mai bine decât oricând în ultimele luni, luă trenul spre Londra, se cază într-un hotel

respectabil, dar modest, şi apoi se îndreptă spre galeria expoziţională Olympia, pe strada Hammersmith, în partea de vest a Londrei, unde Mosley găzduia un miting al suporterilor săi.

La eveniment erau aşteptaţi douăsprezece mii de simpatizanţi fascişti. Însă împotriva lor erau mii de protestatari care veniseră să participe la o demonstraţie organizată de Comitetul Districtual din Londra al Partidului Comunist. Fusese trimisă o declaraţie de presă către toate ziarele londoneze, către buletinele de actualităţi şi către BBC, în care se spunea că „oamenii muncii din capitală vor rezista prin toate mijloacele răutăţii fasciste“

în exact aceeaşi dimineaţă, „Muncitorul zilnic“, o portavoce comunistă, le avertizase pe Cămăşile negre că contraatacul „oamenilor muncii“ le va face să tremure.

În ceea ce-i privea pe cei din Cămăşile negre, aceştia afirmaseră clar că nu aveau de gând să anuleze evenimentul sau să dea înapoi în vreun fel. Stânga şi dreapta mergeau la război şi niciuneia nu-i păsa prea mult cine îi stătea în cale.

Frank ieşi din gara Olympia la doar câţiva metri de galerie, numai ca să descopere că scurta călătorie până la intrarea principală devenise o provocare, întrucât oricine voia să-l vadă pe Mosley vorbind trebuia să fugă cât putea de tare pe lângă o mulţime furioasă de protestatari care fluturau placarde împotriva lui Mosley şi steaguri roşii ale Uniunii Sovietice cu secera şi ciocanul galbene. Aceştia se întâlneau cu fascişti încruntaţi, îmbrăcaţi din cap până-n picioare în negru, gata să dea cu pumnii în cap sau in burtă pentru fiecare cuvânt de abuz aruncat către ei de vreun protestatar. Între cele două forţe, o linie subţire şi albastră de poliţişti, câţiva dintre ei călare, încerca să menţină trecerea în siguranţă a civililor prinşi în furoare.

Zgomotul asurzitor, apăsarea corpurilor şi impresia copleşitoare de haos care putea în orice clipă să-şi găsească apogeul într-o adevărată anarhie nu făceau altceva decât să-l alimenteze pe Frank cu şi mai mult entuziasm pentru cauza lui Mosley. Un bărbat care putea să provoace o asemenea ură din partea oamenilor pe care Frank îi dispreţuia făcea ceva bine. Iar felul în care se comporta mulţimea scotea în evidenţă nevoia disperată de ordine şi de disciplină care trebuia impusă oamenilor pentru propriul lor bine de către un om mai puternic, şi la dracu cu democraţia şi cu drepturile oamenilor. Acelea erau idei vechi, care eşuaseră. Vremurile cereau ceva nou.

În timp ce mergea într-un ritm susţinut, refuzând să fie prins în valul de mulţime care alerga, şi enervându-se tot mai mult cu fiecare pas pe care-l făcea, Frank simţi brusc că ceva umed îi lovise partea stângă a feţei. Îşi duse mâna Ia obraz, examină ce găsi, văzu o dâră vâscoasă şi caldă de salivă şi realiză că fusese scuipat.

Indignat de insultă, Frank se întoarse spre dreapta şi văzu o tânără aflată Ia numai câţiva metri depărtare de el. Purta haine ponosite şi stătea cu un grup de bărbaţi, având toţi cămăşile descheiate la gât şi capetele descoperite. Şi toţi râdeau de el. Fata privi direct spre el şi mimă actul de a scuipa în direcţia lui. După care râse din nou.

Asta fii mai mult decât putea suporta. Făcu câţiva paşi grăbiţi spre acel grup şi se aruncă înainte sprijinindu-se de baston, al cărui vârf de metal scotea scântei când lovea dalele pavajului.

— Ai grijă să nu cazi, tataie! strigă la el unul dintre bărbaţi Faţa lui Frank se contorsiona într-un mârâit furios în timp ce-şi ridică bastonul şi se dezlănţui împotriva asupritorilor săi. Îi trase fetei o palmă peste faţă. Ea urlă şi se îndoi toată, cu sângele prelingându-i-se printre degete, în timp ce-şi ducea mâinile la cap. Cei care o însoţeau săriră

către Frank. Dădu în ei cu bastonul, dar ei continuata sa se apropie, iar unul îi trase un pumn în umăr, ceea ce-l făcu sa se dea înapoi. Continuau sa vină peste el, la fel de posedați de o furie oarba cum fusese şi el şi dornici să-şi ia revanşa. Brusc, Frank se simți îngrozitor de înfricoşat. Îi provocase pe aceşti huligani, iar acum voiau să se răzbune. Se dezlănțui din nou, însă cineva îi prinse bastonul la jumătatea loviturii şi i-l smulse din mână. Disperat, se ghemui ca un boxer prins în ring, adunându-şi umerii şi ridicându-şi palmele deasupra capului ca să încerce sa se protejeze. Aştepta să primească primul pumn, când simți cum o mână puternică îl prinse de umăr şi îl trase deoparte. Frank căzu pe spate pe pavaj. Se ridică în coate numai ca să vadă o grămadă de Cămăşi negre adunându-se peste demonstranți şi prinzându-i cu o eficiență exersată şi brutală. Frank se târî după pălăria lui, care zăcea pe pământ lângă el şi şi-o aşeză înapoi pe cap. Apoi se ridică, destul de instabil, în picioare. Cămăşile negre îi puseseră pe fugă pe demonstranți. Unul dintre ei ieşi din busculadă, ținând în mână bastonul lui Frank.

— Va aparține, domnule? întrebă el.

Avea un accent din clasa de jos, dar eficient şi respectuos, se gândi Frank, ca un sergent care vorbea unui ofițer.

— Da, da, este, îți mulțumesc.

— Groaznic, nu-i aşa?, felul în care nişte lepădături de comunişti asaltează gentlemeni decenți ca dumneavoastră. Nu vă faceți griji, domnule, nu permitem asta.

— Bine zis, tinere, spuse Frank, şi îşi atinse borul pălăriei în semn de salut, în timp ce se îndepărta. În galerie se băteau încă, pentru că unii demonstranți reuşiseră să pună mâna pe bilete şi să se infiltreze chiar în mijlocul evenimentului. Începutul fu amânat cu treizeci de minute, apoi cu patruzeci şi cinci, după care trecuse aproape o oră până în momentul în care iluminația clădirii se stinse brusc.

Se auzi un zgomot puternic, în timp ce reflectoarele luminoase tăiau aerul greu de la nenumăratele țigări fumate de cei din audiență cât aşteptaseră acest moment. Razele strălucitoare şi albe scoteau în evidență bannerele de un roşu aprins ale Uniunii Britanice a Fasciştilor, fiecare având simbolul partidului reprezentat printr-un fulger alb într-un cerc albastru. Bannerele erau transportate în două şiruri a câte douăzeci de Cămăşi negre, care mărşăluiau pe culoarul ce cobora prin centrul auditoriului, pe lângă mii de suporteri, făcând cu brațele salutul fascist. În partea din față a grupului mărşăluia o altă Cămaşă neagră, comandantul unității.

Din mulțime, se înălță un cântec, cu mii de voci care scandau:

— M-O-S-L-E-Y! Mosley, Mosley, Mosley!

După care, fasciculele de lumină trecură dincolo de bannere şi îl descoperiră pe bărbatul care mărşăluia în spatele lor, bărbatul care umpluse galeria şi străzile de afară: Oswald Mosley însuşi.

Tot ceea ce ținea de aspectul său era menit să lase impresia de putere şi virilitate. Mosley avea treizeci şi şapte de ani, momentul de apogeu maxim din viața unui bărbat, era înalt şi cu spatele drept. Purta pantaloni negri, strânşi cu o curea lata din piele neagră. Pieptul său voinic era acoperit de un pulover pe gât, strâmt şi negru, şi îşi ținea capul în sus, mai degrabă ca un gladiator ce intra în arenă decât ca un politician pe cale să țină un discurs. Părul şi mustața îi erau la fel de negre ca hainele. Acest om era Hitlerul Marii Britanii.

Frank se trezi prins în isteria, saluturile, aplauzele şi cântecele din jurul său, în timp ce Mosley ajunse în partea din față a mulțimii şi urcă scările spre platforma de unde avea să vorbească. Abia acum observă Frank că Mosley şchiopăta uşor, insa cumva acea descoperire nu-i altera în

niciun fel convingerea că acesta era omul forte de care țara şi Imperiul aveau o atât de disperată nevoie.

Purtătorii de drapel îşi ocupară locurile de o parte şi de alta a platformei şi rămaseră cu toții în aşteptare.

— Stegari, dați onorul! strigă comandantul Cămăşilor negre, de parcă ar fi fost gărzile de la ceremonia regimentelor armatelor britanice.

Imediat, bărbații îşi coborâră steagurile într-o poziție diagonală, îndreptându-le către mulțime. Se auziră câteva voci dezaprobatoare, răspândite prin arena uriaşa. Mosley şi Cămăşile sale negre le ignorară.

— Stegari, pe loc repaus! strigă comandantul şi, dintr-odată, bărbații se relaxară.

Mosley rămase tăcut, nemişcat, aşteptând să se calmeze oamenii.

Vacarmul se îndepărtă încet şi miile de oameni care stătuseră în picioare se aşezară pe locurile lor. Apoi Mosley începu:

— Conaționalii şi conaționalele noastre au venit cu miile ca să ne audă pledoaria, îngroşând, cu miile, rândurile fasciste, spuse el cu o voce care, fără îndoială, aparținea clasei de sus, fără să fie absurd de pretențioasă.

Avea o intonație bogată şi răsunătoare, şi dicția perfectă a unui mare actor shakespearean, astfel încât cuvintele pe care le rostea erau pline de semnificație şi gravitate. Iar simpla sonoritate a vocii sale reda un aer de autoritate, unul care se impunea în fața celor învățați, încă de la naştere, să-i respecte pe cei mai buni decât ei şi să-şi asculte conducătorii.

— Această mişcare este o noutate în viața politică a acestei țări, ceva care merge mai departe şi mai adânc decât orice altă mişcare pe care a cunoscut-o vreodată acest pământ, continuă Mosley, iar Frank Courtney, aşezat pe jos la jumătatea sălii Olympia, se simți special pentru că făcea

parte din acea mişcare, o rotiță din maşinăria care avea să transforme Imperiul.

Apoi, vraja se rupse pentru că doi protestatari săriră în picioare, arătându-şi pumnii către scenă în timp ce strigau spre Mosley.

Acesta zâmbi uşor, încrezător şi încurajator, în vreme ce oamenii de pază îmbrăcați în cămăşi negre îi găsiră pe hărțuitori şi-i traseră de pe locurile lor.

— Ignorați aceste mici întreruperi, spuse Mosley. Nu mă îngrijorează şi n-ar trebui să vă îngrijoreze nici pe voi.

Oamenii din mulțime izbucniră într-un vuiet aprobator, simțind că fuseseră la fel de sfidători precum conducătorul lor. Nimic nu-l putea opri să-şi țină pledoaria sau să-i împiedice pe ei s-o asculte.

— Această întâlnire este simbolul avansului pe care cauza Cămăşilor negre l-a luat în primele douăzeci de luni ale existenței sale, continuă Mosley. În această perioadă, fascismul din Marea Britanie a avansat mai repede decât în orice altă țară din lume. Nu pentru că oamenii noştri au fost nevoiți să adopte fascismul. Nu din cauza necesităților economice, cum s-a întâmplat în alte locuri, ci pentru că avem nevoie de un crez nou şi de o ordine nouă pe pământul nostru.

Discursul continuă vreme de o oră, timp în care Mosley vorbi fără să se împiedice, să se repete sau să-şi piardă la un moment dat puterea şi curgerea argumentelor sale, deşi nu avea nicio însemnare la îndemână. Frank era copleşit. Se simțea de parcă aşteptase toată viața lui sa audă cuvintele care tocmai fuseseră prezentate în fața sa. Aveau atât de mult sens. I se adresau direct sentimentului său amar de durere şi nedreptate şi promiteau o lume în care el ar fi putut să fie unul dintre învingători, unul dintre noii stăpâni. Piggy Peters se ținuse de cuvânt şi vorbise cu prietenii săi din tabăra lui Mosley, care se asiguraseră ca numele lui

Frank să fie adăugat pe lista de invitați de la recepția restrânsă ce avea să fie ținută în spatele cortinelor odată ce evenimentul urma să se încheie. Sentimentul că era favorizat crescu şi mai mult când văzu privirile invidioase aruncate în direcția lui, în timp ce Cămăşile negre care păzeau drumul spre recepție se dădură la o parte ca să-l lase să treacă.

Frank găsi persoana de contact a lui Piggy şi se prezentă.

— Domnule Courtney, ce minunat din partea dumneavoastră să veniți tocmai din Egipt numai pentru noi! Să ştiți că Oswald va fi foarte dornic să vă întâlnească. Este foarte dornic să ducă vestea în colonii şi oricine poate da o mână de ajutor e foarte apreciat.

Câteva minute mai târziu, Frank se trezi tocmai în prezența marelui om. Văzut de aproape, Mosley era la fel de impozant ca atunci când se adresase miilor de oameni care-l urmau. Marea sa artă a oratoriei făcea loc unui farmec copleşitor. Îşi concentra toată atenția pe Frank, îi observă bastonul, îl întrebă despre handicapul său şi spuse:

— Bravo! Ai servit țara noastră cu onoare şi te felicit! Eu însumi am un picior puțin leneş, după cum trebuie să fi observat Mi s-a întâmplat în 1916, când eram în Corpul Regal de Aviație. Aş vrea să pot spune că m-am rănit într-o lupta onorabilă, dar adevărul este ca m-am ciocnit cu avionul în timp ce încercam să le impresionez pe mama şi sora mea cu abilitățile mele de pilot Prostesc ca dracu, nu crezi?

Înainte ca Frank să apuce să intervină, Mosley continuă: – Aud că eşti un om de viitor în Cairo. Permite-mi să-ți spun că aş aprecia orice ajutor ai putea oferi acolo cauzei noastre. Ca să reuşim, trebuie să luăm Imperiul cu noi. Iartă-mă o clipă...

Mosley se întoarse şi îi făcu din mână celei mai frumoase femei pe care o văzuse Frank în toată viața lui. Era Ia fel de

zveltă şi de graţioasă ca Venus a lui Botticelli, adusă la viaţă într-o rochie modernă. Avea un păr în nuanţe întunecate de miere, iar ochii ei albaştri, clari şi limpezi erau încadraţi de sprâncene ce luau forma unor arcuri desenate perfect. Avea nasul drept, subţire, cu vârful foarte puţin ridicat, buzele roşiatice erau dispreţuitor de senzuale, iar bărbia, puţin prea puternică încât sa fie drăguţă într-un mod convenţional, nu făcea altceva decât să accentueze senzaţia că era din toate punctele de vedere o fiinţă pe deplin superioară.

— Dragă, vino să-i cunoşti pe domnul Courtney! spuse Mosley. O să facă lucruri minunate pentru noi în Egipt. Domnule Courtney, v-o prezint pe domnişoara Diana Guinness.

— Sunt atât de bucuroasă să vă cunosc, spuse această imagine a frumuseţii feminine. Oricine luptă pentru cauza noastră va fi întotdeauna prietenul meu.

— Vă asigur, domnişoară Guinness, că puteţi categoric să contaţi pe mine, spuse Frank.

Ea îi strânse mâna, îl privi adânc în ochi şi spuse:

— Vă mulţumesc mult, domnule Courtney.

O clipă mai târziu, Mosley şi amanta lui dispărură fără să mai arunce o singură privire înapoi. Îşi făcuseră treaba. Frank Courtney fusese câştigat pe de-a-ntregul de cauza fascismului britanic.

Într-o după-amiază frumoasa din mijlocul verii, Gerhard von Meerbach se căţără în carlinga minusculă a planorului Grunau Baby care stătea pe pista aerodromului privat, o parte integrantă a complexului Uzinelor de Motoare Meerbach. Îşi lăsă capul în jos, asigurându-se că nu-l lovea de aripa ridicată şi mobilă, o combinaţie continuă şi simplă de placaj şi pânză pe deasupra aparatului uşor ca un fulg. Acesta era regele planoarelor, cu un design doar puţin mai

complicat decât un set de piese pe care le-ar fi putut asambla un şcolar din lemn de balsa şi hârtie, dar care deschisese calea spre ceruri pentru zeci de mii de germani. Şi, făcând asta, permisese unei naţiuni căreia Tratatul de la Versailles îi interzisese să aibă o forţă aeriană să-şi antreneze viitoarea generaţie de piloţi.

Gerhard îşi puse centura, îşi trase pe cap casca din piele şi-şi prinse cureluşa sub bărbie. Îşi verifică toate controalele, ca să se asigure că toate eleroanele planorului funcţionau. Apoi făcu din mână, ca să arate că era pregătit.

Un membru al echipajului de la sol ridică un steag alb şi, Ia mai mult de o mie de metri depărtare pe pistă, un alt steag alb fu înălţat, indicând că semnalul fusese primit. Cel care ridicase al doilea steag stătea lângă un camion solid Mercedes L6500 deasupra căruia fusese montat un troliu masiv – acţionat, fireşte, de un motor Meerbach. Motorul mersese tare în ultimele două minute până când fu adus la capacitate maximă. Cineva trase de manetă, motorul se porni, iar tamburul troliului începu să se rotească, la început încet, prinzând mai apoi viteză.

De la troliu până la vârful planorului se întindea un cablu de metal uşor şi foarte rezistent Timp de câteva secunde, troliul nu făcu nimic altceva decât să-l întindă. Apoi, Gerhard simţi o smucitură când se întinse firul, urmată de mişcarea înainte şi de briza care-i venea în faţă în timp ce Grunau Baby începea să alunece pe pistă. Briza se transformă în vânt puternic când aeroplanul ajunse la viteza de decolare de optzeci de kilometri la oră şi apoi, întocmai cum o pânză se umflă în bătaia brizei, şi aripa reacţiona la aerul care i se îngrămădea pe supF.A.R.aţă, iar Gerhard simţi primul moment glorios al desprinderii, când planorul lăsă în urmă bucata de pământ de sub el şi, sfidând gravitatea, se ridică spre cer.

În clipa în care altimetrul arătă o înălțime de cinci sute de metri, Gerhard desfăcu clema prinsă de cablul care se prăbuşi înapoi pe pământ, Acum, era în sfârşit liber cu adevărat.

Armatele glorioase ale vârfurilor alpine, luxuriantele câmpii verzi şi strălucirea orbitoare a apelor Lacului Constanța erau suficient de magnifice când erau admirate de la ferestrele din Schloss Meerbach. Ofereau fundaluri de culoare într-o continuă schimbare, lumina şi cadrul necesare pentru plimbări, expediții cu schiurile sau expediții de vânătoare pe supF.A.R.ața moşiei. Dar nimic nu se compara cu farmecul sau maiestuozitatea lor atunci când erau văzute din aer. Iar planarea, descoperise Gerhard, era cea mai pură dintre toate formele de zbor. Un motor producea un sunet asurzitor, o vibrație constantă şi fum de eşapament înecăcios. Dar un planor era la fel de tăcut ca un vultur ce plutea, navigând pe curenții invizibili de aer cald care-l ridicau şi-l purtau de-a lungul cerului.

Fața lui Gerhard se desfăcu într-un zâmbet triumfător. *Mulțumesc, Konrad! Mulțumesc, Gruppenführer Heydrich! N-aveți idee ce cadou mi-ați făcut când mi-ați ordonat să zbor!*

Aici, în cea mai veselă singurătate, era eliberat de grijile lumii de dedesubt. În ultimele trei luni, viața i se schimbase. Fusese obligat să renunțe la multe dintre vechile sale cunoştințe, de teamă ca ar fi putut îndrepta Gestapoul către ele. Alți prieteni, inclusiv cei mai apropiați, au ales chiar ei să-l părăsească, uluiți de capitularea sa aparentă în fața bigotismului şi a vicleniei ideologiei naziste. Pentru ei, apariția bruscă a unei insigne a Partidului pe umărul lui Gerhard şi numirea lui în cadrul personalului din biroul de design al lui Albert Speer erau probe care atestau că alesese să-şi trădeze conştiința, idealurile politice şi creativitatea de arhitect.

— Răsfățatul bogat tot răsfățat bogat rămâne, şuierase unul dintre cei mai vechi şi mai apropiați prieteni ai lui Gerhard. În cele din urmă, pur şi simplu n-ai putut să rezişti, nu-i aşa? Ți-au pus totul pe tavă: privilegii, avansări, un loc Ia masa principală. Şi n-ai putut să refuzi.

Faptul că nu putea spune nimănui adevărul îl frânse pe Gerhard în două. Se ura de fiecare dată când dădea aprobator din cap sau când ajungea chiar să țină partea, atunci când vreun oaspete invitat la cină în familie făcea o remarcă antisemită. Abia dacă spunea un cuvânt la lucru înainte să şi-l comenteze în minte ca să verifice dacă era în acord cu modul de gândire nazist aprobat într-o zi, Konrad îl întrebase:

— Berlin este un oraş cu patru milioane de oameni. De câți oameni ai Gestapoului crezi că este nevoie ca să-i ții pe toți în ordine?

— Nu ştiu, răspunse Gerhard. De zece mii? De douăzeci de mii?

— Complet greşit Simt abia cinci sute de ofițeri Gestapo în tot Berlinul. Însă, în acelaşi timp, sunt şi patru milioane. Ăsta-i geniul sistemului. Toată lumea supraveghează pe toată lumea. Fiecare om este un polițist N-ai idee cât de multă informație ne este adusă în fiecare zi. Atât de mulți oameni care raportează atât de mulți vecini, colegi, prieteni şi chiar membri de familie. Tot ce putem să facem este să îndosariem toate acuzațiile.

Konrad se uitase atunci la Gerhard, iar privirea îngâmfată şi agresivă din ochii săi era la fel de clară ca orice amenințare verbalizată: suntem cu ochii pe tine, avem ochi şi urechi peste tot, nu eşti nicio clipă în siguranță. Ar putea să fie fața aceea drăguță care lucrează la biroul de secretariat sau individul ăla prietenos care te invită să beți ceva împreună, ori proprietara apartamentului în care locuieşti. Ar putea să fie absolut oricine. Nu eşti niciodată în

siguranță când vine vorba despre noi. Niciodată însă aici, sus pe cerul bavarez, nu avea cine să-l spioneze pe Gerhard, nu era nimeni care să-l raporteze pentru gânduri independente sau răbufniri bruşte de discurs neadecvat. Aici îşi putea reaminti puțin cine era cu adevărat. Şi, în timp ce îşi plimbă ochii peste peisajul minunat şi înspre țărmul elvețian din partea îndepărtată a Lacului Constanța – cât de tentant era câteodată să întoarcă pur şi simplu botul planorului înspre raiul cel sigur şi să-şi lase toate grijile în urmă! mintea i se întoarse, aşa cum i se întâmpla deseori, la cartea poştală pe care o primise cu doar zece zile după întâlnirea sa cu Heydrich. Era o carte poştală turistică obişnuită, cu imaginea unei locomotive cu aburi care transporta pasageri în sus, pe cea mai abruptă cale ferată din lume, până în vârful muntelui numit Rothorn. Iar mesajul era la fel de inocent.

Mei, *Gerd, ar trebui să vii în Elveția! Aici, fetele arată chiar mai bine decât munții! Aştept să ne revedem. Dacă ai nevoie de ceva de aici – brânză? ciocolată? ceasuri scumpe? — spune-mi.*

Amicul tău, Maxi

Gerhard înțelesese imediat că acel Maxi era Isidore Solomons, mândrul posesor al Blue Max. *Mulțumesc Cerului că a ajuns cartea poştală după ce l-am întâlnit pe nenorocitul ăla de SS-ist,* se gândi el acum. *N-aş fi putut niciodată să-l mint pe Heydrich că nu ştiam unde era Izzy M-ar fi citit imediat.*

„Dacă ai nevoie de ceva...“ aceea era fraza-cheie, modul lui Izzy de a transmite că avea o datorie de onoare față de Gerhard. S-ar putea ca într-o zi să facă uz de ea. Însă până atunci, Gerhard nu avea să menționeze nimic nimănui despre asta. Şi atunci când planorul se întoarse înapoi pe pământ şi viața adevărată reîncepu, nu-şi permise nici măcar să se gândească la Isidore Solomons.

Când îşi începu al treilea an la Roedean, Saffron avu acel sentiment minunat de a fi ca acasă în şcoala ei şi pe deplin obişnuită cu tot ce implicau activitățile zilnice. Şi Leon era mult mai relaxat, nu in ultimul rând din cauza faptului ca mulțumirea evidentă a fiicei lui în legătură cu educația ei îi aduse foarte multă plăcere, chiar dacă îi era şi mai greu că nu putea s-o împărtăşească cu Eva.

— Mergem s-o întâlnim pe splendida domnişoară Halfpenny, spuse el, îndreptându-şi cravata înainte de a pleca spre magazinul de haine. Păcat că mă va da afară după primele zece secunde în care o să ajungem acolo. E a naibii de frumoasă femeia aia!

— Serios, tati! exclamă Saffron simulând revolta. Nu poți vorbi aşa despre domnişoara Halfpenny! Nu e una dintre prietenele tale. Ce vreau să spun e că oricum e mult prea în vârstă.

Leon râse în timp ce deschise uşa de la maşină ca să urce Saffron.

— Draga mea, cred că domnişoara Halfpenny are doar în jur de treizeci de ani Şi, în caz că n-ai observat, anul acesta o să-mi sărbătoresc – sau poate o să-mi jelesc – ziua de naştere cu numărul patruzeci şi şapte. Pentru tine, o femeie de treizeci de ani poate să para învechită, dar pentru mine e abia o fetişcană.

În timp ce mergeau prin centrul oraşului Johannesburg, Saffron întoarse în minte, pe toate părțile, cuvintele tatălui ei.

Nu se gândise niciodată cu adevărat la felul cum arata domnişoara Halfpenny, poate şi pentru că modul în care se îmbrăca administratoarea era gândit s-o facă să pară mai degrabă eminamente decentă decât atrăgătoare. Însă acum, că luase in calcul acest aspect, Saffy ajunse la concluzia că înțelegea ce voise să spună tatăl ei. Domnişoara Halfpenny

avea un minunat păr castaniu, chiar dacă îl purta într-un coc mic şi bine aranjat. Şi, cu toate că trăsăturile ei nu erau foarte drăguțe – avea nasul prea lung şi obrajii prea pronunțați – acestea erau elegante, simetrice şi bine construite. Avea ochii căprui şi drăguți şi, deşi slujba ei nu încuraja frivolitatea, Saffron o văzuse de suficiente ori pe domnişoara Halfpenny zâmbind, încât să observe cum i se lumina chipul.

Gândindu-se la toate aceste lucruri, Saffron era dornică să-şi vadă subiectul analizelor sale, ca să-I observe şi mai aproape, în carne şi oase. Însă când ajunseră la magazin, ea şi Leon descoperiră că domnişoara Halfpenny nu mai lucra acolo.

— Starea de sănătate a mamei ei s-a înrăutățit, iar ea a fost nevoită să se întoarcă în Anglia ca s-o îngrijească, spuse noua administratoare. Însă pot eu sa vă ajut cu ceea ce aveți nevoie. Veniți pe aici...

— Ei bine, te las, spuse Leon, arătând mult mai puțin vesel decât era când ajunseseră la magazin. Nici Saffron nu părea mult mai veselă în timp ce urma fața nefamiliară spre F.A.R.turile şi sertarele cu haine.

Anul şcolar nu avusese un început promițător, însă lucrurile se îmbunătățiseră de atunci, iar acum Saffron, cu numai trei săptămâni înaintea Crăciunului, avea să aterizeze in Nairobi. Îşi luase examenele de final la limba şi literatura engleză, matematică, ştiințe, istorie, geogF.A.R.ie, artă, franceză, latină şi (spre indignarea totală a lui Saffron de a fi examinată pentru abilitățile pe care tatăl ei le respinsese atât de tranşant) treburi casnice. Era destul de sigură că le trecuse pe toate, la majoritatea cu note care-i aduceau credite sau chiar cu note maxime. Dacă ar fi strâns din dinți şi ar fi fost torturată suficient, ar fi recunoscut chiar şi că îi plăcuseră lecțiile de gătit şi că, de fapt, era

destul de mândră de tortul de ananas răsturnat pe care-l pregătise pentru examenul ei.

Însă acum lăsase acele zile în spate. Avea şaisprezece ani şi dreptul legal de a părăsi şcoala, şi, atât cât o privea, era practic o femeie în toată firea. Tatăl ei o aştepta pe gazonul drept al aerodromului. Kippy, care era acum prea bătrână ca să mai poată fi călărită, dar care era în continuare îngrijită cu afecțiune de băieții de la grajduri, o aştepta la Lusima. Şi mai era şi o surpriză care o aştepta. Pe fața lui Saffron se întinse un zâmbet plin de fericire.

Acasă! exclamă ea. *Sunt aproape acasă!*

— Îmi dați, vă rog, ceaşca de cafea, domnişoară Courtney? o întrebă stewardul Serviciului Imperial Aviatic pe tânăra de şaisprezece ani care stătea drept şi pe care o servea, aproape strigând ca să se facă auzit peste vuietul celor patru motoare rotative care susțineau avionul Armstrong Whitworth Atalanta. O să aterizăm curând în Nairobi.

Saffron îi zâmbi stewardului în uniforma lui elegantă şi albă. Chipiul îl făcea să arate ca un ofițer naval care, din întâmplare, se trezise jucând rolul unui băiat de cabină în timpul zborului său din cadrul Serviciului Imperial Aviatic.

— Fireşte, Symons, poftim, răspunse ea, întinzându-i ceaşca de porțelan şi farfurioara. Mi s-a părut foarte bună astăzi.

Symons zâmbi.

— Am pregătit-o aromată şi tare pentru dumneavoastră, aşa cum vă place, domnişoară. Aproape ați ajuns acasă, nu-i aşa?

— Da.

După trei ani de călătorit cu avionul, Saffron era obişnuită cu volumul de care era nevoie ca să conversezi în aer.

— Tata mi-a trimis o telegramă chiar înainte să părăsim Jo'burg. A spus că are o surpriză pentru mine când ajung

acasă. Sunt puţin îngrijorată pentru că n-a spus dacă este una bună sau una neplăcută. Sper că e bună.

— Sunt sigur că aşa va fi! Pun pariu ca v-a cumpărat ceva foarte special de Crăciun. Felul cum vorbeşte despre dumneavoastră atunci când zboară cu noi mă face să cred că nu vrea decât lucruri bune pentru dumneavoastră. Dar, la cât este de mândru, ar fi bine sa nu-i spuneți ca am zis asta!

— N-o să-i spun, dar îți mulțumesc oricum foarte mult pentru că ai zis asta, Symons. A fost foarte drăguț din partea ta.

Stewardul zâmbi plin de afecţiune şi traversă cele şapte perechi de scaune ale pasagerilor din cabină până Ia bucătăria lui, aflată în partea din spate a avionului. El şi colegii săi, care lucrau permanent în Africa la Serviciul Imperial Aviatic, împreună cu piloții, copiloții, mecanicii şi personalul de la sol al companiei, ajunseseră cu toții să o cunoască foarte bine pe Saffron în ultimii trei ani, pentru că zbura de la Nairobi ia Roedean, în partea de nord a oraşului Johannesburg, şi înapoi.

Nava Atalanta a Serviciului Imperial Aviatic se opri pe banda de aterizare a Aerodromului Nairobi. Când ieşi din avion şi i se ştampilă paşaportul, Saffron privi în jur prin terminalul minuscul care servea atât pentru plecări, cât şi pentru sosiri, înainte să-l vadă pe tatăl ei şi s-o zbughească spre el strigând fericită „Tati!” însă când se desprinse din îmbrățişare – acel moment minunat, anticipat atât de mult, în care putea simți siguranța absolută venită dinspre brațele care o înconjurau şi de la parfumul lui masculin, în timp ce-şi punea capul pe pieptul lui – văzu o femeie care aştepta răbdătoare ca tatăl şi fiica să se întâmpine liniştiți, pregătindu-se în mod evident să salute.

Purta o rochie lejera de in care îi ajungea până la genunchi. Era aibă, însă decorată cu delicate flori brodate, în culori vii, atât în jurul gâtului, cât şi pe tivul mânecilor trei sferturi. Pe sub rochie, purta pantaloni ca de pijama, tot albi, adunați pe glezne. În picioare avea sandale simple, decupate. Părul ei scurt şi grizonant era cadrat de o eşarfă din mătase prinsă în jurul capului, avea ochelari de soare şi o geantă din paie, fără fermoar, cu o bretea din piele care îi atârna pe umăr. Părul grizonat sugera că era destul de bătrână, însă fața îi era subțire şi deschisă, şi, în plus, era ceva în felul cum se îmbrăca – care nu prea semăna cu nimic din ce mai văzuse Saffron – şi felul cum se purta care părea irezistibil de tineresc.

Cine e? se întrebă Saffron. Apoi o lovi o posibilitate îngrozitoare: *Asta e surpriza lui Tati? Vrea să-i cunosc noua soție?*

Femeia îi întâlni privirea, zâmbi şi spuse:

— Buna, draga mea! Mă numesc Saffron Courtney.

Capul lui Saffron se învârti: *Ce-a spus?*

— Saffron, fă cunoştință cu... Saffron, spuse Leon, observându-i deruta. Draga mea, ea este bunica ta. Mama mea, Ți-am dat numele după ea.

O, *mulțumesc Cerului pentru asta!*

Saffron era foarte uşurată, însă, în acelaşi timp, uluită. Nu-şi mai întâlnise în viața ei o bunică sau un bunic, iar femeia care se afla acum în fața ei nu era deloc genul de creatură bătrână şi drăgălaşă, aşa cum îşi imagina ea o bunică.

— Sunt atât de încântată să te cunosc în sfârşit, spuse bunica ei. Vino şi îmbrățişează-mă!

Saffron făcu cum i se spuse şi se trezi învăluită de un parfum ce părea imposibil de aromat şi de misterios, de parcă ar fi fost furat din cele mai ascunse camere ale unui

harem. Cu fiecare secundă care trecea, Saffron se trezi tot mai captivată de ruda sa nou descoperită.

— Hainele tale mi se par minunate! spuse ea. Este mijlocul verii, dar nu pare să te deranjeze defel.

Bunica ei zâmbi.

— Îți mulțumesc, draga mea, cât de drăguț din partea ta să spui asta! Adevărul e că am trăit în nordul Africii toată viața mea şi mi-am dat seama acum multă vreme că e absolut stupid să te îmbraci în haine făcute pentru zilele reci şi umede din Anglia când te afli la intrarea în Deşertul Sahara. Ştiu ca oamenii spun întotdeauna că femeile albe nu pot supraviețui soarelui… Mai au obiceiul ăla aberant de a pune pe capul fetelor pălării de pâslă roşie şi grea?

— O, da, multe fete trebuie să poarte acele pălării, spuse Saffron. Însă eu n-am purtat niciodată.

— Ei bine, asta pentru ca vii dintr-o familie care ştie de fapt cum trebuie să te porți. Eu personal am fost atentă la ce am observat în călătoriile mele prin Mesopotamia, Etiopia, Egipt, Maroc… de fapt, de peste tot… şi am adaptat hainele locale la gusturile şi nevoile mele. Sunt pictoriță. Aşa că trebuie să am haine în care să lucrez confortabil. Fără corsete. Fără dresuri. Nu pot să mă îmbrac cu aberațiile alea decât dacă sunt obligată.

— Sunt de acord, spuse Saffron. E atât de bine când ies din uniformele şcolare şi rochiile apretate şi-mi pot petrece vacanțele în pantalonii mei de călărie sau într-o pereche de pantaloni scurți.

— Aşa te vreau! Acum, înainte să continuăm, trebuie să decidem ce facem cu numele. Ştiu că unele bunici sunt mulțumite dacă li se spune „bunicuța” sau chiar „buni ’ – deşi, aş adăuga, nu în înalta societate. Pe de altă parte, mie îmi place să mi se spună „bunica“. Eşti de acord?

— Absolut, bunico, spuse Saffron, iubind această şansă neaşteptată de a rosti cuvântul.

— Bine. Iar tu, băiatul meu, îmi poți spune „mamă“ sau, dacă ne simțim foarte prietenoşi „mami“.
— Da, mamă, spuse Leon îngrijorat, fără să observe cum făcuse mama lui cu ochiul în direcția lui Saffron.
— Foarte bine atunci, declară bunica. Poți să ne duci să luăm masa de prânz.

— M-am gândit să mâncăm la Stanley, spuse Leon în timp ce le ducea de la aeroport spre strada Delamere, unde se afla Hotelul Noul Stanley. Muthaiga chiar nu este un loc potrivit pentru mame şi fiice. În ultima vreme, a devenit şi mai zgomotos decât de obicei Băieți care atârnă de candelabre, prefăcându-se că sunt maimuțe, îmbătându-se în public şi dându-şi hainele jos de pe ei.
— A, dar îmi place asta! exclamă Saffron.
Noaptea pe care o petrecea întotdeauna la Muthaiga înainte să ia avionul spre Johannesburg era una dintre atracțiile din întreaga călătorie spre şcoală.
— Ei bine, sunt sigur că bunicii tale nu i-ar plăcea.
— O, Leon, serios acum! obiectă bunica. Doar nu-s o dădacă ramolită. La cincisprezece ani eram femeie căsătorită, şi până atunci trecusem deja prin Asediul Khartoumului, practic mi-am văzut bietul tată omorât în fața mea şi am avut câteva aventuri cu propriul tău tată care chiar nu sunt potrivite pentru urechi tinere.
— Bunico! oftă Saffron, uitând instantaneu de Muthaiga. Cum ai putut să fii căsătorită la cincisprezece ani? Asta nu e nici măcar legal!
— Este în Abisinia, adică unde am avut nunta eu şi bunicul tău. Şi aş putea spune că a fost un eveniment pe cinste. Chiar şi împăratul şi împărăteasa au fost prezenți la ceremonie.
Ochii lui Saffron se măriră, înmărmuriți de admirație.
— Un împărat şi… o împărăteasă? oftă ea.

— O, da, draga mea, eu şi împărăteasa Miriam am fost cele mai bune prietene. Ca şi tine, a fost suficient de drăguță încât să fie interesată de felul cum mă îmbrăcam. De fapt, obişnuia să vină să-mi ceara sfatul, cu toate că, în ochii ei, eram mai degrabă o fată bătrână. Vezi tu, ea se căsătorise la treisprezece ani.
— Doamne!
— Câți ani ai, Saffron?
— Şaisprezece, bunico.
— O vârstă frumoasă. Eu aveam şaisprezece ani când s-a născut tatăl tău.
— O, spuse Saffron, care înțelegea acum de ce bunica ei arăta atât de neobişnuit de tânără.
— În fine, continuă Leon, luptându-se să ducă dialogul înapoi într-un punct mai sigur. Mayence şi Fred Täte, care au condus hotelul dintotdeauna – un tip de treabă, Fred, m-am intersectat mult cu el în război – tocmai au redecorat şi recunosc că au făcut o treabă excelentă şi…
— Ai fost şocată când te-a cerut bunicul? întrebă Saffron, ignorându-şi tatăl.
— Ei bine, n-a fost ca şi când m-a cerut el, răspunse bunica. Vezi tu, ce s-a întâmplat a fost că…
— Chiar nu cred că Saffron vrea să audă povestea asta, o întrerupse Leon.
— O, ba da, vreau!
Saffron se cuibări mai adânc în pielea scaunului din maşină, găsindu-şi o poziție confortabilă, simțindu-se aproape la fel ca atunci când era mică, în siguranță sub păturile ei, şi când mama ei îi citea o poveste de culcare, în timp ce bunica ei continuă:
— Eu şi sora mea, Amber, trebuia să mergem să locuim cu familia unchiului tău mai îndepărtat, Penrod, familia Ballantyne, la moşia lor din Scoția, ca să fim crescute aşa cum trebuie, ca nişte britanice, cu guvernantă. Trebuia să

călătorim din Djibouti pe un vas numit *Singapore.* Însă eu eram îndrăgostită fără speranță de Ryder Courtney...

— Bunico, el câți ani avea?

— Puțin mai mult de dublul vârstei mele, dar nu-mi păsa. Ştiam că e dragostea vieții mele, o ştiam în adâncul inimii şi n-aveam de gând să-l las să plece. Aşa că am fugit, iar vasul a trebuit să plece fără mine. În cele din urmă, Ryder m-a găsit – după ce l-am pus pe drumuri, dându-i o pistă falsă spre Abisinia, într-un mod destul de inteligent, m-am gândit eu atunci...

Bunica zâmbi puțin ştrengăreşte spre Saffron, care văzu brusc o fărâmă din fata neastâmpărată, rebelă, însă adorabilă, care trebuia să fi fost bunica ei.

— Săracul om a încercat să pară supărat pe mine, dar se vedea că n-o făcea din toată inima, pentru că am ştiut că mă iubea la fel de mult cum îl iubeam şi eu, numai că nu-şi dăduse seama. Aşa că i-am spus că urma să ne căsătorim şi că era în regulă, pentru că vorbisem deja cu împărăteasa. Ea a aprobat în totalitate planul şi a fost de acord să ne sponsorizeze căsătoria, aşa că nu era chiar niciun motiv să nu te căsătoreşti, iar el, odihnească-se în pace...

Acum, zâmbetul de pe fața bunicii devenise melancolic, iar lui Saffron i se păru că putea să vadă începutul unei lacrimi în ochi, în timp ce bunica spuse:

— Acel om drag a spus că nu era cea mai proastă idee pe care o auzise, după care m-a sărutat, iar eu am fost cea mai fericită fată din lume.

— O, bunico... oftă Saffron, asta e o poveste atât de frumoasă!

— Nu te îngrijora, draga mea, asta este numai o parte minuscula dintr-o poveste cu mult mai lungă şi cred că o să-ți mai spun câte ceva înainte să plec.

— Te rog, te rog să faci asta, ar fi minunat!

— Ei bine, am ajuns, spuse Leon uşurat, trăgând maşina în faţa hotelului.

Era o clădire cu trei etaje, vopsită în alb. Intrarea era flancată de două turnuri, cu două cupole mici la capete, care le făceau să arate ca un set de râşniţe de piper. Faţada era punctată de arcade înalte care se înălţau până la primul etaj spre a face loc dormitoarelor aşezate în spatele unor balcoane decorate cu coşuri de flori viu colorate. Cinau afară, însă, chiar înainte ca ospătarul să-i conducă Ia masă, Leon spuse:

— Mă scuzaţi o clipă!

Apoi adăugă către mama şi fiica lui:

— Veniţi cu mine!

Le conduse către un salcâm bătrân şi, când se apropiară, văzură că trunchiul era încercuit de o serie de table din lemn de plută, toate acoperite cu scrisori, telegrame sau doar bucăţi de hârtie împăturită, cu nume mâzgălite pe ele.

— Acesta este copacul cu spini de la Hotelul Noul Stanley, oficiul poştal neoficial din oraşul Nairobi. Dacă vrei să iei legătura cu cineva din Kenya şi nu ştii exact unde se află, laşi un mesaj aici şi, mai devreme sau mai târziu, o să fie găsit.

— Aş vrea să pun un mesaj pe care să scrie „Mi-e foame. Unde e masa de prânz?“ spuse bunica.

— Şi mie mi-e foarte foame, fu de acord Saffron.

Mâncară bine, aşa cum se mănâncă în Kenya, pentru că pământul era atât de fertil şi clima atât de tămăduitoare, încât, în principiu, toate fructele şi legumele creşteau tot timpul anului, iar locurile imense de păscut produceau carne excelentă de porc, miel şi vită. Bunica o interogă pe Saffron cu privire la triumfurile ei sportive, descoperind astfel că, în ultimul an, devenise căpitanul echipelor de hochei şi *netball,* şi că fusese câştigătoarea trofeului la concursul individual de tenis.

— Şi călăreşte la fel de bine ca cei mai buni jochei pe care i-am văzuL Poate să împuşte o pasăre din aer ca sora mai mică a lui Dead-Eye Dick. Şi nu numai că poate să conducă maşina, dar ştie şi cum să schimbe o roată, să pună ulei sau apă...

— Şi ştiu şi să-mi fac curea de transmisie din dresuri! adăugă Saffron.

— N-am lăsat-o să se plimbe pe moşie fără să se poată descurca cu câteva reparații de baza, explică Leon. Nu poate sa rămână neajutorată dacă i se strică ceva când se află la kilometri depărtare de casă.

— Înțeleg... spuse bunica, gânditoare. Spune-mi, Saffron, şi lecțiile de la şcoală au mers bine?

— Aşa cred, bunico. Aştept rezultatele de la examene. Cred că n-ar trebui să fie foarte rele.

— Ce vrea să spună este că se aşteaptă să ia note maxime la toate materiile, radie Leon.

— Bine... bine... spuse bunica, deşi păru surprinzător de neimpresionată pentru o femeie care tocmai fusese informată că nepoata ei era atât un model sportiv, cât şi unul academic. Spune-mi, draga mea, având în vedere că eşti atât de formidabil de bine educată, ce au în comun următoarele trei persoane: Elsa Schiaparelli, Main Rousseau Bocher şi Madeleine Vionnet?

Saffron fu consternată. Aruncă o privire către tatăl ei, însă el ridică pur şi simplu din umeri de parcă i-ar fi spus că n-avea nicio idee.

— Hram...

Îşi scărpină creierii disperată, după care îşi aduse aminte că bunica ei picta, aşa că încercă să ghicească:

— Sunt toți trei artişti?

— E un fel de a spune, ai putea zice că sunt. Însă ce fel de artişti?

— O... o... se ridică vocea lui Saffron în ceva ce semăna a panică. Sculptori? Pictori?

Încercă disperată să gândească: *Ce alte feluri de artişti mai există?*

— Sunt toți creatori de modă, spuse bunica.

Iar apoi, realizând din privirea în continuare uimită de pe fața lui Saffron că nu ştia ce era un creator de modă, adăugă:

— Creează rochii foarte frumoase, scumpe, perfect pe măsură şi rochii de seară pentru femeile bogate şi mondene.

— A, spuse Saffron, simțindu-se pe deplin descurajată.

— Iar tu, draga mea copilă, ai arăta de-a dreptul răvăşitor în oricare dintre creațiile lor, motiv pentru care s-ar lupta să te aibă ca clientă. Ai vreo idee cât de incredibil de minunată eşti, Saffron?... O singură privire către fața ta îmi spune că nu ştii.

Se întoarse către fiul ei:

— Leon, fiica ta e o minune! Ca tată, ai îngrijit-o cât de bine ai putut. I-ai oferit o educație splendidă. Dragostea ta pentru ea este la fel de fermecător de evidentă cum este a ei pentru tine. Singurul lucru pe care nu l-ai făcut, pentru că n-ai fi avut cum, a fost să-i arăți cum să fie o femeie.

— Dacă Eva n-ar fi murit... începu Leon, după care rămase tăcut.

Bunica îşi întinse mâna şi o aşeză pe brațul fiului ei.

— Ştiu, dragul meu, ştiu... Ai suferit o pierdere teribilă şi ai fost de-a dreptul un erou crescându-ți fiica şi, apropo, şi oferindu-le tot ce le trebuie mamei şi surorilor tale. Courtney Trading pare să prospere.

Leon zâmbi uşurat.

— Da, în ultima vreme lucrurile par să se mişte. Lumea este în continuare departe de a fi din nou pe picioarele sale. Dar cred că, de fapt, ne aflăm înaintea celor mai mulți. Toți bancherii au fost plătiți în avans, aşa că nu avem datorii.

Însă, mamă, lui Davy ar trebui să-i mulțumeşti. El a făcut toată munca grea. Eu doar am semnat cecurile.

— Ei bine, n-ar fi reuşit dacă n-ai fi venit să ne salvezi. Ai făcut un lucru foarte bun, Leon, chiar dacă nu toată lumea recunoaşte asta. Acum o s-o scot pe Saffy la cumpărături.

— Ce să cumpărăm? reacționă Saffron, întrebându-se dacă bunica ei avea să facă să apară în mod magic rochii scumpe în micile magazine modeste din Nairobi.

— Cadouri de Crăciun! anunță cu o voce fermă bunica. I-ai cumpărat ceva tatălui tău?

— Adevărul e că... nu.

— Aşa am presupus şi eu. Acum, Leon, tu stai aici şi bea o cană bună de cafea, pălăvrăgeşte cu amicii tăi la bar – sunt destul de sigură că-i ştii pe jumătate dintre bărbații de aici – şi, în principiu, fă cumva să treacă timpul pana ne întoarcem noi, doamnele. Saffron?

— Da, bunico.

— Urmează-mă!

Saffron era încântată de insolita apariție din viața ei a acestei femei extraordinare. Prima oară o întâlnise pe verişoara ei Centaine, iar acum, pe bunica Saffron. Încetul cu încetul, în jurul ei începea să se adune o familie întreagă, cu tot felul de relații. Merseră împreună şi cutreierară magazinele din noul Stanley Arcade, aflat într-una dintre părțile laterale ale hotelului. Într-un magazin care vindea îmbrăcăminte de bărbați, Saffron o luă într-o direcție, să se uite la un F.A.R.t cu cravate, de unde ar fi putut alege o variantă de cadou, în timp ce bunica ei îşi găsi de lucru în altă parte. Tocmai îşi trecea prin mână două cravate de mătase destul de frumoase, cu modele viu colorate, întrebându-se dacă avea să-I poată convinge vreodată pe tatăl ei să poarte una, când auzi o voce dură de femeie spunând:

— Tu trebuie sa fii tânăra Courtney. Doamne, cât ai crescut!

Saffron se întoarse ca să descopere o femeie al cărei stil era foarte obişnuit în Kenya. Era evident că fusese tare drăguță cândva, iar prin atitudinea ei arogantă, prin părul blond aprins coafat extravagant şi prin machiajul generos credea că înfăţişarea îi era în continuare intactă. Însă acea combinație fatală de prea mult soare şi de mult prea multe băuturi pe parcursul a mai multor ani decât ar fi fost admis îi lăsase tenul Ia fel de tăbăcit ca poşeta ei din piele de crocodil. În jurul ochilor avea riduri adânci, iar buza de sus era străbătută de şanțuri cauzate de faptul că fusese deseori strânsă în jurul unei țigări.

— Iertați-mă, spuse Saffron. Nu cred că ne cunoaştem.

— Îndrăznesc să afirm că ai dreptate, zise femeia. Numele meu este Amelia Cory-Porter. L-am cunoscut puțin pe tatăl tău. De fapt, mi-a făcut avansuri la un moment dat.

Nu cred asta, se gândi Saffron, apoi ceva din amăreala pe care o avea vocea femeii mai în vârstă îi spuse, *dar pun pariu că tu te-ai dat la el, nu-i aşa? Şi mai pun pariu şi că el te-a ignorat.*

— Chiar aşa? răspunse ea. Ce interesant!

Amelia Cory-Porter o privi pe Saffron cu ceva ce ea întâlnise rareori în viață, dacă chiar se întâmplase; răutate fățişă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti la fel de arogantă şi de plină de tine cum a fost şi el. Uită-te la tine, drăguță ca o poză, plină de bani. Cine-ar ghici că maică-ta a fost o stricată?

Cuvintele o loviră pe Saffron ca un pumn în stomac. Era ca şi când cineva i-ar fi scos tot aerul din corp. Abia putea să respire. Cumva, reuşi să îndruge:

— Nu, n-a fost!

— O, mi-e teamă, draga mea, că a fost din plin. Câştiga bani desfăcându-şi picioarele pentru un oarecare neamț gras până s-a hotărât că-i plăcea carnea puțin mai proaspătă şi a pus ochii pe tatăl tău. Din câte am auzit, săracul băiat nici n-a ştiut ce l-a lovit.

— Nu, nu a fost aşa, suspină Saffron. Nu a fost aşa!

Saffron îşi văzu printre lacrimi bunica venind către ea şi o auzi întrebând:

— Ce Dumnezeu se petrece aici?

— Ea… ea… ea a spus că mama a fost o stricată, suspină Saffron.

— Cred că o să plec acum, spuse Amelia Cory-Porter.

— Nu te mişca!

Bunica ii comandă cu o voce care i-ar fi făcut pe preşedinți şi generali să se oprească din mers.

— Ce naiba crezi că faci, provocându-i cu mizeriile tale răutăcioase lacrimi unei tinere atât de dulci?

— Tu le numeşti mizerii, eu spun că sunt purul adevăr. Mama ei a fost curva unui neamț. A fost o stricată… şi a fost şi o trădătoare.

Bunica făcu încă un pas spre Amelia.

— Îndrăznesc să spun că tu însăți ştii câteva lucruri despre cum e să te culci cu bărbați pentru bani, deşi, după cum arăți, probabil că-ți este tot mai greu să mai susciți vreun interes cuiva în ultima vreme.

— N-am de gând să stau aici şi să ascult asemenea gunoaie.

— O să stai aici până îți zic eu să pleci. Acum, ascultă, obrăznicătură mică ce eşti, dacă mai spui vreun cuvânt din calomniile astea răutăcioase cuiva, oricui altcuiva, familia noastră te va urmări pe toate căile legale pe care le avem la dispoziție şi te vom distruge, deplin şi complet. Ți-e clar?

— Chiar nu cred că este nevoie de amenințări…

— Te mai întreb o dată: ți-am clarificat consecințele pe care le-ar avea orice alte calomnii răutăcioase din viitor?

Amelia Cory-Porter păru să se dezumfle sub ochii ei, ca un balon umplut cu un gaz otrăvitor ce tocmai fusese înțepat cu un ac ascuțit.

— Da, murmură ea.

— Foarte bine. Acum, ia în calcul asta... fiul meu, Leon Courtney, se află în acest moment la mai puțin de două sute de metri distanță. Este un gentleman excepțional de decent şi de onorabil, dar când o să audă ce i-ai spus fiicei sale, s-ar putea să nu fie în stare să se stăpânească să te execute aşa cum meriți din plin.

— Ei bine, atunci cred ca ar trebui să plec, spuse Amelia, deşi în realitate nu se mişcă.

— Da, cred că ar trebui. Şi, în locul tău, aş pleca departe. Acum dispari. Şi roagă-te la Dumnezeu să nu te mai văd vreodată la față.

— Mulțumesc, bunico, spuse Saffron, privind-o pe Amelia Cory-Porter strecurându-se afară din magazin. Dar toate acele lucruri pe care le-a spus... Trebuie să ştiu dacă sunt adevărate.

Leon aşteptă până când se întorseseră toți în siguranță la Lusima şi mâncaseră o cină uşoară înainte să le ducă pe mama şi fiica lui în biroul său, cel mai retras şi intim colț al casei. Biroul de mahon era aşezat lângă fereastra bovindoului, cu fața spre cameră. Unul dintre ziduri era acoperit complet de F.A.R.turi de bibliotecă, iar un altul era dominat de un şemineu.

Deasupra căminului era atârnat portretul Evei, pictat la un an după naşterea lui Saffron. Artistul era un bielorus pe nume Vassiliev, care fugise din calea revoluției, eşuase pe țărmurile Kenyei şi care ducea un trai modest din comenzi venite din partea comunității de expatriați şi turişti.

Vassiliev nu pretindea să fie mai mult decât un pictor de ocazie, insă în această operă se depăşise pe sine, pentru că prinsese la perfecție frumusețea Evei şi bucuria din inima ei. Înfățişa o tânără căsătorită fericită, cu un copil pe care îl adora, trăind în paradis, şi păstrată pentru totdeauna în toată perfecțiunea ei.

Leon se asigură că Saffron şi mama lui erau aşezate confortabil şi că le oferise băuturi: un whisky de calitate, sec, pentru bunică şi puțin gin cu multă apă tonică şi lămâie pentru Saffron. Îşi turnă şi el un brandy şi se apropie de focul din cămin. Dintr-un oarecare motiv, nu i se părea că aceasta era o poveste pe care să şi-o poată aminti şezând. Voia să fie în stare să se mişte şi să reducă puțin din tensiunea pe care avea s-o genereze spunerea el Gustă încet din brandyul său, privind către portretul Evei. Chiar şi acum, la aproape zece ani după ce se stinsese, dragostea lui pentru ea nu se estompase.

— Iartă-mă, draga mea, şopti el înspre tablou.

Apoi se întoarse cu fața la audiența lui.

— Probabil într-un mod naiv, am sperat întotdeauna că nu va trebui niciodată să vă spun ceea ce vreți acum să ştiți, începu Leon.

Vorbea încet, alegându-şi cuvintele cu atenție şi aruncând peste ele un oarecare aer formal.

— Asta şi din cauză că unele aspecte pe care le voi povesti au legătură cu lucruri care sunt oficial clasificate ca secrete. Sunt pe cale să încalc legea vorbindu-vă despre ele şi voi, amândouă, ați încălca la rândul vostru legea dacă ați vorbi despre ele cu altcineva. Şi chiar vreau să spun oricine altcineva, oricând. Aşa că, de la început, trebuie să vă rog pe amândouă să vă dați cuvântul de onoare că n-o să repetați niciodată vreun cuvânt din ce o să auziți în seara asta. Îmi promiți asta, Saffron?

— Da, tată, răspunse ea cu tot atâta seriozitate.

— Şi tu, mamă?
— Da, sigur, dragul meu, înțeleg foarte bine.
— Foarte bine, atunci... Există un al doilea motiv pentru care am sperat că acest moment nu va veni niciodată, Saffron, şi acela este că ştiu cât de mult ar supăra-o pe mama ta. A fost dragostea vieții mele. Era Ia fel de curajoasă pe cât era de frumoasă. Mi-a adus mai multă fericire decât am visat că ar fi posibil. Mi te-a dat pe tine, draga mea, cea mai bună fiică pe care şi-ar dori-o orice bărbat, şi te-a iubit din toată inima aşa cum m-a iubit şi pe mine.
— Da, ştiu, tati, spuse Saffron, iar ochii i se umplură de lacrimi.
— De asemenea, era o patrioată adevărată. Ştii deja că a servit Imperiul Britanic în timpul războiului şi că a fost decorată pentru meritele ei...
— Da.
— Însă ce nu ştii este că a servit Imperiul şi înainte de război – Am putea întreba cum? se interesă bunica.
Leon încuviință:
— Da, în această seară puteți.
Mai luă o gură din brandyul său, după care spuse:
— Eva era spion, un agent al Biroului Serviciilor Secrete, la departamentul de spionaj străin sau Serviciul Secret de Informații, cum i se spune în ziua de azi. Aşa că acum sper că înțelegeți de ce sunt toate astea strict secrete.
— Cerule mare! spuse bunica.
Saffron întrebă:
— Ce fel de spion?
— Ajung şi acolo, dar înainte de asta trebuie să ştiți puțin despre trecutul Evei. S-a născut în Northumberland. Tatăl ei, Peter, era englez, dar mama era germană – să nu uiți, Saffron, că, în acele zile, legăturile dintre Anglia şi Germania erau foarte puternice şi că cele două țări ale noastre nu erau inamice. Părinții ei nu erau bogați, însă se iubeau şi o

iubeau pe ea, aşa că a crescut într-o casa fericită. Dar apoi, când avea doisprezece ani, ambii părinți s-au îmbolnăvit de o boală numită poliomielită. Mama Evei a murit..

Leon o privi pe Saffron:

— Da, ştiu că este aproape de nesuportat să te gândeşti că şi mami a murit tânără. Tatăl ei a supraviețuit bolii, care însă l-a făcut un invalid. Picioarele i s-au înmuiat şi a fost obligat să umble în scaun cu rotile.

Leon se opri ca să-şi termine brandyul. Îşi aşeza paharul gol pe etajera de deasupra căminului, privi în sus spre portretul Evei pentru suport moral, după care continuă:

— Ca şi tine, Saffy mama ta a fost o fată inteligenta şi a avut şansa să meargă la Universitatea Edinburgh, însă a refuzat oferta pentru că voia să stea acasă şi să aibă grijă de tatăl ei.

Leon făcu o pauză şi zâmbi melancolic.

— Ce este, tati? întrebă Saffron.

— A, nimic, tocmai mi-am adus aminte că mami spunea că-l striga pe tatăl ei „Cârlionțatule“, pentru că n-avea fir de păr pe cap. Cu toate astea, Cârlionțatul era un inginer şi inventator genial, şi a venit cu idei geniale pentru motoarele de mare putere cu combustie internă. Şi-a patentat schemele, dar nu avea bani să le dezvolte şi să le pună în producție. Însă un industriaş german a avut aceşti bani. I-a oferit Cârlionțatului un parteneriat şi i-a fluturat un contract pe sub nas. Cu capul în schemele lui tehnice, Cârlionțatul nu ştia nimic despre contracte şi nu-şi putea permite un avocat, aşa că şi-a pus numele pe contract şi, ca să scurtez povestea, şi-a îndepărtat prin semnătură toate drepturile asupra muncii sale de-o viață şi asupra patentelor. Germanul a plecat şi şi-a crescut şi mai mult averea sa deja masivă, în timp ce bietul Cârlionțat a murit în sărăcie.

Nu trebuie să-i spun cum a murit, se gândi Leon. *Cum şi-a tras un glonț în creieri, iar Eva a fost nevoită să curețe petele de sânge de pe zid.*

— În acel moment, mama ta avea şaisprezece ani – vârsta pe care o ai tu acum şi a rămas singură pe lume, fără bani, neavând pe nimeni care să aibă grija de ea, spuse el.

— O, dar asta este oribil! urlă Saffron. De ce n-a avut germanul grijă de ea? A făcut atât de mulți bani din invențiile Cârlionțatului. Şi-ar fi putut permite.

— Şi-ar fi putut permite, într-adevăr, dar avea cea mai dură, cea mai rea şi cea mai crudă inimă pe care am văzut-o vreodată la un bărbat.

— L-ai cunoscut? Cum?

— Aşteaptă, draga mea. Toate la timpul lor... Acum, tânăra Eva trebuia să găsească un mod prin care să se întrețină, aşa că s-a dus să lucreze ca muncitoare la o moară din apropiere. Însă apoi, într-o zi, o femeie pe nume doamna Ryan a ajuns acolo, spunând că o cunoscuse pe mama Evei, că auzise despre evenimentele tragice din ultimii ani şi că voia sa o ajute. Eva s-a dus să locuiască în casa doamnei Ryan din Londra. Doamna Ryan credea cu fermitate în măreția Imperiului Britanic. Obişnuia să vorbească la nesfârşit despre ce binecuvântare era Imperiul pentru lumea întreagă şi ce privilegiu era să-i serveşti, dacă erai chemat să faci asta. Iar Eva era de acord, pentru că se bucura dintr-odată de toate beneficiile de a trăi în capitala Imperiului. Avea propria ei cameră, mobilată frumos; haine elegante; un profesor care să-i predea bunele maniere; un instructor de călărie şi propriul ei cal – o iapă tânără, pe care o chema Hyperion. Una peste alta, a ajuns curând să fie o tânără elegantă aşa cum se cuvine. De asemenea, lua lecții de germană. Acesta a fost un lucru asupra căruia domnişoara Ryan a insistat într-un mod neabătut – lecții zilnice de germană.

Însă ce nu ştia mama ta era că o antrenau. Vezi tu, sunt multe moduri prin care o rețea de spioni poate obține informații secrete. Se poate infiltra în organizații inamice cu propriii săi agenți, lucrând sub acoperire Poate mitui, convinge sau şantaja personalul inamic ca să-şi trădeze propria cauză. Îi poate bate sau tortura pe captivii inamici. Sau poate profita de dorința de neoprit a masculului de a-şi impresiona, seduce şi cuceri femela din specia sa, în special dacă este foarte, foarte frumoasă.

Eva, fireşte, era incredibil de minunată. Era şi foarte inteligentă – adu-ți aminte că ar fi putut merge la universitate. Şi, în ultimul rând, ardea de dorința de a-şi răzbuna tatăl şi de a îndrepta nedreptatea care i se făcuse. Toate astea o făceau extrem de utilă Serviciului Secret de Informații. Pentru că, la acea vreme, direcțiile politice se schimbaseră. Germanii nu țineau secretă dorința lor de a-i provoca pe britanici şi de a prelua mantia celei mai mari puteri din lume. Forțele armate germane se extindeau cu o viteză incredibilă, aşa cum se întâmpla şi cu industria lor de armament, iar o parte din aceasta era deținută chiar de omul care-i furase schițele Cârlionțatului Barry. Astfel că Evei Barry i se dădu o nouă identitate. Deveni o aristocrată germană de primă clasă, pe care o chema Eva von Wellberg. A fost prezentată bărbatului care-i ruinase tatăl şi...

Leon făcu o pauză, rămase nemişcat, respiră adânc şi spuse:

— ... şi a devenit amanta lui.

Saffron nu reuşi să se abțină.

— Deci *era* o stricată! suspină ea. Femeia aia groaznică a avut dreptate.

Bunica o luă în brațe.

— Nu, draga mea, nu era... nu asta spune tatăl tău. Uneori, noi, femeile, trebuie să facem alegeri foarte grele. Facem ce trebuie ca să supraviețuim, cum au făcut propriile

mele surori atunci când au ajuns prizoniere la Mahdi, după căderea Khartoumului. Sau facem ceea ce ne cere patria. Nu putem lupta cu pumnii şi armele în felul cum o fee bărbații, aşa că...

— Aşa că devenim prostituate?

— Ajunge! explodă Leon, N-o să-ți permit să vorbeşti aşa despre mama ta. A făcut ceva ce ştia că este putred pentru că trebuia făcut. Uită-te la mine... uită-te la mine, domnişoaro!

Saffron îşi ridică privirea din îmbrățişarea bunicii şi îşi întoarse ochii către tatăl ei.

— Servind pentru țara mea, am ucis mai mulți bărbați decât vreau să mă gândesc, spuse Leon. I-am ucis cu mâinile astea. I-am lăsat plângând după mamele lor, sângerând până la moarte în noroi. Aşa că, dacă mama ta este o prostituată, eu sunt un criminal, de fapt, un criminal în serie. Dar ştiu că am făcut ce-am făcut pentru o cauză justă, servindu-mi regele, apărând libertatea şi decența, aşa cum a făcut şi draga mea Eva. Şi cum a putut o curvă ieftină ca Amelia Cory-Porter să aibă tupeul să arunce acuze vicioase înspre maică-ta, care a avut mai multă bunătate şi decență în degetul ei mic decât are femeia aia în tot corpul ei ramolit, e ceva ce mă depăşeşte.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Saffron se uită la tatăl ei, încercând să priceapă tot ce auzise. Erau atât de multe de acceptat Iar ea nu mai auzise nimic spus în felul în care tocmai îi vorbise el, cu atâta pasiune brută. Respirația i se calmă şi se opri din plâns.

— Poftim... spuse Leon, şi-şi scoase batista de mătase din buzunarul de la piept, pentru a i-o întinde.

Ea o folosi să-şi şteargă ochii şi nasul, după care i-o dădu înapoi. Suflă scurt, zâmbi plină de curaj către el şi spuse:

— Cel puțin acum ştiu ce să-ți cumpăr de Crăciun.

— Un bărbat nu poate să aibă prea multe batiste, fu de acord Leon.
— Aş putea şti cum s-a încheiat povestea Evei şi a misteriosului german? întrebă bunica.
— Cei doi au venit la un safari în Africa de Est cu numai câteva luni înainte de război. Eu am fost ghidul lor. Eu şi Eva ne-am îndrăgostit Când s-a încheiat safariul, ea a trebuit să se întoarcă în Germania şi ne-a fost teamă că acesta era sfârşitul relației noastre. Însă apoi a izbucnit războiul, iar germanii au conceput un plan să se alieze cu burii rebeli în Africa de Sud şi să se răscoale împotriva stăpânirii britanice. Rebelii au avut nevoie de arme şi bani ca să plătească trupele. Industriaşul german ai Evei avea posibilitatea să le livreze marfa mult mai repede decât pe orice cale convențională de transport – o aeronavă pe cinste, chiar mai mare decât un zepelin, numită *Assegai.* El a insistat să conducă expediția şi să-şi ia amanta cu el, fără să ştie că ea spiona pentru inamic şi că ne avertizase de plan. Am interceptat *Assegaiul.* N-am avut cum s-o dobor cu arme de la sol, aşa că i-am aruncat plase de pescuit peste motoare, i-am încurcat elicele şi, în felul acesta, am îngenuncheat-o.
— Dar mami era la bord! exclamă Saffron.
— Nu ar fi trebuit să fie. Am văzut-o chiar când îmi pregăteam atacul.
— Şi, cu toate astea, ai continuat?
— Da, fireşte. N-am avut de ales. Era datoria mea. Amândoi înțeleseserăm asta.
— Însă mami a supraviețuit… cum?
— Datorită singurului lucru decent pe care l-a făcut vreodată blestematul ăla de german. I-a trântit o paraşută în spate şi a aruncat-o din aeronavă.
— El a murit la bordul aeronavei?

Leon se gândi pentru o clipă. *Ar trebui să-i spun? De ce să înrăutățesc lucrurile? Dar cum aş putea s-o las pe Eva să fie singura care să poarte vina?*

— Nu, spuse el. Şi el avea o paraşută. S-a agățat in nişte copaci, chiar înainte să aterizeze. Mami l-a găsit atârnând acolo, zvârcolindu-se la fel de neajutorat ca un peşte în firul de la undiță, dar n-a avut inima să-l omoare cu sânge rece. Apoi au apărut câțiva dintre oamenii lui şi au capturat-o. Erau gata să-i ofere o moarte foarte urâtă şi dureroasă, când am ajuns eu acolo.

— Şi ai...

Saffron nu fu în stare să-şi termine întrebarea.

— Da, draga mea, aşa am făcut. L-am împuşcat pe nenorocitul ăla în piept şi, de atunci înainte, n-am avut nicio singură secundă de remuşcare, A meritat-o. Şi în timp ce se perpeleşte în iad, ar trebui să se considere norocos că am ajuns acolo înaintea lui Manyoro, pentru că moartea lui ar fi fost mult mai lungă, mai plină de lacrimi şi infinit mai dureroasă.

— O, Leon, cât de mult semeni cu tatăl tău... suspină bunica. I-ar fi plăcut povestea asta şi ar fi înțeles perfect atât rolul tău, cât şi al Evei. Dar, spune-mi, câți bani transporta această aeronavă?

— Aproximativ cinci milioane de mărci germane, în monede de aur.

— Cât ar fi asta în lire sterline?

— Puțin sub două milioane.

— Şi au fost vreodată recuperați?

— Da.

— De către cine?

Leon nu răspunse nimic.

— Ah... spuse mama Iui, făcând calculele şi ajungând Ia două milioane.

— Oh… spuse Saffron, înțelegând brusc cum de trăise pe aşa o moşie magnifică.

Apoi îşi încruntă sprâncenele când o lovi un gând şi spuse:

— Tati?

— Da.

— Nu ne-ai spus cum se numea acel bărbat german.

Leon făcu o pauză, se gândi pentru o clipă, după care zise:

— Presupun că nu mai există acum niciun motiv să nu-ți spun, nu după ce ai auzit tot restul… Fie, numele său a fost von Meerbach. Contele Otto von Meerbach, ca să fiu mai precis.

Cu trei zile înainte de Crăciun, în timp ce stăteau cu toții la micul-dejun, un membru al personalului din casă intră aducând o telegramă pentru Leon, trimisă de către directoarea de la Roedean. Purta următorul mesaj:

IATĂ REZULTATELE EXAMENELOR LUI SAFFRON.

PATRU CREDITE, ŞASE DIPLOME (INCLUSIV CEA MAI AMUZANTĂ LA DOMSCI). SPLENDID!

— Bravo, fată minunată ce eşti, bravo! exclamă el, întinzând mâna ca să i-o strângă pe a ei. Mai mândru de-atât nici c-aş putea fi!

Se lăsa pe spate în scaunul său şi mai aruncă o privire, de data asta încurcată, către bucata de hârtie din mâna lui.

— Nu înțeleg ceva. Ce Dumnezeu înseamnă „domsci“? Şi ce-i atât de amuzant în legătură cu asta?

Acum era rândul lui Saffron să fie derutată:

— N-am nicio idee, tati. Pot să mă uit?

Leon îi dădu telegrama fiicei lui şi privi cum chipul îi trecu de la o concentrare încruntată Ia o oroare uluită în timp ce ofta „O, nu!“ şi, imediat după aceea, de râsete nestăpânite.

— Îmi pare rău, spuse el, dar mi-ar putea spune şi mie cineva ce Dumnezeu se întâmplă?

— O, tati, nu fi atât de îngrijorat! râse Saffron. „D-O-M-S-C-I“ este prescurtarea de la „treburi casnice“[87]. Domnişoara Lawrence ştie că nu mi-a plăcut deloc. E amuzant că am sfârşit prin a face destul de bine şi acolo.

— Ai făcut mult mai mult decât „destul de bine“. Mi-aş fi dat şi sufletul să fi primit o diplomă la orice materie.

— Ai fi putut să ai orice rezultat ți-ai fi dorit, la orice subiect ai fi ales, băiete, dacă ai fi vrut să lucrezi puțin, remarcă bunica. N-a fost niciodată nimic greşit cu creierul tău, cât cu dorința ta de a-l folosi cu adevărat.

— Am fost un copil leneş de te apuca mila, nu-i aşa? recunoscu Leon. Iar acum, că ai obținut rezultatele astea minunate la examene, ce ai de gând să faci cu ele? înapoi la Roedean pentru Colegiu[88], presupun.

— Hmm... da... într-un fel... spuse Saffron misterios.

— Ce vrei să spui „într-un fel“? întrebă Leon.

— Ei bine, vreau să merg la Roedean la colegiu... dar vreau să merg la Roedean în Anglia.

Saffron văzu că tatăl ei era pe punctul să spună ceva, dar continuă să vorbească, hotărâtă să nu-l lase să-i scape vreun cuvânt înainte ca ea să-şi fi ținut pledoaria, în special datorită faptului că-şi calculase cu atenție prima mişcare, pentru a-i fi aproape imposibil s-o refuze.

— Treaba e, zise ea, că m-am gândit mult la ce vreau să fac şi am fost atât de tristă când mi-ai spus despre mami, care nu a mers niciodată la universitate, cu toate că era suficient de deşteaptă. Este îngrozitor că n-a avut niciodată şansa să arate ce putea face din postura de studentă. Aşa

---

[87] „Domestic Sciences”', în limba engleză, în original.

[88] „Sixth Form”, în limba engleză, în original, etapă educaţională britanică situată aproximativ între liceu şi facultate.

că eu cred că este foarte important să profit cat pot de mult de abilitățile şi oportunitățile mele.

— Sunt de acord, spuse Leon, deşi avea o ezitare în voce care-i trăda intuiția puternică legată de faptul că fetița lui inteligentă îi întindea o capcană foarte mare, în care se aştepta ca el să cadă.

— Aşa că am vorbit cu câteva dintre cadrele mele didactice de la Roedean, iar ele mi-au spus de şcoala lor geamănă din Anglia. Se pare că este foarte solidă din punct de vede academic, chiar mai solidă decât cea din Jo'burg, şi trimite zeci de fete la universitate, inclusiv la Oxford şi la Cambridge.

— Nu mergi la Oxford! sări Leon, văzând brusc de ce anume îl condusese ea aşa. E un cuib de laşi, de trădători şi de Roşii îți interzic categoric!

Saffron mormăi pentru sine. Nu uitase scrisoarea tatălui ei pe acest subiect, dar sperase ca, măcar o dată în viața lui, să-şi fi schimbat, chiar şi numai puțin, opinia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tati, toți oamenii care au votat în dezbaterea aia stupidă trebuie să fi părăsit până acum Oxfordul. Tot ce mă interesează este că e una dintre cele mai importante universități din lume,

— Ei bine, atunci du-te la una dintre celelalte universități importante.

— Nu am cum. Doar Oxford are cursul pe care vreau să-l fac.

— Şi care e ăsta: să agiți un steag alb?

— O, Doamne, Leon, nu fi atât de ridicol, spuse bunica. Cine ți-a băgat ideile astea absurde în cap?

— Nu sunt absurde, mama. Sigur ştii foarte bine că Uniunea Oxford a votat ca membrii ei să nu lupte niciodată, în nicio circumstanță, pentru regele şi țara lor. Îmi pare rău, dar asta este pur şi simplu inacceptabil. Prea mulți tineri de calitate au murit luptând ca să fim liberi, inclusiv câțiva

prieteni foarte buni de-ai mei. Este o insultă la adresa sacrificiului lor ca generația următoare să se transforme într-o adunătură de nenorociți care refuză să meargă la război.

— Chiar este? întrebă bunica. Credeam că refuzul conştient de a merge la război este singurul răspuns decent şi moral la ororile sale. Uiți, dragul meu, că am crescut într-un război. L-am văzut distrugându-mi casa natală. Mi-a furat tatăl şi, indirect, sora cea mai mare. Când am devenit mamă, mi-a transformat cel de-al doilea fiu dintr-un băiat bun, iubitor şi plăcut într-un bărbat înverşunat şi sucit. Sunt sigură ca dacă, Doamne fereşte!, va veni o vreme în care Imperiul Britanic să trebuiască să fie apărat de o altă hoardă de barbari, tinerii Angliei îşi vor lua rolul în primire, aşa cum au făcut-o întotdeauna. Însă deocamdată să-i lăsăm să apere pacea. Nu există femeie pe pământ care să nu-i aplaude pentru asta.

Capul lui Saffron se întoarse de la tatăl la bunica ei şi acum înapoi la tatăl ei, ca un spectator la un meci de tenis, care priveşte cum e lovită mingea dintr-o parte a terenului în cealaltă. Leon respiră adânc, se linişti şi apoi spuse:

— Uite, mamă, ştiu cât de îngrozitor a fost războiul. A fost suficient de rău, că a trebuit sa înconjurăm Africa de Est după von Lettow[89]. Numai Dumnezeu ştie că a fost şi mai rău pentru săracii băieți din tranşee. Şi, da, este teribil să vezi cum a ajuns Frank. Însă nu este cinstit ca tinerii de acum să-şi întoarcă spatele şi să spună „Asta nu-i pentru mine“. Ne face pe noi, veteranii, să ne întrebăm cu ce scop s-au întâmplat toate.

---

[89] Paul von Lettow-Vorbeck (1870-1964), general german care, având sub comanda sa un număr redus de oameni, a controlat tactic ani în şir forţele britanice inamice, compuse dintr-un efectiv mult mai numeros de oameni.

— S-au întâmplat cu scopul de a avea libertatea dezbaterilor, de a vorbi liber de ambele părți şi de a vota pentru rezultat, dragul meu, spuse bunica, cu un ton mult mai blând şi mai liniştitor în voce. Ai luptat pentru ca aceşti tineri să-şi poată spune părerea. Şi ai luptat şi pentru ca fiica ta să-şi poată face un drum prin lume. Aşa că, Saffron, spune-ne de ce vrei sa mergi la Oxford şi de ce ar trebui, fără îndoială, tatăl tău să plătească o sumă generoasă ca tu să poți să faci asta.

Profund uşurată că pacea părea să se fi reinstalat, Saffron spuse:

— Ei bine, tati are moşia, interesele lui de afaceri şi, în cele din urmă, va avea nevoie de altcineva care să le conducă, şi nu are un fiu, aşa că... ei bine, m-am gândit pur şi simplu că ar trebui să fiu pregătită, în cazul în care va fi nevoie s-o fac vreodată. Iar Oxford are un curs, F.P.E, adică Filosofie, Politică şi Economie, care cred că ar fi extrem de interesant, dar şi foarte folositor.

— Având în vedere că interesele de afaceri ale tatălui tău se întind acum de la minele de aur şi diamante din Africa de Sud la câmpurile petrolifere din Mesopotamia, o înțelegere a economiei va fi într-adevăr esențială, spuse bunica. Şi cum bunurile lui din Abisinia, obținute de la împăratul însuşi de către tatăl său chiar când ne-am căsătorit, sunt acum amenințate de oribilul domnişor Mussolini, aş spune ca ai nevoie şi de pricepere politică. Studiul filosofici ar trebui să facă din tine un gânditor mai logic şi chiar mai moral Bravo, Saffron! Asta-i o idee de primă mână.

— Mulțumesc, bunico. Dar tati... chiar deții toate lucrurile alea?

— Da, am acțiuni într-o firmă a familiei care are acele interese de afaceri.

— N-aveam idee că este, ei bine... atât de mult. Am crezut că este doar moşia şi... de fapt, nu ştiu ce altceva am crezut că mai era.

— Asta era exact ce sperasem că crezi, Saffy N-am vrut sa creşti o fetiță bogată şi răsfățată, care se gândeşte numai la bani şi la cum să-i cheltuiască. Nu despre asta ar trebui să fie vorba în viață.

— Nu cred că banii contează vreun pic, tati, chiar nu cred.

— Ei, contează când nu-i ai, crede-mă. Dar ştiu ce vrei să spui, draga mea, şi sunt foarte mulțumit că simți aşa. Acum, mamă, eşti evident de acord cu planul lui Saffron de a merge la Oxford – deşi îmi imaginez că este extrem de greu să intri, deci nu putem s-o luăm de la sine. Ce părere ai dacă va merge la şcoală în Anglia?

Bunica zâmbi:

— Ei, sunt bună de întrebat, de vreme ce eu însămi am ratat şansa să merg acolo. Ține cont că eram extrem de îndrăgostită, iar bărbatul meu era în Africa, aşa că era o altă situație. Nu plănuieşti în secret să te căsătoreşti cu un iubit mult mai bătrân, nu-i aşa, Saffy?

— Nu, bunico, în niciun caz! râse Saffron.

— La fel de bine. A fost un miracol că mariajul meu a funcționat atât de bine. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, Leon, cred că este o idee splendidă. Că sunt sau nu banii o idee bună, Saffron o să moştenească extrem de mulți şi poziția socială care vine odată cu ei. Are nevoie să învețe cum să se comporte ca o doamnă britanică, şi nu ca un băiețoi african.

— Mamă, aş zice că este o afirmație destul de dură! obiectă Leon. E o fată absolut adorabilă,

— Fireşte că da. Însă în acest moment, ar arăta la fel de nelalocul ei şi de prost accesorizată la o petrecere elegantă cu cocktailuri din Mayfair, cum ar fi o debutantă londoneză

dacă ai culege-o şi i-ai da drumul în mijlocul sălbăticiei africane.

— Aş prefera mai degrabă să fiu în sălbăticie... oftă Saffron.

— Sunt sigură că ai prefera şi n-am niciun dubiu că ai putea să faci față fără cea mai mică problemă. Însă trebuie să înveți şi despre lumea aşa-zis civilizată, pentru că e tot ca o junglă şi ea. Animalele de pradă – bărbați şi femei deopotrivă – au colții Ia fel de ascuțiți ca orice leu sau ghepard şi un apetit la fel de nestăpânit.

— Asta sună îngrozitor. Acum nu mai sunt sigură că vreau să merg.

— Ba da, vrei. Într-un oraş ca Londra, Paris sau chiar Cairo, viața poate fi extrem de stimulantă, incitantă şi palpitantă... O, draga mea, ce n-aş da să fiu aşa de tânără şi de drăguță ca tine! O să ai lumea întreagă la picioare şi o să fie cel mai minunat sentiment din lume. Trebuie doar să cunoşti regulile jocului. Şi n-o să le înveți niciodată dacă o să trăieşti aici, la capătul pământului.

— Vreau doar să scap de bătrâne groaznice ca Amelia Cory-Porter. Urăsc cum merg lucrurile aici, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea şi toți îşi bagă nasurile în treburile celorlalți, împrăştiind minciuni oribile despre alți oameni.

— Mă tem că o să găseşti femei ca ea oriunde vei merge, spuse bunica. Şi, de asemenea, bărbați care sunt, pur şi simplu, lichele şi canalii. Dar într-un oraş mare e altfel. Ai mai mult spațiu să fii tu însăți. Nimeni nu te poate observa atât de îndeaproape cum se întâmplă într-o comunitate mai mică.

— Atunci chiar vreau să merg... Te rog, tati, crezi că ai putea spune că am voie?

— Ei bine, zise Leon gânditor, iar Saffron radie de bucurie ştiind că, din acel moment, el nu avea să spună „nu“.

— Dacă-mi aduc aminte bine, anul şcolar britanic începe în septembrie, continuă Leon. Aşa că asta înseamnă că n-o să poți să începi decât peste nouă luni. Întrebarea e ce o să faci până atunci?

— De ce trebuie să aştept până în septembrie să mă întorc la şcoală? întrebă Saffron. O să am şaptesprezece ani atunci şi nouăsprezece când o să termin. Aş fi prea mare ca să mai fiu în şcoală. Mai bine încep imediat.

— Dar ai rata un trimestru şi ai fi în spatele celorlalte fete, remarcă Leon.

— Atunci va trebui să lucrez mai mult şi să le ajung din urmă. Mai bine aşa decât să fiu ca o fată bătrână în clasă.

— N-ai nimic dintr-o fată bătrână, draga mea, remarcă bunica. Dar înțeleg ce spui.

Se gândi pentru o clipă.

— Leon, trebuie să mergi cu ea. Şi, când ajungi în Anglia, stai acolo câteva luni. Vorbind ca unul dintre acționarii tăi, chiar dacă unul minor, cred că a venit timpul pentru Courtney Trading sa aibă un birou în Londra. Poate că ai putea să-l pui pe picioare în timp ce Saffron îşi petrece primele două trimestre la şcoală, după care ați putea amândoi să călătoriți prin Europa Ia vară.

— Ar fi minunat! se entuziasma Saffron.

— Foarte bine atunci, am hotărât.

— Stai o clipă, interveni Leon. Nu ştim dacă Saffron poate să meargă la şcoală în Anglia. S-ar putea să nu aibă un loc pentru ea. Şi chiar dacă au, totul trebuie organizat în două săptămâni. Nu poate să apară pur şi simplu şi să spună: „Lăsați-mă să intru!“

— Dragul meu băiat, spuse bunica, trăim vremuri moderne. Există telegrame şi telefoane cu care să comunici şi avioane care să te ducă în cealaltă parte a lumii în numai câteva zile. Foloseşte-ți spiritul de inițiativă, Leon, la legătura cu directoarea din Jo’burg, roag-o să tragă nişte

sfori şi fa o donație discretă şi un cadou de despărțire pentru şcoală, dacă asta ajută să se ungă rotițele. Ai fost întotdeauna în stare să realizezi orice ai vrut, când ți-ai pus mintea la contribuție. Aşa că...

— O să-mi pun mintea la contribuție, spuse Leon.

Leon dădu telefoane, trimise telegrame, trase sfori şi rezervă bilete. În data de 2 ianuarie 1936, cu şcoala care urma să înceapă pe şase, el şi Saffron erau amândoi în Londra. Însă, după două zile în Londra, Saffron se întreba dacă luase decizia corectă să vina în Anglia. Vremea era rece, umedă şi gri. Pavajele erau acoperite cu o mocirlă de noroi şi mizerie semi-topită.

De la fereastra hotelului, puteau să vadă Green Park, însă, în timp ce privea spre tonurile monocrome ale ierbii moarte, ale copacilor desfrunziți şi ale cărărilor, Saffron mormăi:

— Mie-mi arată mai degrabă a Grey Park.[90]

În timpul zilei, soarele nu părea să strălucească niciodată, iar noaptea se lăsa o ceață groasă şi înecăcioasă şi îngreunată de mirosurile gazelor de eşapament şi de focurile de cărbune, ceea ce făcea imposibil să vezi mai la mult de câțiva paşi în beznă. Aerul mizer părea să se infiltreze în clădiri, astfel încât toate marile monumente la care tatăl ei o dusese plin de îndatorire, de la Palatul Buckingham la Westminster Abbey şi Catedrala Sf. Paul, ia marile magazine şi la birourile guvernamentale de pe Whitehall erau pătate în nuanțe care porneau de la gri-deschis la o negreală atât de adâncă şi de murdară, încât păreau să fi fost decupate din cărbune, în loc să fie construite din cărămidă sau piatră. Senzația de gri se reflecta în lâncezeala hainelor pe care le

---

[90] Joc de cuvinte între Green Park – parcul verde, parc cunoscut din Londra, şi Grey Park – parcul gri.

purtau oamenii, în paloarea fețelor lor şi în alimentele fără gust pe care le mâncau. Chiar şi ultimele câteva decorații de Crăciun atârnate încă în vitrinele magazinelor sau drapate de-a curmezişul străzilor păreau să fi fost stoarse de toate culorile lor festive. Şi oricât de mult fusese copleşită la început Saffron de mărimea oraşului Johannesburg, Londra avea o cu totul altă scară.

Ca să ajungă în centrul oraşului de la Aerodromul Croydon, trecură kilometru după kilometru pe lângă străzi identice cu case terasate şi un centru de oraş după altul: fiecare adunat în jurul unei stații de metrou; fiecare cu propria primărie, bibliotecă, cu propriile băi, magazine, baruri şi restaurante; fiecare cu străzi mai aglomerate decât văzuse Saffron vreodată, şi fiecare reprezentând doar una dintre miriadele de suburbii ale marelui şi întinsului oraş,

Leon făcu tot ce putu ca să-i arate fiicei sale lucrurile cele mai frumoase pe care centrul Imperiului le avea de oferit, închine un apartament la Ritz, care era enorm de mare, cu un dormitor pentru fiecare, cu paturi imense cu saltele groase şi suficient de confortabile pentru cele mai mofturoase prințese şi cu o baie care strălucea de la reflexiile zidurilor şi podelei de marmură lustruită şi de la cromul lucitor al obiectelor de baie şi al robinetelor. O duse la London Palladium ca să vadă Crazy Gang[91] şi, cu toate că nu avea nici cea mai mică idee cine erau acei interpreți, şi nici de ce audiența înghițea frazele lor atrăgătoare cu atâta încântare şi evidentă familiaritate, se trezi totuşi prinsă in mijlocul atmosferei şi ajunse curând să râdă şi să bată din palme împreună cu toți ceilalți. Leon descoperi şi plăcerile ceainăriilor Lyons Corner House, care păreau să fie prezente pe jumătate din străzile zonei centrale a Londrei.

---

91 Grup de comici britanici, activi în anii ’40.

— Aici ştiu cum să pregătească o cană de ceai ca lumea, spuse d aprobator. Bun şi tare, într-o ceaşcă simplă, îmi aduce aminte de armată.

Însă, chiar şi aşa, cu toate că atât Saffron, cât şi Leon făceau tot ce puteau ca să-şi păstreze moralul ridicat, amândoi aveau acelaşi gând, care li se învârtea în minte: Aş *vrea să fiu înapoi in Kenya.*

Însă amândoi merseseră prea departe acum ca să se răzgândească chiar dacă asta era ceva la îndemâna lor. Astfel că îşi dădură silința. Leon se trezi din nou ducându-se cu Saffron într-o altă expediție ca să cumpere mai multe uniforme şi echipament şcolar şi, întrebându-l pe administratorul de la Ritz unde se mergea pentru astfel de lucruri în Londra, fu îndrumat spre Daniel Neal, lider în îmbrăcămintea şcolară, al cărui magazin de top se afla în Piața Portman, chiar la nord de strada Oxford,

— O, Doamne, e imens! spuse Saffron când coborâră din taxi şi se văzură față în fața cu cele trei vitrine de sticlă, fiecare la fel de lată ca o casă tipic londoneză şi toate decorate cu manechini reprezentând şcolari îmbrăcați impecabil. Magazinul acoperea, pe lungime, jumătate din parterul şi primul etaj al unui masiv bloc modern, care ocupa mare parte dintr-o latură a pieții.

— Ei bine, cred că putem presupune că o să aibă tot ce îți trebuie, zise Leon, dornic să cumpere numărul maxim de obiecte necesare în numărul minim de magazine şi în cel mai scurt timp posibil. Haide, să vedem.

Intrară şi se opriră şocați în timp ce se uitau împrejur şi încercau să-şi dea seama unde anume ar fi putut să găsească lucrurile de care aveau nevoie. În partea cealaltă a încăperii, văzură o femeie îmbrăcată într-o elegantă rochie neagră. Stătea cu spatele la ei, însă dădea într-un mod evident indicații uneia dintre vânzătoare.

— Asta-i soluția, cineva cu autoritate, spuse Leon şi o luă către ea.

Femeia îşi eliberă deja subalterna, însă, fiind în mod evident genul perfecționist, care observa şi cea mai mică greşeală şi simțea nevoia s-o corecteze, se aplecă peste o masă, ajustând uşor un pulover expus.

— Mă scuzați, domnişoară, spuse Leon. Eu şi fiica mea avem nevoie de ajutor.

Femeia se îndreptă şi se întoarse cu fața spre ei. Pe chip îi apăru o expresie încurcată, privirea cuiva care tocmai văzuse ceva sau pe cineva într-un context complet nefamiliar, dar care totuşi ştie că e cineva cunoscut, fără să poată să înțeleagă în ce fel.

O mirare similară, care deveni jenă reciprocă, pentru că ambii adulți se găseau în aceeaşi situație, îl cuprinse pe Leon şi, pentru o clipa, el şi femeia se fixară unul pe celălalt, niciunul neştiind ce sa spună.

Apoi, Saffron realiză exact cine era femeia.

— Domnişoară Halfpenny! Sunt eu, Saffron Courtney... din Jo'burg. Am mers la Roedean.

Fața femeii se lumină brusc cu un zâmbet călduros şi deschis.

— Desigur! Ştiam că-mi amintesc de tine... şi de tatăl tău, de asemenea.

— Leon Courtney, spuse el, întinzând mâna. Nu cred că am făcut cunoştință într-un mod adecvat.

— Harriet Halfpenny... murmură ea. Hmm... nu ştiu daca ar trebui să fiu atât de familiară cu clienții mei, dar este, într-adevăr, o plăcere neaşteptată să vă întâlnesc din nou pe amândoi Pot să întreb ce vă aduce aici?

— Acelaşi lucru care ne-a adus şi la ultimul magazin în care v-am văzut uniforme de şcoală pentru Saffron.

— Pot să întreb ce şcoală anume?

— Aceeaşi, Roedean, spuse Saffron. Doar că cea din Anglia.

— Foarte bine atunci, o să ai nevoie de un sacou albastru, de fuste albastre, de bluze albe şi de o cravată dungată conform culorilor grupei tale.

— Nu ştiu în ce grupă o să fiu. Totul a fost extrem de brusc, spuse Saffron.

— Nu contează, sunt sigură că poți să primeşti una potrivită chiar la şcoală. O să ai nevoie şi de încălțăminte, ciorapi, costum de gimnastică, desigur, ca şi de pijamale. Mă tem că, din acestea, avem o gamă limitată, îți sugerez Selfridges sau John Lewis daca vrei o selecție mai mare, şi tot aşa pentru halate şi lenjerie.

— O, Cerule… mormăi Leon.

Domnişoara Halfpenny se uită la Leon, apoi îşi întoarse privirea către Saffron, care ridica puțin din umeri şi spuse:

— Nu, suntem tot numai noi doi.

— Ați dori să mă ocup eu de tot, domnule Courtney? întrebă domnişoara Halfpenny. Din câte îmi aduc aminte, eu şi Saffron am reuşit să ne descurcăm destul de bine singure.

Leon era pe punctul să aprobe, dar apoi se răzgândi.

— De fapt, cred că o să vin cu voi. Când mă gândesc la toate pericolele pe care le-am înfruntat bărbăteşte, îmi pare puțin nepotrivit să mă feresc de câteva cumpărături.

— Bine zis, domnule! spuse domnişoara Halfpenny, aplaudând uşor.

Leon păru încântat de compliment, iar Saffron, observând modul cum îşi zâmbeau cei doi unul altuia, realiză brusc că uniforma ei şcolara era dintr-odată departe de a fi cel mai important lucru legat de expediția lor la cumpărături.

Se gândi la atenția de care dăduse dovadă tatăl ei ca să se îmbrace elegant şi sa arate bine îngrijit în zilele în care vizitaseră magazinul şcolii din Johannesburg şi la dezamăgirea lui atunci când i se spusese că domnişoara

Halfpenny fusese obligată să se întoarcă în Anglia. Se gândi la toate femeile care-i spuseseră ei că aveau să-i fie prietene: *însă domnişoara Halfpenny îmi este deja prietenă. Chiar îmi place de ea pentru că ştiu cât de drăguță este.*

În timp ce mergeau prin magazin, Saffron făcu tot ce putu ca să-l includă pe tatăl ei în conversațiile cu domnişoara Halfpenny şi se arătă încântată când acesta spuse lucruri care o făceau să râdă sau să zică „Chiar aşa, domnule Courtney". Pe Saffron o miră să descopere o latură complet nouă a tatălui ei. Era relaxat cu domnişoara Halfpenny, mai dispus să râdă de el însuşi şi chiar cochet într-un mod care era de-a dreptul dulce, pentru că era atât de evident că nici nu-şi dădea seama. *Îl face fericit,* se gândi Saffron. După care, *Dar ce ar spune lumea dacă Leon Courtney s-ar însura cu o vânzătoare?* Şi apoi, *Cui îi pasă ce cred alții? Este persoana potrivită pentru et asta-i tot ce contează. În orice caz, nu e o vânzătoare, e administratoare. Iar tati urăşte oricum snobii, aşa că, gata cu asta.*

Până în momentul în care domnişoara Halfpenny adună pe tejghea toate hainele noi ale lui Saffron, în timp ce mai mulți subalterni le împachetau în pungi, Saffron decisese că era treaba ei să-i țină pe cei doi adulți tot mai aproape unul de celălalt, cât timp avea să fie nevoie pentru ca amândoi să înțeleagă că asta era cel mai bine pentru ei. Tocmai se gândea cum să facă asta, când domnişoara Halfpenny spuse:

— Sunt foarte multe pungi. Dacă nu vreți să vă încurce, le pot trimite oriunde stați.

— Mulțumesc, spuse Leon. Stăm la...

— O, nu-ți face griji, tati, simt sigură că ne putem descurca, îl întrerupse Saffron, fiind absolut sigură că, dacă domnişoara Halfpenny ar fi ştiut că stăteau la Ritz, ar fi simțit imediat că erau mult peste poziția ei şi ar fi abandonat orice gând legat de vreo romanța.

— Bine, dacă nu te deranjează să duci două sacoşe şi tu, draga mea.

— Deloc, spuse Saffron.

Apoi, simţind că era nevoie de un act puternic şi focalizat, zise:

— Aţi dori sa luaţi ceaiul cu noi, când terminaţi lucrul, domnişoară Halfpenny? Ar fi atât de frumos pentru noi să vorbim cu altcineva care cunoaşte Africa. Iar tati a făcut o pasiune absolută pentru ceainăriile Lyoris Corner Houses.

— Sunt de acord, sunt nişte locuri admirabile, zise domnişoara Halfpenny. Însă termin abia la ora cinci şi sunt sigură că aveţi lucruri mai bune de făcut în această după-amiază decât să luaţi ceaiul cu mine.

Leon nu spuse nimic. Saffron, care stătea lângă el, cu tejgheaua între ei şi domnişoara Halfpenny, îl lovi cu putere în gleznă, ca şi cum ar fi dat pinteni unui cal ca să-l facă să acţioneze.

— Prostii! spuse el, rezistând cu nobleţe tentaţiei de a-şi lovi, la rândul său, fiica. Nu mă pot gândi la altceva mai plăcut.

Domnişoara Halfpenny se gândi la invitaţie.

— Este convenabil pentru voi Piccadilly Circus? întrebă ea.

— Absolut, este la câţiva paşi de hotelul nostru.

— Foarte bine atunci, spuse domnişoara Halfpenny, reluându-şi aerul profesionist obişnuit. Ştiţi Trocadero din Piccadilly Circus? Are o intrare magnifică, cu coloane foarte mari şi un fronton deasupra, exact ca un templu grecesc. E de-a dreptul o atracţie turistică. Şi este condus chiar de Lyon's, precum Corner Houses, aşa că ceaiul ar trebui să vă placă.

— În cazul asta, eu şi Saffron o să vă aşteptăm la 17:30 la intrarea magnifică. Cum vi se pare?

— Extraordinar de distractiv, spuse Harriet Halfpenny.

— Bine ați venit Ia Troc, spuse domnişoara Halfpenny când îi întâlni pe Leon şi Saffron.

— Ce bine arătați! spuse Leon.

— Mulțumesc!

— Îmi place părul dumneavoastră, domnişoară Halfpenny, spuse Saffron. Este atât de drăguț lăsat în jos.

Observase imediat că domnişoara Halfpenny îşi desfăcuse părul, care cădea acum în valuri castanii în jurul feței sale ovale, îşi pusese şi mascara şi *liner* în jurul ochilor ei de culoarea alunei, se rujase şi adăugase fard de obraji Saffron era încântată. *Vrei să arăți bine pentru el. Şi chiar arăți!*

— Deci asta este. Ştiam că e ceva diferit, spuse Leon. Ei bine, este oricum foarte drăguț. Acum, se pare că sunt mai multe camere în care putem merge. Ce sugerați?

— Asta depinde, spuse domnişoara Halfpenny, îți plac muzica şi dansul, Saffron?

— O, da, dar nu ştiu să dansez. N-am învățat niciodată cu adevărat cum s-o fac.

— Atunci e timpul să înveți. Urmați-mă!

Interiorul de la Trocadero semăna mai mult cu o sală de operă decât cu un salon de ceai. O scara mare, cu covor roşu şi decorată cu picturi murale care reprezentau legenda regelui Arthur şi a cavalerilor mesei rotunde, se ridica din inima clădirii, încolăcindu-se în jurul unei statui de bronz a unei zeițe clasice, care ținea în sus o flacără făcută să semene cu văpaia unei torțe. La baza scărilor şi de-a lungul balustradei de la primul etaj, răsăreau din ghivece şi urne frunze de palmier. Acolo se afla un bar splendid, cu un semn la intrare pe care scria „Doar pentru domni".

— Asta chiar că mă face să vreau să intru, îi şopti Saffron domnişoarei Halfpenny când trecură pe lângă el.

— Nu cred că pierdem foarte multe, răspunse ea.

Saffron auzi o trupă de jazz, care cânta undeva în clădire. Muzica crescu în intensitate pe măsură ce se apropiau, apoi intrară într-un salon mare. Măsuțe rotunde, pline de oameni, erau apropiate unele de altele, iar singurul spațiu liber era rezervat pentru ringul de dans, dintr-un lemn strălucitor. Saffron privi în sus şi văzu trupa, aşezată la balconul care înconjura camera, unde se găseau alte mese şi de unde cei care luau cina puteau să privească la scena de dedesubt.

— Să mergem acolo sus! spuse ea, arătând înspre balcon.

— Scuzați-mă, spuse Leon, şi plecă să-l caute pe şeful de sală.

— Deci... asta este Sala Imperială, îi spuse domnişoara Halfpenny Iui Saffron. Cum ți se pare?

— Este uimitoare. Sunt atât de bucuroasă că ați sugerat-o.

— Ah, cred că avem unde merge. Tatăl tău ne cheamă.

Leon le făcea semne evidente cu mâna din cealaltă parte a sălii. Stătea lângă un bărbat grăsuț şi cu mustață, îmbrăcat într-o uniformă neagră.

— *Ah, cosi belle signorine!*[92] exclamă şeful de sală. Domnule, nu mi-ați spus ca soția şi fiica dumneavoastră sunt atât de frumoase.

— Ei bine... începu Leon.

După care se opri şi, în loc de asta, spuse:

— Sunt de-a dreptul minunate, nu-i aşa?

Bravo, tati! se gândi Saffron în timp ce-l urmă pe scări pe şeful de sală.

— O clipă, spuse acesta când ajunseră la balcon.

Bătu din degete, chemând, ca prin magie, doi chelneri. Apoi dădu instrucțiuni într-o cascadă de cuvinte şi

---

92 „O, ce domnişoare drăguțe!” în limba italiană, în original.

gesticulații şi, printr-un alt act de prestidigitație, un loc liber apăru acolo unde înainte nu fusese nimic, iar acesta fu ocupat de o masă, chiar lângă balustradă, acoperită cu o față de masă de un alb strălucitor, de tacâmuri lustruite şi de pahare strălucitoare.

— Domnul doreşte să bea ceva? întrebă şeful de sală după ce se aşezară cu toții.

Leon se uită la ceas.

— Hmm... foarte aproape de ora şase. Este totuşi prea târziu pentru ceai, nu crezi? O sticlă de şampanie e foarte potrivită.

Pe un stand din apropierea mesei apăru o frapieră, urmată de un picolo care scoase cu abilitate dopul, turnă şampanie pentru toți trei – Saffron era încântată ca tatăl ei nu-l oprise pe chelner în timp ce acesta îi umplu paharul după care aşeză sticla în frapieră.

— Sănătate! spuse Leon, ridicând paharul. Pentru Africa... şi Londra... şi pentru tine, domnişoară Halfpenny. Unde am fi fără tine?

— Într-un loc nici pe departe atât de drăguț, spuse Saffron, ridicând paharul.

Conversația nu încetă nici măcar pentru o secundă în timp ce îşi consumară băuturile. Apoi, domnişoara Halfpenny spuse:

— Cred că a venit momentul sa te învăț câțiva paşi de dans, Saffron.

— Cum? în fața tuturor acestor oameni?

— Du-te, spuse Leon. Te provoc.

— Promiți să nu râzi dacă sunt fără speranță?

— Promit O să stau aici, sus, privindu-vă pe amândouă din depărtare.

Cele două femei se duseră jos pe ringul de dans, unde şase cupluri dansau pe valsul cântat de formație.

— Eu o să fiu bărbatul, spuse domnişoara Halfpenny. Începem prin a-ți pune mâna dreaptă în mâna mea stângă... bine. Apoi, pune-ți mâna stângă pe umărul meu drept... excelent. Acum uită-te pur şi simplu la picioarele mele şi încearcă să le urmăreşti cu ale tale ca şi când te-ai uita într-o oglindă. Şi pornim!

Începură să se mişte pe ring şi, după câțiva paşi, picioarele lui Saffron se încâlciră fără speranță, iar degetele de la picioare ale domnişoarei Halfpenny usturau de cum fuseseră călcate.

— N-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta, protestă Saffron.

— Ba da. Acum încearcă din nou.

La a şasea încercare, Saffron stăpânea deja pasul de bază. La finalul celui de-al doilea cântec, se mişca aproape grațios. Când se încheie cântecul, privi în sus spre balcon şi-l văzu pe tatăl ei aplaudând. Încuviință uşor înspre ea ca să-şi arate aprobarea. Apoi, în timp ce muzica porni din nou, îl văzu cum se ridică de la masă şi cum se îndreptă pe balcon către scări. Şi domnişoara Halfpenny îl văzuse. Coborâră la marginea ringului de dans şi-l aşteptară pe Leon să li se alăture.

Acesta ajunse câteva momente mai târziu.

— Bravo, Saffron, ai învățat foarte repede. Sunt impresionat. Acum e momentul să încerce şi bătrânul tău tată împiedicat. Aş putea avea plăcerea următorului dans, domnişoară Halfpenny?

— Da, spuse ea. Puteți.

O luă în brațe, iar Saffron văzu că tatăl ei nu era deloc împiedicat şi că nici nu semăna cu un om bătrân. În timp ce păşiră pe ringul de dans şi li se alăturară celorlalte cupluri, Leon o conduse pe domnişoara Halfpenny cu un aer plin de siguranță, iar ea, observă Saffron, reacționă relaxându-şi umerii şi mulându-şi corpul pe al lui, doar puțin, însă de

ajuns. Îşi dădu capul pe spate, uitându-se la el, ochii li se întâlniră, iar Saffron observă imediat scânteia dintre ei, legătura instantanee.

Saffron urcă scările, cu picioarele abia atingând treptele de sub ele, atât de fericită, încât era aproape ca şi cum ea ar fi fost cea care se îndrăgostea. După toți aceşti ani, tatăl ei găsise în sfârşit pe cineva. Saffron îşi ridică ochii de parcă s-ar fi uitat la cer. Se întrebă dacă mama ei se uita în jos, la ei. Ştia că, dacă ar fi făcut-o, şi ea ar fi fost fericită.

Şcoala rezervase două vagoane în trenul de Brighton, iar peronul din gara Victoria era plin de eleve şi de părinții lor, care îşi luau la revedere. Ca şi celelalte fete, Saffron era deja îmbrăcată în uniforma ei, întrucât regulile şcolii se aplicau din clipa în care fetele se urcau în tren. Leon îi dădu un bacşiş hamalului din gară care urcase bagajul lui Saffron, după care se întoarse spre ea şi spuse:

— Noroc, fetița mea! Sper să ai parte de un prim trimestru splendid. Stai la locul tău, lucrează din greu, fii fermecătoare cum eşti de obicei şi sunt sigur că o să-ți dai seama că te-ai adaptat foarte repede.

— Nu-ți face griji, aşa o să fac, răspunse Saffron. Şi tati...

— Da?

— Îmi place foarte, foarte mult de domnişoara Halfpenny.

— Atunci se pare că suntem de acord, pentru că şi mie îmi place de ea.

— Ştiu. Şi nu mă deranjează deloc.

— O, acum nu te deranjează? rânji Leon. Cât de amabil din partea ta! Acum vino aici şi îmbrățişează-ți tatăl!

Saffron se strecură în brațele tatălui ei, se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, după care, în cele din urmă, îi spuse la revedere. O clipă mai târziu, era în tren, unde îşi întoarse imediat gândurile către şcoală şi trimestrul pe care-l avea

înainte, fără să se mai gândească ia tatăl pe care-l lăsa în urmă.

Prima ei problemă era unde să se aşeze. Fiecare compartiment în care se uită era plin cu fete, zumzăind a conversaţie, reluându-şi prieteniile după săptămânile de despărţire din timpul Crăciunului. În sfârşit, ajunse la unul în care se afla o singură fata. Era blondă, iar Saffron remarcă faptul că, în timp ce toate celelalte fete păreau să-şi fi găsit moduri prin care să-şi relaxeze puţin uniformele mult purtate, dintre care unele erau pe punctul să arate neîngrijit, uniforma acestei fete era la fel de elegantă ca una abia croită. Saffron era oarecum conştientă de propria-i prezenţă în uniforma imaculată şi simţise ochii iscoditori care se întorceau în direcţia ei şi şuierăturile înfundate în timp ce fetele speculau în legătură cu cine ar fi putut fi fata cea nouă. Cu toate astea, probabil că nu era singură. Deschise uşa compartimentului şi păşi înăuntru.

— Te deranjează dacă stau aici? spuse ea, indicând locul opus celui pe care era aşezată fata cea blondă.

— Deloc, te rog, răspunse fata.

Părea puţin stresată şi avea un accent străin, deşi Saffron nu reuşi să-l identifice.

— Bună, spuse ea. Eu sunt Saffron Courtney.

— Bună ziua, Saffron. Numele meu este Francesca von Schöndorf.

— O, eşti germană?

Francescăi îi căzu faţa.

— Da, oftă ea, de parcă ar fi ştiut că asta nu era o informaţie bine primită.

— Şi tu eşti nouă? întrebă Saffron.

— Nu, am fost deja la Roedean un trimestru.

— Eu abia acum încep. Am fost la celălalt Roedean, în Africa de Sud.

— Există un Roedean în Africa?

Francesca era uimită de o asemenea idee.

— N-am ştiut. Deci eşti sud-africană, ja[93].

— Nu, vin din Kenya. Deci cum e şcoala?

— Aş zice că dificila, recunoscu Francesca. Profesorii sunt foarte buni, da, iar amplasarea clădirii, remarcabilă, pe dealuri, chiar lângă mare, cum spui… *Klippen*[94]*?*

— Stânci?

— Da, desigur, stânci. Aşa că marea este foarte frumoasă, cu toate că arată deseori gri pentru că şi cerul este gri…

Saffron râse.

— Ştiu! în Anglia totul e gri!

Pentru prima oară, Francesca se relaxă suficient încât să zâmbească.

— Şi eu cred asta!

— Dar celelalte fete? ’

Zâmbetul Francescăi deveni o grimasă.

— Nu atât de bine… vreau să spun că multe fete sunt foarte drăguțe. Dar sunt unele care nu mă plac.

— Serios? De ce nu?

— Pentru că sunt germană. Poate că au tați care au murit în război sau cred că toți germanii sunt nişte monştri, însă, în orice caz, îmi dau de înțeles ca nu sunt bine primită.

— Cred ca asta e insuportabil! Mie mi se pare că sunt pur şi simplu agresive. Caută orice scuză ca să fie oribile cu alte fete, aşa că se iau de tine pentru că eşti germană.

— Da, probabil că aşa e. Desigur, nu pot să le spun părinților mei despre ce se întâmplă. Nu m-ar crede, pentru că ei au mulți prieteni şi rude în Anglia. Tata l-a cunoscut pe *Kaiser* şi, fireşte, bunica însăşi a *Kaiserului* a fost regina Victoria a Angliei. De fapt, şi bunica mea a fost englezoaică.

---

93 „Da“, în limba germană, în original.

94 În limba germană, în original.

— Ce coincidență! Bunica mea a fost germană.
— Pe bune? Nu mă tachinezi?
— Deloc. A fost mama mamei mele. N-am cunoscut-o niciodată pentru că a murit când mama era mică.
— O, asta e atât de trist! Dar mama ta îți poate spune despre ea, nu-i aşa?
Saffron ridică din umeri.
— Nu, mama a murit când aveam şapte ani.
— O, îmi pare atât de rău!
— Este în regulă. Nu aveai de unde să ştii. Dar spune-mi totul despre familia ta. Este impresionant că tatăl tău îl cunoaşte pe *Kaiser,* Este un om foarte important?
Se dovedi că era. Familia von Schöndorf era o veche familie bavareza, cu toate că, vorbind despre palate şi castele, Francesca lăsă impresia că ai ei nu mai erau la fel de bogați sau de puternici cum fuseseră odată şi că erau tot mai constrânşi să vândă portrete şi obiecte de familie sau proprietăți doar ca să se descurce cu cele necesare. Cât despre Francesca, era încântată de descrierile Lusimei, aşa cum i le făcuse Saffron, şi uluită când aceasta îi povestise despre întâlnirile cu rinoceri, elefanți şi chiar şi lei ca fiind evenimente zilnice.
Cele două fete discutară tot drumul până la Brighton şi apoi în autobuzul care Ie duse la şcoală. Stătură împreună în şir, în timp ce fetele şerpuiau toate prin fața profesorilor care erau, aşa cum dicta obiceiul şcolii, aliniați să strângă mâna fiecărei eleve din şcoală, după care Francesca, spunându-i deja lui Saffron că cei din familia ei îi ziceau Chessi, îi arătă împrejurimile. Ambele fete ştiau acum că aveau cel puțin o persoană lângă care să se poată aşeza oricând, iar la începutul oricărui trimestru şcolar, asta conta cel mai mult.

Leon merse pe jos prin Green Park până la Ritz, bucuros de şansa de a-şi dezmorţi picioarele. Simţea că este foarte agitat şi trebuia să scape de această senzaţie. *Cerule, mă simt ca un puştan,* se gândi. *Revino-ţi, omule!*

Mai devreme, în acea zi, în timp ce Saffron era ocupată cu împachetatul, trimisese un mesager la magazinul Daniel Neal, cu o notiţă adresată domnişoarei Halfpenny, în care o invita să ia cina împreună cu el la Ritz. Mesagerul fusese instruit să aştepte răspunsul ei şi se întorsese la hotel cu acesta.

„îţi mulţumesc pentru invitaţia minunată, însă destul de neaşteptată“, scrisese cu o caligF.A.R.ie curată şi feminină domnişoara Halfpenny. „Trebuie să mă gândesc la asta. Dar o să-ţi trimit răspunsul cuvenit cât de curând posibil.“

Niciun răspuns nu sosise înainte ca Leon s-o conducă pe Saffron la tren. Trimisul fiicei lui la şcoală îi ocupase mintea până în momentul când ea se urcă în tren, dar în clipa în care cuvintele de rămas-bun se încheiată, atenţia lui Leon, ca şi aceea a lui Saffron, se mută într-o altă direcţie: în cazul lui, direct înapoi la domnişoara Halfpenny. Ieşi din parc pe poarta dinspre Piccadilly, o luă la dreapta şi trebui să se abţină să n-o ia la fugă pe ultimii metri ai străzii, pe sub arcadele hotelului, prin intrarea centrală şi apoi până la recepţie.

— E vreun mesaj pentru domnul Courtney? întrebă el când ajunse la destinaţie, străduindu-se să pară dezinvolt.

Tânărul din spatele biroului fu nevoit să se concentreze tare, de parcă şi-ar fi smuls cea mai adâncă urmă de amintire înainte să poată, în sfârşit, să răspundă:

— Da, cred că-mi amintesc ceva, domnule. Scuzaţi-mă o clipă.

Se îndepărtă ca să se consulte cu un funcţionar mai în vârstă şi mai impunător, din partea cealaltă a biroului,

tânărul se întoarse cu o hârtie la care se uită înainte să spună:

— Domnişoara Halfpenny v-a căutat la telefon, domnule. Ea spune că este încântată să accepte invitația dumneavoastră şi că vă veți întâlni pentru cină la ora opt.

— Veşti excelente! spuse Leon şi presă o bancnotă de zece şilingi în mâna tânărului.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, domnule, mulțumesc mult! Vă doresc o seară dintre cele mai plăcute!

Leon se duse la frizerul hotelului pentru o tunsoare îngrijită şi pentru ca obrajii să-i fie bărbieriți cât de bine putea s-o facă o lamă mânuită la perfecție. Fu precaut şi-şi curăță şi calcă atât cămaşa pentru ocazii speciale, cât şi costumul de seară, afişând o imagine de eleganță masculină când coborî scările, la ora şapte şi jumătate. Acelaşi membru al personalului se afla încă în spatele biroului şi fu foarte dornic să ajute când fu întrebat dacă putea s-o îndrume pe domnişoara Halfpenny spre Palm Court când avea să ajungă. Leon o luă înainte şi rezervă o masă ascunsă în cel mai discret colț pe care-l putu găsi, ceea ce nu era o treabă uşoară într-un salon vopsit în alb, roz şi auriu, cu un tavan de sticlă şi cu ziduri pline cu oglinzi, al căror singur scop era ca oaspeții să poată privi în jur şi să fie priviți. Apoi îşi comandă un whisky cu gheață şi aşteptă sosirea invitatei lui.

Harriet Halfpenny coborî din taxi, îi dădu un şiling uşierului care îi deschisese portiera şi rămase o clipă în picioare pe trotuar în timp ce-şi aduna gândurile. Se forță să şi țină capul sus şi să intre în Ritz de parcă ar fi fost al ei. Prima destinație fu garderoba, unde îşi lăsă paltonul, care brusc păru jenant de ieftin şi de uzat, cu toate că era o haină foarte bună şi călduroasă. Apoi se duse la toaletă şi

îşi inspecta fața. Întârzierea ei în a-i răspunde invitației lui Leon Courtney nu era din pricina vreunei rețineri de a-l vedea. Nu-şi putea, pur şi simplu, imagina cum să intre în Ritz în rochia pe care o purta la serviciu. În pauza de prânz, fugise la Selfridges şi cheltuise o sumă de bani mult dincolo de posibilitățile ei, de fapt, una care avea s-o reducă în următoarea lună la un trai minimal, pe o rochie lungă de seară, din mătase verde. Harriet nu se gândea c-ar avea corpul unei mari seducătoare, însă era destul de înaltă, cu mâinile şi picioarele lungi şi, mulțumită anilor mulți de membră a duhului local de *netball,* îşi păstrase o siluetă destul de subțire.

Avea sânii fermi şi chiar mai plini decât s-ar fi aşteptat de la constituția ei zveltă din naştere şi cu şoldurile înguste. Şi acum, că se uită la ea, rochia părea să-i vină foarte bine, iar toate atuurile pe care le avea erau expuse în avantajul ei. *Eşti ce trebuie, fato,* spuse către reflexia ei din oglindă. *La atac cu tine.*

Se duse la biroul de la recepție, nu se putu abține să nu zâmbească atunci când tânărul din spatele lui îi spuse că domnul Courtney avea să fie *foarte* încântat s-o vadă şi se îndreptă spre Palm Court. Se strădui să nu-i pice fața când intră, pentru că salonul era somptuos. Palmierii după care era numit salonul încercuiau pe margine, din Ioc în loc, camera, însă ochii i se izbiră de un centru floral imens din mijlocul acesteia, care avea o bordură din trandafiri roz colosali, a căror înflorire părea să sfideze iarna de afară.

Harriet îl căută pe Leon Courtney. Şi apoi, iată-l, în colțul îndepărtat, ridicându-se ca s-o salute. *Doamne, ce bărbat arătos eşti!* gândi ea. Cu înălțimea lui, cu umerii lăți şi cu smochingul perfect croit, Leon avea o statură impozantă. Însă ei îi plăcea fața Iul Pielea aceea puternic bronzată îi făcea pe toți englezii din jurul lui să arate palizi şi lipsiți de culoare. Îi punea în evidență albul dinților puternici şi

drepți, în acelaşi fel în care liniile din jurul ochilor îi încadrau privirea întunecată şi curată. Oh, ochii aceia! Erau în ei şi putere, şi inteligență, şi căldură, şi sugestia unei furii potențiale, dar era şi tristețe.

Acesta era un bărbat a cărui soție murise şi nu fusese niciodată înlocuită, cu toate că, sigur, trebuie să fi încercat cu suficiente femei. Aşa că de ce credea ea, o fată trecută, care lucra într-un magazin, că avea o şansă, în vreme ce toate celelalte eşuaseră? Era o presupunere absurdă sau, cel puțin, ar fi trebuit să fie. Însă Harriet văzuse cum se uitase la ea când credea că atenția ei era îndreptată în altă parte. Ştia cât de mulțumită fusese Saffron s-o vadă şi cât de mult ar fi contat pentru tată aprobarea ei. Saffron fusese cea care luase conducerea în numele tatălui ei, purtându-se ca o pețitoare, însă nimic din toate astea nu mai conta cu adevărat acum. Tot ce conta era sentimentul care o umpluse când Leon o prinsese de mijloc pentru prima oară pe ringul de dans la Troc, privirea din ochii lui când se uită la ea şi dovada dară că era excitat când îi apăsă corpul de al lui.

Acum o văzuse şi i se aşeza pe față un zâmbet larg, cu o expresie de pură bucurie băiețească. *Este încântat să mă vadă!* se gândi ea, după care se salutară, fără să fie siguri dacă să-şi strângă mâna, să se sărute sau ce anume să facă.

— Aminteşte-mi, cum ți-am spus alaltăseară la Troc că arăți? întrebă Leon.

— Ai spus că arăt drăguț.

— Aşa am spus?

O privi din nou, iar acum ochii îi transmiteau un mesaj cu totul nou, pe care Harriet nu-l mai văzuse niciodată înainte în ei. Acum erau înfometați, prădători, penetrând atât de adânc în ea, încât fu nevoită să se prindă de partea de sus a scaunului de lângă ea de teamă ca genunchii să nu-i cedeze complet dacă n-ar fi făcut-o.

— Ei bine, draga mea, acum nu arăți „drăguț“ Arăți absolut răvăşitor.

Pulsul lui Harriet o luă razna în timp ce el continua s-o sfredelească. Simți o căldură topită între picioare în vreme ce un diavol mic din interiorul capului ei spunea: *Aruncă-mă pe masă şi posedă-mă acum!* Dar, după aceea, Leon zâmbi, vraja se rupse, iar el zise:

— Am comandat cocktailuri cu şampanie pentru amândoi. La fel ca data trecută… doar că puțin mai incitant.

Harriet se aşeză, îşi adună iarăşi gândurile sorbind din băutură şi apoi, încercând din răsputeri să sune ca o femeie sofisticată care face o conversație politicoasă, întrebă:

— Aici stai cât timp eşti în Londra?

— Eu şi Saffron am luat un apartament. Să fiu sincer, e cam elegant pentru mine. În sufletul meu, sunt un african bătrân şi neîngrijit.

— Nu arăți foarte neîngrijit.

El dădu din umeri,

— Asta îți face armata, te învață să arați elegant când e nevoie. Sincer, aş fi la fel de fericit dacă aş dormi sub stele, lângă un foc bun de tabără. Însă asta nu e tocmai vremea potrivită pentru aşa ceva, sau locul, aşa că iată-mă. Oricum, a fost frumos pentru Saffron.

— E o fata minunată!

— Da, este…

Leon făcu o pauză şi privi din nou spre Harriet, poate nu cu tot atâta foame, însă, totuşi, ochii îi erau întunecați şi serioşi când spuse:

— Ştii, şi ea are o părere foarte bună despre tine. Este, ah… este prima oară când a simțit aşa pentru cineva. Vreau să spun, de când a murit mama ei.

Harriet ştia foarte bine că Leon vorbea despre el în aceeaşi măsură în care vorbea despre Saffron.

— Uite, domnule Courtney…

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Leon.
— Foarte bine, Leon…
— Trebuie să-ți zic în continuare domnişoara Halfpenny? întrebă el cu o privire plină de tachinare, înainte ca ea să poată să continue.
— Nu, chicoti ea. Spune-mi Harriet.
— Foarte bine, atunci, Harriet să fie. Ce voiai să-mi spui înainte să te întrerup atât de nepoliticos?
— Doar asta: eşti evident un om de foarte mare succes. Zbori din Africa în Anglia într-o clipită şi închiriezi un apartament la Ritz. Costumul e bine croit..
— De un minunat domn indian din Nairobi care nu-mi ia aproape niciun ban…
— Ei bine, de oriunde l-ai lua, ideea e că tu eşti cine eşti, iar eu sunt numai o fată bătrână, de treizeci şi cinci de ani, care lucrează într-un magazin. Şi nu-mi dau seama cum aş putea să sper să fiu demnă de tine,
— Dacă tu eşti o fată bătrână de treizeci şi cinci de ani, eu sunt un văduv de patruzeci şi opt, aşa că suntem chit, răspunse el. Cât despre munca în magazin, să-ți spun cum o văd eu. Respect pe oricine se scoală dimineața, se ridică şi lucrează toată ziua pentru un salariu zilnic cinstit. Te admir că-ți faci treaba şi, aş adăuga, că o faci al naibii de bine, mult mai bine decât orice amețită din înalta societate care trăieşte după tăticul sau soțul ei, sau după fondul fiduciar, şi nu pune mâna să ajute niciodată, în toată viața ei. Uite ce e, Harriet, o să-mi pun cărțile pe masă. Ştiu… La naiba, probabil am ştiut-o din prima mea zi în Johannesburg… că nu eşti doar cea mai atrăgătoare femeie pe care am cunoscut-o în Dumnezeu ştie cât timp, dar eşti şi cea mai bună femeie. Eşti puternică şi independentă, dar şi bună, amuzantă şi afectuoasă. Am văzut cum ai abordat-o pe Saffron atunci, prima oară, cum te-ai ocupat de ea şi ai făcut-o să se simtă în largul ei. M-am gândit la toate

celelalte femei pe care Ie cunosc, pentru că n-am fost uşă de biserică, crede-mă. Niciuna dintre ele n-a reuşit vreodată să se înțeleagă atât de bine cu Saffy, oricât de tare a încercat, aşa cum ai făcut-o tu din prima clipă în care ai cunoscut-o. Asta mi-a spus o mulțime de lucruri despre ce fel de femeie eşti.

— Mulțumesc, murmură Harriet, care descoperi brusc că voia să plângă.

— Nu trebuie să-mi mulțumeşti. Eu ar trebui să-ți mulțumesc *ție.* A treia oară când eu şi Saffy ne-am întors în Jo'burg, mi-am spus că o să-mi adun puterile şi o să te invit la o băutură, să luăm cina sau ceva de genul ăsta. Apoi, femeia de acolo mi-a zis că te-ai întors în Anglia, iar eu mi-am dat cu pumnii în cap. Nu-mi venea să cred ca am fost atât de prost şi că te-am lăsat să pleci. Dar acum eşti aici şi-mi oferi o a doua şansă. Şi, crede-mă, Harriet, intenționez să profit de ea.

Făcu o pauză.

— Asta e tot ce am de spus, adăugă el cu un zâmbet dulce şi autocritic.

— Fii fără grijă. Atât a şi trebuit să spui.

— Bine. Acum, sa comandăm nişte mâncare? Nu ştiu tu, dar eu sunt lihnit.

Harriet nu se culcă cu Leon Courtney în acea noapte, deşi era extrem de tentată. Refuzându-şi sieşi întocmai cum îi refuza lui, îşi limită intimitatea la un sărut scurt când îşi luară la revedere, în vreme ce uşierul chema un taxi. După cea de-a doua cină, îl lăsă să-i vadă casa şi se bucură să-l sărute mai lung şi să-i lase mâinile să-i exploreze aproape – dar nu chiar – fiecare bucățică din corpul ei pe bancheta din spate a taxiului, în timp ce erau duşi la modesta ei căsuță cu terasă, aflată în periferia cu adevărat demodată Fulham. Moştenise locul de la mama ei, care murise la un an după ce ea se întorsese în Anglia. Lui Harriet îi fusese ruşine de

propriul sentiment de recunoştinţă pentru moartea mamei ei: însemna că era liberă să acţioneze după cum dorea.

La a treia întâlnire merseră la cinematogF.A.R., ca o pereche de tineri care se curtează. Filmul pe care îl aleseseră era *Cele 39 de trepte*[95]. Toate prietenele lui Harriet spuneau că era extrem de bun, dar ea ieşi din cinematogF.A.R. prea puţin edificată, pentru că îşi petrecuse mare parte din film giugiulindu-se cu Leon, care se afla lângă ea, în loc să se uite la aventurile de pe ecran ale lui Robert Donat.

Continuată în acelaşi fel încă două săptămâni, amândoi delirant de fericiţi, însă tot mai frustraţi. Leon era generos, bun, amuzant şi nici măcar o dată nu o făcu să se simtă de parcă i-ar fi datorat ceva pentru cinele pe care i le comanda, pentru rochiile cumpărate pentru aceste cine şi apoi pentru o pereche de cercei şi un colier de perle care să se asorteze cu rochiile.

— Fără tine, aş fi singur, plictisit şi complet lipsit de idei încotro s-o apuc, spuse el. Sunt cel mai fericit bărbat din Londra!

Harriet descoperi că voia să-i spună lui Leon dacă i se întâmplase ceva amuzant, dacă vedea o ştire într-un ziar despre care ştia că l-ar interesa sau chiar dacă fusese forţată să îndure un client extrem de nepoliticos şi avea, pur şi simplu, nevoie să-şi ia povara de pe inimă. Era fascinată de viaţa pe care o dusese Leon în Africa, iar când vorbea despre moşia lui Lusima, îşi dorea s-o vadă, nu numai pentru că ştia că ar fi diferit de orice altceva trăise în viaţă – mai sălbatică, mai frumoasă, plină de animale şi oameni extraordinari –, ci şi pentru că era locul lui şi el îl iubea atât de mult, iar ea îşi dorea să ia parte la acea iubire.

---

[95] The 39 Steps, regia Alfred Hitchcock, SUA, 1935, cu Robert Donat şi Madeleine Carroll.

Apoi, într-o zi, el spuse:

— Ți-ar plăcea să petreci un weekend la țara? Am fost invitat să-mi întâlnesc verii englezi. Au o casă în Devon. Se numeşte High Weald, a fost în proprietatea familiei din secolul al XVII-lea. N-am fost niciodată acolo, dar mi s-a spus că este minunat.

Se opri şi îşi lovi bărbia, simulând că se gândea la ceva.

— Hmm... sper că au îmbunătățit instalațiile de apă şi încălzire de când s-au mutat. Poate că au pus în funcțiune una sau două băi vechi, lucruri de genul ăsta.

Harriet chicoti.

— Credeam că eşti bărbatul dur care trăieşte pe afară şi doarme sub cerul liber. De ce ți-ar păsa de instalațiile de apa şi încălzire?

— Cred că m-am înmuiat de când te-am întâlnit.

— La minte, cu siguranță.

— Oricum, ți-ar plăcea să mă însoțeşti?

— Eşti sigur? Nu vreau să mă simt de parcă distrug o întâlnire familială.

— Termină, nu distrugi nimic. Le-am spus totul despre tine şi abia aşteaptă să te cunoască. Putem să pornim după ce îți termini munca vineri după-amiaza şi promit să te aduc înapoi în Londra în siguranță, la timp, luni dimineața. Te rog... chiar mi-ar plăcea foarte mult Şi înainte să întrebi, da, bineînțeles că o să ai camera ta. Nu suntem căsătoriți, iar membrii englezi ai clanului Courtney sunt maniaci cu eticheta. Deşi, îndrăznesc să spun, camerele noastre nu o să fie chiar atât de depărtate...

Harriet nu mai fusese niciodată la o petrecere ținută într-o casă la țară, însă citise suficiente romane încât să ştie că, în vreme ce etichetele sociale erau respectate cu scrupulozitate la supF.A.R.ață, toată lumea închidea ochii la ce se întâmpla după ce se stingeau luminile. Invitația lui Leon era o declarație de intenție.

— Da, spuse ea, sună minunat. Mi-ar plăcea să vin.

High Weald era cuibărită între nişte dealuri care se rostogoleau cu faţa spre mare. Pajiştile ei coborau până la o stâncă joasă, unde o cărare ducea la un golf mic şi nisipos. Într-o zi rece şi fără vânt de la sfârşitul lui ianuarie, cu un cer lipsit de nori ca în mijlocul verii, reflectat pe supF.A.R.aţa netedă a mării, acesta era un loc perfect pentru ca doi îndrăgostiţi să se plimbe mâna în mână, pentru ca un bărbat să-şi conducă în siguranţă femeia pe panta abruptă şi stâncoasă şi pentru ca amândoi să stea braţ la braţ şi să privească peste ape.

Acum, se purtau altfel unul cu celălalt, în felul în care se poartă doi iubiţi după ce corpurile le-au devenit unul, cu acea potrivire perfectă şi lipsită de efort a unei forme în raport cu cealaltă, care le spunea amândurora că erau făcuţi să fie împreună. Harriet îl trase pe Leon şi mai aproape de ea şi oftă mulţumită. Apoi, oftatul îi deveni căscat.

— Deja te-ai plictisit de mine?

— Doar obosită, spuse ea, cu vocea înfundată, fiindcă îşi ţinea capul pe jumătate îngropat în paltonul lui. M-ai epuizat complet, om viclean ce eşti.

— Ei bine, aerul proaspăt de mare ar trebui să te trezească. Haide...

O trase spre el.

— Respiră adânc de câteva ori, aşa trebuie!

Haniet făcu tot ce putu ca să-i fie pe plac, dar el continuă:

— Aşa, acum câteva exerciţii de înviorare. Zece salturi... Unu! Doi!

— Nu, n-o să fac asta, spuse ea, căscând sfidător încă o dată.

— Bine, ai câştigat... leneşo, spuse Leon.

Îşi încolăci din nou mâinile în jurul ei.

— Trebuie totuşi să recunoşti că a fost un mod foarte frumos de a te epuiza.

— Mmm, încuviinţă ea, iar ei se aplecă s-o sărute pe creştetul capului.

— Te iubesc atât de mult, Hattie, draga mea!

Ea îl privi.

— Şi eu te iubesc! Din toată inima mea. Şi iubesc felul cum mă săruţi, şi iubesc felul cum mă atingi, şi cum mă mângâi şi...

Se întinse şi-l mângâie între picioare, frecându-l încet cu mâna în sus şi în jos pe pantaloni până când îl simţi, după care spusei:

— Iar asta îmi place cel mai mult. Iubesc când eşti în mine, îţi iubesc gustul şi îţi iubesc mirosul.

Leon mormăi ca un leu leneş şi mulţumit.

— Vrei să ştii un secret? îl întrebă ea.

El încuviinţă, iar ea spuse:

— Îţi aduci aminte de prima noastră cină împreună, doar noi doi, de Ia Ritz?

— Cum aş putea să uit?

— Când ne-am salutat prima oară, felul cum te-ai uitat la mine, ce mi-a făcut asta... ai fi putut să mă ai chiar atunci, acolo.

— O sa te am acum, spuse Leon.

O conduse înapoi în partea de sus a plajei, unde nisipul era uscat. Apoi îşi dădu jos haina, o întinse pe nisip, iar Harriet se aşeză pe ea.

— Dumnezeule! murmură el, punându-se peste ea. E al naibii de rece. O să mă aleg cu degerături la penis.

Ea râse, torcând domol:

— Bărbat prostuţ ce eşti, de ce nu îl pui într-un Joc fierbinte?

El îşi duse mâna in jos, iar ea îşi desfăcu picioarele şi îşi ridică fundul pentru ca el să-i poată ridica fusta în jurul

coapselor şi să-i tragă ciorapii Ea îi dădu jos, iar mâna lui îi căută mijlocul moale, fierbinte, umed şi generos. Apoi fii rândul ei să-i caute nasturii de la şliț şi fanta chilotului, după care îl ținu în mână, în timp ce ei se eliberă de hainele care îl limitaseră, iar ea îi arătă cum să intre în ea, mormăind de plăcere primindu-l din nou.

Lui nu-i păsa deloc de frig. Şi nu-i păsa nici că erau în câmp deschis şi că, dacă orice membru de la petrecerea de familie ar fi coborât până la marginea stâncii, sigur ar fi fost văzuți. Nu-i păsa decât de dragostea lui şi de dorința pentru femeia lui Voia ca ea să simtă asta şi s-o ştie în moduri care mergeau mult dincolo de cuvinte. Voia ca ea să aibă parte de plăcere împreună cu el şi de la el, şi întreaga lui ființă era focusată pe ea, toate simțurile alertate la fiecare sunet, la fiecare mişcare pe care ea o făcea. O sărută şi ea îi întoarse sărutul, iar granițele dintre ei se topiră ca două acuarele pe o foaie de hârtie, unindu-se pentru a crea ceva complet nou. Acum era femeia lui şi nu aveau să fie niciodată separați.

— Căsătoreşte-te cu mine, spuse el. Te rog, te implor! Căsătoreşte-te cu mine!

— O, Doamne! murmură ea. Da.

După care vocea îi crescu în intensitate cu fiecare repetare: – Da, da, da, da, da!

Ceilalți membri de la petrecerea de familie fură încântați că weekendul fusese binecuvântat cu un eveniment atât de fericit. Şampania fu scoasă din pivnițe, sticlele deschise şi se făcură toasturi pentru cuplul fericit. Vineri seara, când Leon şi Harriet ajunseseră la High Weald, o făcuseră din postura de străini față de verişorii săi englezi. Însă formau un cuplu evident de încântător şi potrivit, iar fericirea lor era atât de contagioasă, încât, când veni timpul să-şi ia la revedere duminică după-amiază, ambele părți se simțeau ca o familie.

— Vă mulțumim atât de mult că ne-ați primit, îi spuse Leon gazdei sale, Sir William Courtney, în timp ce personalul încărca bagajele lui şi ale lui Harriet în maşina care avea să-i ducă să prindă trenul pentru Londra.

— Băiete drag, a fost o plăcere absolută. Nu ți se anunță în fiecare zi sub acoperiş o logodnă. Înainte să se termine săptămâna, numai despre asta se va vorbi în Devon, ține minte ce-ți spun. Şi bine făcut, bătrâne, Harriet e o fată splendidă. Ți-ai găsit o femeie excelentă.

Între timp, Harriet îşi lua rămas-bun de la Lady Courtney.

— Trebuie să ne promiteți amândoi că veniți să stați din nou înainte să plecați în Kenya, îi spuse gazda ei, strângându-i mâna lui Harriet ca să scoată în evidență ca era o invitație reală, nu o simplă amabilitate.

— Ne-ar plăcea, răspunse Harriet, gândindu-se cat de ciudat, dar şi cât de minunat era să fi devenit o jumătate a unui „noi“ după atât de mulți ani în care fusese „eu“.

— Şi aduceți-o şi pe Saffron cu voi. Abia aştept s-o întâlnesc!

Erau cu toții numai zâmbete în timp ce-şi fluturau mâinile în semn de la revedere, iar atmosfera fericită a durat tot drumul până la gara Exeter. Insă odată ce fură instalați în compartimentul lor de la clasa I, iar trenul îşi începu călătoria în timp ce apusul cădea peste ținutul Devonshire, Harriet deveni mai tăcută şi mai melancolică.

Inițial, Leon presupuse că era doar epuizată. Niciunul dintre ei nu dormise mai mult de câteva ore pe durata întregului weekend, iar nopțile le fuseseră oricum, numai odihnitoare nu. Însă, pe măsură ce timpul trecea, realiză că ceva o deranja în mod evident pe Harriet. Era prima oară când o vedea nefericită şi îl deranja foarte tare.

— Ce este, draga mea?

Ea suspină.

— Nu ştiu…

Leon cunoştea femeile suficient încât să nu creadă asta nici măcar pentru o clipă. Însă ştia şi că nu avea niciun sens să forțeze problema.

— Ei bine, dacă ai ceva pe suflet, poți să-mi spui. Te iubesc foarte mult, Harriet Halfpenny, şi nimic din ce spui n-ar putea să schimbe asta vreodată.

— Mă tem că asta ar putea s-o facă, zise ea, privindu-l cu atâta tristețe în ochi, încât el se simți nevoit să se întindă şi s-o ia în brațe.

— Draga mea Harriet, spuse el, sărutându-i părul şi mângâind-o cu delicatețe, încercând prin toate mijloacele pe care le avea la dispoziție s-o facă să se simtă în siguranță, iubită şi protejată.

Acum plângea şi, încă o dată, Leon se simți recunoscător pentru batista pe care o purta întotdeauna în buzunarul de la piept.

Aşteptă până când îi trecu plânsul, apoi se retrase puțin aşa încât s-o poată privi în ochi şi spuse foarte încet:

— Te rog să-mi zici. Vreau doar să te ajut.

— Sunt numai îngrijorată că o să fii dezamăgit de mine.

— Niciodată!

— E doar faptul că ți-aş fi spus înainte să mă întrebi dacă mă căsătoresc cu tine, dar tu…

Harriet reuşi să zâmbească uşor.

— M-ai luat prin surprindere.

— M-am luat şi pe mine prin surprindere, dacă tot veni vorba despre asta! Dar a fost o surpriză veselă şi frumoasă, nu crezi?

— O, da… cea mai frumoasă. Dar este ceva ce trebuie să-ți spun şi dacă te va face să te răzgândeşti, atunci n-o sa te învinuiesc sau n-o să ți-o iau în nume de rău.

În vocea lui Leon se strecură o notă de nelinişte.

— Ce m-ar putea obliga să fac aşa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, te rog să-mi spui. Chiar mă îngrijorezi.

— E destul de simplu, spuse Harriet, revenindu-şi. Când am fost foarte tânără, în timpul războiului, am avut un iubit.

Urma să ne căsătorim, dar a fost ucis în Ofensiva de 100 de zile[96], cu doar o luna înainte de Armistițiu. Însă venise acasă în permisie primăvara şi, ei bine, am fost însărcinată... şi am pierdut copilul... şi, şi... o, Leon, nu mai pot avea copii. N-o să fiu în stare să-ți ofer un copil!

Voința care o făcuse să-i poată spune povestea i se frânse, iar Harriet căzu la pieptul lui Leon, plângând în hohote.

— O, Harriet, fată prostuță, minunată şi frumoasă, nu mă deranjează asta. Nu mă deranjează deloc.

Ea se uită în sus, abia venindu-i sa creadă că e posibil aşa ceva.

— Serios?

— Serios... de fapt, mă întrebam cum să-ți spun că nu vreau să avem copii. Am crezut că o să fii extrem de dezamăgită. Parțial, din cauză că încep să-mi resimt puțin vârsta şi nu vreau să fiu un bătrân neputincios care le poate fi copiilor lui bunic. Dar adevărul adevărat este că am pierdut deja o persoană pe care am iubit-o foarte, foarte mult pentru că îmi purta copilul şi, pur şi simplu, n-aş suporta să te pierd în acelaşi fel. Chiar şi acum, după toți aceşti ani, o voce mică din capul meu îmi spune că eu am ucis-o pe Eva.

---

[96] Serie de acţiuni ofensive ale Aliaţilor, desfăşurate între 10 august şi 11 noiembrie 1918, care au dus la încheierea de facto a Primului Război Mondial.

— Dar n-ai făcut asta. Nu trebuie să gândeşti aşa, spuse Harriet, întinzându-se către Leon, şi inversând rolurile, pentru că ea era cea care-i oferea consolare.
— Ştiu că este o prostie, dar nu mă pot abține. Şi dacă ai fi însărcinată... ei bine, nu sunt sigur cum aş face față, ca sa fiu sincer. Aşa că nu trebuie să-ți faci nici cea mai mică grijă. Am fost binecuvântat cu o fiică minunată şi asta e destul pentru mine. Tot ce vreau de la tine, draga mea, eşti tu. În ochii mei, eşti perfectă şi o să te vreau până în ziua când o să mor.
— Cred că eşti la fel de prostuț ca mine, spuse Harriet, ghemuindu-se la pieptul bărbatului.
— Atunci suntem cuplul perfect, nu-i aşa? răspunse el.

Lui Saffron i se permise să părăsească un weekend şcoala ca să asiste la căsătoria tatălui ei. Leon se căsători cu Harriet în primăria din Chelsea, iar Saffron fu şi domnişoara de onoare, şi singurul invitat, pentru că acesta era un eveniment foarte intim. Luară apoi prânzul la Troc, unde domnul şi doamna Courtney dansară primul lor dans ca un cuplu căsătorit. De serviciu era acelaşi şef de sală care îi asistase şi înainte. Îl recunoscu imediat pe domnul cu cele două *„belle signorine“*, iar zâmbetul său nu făcu altceva decât să se lărgească şi mai mult când Harriet îşi ridică mâna stângă cu verigheta de aur şi cu inelul de logodnă cu diamant şi safir pe care i-l cumpărase Leon de la Garrard & Co, casa de bijuterii Mayfair ce servise familiile regale britanice în ultimele două sute de ani. Strălucea de fericire când spuse:
— Şi, de data asta, chiar sunt soția lui!
Mergeau cu toții mai departe, de la Troc la Victoria: Saffron să ia trenul înapoi spre şcoală, în vreme ce Leon şi Harriet se îmbarcară pe Simplon Orient Express pentru Veneția, însă înainte de asta, Saffron şi Harriet se retraseră

la toaletă ca să aibă o discuție privată, ca de la femeie la femeie.
— Am vrut doar să-ți mulțumesc, îi spuse Harriet când stăteau amândouă Ia oglindă, preocupate de chipurile lor. Sunt sigură că, în poziția ta, multe fete ar urî ideea ca tatăl lor să-şi găsească pe cineva şi că ar fi complet înveninate. Nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă pentru mine că ai fost atât de drăguță şi de primitoare.
— O, dar aş fi fost plină de venin… chiar plină de venin, dacă aş fi vrut, spuse Saffron, făcându-le pe amândouă sa râdă. Dar nu cu tine, pentru că am ştiut că nu erai ca toate celelalte. N-ai vrut nimic de la el. N-ai încercat să te dai pe lângă mine.
Saffron îi luă mâna lui Harriet într-a ei.
— Cred că eşti minunată, Harriet… O, e în regulă dacă îți spun Harriet?
— Fireşte! Este numele meu şi, cu siguranță, nu-mi mai poți spune domnişoara Halfpenny.
— Ei bine, s-ar putea s-o mai fac din când în când, numai să te tachinez.
— Să nu îndrăzneşti!
— Oricum, îmi place cât de fericit este tata de când te-a întâlnit şi îmi place că, dintre toate femeile din lume care mi-ar fi putut fi mame vitrege, tu eşti aceea. Şi sper foarte mult sa te simți absolut trăsnet în luna de miere. Un singur lucru mă întristează…
Pe fața lui Harriet apăru o privire alarmată.
— Chiar? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
— Nu ştiu, mi-aş dori să fiu acolo când o să vezi Lusima pentru prima oară. Este atât de magică!
— Şi eu îmi doresc să fii acolo. Dar nu o să mergem până la Paşti. Trebuie să-mi termin treaba la magazin.
— Chiar trebuie să faci asta? Nu poți, pur şi simplu, să pleci?

— Aş putea, da. Dar l-aş dezamăgi pe angajatorul meu şi i-aş pune pe colegii mei la mai multă muncă şi, apoi, mi-ar displăcea să mă gândesc la faptul că am fost genul de femeie care să facă aşa ceva. Pe lângă asta, fata care mă înlocuieşte trebuie să învețe cum se rezolvă toate lucrurile.

— Ştii, faci puțin pe şefa... în cel mai drăguț mod posibil, râse Saffron.

— Da, cred că fac asta, admise Harriet. În orice caz, tatăl tău trebuie să pună pe roate noul birou şi credem că s-ar putea să ne luăm o căsuță ca să avem cu toții unde să stăm atunci când suntem în oraş. Poate mă poți ajuta s-o decorez. Putem alege draperii, covoare şi câte şi mai câte.

— Mi-ar plăcea!

— Bine, atunci rămâne stabilit. O să facem toate astea înainte să plecăm şi atunci nu va mai fi mult până o să pleci de la şcoală pentru vacanța de vară. Eu o să fiu încă foarte nouă în Kenya, aşa ca o să poți să-mi arăți împrejurimile Lusimei şi să mă duci în toate locurile tale preferate.

— Aşa o sa fac, îți promit, spuse Saffron. Acum, ar fi bine să ne întoarcem la masă. Probabil că tata se întreabă unde eşti. Veniți, doamnă Courtney, soțul dumneavoastră vă aşteaptă.

— Doamna Courtney... murmură Harriet încercând încă să se obişnuiască cu noul ei nume. Ce zici de asta?

Ca arhitect, Albert Speer susținea tot ce disprețuiau mai mult Moderniştii care-i predaseră la Bauhaus lui Gerhard von Meerbach. Opera sa nu privea înainte, ci înapoi Dorința sa nu era de a construi case şi birouri modeme, ci să creeze copii monstruoase ale clădirilor greceşti şi romane la o scară monumentală, care eclipsa până şi cel mai măreț templu sau amfiteatru din perioada clasică. Şi a făcut asta nu ca să îmbunătățească viețile oamenilor obişnuiți, ci ca să-şi proslăvească maestrul, pe Adolf Hitler.

Cu toate astea, oricât de mult ura Gerhard să recunoască, chiar şi faţă de el însuşi, era ceva profund incitant în a se găsi atât de aproape de centrul puterii din Germania. *Führend* se percepea ca un artist şi arhitect frustrat, aşa că se interesa personal şi îndeaproape de toate planurile pe care le desena Speer, pentru ca ele prevedeau nimic mai puţin decât o reconstruire totală, chiar o reimaginare a Berlinului. Nu conta ce străzi sau construcţii existente le stăteau în cale, Speer şi echipa lui, în care se regăsea şi Gerhard acum, erau liberi să planifice în baza faptului că orice se afla în drum era pur şi simplu uitat, dacă lui Hitler îi plăcea ce propuneau ei în schimb.

Scara la care planifica Speer îi oferi lui Gerhard o portiţă de intrare in magnitudinea ambiţiilor lui Hitler, pentru că ceea ce creau ei nu era capitala unei ţări, sau chiar a unui Reich mărit, ci a unui imperiu global. Altundeva în Berlin, un alt arhitect, Werner March, superviza construirea unui stadion olimpic care găzduia o sută de mii de spectatori. Pe Speer îl frustra că March lucra cu ciment, oţel, cărămizi şi mortar, în vreme ce el era limitat la creion, cerneală şi hârtie, dar îşi luă revanşa propunând structuri care făceau ca stadionul aparent grandios al lui March să pară o modâlcă nesemnificativă.

Inima oraşului avea să fie tăiată de un bulevard măreţ şi triumfal numit Bulevardul Splendorilor. Baza acestuia avea să fie marcată de un arc triumfal, de multe ori mai mare decât Arcul de Triumf sau decât Poarta Brandenburg, şi acesta avea să ducă înspre o Piaţă Mare, de trei sute cincizeci de mii de metri pătraţi de spaţiu deschis. Pe o parte avea sa fie palatul führeru*lui,* construit la o scară care eclipsa Versailles-ul. În opoziţie directă cu Arcul, în partea îndepărtată a Pieţei Mari, era Primăria Poporului, al cărei design cu dom era inspirat de înseşi desenele iui Hitler. Domul primăriei era proiectat să aibă două sute de metri

înălțime şi două sute cincizeci de metri lățime: de fapt, atât de mare, încât una dintre sarcinile atribuite lui Gerhard era să conceapă moduri de a preveni ca, în interiorul domului, să se formeze nori şi să plouă pe oameni.

Meşterii lucraseră luni de zile ca să creeze un model de dimensiunea unei încăperi a întregii scheme, expunând o secțiune imensă a noului oraş, cu toate străzile şi clădirile de bază ale sale.

Într-o zi de la sfârşitul lui februarie 1936, Speer le spuse celor din echipa lui că însuşi *führend* avea să facă o vizită la studioul lor, ca să examineze modelul şi să se uite peste planuri.

— În acest moment, *führend* este foarte încordat, explică Speer. Există probleme pe care nu am voie să le discut ce pot transforma foarte curând poziția Reich-ului şi pot face ca poporul german să fie iar o putere în Europa. *Führend* poartă pe umerii săi toată greutatea responsabilității pentru viitorul nostru glorios. Are nevoie şi merită şansa de a se relaxa, de a-şi muta gândul de la responsabilitățile lui, chiar şi numai pentru câteva momente scurte. Este marele nostru privilegiu de a fi în stare să-i oferim această oportunitate. Vă solicit aşadar tuturor să faceți tot ce vă stă în putere, pentru ca vizita gloriosului nostru conducător să fie una plăcută.

Anunțul aruncă întregul birou în ceva la limita freneziei. Femeile din echipă o zbughiră la toaletă ca să se înfrumusețeze pentru conducătorul lor. Bărbații îşi puseră jachetele, îşi îndreptară cravatele, îşi netezîră părul şi încercară să adopte o atitudine adecvată. „Dar care ar trebui să fie asta?” se întrebau unul pe altul. Voia oare Hitler să vadă bărbați încrezători şi concentrați, cărora li se putea încredința crearea capitalei sale? Sau trebuia să fie deferenți, modeşti şi tăcuți până în momentul în care li s-ar fi vorbit?

Şi apoi, brusc, apăru chipul acela imediat recognoscibil, deja cunoscut întregii lumi, însă îmbrăcat într-un costum în carouri, în loc să-şi poarte obişnuita jachetă de uniformă maro: acum era marele arhitect, mai degrabă decât marele conducător.

Gerhard era la fel de transfigurat ca toţi ceilalţi *Dacă lisus Hristos în persoană ar fi apărut aici, n-am fi fost mai impresionaţi de Eh se* gândi, dându-şi dintr-odată seama că nu era cu nimic diferit de oricine altcineva, prin nimic mai capabil să rămână independent sau sceptic în prezenţa lui Renduz.

Li se spusese să continue să muncească în timpul vizitei.

— *Führerul* vrea să vadă activitate şi progres, spusese Speer.

Aşa că Gerhard îşi luă ochii de la Hitler şi se reîntoarse la placa lui de desenat. Desena o conductă de ventilaţie pentru domul Primăriei Poporului, când auzi o tuse, în mod evident provocată ca să-i atragă atenţia, chiar deasupra umărului său stâng.

Gerhard se uită împrejur şi acolo, la mai puţin de doi metri de el, stătea Adolf Hitler, cu Albert Speer lângă el. Gerhard sări de pe scaunul înalt pe care fusese cocoţat şi, printr-un gest reflex imediat, îl salută *pe führer* cu un strigăt „Heil Hitler!“

Hitler răspunse cu puţin mai mult de un gest din încheietură, apoi Speer spuse:

— Acesta este unul dintre cei mai promiţători membri ai personalului nostru, Gerhard von Meerbach.

— Din familia celor care fabrică motoare? întrebă Hitler privind spre Gerhard.

— *Da, führer.* Fratele meu, Konrad, este actualul Conte von Meerbach.

— Von Meerbach nu este numai un arhitect promiţător, este şi pilot voluntar în Luftwaffe.

Hitler dădu din cap aprobator.

— Vezi tu, Speer, acesta reprezintă național-socialismul în ce are el mai bun. Iată aici un tânăr dintr-o familie aristocratică şi, cu toate astea, nu-şi pierde timpul într-o lume a privilegiilor. Ajută la construirea Reich-ului şi, de asemenea, la apărarea Reich-ului.

După care păşi înainte şi-l bătu părinteşte pe Gerhard pe braț.

— Bravo, tinere, spuse el, iar ochii săi albaştri se uitară direct la Gerhard, care se trezi țintuit.

Hitler avea un şarm care era uneori aproape de hipnoză. Să te afli în prezența *führerului,* ochi în ochi, însemna să fii convins pe deplin de măreția sa, astfel că nu voiai altceva în viață decât să faci orice puteai ca să-i serveşti cauza.

— *Ach so*[97], văd că lucrezi la Marea Primărie. Deci, spune-mi, von Meerbach, ce crezi despre schema mea pentru clădire?

Iar Gerhard se trezi spunând, de parcă alte cuvinte n-ar fi fost posibile;

— Cred că este magnifică, *führer.*

Saffron şi noua ei prietenă, Chessi von Schöndorf, făcuseră o înțelegere chiar în primele zile ale prieteniei lor. Chessi urma s-o ajute pe Saffron să vorbească germană şi, în schimb, avea să învețe suficientă kiswahili pentru ca, după cum spuse ea, „să pot să Ie dau părinților cel mai mare şoc! M-au trimis în Anglia să vorbesc mai bine engleza, dar acum o să pretind că mă aflu la Roedean doar vorbind africană. Ei nu vor înțelege ce s-a întâmplat”.

Aceasta era, fu de acord Saffron, o schemă excelentă. Cu toate astea, ea nu învăță decât două cuvinte. *„Hujambo?“,*

---

97 „Aşadar“. în limba germană, în original.

caic însemna „Buna“ sau „Ce mai faci?“ şi *„Sijambo“,* care era răspunsul convențional „Bine”. Când Saffron şi Chessi fură auzite salutându-se cu „Hujambo?“ „Sijambo!” gluma lor personală deveni instantaneu o nebunie prin toată şcoala întrucât patru sute cincizeci de eleve englezoaice şi câteva eleve străine îşi încercară vocile lor africane şi se prefăcură că erau prințese zulu sau masai.

Nebunia trecu in câteva săptămâni, timp în care cele două eleve care o inițiaseră deveniseră printre cele mai populare fete din anul lor, o poziție care se consolidă pentru Saffy atunci când abilitățile de pe terenul de sport, combinate cu aspectul ei, o făcură ținta a sute de „bezele“ admirative – după cum erau cunoscute infatuările fetelor mai tinere pentru fetele mai mari – din clasele mai mici ale şcolii. Popularitatea o găsea pe Saffy, fără ca ea să trebuiască s-o caute. Pe de altă parte, pentru Chessi această acceptare bruscă de către fetele care fuseseră mai înainte reci cu ea era o experiență încântătoare. Îşi puse imediat deoparte studiile de kiswahili şi plonja în noua ei viață socială incitantă. Între timp, Saffron se concentra pe țelurile ei, îmbunătățindu-şi gradual germana până în punctul în care ea şi Chessi puteau face conversație, cu toate că trebuia să-şi caute regulat cuvinte şi expresii englezeşti când cele germane îi erau încă necunoscute.

După câteva săptămâni, în care semestrul din perioada Paştilor parcă avea să țină pentru totdeauna, dintr-odată acesta se încheie. Îşi petrecu prima jumătate a vacanței de patru săptămâni în Londra, cu Leon şi Harriet. Aceştia cumpăraseră un apartament în Chesham Court, proaspăt transformat dintr-o casă victoriană pe Chesham Place, în centrul Belgraviei, la numai câteva minute de mers spre Piața Sloane | într-o parte şi spre Knightsbridge în cealaltă: chiar în inima uneia dintre cele mai elegante şi atrăgătoare părți ale oraşului.

— Poți să stai aici când trebuie să petreci una, două nopți în oraş, îi spuse Leon lui Saffron. Am angajat part-time o menajeră, pe doamna Perkins. Spune-i cu două zile înainte să ajungi, iar ea o să pregătească locul. Cred că o să-ți gătească o masă sau două dacă o s-o rogi frumos.

Aşa cum promisese, Harriet o lăsă pe Saffron s-o ajute cu decorarea apartamentului, şi cele două îşi petrecură o săptămână cutreierând magazine de menaj ca Peter Jones şi Harrods şi o mulțime de magazine de antichități, de tapițerii, de covoare, de mercerii, de magazine de mobilă şi de furnizori de aşternuturi, draperii şi mărunțişuri de toate felurile. Cumpărară şi haine, întrucât Harriet avea nevoie de costume potrivite pentru noua ei viață la tropice, de la haine de safari pe care să le poarte la moşie, până la rochii de seară necesare pentru săptămâna anuală a curselor de cai din Nairobi, în cadrul cărora se aştepta ca femeile invitate la clubul Muthaiga (şi nimeni nu stătea niciunde altundeva în timpul săptămânii de curse) să poarte o alta rochie în fiecare seară. Între timp, Saffron primise deja primele invitații la petrecerile de zilele de naştere ale noilor ei prietene şi pentru weekenduri la case la țară, aşa că avea nevoie de tot, de la rochii de petrecere, la costume de vânătoare.

Leon se arătă extrem de deranjat de notele de plată la care ajungeau cele două femei din viața lui, dar ştiau cu toții că nu era decât o aparență. Era prin natura lui un bărbat generos şi-l mulțumea că avea posibilitatea să-şi răsfețe o soție şi o fiica ce-i ofereau atât de multă fericire în schimb. Întrucât Saffron trebuia să-şi poarte de grijă perioade lungi din an, atunci când se afla în Anglia, iar Leon, în Africa, acesta îi deschise un cont bancar la Coutts, completat cu cecuri, alimentat cu o alocație lunară de treizeci de lire – o sumă care o lăsă pe Saffron cu ochii căscați de mirare şi recunoştință. Spuse şi că putea să profite de contul pe care îi deschisese la Harrods, cu două condiții: în primul rând, să

cumpere lucruri pentru că avea nevoie de ele, nu pentru că le dorea şi, în al doilea rând, cu condiția să-l informeze în scris pentru orice cumpărătură mai mare de cinci lire, pentru ca el să se asigure că prima condiție era îndeplinită.

— Te tratez ca pe un adult mai degrabă decât ca pe un copil şi îți dau acces la sume de bani adecvate adulților. Acum depinde de tine să te comporți ca un adult în felul în care îi foloseşti.

Acest lucru îi păru lui Saffron rezonabil din toate punctele de vedere, care aprecia încrederea şi responsabilitatea oferite de Leon şi, prin urmare, era hotărâtă să nu trădeze încrederea tatălui ei în ea.

— Ține minte, îi spuse el. N-aş vrea ca fiica mea să pară inferioară celorlalți. Dar n-aş vrea nici să pară o răsfățată. Aşa că descoperă calea de mijloc şi ține-te de ea.

Saffron, Harriet şi Leon îşi petrecură cel de-al doilea sfârşit de săptămână din vacanța de Paşti la High Weald, unde Sir William şi Lady Violet o asigurară pe Saffy că era mereu binevenită să meargă şi să stea în vacanțele dintre semestre sau de sărbători, pentru ca nu era cu putință sau practic să se ducă tocmai până în Kenya mai des decât o dată sau de două ori pe an. Copiii familiei Courtney, Philippa şi Michael, erau cu şase şi, respectiv, patru ani mai mari decât Saffron. Mike se afla la jumătatea ciclului de instruire pentru ofițeri la Colegiul Militar Regal, Sandhurst, iar Philly era deja căsătorită cu un agent de bursă din oraş, urma să aibă primul copil şi avea de întreținut o casă din paiantă cu lemnărie aparentă, care imita stilul Tudor, în suburbiile din Surrey.

— Mă tem că noi suntem două păpuşi stricate, zise către Saffy Lady Violet, care avea doar patruzeci şi ceva de ani şi care mai era încă, într-o mare măsură, frumoasă şi delicată ca un trandafir englezesc, aşa cum fusese în tinerețe. Dar

multe dintre celelalte familii din vecini au copii de vârsta ta şi ei se întâlnesc mereu – să călărească, să navigheze, să joace o partidă de tenis şi alte activități de genul acesta aşa că putem să te asigurăm că nu va trebui să stai prea mult lângă noi şi să te plictiseşti.

Familia Courtney avea un grajd cu şase cai. Lui Saffron îi plăcea în special unul dintre ei, un armăsar puternic, al cărui păr brun strălucea ca o masă de mahon bine lustruită.

— Oh, acela e Tanqueray, calul de vânătoare al lui Mike, îi spuse Lady Courtney. Mike ii zice Tank pentru că este aşa o brută de bestie, mare şi puternic. Are peste un metru şaptezeci şi doi de centimetri, să ştii…

— Oare pe Mike l-ar deranja dacă l-aş scoate la plimbare pe Tanqueray? întrebă Saffron.

Înainte să ajungă toți la grajduri, îşi pusese deja pantalonii de călărie şi avea în mână casca, în caz că s-ar fi ivit ocazia să călărească.

— Eşti sigură, draga mea, că-i aşa o idee bună? Acesta chiar e un cal pentru un bărbat. Mike are un metru optzeci şi este fost jucător național de rugby de pe vremea când era la şcoală şi, chiar şi aşa, spune că are uneori nevoie de toată forța să-l strunească pe Tank.

— Eu am un metru şaptezeci şi şase, zise Saffron. La şcoală îmi zic toți Saffy Prăjina pentru că sunt atât de înaltă. Aşa că pot să călăresc un cal mare.

Era un padoc chiar dincolo de curtea grajdurilor, unde fuseseră instalate, cu mulți ani în urmă, şase obstacole, cu vopseaua acum scorojită şi lemnul uşor putred, de pe vremea când copiii Courtney erau la vârsta curselor şi a întrecerilor. Saffron arătă spre padoc.

— Poate am putea merge acolo, doar să-l duc puțin la trap, să văd dacă-i prea mult pentru mine, sugeră ea. N-ar putea să fugă cu mine pentru că locul e împrejmuit.

— Hmm... cumpăni Violet. Tu ce crezi, Leon? O fi Saffy in stare?
— Putem afla într-un singur fel, răspunse eh Dar ascultă-mă, Saffron: ia-o încet, auzi?
— Da, tati.
— Încet, la trap şi, dacă totul merge bine, în galop uşor. Nimic mai mult!
— Nu, tati.
— Ei, daca tu eşti sigur, Leon, făcu Violet o concesie, deşi era evident că vedea treaba asta ca pe un antrenament tare nechibzuit îi ceru băiatului de la grajduri să pună şaua pe Tanqueray şi sunetul potcoavelor calului răsună peste tot în curtea pietruită. Saffy se apropie de Tanqueray, care o privi cu un fel de dispreț. Evident calul era la fel de sceptic ca Lady Violet că acest lujer lung şi subțire de femeie ar fi avut vreo şansă să-l țină-n frâu. Saffron se opri lângă capul masiv, sculptural, al lui Tanqueray, îi mângâie fălcile tari şi puternice, vorbindu-i neîncetat, ca să se acomodeze cu vocea ei. Când se discutase la masa de prânz despre ieşirea la grajduri, fusese precautǎ şi şterpelise discret din sufragerie, un măr pe jumătate mâncat. Îl scoase acum din buzunar, încă ascuns în mâna ei, se asigură că Leon şi Violet erau prinşi în conversație şi că, prin urmare, nu erau atenți tocmai la ea în momentul acela, şi puse mărul sub botul lui Tanqueray. Calul prinse ideea şi apucă mărul într-o clipită. Saffy mai atinse o dată uşor obrazul lui Tanqueray şi-l ruga pe băiatul de la grajduri s-o ajute să încalece.
— Sunteți sigură, domnişoară? A dracu' bestie, ăsta, iertați-mă că zic.
— Foarte sigură, mulțumesc.
Puse piciorul pe mâinile împreunate căuş ale flăcăului şi se săltă în şa. Într-o secundă, înainte să apuce Tanqueray să se împotrivească, îl mână prin curte către portița cu şase stinghii care se deschidea în padoc. Băiatul de la grajduri

fugi înainte şi o deschise, astfel încât calul şi călăreţul să treacă. Leon şi Violet îi urmară şi se opriră lângă gardul care împrejmuia padocul, să vadă ce avea să se întâmple.

— Sper să nu păţească nimic, zise Violet cu teamă.

Leon puse piciorul pe stinghia de jos şi se aplecă înainte, sprijinit pe gard:

— Eu sunt mai îngrijorat pentru cal. Habar n-are ce urmează să i se întâmple.

Saffron pomi la trap, exact cum promisese... însă doar câteva secunde. Reuşi un galop uşor, relaxat, dar la fel de expeditiv. Apoi se aplecă înainte şi zise:

— Aşa, băiete, să vedem de ce eşti în stare.

Şi-l înghionti pe Tanqueray s-o ia la galop, trecând repede prin padoc către primul obstacol.

Saffron chiui de încântare. Era prima oară, în trei luni de când ajunse în Anglia, când simţea că avea controlul absolut asupra situaţiei. În următoarele cinci minute, îl mână pe Tanqueray într-o parte şi-n alta prin padoc, abordând obstacolele din toate unghiurile posibile, în toate succesiunile posibile, înţelegând calul de sub ea, învăţându-i obiceiurile şi capriciile, aproximând ritmul ideal, natural, dintre ea şi el, ca un navigator care găseşte echilibrul perfect dintre barcă şi vânturi.

Faţă de animale, ca şi faţă de oameni, autoritatea este cel mai bine exercitată ca ceva atât de inevitabil şi de bine stabilit, încât niciuna dintre părţi n-o chestionează vreodată. Bărbaţii şi femeile vor urma de bunăvoie un lider care le dă sentimentul de absolută siguranţă de sine şi de control peste destinul său şi peste destinele lor. Iar caii vor asculta de mâna călăreţului care transmite acelaşi aer de autoritate. Saffron nu se gândise niciodată cum sau de ce reuşea ea să facă un cal s-o asculte. Ştia doar că poate să facă asta, ştia fără vreo umbră de îndoială şi, ca o profeţie ce se împlineşte de la sine, caii pe care-i călărea ştiau la rândul lor.

— Dumnezeule mare! zise Lady Violet Courtney când Tanqueray trecu fulgerător pe lângă ea, cu Saffron ghemuită peste el, în stilul ei caracteristic de jocheu. Fata asta călăreşte ca vântul.
— Ştiu, zâmbi Leon. Stai să vezi cum trage cu puşca...

La două săptămâni după vizita lui Hitler la studioul lui Speer, trupele germane mărşăluiau în Renania. De la sfârşitul războiului, această mare zonă tampon a teritoriului german, aflata pe ambele maluri ale Rinului, fusese, prin decizia Tratatului de la Versailles, neutră şi demilitarizată, fără forțe militare germane. Până la începutul anilor 1930, se aflase sub ocupația trupelor franceze şi britanice. Acum, Hitler sfidase Puterile Aliate şi demonstrase că putea scăpa cu asta, pentru că nu venise nicio reacție împotriva acțiunii sale unilaterale. Renania era din nou, cu adevărat, germană şi nimeni nu putea face nimic.
Indiferent de opțiunile politice, Gerhard era un patriot şi fu la rândul lui atras de veselia care cuprinsese mulțimea copleşitoare de germani în urma triumfului lui Hitler. Trei sferturi din viața lui se petrecuseră în umbra eşecului şi a ruşinii care venea cu eşecuL Străinii întocmiseră tratate care puneau Germania în imposibilitatea de a se apăra şi impuneau compensații care sărăceau un popor odinioară prosper. Gerhard nu suferise niciodată material, cum pățiseră mulți dintre compatrioții săi, însă simțea la fel de acut umilința degradării țării sale. Astfel, simțea şi reînnoirea mândriei naționale, împărtăşind şi plăcerea acesteia.
Cu intrarea trupelor în Renania încă proaspătă în mintea națiunii, Hitler făcu un referendum național. Acesta luă locul alegerilor convenționale, cerând un singur răspuns, da sau nu, la ceea ce erau, de fapt, doua întrebări: eşti de acord cu reocuparea Renaniei şi cu alegerea următorilor

candidați (care erau toți membri ai partidului nazist, minus câțiva „independenți“ de formă, total contF.A.R.ăcuți) în parlamentul Reich-ului? Din patruzeci şi cinci de milioane de participanți la vot, patruzeci şi patru au răspuns „Da“,

Gerhard era unul dintre ei. Apoi, în dimineața de după anunțarea rezultatelor referendumului, avu ocazia să ia un avion de război nou-nouț pentru un zbor de antrenament. Fusese proiectat de genialul inginer Willy Messerschmitt în cadrul companiei sale Bayerische Flugzeugwerke[98] – o altă companie bavareză cu care Uzinele Meerbach avuseseră relații strânse, motiv pentru care Gerhard fu invitat să testeze noul avion. Primise numele Ju 109 şi reprezenta, îşi dădu el seama imediat, aproape o revoluție în designul de avioane de război.

Arăta suplu, dar, cu toate astea, puternic şi practic, cu aripi largi, ridicate în sus, cu vârfuri drepte, şi cu o protecție de sticlă care-l ferea pe pilot de intemperii, oferindu-i în acelaşi timp o vizibilitate panoramică. Modelul 109 avea câteva neajunsuri. Cabina era strâmtă pentru un om de înălțimea lui Gerhard şi, odată aterizat, avionul stătea cu coada pe sol şi cu vârful îndreptat în sus, astfel că pilotului îi era greu să vadă încotro se îndrepta atunci când se orienta pe pistă. De asemenea, era nevoie de timp să te obişnuieşti cu un aparat de zbor cu o singură pereche de aripi, care era mai mare şi mai greu decât biplanele cu cabina deschisă, şubrede, însă agile, cu care erau obişnuiți piloții veterani din Luftwaffe.

— Sunt ca o adunătură de bătrâne care se plâng că totul se duce dracului şi că nimic nu mai este atât de bun ca mai demult, îi spusese Messerschmitt lui Gerhard. Dar tu eşti

[98] „Uzina bavareză de avioane“, în limba germană, în original.

tânăr. Tu n-ai cunoscut niciodată zilele de mai demult. Cred că o să-ți placă.

Messerschmitt avusese dreptate. Din momentul în care se ridică în aer, 109 fu o revelație pentru Gerhard: atât de rapid, de agil şi de puternic, încât, oricât de grosier îl îndrepta Gerhard către cer, reacționa fără sa se plângă.

Singura lui dezamăgire era că acest prototip era echipat cu un motor britanic, un Rolls-Royce Kestrel.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Willy, de ce nu ne-ai cerut nouă? întrebă Gerhard. Am fi putut să facem un motor demn de aşa un design magnific.

Spre finalul zborului său, în timp ce se îndrepta înapoi către trenul de decolare, iar entuziasmul declanşat de adrenalina de la acrobațiile pe care le făcuse lăsa locul unui adânc sentiment de mulțumire pe care îl trăia întotdeauna în aer, Gerhard privi la tot ce i se întâmplase lui şi țării sale în ultima lună.

Din perspectiva lui Hitler, Renania nu era decât primul pas dintr-un traseu mult mai mare. Măcar atâta lucru era evident din planurile de reconstruire a Berlinului. De asemenea, lui Gerhard îi era foarte clar, din propriile sale reacții la prezența lui Hitler şi din bucuria întregii națiuni în fața succesului său, *ca führend* avea puterea să oblige Germania să facă tot ce dorea. Şi dacă modelul Ju 109 al lui Willy Messerschmitt era ce trebuia, şi erau designer de tancuri şi arhitecți navali care produceau arme similare pe pământ şi pe apă, forțele armate germane aveau uneltele necesare cu care să ducă la îndeplinire orice sarcină le-ar fi dat *führerul.* La supF.A.R.ață, acesta părea un plan glorios, dar mai exista şi cealaltă viziune nazistă: cea pe care o primise Gerhard în acea noapte, în biroul tatălui său, când Heydrich şezuse la masa de lucru a acestuia şi descrisese imaginea unei Germanii foarte diferite, una în care guvernul avea puterea absolută, indivizii erau neajutorați, iar evreii,

comuniştii sau homosexualii – oricine, de fapt, care nu se potrivea cu viziunea nazistă a unui german acceptabil – puteau fi persecutați, pedepsiți sau omorâți fără nici cel mai mic drept la vreo formă de apărare. Acela ar fi imperiul pe care Hitler l-ar conduce din palatul său din noul Berlin.

Leon înființase sucursala londoneză a Courtney Trading, făcând-o să funcționeze după placul său. Acum era vremea să-şi ducă mireasa în Kenya. Ca întotdeauna, Leon călătorea pe calea aerului.

— N-am fost în viața mea cu avionul, am călătorit mereu cu vaporul, îi mărturisi Harriet lui Saffron în timp ce stăteau în dormitorul principal al apartamentului din Chesham Court, înconjurate de cufere, valize deschise şi haine împrăştiate. Acum o să ajung până în Africa.

— Nu-ți face griji. Poate fi zgomotos şi urât mirositor, uneori cu hopuri, iar unii oameni au rău de avion, dar mie nu mi s-a întâmplat asta niciodată, zise Saffron.

Apoi, văzând neliniştea de pe fața lui Harriet, adăugă rapid;

— Sunt sigură că nu te va deranja nimic din toate astea. Aşteaptă doar să zbori peste Alpi, să treci de piramide şi de-a lungul Văii Marelui Rift Chiar dacă nu vei fi în cea mai bună formă, o să uiți curând de tot când te uiți pe geam şi vezi cum se desfăşoară lumea pe sub tine.

Câteva zile mai târziu, şi Saffron porni la drum, luând trenul spre Nürnberg, unde aveau s-o întâmpine Chessi von Schöndorf şi familia acesteia. Cam în perioada când Gerhard von Meerbach testa abilitățile modelului lui Messerschmitt, Saffy schimba trenurile la Köln, traversând gara prin mulțimea de soldați germani în uniformă. Cu o săptămână mai devreme, însuşi *führend* defilase pe străzile oraşului, în fruntea unei coloane masive de trupe în uniforme gri, iar gara era încă acoperită de steaguri naziste stacojii ce fuseseră arborate pentru a celebra ziua cea mare

şi peste tot erau afişe care proclamau realizările Partidului Național-Socialist.

Nürnbergul era şi mai nazificat, pentru că fusese teatrul marilor întruniri militare anuale despre care Saffron citise şi pe care le urmărise în jurnalele de ştiri încă din vremea când fusese în Africa. Însă pe peron se afla Chessi, aşteptând să-i iasă înainte cu un chiot grozav de încântare, o ploaie de îmbrățişări, chicoteli şi strigăte ascuțite, ultra emoționate – *Hujambo? Sijambo!* Cei din familia von Schöndorf nu puteau fi mai primitori şi mai fermecători, iar Saffron se strădui să-i convingă, cât mai politicos cu putință, că nu era cazul să vorbească cu ea în engleză şi că era, de fapt, nerăbdătoare să-şi exerseze germana. Merseră cu maşina la Regensburg, oraşul cel mai apropiat de casa strămoşească a familiei, purtând-o pe străduțe înguste, străjuite de case medievale, cu acoperişuri ca de clopotniță şi o veche catedrală cu două turle ornamentate, apoi trecură pe sub arcada unei construcții ca o poartă de castel vechi la capătul unui pod secular peste Dunăre.

— E de poveste! oftă Saffron. În viața mea n-am văzut un oraş mai frumos!

Următoarele zece zile trăi ca membru al familiei von Schöndorf şi fu mirată cât de asemănătoare, din multe puncte de vedere, era viața aceasta de viața familiei Courtney în Devon. Mâncarea era, fireşte, puțin diferită. În prima zi, când coborî la micul-dejun, găsi brânză feliată şi cărnuri gătite, pâine neagră şi cafea, pe când familia Courtney nu-şi începea niciodată ziua fără un bol zdravăn de *porridge,* urmat de o combinație de orice aveau chef: scrumbii, rinichi de miel cu sos, şuncă, ouă, cârnați, roşii, ciuperci şi, evident, o ceaşcă de ceai bun, cu pâine prăjită la discreție, apoi marmeladă, dacă dorea cineva: Lăsând însă deoparte aceste detalii gastronomice, viața la țară, cu plimbări îndelungate, ieşiri pe câmp, conversații prelungite,

cântece în jurul pianului la lăsarea serii, nu era defel diferită. Şi, cu toate că tatăl lui Chessi era poate puţin mai formal şi mai controlat decât tatăl lui Saffron, dragostea evidentă pentru fiica lui şi pentru cei trei fraţi mai mici ai acesteia nu era cu nimic diferită.

Într-o seară, baronul von Schöndorf anunţă că în noaptea respectivă avea să aibă loc o proiecţie de film la primărie. După cină, toţi din casă, personalul şi familia deopotrivă, se îngrămădiră în mai multe maşini şi coborâră în sat Deveni clar din clipa în care intrară în primărie că absolut fiecare bărbat, femeie şi copil prezenţi cunoştea familia von Schöndorf, care fu întâmpinată de parcă ar fi fost aproape familia regală şi condusă Ia locurile special rezervate pentru ei. Era filmul lui Charlie Chaplin, *Luminile oraşului.* Fiind un film mut, fără bariere lingvistice, putea fi apreciat de oricine, oriunde, în mod egal. Iată un actor de comedie englez care trăia în America şi transforma două sute de germani de la ţară. Îi redusese la un râs fără scăpare în faţa lui Chaplin, care se prostea şi când plângea în faţa nenorocirii florăresei oarbe cu care micul vagabond cu pălărie şi baston se împrietenise.

În timp ce Saffron şi noii ei amici germani se întorceau cu maşina la casa familiei Schöndorf, Saffron se gândi la umanitatea comună, atât de evidentă în faptul că reacţiile ei la film nu fuseseră cu nimic diferite de cele ale germanilor din primărie. Nu-şi doreau altceva decât să trăiască în pace şi să-şi vadă de viaţă, adică exact ceea ce-şi doreau oamenii şi în Anglia, şi în Kenya. Cu siguranţă şi cei care-i conduceau puteau să vadă lucrurile astea. Cu siguranţă nu aveau să împingă lumea într-un alt război.

Timp de mii de ani, oamenii trăiseră în locurile pe care egiptenii le numeau al-Qahira. Faraonii, macedonenii şi romanii veniseră, apoi plecaseră. Creştinii copţi, evreii şi

cuceritorii arabi îşi creaseră fiecare comunităţi. Însă, pentru Francis Courtney, Cairo era şi fusese mereu un oraş britanic. Crescuse într-o casă mare, aproape de rudele sale, familia Ballantyne, în Garden City unde, pe străzile tăcute şi şerpuitoare, cu copaci umbroşi, se înşiruiau vilele şi reşedinţele elitei coloniale. În acele case, viaţa era în esenţă britanică, iar atunci când erau duşi la Gheziera Sporting Club, pe o insulă în mijlocul Nilului, având ca centură o altă suburbie europeană, Zamalek, fraţii Courtney jucau tenis, crichet, golf şi polo, ca orice gentlemeni englezi când ies in lume.

Acum însă Francis ajungea să cunoască o altă faţă a oraşului Cairo. Aceasta era o lume mai aglomerată, murdară, însă mai plină de viaţă, îmbătată de mirodenii, de aroma adâncă şi neagră a cafelei turceşti şi de fumul nenumăratelor narghilele. Aici, în mare secret şi cu nesfârşită precauţie pentru a se asigura că nu este urmărit, Francis Courtney, directorul Courtney Trading, membru marcant al comunităţii britanice din Cairo, ajunsese în trei rânduri într-o cămăruţă din dosul unui restaurant modest, pe o stradă laterală întunecată, ca să se vadă cu Hassan al-Banna, fondatorul Frăţiei Musulmane.

Al-Banna era cu zece ani mai tânăr decât Francis, însă, la fel ca Oswald Mosley, era înflăcărat de o viziune. Iar această viziune atinse o coardă în Francis, la fel cum făcuse cea a lui Mosley. În cei doi ani de la momentul lui de revelaţie avut la întrunirea Uniunii Britanice a Fasciştilor de la Earls Court, Francis ajunsese la concluzia că dorinţa iui nu era doar să vadă crearea unei Britanii noi, mai bune şi mai pure, ci şi distrugerea a ceea ce fusese până atunci. Motivaţia lui nu era născută din idealism, ci din ură şi resentiment. Aceste emoţii îşi aveau rădăcinile în sentimentele pe care le nutrea faţă de fraţii săi, mai ales faţă de Leon. Însă, pornind de acolo, acestea se extinseseră,

ajungând să cuprindă tot ceea ce luase de bună şi ajunsese apoi să dispreţuiască: toate petrecerile de cocktail populate de femei care nu s-ar fi culcat cu el; sporturile pe care nu le mai putea practica; prietenii al căror număr părea să se restrângă de la an la an; afacerea de familie care prospera din nou şi care – în ciuda faptului că el avea mai puţine acţiuni – îl făcea mai bogat decât fusese vreodată în toată viaţa lui. Totuşi, tocmai sporirea profiturilor la Courtney Trading şi creşterea afacerii îl înveninau şi mai mult pe Francis, mai ales că acestea îl tot îmbogăţeau pe Leon.

Francis îşi dorea să demoleze în întregime edificiul britanic împuţit din Egipt. Şi, dacă tot se ocupa cu asta, voia să-i îngroape şi pe evreii din ţară în ruine. Hassan al-Banna îi împărtăşea ambele ambiţii. Acesta era, ca foarte mulţi revoluţionari, un copil de familie relativ prosperă, privilegiată, şi lucrase ca profesor de şcoală în Ismalia, aproape de Canalul Suez, când intrase în contact cu Frăţia Musulmană. De atunci denunţase autoritatea stăpânitorilor coloniali infideli asupra pământurilor islamice, îndemnându-şi fraţii întru bigotism să se pregătească de marele *jihad* care le-ar fi redat controlul asupra propriilor destine.

Vechiul lui prieten, Piggy Peters, fusese cel dintâi care îl alertase pe Francis cu privire la visul de revoltă al lui al-Banna.

— Fii atent la vorbele mele, Courtney, spusese el Ia al treilea gin roz, într-o după-amiază lungă şi fierbinte. Tuciuriii sunt tot mai neliniştiţi. Un amic de-ai mei care lucrează la Canal îmi zice că este acum o gaşcă numita Frăţia Musulmană, iar ăştia fac propagandă printre muncitori, îi agită pe toţi împotriva infidelilor[99] nenorociţi, îi

[99] Necredincioşilor, din perspectiva musulmană.

spun fiecărui arab că trebuie să ducă o viață întru puritate şi evlavie, să citească ziua întreagă din Coran şi Dumnezeu mai ştie ce prostii. Oricum, rezultatul acestor chestii este că se urzeşte războirea printre oameni. Acum nu se întâmplă încă nimic. Dar e pe cale să se întâmple.

— Fir-ar sa fie, Piggy, a naibii perspectivă nefericită, spusese Francis, însă în sinea lui fusese intrigat.

Căută mai îndeaproape, află că al-Banna se mutase în Cairo şi îi scrise, semnând cu „Un admirator“ şi oferindu-şi Frăției asistența sa financiară.

Hassan al-Banna fusese extrem de precaut, temându-se că era atras într-o capcană. Însă atunci când o donație de cinci sute de lire fu urmată de o alta, fără ca poliția să vină să-i spargă uşa, trimise un intermediar să-l întâlnească pe donatorul său misterios, iar acea întâlnire duse la întrevederi față în față cu Courtney însuşi.

— Ajutorul tău a fost de mare folos, îi spuse al-Banna. Mesajul de eliberare şi implicare religioasă al Frăției se răspândeşte. Avem prieteni pe tot teritoriul ummah-ului[100] atât în Egipt, cât şi în rest. Vorbim cu ei, planificăm împreună cu ei, ne pregătim cu toții pentru *jihad.* Priveşte înspre nord, prietenei Fii atent la gesturile Mâinii Negre[101]. O să vezi ce cumpără banii tăi.

Francis aflase deja ca *„ummah”* se referea la comunitatea islamică din toată lumea, independentă de granițele naționale. Când, de Sărbătoarea Paştilor din 1936, arabii din Palestina incitați de un grup militant islamic care-şi spunea Mâna Neagră, făcură primii paşi spre o rebeliune

---

[100] „Comunitate” în Limba arabă, In original.

[101] Organizaţie and sionistă şi anti-britanică palestiniană, care a urmărit eliberarea ţării, activă din 1930.

directă împotriva stăpânirii britanice, lansând astfel o luptă generală, înțelese despre ce vorbise al-Banna.

Însă acesta nu fusese singurul mesaj pe care i-l adusese conducătorul Frăției Musulmane.

— Nu ești singurul locuitor al *Dar-al-Harab,* imperiul infidel căruia îi spunem Casa războiului, care ne împărtășește cauza, spusese al-Banna. Și alții sunt de acord cu noi că cel mai mare inamic al nostru, chiar peste britanici, este mișcarea sionistă. Au venit Ia mine să-mi ofere asistență, așa cum ai făcut-o și tu, și mi-am luat libertatea să-i direcționez către tine, din credința că le poți fi prieten în același fel în care îmi ești și mie. O să te contacteze curând.

La puțină vreme după aceea, Francis Courtney fu invitat în postura de director al Courtney Trading la o recepție formală la Ambasada Germaniei, ținută pentru a marca vizita delegației comerciale germane în Egipt Era compusă din oficialități ale Ministerului de Afaceri și Comerț al Reich-ului, însoțite de câtiva oameni de afaceri proeminenți, dintre care majoritatea, observă Francis, purtau pe reverul stâng al jachetelor de seară insigna Partidului Nazist.

Unul dintre oamenii de la minister, care se prezentă drept Manfred Erhardt, își făcu un obicei din a-l introduce pe Francis câtorva dintre cei mai influenți afaceriști și din a-i asigura că Courtney Trading era o companie de foarte mare succes, influentă și potențial folositoare, unde Francis era unul dintre directorii și acționarii de bază.

— *Herr* Courtney ne poate aproviziona cu țiței pentru fabricile noastre, cu bumbac pentru morile noastre și cu diamante pentru amantele noastre, le spusese bărbatul colegilor săi de delegație, iar râsetul care urmă dădu tonul unor conversații foarte pozitive și posibil profitabile.

— Mulțumesc, spuse Francis după aceea. A fost foarte drăguț din partea ta. Am fi putut să ne petrecem ani de zile

încercând să intrăm pe piața germană şi tot să nu obținem atât cât am reuşit în această seară.

— Dragul meu coleg, nu te mai gândi la asta, răspunse Erhardt înțeleg că avem prieteni comuni şi interese comune care – cum să zic? — se extind dincolo de zona comerțului, nu-i aşa?

— A, da, cred că avem. Presupun că ai urmărit evenimentele recente din Palestina?

— Desigur, cu mare interes. Acum nu mai vreau să te rețin, însă sunt sigur că noaptea asta marchează începutul unui parteneriat între Courtney Trading şi Al Treilea Reich, care se va dovedi benefic pentru ambele părți. Şi mai cred, de asemenea, că vom discuta mai mult despre subiecte de interes comun în săptămânile şi lunile care urmează.

— Înseamnă că mai stai aici, în Cairo?

— O vreme, da, aşa cred.

Zâmbi afabil:

— Cum ar spune un englez? A, da... O să mai auzi de mine, băiete.

Domnul Brown era, în mod evident, un bărbat eminent pentru că vorbea foarte relaxat şi fără să se dea în spectacol despre întâlnirile sale cu prim-miniştrii, de la Gladstone – Domnul Brown fusese un bărbat foarte tânăr pe timpul celei de-a patra şi ultime administrații a marelui om – până la ocupantul actual al biroului de la Nr. 10, Downing Street, Stanley Baldwin. Avea opinii drepte, bine măsurate şi actuale.

— Domnul Baldwin a servit deja doi regi ai Angliei în primul său an de mandat şi nu m-ar surprinde deloc dacă, în scurtă vreme, îl va servi pe al treilea, remarcă la una dintre cele mai elegante cine ducale din Anglia, într-o seară de iunie din 1936.

Îşi păstră remarca pentru momentul când doamnele părăsiseră masa fiindcă, după cum îi plăcea sa spună: „Este prostesc şi chiar necinstit să aştepți confidențialitate şi totodată frumusețe din partea sexului slab.“ (De fapt, cariera domnului Brown se bazase foarte mult pe abilitatea femeilor de a extrage secrete de la bărbați indiscreți fără speranță. Însă puține lucruri despre el erau aşa cum păreau.)

— La naiba, omule, nu poți spune aşa ceva! exclamase ducele, făcându-i semn unui valet să-i umple paharul cu porto. Maiestatea sa este un tânăr care se află încă în floarea vârstei. N-ai niciun motiv să presupui că n-o să mai trăiască multă vreme. O să ne depăşească pe toți, îndrăznesc să spun.

— Cu tot respectul, excelență, nu sugeram că regele ar muri, ci doar că nu ne-ar mai fi monarh.

Şase luni mai târziu, Edward al VIII-lea abdică, într-adevăr, lăsându-şi tronul pentru o adulterină în serie ai cărei iubiți, dacă informația domnului Brown era corectă, îi includea pe ambasadorul german la Londra, Joachim von Ribbentrop. La o altă cină, chiar înainte de Crăciun, ducele care fusese gazda Iui Brown le spuse oaspeților săi:

— O să vă zic cel mai excentric lucru. Un tip pe nume Brown, stând chiar aici, la masa asta, a spus pur şi simplu că Edward o să renunțe la tron, cu luni de zile înainte ca vestea să devină publică. M-am luat de el, spunându-i că vorbeşte bazaconii Ei bine, asta ne arată numai cât de mult poate greşi cineva. Simpatic, bătrânul Brown. Să fiu al naibii dacă ştie cineva cu ce se ocupă exact, dar pare să aibă toate informațiile din interior.

— Ştii, remarcă unul dintre ceilalți oaspeți, nu sunt sigur dacă am auzit vreodată pe cineva să-i spună pe nume. De fapt, n-am nici cea mai vagă idee care-i ăla. Nu-i ciudat?

— Domnul Brown este foarte fermecător, spuse atrăgătoarea marchiză, lângă care ducele insistase să fie aşezat. Desigur, trebuie să aibă cel puțin şaptezeci de ani, ceea ce e destul de drăguț.

— Ei, eu am aproape şaptezeci. Sper că mai pot încă să arăt drăguț, spuse ducele.

— N-aş zice că arătați drăguț. Cred că păreți, mai degrabă, neastâmpărat.

Ducele fu încântat de asta. Odată ce râsul se topi, conversația se întoarse la criza de la Casa Windsor.

— Cum e posibil să aibă cineva un rege care nu poate să spună două cuvinte împreună fără să se înece ca un curcan de Crăciun, asta aş vrea să ştiu, întrebase ducele.

Abia mai târziu, când femeile erau în salon, aşteptându-i pe bărbați să-şi încheie conversația, una dintre ele îl menționă din nou pe domnul Brown şi spuse:

— Ce-mi place la el este că ascultă ce are celălalt de zis. Unii petrec atât de mult timp prefăcându-se că sunt fascinați de cei mai înspăimântători plicticoşi care turuie despre ei înşişi, însă el este cu adevărat interesat de viața şi opiniile celorlalți. Aşa că aceştia se trezesc că spun tot felul de lucruri care nu le-ar ieşi în mod normal pe gură. Am sentimentul că, la vremea lui, era plăcut de doamne.

Domnul Brown era, într-adevăr, un bun ascultător. Ştia că se aştepta de la el să presteze pentru cina la care lua parte, aşa că se asigura să aibă câteva bârfe bine alese despre Westminster sau Whitehall pe care să le ofere gazdelor sale, fie că erau proprietarii unor case mari din Park Lane, fie că erau directorii de la colegiile Oxford şi Cambridge care îl invitau regulat să cineze la cinele lor importante. Însă învățase de multă vreme că nu trebuia să vorbească foarte mult, dacă ceea ce spunea era suficient de interesant ca să facă impresie. În restul timpului, acorda atenție la ceea ce povesteau toți ceilalți. Şi, în vreme ce-şi

continuă treburile în cele optsprezece luni de după abdicare, domnul Brown auzi în mod repetat frânturi de conversație despre o tânără remarcabilă care sosise în Anglia din cea mai neagră parte a Africii şi care cauzase o agitație destul de mare în mica lume închisă a clasei superioare engleze, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea, fusese la aceleaşi şcoli, servise în aceleaşi regimente sau intrase în societate la aceleaşi baluri de debut. Toate familiile cele mai importante erau înrudite şi femeile, în special, puteau explica în mare detaliu legăturile de sânge şi de căsătorie care le lega de moşierul ăsta extraordinar sau de titanul ăla politic. Aşa că atunci când cineva nou apărea pe scenă, binecuvântat cu daruri care-l scoteau în evidență din turmă, îşi făcea repede un nume.

Aşa se întâmplă cu Saffron Courtney.

— Acum câteva zile am fost până în Devon şi am petrecut un weekend cu Gilbert şi Gladys Acland, la Huntsham, îi spuse un general în retragere domnului Brown la un pahar de cherry la Clubul de armată şi marină, sau la „Rag“ după cum îi ziceau membrii săi în Pall Mail.

— Ce mai face Acland? întrebă domnul Brown.

— La fel ca întotdeauna. Un amic splendid, la locul lui ca nimeni altul. Cea mai mare mândrie a lui este că în toți anii în care a fost membru al Parlamentului din partea Tiverton nu a considerat niciodată potrivit să-şi deschidă gura în Cameră. „N-o să găseşti nicio urmă de mine în Hansard.“ Asta spune. Tipic Acland!

— Este totuşi cunoscut ca un bun membru al Comitetului. Face multă muncă în culise.

— A fost şi un soldat ai naibii de bun. A servit în Africa de Sud şi în război, colonel în regimentul său, a câştigat o cruce militară. Desigur că este şi şeful de la Tiverton Foxhounds, iar în weekendul când am fost eu acolo, a găzduit o întâlnire la Huntsham. Familia Acland a găzduit şi

alți prieteni peste weekend, familia Courtney, îi ştii? Sir William şi Lady Violet trăiesc într-un loc care se numeşte High Weald, nişte oameni minunați.

— Cred că ne-am întâlnit, spuse domnul Brown, ale cărui urechi se ciuliseră la auzul numelui Courtney.

— Au adus cu ei o verişoară tânără de-ale lor, pe nume Saffron Courtney. O fată de la Roedean, părinții trăiesc în Kenya, stă cu ei o jumătate de semestru sau ceva de genul ăsta. Ei, am şi eu câțiva ani ca şi tine, Brown, dar nu mă deranjează sa spun că, dacă aş fi din nou un subaltern tânăr, plin de podoabele primăverii, m-aş fi dat la tânăra domnişoară Courtney. Cerule, ce mânză drăguță! Fii atent, înaltă, m-a privit în ochi, dar nişte ochi albaştri şi adânci, şi buze trandafirii. Ce n-aş da să fiu din nou tânăr, nu-i aşa?

— Ai reuşit cumva să te prinzi cine-i sunt părinții? întrebă Brown, în timp ce se gândi: *E posibil să fie fetița Evei?*

— Destul de amuzant, Violet a menționat ceva, stai să-mi aduc aminte... Da, aşa e. Tatăl ei e un tip pe care-l cheamă Leon Courtney. A fost un vânător alb, cred. Le ştii felul, din cei care-şi câştigă traiul ducând turişti bogați în safari. Se pare că e la fel de bogat ca Cresus însuşi. Nimeni nu e pe de-a-ntregul sigur cum anume. Şi-a pierdut prima soție, mama fetei, dar s-a recăsătorit de curând. Din câte-mi aduc aminte, tânăra Saffron o place pe noua mamă vitregă.

Da, ea este, după toți anii ăştia, se gândi domnul Brown, în timp ce întrebă ca din întâmplare:

— Ai participat la vânătoare?

— Cu siguranță m-am gândit la asta. N-o să neg că a fost al naibii de tentant, însă mă tem ca zilele mele de călărit alături de ogari au luat sfârşit. Dar mi-ar fi plăcut să fi mers, pentru că, odată ce toată lumea s-a întors, nimeni nu vorbea decât despre performanța tinerei Courtney.

— Cum aşa?

— Ei bine, impresia generală a fost că n-au mai văzut niciodată pe cineva asemănător. Animalul pe care a călărit era un cal de vânătoare al naibii de bun, pe care familia Courtney îl păstrează pentru fiul lor, de cel puțin un metru şaptezeci, categoric un cal care nu e pentru doamne. Mulți tipi, călăreți experimentați, de genul celor din cavaleria veche – unii dintre ei speculau cât timp va trece până va pica fata, să-i fie lecție de minte că s-a urcat pe aşa un cal. Ei bine, vânătoarea a luat-o la goană până într-o dumbravă unde țăranii locali pretindeau că au văzut vulpi. Aşteptau cu toții de jur împrejur, aşa cum se face. Din punctul ăsta de vedere, la vânătoare e ca la război: aşteptări nesfârşite încrucişate cu desfăşurări bruşte de activitate extremă. Dar, oricum, în cele din urmă, ogarii i-au luat urma, au început să latre a vânat, iar vânătorii au dat poruncă ogarilor şi au pornit-o toți.
— Absolut.
— Acum, nu ştiu dacă ştii obiceiurile de vânătoare din partea de vest a țării…
— Nu în mod special.
— Diferite de oriunde altundeva. Vezi tu, câmpurile tind să nu fie despărțite de ziduri sau garduri, ci de răzoare. Cam de înălțimea unui om, presupun, foarte abrupte, având suficientă lățime în partea de sus, încât să poată un cal să-şi adune picioarele înainte şi să sară jos în partea cealaltă. Fireşte, călăreții care nu sunt obişnuiți cu astfel de lucruri au nevoie de puțin timp ca să stăpânească tehnica şi să se adapteze cu ea.
— Îmi imaginez.
— Dar nu domnişoara Courtney a noastră. Şi-a mânat bruta de armăsar în sus şi peste cele mai înalte şi mai abrupte răzoare fără să clipească măcar. Acland a spus că a fost ca şi când s-ar fi uitat la Fulke Walwyn depăşindu-l pe Reynoldstown prin obstacolele de la Aintree. Se pare că fata

are un talent înnăscut O postură minunată, curajoasă ca un leu, dar, din nefericire, n-are nicio idee despre comportamentul care se cuvine. Deloc surprinzător, presupun, dacă a crescut în sălbăticia din Africa. La un moment dat, mi s-a spus, a trecut de cei care ațâță ogarii şi a călărit alături de Huntsman, ceea ce e o gafă cât se poate de mare. Acland a trebuit să vorbească după aceea cu Bill Courtney, să-l roage să-i citească tinerei sale verişoare regulile aşa cum sunt Dar nu s-a putut mânia pe ea. Nimeni nu a putut Vezi tu, e aşa un călăreț splendid!

— Am cunoscut-o pe mama ei, spuse domnul Brown, incapabil să-şi păstreze o mină impasibilă în voce şi regretându-şi imediat indiscreția.

— Şi ea era frumoasă? întrebă generalul.

Domnul Brown decise că putea la fel de bine să-şi continue jocul.

— A fost, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care mi s-au aşezat vreodată ochit.

— Înțeleg… ai cunoscut-o bine, nu-i aşa?

Domnul Brown ridică din umeri într-un mod enigmatic, dar sugestiv.

— Câine bătrân şi viclean! spuse generalul.

După care repetă:

— Ah, ce n-aş da să fiu tânăr!

Saffron ajunse înapoi în Kenya pentru vacanța de vară şi găsi Lusima într-o stare de activitate frenetică. O echipă de constructori şi decoratori indieni – pentru că în Kenya coloniştii îşi angajau întotdeauna indieni să Ie construiască şi să le întrețină casele, întocmai cum alegeau somalezi ca să-i servească – construiseră un birou şi un dormitor într-Una dintre dependințe, în vreme ce Harriet superviza transformarea totală a interiorului casei. Reacția inițială a lui Saffron a fost de şoc: Harriet îi scrisese să-i spună că

„redecora puțin”, însă Saffron n-avea nicio idee că asta avea în minte.

— Nici eu, mărturisi Harriet când o întrebă Saffron. Însă imediat ce am început să fac o cameră să arate frumos, ei bine… vino cu mine. O să-ți arăt ce vreau să spun.

O conduse pe Saffron în salon, al cărui prim aspect izbitor era un set de două ferestre franceze ce se deschideau către o terasă, în spatele căreia se vedea grădina şi un peisaj spectacular al şirului de munți Aberdare, ițindu-se în depărtare. Prima impresie a lui Saffron fu legată de cât de luminoasă arăta camera, după care începu să observe toate schimbările care o făceau să fie aşa: vopseaua proaspătă şi albă de pe tâmplăria ferestrelor, cornişa ce înconjura partea de sus a camerei şi tavanul însuşi: unul nou, colorat în roz pal; un tapet proaspăt şi vaze mari umplute cu minunați trandafiri din grădină. Mai observă şi altceva: Harriet nu schimbase imaginile de pe ziduri sau fotogF.A.R.iile înrămate de pe pian, dintre care unele ilustrau familia de pe vremea când Eva era încă în viață. Îşi pusese amprenta asupra camerei, însă accepta tot ceea ce fusese înainte de ea.

— Arată foarte drăguț, îi spuse Saffron.

Harriet lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

— Sunt tare bucuroasă că îți place! Am fost aşa de îngrijorată că n-o să-ți placă. Acum să mergem în sufragerie.

Saffron intră în camera în care mâncase de atât de multe ori, întotdeauna aşezata pe scaunul ei, întotdeauna uitându-se peste masă la bufetul antic de mahon în care erau păstrate vesela şi argintăria. Toată mobila fusese îndepărtată pentru că indienii erau programați să înceapă lucrul la cameră în următoarele câteva zile. Dar asta nu făcea decât să scoată în evidență cât de neîngrijite şi de spălăcite erau draperiile ce se desfăşurau de la tavan până

la podea, cât de uzat era covorul şi cât de crăpată şi murdară era vopseaua de pe plinte.

Saffron înțelese dintr-odată de ce procesul redecorării, odată început, era menit să cuprindă întreaga casă. Însă fu nevoită să-şi muşte buza pentru că vederea unei camere pe care o iubise pentru atât de mult timp şi care arăta atât de neîngrijit şi de trist o făcea să vrea sa plângă.

— O... spuse ea şi, pentru prima oară în viața ei, rămase fără cuvinte.

— Ştiu, zise Leon, intrând în cameră în spatele ei. Te face să realizezi cum am lăsat locul de izbelişte.

— N-ai făcut asta, tati. N ai făcut asta... se învârti Saffron în căutarea cuvântului potrivit.

— N-am fost atent, o întrerupse Leon. Presupun ca am fost doar un bărbat tipic, concentrat pe afaceri, moşie şi pe toate lucrurile care mă interesau, şi că n-am acordat, de fapt, atenție casei sau lucrurilor din ea.

— A trebuit să schimb toate aşternuturile, spuse Harriet. Cearşafurile erau atât de uzate, încât puteam practic să văd prin ele, iar prosoapele... ei bine, cu cât vorbim mai puțin despre ele, cu atât mai bine.

— Nu-i chiar genul meu de ocupație, să cumpăr lenjerie, recunoscu Leon. Şi-ți mai spun ceva, Saffy, în ultima vreme, şi mâncarea e mult mai bună pe aici.

— Cina de aseară a fost delicioasă, dacă tot ai pomenit-o. Am vorbit cu *mpishi*[102] şi cu *totos-i* lui, spuse Harriet, în timp ce Saffron şi Leon schimbau priviri amuzate despre viteza cu care învățase cuvintele din kiswahili pentru bucătar şi băieții de la bucătărie. Din experiența mea, personalului îi place sa fie ținut în priză. Le arată că există cineva căruia îi pasă. Dacă gătesc bine, îi complimentez, iar

[102] „Bucătar“, în kiswahili, în original.

dacă nu, află imediat şi despre asta. Cred că ne înțelegem cu toții.

— Cred că sunt toți complet îngroziți de tine, draga mea, spuse Leon. Dar îți sunt şi devotați, şi aşa ar şi trebui să fie. Acum, motivul pentru care v-am căutat pe voi două este că am înțeles brusc că se poate şi ca restul moşiei să se fi pierdut în fundal în ultimii zece ani, aşa cum a pățit şi casa. Şi, de vreme ce biroul meu e pe cale să primească tratamentul Harriet Courtney, mi s-a părut un moment potrivit să merg într-un tur de inspecție. Aşa că o iau într-acolo mâine-dimineață, când se crapă de ziuă, vine Manyoro cu mine, doar noi doi, pe jos, şi o să dormim sub cerul liber. Va fi ca pe vremuri.

— Aş vrea să fie la fel de entuziast şi când vine vorba să petreacă timp cu mine, remarcă Harriet cu o dezamăgire sfidătoare, cu toate că zâmbetul de pe fața ei sugera că ştia foarte bine cât de mult îi plăcea lui Leon compania ei.

— Ai spus că redecorezi biroul? întrebă Saffron cu puțină îngrijorare în voce. Ce faci în legătură cu…

Făcu o pauza şi îi ceru scuze din privire lui Harriet înainte să încheie:

— … fotogF.A.R.ia mamei?

— Asta e o întrebare foarte bună, răspunse Leon. Eu şi Harriet am discutat pe îndelete despre acest subiect. Nu cred că ar fi corect ca vreun bărbat să-şi înceapă o noua viață cu cea de-a doua lui soție dacă prima atârnă încă prin casă ca fantoma lui Marley[103].

— Dar mami nu…

— Stai! Păstrează-ți calmul, Saffy, şi lasă-mă să termin… îmi place fotogF.A.R.ia aia la fel de mult cât îți place ție. De aceea, la sugestia lui Harriet, i-am cerut Iui Vassiliev să

[103] Jacob Marley este un personaj fantomă din A Christmas Carol – Colindă de Crăciun, de Charles Dickens.

copieze portretul lui mami în forma unui portret mult mai mic, pe care să-l agățăm undeva, deşi nu m-am hotărât încă unde anume. Între timp, portretul original va fi ambalat adecvat pentru păstrare, pentru a-l avea când o să fii destul de mare ca să ai un loc al tău.

— Şi o să facem un tablou cu… noi, spuse Harriet, apropiindu-se de Leon şi luându-l de braț.

Cei doi o priviră pe Saffron, iar ea înțelese din felul cum se uitau la ea că sperau să-i aprobe.

Această schimbare a rolurilor era ceva ce nu mai experimentase înainte, însă încântarea şi speranța lor că ea va fi indusă în această fericire erau de o sinceritate atât de evidentă, încât fu câştigată pe deplin.

— Cred că este o idee minunată, spuse ea. Dar când este gata, n-ar trebui să-l ascundeți în birou. Ar trebui să-l puneți în sufragerie, unde îl poate vedea toată lumea.

— Ei, e o idee, spuse Leon. Acum, dacă doamnele mă scuză, trebuie să-mi pun în ordine lucrurile pentru plimbarea minunată din jurul moşiei.

— Prezența ta aici schimbă atât de mult atmosfera, îi spuse Saffron lui Harriet odată ce fură din nou singure. E ca şi când grădina secretă îşi revine la viață.

— O, mi-a plăcut *Grădina secretă*[104] în copilărie! zise Harriet.

— Şi mie, cu toate că plângeam când se întorcea tatăl lui Colin acasă, ori de câte ori o citeam. Cred că chiar mi-am imaginat-o pe mami venind înapoi la mine.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu. A părăsit-o pe mama înainte ca eu să mă nasc. Încă mă întreb dacă este pe acolo pe undeva, aşteptând doar să mă vadă din nou…

---

[104] Roman pentru copii scris de Frances Hodgson Burnett şi publicat în 1911.

Saffron se îndreptă către Harriet şi o îmbrăţişă. Harriet o strânse de umeri, dar apoi, după câteva secunde, se dădu în spate şi spuse:

— Aşadar, mergem să aruncăm o privire în camera ta? N-am îndrăznit să ating niciun lucru fără permisiunea ta şi îţi promit că, dacă facem ceva, va fi exact cum îţi place.

În dimineaţa următoare, Saffron se trezi înainte de răsăritul soarelui. Îşi trase pe ea o pereche de pantaloni scurţi şi un pulover, şi coborî la parter în bucătărie, unde îşi pregăti o cană cu ceai pe care o luă cu ea afară. Aerul era încă răcoros, în timp ce prima lumină, încă slabă, a zilei desena o linie aurie palidă de-a lungul orizontului estic. Saffy se aşeza pe treptele ce duceau de la bucătărie la curtea din spate, cu genunchii aduşi la piept şi cana în ambele mâini, ca să le încălzească.

Încet, partea aceea a casei se trezea la viaţă, în vreme ce primii *totos* ieşeau din locurile unde dormeau ca să-şi înceapă treaba, pregătind cornuri proaspete pentru micul-dejun.

Zâmbiră văzând-o pe Saffron, care îi salută pe fiecare în parte pe nume, pentru că îi ştia de o viaţă. Vorbind kiswahili, prin care se strecurau expresii arabe ocazionale, îi întrebă despre familiile lor, dintre care unele erau la mii de kilometri depărtare, în Somalia, ascultându-le cu atenţie vorbele şi răspunzându-le cu tot atât de mult interes cu care ar fi făcut-o faţă de una dintre prietenele ei.

În cele din urmă, apăru motivul trezirii ei timpurii.

— Unchiule Manyoro! strigă ea, şi o luă la fugă spre el ca şi când ar mai fi fost încă fetiţă.

Se salutară, apoi el se uită la ea cu o expresie serioasă şi aproape încruntată pe faţă şi spuse:

— Te-ai schimbat, mica mea prinţesă. Ai devenit o femeie.

Apoi, faţa i se lumină de un zâmbet imens şi spuse:

— Acum o să-ți spun regina mea.

Un *tote* îşi făcu apariția, fără să fie nevoie să fie chemat, şi îi dădu respectuos lui Manyoro o cană cu cafea tare, neagră şi bine îndulcită, fără de care acesta nu şi-ar fi putut începe ziua într-un mod adecvat.

— Deci, Saffron, ce te-a făcut să mă aştepți aici, afară pe treptele astea, în aerul rece al dimineții, când ai fi putut să stai la căldură în pat?

— Trebuie să aflu ceva.

— Despre ce e vorba?

— Ce crezi despre Harriet? îți place de ea? Crezi că o s-o placă toți oamenii de pe moşie?

— Hmm... răspunse el, sorbind din cafea. Aud din vocea ta că ție îți place foarte mult şi că vrei să spun da.

— Nu vrei să spui da? întrebă, brusc alarmată, Saffron.

Manyoro mai bău puțină cafea, după care spuse:

— Ştii că am iubit-o foarte mult pe mama ta. A fost femeia fratelui meu şi, astfel, a fost ca o soră pentru mine.

— Da, ştiu.

— Când a plecat, lumina a dispărut din viața fratelui meu. Mergea, vorbea şi părea că este bărbat, dar era numai o carcasă goală. Pierderea mamei tale i-a luat inima.

— Ştiu...

— Aşa că, toți anii aceştia, i-am simțit tristețea şi asta m-a făcut şi pe mine să fiu trist. Eu am avut soțiile mele şi copiii mei, şi ei m-au făcut fericit. Am vrut ca şi fratele meu să fie fericit. Acum are o nouă doamnă Courtney...

Făcu o pauză, iar Saffron abia reuşi să suporte tensiunea până când Manyoro spuse:

— Şi acum lumina s-a întors în ochii fratelui meu. Acum inima îi bate din nou. Oricine o poate simți Şeful lor are o femeie. Ea l-a făcut să fie din nou bărbat. Iar asta îi face fericiți. Astă mă face pe mine foarte, foarte fericit.

— Oh, Manyoro, sunt atât de bucuroasă! spuse Saffron, înfăşurându-şi braţele în junii unuia dintre bicepşii săi puternici. Exact aşa simt şi eu. Este la fel şi cu casa. Nu mi-am dat seama cât de dărăpănată devenise până nu am văzut cum o reînnoieşte Harriet. Şi nu am ştiut cu adevărat cât de trist a fost tati până nu am văzut cât de fericit este cu ea.

— Este şi o femeie puternică... îmi place asta. Un bărbat ca M'Bogo are nevoie de o parteneră care îşi poate potrivi puterea cu a lui.

Chicoti.

— *Mpishi* mi-a spus o poveste despre noua lui stăpâna. A spus că e foarte strictă. Totul trebuie făcut exact cum trebuie, după cum comandă ea.

— Ştiu, râse Saffron. Am văzut-o dând ordine.

— Aşa că s-a întrebat: „Ce s-ar întâmpla dacă nu fac exact ce-mi spune stăpâna? O să observe?"

— Vai de mine...

— Aşa ca, într-o zi, când gătea cina, a făcut mâncarea perfect, totul aşa cum ar fi trebuit să fie... mai puţin cartofii. I s-a spus să-i fiarbă, dar el i-a prăjit. I-a prăjit cât de bine a putut. Dar, totuşi, nu erau fierţi.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a servit masa. S-a mâncat fiecare bucăţică de mâncare. După aceea, doamna Courtney a venit în bucătărie. I-a lăudat pe *mpishi* şi pe *totos* pentru mâncare. A spus că mâncarea a fost delicioasă şi că băieţii au servit-o foarte bine. S-a întors să plece şi apoi, chiar când a ajuns la uşă, s-a întors şi i-a spus lui *mpishi;* „Dar dacă mai găteşti cartofii în alt fel vreodată, va trebui să vorbesc cu *bwana* Courtney şi să-i cer să te concedieze."

— O, nu!

Nici măcar Saffron nu credea că Harriet ar fi putut să fie atât de severă.

— Cât de îngrozitor pentru *mpishi.*

— Deloc. A fost extrem de încântat. Mi-a spus: „Am fost invizibil încă de când a murit primul *memsahib*[105]. Acum mă văd din nou şi totul este bine.“ Şi are dreptate, totul este bine.

Manyoro se ridică în picioare şi spuse:

— Acum trebuie să te las. Tatăl tău se întreabă unde sunt. Şi nu trebuie să-l fac să aştepte. Ar face-o pe doamna Courtney foarte furioasă şi s-ar putea să mă concedieze!

Şi odată cu asta, râzând bine de propria-i glumă, Manyoro intră în casă, lăsând-o pe Saffron să strălucească de fericire pe treptele din spatele lui.

*

Gerhard şi Konrad von Meerbach nu aveau obiceiul să petreacă timp împreună, nu dacă puteau evita asta. Dar într-o seară de vară perfectă, cu un aer cald şi domol, Konrad se întâmplă să fie Ia o recepție organizată pe malul râului Spree, pentru a sărbători încheierea reuşită a tuturor pregătirilor necesare pentru a asigura succesul integral al Jocurilor Olimpice care aveau să se țină în oraş peste aproape două săptămâni. Konrad era încântat că primise invitație, de vreme ce acesta era un eveniment mai ales pentru conducătorii Reich-ului, care dăduseră toate ordinele, şi mai puțin pentru birocrații, artizanii sau muncitorii care făcuseră toată munca, îşi purta uniforma SS, care era cu atât mai impresionantă, cu cât o promovare recentă îi adăugase o frunză de stejar din argint pe guler şi se simțea şi mai mândru din cauza privirilor admiratoare pe care le primea de la femeile pe lângă care trecea.

---

105 Termen indian care desemnează o femeie aparținând înaltei societăți sau castei superioare, folosit în special în perioada coloniilor britanice şi aproape complet ieşit din uz. În hindi, în original.

Acolo era, Konrad ştia foarte bine, o corelație infailibilă între bogăția şi puterea bărbaților din orice moment şi frumusețea femeilor. Cu acest prilej se aflau bărbații cei mai puternici din întregul Reich, iar femeile invitate erau la fel de minunate. Vremea călduroasă le inspirase pe multe dintre ele să poarte rochii uşoare din mătase care le lăsau descoperite brațele, umerii şi decolteul, şi, în unele cazuri, drapate atât de jos în jurul spatelui dezgolit, abia acoperindu-le partea posteriorului, încât nu aveau cum să poarte ceva pe dedesubt. Se întâmpla în astfel de nopți când Konrad îi era recunoscător soției sale Trudi că acceptase decizia lui de a rămâne în Bavaria să-i crească pe fiul lor de doi ani şi pe fiica lor proaspăt venită pe lume. Trudi era o blondă drăguță, docilă, însă insipidă, a cărei cea mai atrăgătoare calitate era că era strănepoata lui Gustav von Bohlen und Halbach, sau Gustav Krupp, aşa cum îi plăcea acum să fie cunoscut, după ce se căsătorise cu moştenitoarea măreței companii de oțel şi armament Krupps. Era bine pentru statutul personal al lui Konrad şi pentru afacerea Uzinelor de Motoare Meerbach să fie asociat cu cea mai puternică dinastie industrială din Germania. Şi era bine pentru viața sa sexuală dacă soția lui se afla la câteva sute de kilometri distanță, într-o casă minunată de la Schloss Meerbach, in vreme ce el se ținea după femei prin Berlin.

Tocmai se decidea pe care dintre ele s-o ia întâi în vizor, când privirea îi fu atrasă de imaginea unei figuri cunoscute într-un costum elegant, dar croit destul de banal, zâmbind fermecător către trei mici frumuseți care păreau încântate de compania lui.

Nu, *nu poate fi... Cerule, el e! La naiba!*

Konrad se forță să strângă din dinți şi să-şi pună un zâmbet bolnăvicios pe față: era un sacrificiu care merita dacă îl apropia cât de puțin de femei.

— Gerd, ce surpriză plăcută să te văd aici! Haide, frățioare, fă-mi cunoștință cu minunatele tale prietene!

— Desigur, zâmbi Gerhard, în vreme ce tinerele se hlizeau la marele și puternicul ofițer SS care tocmai apăruse în peisaj.

— Konnie, ți le prezint pe Gerda, Sabi și Jana. Doamnelor, el este fratele meu mai mare *SS-standartenführer*[106] Konrad GF.A.R. von Meerbach.

Konrad bătu din călcâie și își înclină capul în fața doamnelor.

— Sunt onorat să va cunosc.

Gerhard zâmbi, ca un adevărat frate mai mic și afectuos, încântat că putea să-și prezinte impresionantul său frate mai mare.

— Ți-ai ales momentul perfect să apari, Konnie. Tocmai eram pe cale să le spun fetelor despre întâlnirea mea recentă cu *însuși führerul.*

— Ce? răspunse Konrad, complet incapabil să-și ascundă șocul sau neîncrederea din voce.

Cu siguranță, cățelușul ăsta isteț punea la cale vreo aiureală. Era de neconceput să spună adevărul.

— Asta-i o glumă? Trebuie să-ți spun, Gerhard, că este de mare prost-gust dacă e glumă.

— Nu te speria, bătrâne, nu e nimic altceva decât adevărul absolut și sincer. Am avut veritabila onoare și privilegiu să-l întâlnesc *pe führer* când ne-a făcut o vizită la biroul arhitectural Speer, unde lucrez. Chiar m-a bătut pe umăr și mi-a spus că sunt un exemplu de apogeu al național-socialismului.

Konrad simți cum se evapora în noaptea berlineză sentimentul de autosatisfacție care-l îmbrățișase atât de

---

106 „Conducător standard“, în limba germană.

plăcut doar cu câteva momente în urmă, lăsându-l acum dezumflat amarnic. Ani de zile se lăudase cu faptul că era apropiat de ierarhia nazistă şi nu spunea nimic altceva decât adevărul. Lucra în fiecare zi cu Heidrich, vorbea frecvent cu Himmler şi fusese prezentat Iui Bormann şi Goebbels. Se aflase deseori în aceeaşi cameră cu Hitler. Însă nu avusese un schimb de cuvinte nici măcar o singură dată *cu führerul.*

— Cum a avut loc această întâlnire? spuse Konrad, făcând tot ce putea să nu lase să i se strecoare în cuvinte veninul pe care îl simțea în inimă.

Nu i-ar fi făcut niciun bine în privința femeilor dacă era văzut că-şi invidia fratele mai mic.

— Ei bine, am onoarea să lucrez la planurile de transformare a Berlinului într-o capitală demnă de Reich. Acesta este un proiect foarte *drag führerului,* aşa că...

Gerhard spuse povestea întâlnirii sale cu Hitler. Lui Konrad îi era dureros de evident că acesta spunea adevărul, nu in ultimul rând datorită plăcerii cu care descria cum îl felicitase *führerul* atât pentru construirea Reich-ului, ca pentru apărarea lui.

— Cum poți fi şi arhitect, şi pilot Luftwaffe? Întrebă acea dintre fete, despre care Konrad credea că ar fi putut să fi cea pe care o chema Jana.

Iar *naiba, pentru că i-am ordonat să fie!* se gândi Konrad.

— O, sunt doar ofițer în rezervă, un pilot de război part-time, spuse Gerhard cu un zâmbet auto-depreciativ care le făcu practic pe cele trei fete să se topească în fața lui.

— Îți place să zbori? se trezi Sabi întrebând, aruncând nişte ochi mari, căprui şi umezi in direcția lui Gerhard.

— Îmi place foarte mult, zise el. Niciunde altundeva în lume nu mă simt mai liniştit, mai mult în controlul destinului meu, şi mai înconjurat de gloria acestei planete minunate decât atunci când mă aflu sus pe cer, liber ca o

pasăre. Este cel mai extraordinar sentiment pe care ți-l poți imagina.

În timp ce tetele oftau pline de adorație, Konrad remarcă ironia amară a situației. Scăpase de Gerhard trimițându-i să facă ceva ce acesta ar fi trebuit să urască şi să se alăture unei ramuri a forțelor armate care ar fi trebuit să fie total nepotrivită caracterului său liberal. Şi bastardul ăsta mic o sfârşise prin a deveni animalul de companie personal *al führerului* – Gerhard se reîntoarse la povestea întâlnirii sale şi îşi amintea fiecare cuvânt despre conversația sa referitoare la Sala Mare.

— Sunt lucruri chiar plictisitoare, multe discuții despre gurile de aerisire şi circulația aerului, spuse Gerhard.

— Cum poate să fie plictisitor să ne spui ce a *zis führerul?* întrebă Sabi.

— Este adevărat că, atunci când îl întâlneşti, nu se compară cu nicio altă întâlnire de pe fața pământului? întrebă Trudi.

— Da, spuse Gerhard. Asta e absolut adevărat. Este o experiență de-a dreptul extraordinară.

Konrad nu credea că ar fi putut să existe altceva care să-i depăşească surprizele aruncate către el, însă lauda plină de uimire pe care Gerhard i-o aduse lui Hitler le depăşi pe toate.

— Aşa că fratele meu sceptic şi rebel acceptă acum că *führend* este cei mai mare bărbat al vremurilor noastre?

— Accept că are o putere care este cu adevărat unică, răspunse Gerhard. Când s-a uitat direct la mine, stând la fel de aproape de mine cum stau eu față de voi, s-a simțit ca nimic din ce cunoscusem până atunci, şi în acel moment n-ar fi putut spune nimic să nu cred şi nu mi-ar fi putut comanda nimic să nu execut. Şi sunt absolut sigur că oricare dintre voi v-ați fi simțit exact la fel dacă ați fi fost în locul meu.

Tăcerea căzu peste micul grup. Nimeni nu ştiu cum să reacţioneze la asta. Konrad îşi drese glasul.

— Ei bine, trebuie să plec. Sunt oameni pe care trebuie să-i întâlnesc şi lucruri pe care trebuie să le fac – mă tem că pentru mine, asta e o întâlnire de lucru. Îmi pare bine că te-am întâlnit, Gerd. Felicitările mele pentru remarcabila ta întâlnire cu *führend.* E un privilegiu rar. Doamnelor…

Se înclină din nou şi plecă. Nu avusese niciun rost să stea. Pur şi simplu nu putea să concureze cu Gerhard.

Konrad se opri lângă balustradă, la marginea terasei, şi privi peste râu, observând peisajul. Îşi aprinse o ţigară şi o fuma gânditor şi, în timp ce făcea asta, buna lui dispoziţie, atât de recent dezumflată, începu să-i crească din nou. Pentru Gerhard, această seară ar fi putut să pară un triumf. Dar la a doua privire, el, Konrad, era cu siguranţă adevăratul învingător.

Pentru că luase un rebel care a trebuit forţat, până aproape de moarte, ca să îngroaşe liniile naziste, punându-l pe drumul de a deveni cineva care credea cu adevărat Convertirea lui Gerhard la cauza lui Hitler din acea după-amiază din biroul lui Speer fusese echivalentul modern la convertirea Sfântului Pavel la creştinism, când l-a văzut pe Dumnezeu în drumul său spre Damasc.

Acum ne aparţii, frăţioare, se gândi Konrad, aruncând capătul ţigării în apele tulburi ale râului Spree. *Îi aparţii lui Adolf Hitler!*

Gerhard o întrebă pe Sabi dacă dorea să plece cu el, apoi Jana întrebă dacă putea să vină şi ea. Aşa că el strecură o bancnotă de zece mărci în mâna unui chelner şi primi în schimb o sticlă de şampanie franceză excelenta, pe care o serveau chelnerii. Se întoarseră la apartamentul lui Gerhard, unde goliră repejor şampania şi după aceea o sticlă de *schnapps* pe care Gerhard o avea în barul Iul Apoi

descoperi că mai era aproape o sticla întreagă de Riesling excelent în frigider, aşa că o luă în dormitor, iar fetele îl urmară ținându-l fiecare de câte o mână, chicotind în timp ce-şi aruncau tocurile şi îşi dădeau jos rochiile. Gerhard le luă pe amândouă şi se aşeză, sprijinindu-se de tăblia matlasată a patului său dublu şi privind cum ele se sărutau şi se mângâiau, până când îşi reveni complet şi fu în stare să intre şi el în joc.

După ce încercară fiecare combinație şi erau cu toții epuizați, Jana şi Sebi adormiră de-a stânga şi de-a dreapta lui. Însă Gerhard era în continuare complet treaz, în continuare agitat, în ciuda oboselii lui fizice. Se strecură din pat şi le privi cum se rearanjară în somn până când ajunseră încovrigate într-un amestec de curbe moi, de păr blond şi castaniu, şi de piele caldă şi dulce, ca două pisicuțe drăguțe şi răsfățate într-un coş. Ieşi pe balconul apartamentului şi, printr-un ecou inconştient al acțiunilor fratelui lui, fuma o țigară, uitându-se peste oraşul adormit.

Gerhard fusese corupt, ştia asta. Probabil că nu complet, dar chiar dacă nu-şi vânduse sufletul – nu dincolo de posibilitatea de a fi izbăvit permisese cel puțin să fie folosit pentru cauze în care nu credea. Primise în schimb un nou statut, altul decât cel moştenit, întrucât aprobarea personală a *führerului* îl scosese în evidență ca un om cu un viitor strălucit şi, precum un cântăreț care devine peste noapte un star după o singură interpretare genială, era acum privit peste tot ca un om de viitor atât în partid, cât şi în Reich. Nu era tocmai faimos, dar, după cum demonstrau femeile din patul lui, avea parte de beneficiile unuia care era faimos.

Se consolă cu două gânduri. Primul era că zborul său rămăsese pur şi neîntinat ca o expresie a adevăratului său ego. Iar celălalt era că fusese mai atent decât se observase în felul cum descrisese efectul lui Hitler asupra sa. Văzuse cât

de furios fusese Konrad când descoperise că fratele său, pe care îl dispreţuia, fusese binecuvântat de *führer* într-o manieră în care el nu fusese niciodată. Dar văzuse şi cum se întorceau, primele semne ale îngâmfării în trăsăturile lui Konrad când acesta auzise ceea ce trebuia să-i fi sunat ca o laudă a unui devotat obsedat şi adorator. Konrad nu şi-ar fi putut da seama că Gerhard nu aprecia puterea de atracţie a lui Hitler, aşa cum părea s-o facă, şi că, de fapt, era îngrozit de modul în care fusese sedus şi de ce îi spunea asta despre felul în care căzuse întreaga ţară sub vraja lui Hitler.

Dar pot să scap de vraja asta? se întrebă Gerhard. *Am voinţa şi curajul să-i rezist?*

Iar motivul pentru care era încă atât de treaz şi de-a dreptul incapabil să doarmă era frica lui că răspunsul era: *Nu.*

Saffron se întoarse la Roedean în septembrie şi se concentra pe ultimul său an extins de şcoală. Când se încheie semestrul de toamnă, cu două săptămâni înainte de Crăciun, descoperi că aproape că-i părea rău să zboare în Kenya pentru perioada vacanţei: nu pentru că n-ar fi vrut să-i vadă pe tatăl ei şi pe Harriet, ci pentru că asta însemna să rateze atât de multe baluri şi petreceri la care o invitaseră prietenele ei de la şcoală şi familiile lor. Ajunse la Lusima, unde toată munca de renovare fusese în sfârşit terminată, şi descoperise că Harriet crease o minigalerie cu fotogF.A.R.ii de familie care acompaniau treptele de la holul principal până la dormitoare. O contactase pe bunica Courtney în Cairo care îi trimisese un mic portret în creion al lui Leon de când era băiat, împreună cu câteva fotogF.A.R.ii vechi cu el şi cu părinţii şi fraţii săi. Centaine contribuise cu o fotogF.A.R.ie pe care le-o făcuse lui Saffron şi lui Shasa în timpul vizitei sale Ia Cape Town în urmă cu patru ani şi cu o alta, cu Shasa în costumul lui de polo, gata să concureze

pentru Africa de Sud la Olimpiada de la Berlin. Şi copilăria lui Harriet era înfăţişată, lângă o fotogF.A.R.ie cu ea şi toate vânzătoarele, de la magazinul de haine de şcoală unde îi întâlnise prima oară pe Leon şi Saffron. Şi acolo, plasat discret printre ele, era capul Evei pe care Vassiliev îl copiase după portretul pe care tot el i-l făcuse. Îi adăugase cumva expresiei un aer uşor melancolic care îi traducea absenţa, de parcă ar fi regretat cu delicateţe că nu putea să fie acolo, prezentă printre ei toţi. Incluzând-o pe Eva ca parte a unei familii mai mari, Harriet găsise un mod prin care să-i respecte importanţa pe care o avea pentru Leon şi Saffron, fără a fi în vreun fel copleşită de trecut.

Saffron fu impresionată de atenţia gestului şi de efortul pe care-l făcuse Harriet ca să pună la un loc toate acele fotogF.A.R.ii. Dar acum nu mai era nicio îndoială în legătură cu cine era stăpână la Lusima. Harriet prezida o petrecere măreaţă de Crăciun dată pentru toţi muncitorii de pe moşie şi familiile lor, cu mici cadouri pentru toţi copiii. Avu loc o cină prin care să se sărbătorească întoarcerea lui Saffron din Anglia, la care participară familiile locale pe care le cunoscuse toată viaţa ei. Când doamnele se retraseră de la masă, Saffron fu uimită de gradul în care celelalte femei din comunitatea locală de expatriaţi, chiar şi cele care proveneau din medii mult mai elegante, nu numai că o acceptau pe Harriet ca fiind una de-ale lor, dar chiar îşi manifestau uşor forme de respect în faţa ei. Desigur, Harriet era soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din toată ţara, dar asta, în sine, nu ar fi scutit-o de remarci răutăcioase menite s-o pună la locul ei: reamintiri delicate sau nu chiar atât de delicate că fusese până nu de mult administratoarea unui magazin. Însă avea o siguranţă în felul cum se purta şi o sugestie fermă a unei voinţe de oţel abia mascate care închidea gura oricărui sceptic, înainte chiar ca aceştia să o deschidă. Dacă se putea spune ceva despre ea, prin faptul

că transformase aspectul Lusimei şi ridicase atât de mult standardele gospodăriei, de la mâncarea delicioasă, la serviciul impecabil, la coşul cu prosoape de mâna perfect călcate, care se găsea în lavoarul fără pată de la parter (unde atârnau de pereți desene amuzante şi unde era aşezată pe pervazul adânc o vază mică cu flori parfumate), era că îi făcuse pe oameni să-l vadă pe Leon într-o altă lumină. Fusese privit ca un fost vânător alb: chipeş, chiar fermecător când dorea să fie, dar totuşi destul de aspru, care ajunsese să pună mâna pe o sumă mare de bani în circumstanțe misterioase. Acum îşi câştiga rapid o nouă identitate de gentleman proprietar de pământ şi de stâlp al comunității.

În timp ce se întindea în pat după petrecerea de seară şi se gândea la evenimentele recente, pe Saffron o miră că şi ea se schimba, la fel ca tatăl ei. Mulțumită apartamentului din Chesham Place, avusese parte de ieşiri de weekend, de o jumătate de trimestru şi de câteva zile în timp ce aştepta zborul din Londra. Acum începea să ştie oraşul puțin mai bine şi să ducă o viață care era foarte diferită de cea băiețească din Kenya. Se întâlnea cu prietene ia prânz sau la ceai în restaurante şi cafenele la modă. Acestea îi cizelară educația în ceea ce priveşte plăcerile cumpărăturilor, chiar şi atunci când nu cumpăra foarte mult, ci studia doar cele mai drăguțe magazine, privind la ceilalți cumpărători tot atât de mult cât se uita ia bunurile de pe F.A.R.turi sau la rochiile de pe standuri, înțelegând ce era şi ce nu era elegant, ce se potrivea şi ce nu se potrivea. Cumpăra reviste cum ar fi *Vogue, Tatler* sau *The Queen* şi se trezi devenind tot mai obişnuită cu numele celor mai eleganți designeri de modă din Londra şi Paris şi cu femeile frumoase – actrițe şi aristocrate – care purtau rochiile pe care le făceau designerii şi care mergeau la petreceri unde trebuia, pur şi simplu, să fii perfect îmbrăcat dacă voiai şi numai pe departe să fii luat

în serios. Şi, cu fiecare petrecere la care se duse, Saffron realiză că, deşi nu o cunoştea pe Doamna Asta sau pe Onorabila Doamnă Cealaltă, o ştia pe sora ei mai mică sau pe nepoata ei.

Petrecând încă două săptămâni cu familia von Schöndorf în Bavaria de Paşti, Saffron îşi susţinu examenele pentru încheierea colegiului in iunie 1937 şi admiterea la Oxford în acelaşi an, în decembrie, întrucât Oxford şi Cambridge insistau să-şi selecteze studenţii prin propriile lor examene. De data asta, îşi petrecu vacanţa de Crăciun în Anglia, bucurându-se de zece zile de petreceri în Londra, înainte să ia trenul spre Devon pentru a fi de Crăciun cu rudele ei mai îndepărtate Courtney, iar apoi călători cu trenul de la Exeter la Londra şi, de acolo, cu vagonul de dormit Ia Edinburgh, ca să sărbătorească ultima zi a anului în Scoţia, împreună cu verii ei Ballantyne. Două luni mai târziu, află că primise un loc la Lady Margaret Hall să studieze politică, filosofic şi economie, exact aşa cum plănuise.

Saffron îşi petrecu primele luni ale anului 1938 în Londra. Pentru ea era evident că Germania era puterea care se ridica în acel moment în Europa şi că relaţiile britanice cu Reich-ul, fie că erau paşnice sau de altă natură, aveau să fie tema dominantă a următorilor câţiva ani. Aşa că se decise să-şi îmbunătăţească germana conversaţională pe care o învăţase de la Chessi şi de la familia ei şi se înscrise Ia trei meditaţii pe săptămână cu un profesor din South Kensington. Mătuşa ei Penny Miller, cea mai mare dintre cele două surori ale lui Leon, ajunsese văduvă de foarte tânără în timpul războiului şi nu se recăsătorise. Ca Dorian, Penny moştenise darurile artistice ale bunicii Courtney. Se mutase recent din Cairo în Londra şi ţinea în chirie un studio într-un apartament din Tite Street, lângă King's Road, în Chelsea.

Era un cartier colorat şi boem, iar prietenii lui Penny erau cu toţii pictori, poeţi, muzicieni şi actori, niciunul cu bani în

buzunar şi cu toții plini de multe pasiuni, fie ele creative, politice sau sexuale. Aici era o altă lume nouă pe care Saffron o putea explora, iar ea descoperi în curând că pentru o seară petrecută la mătuşa Penny trebuia să se îmbrace la fel de lejer pe cât de elegant trebuia să se îmbrace pentru cocktailurile din casele prietenelor ei debutante. Însă îi plăcu lumea liberă şi relaxată din timpul cinelor târzii de prin restaurantele ieftine greceşti şi conversațiile nesfârşite despre sensul vieții şi dragoste peste sticlele cu vin roşu dur, la fel de mult pe cât îi plăcea cel mai elegant bal din Eaton Place sau Park Lane, unde trecătorii se adunau în grupuri pe trotuare ca sa se uite la fetele care ajungeau îmbrăcate cu rochii de seara şi purtând bijuteriile familiale, înainte de a dansa toată noaptea pe muzica celor de la Ambrose şi orchestra. Şi fiecare vineri după-amiaza, fără excepție, o găsea pe Saffron la unul dintre terminalele de cale ferată din Londra, în drum spre petrecerea de la țara din acel weekend, unde o aştepta o combinație de vânătoare, tras cu puşca, dans şi mâncare. Pentru că nimeni, nici măcar cei mai radicali prieteni ai mătuşii Penny, nu-şi petrecea un singur weekend în Londra daca putea să evite asta.

Pe măsură ce iama se transforma în primăvară şi primele meciuri de crichet din luna mai inaugurară începutul a încă unei veri engleze, Leon şi Harriet se întoarseră în Londra. Leon îşi văzu de afaceri la biroul din Ludgate Hill, în vreme ce Harriet o ajută pe Saffron să se pregătească pentru Sezon. Acesta reprezenta şirul de evenimente din timpul veni, atât private, cât şi publice – întrucât meciurile de tenis de la Wimbledon, concursul de canotaj Henley şi meciurile de crichet dintre şcolarii de la Eton şi Harrow (cu toții viitori soți pentru debutante) erau parte integrantă – ce ajutau la ieşirea în societate a fetelor din clasa de sus, care părăseau

astfel adăpostul caselor familiale şi erau aruncate pe piața matrimoniala.

Saffron nu avea nici cea mai mică intenție să-şi găsească un soț: trebuia să se ocupe de Oxford şi, cu toate că nu menționase încă acest aspect tatălui ei, trebuia mai întâi să-şi înceapă propria carieră în afaceri. Cu toate astea, se lăsă condusă în joc, şi merse la balul anual Queen Charlotte, unde fetele făceau toate reverențe în fața unui tort uriaş, după care făceau din nou reverențe, de data asta pentru regele însumi, atunci când fusese introdusă la Curte de către verişoara ei Violet. Pentru ca unei fete să i se permită această onoare, trebuia să fie însoțită de o doamnă care s-o susțină şi care să fi fost ea însăşi prezentată în trecut, iar Violet era foarte bucuroasă să-şi asume acest rol.

În iulie, Saffron, Penny şi Harriet îl convinseră pe Leon să le acompanieze la expoziția londoneză a expresioniştilor germani, artişti renumiți la nivel internațional, care îi includeau pe Kokoschka şi Kandinski, cu toții, până la ultimul, fiind interzişi de nazişti. Chiar în luna aceea, Hitler se revoltase împotriva lor, numindu-i „nefericiți lamentabili care suferă în mod clar de defecte de vedere. Pot să trăiască şi să lucreze unde aleg, dar nu în Germania.“

— Sunt prea puțin un admirator al domnului Hitler, dar cred că are dreptate, murmură Leon în timp ce se uita la picturi, majoritatea intrând, din punctul lui de vedere, în categoria „un copil de şase ani ar fi putut face mai bine“ sau, în anumite cazuri, „o maimuță“.

Dar apoi se opri în fața unei picturi a unui artist care se numea Magnus Zeller, intitulată, după cum spunea cartonaşul de lângă, „Der Hitlerstaat“ („Statul hitlerist”). Aceasta înfățişa un peisaj ruinat pe lungimea căruia o armată de sclavi, biciuiți de bărbați îmbrăcați în uniforme SS negre, trăgeau un car gigantic pe care era urcată statuia monumentală a unui conducător aşezat, care arăta ca un

faraon din Egiptul antic, întreaga imagine era pictată într-o paletă mohorâtă de griuri şi tonuri de maro şi singurele puncte în culori vii veneau de pe bannerele naziste care fluturau la picioarele marelui rege.

Leon se opri de tot în fața imaginii şi se holbă la ea cu atenție, iară să scoată vreun cuvânt. În cele din urmă, se întoarse către Saffron şi întrebă;

— Ai fost acolo, spune-mi: aşa se va termina tot?

Saffron se gândi la toate bannerele pe care le văzuse în timpul vizitelor ei în Germania. Îşi aruncă ochii minții peste toate posterele propagandei. Erau tot mai multe în fiecare an, iar tonul lor devenea din ce în ce mai ostil; nu prin a celebra reuşitele guvernului nazist, cât prin a-şi învinui duşmanii, în special pe evrei. Erau mai multe sloganuri antievreieşti pictate pe riduri şi pe ferestrele magazinelor – sau probabil, pur şi simplu, păreau că sunt mai multe pentru că acum le putea înțelege mult mai bine. Dar apoi se gândi la familia von Schöndorf, la prietenia lor şi la generozitatea pe care i-o arătaseră, sentimente care-şi găsiseră ecoul într-un număr copleşitor de mare de oameni pe care îi întâlnise în Germania. Şi, cu toate astea, văzuse şi acele uniforme negre.

— Nu ştiu, spuse ea în cele din urmă. Însă mă tem că s-ar putea.

Două zile mai târziu, Saffron era acasă în Chesham Place când tatăl ei se întoarse de la birou.

— Am vorbit cu Hartley Grainger. I-am spus să nu reînnoiască niciunul dintre contractele noastre cu germanii când ajung la termen. Deocamdată nu e nevoie să facem nimic dramatic, aşa că nu le anulăm pe cele care sunt încă active. Doar că n-o să căutăm afaceri noi, atâta tot. Unchiul tau Frank nu va fi bucuros. Comerțul cu germanii îl interesează cel mai mult. Dar cred că ai dreptate, Saffy. Cred că vin vremuri grele şi e timpul să tragem obloanele.

În ultimii doi ani, domnul Brown se trezi cu remarci despre Saffron Courtney oriunde mergea. La Oxford, părea încarnarea vie a Zuleikăi Dobson, femeia fatală ficțională a Iui Max Beerbohm, a cărei frumusețe îi face pe studenți înnebuniți de pasiune. În Scoția, în timp ce-şi petrecea Anul Nou cu verii ei Ballantyne, produsese tot atâta uimire cu ținutele ei în timpul unei vânători de fazani, cât produsese la Devon prin abilitățile ei de călărie. Un invitat la petrecere îi spuse:

— Ajutorul de vânătoare s-a întors către Ballantyne şi a zis: „Fătuca asta mică a ta face de ruşine toate puştile din Scoția “

— Desigur, fata Courtney este absolut răvăşitoare, i-o menționase pe Saffron într-o seară la un cocktail din Berkeley Square Lady Diana Cooper, una dintre cele mai mari frumuseți, puțin mai în vârstă decât aceasta, însă în continuare splendidă la cei patruzeci de ani ai ei. Însă ce aş admira mai degrabă este felul cum se poartă cu banii ei. Este clar că are foarte mulți. Te asigur că orice femeie care se uită la ea ştie imediat că toate rochiile ei sunt cusute de mână, şi nu de vreo croitoreasă oarecare. Am discutat zilele trecute cu Hardy Amies şi era înnebunit, vorbindu-mi despre ce plăcere i-a făcut s-o îmbrace. Şi Eddie Molyneux o adoră, ar folosi-o ca manechin dacă ar putea. Bineînțeles că are statura aceea uşor băiețească, care place tuturor homosexualilor, iar rochiile curg mult mai elegant dacă nu ai multe curbe, însă aspectul admirabil este modestia ei,

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, e foarte tânără şi, fără să insist prea mult în direcția asta, colonială. Nu a crescut în case elegante, înconjurată de femei bine îmbrăcate care ştiu cum să se poarte, într-un fel, asta e o parte din farmecul ei. Are un uşor aer sălbatic. Îți iasă impresia că s-ar putea duce să

vâneze lei fără să clipească. Aşa că te aştepţi să fie puţin vulgară şi exagerată.

— Doar puţin prea ostentativă?

— Exact. Dragă domnule Brown, se poate vorbi atât de bine cu dumneavoastră. Înţelegeţi întotdeauna ce vrea omul să spună.

— Mă străduiesc, Lady Cooper. Dar cum se manifestă această absenţă a vulgarităţii?

— Ei bine, prin absenţă! râse ea. Vreau să spun că de câte ori o vezi pe Saffron Courtney te gândeşti că e o fată foarte bine îmbrăcată. Pantofii sunt de fiecare dată perfecţi pentru rochie şi pentru ocazie. Poşetele ei sunt minunate. Bijuteriile ei sunt drăguţe, dar discrete. De fapt, ăsta e cuvântul: discret. Fie i-a spus cineva, fie şi-a dat singură seama ca, prin felul cum arată şi prin personalitatea ei scânteietoare, nu are nevoie ca hainele să-i fie altceva decât un fundal elegant şi foarte şic.

— Ezit să fac o observaţie despre femei, în special în legătură cu relaţiile lor cu alte femei…

— Foarte înţelept Nu este un subiect asupra căruia bărbaţii să aibă ceva cât de cât folositor de spus.

— Dar permiteţi-mi să sugerez ceva, doar ca o ipoteză…

Lady Diana zâmbi.

— Foarte bine, domnule Brown, doar de data asta, având în vedere că sunteţi foarte perspicace pentru un bărbat.

— Cred că inteligenţa domnişoarei Courtney reiese evident din libertatea cu care dumneavoastră şi alte femei cu care am vorbit o complimentează. Îmi pot imagina o fata ca ea, ajungând în Anglia, binecuvântată cu bogăţii, aspect, o sportivă remarcabilă… Ei bine, o asemenea creatură ar putea cauza resentimente considerabile pentru unele persoane de acelaşi gen cu ea. Nu pentru dumneavoastră, desigur, Lady Cooper, nu aveţi de ce să vă temeţi de competiţie…

— Ați spus asta chiar la timp.

— Dar alte femei, în special din generația domnişoarei Courtney, şi probabil cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, s-ar putea să-i poarte pică pentru competiția pe care le-o serveşte şi să se simtă inspirate să împrăştie bârfe răutăcioase sau să-i critice comportamentul. Ştiți care e genul.

— Mă tem că ştiu. Îndrăznesc să spun că şi eu l-am provocat puțin când eram de vârsta lui Saffron Courtney.

— Şi, cu toate astea, în timp ce pare să fi făcut o impresie extraordinară în ultimul an sau doi, n-am auzit nici măcar un singur cuvânt rău despre ea, în afară de, probabil, dezamăgirea mamelor ale căror fii n-au reuşit să-i câştige inima.

— Da, se amuză Lady Diana gânditoare, n-a auzit nimeni nici cea mai mică sugestie despre vreo aventură, ceea ce e neobişnuit pentru o fată atât de atrăgătoare.

— Este foarte tânără, ştiți, are doar nouăsprezece ani.

— Adevărat, dar chiar şi aşa...

— Poate că, pur şi simplu, nu reuşeşte să găsească un bărbat care să fie destul de bun pentru ea. Din experiența mea, femeilor – şi îmi cer din nou scuze pentru impertinența mea – le place să poată să se uite în sus şi cu admirație la bărbații pe care-i iubesc.

— Cu siguranță ne place sa ne uitam la ei în sus, într-un sens literal. Nu suport ca un bărbat să fie mai scund decât mine, iar lucrul ăsta probabil că-i limitează alegerile, fiind o fată atât de înaltă.

— Nu cred că o să-şi dea inima sau orice altceva vreunui bărbat care să nu fie la fel de remarcabil cum este ea. Iar asta, mă tem, poate fi greu de găsit.

— O, domnule Brown, nu mi-am dat seama că sunteți atât de sentimental. Cred cu adevărat că simțiți puțină afecțiune pentru Saffron Courtney.

— Probabil cea a unui bătrân. Deşi aş adăuga că este doar o problemă de speculație. De fapt, nu am cunoscut-o pe fată.

— Ei, chiar trebuie să facem ceva în direcția asta! *Da, se* gândi domnul Brown, *chiar trebuie.*

Părinții lui Saffron, pentru că acum se uita la Harriet ca la o adevărată figură maternă, rămaseră până în septembrie, când merseră cu ea la Oxford ca să-şi înceapă noua viață de student. Era o zi perfectă de toamnă cu care să înceapă semestrul Michaelmas[107]. Soarele mai avea încă un strop de căldură, strălucind pe un cer fără nori, iar Oraşul turlelor visătoare[108] arăta cum nu se poate mai bine. Clădiri vechi ce fuseseră martore la venirea şi plecarea a nenumărate generații de studenți priveau înspre tinerii boboci, cu fețele lor pline de entuziasm şi ambiție, dar şi de stresul şi incertitudinea nou-veniților pentru care totul este nefamiliar, în timp ce se strecurau pe coridoarele colegiului, căutându-şi scările care-i duceau spre locul unde se aflau camerele lor.

— Ce te invidiez, spuse Harriet. Să ai şansa să vii într-un loc ca ăsta şi să studiezi cu unele dintre cele mai bune minți ale lumii... Este cea mai minunată şansă pe care ar putea-o avea cineva.

— Sunt mândru de tine, ii spuse Leon lui Saffron înainte să plece împreună cu Harriet. Ai zis că o să vii aici. Ai lucrat al naibii de mult şi ai făcut-o bucuroasă. Bravo! Acum trebuie să profiți la maximum pentru că, îți spun, dacă pleci de la Oxford fără să-ți fi făcut dreptate ție sau universității, o s-o regreți pentru tot restul vieții.

---

107 Semestrul de toamnă în unele universităţi din Marea Britanie.

108 Supranume al oraşului Oxford.

Tatăl ei avea dreptate, Saffron ştia asta. Chiar şi aşa, se întâmplă de câteva ori în primele săptămâni să se întrebe dacă era aşa de importantă educația de la Oxford, cel puțin pentru o femeie. Doamnele care conduceau Lady Margaret Hall păreau obsedate de pericolele desfăşurate în fața studentelor lor de pornirile necontrolate ale colegilor. Orele în care li se permitea tinerilor accesul în colegiu erau strict limitate pentru după-amiază şi începutul serii şi chiar era considerat nepotrivit pentru tinere să fie văzute mergând alături de bărbați, în afară de cazul în care ar fi mers amândoi pe lângă bicicletele lor.

Saffron se considera o fată inteligentă, însă pur şi simplu nu putea vedea logica din spatele unei asemenea reguli.

— E ca şi când trebuie să ai tot timpul bicicleta între tine şi el, îi explică o fată care părea stresată, peste masă, în timpul primei cine de la colegiu. În felul ăsta, este o barieră între tine şi el.

— Hmm, înțeleg... spuse Saffron, care coborâse pe nenumărate străzi şi prin tot felul de peisaje cu mulți prieteni băieți, dintre care unii erau în mod evident atraşi de ea, fără să simtă nevoia de-a se proteja cu vreun vehicul cu roți.

Şi apoi, întrucât cealaltă fată arăta atât de serioasă şi speriată de genul opus, Saffron nu rezistă să nu adauge:

— Am constatat că, odată ce mă văd cum trag cu arma, bărbații nu-mi mai fac niciun fel de probleme.

— O, chițăi stresat cealaltă fată, şi rămase aşezată, incapabilă pentru două minute întregi să mănânce în vreme ce încerca să se împace cu specia complet nefamiliară de femeie care şedea lângă ea.

O altă fata ridică tonul:

— Sora mea mai mare este la Sommerville. Are ea un truc potrivit dacă e într-un taxi şi un băiat încearcă prea mult să se dea la ea. Se uită după un vânzător de castane şi îl roagă

pe şofer să oprească. După care îi spune băiatului: „Te-ar deranja foarte tare să-mi aduci nişte castane?“ Fireşte că nu are cum s-o refuze. Aşa că el cumpără castane şi apoi pleacă mai departe şi, data următoare când se apleacă peste ea s-o sărute, fi bagă o castană fierbinte în gură. Şi el ce mai poate să facă?

Saffy era fascinată de ideea că bărbații sunt creaturi ciudate şi ostile cu care trebuie să te lupți cu orice preț. Îi plăceau compania şi urmăririle tradiționale ale bărbaților şi se simțise întotdeauna în stare să se înfrunte cu orice bărbat aşa cum se întrecuse cu băieți mai demult. Desigur, îi plăcea şi să arate drăguț şi să danseze cu vreun frumuşel îmbrăcat cu sacou şi cravată albă. Pe cât era de înaltă şi relativ puternică, nimic nu se compara cu a fi în brațele unui bărbat care-i plăcea, care era mai înalt şi încă mai puternic decât ea. Sărutase mulți bărbați şi fusese curtată de mult mai mulți. Insă nu se dăruise complet niciunuia.

Nu era pentru că ar fi fost o puristă, pentru că ar fi avut o perspectivă mistică asupra virginității ei sau pentru că o păstra pentru soțul ei. Şi cu siguranță nu era pentru că i-ar fi lipsit pofta de sex, asta ştia sigur. Pur şi simplu ştia că nu putea să fie cu adevărat fericită decât dacă găsea un bărbat care să-i fie pe măsură şi mai mult de atât. Nu-şi dorise niciodată să trebuiască să se retragă de teamă că soțul ei nu ar putea să facă față inteligenței ei, independenței ei, banilor ei sau oricărei alte binecuvântări pe care le avea şi care puteau să fie în acelaşi timp poveri. Se gândea deseori că era foarte nedrept că toate lucrurile din cauza cărora îi era mai greu să găsească un bărbat ar fi ajutat-o să-şi găsească o fată dacă ar fi fost un bărbat. Dacă ar fi fost moştenitorul frumos şi bogat al unei moşii din Kenya, un student ar fi avut fetele aliniate până pe bulevard şi şi le-a fi ales bucuros pe cele care l-ar fi atras.

Pentru ea, însă, era diferit. Era ca o leoaică dominantă din turmă, care s-ar fi cuplat numai cu masculul alfa. O aştepta undeva, Saffron ştia. Dar până să-l găsească, trebuia, pur şi simplu, să aibă răbdare, chiar dacă erau momente în care fiecare centimetru din corpul ei şi fiecare instinct adânc şi primordial din ea striga: „Vreau un bărbat!“

*

— Dragul meu, ai nevoie de o soție, îi spuse Athala von Meerbach fiului ei Gerhard într-o după-amiază, în timp ce se plimbau pe o cărare prin pădurile de la Schloss Meerbach.

El mormăi plin de frustrare şi de enervare.

— Nu şi tu, mamă! Konrad îmi spune mereu că este de datoria mea ca un bun german şi membru al partidului să-mi găsesc o soție ariană drăguță şi sa încep să produc soldați şi mame pentru viitor. Îi tot spun că n-am găsit încă ariana potrivită... şi e adevărat. N-am găsit-o.

— Nu mă miră, dacă insişti să ai aventuri cu fete ca blonda aia mică, fata brutarului.

— O chema Jana, mamă.

Spre surprinderea lui, seara petrecută cu cele două tinere se transformase într-o aventură de un fel sau altul cu una dintre ele. Nu o iubise niciodată cu adevărat pe Jana, dar era o companie bună şi în pat, şi în afara lui, aşa că petrecuseră împreună un an suficient de plăcut. Ea ştiuse dintotdeauna ca nu avea un viitor de lungă durată lângă Gerhard şi, în cele din urmă, îl părăsise ca să se mărite cu un detectiv drăguț şi tânăr de la Poliția criminală din Berlin. Gerhard fusese departe de a fi distrus, dar îi dusese dorul, iar patul său mare păruse brusc mai gol fără ea.

— Tatăl ei e un comerciant absolut respectabil, continuă el Pari să uiți că acum trăim într-o țară socialistă. Nu mai este acceptabilă ideea că o clasă este superioară alteia.

— Politicienii vin şi pleacă, dar o familie mare merge la nesfârşit.
— Reich-ul o să dureze o mie de ani. Aşa a *spus führend.* Ar fi bine ca familia noastră să se obişnuiască cu asta.
Agatha se uită la fiul ei. Nu spuse nimic. Nimeni nu spunea nimic din ce ar fi putut fi interpretat ca o critica adusă la adresa *führerului* sau a guvernului său. Riscul de a fi auzit din greşeală şi raportat era prea mare, chiar şi pentru o contesă văduvă, aflată pe pământurile castelului propriei sale familii. Însă privirea ei îi transmise lui Gerhard că nu accepta asemenea nonsens din partea lui.
— Uite, mama, spuse el îmblânzindu-şi vocea. Adevărul este că nu cred că ar fi drept să mă căsătoresc cu cineva în acest moment Am munca pe care trebuie s-o fac pentru Her Speer şi majoritatea timpului meu liber este ocupată cu îndatoririle ca rezervist Luftwaffe. Cum aş putea să-i ofer unei soții timpul de care are nevoie? Cum ar putea ajunge, cu adevărat, să mă cunoască?
Atât putea Gerhard să se apropie de remarca adevărului, aceea că trăia într-o minciună. Orice femeie care ar fi intrat într-o astfel de căsătorie crezând că bărbatul pe care-l iubea era bărbatul pe care îl vedea în fața ei – cu insigna lui de partid, muncind ca să planifice noul Berlin al *führerului* şi servind în forțele armate ale țării – s-ar fi căsătorit cu o minciună. Asta, pur şi simplu, nu era cinstit pentru ea. Nu avea să ceară mâna niciunei femei bazându-se pe o mare înşelăciune.
Athala se opri, îi luă mâna şi-l privi în ochi.
— Înțeleg, dragul meu. Dar eşti un om bun, un om binevoitor, un om generos. Acesta este adevărul şi orice femeie ar fi bucuroasă să te aibă ca soț cu aceste calități. Dumnezeu să-l odihnească pe tatăl tău, dar el nu avea niciuna din acestea.

— Poate. Dar avea putere, energie şi încredere deplină în el însuşi. Un om poate ajunge foarte departe dacă nu-şi petrece prea mult timp îngrijorându-se de sentimentele celorlalţi.

— Probabil., dar tu nu eşti un asemenea om şi sunt bucuroasă de asta. Acum ascultă, am aranjat o cină pentru sâmbăta seara, nimic special, doar vreo doisprezece invitaţi Am chemat familia Schöndorf. Au o fată foarte drăguţă, Francesca. Dacă stau să mă gândesc, sunt sigură că v-aţi cunoscut...

Gerhard râse:

— Doamne, mamă, mi-o aduc aminte pe Chessi, e doar o fetiţă! Nu mă poţi căsători cu un bebeluş.

— A fost o fetiţă. Dar nu mai este, întocmai cum tu nu mai eşti un şcolar timid sau un adolescent cu faţa acoperită de coşuri. Cred că are nouăsprezece ani şi este destul de sofisticată pentru vârsta ei. Familia Schöndorf a trimis-o la şcoală în Anglia. Acolo a cunoscut câţiva oameni foarte inteligenţi. S-ar putea să fii surprins.

Gerhard oftă.

— Bine, atunci Aşaz-o pe Chessi lângă mine la masă. Promit să mă port frumos cu ea, dar categoric nu-ţi promit să mă pun în genunchi în faţa ei şi să mă căsătoresc cu ea.

— Măcar fa cunoştinţă cu ea. Nu se ştie niciodată, s-ar putea să constaţi că-ţi place de ea mai mult decât te-ai aşteptat.

— Trebuie să merg la cină la familia Meerbach? se plânse Chessi von Schöndorf. Konrad e o brută, iar săraca nevastă-sa doar şade acolo arătând însărcinată şi asuprită.

Stătea în patul ei cu o tavă cu micul-dejun în poală. Mama ei era cocoţată la capătul patului, întinzându-se din când în când să fure câte un bob din strugurii aşezaţi într-un vas mic de pe tavă.

— Mai este un fiu… răspunse Contesa von Schöndorf.

Lăsă cuvintele în aer pentru o secundă, după care adăugă: – Şi nu are nicio soție.

— Dacă seamănă cât de puțin cu fratele lui, va vrea să vorbească numai despre două lucruri: despre cum sunt motoarele Meerbach mai bune decât orice alt motor de pe fața pământului şi despre cum *este führend* mai bun decât orice alt conducător de pe fața pământului.

— Şşt! şuieră mama ei. Când o să înveți că nu eşti în Anglia? Nu poți să spui primul lucru care îți trece prin minte.

— Bine, îmi pare rău… dar suntem în camera mea. Aici nu ascultă nimeni.

— De unde ştii? Acum, pentru cultura ta generală, de fapt, l-ai cunoscut pe Gerhard când erai fetiță.

— Nu mi-l amintesc.

— Nu contează. Ideea e că nu e deloc plictisitor. Lucrează ca arhitect, iar în timpul liber este pilot de război în Luftwaffe.

Privirea de pe fața lui Chessi îi spuse mamei ei că atitudinea acesteia s-ar putea schimba. Se hotărî să-şi păstreze avantajul atâta cât putea.

— Este creativ şi, de asemenea, îndrăzneț şi curajos.

— Este frumos?

— Ah, spuse contesa. Asta va trebui să decizi singură.

Chessi se gândi pentru o clipă.

— Presupun c-aş putea purta rochia Norman Hartnell – ştii, cea pe care mi-a cumpărat-o Saffy.

— Încă mă deranjează că a cheltuit atât de mult. N-ar fi trebuit s-o laşi. Nu e cinstit.

— Dar a vrut, A spus că a fost modul ei de a mă răsplăti pentru toate dățile în care a stat la noi. Şi e o rochie foarte frumoasă…

— Da, este, şi arăţi adorabil în ea. Niciun bărbat nu ţi-ar putea rezista.

— Fireşte că nu! zâmbi Chessi. Dar dacă este un Meerbach, chiar şi un Meerbach care este pilot, arhitect şi un mare om de ştiinţă, şi Dumnezeu mai ştie ce, atunci cu siguranţă voi putea eu să-i rezist lui.

*

În acea sâmbătă seara, Athala von Meerbach îi făcu din mână fiului ei mai tânăr şi îi spuse:

— Gerhard, ţi-i prezint pe Contele şi Contesa von Schöndorf.

— Este plăcerea mea, spuse el. Ce bine că aţi venit! Am amintiri foarte frumoase de când v-am vizitat casa, în copilărie.

— Iar ea este fiica lor, Francesca…

Gerhard îşi aruncă privirea peste fata care îi era servită ca momeală de căsătorie şi nu putu să-şi creadă ochilor. Puştoaica aceea cu codiţe şi pistrui în jurul nasului se transformase într-o zeiţă blondă răvăşitoare care era faţă de Jana ce era Venus a lui Botticelli faţă de o bandă desenată. Considerase întotdeauna că cei din familia Schöndorf erau săraci lipiţi, dar rochia ei se potrivea pentru un star de cinema de la Hollywood: o rochie de seară fără umeri, din satin, în cea mai palidă nuanţă de roz, care-i cuprindea sânii plini – Gerhard fu nevoit să facă un efort conştient să nu se holbeze la ei îi învăluia mijlocul subţire după care se rostogolea într-o cascadă de material strălucitor până la pământ.

Mein Gott! se gândi Gerhard. Apoi îşi veni în fire, luă mâna Francescăi, o sărută şi spuse:

— Este o mare plăcere să te întâlnesc, *Komtesse.* Ştii, când mi-a spus mama că vii în seara asta, am spus: „Dar e doar o fetiţă!“

Cei din familia Schöndorf râseră politicos şi Gerhard continuă:
— Dar mama a spus: „Prostuțule! Francesca e adultă şi este foarte drăguță.“
Francesca păru puțin deranjată de asta, cu toate că părinții ei se uitau la ea cu o mândrie plină de indulgență.
— Mamă, ai greşit total, spuse Gerhard şi, pentru un moment, exact cum intenționase, duritatea tonului său îi alarmă pe ceilalți.
Aşteptă o secundă, apoi, înainte ca oricine să poată protesta, adăugă:
— Francesca nu e doar drăguță. Este absolut răvăşitoare!

Francesca o strânse pe mama ei de braț. Gestul ar fi putut să pară unul Scut din jenă; o fată luată prin surprindere de complimentul unui bărbat. De fapt, era doar din necesitate. Francescăi ii era teamă că, dacă nu se ține imediat de ceva, i-ar putea ceda picioarele.
Îl privise pe Gerhard în timp ce mama lui îi făcea semn din cealaltă parte a salonului unde se adunaseră oaspeții pentru băuturile dinainte de masă. Vorbise cu o femeie care părea cu câțiva ani buni mai în vârstă decât eL Era îmbrăcat la sacou, cu cravată albă, însă felul cum stătea în picioare, cu o mână în buzunarul pantalonului, lăsându-şi greutatea corpului pe coapsa dreaptă şi ținându-şi piciorul stâng puțin mai departe, îi făcea îmbrăcămintea formală de seară să arate la fel de relaxat de parcă tocmai ar fi coborât la cină într-o jachetă veche şi confortabilă şi în nişte pantaloni lejeri. Zâmbise către mama sa, îşi lua la revedere într-un mod politicos de la femeie şi, în timp ce trecea prin cameră, salutând pe drum alți doi oaspeți, femeia cu care vorbise îl urmărise din ochi, de parcă n-ar fi fost în stare sa şi-i desprindă de el.

Nu *te condamn!* se gândi Chessi. Gerhard von Meerbach era cel mai arătos bărbat pe care îl întâlnise vreodată şi, când veni la ea şi la părinţii ei, realiză că atracţia stătea în combinaţia de calităţi foarte diferite pe care el le avea. Se purta cu încrederea rece a unui aviator îndrăzneţ, cu postura lui înaltă şi subţire şi cu părul blond închis care îi cădea pe una dintre sprâncene, ceea ce o făcu să se abţină cu greu să nu se întindă să-l aranjeze. Însă ochii şi gura, dacă te aflai destul de aproape ca să-i studiezi – şi, o, cum îi mai studiase ea! —, aveau ceva sensibil şi lucid care dezminţeau prima impresie de om nepăsător. Acesta era un bărbat care vedea şi simţea. În plus, îşi dădu Chessi seama brusc, era şi un bărbat rănit. În ei era durere. Nu putea să spună precis cum ştia asta, dar era sigură. Şi, dintr-odată, nimic nu-şi dori mai mult pe lume decât şansa de-a face durerea să dispară.

Auzi un cântec în depărtare.

— Ah, spuse Gerhard, e timpul să mergem la masă. Francesca, îmi faci marea onoare sa mă însoţeşti?

Îşi ridică braţul, iar ea i-l luă. Intrară în sufragerie, asaltaţi de multe perechi de ochi admirative, pentru că făceau aşa un cuplu splendid. Şi, în spatele lor, cele două mame ale lor se uitau una Ia alta zâmbindu-şi discret, de parcă ar fi spus: „Misiune îndeplinită!“

Domnul Brown abia dacă avea prieteni apropiaţi: nu-şi permitea luxul revelaţiilor împărtăşite ale propriului sine pe care se bazează o prietenie adevărată. Însă foarte mulţi oameni care şi-l numărau printre cunoştinţele lor ar fi fost surprinşi să afle că acest gentleman tăcut, atât de discret în manierele sale, atât de puţin înclinat să facă gesturi flamboiante sau să intervină într-un mod vizibil, atât de lipsit de teatralitate în viaţa de zi cu zi, se considera de fapt un fel de impresar. În ultimă instanţă, treaba lui era să

remarce, să scoată la iveală, să aranjeze, apoi să exploateze talentul. Cutreiera țara în căutare de tineri geniali: cei mai inteligenți, cei mai duri, cei mai arătoşi sau chiar şi cei care erau ca el, excepțional de buni în a dispărea în fundal. Observa felul cum îl priveau alți oameni, le observa caracterul şi opiniile, după care le dădea o probă, aşa cum ar fi făcut un producător de pe Broadway sau de la Hollywood, ca să vadă dacă erau potriviți pentru rolurile la care se gândise pentru ei.

Totuşi, diferența dintre domnul Brown şi alți profesionişti în căutare de talente era că cei pe care îi alegea el nu erau conştienți de interesul său până într-un moment foarte târziu din cadrul procesului şi, în cazul în care alegeau să fie recrutați, îşi duceau rolul la îndeplinire într-un secret absolut. Eva Berry, o fată inteligentă şi excepțional de frumoasă dintr-o locuință modestă din Northumbria fusese una dintre descoperirile domnului Brown şi îi servise atât pe el, cât şi țara ei cu un devotament excepțional, cu sacrificiu de sine şi curaj. Acum, la un sfert de secol după ce se duse să lucreze pentru el, domnul Brown se afla în tren spre Oxford ca să vadă dacă fiica Evei avea să se dovedească la fel de folositoare.

Era pe deplin conştient că era foarte improbabil ca Saffron Courtney să-şi sacrifice virtutea pentru țara ei în felul cum o făcuse mama ei. Eva fusese extrem de săracă, disperată şi suficient de motivată de dorința de răzbunare, încât era pregătită să se prostitueze pentru Contele Otto von Meerbach, omul care îl distrusese pe tatăl ei, dacă asta avea să ajute în schimb la distrugerea lui Meerbach. Din tot ce adunase domnul Brown despre Saffron, situația ei era infinit diferită. Era înzestrată cu bogăție tot aşa cum era şi inteligentă. Moartea mamei ei reprezentase o întorsătură tragică a sorții, pentru care niciun individ nu putea fi tras la

răspundere. Tatăl ei era sănătos şi bine, iar relația lui cu Saffron era din multe puncte de vedere temelia tinereții ei.

Dar asta nu însemna că ea na avea să fie folositoare într-o zi, şi se putea ca acea zi să vină mai degrabă în câteva luni, decât în câtiva ani Hitler înfruntase din nou restul Europei să-l oprească după ce-şi anunțase scopul de a trimite trupe în Cehoslovacia. Şi din nou scăpase cu neruşinarea Iul Neville Chamberlain, care îi luase locul lui Balfour ca prim-ministru cu un an în urmă, se duse împreună cu premierul Franței Edouard Daladier să-l întâlnească pe Hitler şi pe apropiatul lui, dictatorul italian Mussolini, în München. Chamberlain şi Daladier renunțaseră la libertatea cehilor în speranța de a menține ceea ce Chamberlain descrisese ca „Pace cu onoare; Pace în vremurile noastre."

Rivalul politic al lui Chamberlain, Winston Churchill, ripostase: „Ți s-a dat să alegi între război şi lipsa de onoare. Ai ales lipsa de onoare şi o să ai război." Dar oamenii erau, pur şi simplu, recunoscători pentru orice urmă de speranță că războiul ar putea fi evitat După cum intonase un post de actualități, difuzând filmări cu maşina lui Chamberlain care trecea pe drumurile pline de cetățeni ai Reich-ului dând fericiți din mâini: „Nimeni să nu spună că pentru pacea lumii s-a plătit un preț prea mare înainte să caute în sufletul lui şi să se considere dispus să rişte războiul şi viețile celor mai apropiați şi mai dragi lui, şi înainte să încerce să adune prețul total care poate ar fi trebuit plătit prin moarte şi distrugere."

Nu există niciun „poate" aici, îşi zise domnul Brown, urmărind el însuşi postul de actualități, întrucât îi plăcea

câte o vizită ocazională la cinematogF.A.R.ul local[109]. *Va fi război. Singura problemă este când.*

Gândindu-se la asta şi, în acelaşi timp, conştient fiind de adevărul etern că toate războaiele sunt începute de bătrâni, însă luptate de tineri, domnul Brown era în căutare de sânge proaspăt de care serviciul său avea nevoie odată ce urmau să înceapă ostilitățile. Şi, din tot ce auzise, se putea ca Saffron Courtney să fie exact ce căuta.

În timp ce o gloată de studenți se scurse afară din Departamentul de Economie al Universității Oxford, un grup mic se opri lângă şirul de biciclete sprijinite de zidul exterior. Un tânăr strigă după una dintre puținele fete care ieşiră de la cursul pe tema „Paradigma neoclasică a lui Marshall şi Pigou“:

— Hei, Courtney! Ne întâlnim după-amiază la bibliotecă?

Saffron se opri şi îi zâmbi prietenului ei Quentin Edery. Cu toate că afişa vocea şi maniera unui adevărat Bertie Wooster[110], Edery era, de fapt, un elev extrem de inteligent care provenea dintr-o familie modestă din Dudley, West Midlands. Câştigase o bursă la New College şi nu-şi ținea secretă ambiția lui de a deveni într-o zi Cancelar al Trezoreriei naționale într-un guvern laburist – îmi pare rău, dar nu pot răspunse Saffron. Manners vrea să vorbim despre eseul meu. A sugerat să-l discutăm la o ceaşcă de ceai şi biscuiți.

— Hmm… asta sună ciudat Ai face bine să ai grijă. Când un bărbat îi oferă unei fete un biscuit cald şi plin de unt, e un semn sigur că încearcă să se dea la ea.

---

[109] Până în jurul anilor 1960, când ştirile au fost preluate de televiziunile naţionale, filmele din cinematogF.A.R.e erau deseori precedate de ştiri scurte, rulate uneori de sute de ori pe parcursul a câtorva săptămâni.

[110] Naratorul comic al unor povestiri scrise de P.G. Woodenhouse.

Saffron râse.
— Mă îndoiesc de faptul că Manners o să încerce să se dea la mine. Nu cred că sunt deloc genul lui.
— Ai dreptate. Trebuie să recunoaştem că nu e interesat de femei. În cazul ăsta cred că o să încerce disperat, pentru ultima oară, să-ți scoată din cap credința absurdă şi învechită în viitorul capitalismului şi să te aşeze pe calea socialistă spre dreptate.
— Cred că asta e mai aproape de adevăr. Eseul meu s-a referit la Keynes şi a sugerat că o creştere economică ar fi stimulată mai eficient dâcă guvernele ar ajuta companiile private să găsească mai uşor credit, în loc să-şi consume resursele cu cheltuieli publice ineficiente.
— Dumnezeule, Courtney, sunt dăți când realizez ca, în spatele acestei minunate fațade, pândeşte mintea unui baron tâlhar, a cărui singură dorință este să înfunde săracii şi mai mult în noroi!
— Iar tu, dragă Quentin, vrei doar să fii un comisar sovietic, spunându-le oamenilor ce e bine pentru ei. Dar fiindcă am văzut cum pot fi reduse slujbele şi crescute salariile în cazul în care companii fundamental sănătoase pot fi salvate de la un colaps economic, doar oferindu-le acces la credit, permițându-le să facă mai departe comerț până când pot înflori din nou şi să se susțină singure, cred că săracilor le-ar fi mai bine în sistemul meu.
— Îți urez succes să-l convingi pe Manners de asta. Adoră pământul pe care calcă John Maynard Keynes. Oricum, trebuie să plec…
Saffron îşi urmări prietenul cum pedala pe drum în jos şi se gândi cât de ciudat era că putea să-ți placă de cineva şi, totuşi, să fii atât de radical în dezacord cu persoana respectivă. Quentin Edery dorea sa creeze o societate complet nouă, una în care oamenii ca ea nu s-ar mai bucura de privilegiile bogăției şi ale posesiunilor, în vreme ce

oamenii obişnuiți, ca aceia cu care crescuse, ar avea o parte echitabilă din prosperitatea pe care au lucrat s-o creeze. În principiu, Saffron nu prea putea să contrazică această propoziție: nu putea să spună că credea în părți inechitabile. Dar în inima ei era africană, obişnuită cu o lume de prădători şi prăzi, în care viața era un concurs etern pentru supraviețuire, iar cei mai puternici ajungeau întotdeauna deasupra. Aşa că, oricât i-ar fi plăcut ideea ca toată lumea să trăiască în pace şi să împartă totul egal, pur şi simplu nu putea să creadă ca ar fi funcționat în practică. De aceea, idealurile ei erau îndreptate spre lucrul cu natura umană, acceptând omu' ca animalul competitiv şi supus greşelii ce este, şi spre încercarea de a scoate ce este mai bun din ceea ce câteodată era scris să fie o afacere proastă.

Îşi exersa acest argument în mintea ei, întrebându-se cum l-ar fi putut convinge pe dr. Jeremy Manners, profesorul genial care superviza cursul ei de economie, în timp ce mergea pe New College Lane chiar către colegiu, trecând de clădirea portarului şi intrând în campusul principal. Peste oraş se lăsa apusul, iar luminile din capela colegiului erau aprinse, punând în valoare vitraliile medievale ca o serie de lanterne intens colorate, iar Saffron urmă culoarul oval până în centrul campusului, până ajunse la o arcadă din capătul îndepărtat al acestuia. Trecu de ea şi intră în grădina campusului, numită aşa pentru că era deschisă într-o parte, către grădinile care erau una dintre gloriile Oxfordului. Dacă ar fi fost o după-amiază de vară, s-ar fi uitat în jos de la ferestrele dr. Manners spre gazonul întins (pe care, spre deosebire de cel din campusul principal, studenților ca Saffron li se permitea să calce), spre colina acoperită de copaci care se afla într-un colț al grădinii şi spre zidurile vechi ale oraşului care închideau întregul spațiu, având la bază borduri vegetale magnifice, care

ofereau o pată de culoare atunci când tufele şi plantele înfloreau.

Insa acesta nu era sezonul florilor. Era perioada după-amiezilor răcoroase şi umede, şi singurul lucru care-i grăbea paşii lui Saffron în jos pe cărare şi apoi sus pe scări până la camerele de la etajul al doilea era gândul la un foc cald, la o ceaşcă de ceai fierbinte şi, da, la un biscuit proaspăt copt.

Bătu la uşa grea de stejar şi auzi vocea tutorelui ei spunând:

— Intră!

Păşi într-o cameră mare, plină de F.A.R.turi cu cărți, în care, pe fiecare supF.A.R.ață posibilă, erau împrăştiate alte cărți, atât deschise, cât şi închise, diverse volume de studii şi lucrări academice, foi de hârtie acoperite cu scrisul de mână al studenților sau cu textul dactilogF.A.R.iat al lui Manners, şi imagini înrămate care îl înfățişau pe Manners însuşi, cu prieteni, cu colegi universitari sau cu vreun politician ocazional care i-a cerut sfatul în probleme de politică economică.

Manners era un bărbat înalt şi destul de bine făcut, puțin trecut de patruzeci de ani, cu părul şaten, lung şi neîngrijit, care îi încărunțea pe la tâmple. Purta o pereche de pantaloni groşi din stofă şi un pulover Aran, sub care abia se vedeau cămaşa şi cravata.

— A, Saffron, cât de drăguț din partea ta să ni te alături! spuse Manners, şi doar atunci remarcă Saffron că în cameră se mai afla un bărbat, şezând atât de tăcut într-unul dintre fotoliile pe care Manners la aranjase în jurul focului, încât abia părea prezent. Era mic şi avea o constituție fragilă, îmbrăcat într-un costum gri petrol perfect croit, o cămaşă albă cu un guler drept şi o cravată simplă albastru-închis şi, judecând după părul argintiu şi liniile feței, avea o vârstă destul de înaintată. Însă ea realiză acum că o privea cu nişte

ochi încă foarte vii şi oarecum neliniştitori în franchețea rece şi neutră cu care o examinau.

Bărbatul se ridică în picioare, refuzând oferta lui Manners de a-l ajuta în timp ce se înălța din îmbrățişarea adâncă a fotoliului.

— Saffron, acesta este domnul Brown. Este un vechi amic de-ai mei şi, aş adăuga, un veritabil *eminence grise*[111] din Whitehall. Cunoaşte pe absolut toată lumea care contează în guvern şi asta de cât timp, cincizeci de ani, ce zici, Brown?

Domnul Brown schiță o urmă infimă de zâmbet şi ridică din umeri abia perceptibil.

— O, nu ştiu, Manners, dar presupun că sunt în zonă de suficient de mult timp.

Se uită la Saffron.

— Sunt încântat să te cunosc, draga mea, spuse el, strângându-i mâna.

— Aşează-te, te rog, Saffron, spuse Manners. Pot să-ți ofer o ceaşcă de ceai? Un biscuit?

Saffron confirmă pentru ambele, după care domnul Brown spuse:

— Domnişoară Courtney, mă tem că îți sunt dator cu o scuză. Manners te-a invitat aici sub un pretext fals. Aşa că permite-mi să te asigur că nu e nimic în neregulă cu eseul tău.

— Cred că a fost bine argumentat, că s-a folosit într-un mod interesant de dovezi directe – rareori se întâmplă să predai unui student care-şi susține teza cu o dovadă directă prin care firma familiei sale a fost salvată de la faliment – şi chiar destul de impresionant, spuse Manners. Fireşte, am respins fiecare cuvânt în parte, de la prima până la ultima literă. Dar totuşi, e de nota nouă, ai făcut treabă bună.

---

[111] Persoană influentă, care ia decizii importante într-o organizaţie sau societate, dar care rămâne în umbră. în limba franceză, în original.

— Şi de ce mă aflu aici? întrebă Saffron privind de la unul la altul.
— Domnul Brown a cerut anume să te întâlnească, spuse Manners.
— Ar fi nepoliticos să întreb de ce?
Domnul Brown schiță un alt început de zâmbet.
— Fireşte că nu, domnişoară Courtney. Adevărul este că Guvernul Majestății Sale are întotdeauna nevoie de cei mai inteligenți şi mai buni tineri din țară. De aceea, una dintre treburile mele este să-i urmăresc pe cei care promit în special şi, cu toate că poate nu eşti conştientă de asta, se vorbeşte mult despre tine printre persoanele mai în vârstă.
— Serios? spuse Saffron, luată cumva prin surprindere.
— O, da! Am auzit poveşti despre tot, de la abilitățile tale pe câmpul de vânătoare, la gusturile tale bune în materie de haine. Acum, iată-l pe Manners, care îți complimentează capacitatea academică. Aş spune că, întâmplător, mi-am aruncat un ochi peste eseul tău. Sper că nu te deranjează. Sunt de acord cu Manners că este o lucrare frumos scrisă şi, în plus, sunt de acord cu tine că piața, nu statul, este motorul de bază al unei economii de succes.
— Cum poate un om din Whitehall să spună aşa ceva? întrebă Manners.
— Tocmai pentru că ştie cum sunt ceilalți bărbați din Whitehall şi n-ar avea încredere în majoritatea să conducă nici cea mai mică afacere.
Saffron făcu tot ce putu să-şi suprime un chicotit în fața privirii pline de oroare de pe fața lui Manners şi spuse;
— Mulțumesc, domnule Brown.
— Pentru nimic, draga mea. O... mai este un lucru pe care am uitat să-l menționez. Mă tem că mă ajunge bătrânețea.
— Ce este?
— Pur şi simplu că am mai avut un motiv pentru care am vrut să te întâlnesc în particular. Vezi tu, am cunoscut-o pe

mama ta, acum foarte mulți ani. De fapt, am cunoscut-o destul de bine, prima oară când a venit la oraş.

Bravo! se gândi domnul Brown. *Ştiai exact la ce mă refeream şi te-a prins cu garda jos, dar ți-ai revenit într-o clipă.*

Se uită la Manners şi realiză că acesta nu remarcase nimic ieşit din comun în afara unei surprize evidente a unei legături neaşteptate dintre doi oameni care nu se mai întâlniseră niciodată.

— Cerule, Brown, nu mi-ai spus niciodată asta! spuse Manners. Nu m-aş fi deranjat cu toată mascarada asta dacă aş fi ştiut că eşti un vechi prieten de familie.

— N-aş merge chiar atât de departe, spuse domnul Brown. Dar, da, am cunoscut-o pe Eva Barry, după cum se numea înainte să se căsătorească cu tatăl lui Saffron. Si era o tânără remarcabilă. Ştii, Manners, a câştigat Medalia Militară pentru curaj în campania din Africa de Est. Cei din Biroul de Război aveau dubii, rigizi cum erau, dar Delamere a insistat, spunând că a avut tot atâta curaj ca orice bărbat de sub comanda ei. Desigur, asta s-a întâmplat la câțiva ani după ce am cunoscut-o eu.

Domnul Brown se adresa lui Manners, dar avea toată atenția concentrată pe Saffron. Voia să ştie cum va reacționa, acum că spusese pe față că o ştiuse pe Eva din zilele în care era spioană. Iar Saffron ştia în mod clar totul despre acele zile pentru că nu punea niciuna dintre întrebările evidente pe care orice fată, şi în special una care îşi pierduse mama atât de tânără, le-ar pune în mod normal cuiva care o cunoscuse în acele zile de demult.

După ce te vom fi antrenat cum se cuvine, o să ştii să nu faci felul acela de greşeli, se gândi domnul Brown. Dar acesta era doar un detaliu neînsemnat Fata asta era din toate punctele de vedere fiica mamei ei. Nu numai că era la

fel de frumoasă, probabil chiar şi mai mult, dacă un asemenea lucru era posibil, dar avea aceeaşi inimă de fier pe care o avusese Eva. Domnul Brown putea să vadă asta în ochii de un albastru-închis care se uitau acum ia el cu o furie atât de rece şi de implacabilă, cu toate că gura îi zâmbea dulce. Saffron ştia întreaga poveste, asta era evident, şi, în mod natural şi corect, concluzionase că domnul Brown fusese responsabil pentru ceea ce fusese mama ei obligată să facă.

Brown îl lăsă pe Manners să sporovăiască o vreme, întrebând dacă dorea să-i fie umplută cana de ceai sau un alt biscuit pe farfurie:

— Mai mult unt? Gem de căpşune?

După aceea, o întrebă pe Saffron:

— Am dreptate să cred că ai vizitat Germania mai mult de o dată în ultimii ani?

— Aveți dreptate. Cea mai apropiată prietenă a mea de la şcoală este o fată germană, Francesca von Schöndorf.

— Şi cum ți s-a părut locul?

Saffron făcu o pauză de o secundă, după care spuse;

— Ei bine, am simțit pentru Germania cam ce a simțit dr. Manners pentru eseul meu. Cred că țara e frumoasa, cultura ei – ştiți, arhitectura, muzica, literatura şi toate celelalte – este magnifică şi toți oamenii cu care am vorbit au fost încântători. Dar am fost împotriva fiecărui cuvânt nazist, de la prima până la ultima literă.

Manners explodă în râs şi aplaudă.

— Asta merită o notă de zece!

— Ce te face să spui asta? întrebă Brown.

— Pentru că este plin de ură… la propriu plin de ură. Felul cum sunt evreii înjosiți este groaznic. Şi e ceva foarte agresiv: toate bannerele alea imense şi roşii cu svastici pe ele şi bărbații ăia ca nişte bestii fudulindu-se în uniforme

elegante, ca nişte zei mici de tinichea. De câte ori m-am dus acolo, a fost tot mai rău.

— Crezi că germanii vor război?.

— Nu, sunt absolut sigura de faptul că germanul de rând este terifiat de ideea unui alt război. Doar când ajungi acolo îți dai seama cât de mulți bărbați au pierdut față de noi in Marele Război. Dar nu contează ce vor ei, nu-i aşa? Contează ce le dă Hitler.

— A, *dar führerul...* spune-mi, ce credeau gazdele tale despre el? îmi imaginez că, având un nume ca von Schöndorf, fac parte din înalta societate.

— Da aşa este. Cât despre ceea ce cred despre Hitler…

Saffron încercă să-şi amintească şi să descrie într-un mod cinstit cum îşi percepeau părinții lui Chessi conducătorul.

— Presupun că se simt cum s-ar simți înalta societate din această țară dacă familia regală ar dispărea şi un caporal mic şi oribil cu o mustață ciudată s-ar instala brusc în locul lor drept conducător suprem al țării Ar fi îngroziți. Li s-ar părea de necrezut Şi ar face tot ce ar putea să se comporte în continuare de parcă pur şi simplu n-ar exista.

— Mulți dintre membrii înaltei societăți britanice îl simpatizează destul de mult – de fapt, prea mult – pe *Herr* Hitler, observă domnul Brown.

— Da, însă doar ca un conducător al Germaniei. Nu le-ar plăcea foarte mult dacă ar fi stăpân peste ei.

Domnul Brown fu şocat de încrederea de sine şi modul direct în care îşi exprima Saffron opiniile. S-ar fi aşteptat la asta din partea unui tânăr inteligent de la Oxford, deşi poate nu din partea unui boboc. Dar chiar şi cea mai inteligentă intelectuală[112], care avea în privat opinii foarte puternice, se

---

112 *„Bluestocking“,* în original; termen, deseori peiorativ, folosit pentru o femeie intelectuală, care face referire la Blue Stockings Society, o

vedea constrânsă de regulile comportamentului feminin. Nu era ca şi când tânăra Courtney ar fi fost cât de puțin stridentă sau agresivă verbal. Îi pusese întrebări directe. Îi dăduse răspunsuri directe. Era mai degrabă faptul că, în mod evident, nu-i trecuse prin cap să se poarte altfel.

Mama ta nu a avut niciodată asta, se gândi el. *Era la fel de frumoasă ca tine, la fel de curajoasă, la fel de inteligentă. Dar nu a avut acea credință în sine interioară, cel puțin nu la început. Ăsta, draga mea, este marele tău avantaj.*

Îşi privi ceasul.

— Dumnezeule, atât e ora? Chiar trebuie să plec. Manners, îți mulțumesc aşa de mult pentru ospitalitatea ta, care e la fel de generoasă ca întotdeauna.

— A fost plăcerea mea, domnule.

— Şi, domnişoară Courtney, mi-a plăcut foarte mult conversația noastră. Cred că eşti o tânără care trebuie urmărită şi aş aprecia foarte mult şansa să vorbesc din nou cu tine. De exemplu, dacă ți se întâmplă să mai faci o călătorie în Germania, aş fi foarte interesat să-ți ascult observațiile.

— Asta este foarte măgulitor, spuse Saffron cu un zâmbet de apreciere potrivit. Aş fi încântată să le ofer, deşi sunt sigură că ştiți deja despre acel loc mult mai mult decât o să ştiu eu vreodată.

— A, dar nimic nu se compară cu o pereche de ochi tineri... Ei bine, mă retrag. Nu te deranja, Manners, îmi găsesc singur drumul spre ieşire.

Şi cu asta, domnul Brown ieşi pe scările de lemn şi, în timp ce cobora la parter, se gândi: *O să avem nevoie de tine, domnişoară Courtney. O, da, cu siguranță o să ne fii de folos într-o zi.*

---

mişcare din secolul al XVIII-lea din Marea Britanie, axată pe cultivarea şi educarea femeilor.

Chiar înainte de încheierea trimestrului, în timp ce-şi făcea bagajul pentru Crăciun, Saffron primi o scrisoare de la Chessi von Schöndorf. Era redactată în stilul ei vorbăreţ, plină de ştiri despre familia ei şi de întrebări în legătură cu viaţa lui Saffron ca studentă la Oxford. Marea veste a lui Chessi era că fusese invitată să se alăture unui grup de prieteni care mergeau la St. Moritz pentru două săptămâni, imediat după Crăciun. „Desigur că schiatul va fi minunat, deşi ştiu că asta nu te interesează deloc!!!“ scria ea, făcând-o pe Saffron să zâmbească, pentru că era una dintre glumele lor obişnuite că, în cei trei ani în decursul cărora îi vizitase pe Chessi şi pe familia ei, toţi obişnuiţi să folosească schiurile de cum fuseseră în stare să meargă, Saffy nu-şi dezvoltase niciodată cu adevărat nicio abilitate grozavă pe zăpadă. Amândouă erau mirate, pentru că înainte de asta nu fusese niciun sport pe care Saffron să nu-l preia cu naturaleţe, însă dintr-un motiv oarecare – fuseseră de acord că trebuia să aibă într-un fel de-a face cu educaţia ei africană deşi era suficient de curajoasă încât să abordeze orice pantă, nu era mai mult decât un schior competent Chessi fusese încântată că aici, în cele din urmă, era ceva prin care îşi depăşea prietena ei altfel genială, iar Saffron luase intenţionat decizia să-şi lase deoparte natura ei obişnuita de competitivitate feroce pentru simplul fapt că părea cinstit s-o lase pe Chessi să aibă măcar o dată partea ei de faimă. Însă subiectul schiatului fu curând uitat pentru că urmară nişte veşti cu adevărat interesante: „Acum Saffy, draga mea prietenă, trebuie să-ţi spun cele mai minunate ştiri din lume – M-AM ÎNDRĂGOSTIT!!! îl cheamă Gerhard şi vine dintr-o familie foarte bună (în plus, o familie foarte bogată după cum îmi tot spune *Muttil).* E de profesie arhitect, dar în timpul liber este şi în Luftwaffe, şi pilotează avioane de vânătoare. Aşa că e un artist ŞI un luptător

viteaz ŞI este înalt şi frumos ca un star de cinema, dar are ochi minunați, care sunt atât de buni şi de blânzi. O, Saffy, când se uită la mine cu ochii ăia sunt în rai! Aşa că o să ni se alăture în St Moritz spre finalul şederii noastre şi cred că o să mă ceară şi daca mă cere o să zic «Da, pentru că îl iubesc atât de mult şi vreau să fiu cu el pentru totdeauna!"

Saffron putea să audă vocea lui Chessi, plină de fericire ameţitoare, de parcă s-ar fi aflat în cameră lângă ea, iar cele două ar fi chicotit pline de entuziasm şi ar fi intrat în cele mai mici detalii despre ce a spus şi ce a făcut, şi despre ce însem# nau toate astea. Era aşa un contrast față de seriozitatea vieții sale la Oxford, care părea plină de discuții fascinante, însă foarte serioase despre subiecte importante cu profesori şi colegi, toate hotărâte să pună lumea pe făgaşul cel bun. Îi răspunse lui Chessi, felicitând-o pentru norocul ei, asigurând-o că insista să fie domnişoară de onoare la nunta ei şi adăugând: „Merg în Scoția de Crăciun şi Anul Nou cu cei din familia Ballantyne, ceea ce e minunat, însă asta înseamnă că trebuie să-l îndepărtez pe verişorul meu Rory. Îți aduci aminte că ți-am spus despre el de Paşti? E administrator de moşie, nu războinic viteaz, dar presupun că arată destul de bine. Problema e că e foarte dulce şi îmi place de el, dar numai într-un mod prietenesc şi familial. Sper doar, după ce o să se îmbete prea tare în ziua de Crăciun, sa nu se poarte nepoliticos. Dacă se dă la mine, o să fiu nevoită să-i trag o palmă peste față şi atunci unde o să fim?!"

Rory făcu tot ce putu. Se chinui chiar şi să deseneze un arbore al familiei pe spatele unei role vechi de tapet. În după-amiaza Anului Nou, îşi desfăşură capodopera pe o masă din bibliotecă şi îi arătă lui Saffron că erau numai verişori prin alianță pentru că strămătuşa ei se căsătorise cu străunchiul lui, aşa că nu era nicio legătură de sânge şi, astfel, niciun impediment ca ei doi să se căsătorească.

— Nu că te-aş cere în căsătorie sau ceva de genul ăsta, adăugă Rory.

— Este la fel de bine, spuse ea. Pentru că, dacă ai fi făcut-o, ar fi trebuit să refuz şi aş prefera să nu fac asta pentru ca noi doi suntem aşa buni prieteni. Cred că eşti un tip grozav şi te iubesc foarte mult ca membru al familiei mele, chiar dacă nu suntem rude de sânge. Dar nu sunt îndrăgostită de tine. Nu e vorba că ai făcut sau că nu ai făcut ceva. Pur şi simplu nu simt aşa pentru tine, atâta tot.

— Presupun că e vreun tip deştept pe la Oxford căruia i-ai făcut ochi dulci, norocosul.

— Nu fi prostuț, fireşte că nu este nimeni! Nu e nimeni deloc.

— Atunci, totuşi, poate am o şansă.

La asta, Saffron nu răspunse. Zise pur şi simplu:

— Hai să ne întoarcem in salon! Cred că s-a servit ceaiul. Probabil toată lumea se întreabă unde ne-am dus.

Spre surprinderea lui Saffron, o aştepta o telegramă pe o tavă de argint. Primul ei gând fu acela că i se întâmplase ceva îngrozitor tatălui ei sau lui Harriet, dar, când o deschise, văzu că îi fusese trimisă de la Hotel Palace Badrutt, din St. Moritz.

MĂ DISTREZ DE MINUNE STOP EL O SĂ AJUNGĂ PESTE DOUĂ ZILE STOP ATÂT DE ENTUZIASMATĂ STOP MI-AR FI PLĂCUT SĂ FII AICI DRAG CHESSI

— Ştii, am fost la St. Moritz, spuse Rory, când Saffron îi zise despre mesaj. Un loc splendid. Sunt mândru să spun că m-am dat pe Cresta Run[113], fără îndoială cel mai înspăimântător lucru pe care l-am făcut în viața mea, dar al dracului de amuzant. Ştii puloverul ăla cu anchior pe care-I port, cel cu dungi vişinii în jurul gâtului – ăla e puloverul

---

113 Pârtie tradiţională de sanie, din Elveţia.

meu pentru Clubul Toboggan din St. Moritz. Dovedeşte că ana fost pus pe fugă şi sunt şi foarte mândru de asta!

Un zâmbet jucăuş traversă chipul lui Saffron, iar ochii ei sclipiră cu lumina unei idei care i se forma în minte.

— Din curiozitate, cum ar ajunge cineva de aici Ia St Moritz?

— A, bine, îți pot spune exact pentru că, desigur, am făcut asta. Trebuie să iei trenul de zi Flying Scotsman din Edinburgh până la Kings Cross, care te duce acolo cam la şapte jumătate. Apoi tai toată Londra cu metroul până la Victoria, după care urci pe vaporul de noapte spre Paris. Ăsta te duce în Gara de Nord la nouă dimineața... Nu te plictisesc cu recitalul ăsta, nu?

— Deloc. Te rog, continuă.

— Ei bine, după aceea trebuie să traversezi Parisul, de data asta cu metroul, desigur, până la Gare de Lyon, să prinzi primul tren spre Zürich, drum care mai durează încă cinci ore sau ceva de genul ăsta. De acolo te duci spre un loc numit Chur, schimbi din nou trenul, slavă Domnului, pentru ultima dată, iar acesta te poartă până la St Moritz, unde ajungi tocmai la timp pentru o băutură înainte de cină.

— Ei bine, asta sună splendid, spuse Saffron. Crezi că mama şi tatăl tău s-ar supăra îngrozitor dacă mâine am pomi spre Elveția?

— Scuze... ce-ai spus?

— Am spus că eu cred că ar trebui să mergem la St. Moritz. Ar fi o surpriză minunată pentru Chessi, iar tu îmi poți arăta Cresta Run. Cred că aş dori s-o încerc şi eu.

— Dar... dar nu poți!

— Pentru Dumnezeu, de ce nu?

— Pentru că eşti fată. Femeilor li s-a interzis să se dea cu sania acolo cam acum zece ani. Nu au voie deloc! ’

— Cu atât mai bine, spuse Saffron. Acum insist categoric să mă dau pe ea.

În urma unui apel făcut la biroul din Edinburgh al agenției de turism Thomas Cook, aflaseră că puteau să-şi ia bilete de tren şi chiar camere de hotel în St. Moritz, dar că ar fi durat cel puțin o zi ca aceste lucruri să fie organizate. O zi mai târziu, Saffron intră la Thomas Cook cu Rory după ea, plăti şi luă două bilete dus-întors spre St. Moritz şi fu informată că nu se găsiseră două camere la Hotel Palace, dar că făcuseră rost la Suvretta House.

— Sunt sigură că veți găsi cazarea mai mult decât satisfăcătoare, domnişoară, spuse doamna care-i servea, cu buzele țuguiate ale unei femei respectabile din Edinburg, care simte ceva ce ar trebui să dezaprobe, fără însă a fi decisă ce anume ar putea fi acest lucru.

Saffron îi trimise o telegramă lui Chessi:

VIN NE VEDEM CURÂND DRAG SAEEYXX

Ea şi Rory porniră cu trenul spre Londra; cinară, dormiră şi luară micul-dejun în drum spre Paris; apoi mân cară rapid câte un *croque monsieur*[114], alături de o ceaşcă de cafea Ia cafeneaua din Gare de Lyon şt coborâră din tren în St. Moritz, unde găsiră un membru al personalului de la hotel care îi aştepta.

Saffron servi o cină consistentă, se duse la culcare imediat după aceea şi dormi buştean până la opt şi jumătate. Comandă să i se aducă micul-dejun în cameră şi şedea în pat sorbind dintr-o cană mare de ciocolată fierbinte şi privind afară la peisajul minunat ce se desfăşura în josul văii spre lacul înghețat, când se auzi o bătaie în uşă.

— Cine este? strigă Saffron.

---

[114] Sandvici cald cu şuncă şi brânză, specific francez. în limba franceză, în original.

— Doar eu, răspunse vocea înfundată a lui Rory. Pot să intru?

— Da! răspunse Saffron, trăgându-şi halatul puțin mai strâns în jurul pieptului, ca să-i acopere şi cea mai mică sugestie de decolteu.

— Cerule, încă nu te-ai trezit? spuse Rory când o văzu răsfățându-se încă în pat. Am crezut că vrei să o zbugheşti ca să-ți întâlneşti amica.

— E prea târziu pentru asta. Ştiu cum e Chessi atunci când ajunge în apropierea unei pârtii de schi. Porneşte într-acolo cu atâta nerăbdare cel târziu la ora opt. Aşa că ne vom întâlni, în schimb, diseară şi mă gândeam că ar fi chiar amuzant dacă aş putea să-i povestesc cum am coborât pe Cresta Run.

— Spune-mi că ți-ai luat mintea de la asta. Speram mai degrabă că ai renunțat la idee.

— De ce aş face asta? Am răscolit garderoba ta şi pe a tatălui tău pentru haine de bărbat. N-am niciun alt motiv să le port.

— Dar, sincer, Saffy, ai putea să te răneşti.

— Aş putea, într-adevăr, să mă rănesc schiind, li se întâmplă multora, dar nu încerca să mă opreşti să fac asta.

— Ştiu, şi nimeni nu m-ar învinui dacă te-ai răni însă singurul mod prin care poți să te dai pe Cresta este dacă te ajut eu.

— O, nu m-aş îngrijora în legătură cu asta, spuse Saffron. Nimeni nu te-ar învinui vreodată pentru că n-ai fost în stare să mă convingi să fiu rezonabilă. Nimeni nu poate. Întreabă-l pe bietul tata.

— Foarte bine atunci. Asta o să fie înmormântarea ta şi nu mă poți învinui dacă îți rupi gâtul ăla prostuț. Acesta fiind cazul, iți propun să ne întâlnim la ora zece în hol. Şi apoi o să te duc să-ți fac cunoştință cu *Herr* Zuber.

— O, asta sună misterios. Cine e?

— Omul fără de care nici ție, nici nimănui altcuiva nu îi este permis să se apropie de Cresta Run, oricât de bărbat ai fi.

Saffron mâncă, făcu un duş şi îşi permise răsfățul unei lenjerii deosebit de drăguțe. *Chiar şi dacă trebuie să arăt ca un bărbat pe dinafară, sunt foarte fericită să mă simt în continuare femeie pe dinăuntru.* Îşi prinse părul cu agF.A.R.e într-un coc şi îşi trase pe ochi o căciulă bărbătească din lână. Era la fel de înaltă ca majoritatea bărbaților, aşa că asta nu era o problemă, iar un pulover din lână purtat pe sub o geacă impermeabilă de vânt îi scoase în evidență umerii şi îi ascunse sânii drăguți, însă nu deosebit de mari. Dar fața îi era departe de a fi masculină, ceea ce, în mod obişnuit, era un lucru foarte bun, însă nu astăzi. Îşi înfăşură o eşarfă în jurul gâtului până peste gură şi îşi acoperi ochii mari, albaştri şi genele lungi şi groase cu o pereche de ochelari fumurii.

După ce făcuse totul ca sa arate ca un bărbat, trebuia să exerseze cum să se poarte, să se mişte şi să vorbească Ia fel ca unuL Ani de zile, înălțimea lui Saffron o condamnase să joace roluri de bărbați în piesele de la şcoală: îl interpretase bine pe Romeo, dar ar fi preferat să fi fost Julieta. Însă acum, destul de neaşteptat, experiența aceea îi devenea utilă. Stătu în picioare în fața oglinzii, îşi vâri mâinile în buzunarele pantalonilor şi îşi coborî umerii. *Atât de norocoşi sunt bărbații că pot să facă asta!* se gândi ea. *Noi trebuie să ne ținem spatele drept şi fruntea sus, şi să ne încrucişăm picioarele atunci când ne aşezăm. Abia apucăm să ne relaxăm vreodată aşa cum o fac ei. Iar asta îmi aduce aminte – genunchii depărtați când mă aşez!*

Îşi exersa pasul masculin de-a lungul camerei de două ori, nemişcându-şi coapsele aşa cum fac femeile, ci impunându-se din postura umerilor. Următorul lucru de pe agendă era

vocea. Decise să-şi limiteze riscul de a fi prinsă vorbind cât mai puțin. Îşi coborî glasul cât de mult putu şi testă câteva mormăieli bărbăteşti, încuviințând sau negând, şi spunând după aceea câteva fraze scurte: „Chiar aşa”, „Absolut“, „M-am prins“ şi „De-abia aştept“.

Ştiu suficienți bărbați care nu-şi spun niciodată mai mult de-atât, se gândi ea, şi se hotărî ca sub nicio formă să nu chicotească, să nu țipe şi să nu descrie nimic ca fiind „dulce“ sau „adorabil“. Era destul de sigură că o să zbiere ca o nebună când o să-şi dea drumul pe pistă, însă, odată ce avea sa alunece pe gheață în jos cu peste cincizeci de kilometri la oră, nimeni n-ar mai fi putut face nimic până la sosire.

Se mai privi o dată în oglindă, ridică bărbăteşte din umeri şi porni să-i găsească pe Rory şi pe misteriosul *Herr* Zuber.

Gerhard ajunsese şi el în St. Moritz în după-amiaza precedenta, cu toate că petrecuse cei aproximativ două sute de kilometri de la Schloss Meerbach la volan. Cum prelinsese cândva că are nevoie de bani pentru a-şi lua un Mercedes, îşi cumpărase un model mai nou cu doi ani mai devreme, o decapotabilă 540K de două locuri, extrem de zveltă, într-un roşu viu, cu cauciucuri albe şi cu scaune bej-palid, aproape de culoarea mierii, şi nu regretase niciodată decizia: entuziasmul de-a o conduce Ia vitezele nelimitate permise pe noile autostrăzi era aproape comparabil cu acela de a controla un 109. Gerhard alesese să nu stea la Hotel Palace din cauza sentimentului că n-ar trebui s-o vadă pe Chessi înainte de-a o cere de soție: în felul acesta părea cumva mai romantic. În drumul său de la Berlin, se opri o noapte acasă, pentru că îi fragmenta călătoria într-un mod foarte convenabil şi pentru ca voia să-i spună mamei sale că era pe punctul de-a o cere pe Francesca von Schöndorf.

Aşa cum se aşteptase, Athala fusese încântată de veşti.

— O, sunt atât de fericită pentru amândoi! exclama, luându-şi fiul in braţe. De prima oară când v-am văzut unul lângă altul m-am gândit că arătaţi perfect împreună. Este atât de frumoasă şi de încântătoare! Va fi o soţie minunată pentru tine, iar tu, băiatul meu, trebuie să-i fii un soţ la fel de bun.

— Desigur, mamă. Cum altfel m-aş putea căsători cu ea?

Gerhard vorbise serios. Chiar voia sa fie un soţ bun. Se putea ca tatăl şi fratele lui să-şi fi privit jurămintele de căsătorie ca pe ceva irelevant, care nu avea niciun efect asupra legăturilor lor sexuale cu alte femei. Dar el avea să fie altfel. Avea să-şi trateze soţia cu respectul pe care ea îl merita. Şi, cu siguranţa, nu era greu. Chessi era tot atât de minunată şi de dulce pe cât spusese mama lui, şi chiar făceau o pereche bună împreună: toată lumea zicea asta.

De-ar fi iubit-o şi numai puţin mai mult. O, îi plăcea mult de ea şi nu avea nici cel mai mic impediment în a o găsi atrăgătoare, deşi şi-ar fi dorit să nu fi fost atât de catolică şi să nu fi insistat să rămână virgina până în noaptea nunţii. Era convins că, dacă ar fi făcut dragoste, nu ar fi fost chiar atât de asaltat... nu tocmai de îndoială, cât mai degrabă de un sentiment că nu era într-atât de prins de pasiunea copleşitoare pe care şi-o imaginase întotdeauna că ar aduce-o dragostea adevărată.

Lucrase foarte mult, desigur, şi îşi petrecuse o mare parte din timpul său liber cu Luftwaffe, aşa că avusese foarte puţin timp pe care să şi-l petreacă gândindu-se la dragoste. Iar Chessi, draga de ea, era atât de plină de entuziasm şi speranţe, atât de captivată de ideea de a-i deveni soţie, încât părea să aibă suficientă dragoste pentru amândoi. Totuşi, în spatele minţii sale era o voce foarte mică, tăcută, însă insistentă care se întreba dacă el se raporta tot atât de puternic sau tot atât de clar la această idee ca ea.

Ei bine, era prea târziu să se mai îngrijoreze de asta. Se afla pe punctul de-a o cere pe Chessi în căsătorie şi ce bărbat n-ar fi invidiat gândul de a se trezi lângă ea pentru restul zilelor sale? Gerhard o ținu la distanță de Konrad, nu pentru că ar fi avut cea mai mică teamă că acesta i-ar fura-o – ar putea foarte bine să încerce, însă ea, cu siguranță, nu i-ar răspunde pozitiv ci pentru că ceva din însăşi prezența lui se simțea ca o otravă, făcându-i pe toți numai puțin mai răi şi mai puțin veseli decât ar fi trebuit să fie. Odată ce aveau să fie căsătoriți, la nuntă, Konrad putea s-o cunoască pe Chessi, dar nu înainte.

Aşa ca diseară o s-o ceară pe Chessi şi totul va fi bine. Da, asta o să facă diferența. Între timp, intenționa să-şi petreacă ziua redescoperind o altă flacără veche, o şmecheră bătrână şi rea pe care o cucerise cu trei ani în urmă şi pe care voia s-o cucerească din nou. Pentru numele cerului, ea chiar ştia să trateze un bărbat cu duritate. Dar, la naiba cu ea, merita durerea!

Herr Zuber era un bărbat cărunt şi binevoitor, a cărui familie locuise în St. Moritz de când lumea şi care avea un magazin în mijlocul oraşului. Acesta nu numai că avea îmbrăcămintea obişnuită de schi, dar şi echipamentele necesare pentru cei care se dădeau cu sania pe Cresta Run. Un costum complet începea de sus în jos, cu o casca dotată cu clapete pentru acoperirea urechilor care se prindea sub bărbie. Apoi erau protecții pentru coate şi mănuşi care păreau la limita dintre nişte mănuşi tricotate de iarnă şi mănuşile dure ale unei armuri cavalereşti, cu o placă de metal pe partea dorsală a mâinii şi cu întăritoare care s-o protejeze de gheața dură şi colțuroasă. Pe urmă o pereche de genunchiere şi tot ansamblul se încheia cu cizme cu vârfuri întărite, din metal, din care ieşeau două ținte brute şi neregulate din oțel.

— Ar fi utile câteodată pe ringul de dans, nu-i aşa? glumi Rory.
La asta, Saffron răspunse dând din cap şi mormăind:
— Mda.
Crezu că îi ieşise bine să facă pe bărbatul, dar, tocmai când plec.
Herr Zuber spuse:
— Pot să vă urez baftă, *Fräulein*[115]? Am admirat întotdeauna femeile care sunt, cu adevărat, curajoase.
Se opri perplexă lângă uşa de la intrare şi era pe cale să izbucnească, însă se gândi atunci ca era mai înțelept să afle ce greşise. Asta ar opri-o să nu mai fie descoperită din nou mai târziu.
— De unde ați ştiut? întrebă ea.
— În atâtea feluri... A trebuit să-ți dai jos... Nu ştiu cuvântul...
Arătă spre ochii lui:
— *Sonnenbrille.*
— Ochelarii de soare, spuse Saffron.
— *Ach so...* Şi ochii tăi, ah, niciun bărbat n-ar putea avea ochi atât de frumoşi.
— Mulțumesc... O să mă asigur c-o să port tot timpul ochelarii de soare.
— De asemenea, mâinile tale. Ar trebui să porți mereu mănuşi, pentru că ai degetele foarte lungi, *sehrkübsch.*
— Ce înseamnă asta? întrebă Rory.
— *Herr* Zuber a spus tare simpatic că degetele mele sunt foarte drăguțe. *Vielen dank.*
— Cu plăcere, *Fräulein.* Dar în cele din urmă nu am putut să nu remarc că v-ați dat cu un parfum, nu-i ştiu numele,

---

115 „Domnişoară" în limba germană, în original.

dar niciun bărbat n-ar mirosi aşa bine... Nu dacă ar fi, ştiţi? Cum să spun? Un bărbat adevărat!

— O, Dumnezeule, parfumul meu Shalimar! Trebuie să mă fi dat cu el azi-dimineaţă după duş fără ca măcar să mă gândesc.

— Am o mică toaletă în spatele magazinului. Acolo este o chiuvetă. Dacă o să vă spălaţi pe faţă, mirosul se va duce. Apoi purtaţi ochelarii şi mănuşile şi poate că o să reuşiţi să vă daţi pe pistă. O să puteţi să-mi povestiţi totul când aduceţi echipamentul înapoi. Până atunci, *viel Glück...* mult noroc!

Saffron se spălă pe gât şi în spatele urechilor. Apoi îşi puse la loc ochelarii de soare şi mănuşile: era timpul să reintre în pielea personajului. Când ea şi Rory ieşiră din magazin, fu vag conştientă de prezenţa unui bărbat înalt care venea din direcţia opusă, dar după aceea uşa se închise în spatele ei, iar Rory adulmecă aerul şi spuse:

— Nu simt nimic. Excelent. Bravo!

Urcară împreună pe cărarea ce se căţăra pe lângă Cresta Run. Rory simţea că încă mai avea o carte de jucat în încercarea lui de a-şi opri verişoara de la sinucidere.

— N-o să mergem chiar până în vârf, spuse el. Există un loc special pentru novici la jumătatea distanţei. Toată lumea îl foloseşte pentru primele ture. Acum, dacă stau să mă gândesc, e de fapt o regulă.

— Ca şi interzicerea curselor pentru femei şi nu o respect nici pe aia, reacţiona ea. Acum mai bine mi-ai spune la ce să ma aştept în timpul coborârii.

— Foarte bine atunci, suspină Rory. Pista are o lungime de aproximativ un kilometru şi coboară puţin mai mult de o sută cincizeci de metri. Înclinaţia medie este cam de zece grade, ceea ce e destui de abrupt, pot să-ţi confirm, iar părţile cele mai abrupte sunt mult mai rău de-atât. Uite, Saffy, chiar nu cred că e o idee bună să...

— Gata! M-am hotărât. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face acum este, pur şi simplu, să mă ajuţi. Spune-mi ce trebuie să fac ca să ajung jos întreagă.

— Bagă-ţi degetele în gheaţă. Ar trebui să fii bună la asta, înfige-ţi pur şi simplu vârfurile bocancilor în gheaţă şi mergi încet la început până te obişnuieşti. Nu-ţi fie jenă sau să nu crezi că arăţi stupid. O să arăţi mult mai stupid dacă mergi prea repede şi te izbeşti decât dacă ajungi jos întreagă, la o viteza ţinută în frâu.

— Unui alt bărbat i-ai spune asta?

— Da, chiar i-aş spune. Şi i-aş mai spune şi faptul că Cresta Run e plină de chichiţe şi surprize. Unele curburi sunt făcute în mod deliberat să-i arunce pe cei de pe sanie şi să-i trântească în afară, dacă nu menţin controlul complet al săniei. Ceea ce mă duce la problema Shuttlecock...

— Ce-i aia?

— Cea mai periculoasă curba a cursei, verişoară Saffron, presupunând că ajungi atât de departe. Ceea ce probabil nu se va întâmpla dacă eşti suficient de nebună, încât să pleci din vârf...

Saffron îi aruncă Iui Rory o privire de care o gorgonă ar fi fost mândră.

— Foarte bine atunci, cedă ei. Începi din vârf, treci de Stahle Junction şi peste Church Leap, numită aşa din cauza bisericii parohiale pitoreşti care se află dincolo de partea de sus a pistei – după care te mai învârţi în câteva curbe şi treci de startul începătorilor şi prin Junction Straight. Acum, dacă nu eşti foarte atentă, te trezeşti că prinzi o viteza prea mare pe care tu sau orice începător, inclusiv un bărbat, o poţi gestiona. O iei pe deasupra şi faci un viraj la dreapta la Rise, te trânteşti în partea cealaltă, treci fluierând pe sub Nani's Bridge, iei o curbă care se numeşte Battledore, după care ajungi la Shuttlecock, care este exemplul perfect de curbă despre care vorbeam.

— Genul de curbă care te aruncă de pe sanie?

— Exact. De aceea e acolo, să scoată de pe circuit piloții care merg prea repede. E ca un fel de valvă de siguranță, ca să nu dea de şi mai multe probleme mai jos. Există chiar şi un Club Shuttlecock, al celor care zboară acolo în afară. Au o cravată de club şi tot tacâmul.

— Poate aş putea să-mi comand o jartieră Shuttlecock Club.

— N-aş spune aşa ceva dacă aş putea fi auzit de orice alt amic de pe aici.

— Apropo, întrebă Saffron, ce se întâmplă dacă zbori prin partea greşită a pistei şi te prăvăleşti jos de pe munte?

Rory dădu din cap cu durere.

— Mă tem că, din păcate, nu este nimic de făcut. Este un cimitir mic special, jos lângă lac, pentru oamenii care au murit pe Cresta Run. Al dracu mod să te cureți, nu crezi?

— Da... da... al dracu mod, murmură Saffron, iar de data asta Rory văzu că îi era, într-adevăr, frică.

— Nu te îngrijora, spuse el. Te tachinam. Nu e niciun cimitir. Sunt plase pe marginile pistei în apropiere de locurile unde se poate cădea, aşa că prind pe oricine se loveşte. Uite, arată el în sus pe deal, este una acolo, în curba aia, o vezi?

— Brută! exclamă Saffron. Îți trag una cu mănuşile mele de metal. Asta te va învăța minte să nu mai fii atât de crud!

Continuară să meargă, iar Saffron văzu, din când în când, figuri întinse trecând prin ceața întunecată, cu patinele de metal ale săniilor lor scheletice huruind furios pe gheață.

— Acesta este startul novicilor, spuse Rory, în timp ce treceau pe lângă un grup de începători stând pe marginea pistei şi ascultând indicații de la un instructor.

— La revedere, novicilor! spuse Saffron urcând pe deal.

În cele din urmă, ajunseră la locul de unde pornea Cresta Run. Nu era nimic impresionant. O cabană mică din lemn adăpostea săniile şi pontatorul care înregistra toate cursele, înăuntru era o sobă mică din fier care ţinea de cald şi domolea răcoarea pentru piloţi în zilele foarte reci. Însă în acea zi era o vreme perfectă pentru urcuş, cu un cer senin şi albastru, un soare orbitor şi o zăpadă groasă pe pământ. Un grup de piloţi, toţi purtându-şi căştile, mănuşile, genunchierele şi clăparii, stăteau pe o bancă din lemn aşezată cu faţa către locul de începere a cursei, care era blocat cu o scândură ce se odihnea pe un stâlp de la marginea pistei. Un bărbat îmbrăcat cu un pulover de la Clubul Toboggan St. Moritz stătea lângă scândură, având rolul să-i lase să pornească.

Un pilot nu putea să intre pe pistă înainte ca cel de dinaintea lui sa nu încheie cursa, fie ajungând la final, fie că se prăbuşea în zăpadă undeva pe margine. În acel moment, se trimitea un semnal sus la cabană, bărbatul ridica scândura, iar următorul pilot pornea.

Unul dintre bărbaţii care şedeau pe bancă părea să se uite la Rory şi Saffron cu un interes anume în timp ce se îndreptau către el Saffron îşi simţi pielea înfiorată, gândindu-se că s-ar putea uita la ea şi că ar putea observa ceva greşit, dar apoi pe faţa omului apăru un zâmbet şi, cu un accent american, spuse:

— Ştiu! Eşti Ballantyne, nu-i aşa? Ai fost aici în ’37.

— Aşa e. Şi tu eşti...

— Holland Moritz.

— Desigur, Moritz... Nu-ţi plăcea sa le spui doamnelor că bătrânul St. Moritz ţi-a fost înaintaş?

— Se poate să fi folosit fraza o dată sau de două ori, recunoscu el, iar Saffron se văzu obligată să facă un efort conştient să nu se uite într-un mod prea evident la dinţii lui

de un alb perfect, la pielea bronzată şi la sclipirea din ochii căprui-închis.

— Ei, şi cine e prietenul tău? întrebă Moritz.

— O, e verişorul meu, S... se opri el pentru o secundă. Stephen Courtney.

— Îmi pare bine să te cunosc, Steve, spuse Moritz strângându-i sănătos mâna lui Saffron.

— Şi mie, replică ea, făcând tot ce putea să nu tresară în timp ce oasele din mână păreau să-i fie strivite de prinsoarea lui Moritz.

Chiar în spatele lui, Saffron văzu un bărbat care îşi luă sania şi o porni spre punctul de start. Scândura fu ridicată. Drumețul făcu doi sau trei paşi, după care se aruncă înainte cu sania în fața lui şi ateriza pe stomac, ținându-şi capul sus la numai câțiva centimetri de gheață, în timp ce o lua în jos pe pistă şi conducea sania spre prima curbă.

— Deci eşti la fel de rapid pe pistă ca verişorul tău? o întrebă Moritz.

— De fapt, Stephen e un novice. E prima lui zi pe pistă.

— Chiar aşa? Şi porneşti de sus?

Saffron încuviință:

— Aha.

Moritz fluieră plin de admirație.

— Atunci să ştii că ai sânge în tine.

— Da, Stephen e un bărbat adevărat, spuse Rory.

Saffron încuviință şi mai scoase un mormăit.

— Nu vrei să vorbeşti, m-am prins. Nu te învinuiesc, dacă eşti prima oară pe pistă. Doar ia-o în jos şi totul o să fie grozav. O să simți cum zbori ca un zmeu şi o să vrei să te întorci direct aici sa te dai din nou. O, e timpul să pornesc.

Câteva secunde mai târziu, Moritz alerga spre linia de start, mult mai repede decât predecesorul lui, aruncându-se pe gheață şi înaintând ca un glonț uman în jos pe munte.

— Nu te lăsa păcălită nici măcar o clipă de şarmul inocent american, spuse Rory. Holland Moritz este cel mai bun competitor şi câştigă practic toate concursurile la care participă. Dar e un tip al naibii de simpatic şi un pilot absolut de primă clasă.

— Eu urmez, spuse Saffron.

— Acum, hai să fim sinceri, eşti absolut sigură că vrei să faci asta?

Saffron se uită la pistă. Brusc, nu mai arăta a înclinație de cincisprezece grade, ci ca un tunel vertical de gheață care avea s-o țină în ghearele lui înghețate mai bine de un kilometru, lovind-o şi aruncând-o de-a berbeleacul, îngrozind-o în fiecare secundă până când, dacă avea să supraviețuiască, urma să ajungă ia final în fund.

Era speriată de moarte.

— Da, spuse ea. Sunt sigură.

— Foarte bine atunci, nici nu te gândi să-l imiți pe domnul Moritz şi saltul lui de la început Mergi până la margine, aşază sania, pune-te pe ea şi numai la final împinge-te uşor cu piciorul de sprijin. Atâta vreme cât te mişti, nu contează cât de încet la început, pista va face restul.

— Domnule Courtney, pista e a dumneavoastră, spuse bărbatul de la start.

Saffron ridică una dintre sănii şi fu uimită de cât de uşoară şi fără densitate i se părea. Corpul săniei era puțin mai mare decât o tavă de ceai de metal, cu partea de sus capitonată şi cu o pereche de tălpi de oțel ataşate la bază. Obiectul ăsta fragil era tot ce avea ca s-o ducă în jos pe Cresta Run.

— Domnule Courtney…? întrebă bărbatul de la start.

— Vin acum, mormăi Saffron.

Apoi făcu doi paşi, dincolo de scândura ridicată, se lăsă în față cu brațele înainte în aşa fel încât sania să fie numai la

jumătate de metru, un metru scoasă de pe gheață, trase încă o dată aer în piept, se întinse, simți cum sania atinse gheața, se azvârli pe ea şi apoi, după ce sania trecu de margine, simți gheața sub tălpile săniei şi, într-o clipă, porni.

Viteza: asta o lovi, o copleşi, îi fură orice control asupra destinului ei şi o umplu cu o combinație de frică brută şi un entuziasm absolut, incomparabilă cu nimic din ce trăise până atunci. Saffron călărise cai la viteze foarte mari, forțându-i până la limită şi sărind cu ei peste obstacole care păreau imposibil de înalte. Condusese camioane cu viteză prin savana africană, fără să ia în seamă găurile sau muşuroaiele de termite care ar fi putut-o deraia în fiecare clipă şi făcuse curse cu maşini pe străzile strâmte din Devon, unde fiecare curbă era oarbă şi frica de impact, constantă. Când fusese în vacanță cu familia Schöndorf, insistase să se avânte, oricât de lipsită de grație, pe cele mai abrupte pârtii de schi pe care Alpii bavarezi le puteau oferi.

Dar nu atinsese niciodată o viteză ca asta.

Apropierea gheții o făcea să se simtă aşa. Asta, şi zgomotul asurzitor al săniei huruind pe pistă, care era accentuat de felul cum se întorcea sunetul şi cum producea ecou pe pereții de gheață de pe ambele părți, astfel că acum părea ca şi când sunetul îi penetrase adânc în cap, lovindu-i din interior creierul şi craniul. Saffron era aruncată dintr-o parte într-alta de parcă s-ar fi aflat într-un cocktail shaker gigantic. În timp ce sania fu aruncată pe pantele laterale, zburând prin aer şi lovindu-se jos în partea opusa, aerul îi ieşi din corp înfăşurând-o, făcând-o să se lupte pentru fiecare gură de aer şi crescându-i panica în timp ce cobora dealul, înțelese acum de ce ar fi putut exista un motiv întemeiat pentru care femeilor să nu li se permită accesul pe pistă: felul cum i se izbea sania de sâni era foarte dureros.

Îşi spusese că, orice ar zice Rory, n-o să încerce să încetinească. Dar în timp ce zbura pe un sector lung şi drept al cursei – *Asta-i Junction Straight? Nu ştiu unde dracu sunt!* încercă disperată să-şi înfigă vârfurile zimțate în supF.A.R.ața pistei pentru ca viteza, acea viteză teribilă şi copleşitoare, să se reducă chiar şi numai puțin.

Dar nu păru să funcționeze. Mergea tot mai repede. Simți cum sania fu aruncată spre dreapta, apoi trecu în viteză pe sub un pod jos şi intră direct într-o altă curbă. Sania urcă tot mai sus pe margine, mai sus decât urcase înainte, astfel că Saffron fu sigură că era pe punctul de a fi aruncată direct peste margine. Se înclină cât de tare avu curajul în direcția opusă, în jos, dar nu păru ca gestul ei să facă vreo diferență.

Sania continua să urce. Putea să vadă dincolo de margine. Se pregăti pentru lovitura inevitabilă, însă apoi o mâna invizibilă păru să prindă sania şi s-o împingă înapoi în jos spre partea inferioară a pistei. *Am reuşit!* îşi spuse şi, pentru o fracțiune de secundă, se relaxă.

Următorul lucru pe care îl ştiu fu că sania aluneca pe un alt parapet, că mergea mai repede decât înainte şi că marginea se apropia, având albul pistei atât de clar delimitat de albastrul măreț al cerului şi, de data asta, nu apăru nicio mână invizibilă, iar ea nu fu aruncată înapoi pe centrul pistei De data asta zbură în sus, pe deasupra marginii şi prin aer. Sania o luă într-o parte, ea într-alta şi se simți de parcă ar fi fost suspendată în aer, de parcă ar fi avut puterea de-a zbura, dar apoi pământul îşi exercită forța de atracție, ea se prăbuşi şi ateriză, cu o explozie albă şi mare, într-o grămadă de zăpadă moale şi proaspătă.

Gerhard urca pe cărarea ce ducea spre startul de la Cresta Run când auzi un strigăt ascuțit de alarmă venind de pe pistă, în partea stângă. Se întoarse la timp ca să vadă o sanie zburând într-o direcție, în vreme ce fostul ei pilot

aterizâ pe pământ în altă parte. Ateriză într-o adunătură de zăpadă la nici douăzeci de metri de unde stătea Gerhard. Şi rămase acolo, evident uimit de impactul şi şocul accidentului.

Gerhard se grăbi într-acolo şi îi întinse mâna. Studiase engleza la şcoală şi prinsese puțin din jargon în timpul celor două vizite anterioare pe care le făcuse în St. Moritz. Singurul motiv pentru care venise fusese acela de a-şi încerca norocul pe Cresta Run (în fond, erau suficienți munți mult mai aproape de casă dacă tot ceea ce voia era să schieze) şi era imposibil să facă asta fără să converseze cu englezi din înalta societate. Aşa că, fără să se gândească mai serios, vorbi ca ei şi spuse:

— Poftim, lasă-mă să te ajut, amice.

Pilotul îi luă mâna şi-l lăsă pe Gerhard să-l ridice în picioare. Era un tip uşurel, cu mâini surprinzător de mici... Gerhard dădu drumul mâinii bărbatului, încă şocat, incapabil să vorbească şi abia în stare să respire, privind la cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată. Erau migdalați şi aveau o nuanță de albastru la fel de adânc şi de pur ca cerul de deasupra, mărginiți de gene negre lungi şi groase. Se simți de parcă ar fi fost lovit de un fulger de deasupra lui şi înțelese brusc că acesta era sentimentul, acea conexiune imediată şi adâncă din inimă, dintre un suflet şi un altul.

O trăise cu un bărbat.

Pulsul lui Gerhard crescu în timp ce el rămase pur şi simplu în picioare, privind în acei ochi care nu-i părăsiseră pe ai lui, părând prinşi in acelaşi magnetism ca al său. Însă acum inima îi bătea şi mai tare de panică pentru că se gândi: *Nu, nu se poate! Nu sunt homosexual! Am avut atât de multe femei. Nu pot fi... sau pot?*

În cele din urmă, bărbatul păru să-şi revină din starea de uimire. Îşi duse mâna la faţă şi apoi, cu o voce care suna aproape la fel de alarmată pe cum se simţea Gerhard, spuse:

— Ochelarii de soare… mi-au căzut… i-ai văzut?

Gerhard se uită împrejur. Ochelarii erau în zăpadă la numai doi paşi depărtare. Îi ridică şi i-i dădu proprietarului lor, care mulţumi cu o voce moale şi joasa, şi zâmbi timid către el: timid şi atât de drăguţ, încât Gerhard ar fi putut jura că… *Nu, cum ar putea să fie aşa? Numai bărbaţii se dau pe Cresta Run. E o regulă. Şi englezii sunt ca noi, germanii. Îşi respectă regulile.*

— Ah, ar fi mai bine să-l găsesc pe verişorul meu. Trebuie să fie îngrijorat. Ştii, pentru că am căzut, spuse misteriosul pilot.

Se întoarse să urce pe deal.

— O să vin cu tine, zise Gerhard, care văzu brusc o oportunitate excelentă să desluşească acest mister. Ar fi înţelept să ai pe cineva cu tine după un asemenea şoc.

— M-am răzgândit, o să-l aştept Ia bază.

— Foarte bine… apropo, cum te cheamă?

— Courtney, spuse pilotul peste umăr, în timp ce se îndepărta.

Gerhard îl privi plecând şi apoi, chiar în clipa în care era pe punctul să se întoarcă şi s-o ia în sus pe deal, misteriosul domn Courtney se legănă infim, printr-o unduire rapidă şi profund feminină a coapselor, iar Gerhard izbucni în râs. *Slavă Domnului pentru asta!* se gândi el şi îşi continuă drumul.

*

Câteva minute mai târziu, se întâlni cu un englez cu ochii holbaţi, care venea din partea opusă într-o stare profund alarmată.

— L-ai văzut pe verişorul meu? spuse el. Un individ pe nume Courtney. Cred că a derapat, dar nu ştiu unde.

— *Ach so...* da, l-am văzut pe Courtney. A derapat la Shuttlecock Dar, te rog, nu te îngrijora. Courtney este cât se poate de bine… zâmbi Gerhard, şi domnişoara te aşteaptă la baza pistei.

Saffron nu se putu abţine. Ştia că era o nebunie să se expună, dar trebuia să-i arate că era fată. Simţise şi ea, la fel ca el, acea brusca certitudine copleşitoare că tocmai îşi întâlnise alesul, cel pe care îl aşteptase, pentru că venise ca un şoc mai mare decât deraparea. Auzise de dragoste la prima vedere, desigur, în cântece, în filme şi în romane romantice prostuţe. Însă nu crezuse niciodată că se poate întâmpla în viaţa reală. Dar se întâmplase şi, cu tot norocul ăsta nebun, ea prelinsese ca era bărbat şi văzuse sperietura din ochii lui gândindu-se la ce însemna asta, şi chiar dacă nu avea să-l mai vadă niciodată trebuia să-i arate că era în regulă s-o iubească. Dar aveau să se mai întâlnească vreodată?

Era pierdută în gânduri, cântărind care era cea mai bună variantă de a găsi un bărbat înalt şi drăguţ – nu, era mai mult de drăguţ: era un bărbat frumos – în mijlocul mulţimilor de turişti în plin sezon, în St Moritz, când Rory apăru grăbit din spatele el.

— Aici erai! Am fost atât de îngrijorat! Mergeai atât de iute, încât am crezut că o să te izbeşti de ceva. Mulţumesc Cerului că eşti întreagă!

— Sunt foarte bine, îl asigură Saffron. Am aterizat într-o grămadă mare de zăpadă şi am fost salvată de un gentleman german destul de încântător.

— Cred că l-am întâlnit în timp ce coboram. Mi-a părut destul de mulţumit de el însuşi. Şi-a dat seama că nu eşti bărbat.

— O, spuse Saffron, făcând tot ce putea să sune îngrijorată, cu toate că, în inima ei, era încântata. Crezi că o să mai spună altcuiva?

— Probabil. Nu poţi să ai încredere într-un german, asta cred.

— O, nu fi ridicol, Rory. Cunoşti vreun german?

— Ei, nu, nu personal…

— Eu cunosc şi simt minunaţi. O să te prezint bunei mele prietene Chessi von Schöndorf în seara asta şi îţi promit că o să ţi se pară absolut minunată. Nu ştii niciodată, poate că are o prietenă germană drăguţă care să-ţi schimbe părerea despre naţia ei.

— Nu vreau o germană drăguţă. Te vreau pe…

— Şşt… îi puse Saffron degetul pe buze. Nu vreau să vorbim despre asta aici. Mă duc la Palace să-i las un mesaj lui Chessi ca s-o întreb unde ne întâlnim cu toţii diseară. După care o sa luăm prânzul şi, nu ştiu tu, dar eu o să-mi petrec după-amiaza revenindu-mi din oroarea de a fi fost un bărbat animalic, prin a-mi răsfăţa cele mai frivole instincte feminine. O să fac o baie turcească relaxantă, fierbinte şi plină de aburi, apoi un masaj. După care o să-mi fac părul şi unghiile. Poate chiar mă duc să-mi cumpăr o rochie nouă.

— Pare foarte mult efort numai ca sa te întâlneşti cu o altă fată.

— În primul rând, nu e vorba de efort, este distracţia perfectă. În al doilea rând, o altă fată îmi va aprecia efortul mai mult decât ar face-o vreodată orice bărbat. Şi în al treilea…

Saffron se opri chiar ia timp. Al treilea motiv era convingerea că avea să-l reîntâlnească şi voia să arate cât putea de bine pentru că…

— O, spuse ea.

Rory se uita la ea ca un bărbat complet derutat de ce se petrece în capul femeii de lângă el.

— O, ce? întrebă el.

— Ce zici? spuse Saffron, distrasă total şi fără să fie atentă cu adevărat.

— Erai pe punctul să-mi spui al treilea motiv pentru care toată tirada asta pe care o plănuieşti nu e niciun efort, când te-ai oprit, după care ai zis „O“, iar eu mă întrebam pur şi simplu despre ce e vorba.

— O... nimic. Uită că am spus ceva. Ai perfectă dreptate. Sunt o femeie proastă şi sunt sigură că orice vei face tu în după-amiaza asta va fi mult mai inteligent.

Acum părea enervată şi Rory nu fu în stare, oricât ar fi încercat, să înțeleagă ce anume făcuse ca să merite asta.

Dar, fireşte, Rory nu făcuse nimic. Era, într-adevăr, pe ultimul loc în mintea lui Saffron. Era complet ocupată încercând să se împace cu o serie de gânduri care legaseră un şir întreg de idei fragmentare, amintiri şi percepții ce pluteau prin subconştientul ei, numai ca să ajungă la o concluzie groaznică.

Pentru că brusc o lovi sentimentul oribil că ştia cine era acel german frumos, cel pe care şi-l destinase sie însăşi. Era bărbatul cu care Chessi aştepta să se căsătorească. Şi dacă nu-i ceruse încă mâna, avea s-o facă foarte curând, probabil chiar în seara asta. *Se presupune că-i sunt cea mai bună prietenă,* se gândi ea. *Cum aş putea să mă interpun între ea şi bărbatul pe care-l iubeşte?*

Saffron se gândi în continuare. *Ia-o încet, fetițo! Nu ştii că tocmai el este bărbatul ei. Şi nu te-ai interpus. Ai aterizat la propriu la picioarele lui ŞI a fost un accident complet ŞI ce s-a întâmplat – orice a fost asta – a fost complet neintenționat.*

Nu ai plănuit să te uiți în ochii lui şi sd *te îndrăgosteşti de el. Pur şi simplu s-a întâmplat.*

Luă in considerare tot ceea ce învățase dintr-un singur termen din filosofic şi concluziona: *Aşa că asta înseamnă că*

nu ai nicio responsabilitate morală pentru ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat.

A, *dar în ceea ce priveşte ce s-ar putea întâmpla?* întrebă îngerul de pe umărul ei.

Saffron se gândi la întrebare şi veni cu un răspuns. *Nu este decizia mea. Este a acestui bărbat, oricine ar fi el. Dacă mă preferă, atunci oricum nu ar trebui să fie cu Chessi şi nici ea nu ar fi fost fericită cu el. Şi dacă o alege pe ea, o să fiu extrem de supărată, dar o să am conştiinţa curată şi o să ştiu că este perfectă pentru el şi că l-am ajutat să dovedească asta.*

Ceea ce o duse la verdictul final: *Este băiat mare. Poate decide singur pe care dintre noi o vrea.*

Acestea fiind spuse, avea să-i ofere toate motivele s-o vrea pe ea. Pentru că, în cele din urmă, încă nu ştia dacă chiar era bărbatul lui Chessi... nu-i aşa?

Chessi şi ceilalţi urcaseră toţi în holul deschis de Ia primul etaj din Chesa Veglia, unde patru dintre mesele mici cu feţele de masă în carouri roşii, albe şi albastre fuseseră lipite una de alta pentru petrecere. Însă Gerhard decisese să rămână încă puţin la parter şi să mai bea ceva.

— Ai nevoie de ceva mai mult curaj, bătrâne? spusese unul dintre ceilalţi Mă întreb ce anume te poate face să te simţi aşa.

Toată lumea râsese, iar Chessi roşise fericită pentru ca toţi ştiau că aceasta era noaptea în care Gerhard von Meerbach avea s-o ceară de soţie, iar ea, fireşte, avea să accepte fiindcă, chiar dacă n-ar fi fost atât de nebuneşte îndrăgostită precum era, ce fată cu minţile în cap ar refuza un tânăr atât de frumos, de încântător, de bogat şi binecuvântat în toate felurile cum era el?

Aşa că Gerhard rămase la parter, bău o bere, hună o ţigară şi privi împrejur la toţi ceilalţi bărbaţi bogaţi şi la

soțiile lor răsfățate bucurându-se de seara la restaurantul pe care familia Badrutt îl crease într-o veche casă de țară. Se deschisese cu abia trei ierni în urmă, însă grija reamenajării fusese de a crea impresia că oamenii mâncaseră şi băuseră aici de zeci de ani sau chiar de secole. Nu încercaseră deloc să mascheze structura de baza a construcției. Decizia asta, sa amuza Gerhard aruncând o privire de arhitect profesionist peste întregul loc, ar fi fost aprobată chiar şi de profesorii săi moderniști mai în vârstă de la Bauhaus. Bârnele masive de lemn care țineau podelele de scânduri din pin, întunecate de vreme (sau poate vernisate să arate aşa), erau lăsate ca atare, nemascate şi nedecorate. Tavanele erau pur şi simplu partea de jos a scândurilor de la podelele camerelor de deasupra lor. Zidurile de piatră erau fie văruite, fie acoperite cu panouri de lemn, decorate cu ghivece de flori pictate într-un stil foarte simplu, aproape copilăresc. Pentru cei care trăiau vieți foarte sofisticate şi urbane creau un efect de simplitate rustică şi deplină: „Este o versiune modernă a casei de la țară a Măriei Antoaneta de la Palatul Versailles."

Paharul de bere al lui Gerhard era gol Nu mai avea niciun motiv să stea aici jos. Rămăsese doar cât să se uite împrejur în cameră, încercând să întârzie o cerere în căsătorie despre care ştia acum cu certitudine că nu putea duce la un mariaj fericit. Dar rămase cu speranța că ea ar putea să intre în încăpere, femeia care se îmbrăcase ca un bărbat, cu ochii ei albaştri în care el s-ar holba fericit pentru totdeauna şi cu unduirea aceea obraznică şi abia vizibilă a pulpelor ce trezise în el un foc de dorința brută despre care ştia că nu se va stinge niciodată.

Era ridicol. De ce ar veni aici? Existau destule alte locuri în St. Moritz unde se putea mânca, iar dacă ea era cu cei de la Cresta, se aflau cu toții la clubul lor neoficial, barul de la Hotelul Kulm. Până în acest moment, îşi imagină el,

adevărul despre reuşita ei de a se fi dat drept bărbat ieşise la iveală şi toţi englezii o iertaseră demult pentru că încălcase regulile, concurând pentru atenţia ei. Dar nu avea să se uite la niciunul dintre ei aşa cum se uitase Ia el, Gerhard era sigur de asta.

Ach, nu fi atât de jenant de sentimental! îşi spuse el. A *fost un moment trecător. Nu are nimic de-a face cu realitatea. Aşa că maturizează-te, nu mai crede în vise, du-te şi cere-o în căsătorie pe fata frumoasă de la etaj, care o să fie o soţie minunată pentru tine.*

Gerhard îi plăti barmanului. Îşi luă pachetul de ţigări de pe bar şi se ridică de pe scaun. Se întoarse cu faţa spre încăpere, fiind pe punctul să urce scările.

Şi apoi, de parcă tocmai se materializase în Chesa Veglia, mai mult ca o fantomă, decât ca o femeie în carne şi oase, îi apăru în faţă, arătând precum o eroină dintr-un roman rus, îmbrăcată cu o haină de blană neagră şi pălărie. Pielea îi era foarte palidă, iar buzele rujate în stacojiu erau o explozie de culoare pe acel fundal alb şi negru. Verişorul ei vorbea cu managerul restaurantului, care arăta in sus. Între timp, ea-şi plimba ochii dintr-o parte într-alta, scanând încăperea, iar Gerhard realiză dintr-odată că se uita după el. *Nu trebuie s-o strig sau să-i fac cu mâna. Asta doar ar îndepărta-o. Trebuie să ne găsim din priviri. Trebuie să ţină de şansă sau de destin.*

Aşa că nu făcu altceva decât să privească în direcţia ei, încercând să nu fie prea evident, şi, astfel, o văzu cum îi simţi privirea, precum un animal care simte în vânt mirosul prădătorului Dar nu încercă să scape, cum ar fi făcut un animal urmărit. Îşi întoarse capul şi privi înapoi către el. Şi în acea clipă Gerhard ştiu că soarta îi era pecetluită.

— Dacă l-am înţeles corect pe individul de la restaurant, prietena ta şi amicii ei sunt toţi sus, iar scările sunt chiar

acolo, aşa că ar trebui să-i găsim într-o clipită, spuse Rory, mulțumit de faptul că eforturile lui avuseseră succes.

Saffron nu păru să-l fi auzit, ceea ce nu era surprinzător având în vedere zarva făcută de toți oamenii care se plimbau prin restaurant. Rory decise să mai încerce o dată, dar, de data asta, mai tare, mai rar şi mai clar, de parcă ar fi vorbit cu cineva care era slab de urechi, extrem de prost, străin sau toate trei la un loc.

— Ce încerc să spun, Saffron dragă... amicii... tăi... sunt... la... etaj.

— Ce? A, da, Chessi... poți să fii drăguț şi să urci singur?

— De ce aş vrea să fac asta? Nu cunosc pe nimeni acolo. E prietena ta.

— O, Chessi e foarte uşor de remarcat. Blondă, tare drăguță şi are o pereche de sâni de-a dreptul minunați. Ăsta pare să fie primul lucru pe care îl observă băieții la ea.

— Dar tu? Nu vrei s-o vezi? Adică, ai făcut tot drumul ăsta pentru dorința expresă că vrei să-ți vezi cea mai apropiată prietenă şi acum nu pari să ai nici cea mai mică dorință. Iartă-mă, Saffy, dar ce Dumnezeu se întâmplă?

Ea îi întoarse cel mai luminos şi mai mieros zâmbet.

— Nu se întâmplă nimic, dragul meu. Doar că, prin cea mai extraordinară coincidență, l-am observat pe cavalerul misterios în armură strălucitoare care m-a salvat după accidentul de azi-dimineață. Şi ar fi chiar nepoliticos să nu mă duc să-i mulțumesc. Sunt sigura că nu vrei să rămâi prin preajmă şi să-ți răsuceşti degetele până fac eu asta. Aşa că de ce n-o iei înainte, i te prezinți lui Chessi singur şi îi spui că vin şi eu imediat, după ce-mi prezint aici mulțumirile.

— Pot la fel de uşor să aştept până faci asta.

— Te rog, nu, eşti un scump, spuse Saffron, făcând o aluzie foarte dură, pe care Rory o auzi tare şi clar: din cine

ştie ce motiv, nu voia să-i stea cineva în cale când avea să-l salute pe acest bărbat.

— În regulă, spuse el. Ştiu când nu sunt dorit.

— O, îți mulțumesc, dragul meu Rory, spuse ea.

. Apoi îl sărută uşor pe obraz, după care traversă camera ca un ogar după o vulpe.

Ar fi trebuit sa cobor la Shuttlecock înainte de cursa ei, se gândi Rory cu amărăciune. *Ştiam că o să iasă în exterior. Fata asta nu a făcut niciodată nimic încet sau prudent în viața ei.*

Suspină resemnat şi plecă s-o caute pe Chessi Schöndorf şi pe prietenii ei. Nu era greu. Erau toți adunați în jurul unui şir lung de mese, iar o fată foarte blondă – pentru numele lui Dumnezeu, chiar are o pereche de sâni trăsnet – stătea în capul mesei, având câte un loc gol de fiecare parte, evident păstrate intenționat pentru logodnicul ei şi pentru cea mai bună prietenă a ei.

Ah... îşi spuse Rory, întrebându-se brusc dacă cele două locuri aveau să fie ocupate vreodată. *Ei bine, nu e vreme de pierdut acum.* Se duse la fată şi spuse:

— Bună, numele meu este Rory Ballantyne. Sunt verişorul lui Saffron Courtney. Mi-a spus să-ți transmit că o să urce într-o clipă.

Fata se încruntă.

— Pe bune? Ce o reține? întrebă ea în engleză.

— A, nimic foarte important, a trebuit să-i mulțumească unui tip, de fapt, unui german... E o poveste grozav de amuzantă. Vezi tu...

Apoi Rory îi spuse povestea încercării lui Saffron de a sfida regulile care le interziceau femeilor să se dea pe Cresta Run. Şi, cu toate că o spusese el însuşi, chiar consideră că o prezentase bine, cu multe glumițe şi observații. Însă avu sentimentul groaznic că, cu cât i se lungea povestea, cu atât se simțea mai plată, iar la final, în locul unui râs, pe care ar

fi fost normal să-l aştepte în fața unei poveşti despre o fată care aterizează cu capul în zăpadă, şi în locul tuturor întrebărilor şi al cererilor de a repeta partea asta sau cealaltă, care ar fi urmat de obicei după o asemenea poveste, nu se auzi decât tăcere.

Chessi spuse ceva în germană, adresându-se întregii mese, şi încercă să se ridice. Apoi unul dintre ceilalți germani îi vorbi cu tonul universal al unui bărbat care îi explică unei femei că se comportă prosteşte şi că nu contează, pentru că o să rezolve el problema. Se ridică şi se duse spre scări.

Rory îl privi pe bărbat cum coborî scările şi, câteva minute mai târziu, îl văzu revenind singur. Se duse până în capătul mesei unde era aşezată Chessi, se zgâi la Rory de parcă i-ar fi sugerat că, într-un fel, asta era toată vina lui, apoi se lăsă pe vine şi, aşezându-şi consolator o mână pe umărul lui Chessi, îi vorbi cu o seriozitate tainică şi ferma. Ea ascultă ce avu el de spus şi îi mulțumi politicos, cu toate că Rory vedea că abia îşi înfrâna lacrimile. Apoi se ridică. Se auziră multe voci dinspre masă, însă ea le ignoră şi se îndreptă spre scări.

Acum, Rory avea o foarte puternică senzație că prezența lui la masă nu era dorită. În mod evident era învinuit de absența lui Saffron, de parcă ar fi făcut parte din înşelăciunea ei. I-ar fi plăcut să aibă şansa de a explica faptul că era la fel de derutat ca toți ceilalți, însă, în mod evident, nu era nici locul, nici timpul pentru conversație. Aşa că se ridică, făcu o plecăciune uşoară şi politicoasă înspre masă şi plecă.

La baza scărilor, Rory se întâlni cu Chessi, care venea din direcția opusă.

— Nu e aici, spuse Chessi cu mica ei față de păpuşă din care radia acum o furie abia controlată. A plecat şi l-a luat cu ea pe bărbatul care urmează să-mi fie soț. Transmite-i

din partea mea că are la dispoziție o zi să-şi explice comportamentul, să-şi ceară scuze şi apoi să părăsească St. Moritz, pentru ca eu şi bărbatul meu să ne putem continua viața. Şi dacă nu este de acord cu aceste condiții, atunci prietenia noastră s-a încheiat.

— Cerule, da, o să-i comunic! Absolut! spuse Rory Ballantyne. Uite, adăugă el disperat, simțindu-se aproape ia fel de rănit ca femeia din fața iui pentru comportamentul aparent revoltător al lui Saffron, nu ştiu dacă te consolează cu ceva, dar are în sânge genul acesta de lucruri. Şi mama ei a fost la fel. A fugit cu un neamț, von-ceva, nu-mi amintesc exact… oricum, a plecat in Africa şi aşa l-a întâlnit pe tatăl lui Saffron, vărul mamei mele, pentru că a fost vânătorul lor alb…

Furia de pe fața Francescăi von Schöndorf se topi ca ceața în fața soarelui. Acum, pe fața ei aluneca ceva asemănător cu un zâmbet.

— Spune-mi, zise ea, sper că nu sunt prea indiscreta, dar simt ca Saffron te-a rănit şi pe tine.

Rory se încruntă.

— Ei bine, da, de fapt, m-a rănit. Vreau să spun că mi s-au cam aprins călcâiele după ea şi aşa mai departe, însă da, m-a cam dezamăgit, de fapt.

— Atunci avem ceva în comun. Acum trebuie să mă întorc la prietenii mei şi să încerc să nu fiu prea supărată atunci când prietenele o să-mi spună cât sunt de triste, când, de fapt, ştiu că sunt încântate, fiindcă erau geloase pe mine că o să-l am pe Gerhard von Meerbach, iar acum, că l-am pierdut, se vor gândi: „Posibil să am eu o şansă, însă poate că mâine noi doi o să vorbim, iar tu o să-mi spui totul despre trecutul lui Saffron, pentru că l-a ținut întotdeauna secret față de mine.

— Abia dacă mi-a spus una-alta, însă au fost multe bârfe de familie, ştii, lucruri pe care le-au auzit oamenii din gurile

altora. Am înțeles bine? Pe logodnicul tău îl cheamă von Meerbach?

— Da... de ce?

— De fapt, asta complică puțin lucrurile. Vreau să spun, mă întreb dacă e o idee foarte bună să vorbesc. Nu-i chiar gestul unui gentleman, nu-i aşa? Să dau în vileag lucruri despre o doamnă?

— Dragul meu Rory, ai impresia că acțiunile Iui Saffron sunt ale unei doamne? întrebă Chessi, făcându-i să-i sară ochii din orbite în timp ce-şi unduia corpul într-un asemenea fel, încât să-şi apropie sânii spectaculoşi foarte aproape de el, direct sub privirea lui.

Rory simți cum, simultan, îi crescu pulsul, cum i se umflară pantalonii şi cum creierul i se dădu de-a rostogolul.

— Ei bine, nu... nu, presupun că nu.

— Atunci trebuie neapărat să vorbim. Ce-ar fi să ne vedem la o cafea? La ora 11, în holul de la Hotel Palace. Ar fi în regulă?

— Da... nu văd de ce nu.

— Splendid! Nici nu-ți pot spune cât de nerăbdătoare sunt să povestim.

Când Saffron ajunse la el, nici măcar nu se salutară. El îi spuse pur şi simplu:

— Trebuie să plecăm. Acum!

Ea nu-l întrebă de ce. Ştia deja răspunsul, dar nu voia să-l audă rostit. Nu voia nici măcar să-i spună cum îl cheamă. Astfel, putea păstra pretenția ignoranței.

Când ieşiră, el întrebă:

— Unde stai?

— La Casa Suvretta.

El zâmbi.

— Şi eu. Uite, sunt cu maşina. Putem să mergem cu ea.

— Oh, toarse Saffron când văzu liniile elegante ale Mercedesului.
— Îți plac maşinile? spuse el, deschizându-i portiera.
— Îmi place să merg cu viteză.
— Din nou… şi mie.
Îşi întoarse privirea să-i zâmbească, iar fața lui era atât de frumoasă încât, când şi-o îndepărtă să conducă maşina, ea se simți de parcă tocmai i se dăduse un minunat cadou de Crăciun, numai ca să-i fie luat înapoi din nou.
Dură mai puțin de cinci minute să meargă cu maşina pe străzile înzăpezite până la hotel, dar fu de ajuns pentru ca, în inima lui Saffron, să se strecoare un sentiment: o combinație de dorință şi nerăbdare frenetică – avea o nevoie aproape disperată de a-i simți brațele în jurul ei şi de a-şi presa corpul de-al lui – şi o frică inexplicabilă. Era ca şi când ar fi stat la start pe Cresta Run. Ştia ce avea să se întâmple şi nu exista nici cea mai mica posibilitate de întoarcere.
Încercă să-şi distragă atenția privindu-i stilul de condus. Conducea rapid, dar fără să pară că s-ar fi dat mare, fiindcă fiecare mişcare îi era calmă, precisă şi perfect controlată. Nici măcar nu era aproape de limitele abilităților sale, iar sentimentul pe care i-l transmiteau încrederea şi hotărârea lui era atât reconfortant, pentru că o făcea să se simtă în siguranță, cât şi profund atrăgător. *O să ştie exact ce face, chiar şi când eu n-o să ştiu,* se gândi ea şi îşi dori şi mai mult să vină acel moment.
Chiar când ajunseră la hotei, el spuse:
— Eu sunt în camera 424, O să merg pe scări. Tu ia liftul, în felul ăsta, n-o să suspecteze nimeni nimic.
Trase în fața intrării şi un portar în uniformă îi deschise uşa lui Saffron. Ieşi şi aşteptă până când el îi dădu omului un bacşiş şi cheile de la maşină, încercând să nu pară mai mult decât politicoasă, de parcă ar fi aşteptat orice alt

prieten de gen masculin. Apoi intrară în hotel fără să se țină de mână.

— Noapte bună, spuse el când ajunseră la lifturi.

— Îți mulțumesc pentru cina minunată, răspunse ea şi intră în lift fără nici cel mai uşor sărut pe obraz. La etajul 4, vă rog, îi spuse ea liftierului.

Saffron încercă să fie calmă şi să-şi controleze respirația în speranța că băiatul cu ciudata lui şapcă rotundă nu avea să-şi dea seama că pulsul ei o lua razna şi că fierbințeala topită dintre picioarele ei era mai mult decât putea suporta.

— Mulțumesc, spuse ea cu un zâmbet feminin, politicos, atunci când liftul se opri, liftierul trase grilajul de metal, iar uşile se deschiseră.

Merse încet şi drept, în cazul în care cineva s-ar fi uitat, până ajunse la camera lui. Uşa era foarte puțin întredeschisă. O împinse şi îl văzu. Trânti uşa în timp ce o luă în brațe şi o sărută cu putere fără să ezite vreo clipă.

Când gurile li se întâlniră, Saffron gemu înfundat Buzele şi limba lui erau puternice şi hotărâte, de parcă ar fi pus stăpânire pe ea, iar ea se lăsă, oferindu-i-se fără rețineri, explorându-i corpul şi fața cu mâinile ei, preluându-i mirosul masculin, presându-se pe el şi bucurându-se în fața evidenței excitației lui. Mai fusese sărutată, dar nu o excitase. Mai simțise erecția unui bărbat înainte, dar simțise doar amuzament, jenă sau repulsie. Călărise toată viața ei şi nu avea nevoie să i se spună despre sentimentul delicios, gâdilitor şi fierbinte de a avea un animal între coapsele ei sau despre cum era să-şi frece vintrele de şa.

Dar asta era total diferit. Era pasiune brută şi animalică şi ştia că şi ea îi provocase lui acest sentiment şi că senzația realizării, a puterii pe care o avea asupra lui nu făcea altceva decât s-o excite şi mai tare.

Abia intraseră câțiva paşi în cameră, însă niciunul dintre ei nu putea să mai aştepte până la pat. O lipi de zid şi,

sărutând-o în continuare, îi luă pălăria de pe cap şi o aruncă pe podea. Ea îşi scutură capul ca să-şi elibereze părul, iar el îşi trecu degetele prin el, după care îşi strânse pumnul, prinzându-l în mână. Îşi mişcă uşor capul şi asta o făcu să fie trasă de păr şi s-o doară puțin, aşa că încercă să se elibereze, dar nu voia să reuşească, iar el nu o lăsă. O strânse mai tare, blocând-o, iar ea se cutremură în timp ce fu traversată de un şoc de plăcere pură. Acum, cealaltă mână a lui îi ridică fusta cu o dexteritate exersată. Ea îşi înălță fundul, îndepărtându-şi 1 de zid pentru ca lui să-i fie mai uşor, şi cu cât i se ridica mai sus țesătura şi cu cât se simțea mai expusă şi mai evident vulnerabilă, cu atât devenea mai excitată.

Purta un combinezon francez de mătase, de culoarea piersicii, dantelat, iar acum mâna lui trecea peste materialul moale şi alunecos, peste umezeala fierbinte dintre picioarele ei, iar ea se împinse în mâna lui, scoțându-i la iveală foamea, bucurându-se de lipsa ei de pudoare. Acum, degetele lui erau sub banda elastică a chilotului, coborându-i pe fund, plimbându-se pe pielea ei şi prinzând-o de coapse, iar acum ea nu mai avea nevoie de niciun ajutor de la mâna lui, pentru că putea s-o lase să-i alunece de pe picioare în jos şi să iasă din strânsoarea ei şi, în timp ce făcea asta, iar sărutările nu se încheiau, cu capul încă prins în mâna lui, el îşi desfăcea partea din față a pantalonilor şi îl putea simți pe corpul ei, cu degetele alunecându-i în sus şi în jos în ea. Se simțea de parca ar fi fost ridicată mai sus, şi mai sus, ca o barcă navigând spre creasta unui val, însă neajungând niciodată acolo, pentru că valul continua să crească şi să crească. Doar că valul era în ea, acel sentiment de plăcere care creştea şi creştea, acea dorință de eliberare. Iar el îi dădu brusc drumul la păr şi mâna lui i se îndepărtă dintre picioare, însă ea îl simțea în continuare acolo. Acum, mâinile lui îi călătoreau pe spate şi

în jurul fundului, apoi el o ridica brusc, aşa încât ea fu nevoită să-şi înfăşoare mâinile în jurul gâtului său ca să se prindă, iar el o ridică de parcă ar fi ridicat-o un val şi apoi o lăsă în jos, şi atunci intră în ea, iar căldura lui şi mărimea lui care o umplură din interior îi oferiră o senzație pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Scoase un „O“ de surpriză şi din cauza unui disconfort infim, el făcu o pauză de o secundă şi ea gemu, implorându-l:

— Nu te opri!

Se afundă şi mai adânc în ea, apoi din nou şi din nou, şi ea nu mai fu în stare să gândească, ci se transformă într-o masă de senzații din interiorul ei, din afara ei, atingerile, mirosul, gustul, sunetul şi, desigur, vederea extazului de pe fața lui. Era de-a dreptul neajutorată şi singura ei dorință era ca el s-o consume, s-o preia, sa dărâme bariera dintre corpul ei şi corpul său, până în punctul în care să devină contopiți într-o singură ființă. Acum gemea el, o expresie adâncă, guturală şi animalică de plăcere, iar intensitatea şi disperarea mişcărilor sale crescură şi mai mult. Ştia că şi el simțea asta, această intensitate insuportabilă a excitației, şi brusc îşi dădu seama că gemea şi țipa, şi nu-i păsa, pentru ca întreaga ei existență era concentrată pe bucuria acestei posesii reciproce a lor, apoi ajunse pe creasta valului, iar valul se prăbuşi şi simți ceva asemănător unei explozii, unui cutremur, unei erupții, şi îl simți cum ejacula în ea, şi ştiu ca şi el simțise la fel.

— O, Doamne… O, Doamne… oftă ea.

O ținu pentru o clipă, cu pieptul opintindu-i-se în timp ce-şi găsea respirația, iar ea simți spasme mici de plăcere care o loveau ca nişte replici seismice, iar când el se retrase, ea îl rugă să nu iasă pentru că pierderea lui, absența lui din ea era aproape de nesuportat.

El îşi trase înapoi pantalonii, apoi îi îndepărtă cu atenție o şuviță de păr de pe față, zâmbi şi spuse:

— Lasă-mă să te ajut cu haina.

Ea râse de absurdul situației: se întâmplaseră toate aceste lucruri, viața i se schimbase complet, pentru totdeauna, iar ea nici măcar nu-şi dăduse jos haina. El o luă şi o puse pe un scaun, apoi se întoarse spre ea şi zise:

— Acum, lasă-mă să te ajut să te dezbraci.

Îi desfăcu rochia la spate şi, când ea şi-o dădu jos, el o luă şi o aşeză peste haină cu aceeaşi încredere în sine, cu aceeaşi precizie cu care îşi condusese maşina. Până se întoarse el, ea îşi dădu jos sutienul şi era pe punctul să-şi desfacă jartiera şi dresurile, când el zise:

— Aşteaptă.

Făcu un pas înapoi şi se uită la ea şi, cu toate că o privea fără nicio reținere în timp ce-şi plimba ochii în sus şi în jos pe corpul ei, preluând fiecare detaliu, Saffron realiză ca nu simțea nici cea mai mică formă de jenă, cu atât mai puțin ruşinea de a fi examinată cu aşa o larghețe sau de a se expune pe ea însăşi atât de deschis.

El o luă din nou în brațe şi zise:

— Mulțumesc. Am vrut să mi te fixez în minte, fiecare bucățică din tine pentru ca, în anii care vor urma, indiferent unde o să fiu sau de cât de mult timp o să treacă, o să am întotdeauna amintirea ta din acest moment. Amintirea celei mai frumoase femei din lume.

Apoi, ea îşi dădu jos dresurile, aruncându-i ocheade, cât el îşi dădea jos hainele, iar privirea îi era la fel de lacomă ca a lui, în timp ce-i prelua liniile mai drepte şi mai dure ale corpului său, lățimea umerilor săi şi îngustimea taliei şi a coapselor, felul cum i se mişcau muşchii pe piept, pe brațe şi pe picioare, şi chiar şi, cu o gratitudine plină de afecțiune, urma moale şi încrețită a ceea ce fusese atât de tare şi de neted. Nu se mai uitase niciodată la detaliile corpului unui

bărbat, oricum nu din perspectiva unei femei care tocmai a experimentat acea potrivire magică dintre formele masculine şi feminine. Nu mai văzuse niciodată antebraţele unui bărbat şi n-a ştiut cum se simţea puterea lor sau să-i vadă fundul şi să simtă dorinţa copleşitoare de a-şi înfige unghiile ei vopsite cu roşu în el, în vreme ce-l trăgea mai aproape şi cât mai adânc în ea însăşi.

— Şi eu o să-mi aduc aminte de tine, spuse ea în vreme ce se duseră spre pat. De fiecare dată şi oriunde, pentru totdeauna.

EI încuviinţă, întinzându-se pe o parte, cu faţa aproape atingându-i-o pe a ei, privind-o cu o expresie de gravitate profundă, înţelegând că acum erau legaţi unul de celălalt şi că orice jurăminte publice ar fi făcut nu ar fi fost decât formalizarea unei legături care devenise de multă vreme de nezdruncinat După care, zâmbi şi zise:

— Realizezi ca, după toate astea, încă nu ne-am prezentat unul celuilalt?

Ea chicoti.

— Aşa e.

— Prea bine, spuse el, ridicându-se în fund şi întinzându-i mâna dreaptă. Este o mare plăcere să te cunosc, *Fräulein.* Numele meu este Gerhard von Meerbach.

*

Dacă i-ar fi tras o palmă în faţă, ea tot n-ar fi putut să pară mai şocată sau mai îngrozită,

— Eu sunt… sunt Saffron Courtney, reuşi ea să spună, cu vocea abia ridicându-i-se deasupra unei şoapte.

După care întrebă:

— Ai spus „von Meerbach“, ca numele companiei care produce motoare?

— Da. Actualul Conte este fratele meu mai mare, Konrad, înaintea lui, Conte a fost tata. De ce întrebi? Şi, te rog… de

ce pari atât de nefericită, draga mea Saffron? *Liebchen*[116], care-i problema?

— Pentru că, dintre toți oamenii din lume de care să mă îndrăgostesc, tu ești ultimul pe care ar fi trebuit să-l aleg. Chessi von Schöndorf este… presupun că acum ar trebui să fie „a fost“… cea mai bună prietenă a mea.

Gerhard își întinse mâna să-i atingă umărul, simțindu-se mult mai stresat și nesigur încercând s-o liniștească acum decât se simțise când îi dăduse jos hainele și o posedase, răvășind-o, doar cu puțin timp în urmă.

— Nu poți să te învinuiești pentru asta, spuse. Nici măcar nu mi-ai știut numele.

— Dar am știut, totuși… pur și simplu, am știut.

El încuviință cu înțelegere.

— Te înțeleg. Presupun că și eu am știut. Însă niciunul dintre noi nu și-a făcut un plan din a o răni pe Francesca. Ce s-a întâmplat ține de soartă. Dacă trebuie sa acuzăm pe cineva, eu sunt acela. Am avut de ales. Aș fi putut să ignor ce s-a întâmplat azi-dimineață și să merg s-o cer de soție. Dacă ne-am fi întâlnit la cină, aș fi putut să fiu politicos, dar nu mai mult de-atât. Dar adevărul e că asta a fost imposibil. Trebuia să te am. Și dacă astfel stau lucrurile, cum aș putea să fiu nesincer cu Chessi cerându-i să ne soția mea? Așa că, după cum spuneam, am avut de făcut o alegere și te-am ales pe tine.

Saffron zâmbi, însă fu un zâmbet trist și ironic ce produse frică în inima lui Gerhard.

— Deci ăsta e un alt lucru pe care-l avem în comun: logica noastră. Mi-am spus că depinde de tine să alegi și ca, dacă singurul lucru de care trebuia să ne îngrijorăm era acea alegere, atunci aș putea trăi cu asta. Dacă prețul ca să te

---

[116] „Dragă“ în limba germană, în original.

am este s-o pierd pe Chessi, o să-l plătesc. Mă întristează, însă nu ezit Dar nu asta e problema noastră, nu-i aşa?

Gerhard se încruntă confuz.

— Nu ştiu... nu înţeleg. Ce încerci să-mi spui?

— Deci numele Courtney nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu, ar trebui?

— Dar Eva von Wellberg?

— Nu... cine este?

— A fost mama mea. A fost şi amanta tatălui tău. S-a căsătorit cu tatăl meu, Leon Courtney... după... după...

— După ce?

— După ce l-a omorât pe Contele von Meerbach împuşcându-I de Ia mică distanţă în piept cu o puşcă de vânătoare.

Până în acel punct, Saffron îşi menţinu calmul, dar în acel moment se frânse şi izbucni în oftaturi disperate, iar el abia putea să prindă cuvinte şi fraze ocazionale în timp ce ea încerca să-i vorbească printre lacrimi.

— Cum putem noi... O, Doamne, dintre toţi oamenii... atât de crud, atât de necinstit... Cum se poate acum să ne iubim unul pe altul...?

Gerhard o ţinu şi o calmă, şi simplul fapt că făcu asta în loc s-o arunce afară din patul său păru să-i calmeze puţin neliniştea.

— Am fost foarte mic atunci când a murit tata, aşa că abia I-am cunoscut, îi spuse el. Dar ştiu cat de mult a rănit-o pe mama mea şi ştiu ce fel de om este fratele meu şi toată lumea spune cât de mult seamănă cu tata, aşa că... E ciudat, însă asta nu pare să mă supere atât de mult pe cât te supără pe tine. Nu sunt sigur de ce se întâmplă asta. Cumva pare greşit şi, totuşi, aşa simt.. Stai o clipă...

Gerhard se întinse după telefonul de lângă pat şi îl rugă pe operator să-i facă legătura cu *room-service.* Ceru să se aducă în camera 424 o cină rece pentru două persoane: o

selecție de mezeluri şi carne de pui, somon afumat, pâine şi unt, puțină brânza, câțiva struguri şi, fiindcă nu mai părea să fie o ocazie pentru şampanie, o sticlă de Riesling:

— Un Auslese, spuse Gerhard, specificând vinul îndrăzneț şi dulce făcut din cei mai copți şi, astfel, din strugurii cu cel mai bogat gust Vă rog, cel mai bun pe care-l aveți. Şi, de asemenea, o sticlă de coniac şi puțin Perrier. Desigur, pentru vin o să avem nevoie de o frapieră.

După care se întoarse către Saffron şi spuse:

— Avem multe de vorbit şi mult mai mult de făcut dragoste. Trebuie să ne adunăm forțele. Acum, ai să-mi spui o poveste lungă şi complicată, asta e evident. Aşa că începe cu începutul, spune-mi totul şi, când termini, o să decidem ce vom face în continuare.

Aşadar, ea îi spuse totul, de la falimentul bunicului ei până la prăbuşirea zepelinului pe panta unui munte din Kenya şi consecințele acesteia, în vreme ce Gerhard ascultă atent, întrerupând-o doar ocazional ca să se asigure, că o înțelese corect. Nu ajunse încă Ia jumătatea poveştii sale, cu mama ei aflată în drum spre Germania ca să-l seducă pe omul care îi distruse tatăl, când sosi cina. Gerhard fu şocat de calmul lui Saffron de-a fi văzută în pat de către chelner. Îşi înfăşurase un prosop de baie de bumbac pentru a-şi menține aspectul decent şi vorbi cu chelnerul într-o germană sigură şi aproape fluentă despre toate sortimentele variate de pe tava pe roți, specificând pe care şi le dorea pe farfurie cu acea combinație de uşurință, bune maniere şi implicație nerostita a controlului ce scotea la iveală o persoană obişnuită de la naştere să aibă de-a face cu servitori. *Fata asta abia dacă are douăzeci de ani, poate mai puțin, dar dacă ar deveni mâine matroana unei case mari, ar fi în stare s-o conducă şi toată lumea ar accepta-o ca stăpână.*

Chelnerul desfăcu vinul şi turnă primele două pahare, după care dispăru, încântat de un bacşiş generos cuvenit. Îşi luară amândoi paharele şi le ciocniră.

— Pentru tine, spuse Gerhard. Acum mănâncă, după care spune-mi mai multe despre povestea ta.

Zâmbi în fața plăcerii cu care îşi devoră Saffron farfuria consistentă de mâncare pe care i-o pregătise chelnerul. În mod evident, nu era genul de fată care să-şi petreacă ore vorbind despre dieta ei şi care să trăiască cu nimic altceva decât frunze de salată şi apă.

Îl văzu cum o privea în timp ce se apuca de un picior de pui aşa cum îşi consumă leoaica prada moartă şi zâmbi:

— N-am ştiut deloc ce apetit poate trezi să faci dragoste. Aşeză osul dezgolit de carne şi mai bău puțin vin.

— Sau ce sete.

— Acum trebuie să-mi spui restul poveştii, ca Şeherezada şi sultanul, iar eu o să-ți dau din când în când struguri, numai ca să te încurajez.

Iar ea continuă să vorbească şi, din vreme în vreme, el îi strecura între buze câte un bob de strugure sau pur şi simplu le săruta şi, cumva, istorisirea acestei poveşti despre perfidie, furt, infidelitate, trădare şi omor păru să-i unească, în loc să-i despartă. În cele din urmă, Saffron spuse:

— Tata a ascuns cele cinci milioane de mărci pe fundul unui iaz la jumătatea drumului spre munți, unde s-a prăbuşit zepelinul. După război, el şi mama s-au dus acolo... zâmbi ea şi, într-un fel, şi eu am fost acolo pentru că mama era gravidă cu mine. Au recuperat aurul, iar tata a folosit o parte din el ca să cumpere moşia noastră din Kenya... O, mi-ar plăcea să te duc acolo într-o zi. E atât de frumos, dealuri blânde cu o vedere minunată spre munții din depărtare...

— Asta sună ca moşia noastră din Bavaria, spuse el.

— Aveți pe moşie lei, şi gheparzi, şi rinoceri, şi hipopotami, şi zebre, şi giF.A.R.e, şt..

El râse.

— E o moşie sau o grădină zoologică?

— Este Africa, spuse ea destul de serios. Şi dacă vrei să mă cunoşti cu adevărat, nu uita niciodată asta. Poate că sunt un supus al Maiestății Sale, Regele, şi poate că studiez la Oxford şi am verişori prin toată Anglia şi Scoția. Dar, de fapt, nu sunt deloc britanici Sunt africană.

Fața lui Gerhard fu traversată de un surâs jucăuş.

— Urma să spun ceva. Ceva foarte important despre noi, şi despre dragostea noastră, şi despre viitorul nostru... însă felul în care ai zis asta, „Sunt africană“ a fost atât de... care e cuvântul acela nou pe care-i aveți voi, englezii?... A, da, sexy, încât mi-e teamă, draga mea, că sunt obligat să te seduc din nou.

— Eşti sigur că e o idee bună?

— Da... spuse el, dându-i jos prosopul, fără să întâmpine nici cea mai mică rezistență din partea ei şi întinzând-o pe pat. Vreau să te explorez aşa cum au explorat Africa dr. Livingstone şi domnul Stanley...

O sărută uşor pe buze, dar apoi capul îi coborî pe corpul ei, urmărind mâna dreaptă care îi aluneca pe stern şi după aceea în jurul fiecărui sân în parte. Nu erau mari, însă erau drăguți şi potriviți cu eleganța corpului ei; liniile lungi şi curgătoare ale unui trup care era atletic într-un mod natural, dăruit cu viteză şi putere, însă totuşi pe deplin feminin.

Sfârcurile aveau o nuanță delicată de roz corai şi stăteau ridicate pentru el la fel de mândre ca nişte gardieni la o paradă.

— Iată un exemplu, şopti el, luându-i sfârcul stâng între degetul mare şi arătător, strângându-l uşor, cu delicatețe, până în punctul în care ea scoase un oftat uşor şi îşi arcui

spatele, după care îşi trecu o palmă peste acelaşi sfârc, atingându-l cât putu de încet şi de gentil, în vreme ce cealaltă mână îi strânse sfârcul drept, aşa încât ea se trezi cuprinsă simultan de două senzaţii total distincte. Apoi, în timp ce continuă să-i atingă sânul drept cu mâna, îşi coborî capul peste sânul ei stâng şi începu să se joace cu el cu buzele, limba şi dinţii: uneori sărutându-i pielea, uneori împingându-i sfârcul cu limba şi apoi muşcându-l foarte delicat, cu o grijă infinită de a apăsa exact atât cât trebuia. Mâinile ei îi trecură prin păr, apoi îl bătu pe spate, iar după, în vreme ce el îşi mută capul la celălalt sân, ea gemu şi tremură de plăcere, cu unghiile înfipte în pielea lui, şi începu să se încordeze de dorinţă.

— Acum trebuie să caut sursa... murmură el.

Coborî, astfel încât buzele şi limba îi alunecară mai jos şi mai jos, până când ea începu să strige:

— O, Doamne... O, Doamne... te rog!

Intră în ea cu toată forţa, ca şi cum ar fi putut cumva să-şi depoziteze în ea întregul suflet şi întregul corp, consumând-o, simţindu-se ca un cuceritor, însă ştiind că şi ea îl copleşise într-un mod absolut.

După aceea, se întinseră amândoi; până când el îşi găsi energia să mai toarne puţin din vinul dulce şi bogat, şi băură împreună un pahar.

— Uite, spuse el, încearcă puţin dintr-asta împreună cu vinul.

Îi oferi o bucată de Emmentaler, iar combinaţia celor două arome, vinul mieros şi brânza puternică şi sărată, era magică.

— Dumnezeule, asta e aproape la fel de bun ca ştii-tu-ce, spuse Saffron, iar acum nu mai era nimic în zâmbetul ei decât fericire absolută, cu o uşoară umbră de automulţumire, a cuiva care tocmai s-a bucurat de o porţie zdravănă de iubire extraordinară. Acum spune-mi tu lucrul

important, cel pe care erai pe cale să mi-l explici înainte să fim întrerupți într-un mod atât de delicios.

— A, da... Este, de fapt, foarte simplu... în trecut s-au întâmplat lucruri teribile între familiile noastre. S-au făcut multe greşeli, de ambele părți Aşa că acum trebuie să decidem: trăim în trecut şi ne concentrăm pe o ură veche sau trăim în prezent şi ne concentrăm pe dragostea noastră? Dacă trăim în trecut, ura devine mai rea, nu se rezolvă nimic şi suntem amândoi nefericiți. Dacă trăim în prezent, o să adăugăm fericire vieților noastre şi, într-un mod minuscul, lumii. Aşadar, spun că ar trebui să iubim.

— Iar eu zic că te iubesc, Gerhard von Meerbach.

Îşi încolăci din nou mâinile în jurul gâtului şi îl sărută. Apoi zise:

— Iubesc un bărbat pe care îl cheamă von Meerbach. Cerule... ce idee nemaipomenit de extraordinară!

Vorbiră şi făcură dragoste toată noaptea. Saffron îi povesti lui Gerhard despre viața ei din Africa: despre cum murise mama ei, cum o crescuse tatăl ei de unul singur aproape zece ani, până când îşi găsise în sfârşit fericirea alături de Harriet. I-l descrise pe Manyoro: cum el şi tatăl ei se considerau frați; toți anii în care fusese acolo pentru ea de câte ori avusese nevoie; şi fericirea ei când îi spuse Manyoro că nu mai era prințesa lui cea mică şi că „acum o să-ți spun regina mea“.

Când văzu Gerhard respectul din inimă şi afecțiunea pe care le simțea pentru acest african negru, ştiu că Saffron nu ar fi putut simți altceva decât dispreț pentru ura față de alte rase care se afla în centrul gândirii naziste şi că dragostea lor nu avea nicio şansă să reziste dacă el nu ar fi fost complet sincer în legătură cu viața pe care o dusese în ultimii cinci ani. Aşa că îi spuse despre întâlnirea cu Heydrich şi despre cum al doilea cel mai puternic bărbat din

SS se unise cu fratele său ca să-l forțeze să facă un pact cu diabolicul spirit nazist Se confesă cu privire la toate avantajele pe care le câştigase din a fi fost considerat un bun nazist şi cu privire la bucuria pe care o găsea ca pilot, singur în aer.

— Acum ştiu de ce vorbesc oamenii despre a fi liber ca pasărea cerului, spuse el. Pentru că acolo, sus, găsesc libertatea adevărată.

Îi povesti despre întâlnirea cu Hitler şi realiză că până şi fata lui engleză, care se considera africană şi dispreţuia prejudecățile rasiale, era fascinată de ideea întâlnirii sale personale cu un bărbat a cărui faimă era acum universală, atât printre cei care erau oripilați de el, cât şi printre cei care-l adorau. Ceea ce nu-i spusese din povestea lui era începutul acesteia: darul său pentru Isidore Solomons. Nu voia să sune ca şi când şi-ar fi căutat scuze sau ca şi când s-ar fi înfăţişat mai bun decât era. Însă Saffron observă imediat că ceva lipsea.

— Cum a reuşit Heydrich sa te oblige să faci parte din Partidul Nazist? întrebă ea. Cu siguranță, nici măcar în Germania, nu poți să forțezi un om inocent, care nu a făcut nimic rău, să renunțe la toate lucrurile în care crede şi să susțină ceva în ce nu crede.

— N-aş fi atât de sigur în legătură cu asta, răspunse Gerhard, îmi imaginez că, dacă vii dintr-un loc unde eşti cu adevărat liber, unde poți să spui şi să gândeşti orice vrei fără frică, să critici guvernul sau să ai polemici pe teme politice cu prietenii tăi la cină sau într-un bar, atunci îți este imposibil să-ți imaginezi cum este să pierzi acea libertate. În Germania nu poți să te cerți, pentru că nu poți sa ai încredere în persoana cu care te cerți. Chiar şi cel mai vechi prieten al tău, fratele tău sau fiul tău îți pot raporta opiniile la poliția secretă. Fratele meu şi Heydrich m-ar fi putut eticheta drept comunist şi să mă arunce într-o tabără, doar

pentru faptul că am studiat arhitectură Ia o şcoală care a fost mai apoi interzisă, cu toate că nu am votat niciodată pentru un candidat comunist şi n-am susținut în nicio clipă a vieții mele ideile comuniste.

— Dar, cu siguranță, trebuie să existe procese. Trebuie să ai posibilitatea să te aperi.

— Acum cinci ani, poate... aproape. Acum, judecătorii fac şi ei parte din Partid, iar justiția este definită conform idealurilor Partidului.

— Doamne... nu ştiam! E îngrozitor.

— Da, este, însă pot să spun asta numai pentru că nu ne aflăm în Germania, iar tu nu eşti germană. Uite... făcu el o pauză şi suspină.

Apoi spuse:

— Este cineva pe care ar trebui să-l cunoşti, cineva aici, în Elveția. Este, ai putea spune, propriul meu Manyoro. Când o să vorbeşti cu el, totul o să aibă mai mult sens.

*

Saffron ieşi din camera lui Gerhard chiar când primele raze ale soarelui îşi făceau loc printre văile din munți. Se prăbuşi în propriul ei pat şi dormi buştean până Ia ora zece. La recepția hotelului fuseseră lăsate pentru ea trei mesaje, introduse apoi pe sub uşă. Fiecare dintre acestea fusese pus într-un plic al hotelului, aşa că nu avea nicio idee cine le scrisese, deşi nu îi era greu să-şi dea seama. Merse la ghici şi deschise unul dintre ele la întâmplare. Conținea o acuzație furioasă, zdrobitoare şi devastatoare a comportamentului ei de către Chessi von Schöndorf, care îi provocase lui Saffron o mare de lacrimi, pentru că ştia cât de mult îl adora prietena ei pe Gerhard şi cat de zdrobită şi umilită trebuia să se fi simțit pierzându-l. Oricât de bine articulate şi de impecabile din punct de vedere logic ar fi fost justificările pe care Saffron le-ar fi putut născoci pentru ce

făcuse, rămânea totuşi faptul că o persoană care avusese încredere absolută în ea fusese complet dezamăgită.

Cel de al doilea mesaj, de la Rory, nu era mai puțin iritat.

Poate aş putea să înțeleg şi *chiar să-ți iert acțiunile, dacă te-ai fi prostituat pentru un englez, dar să-ți arunci onoarea pentru un neamț nemernic este* josnic *într-un mod de nedescris. Desigur, după cum ştie toată familia, mama ta a făcut acelaşi lucru. In mod evident, semeni cu ea. O să mai rămân* în St. *Moritz câteva zile, bucurându-mă de compania băieților decenți şi oneşti de la Tobogganing Club. După care o să merg singur acasă şi mă aştept să faci acelaşi lucru. Îndrăznesc să spun că acum eşti îngrijorată dacă o să-ți pătez reputația odată* ce mă întorc în *Anglia, spunând oamenilor adevărul despre ce ai făcut. Poți să fii sigură că buzele mele vor rămâne închise. Nu am nicio dorință să mă cobor în aceeaşi mocirlă în care eşti tu. Mă mândresc* că *sunt un gentleman. Tu, însă, nu eşti o lady.*

Saffron se simți de parca ar fi fost atacată fizic. Se întinse pe patul ei, înfrântă şi distrasă. Dintr-o singură lovitură, într-un moment de pasiune nesăbuita, îşi pierduse cei mai buni doi prieteni din lume. Chessi fusese prima persoană care să-i arate o formă de bunătate în trenul spre Roedean. De-a lungul a trei vacanțe de Paşti, ea şi familia ei o primiseră în casa lor şi o trataseră ca pe un membru al familiei. Cum de putuse recompensa o asemenea generozitate cu atâta egoism? Şi bietul Rory... Saffron ştia că scrisoarea lui trebuia să fi fost motivată atât de invidia lui față de Gerhard, cât şi de propria sa iubire frustrată şi respinsă pentru ea, dar şi de faptul că-i dezaproba imoralitatea. *N-ar fi crezut c-ar fi fost la fel de imoral daca el ar fi fost cu mine în pat azi-noapte.* Însă asta nu-i făcea furia mai puțin justificată sau sinceră. Se purtase ca o prostituată, ca o curvă, ca o femeie uşoară. Se oferise unui bărbat, şi o făcuse bucuroasă, din proprie voință, ignorând

urmările acţiunilor sale. Iar acum, pentru prima oară, îşi dădu seama de cea mai evidentă consecinţă dintre toate; *Doamne, dacă sunt gravidă?*

Saffron murea de foame, dar nu putea să mănânce. Era epuizată, dar nu putea să stea locului. Voia sa scape, dar nu avea unde să meargă pentru că, odată ce avea să păşească în afara celor patru ziduri ale camerei sale, avea să fie pe teritoriu inamic.

Singura ei speranţă era cel de-al treilea mesaj. Era cu siguranţă trimis de Gerhard, însă degetele îi tremurau atât de tare, încât abia putu să desfacă plicul pentru că, dacă şi el o respingea, nu i-ar mai fi rămas nimic.

Draga mea,

I-am scris Francescăi, explicându-i că nu *mă pot căsători cu ea şi asumându-mi întreaga responsabilitate a acţiunilor mele. In aceste circumstanţe, cei mai bine este să părăsesc St. Moritz. Mă duc la Zürich. Mi-ar plăcea foarte mult dacă* m-ai *putea* însoţi acolo, ca să *te pot prezenta propriului meu „Manyoro”.* £1 îţi va *explica totul. Mă gândesc la tine, iar inima mi se frânge pentru tine, pentru că ştiu de câtă durere vei avea parte astăzi, fine minte doar că te iubesc din toată inima mea. Azi este* o *zi foarte dificilă, dar tu eşti* o persoană *bună, drăguţă şi frumoasă. Nu uita asta. Te iubesc din toată inima mea – G.*

PS: O să *te aştept între 15:00 şi 18:00 la gara din Zürich. Dacă nu* mă *găseşti* acolo, o *să fiu cazat* la *Baur* au Lac.

În sfârşit, Saffron avea o fărâmă de speranţă. Şi avea şi un plan de urmat, ceva de făcut, un tren de prins. Odată cu acest scop nou începu să se simtă mai bine. Era departe de a fi fericită, însă disperarea zdrobitoare şi fără speranţă începea să i se ridice din suflet. Comandă micul-dejun şi îl mancă pe tot, în vreme ce scrise două mesaje scurte lui Chessi şi lui Rory. Cu toate că explicase clar că nu avusese intenţia de a cauza durere, nu încercă să se justifice pentru

ce făcuse, să-şi găsească scuze sau să pretindă că nu aveau niciun drept să se simtă răniți. Îşi ceru pur şi simplu scuze în termenii cei mai direcți şi mai sinceri pe care îi putu găsi, fără ca măcar să-şi ceară iertare, pentru că ştia că nu avea niciun drept la aşa ceva. Iertarea trebuia să vină de la ei, în timp, dacă aveau s-o dorească vreodată. Iar în perioada asta, cel mai bun lucru pe care îl putea face – singurul lucru care ar fi justificat tot restul – era să-şi ofere inima şi sufletul ei iubirii pentru Gerhard von Meerbach.

Abia mai târziu o lovi un gând. Promisese, bine, nu chiar promisese, dar cu siguranță fusese de acord să-i spună domnului Brown impresiile sale despre Germania şi despre oamenii ei. Asta însemna că trebuia să-i spună despre Gerhard?

În fond, nu se întorsese în Germania, chiar dacă – iar în acest punct Saffy nu se putu stăpâni să nu râdă – ştia mult mai multe despre unul dintre oamenii ei.

Nu, asta era viața ei privată. Nu era treaba lui. Şi cu această problemă rezolvată, îşi văzu de treabă tot restul zilei.

Când ajunse trenul din Chur, Gerhard aştepta pe peron, în Zurich. Pe măsură ce sfârşitul călătoriei se apropia, Saffron era tot mai agitată. Dacă o să vadă in lumina rece a zilei, departe de entuziasmul şi farmecul din St. Moritz, şi o să înțeleagă brusc faptul că făcuse o alegere greşită? Dacă ar fi trebuit să scape de el şi să se întoarcă la Chessi şi Rory în genunchi, implorându-i s-o primească înapoi? Nu era o perspectivă atrăgătoare: implorarea nu era ceva firesc pentru Saffron Courtney. Apoi îşi zâmbi, gândindu-se: *în afară de momentele în care îl implor pe el să mă aibă, fată rea ce sunt!*

Acest gând o făcu să simtă un tremur uşor în tot corpul, fiindcă descoperi că aproape putea să recreeze senzația de

a-l avea pe Gerhard în ea pur şi simplu gândindu-se la cum se simțise. Iar această amintire plăcută a unei nopți minunate pe care o petrecuse cu bărbatul ei o reasigură că totul avea să fie bine.

Şi aşa se întâmplă. Gerhard arăta la fel de comestibil ca întotdeauna, îmbrăcat într-o haină lungă, verde oliv, din lână bătută, cu un fular atârnându-i de după gât cu o eleganță lejeră care o făcu să se întrebe de ce niciunul dintre studenții care umpleau Oxfordul cu fularele lor nu arăta nici pe jumătate la fel de atrăgător. I se aruncă în brațe şi, din clipa în care o strânse din nou, nu mai era nimic altceva în lume în afară de ei, iar ea ar fi renunțat la oricine şi la orice ca să-l păstreze pe el.

— Mă întrebam dacă eşti la fel de minunată cum mi te aminteam, zise el, continuându-i gândurile. Şi iată-te, încă şi mai frumoasă astăzi decât ai fost ieri. Sărută-mă!

Ea se uită împrejur şi râse uşor stresată.

— Dar sunt atât de mulți oameni! O să ne vadă toți,

— Lasă-i să ne vadă. O să mă invidieze toți bărbații.

Şi fiecare femeie o să-şi dorească să fie în locul meu, se gândi Saffron, cedând din proprie voință buzelor şi limbii sale, şi dorindu-şi să rămână acolo, în acea îmbrățişare splendidă, pentru totdeauna.

El se retrase însă prea curând.

— Ți-am rezervat o cameră la Baur au Lac... Dacă am fi fost Ia Paris sau la Nisa, poate că am fi putut sa stăm în aceeaşi cameră, însă elvețienii sunt şi mai ordonați decât noi, germanii. Cu siguranță nu ar fi de acord.

— N-ai de unde să ştii, poate că aş refuza să împart o cameră cu tine. Sunt o domnişoară respectabilă, ştii...

Apoi, înainte ca el să apuce să spună ceva, adăugă:

— În orice caz, aşa eram înainte.

— Într-o zi, dacă o să fiu foarte norocos, poate o să reuşesc să te fac din nou respectabilă.

— Pot să termin facultatea înainte? spuse ea. Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu există niciun bărbat în tot Oxfordul care să mă tenteze să te părăsesc.

— Ah… n-ar fi frumos să ne putem face planuri? însă lumea asta în care ne aflăm… Mă tem că niciunul dintre noi nu poate planifica nimic…

— Nu spune asta, zise ea, strângându-i brațul cu al ei, ca să se agațe de el cât de tare putea. Mă sperie.

— Tu?… Speriată? Ăsta e singurul lucru pe care nu l-aş aştepta niciodată de la tine.

— Mi-e frică să nu te pierd. Am făcut întotdeauna tot ce am putut ca să-i înving pe băieți la tot.

Se uită în sus spre el cu un zâmbet neastâmpărat.

— De-asta m-am dat pe Cresta Run… Dar sunt totuşi o fată. Ştii… în interior.

— O, ştiu… *mein Gott,* cum ştiu eu! Acum vino, ne aşteaptă maşina să ne ducă înapoi la Baur. Poți să-ți laşi lucrurile, după care avem o întâlnire.

— Cu misteriosul tău Manyoro?

— Exact!

La scurtă vreme după aceea, aflându-se amândoi în maşină pe drumul de la hotel spre întâlnirea pe care o aranjase Gerhard, el spuse:

— Ştii, m-am gândit mult la ceva ce s-a întâmplat noaptea trecută…

— Mmm… şi eu! toarse Saffron.

Gerhard râse.

— Nu la asta! Ei bine, nu doar la asta, ar trebui să spun.

— Atunci la ce altceva?

— La felul cum am reacționat când mi-ai zis că tatăl tău l-a ucis pe tatăl meu. Ar fi trebuit să fiu şocat, nu-i aşa? Ar fi trebuit să fiu furios, revoltat. Ar fi trebuit să fie sfârşitul oricărei iubiri sau al oricărei prietenii intre noi. Însă nu am

simțit nimic. Cu siguranță, asta nu e normal. Aşa că, de atunci, m-am tot întrebat de ce s-a întâmplat asta. M-am gândit că poate din cauză ca am fost atât de mic când a murit şi de aceea nu am amintiri cu el, nimic ce m-ar face să duc dorul lui sau al lucrurilor pe care le-am făcut împreună. Dar nu, asta nu poate să fie adevărat, pentru că exact asta ar trebui să mă facă furios: tatăl tău mi-a furat amintirile pe care un fiu ar trebui să le aibă cu tatăl lui; toate dățile când au mers împreună la schi; toate jocurile pe care le-au jucat când era băiatul mic, chiar şi certurile pe care le-au avut când băiatul avea cincisprezece sau şaisprezece ani, revoltându-se împotriva bătrânului său tată.

— Ştiu exact sentimentul ăsta, Neavând-o pe mama, şi eu simt asta. N-am făcut niciodată lucrurile pe care ar trebui să le facă o mamă şi o fiică. N-am învățat niciodată de la ea cum să fiu o femeie.

— Da, însă mama ta era bună şi drăguță. Sunt sigur că te-a iubit şi că a dorit întotdeauna tot ce este mai bine pentru tine, însă eu n-aş fi avut niciodată acele amintiri frumoase, nici dacă tata ar fi trăit. Ştiu că a fost un bătăuş. A fost suficient de rău să cresc împreună cu fratele meu, Konrad. De fiecare dată când a putut, a încercat să mă trântească la pământ, uneori prin cuvinte, alteori cu pumnii.

— Pare o persoană groaznică!

— Crede că prezența lui în SS – arestând oameni, torturându-i, distrugându-le viețile – îi oferă cea mai bună slujbă din lume. Şi, pentru el, este. E genul de om care este şi genul de băiat care a fost. Însă eram doar băieți, nu bărbați, şi, cu toate că a susținut întotdeauna că este capul familiei, n-a putut să mă controleze şi să mă oprească din a fi persoana care am vrut să fiu.

— Cel puțin, nu atunci…

— Nu, nu atunci… şi poate nu acum… dar, cel puțin, nu în viitor, nu ştiu. Însă ce spun este că, dacă tata ar fi fost în viață, m-ar fi putut controla. El şi Konrad ar fi gândit la fel. Când eram mic, Konrad obişnuia să rupă desenele pe care le făceam. Zicea că numai fetele se joacă cu creioanele şi culorile.

— Dar asta e o prostie! Gândeşte-te la toți bărbații care au fost mari artişti!

— Konrad nu gândeşte. Sau, cel puțin, nu aşa. Însă, cu toate că mi-a făcut viața un iad, mama m-a încurajat şi m-a susținut când am spus că vreau să devin arhitect, iar el n-a putut s-o oprească. Dar sunt sigur că tata ar fi trecut peste ea şi nu m-ar fi lăsat să studiez arhitectura. Dacă ar fi fost în viață, n-aş fi putut să fiu eu însumi Concluzia mea este, aşadar, ca, ucigându-l pe tatăl meu, tatăl tău m-a salvat.

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse Saffron. Însă este trist să gândeşti aşa. Şi încă şi mai rău ca s-ar putea la fel de bine să ai dreptate.

— Mmm… murmură Gerhard.

Se uita la drum. Se aflau într-o zonă cu străzi pietruite şi înguste, cu clădiri vechi pe ambele părți, multe dintre ele având la parter cafenele sau restaurante. Acum, Gerhard păru să găsească ce căuta, o luă brusc la dreapta şi coborî pe o străduță laterală încă şi mai îngustă, care se deschise într-o piațetă.

— Cred că am ajuns, spuse el.

Gerhard parcă maşina, coborâră, iar el o conduse la o cafenea-patiserie numită Konditorei Kagan. Un semn mic, scris de mână, aflat pe fereastra alăturată, spunea: *„Koscheres Essen serviert hier”*[117].

---

[117] În limba germană, în original.

Servim mâncare cuşer, traduse Saffron, murmurând pentru sine.

Însă Gerhard o auzi, şi spuse:

— Ştii, astfel de semne erau şi în Germania. Brutării, carmangerii şi magazine de delicatese evreieşti erau peste tot în Germania. Dar acum…

O conduse înăuntru Saffron văzu o tejghea în partea stângă a uşii, aproape de fereastra cu mese şi scaune în spatele ei, multe ocupate de oameni care consumau cafea şi prăjituri ca să se încălzească în după-amiaza rece de iarnă. Un bărbat de vârstă mijlocie, probabil proprietarul, Kagan însuşi, stătea în spatele tejghelei servindu-şi clienții. Pentru Saffron era evident, din felul cum găsea câte un cuvânt de spus pentru fiecare în vreme ce le dădea mâncarea, le servea cafelele sau le înmâna restul, că toți erau clienți obişnuiți. Şi putea să vadă din privirile aruncate în direcția lor că ea şi Gerhard erau, în mod evident, străini şi ca haina lui din lână bătută, o piesă de vestimentație atât de evident germană, scotea asta şi mai mult în evidență.

Se apropie de tejghea şi vorbi cu bărbatul din spatele ei.

— *Herr* Kagan? întrebă el.

— Da… cine întreabă?

Suspiciunea din vocea lui era palpabilă.

— Numele meu este von Meerbach. Max a spus că pot să întreb aici de el.

Atitudinea lui Kagan se transformă brusc. Se aplecă în față şi îi strânse mâna lui Gerhard.

— Sunt onorat să va cunosc, *Herr* von Meerbach. Sunteți un *mensch.*

Saffron era derutata. *„Mensch“* era, pur şi simplu, un cuvânt german pentru „ființă umană”.

— Sper, spuse Gerhard, părând la fel de amuzat.

— *Oi vey iz mir!* exclamă Kagan. Bătrânul meu prieten nu te-a învățat nimic? în idiş, un *mensch* nu este doar un

bărbat, este un bărbat cu onoare, un om bun, cineva care poate fi admirat Ai făcut un lucru bun, *Herr* von Meerbach. Eşti ud *mensch.*

Saffron realiză că, deşi cuvintele lui Kagan o făcură să zâmbească, era brusc pe punctul de-a plânge, atât de mişcată la auzul unei descrieri aşa frumoase a lui Gerhard.

— Şi tu, *Fräulein,* îşi întoarse Kagan atenţia înspre ea. Ei-yei-yei, aşa o *shainer maidel!*[118]

— Nici nu îndrăznesc să întreb ce înseamnă, spuse Saffron, sperând că accentul său în germană şi gramatica sa nu erau de-a dreptul groaznice.

— Înseamnă că eşti o fată frumoasă, draga mea... dar nu germană, cred.

— Nu, sunt englezoaică.

Gerhard se uită Ia ea cu un surâs, de parcă ar fi spus: „Credeam că eşti africană.” “

Iar ea dădu uşor din umeri, ceea ce însemna: „Este mai simplu să spui «englez,.“

— Un tânăr german şi o minunată roză englezoaică atât de evident îndrăgostiţi, spuse Kagan. Poate că este totuşi puţină speranţă pentru lumea asta tristă, nu-i aşa?

— Sper, fu de acord Gerhard.

— Însă vă reţin, iar Max se întreabă, poate, ce s-a întâmplat. Luaţi-o prin spate şi intraţi pe uşa din dreapta. Apoi în sus pe scări. O să-l găsiţi pe Max când ajungeţi la capăt.

Trecură printre mese, iar Saffron era conştientă de faptul că erau evaluaţi într-un mod foarte diferit acum. Femeile, în special, erau curioase pe faţă, întrebându-se ce făcuseră nobilii ăştia să-şi asigure o primire atât de călduroasă din

---

[118] În idiş, în original.

partea lui Kagan, despre care ştiau că nu era prieten cu noua Germanie nazistă.

Inspecţia fără ruşine o făcu pe Saffron să zâmbească, aşa că, în clipa când trecură dincolo de uşă, Gerhard întrebă:

— Ce a fost atât de amuzant?

— Mi-au amintit de femeile masai. Se hlizesc la oameni, în special la bărbaţi exact aşa, ştii tu, privind cu atenţie, complet nederanjate de toate convenţiile care spun ca este nepoliticos să faci asta.

— Ah, minunata mea fată africană… Hai, să-l găsim pe omul meu!

Urcară pe scări şi ajunseră pe un palier ce servea drept holul apartamentului unde trăiau Kagan şi familia lui, deasupra magazinului. Însă când se deschise una dintre uşile de pe palier, figura care ieşi nu fu cea a lui Frau Kagan sau a vreunuia dintre copiii ei, ci cea a unui bărbat distins care, in ochii lui Saffron, părea să aibă cam aceeaşi vârstă cu tatăl ei. Purta un costum în dungi fine, cu vestă, cămaşă cu guler drept şi cravată, şi când îl văzu pe Gerhard, pe faţă îi apăru o încântare absolută, în timp ce-şi desfăcea braţele şi spunea:

— Dragul meu băiat…

— Izzy! răspunse Gerhard, şi se îmbrăţişară, bătându-se pe spate.

Deci are totuşi un tată în viaţa lui, se gândi Saffron.

Gerhard se desfăcu din îmbrăţişare şi spuse:

— Izzy, vreau să ţi-o prezint pe domnişoara Saffron Courtney. Ea e femeia pe care o s-o iubesc tot restul vieţii mele.

— Şi cine te-ar putea învinui?

— Saffron, acesta este Isidore Solomons, a fost avocatul familiei mele timp de mulţi ani, aşa cum au fost tatăl lui şi bunicul lui înaintea sa. Este şi un adevărat erou.

— *Ach,* te rog…

Isidore îşi întoarse ochii spre Saffron şi, trecând în engleză, spuse:

— Este marea mea plăcere să vă cunosc, domnişoară Courtney. Îmi pare rău că nu v-am putut invita la mine acasă. Mi-ar plăcea s-o vezi, Gerhard, situația noastră materială s-a îmbunătățit mult de când m-ai văzut ultima oară. Dar s-ar putea să nu fie înțelept. Chiar şi aici, în Elveția, simt că sunt cu ochii pe mine. Dar, vă rog, intrați în salonul familiei Kagan pe care ni l-au pus la dispoziție cu multă bunătate. Herr Kagan a fiert un ibric mare de cafea şi trebuie să încerci prăjiturile, domnişoară Courtney. Dacă unui evreu îi pasă de ceva, asta e mâncarea lui şi mă îndoiesc că există un patiser mai bun în Zürich decât Yavi Kagan. De fapt, ştiu că nu este.

— Pare că tu şi el sunteți apropiați, *Herr* Solomons, spuse Saffron.

— Da, cred că da. Mi-am făcut un obicei în fiecare dimineață să mă opresc aici în drum spre lucru pentru o cană de cafea şi două *mandelbrot*[119]. Uite, Kagan a pus câteva deoparte pentru noi în după-amiaza asta.

Arătă către o grămăjoară de biscuiți în forma unor felii mici de pâine.

— Au aromă de portocală, lămâie şi vanilie şi sunt acoperiți cu fulgi de migdale prăjite. Înmoaie-i în cafeaua ta, domnişoară Courtney, n-o să regreți.

Saffron făcu cum i se spuse, după care muşcă.

— Mmm… delicios!

Cu evidenta încuviințare a lui Isidore, îşi termină biscuitul în felul ei alert, după care întrebă:

---

[119] Biscuiți cu migdale, în tradiția evreilor aşkenazi.

— Când am intrat, Gerhard a întrebat de Max. Înțeleg acum de ce nu vreți să vă folosiți numele real. Dar este vreun motiv pentru care ați ales, în schimb, numele Max?

— Nimic anume... spuse Isidore.

— Da de unde! protestă Gerhard. Adevărul este că eu am ales numele, pentru că Izzy a câştigat în război medalia Blue Max. Este cea mai mare onoare pentru vitejie pe care o oferă Germania. Este ca Crucea Victoria pentru britanici.

— O... Dumnezeule, spuse Saffron, impresionată peste măsură.

— Sunt sigur că nu eşti câtuşi de puțin interesată să auzi bătrâni care spun poveşti de război, spuse Isidore.

— Dimpotrivă, *Herr* Solomons...

— Te rog, spune-mi Izzy.

— Pot să-ți spun Max? La urma urmei, aşa te-am cunoscut.

— Poți să-mi spui cum vrei. Şi cred că erai pe punctul să exprimi ceea ce noi avocații, numim un contraargument.

— Da, eram. Vezi tu, am crescut printre luptătorii masai din Kenya.

— Este africană, Izzy, nu ți-ai dat seama? spuse Gerhard, câştigând o palmă jucăuşă peste picior pentru această glumă.

— Aşa că am fost învățată că nu există o laudă mai mare pentru un bărbat decât să-l numeşti un mare războinic. Ai respectul meu pentru asta.

— Îți mulțumesc, draga mea. O să-ți păstrez complimentul ca pe o comoară, spuse Izzy. Şi acum, îndrăznesc să spun că te întrebi de ce te-a adus Gerhard aici. Aşa că o să-ți zic...

Şi aşa descoperi Saffron ce făcuse Gerhard, de ce proprietarul unei cafenele evreieşti din Zürich îl numea un *mensch,* şi ce îi făcuse pe doi nazişti să fie atât de hotărâți, încât să-l forțeze să-şi abandoneze principiile. Când se

încheie povestea, se ridică, se duse până la scaunul lui Izzy şi spuse:

— Îți mulțumesc, Max. Îți mulțumesc din adâncul inimii.

Apoi îl sărută uşor pe obraz şi se duse unde stătea Gerhard.

— Ridică-te, spuse ea. Vreau să-mi îmbrățişez bărbatul.

Aşa că-l îmbrățişa şi îi spuse cât de mândră era de el, după care chicoti şi, simțind efectul cuvintelor sale, îi şopti:

— Nu acum, neastâmpăratule!

Saffron se aşeză şi, în următoarele minute, se mulțumi doar să stea acolo şi să asculte, cât timp cei doi bărbați se puneau la curent cu tot ce se întâmplase de când se întâlniseră ultima oară. Adora să vadă legătura dintre ei şi era fascinată de tot ce auzea, dorind să ştie absolut fiecare detaliu pe care îl putea afla despre bărbatul care îi furase inima.

Apoi Gerhard întrebă:

— Izzy, e o greşeală că îmi place atât de mult să zbor şi că sunt mândru că fac parte din Luftwaffe şi că am un aparat de zbor la fel de bun, de rapid şi de ucigător ca un 109?

— A fost greşit pentru von Richthofen să fie mândru că era cel mai bun as al nostru sau că-i plăcea să-şi piloteze micul său avion roşu Fokker?

— Ei bine, nu, dar asta a fost diferit.

— De ce?

— Dintre toți oamenii, tu ştii de ce, Izzy.

— Ştiu două lucruri, Gerhard. Ştiu că am fost mândru să-mi servesc țara, țara noastră. Şi ştiu că-l urăsc pe Hitler şi tot ce susține eL Dar oricât ar vrea Hitler să pretindă că țara noastră şi Partidul Nazist sunt unul şi acelaşi lucru – care, din întâmplare, este unul dintre multele motive pentru care îl disprețuiesc –, el greşeşte. Când el şi acoliții Iui răi vor fi dispărut, țara va supraviețui în continuare şi tot ce-i cer lui Dumnezeu este să mi se permită să trăiesc ca să văd ziua

aceea şi să-mi văd țara dată înapoi. Aşa că spun, nu, nu greşeşti să fii mândru, insă am o întrebare pentru tine, băiete...

— Spune, întreabă-mă.

— Când ai fost foarte tânăr şi aveai toată aroganța şi invincibilitatea tinereții, ai riscat nebuneşte ca să ma ajuți.

— Şi nu regret nicio clipă.

— Nu mă îndoiesc, însă iată întrebarea mea. Acum eşti cu cinci ani mai mare. Iți faci o reputație din meseria de arhitect..

Isidore ridică mâna pentru a-l opri pe Gerhard, care voia să-I întrerupă.

— Ştiu că nu este în stilul de design pe care I-ai fi căutat, dar e totuşi acolo. Ai şi o poziție în batalionul tău şi în Luftwaffe, una de care eşti mândru. Iar acum ai întâlnit-o pe femeia care îți va fi parteneră în viață, nu am niciun dubiu în privința asta, numai de v-ar permite soarta. Aşa că întrebarea mea pentru tine este: dacă ai cunoaşte o altă familie germană, care s-ar întâmpla să fie evrei, le-ai da şi lor cinci mii de mărci ca să-i ajuți să scape? Pentru că acum ştim sigur, fața de ’34, că nu au niciun viitor în Reich-ul nazist. Le-ai da banii şi, odată cu ei, darul de a trăi?

Saffron observă că întrebarea îl luase pe Gerhard complet prin surprindere. Voia să spună „Desigur!“. Îl vedea cum încerca să-şi formuleze cuvintele. Însă vedea şi că onestitatea lui îi interzicea să le rostească. În cele din urmă, dădu trist din cap şi spuse:

— Nu ştiu... chiar nu ştiu... însă tare mă tem că nu.

Isidore încuviință empatic.

— Înțeleg şi nu cred nimic rău despre tine. Ți-ai făcut fapta bună. Dacă fiecare bărbat din Germania ar arăta cel puțin jumătate, sau chiar a zecea parte din generozitatea ta, oamenii mei nu s-ar afla în pericolul de moarte cu care ne confruntăm astăzi. Aşa că tot ceea ce-ți cer, Gerhard, este să

păstrezi în inima ta amintirea tânărului nesăbuit, dar bun care ai fost. Păstreaz-o ca pe o lumânare care trebuie ținută aprinsă. Nu lăsa să se stingă lumina. S-ar putea ca într-o zi să ai nevoie de ea.

Saffron se uită la ochii lui Isidore, care trecură de la ea la Gerhard, şi apoi înapoi la ea, şi îi păreau plini de o durere atât de profundă, încât abia putea să suporte să-l privească: durerea unui neam întreg, un ecou al persecuției şi al suferințelor care se întindeau înapoi în negurile vremii.

— Îți aduci aminte de poemul acela pe care ți l-am citit, cel care spunea că centrul nu mai ține: „Fluxul estompat al sângelui se dezvăluie şi peste tot! Ceremonia inocenței este înecată“?

— Yeats, spuse Saffron încet.

— Într-adevăr... Copiii mei, acest timp a sosit. Îl simt venind. Barbarul acela rău nu va fi satisfăcut până când nu va scufunda întreaga lume în război şi moarte. Mă tem pentru noi toți şi mă tem pentru voi, pentru tinerii pe care îi vor sacrifica bătrânii aşa cum au sacrificat generația mea. Vreau să va văd împreună, trăind în pace, cu copiii alergând în jurul vostru, jucându-se fericiți între voi. Vreau să fiu acolo cu părul meu cărunt şi cu bastonul, zâmbind Ia vederea vieții care este creată şi a iubirii care este împărtăşit! Aşa că vă spun acum amândurora, aşa cum ți-am spus odată ție, Gerhard: orice s-ar întâmpla, pentru numele lui Dumnezeu, rămâneți în viață.

Domnul Brown află că Saffron fusese în St. Moritz din pură întâmplare, iar când se întâmplă asta, informația nu veni de la un ofițer de informații sau de la un agent secret, ci pur şi simplu de la o mică bârfă, auzită la recepția unei nunți, îşi făcea drum prin masa de oameni care umplea încăperile petrecerii ale unei case de la țară din Wiltshire, când auzi vocea unei tinere spunând:

— Ai auzit în ce s-a băgat Saffron Courtney anul ăsta la St. Moritz? A fost prea de tot.

Domnul Brown se opri şi se poziţiona în aşa fel încât s-o vadă pe una dintre domnişoarele de onoare vorbind cu o prietenă.

— O, povesteşte-mi! spuse prietena, aplecându-se în expectativă.

— Ei bine, prima oară a insistat să se dea pe Cresta Run, care este strict pentru bărbaţi.

— Cerule, câtă îndrăzneală!

— Eu cred că mai degrabă voia să iasă în evidenţă. Şi a zburat pe margine, ceea ce cred că i-a servit bine scopului.

Prietena domnişoarei de onoare chicoti în semn de apreciere a gândului că faimoasa şi, după părerea ei, enervant de frumoasa Saffron Courtney se făcuse de râs.

— Dar nu ăsta a fost lucrul prea de tot pe care l-a făcut…

— O, draga mea, dar ce-a făcut?

— A fugit cu un neamţ. I l-a furat logodnicei lui chiar de sub nas şi şi-a petrecut noaptea cu el. Şi nu mai pusese ochii pe el niciodată înainte!

— Nu! Cât de îngrozitor!

Prietena rămase cu gura căscată, întrebându-se de ce nu avea şi ea parte de asemenea aventuri.

— Ştiu. Se pare că săracul de Rory Ballantyne, care a dus-o la St. Moritz şi a ajutat-o să se strecoare pe Cresta, împotriva voinţei lui, era absolut furios. De atunci nu şi-au mai vorbit absolut nimic.

— Dragul de Rory… este atât de dulce!

— Totuşi, puţin anost… dar teribil de dulce.

O săptămână şi ceva mai târziu, domnul Brown făcuse în aşa fel încât să se afle în Oxford în timpul ultimei săptămâni din semestrul Hilary (Domnul Brown – care era absolvent de Cambridge – nu putea să înţeleagă de ce nu-i spuseseră

semestrul de primăvară, de post sau de Paşti) şi o invita pe Saffron Courtney la un prânz la Hotelul Randolph.

— M-am gândit că ar fi frumos sa văd ce-ai mai făcut, spuse el. Ai fost în vreun loc drăguț de Crăciun?

— Am fost în Scoția cu verii mei, familia Ballantyne, zise Saffron.

Făcu o pauză infimă, iar domnul Brown îşi dădu seama că încerca să decidă cât de mult ştia sau nu ştia el.

— Apoi am fost la schi în St. Moritz. A fost ceva foarte spontan.

— Te-ai distrat?

— Da, chiar m-am distrat.

Saffron se înclină înspre el şi îi şopti:

— Nu trebuie să spui nimănui, însă am făcut ceva ce e total *verboten,* interzis. M-am dat o tură pe Cresta Run.

— Ah, da, înțeleg că femeilor nu le este permis.

— Nu, a trebuit să mă îmbrac ca un bărbat. Nu sunt sigură dacă am fost foarte convingătoare.

Domnul Brown zâmbi binevoitor. Apoi, ca un jucător de poker care îşi deschide pariul, întrebă:

— Ai aflat ceva interesant cât ai fost acolo?

Ea îl privi drept în ochi, nu-l rată nici pentru o clipă şi, ca ud oponent care remarcă pariul şi îl ridică, spuse:

— Da, de fapt, am aflat. Am cunoscut un bărbat foarte interesant.

— Serios? A spus ceva ce m-ar putea interesa?

— Da... Era un evreu...

Saffron îşi lăsă propoziția în aer numai atât cât să-l facă pe domnul Brown să se întrebe dacă se culcase cu un evreu german, apoi continuă spunându-i povestea unui avocat care fusese erou în Marele Război, însă fusese forțat să fugă din țara pe care o servise atât de vitejeşte. Îşi spuse povestea foarte bine, aşa încât era tot atât de emoționantă pe cât era de informativă şi sinceră. Şi în vreme ce fu destul de vagă în

legătură cu circumstanțele exacte în care îl cunoscuse pe acest gentleman, cu un nume pe care spuse că jurase să nu-l dezvăluie, era clar că povestea ei era adevărată. Dar nu rostise niciun cuvânt care să sugereze un iubit, cu atât mai puțin unul german.

Domnul Brown plecă de la masă plin de încredere. Rareori văzuse o informație tăinuită cu atât de puțin efort şi cu o poveste atât de bine prezentată, care s-o acopere. Fata era făcută pentru asta.

Saffron şi Gerhard se mai întâlniră o dată, de Paşti, când el găsi o scuză să viziteze Parisul. Planurile pe care Speer le desenase pentru noul Berlin, ghidate de fanteziile *führerului* său, erau foarte puternic înrădăcinate în desenele unui arhitect din secolul al XVIII-lea, numit Etienne-Louis Boullae. Lucrările sale erau păstrate la Biblioteca Națională din capitala Franței şi, asigurându-l pe Speer că un studiu direct al lucrărilor vechiului maestru l-ar ajuta în încercările sale şi promițând să suporte singur toate cheltuielile, Gerhard primi permisiunea de a vizita personal arhiva Boullee. Îşi rezervă o cameră discretă la Ritz, îşi petrecu multe ore delicioase în pat împreună cu Saffron, se fotogF.A.R.iară în fața Turnului Eiffel – zâmbind amândoi către cameră, prinşi într-o îmbrățişare pasională – şi chiar reuşi, după ce-şi luă la revedere de la Saffron în Gara de Nord, să-şi petreacă o zi epuizantă la bibliotecă înainte de a se întoarce în Berlin.

Câtă vreme fură în Paris, Gerhard şi Saffron vorbiră mai mult decât şi-ar fi dorit vreunul dintre ei despre războiul care – amândoi erau siguri – avea să vină. Se puseră de acord că fiecare dintre ei trebuia să facă ceva pentru țara lui. Se puseră de acord şi asupra faptului că niciunul nu-i va spune celuilalt nimic despre ce va face în această direcție. Dacă ar fi făcut-o şi ar fi fost interceptați, asta ar fi dus la

suspiciuni de spionaj sau trădare. În plus, dacă vreunul dintre ei ştia ce făcea celălalt şi avea vreo idee în legătură cu pericolul în care se afla, asta ar fi fost imposibil de suportat. Şi, în cele din urmă, iubirea lor depindea de abilitatea de a uita de diferențele politice şi militare dintre națiunile lor şi de a se vedea unul pe celălalt separat de context Tot ce aveau, într-adevăr, nevoie să ştie era ca erau amândoi încă în viață şi încă îndrăgostiți.

Gerhard descoperise o cale prin care să comunice. Ca s-o protejeze pe ea şi pe ceilalți oameni implicați, singura informație pe care i-o oferi era adresa biroului lui Isidore Solomons din Zürich. Tot ce voia în schimb de la ea era o adresă din Anglia la care Izzy putea să scrie în siguranță. Ea îi dădu adresa casei mătuşii Penny de pe strada Tite.

— Nu te deranjează, nu-i aşa? întrebă Saffron câteva seri mai târziu, când ea şi Penny luau cina într-un micuț restaurant italian de pe străduțele secundare din Chelsea, între King s Road şi râu.

— Asta depinde de răspunsurile tale la trei întrebări, răspunse Penny.

— Atunci, întreabă-mă.

— Foarte bine. Prima: ştii că-l iubeşti?

— O, absolut, din adâncul inimii mele, răspunse Saffron, iar Penny fu imediat convinsă că spunea adevărul.

— A doua: eşti sigură că te iubeşte?

— Absolut, fără niciun dubiu.

— Şi în al treilea rând: e un om bun?

— O, da, chiar este, o asigură Saffron pe Penny, după care îi spuse povestea lui Isidore Solomons şi descrise felul cum fuseseră primiți la cafeneaua lui *Herr* Kagan în Zurich. La finalul poveştii, ambele femei erau cu lacrimi în ochi, iar cooperarea mătuşii Penny şi discreția ei absolută fură asigurate.

Când se întoarse la Oxford pentru semestrul de vară, Saffron se oferi să lucreze la sucursala locală a Corpului de Transport Mecanizat, o organizație voluntară fondată în războiul din 1914-l918 cu scopul de a oferi şoferi-mecanici de gen feminin serviciilor armate, pentru ca bărbații să fie eliberați de aceste îndatoriri pe front. Leon şi Harriet veniră în Londra pentru luna iunie, aşa cum făcuseră şi înainte şi, în timp ce-şi mâncau căpşunele cu frişca la Wimbledon, privind Spectacolul de Vară al Academiei Regale, erau toți trei dureros de conştienți de sentimentul că cei douăzeci de ani de pace aveau să se încheie curând.

— Când începe războiul, o să plec de la Oxford, îi spuse Saffron lui Leon. Vreau să-mi fac partea mea de datorie.

— Dar nu este nevoie să faci asta imediat. N-o să fii chemată. Termină-ți studiile şi dacă după aceea, ferească Dumnezeu!, nenorocitul ăsta de război nu se va fi încheiat, poți decide cum să-ți serveşti țara cât mai bine.

— Dar ce sens are să stau la Oxford când o să fie pe jumătate gol şi toți băieții pe care-i cunosc o să fie plecați la război? Ar fi o nenorocire. Îmi pot face datoria, chiar dacă înseamnă doar să conduc o maşină, un camion sau altceva, şi să mă întorc după aceea acolo. Oxford tot Oxford o să fie, orice s-ar întâmpla în război.

Leon văzu că era de neclintit şi, cu toate că-şi dorea să-şi țină copilul în siguranță, îi admiră curajul şi determinarea. Aşa că, în loc să fie împotriva ei, decise s-o redirecționeze, pentru că lucrul de care se temea mai presus de orice era ca Saffron să rămână blocată în Londra atunci când aveau să înceapă bombardamentele. Fiindcă, dacă exista un lucru asupra căruia toți experții militari erau de acord, acela era că bombardierele moderne puteau să producă moarte şi distrugere la o scară nemaiîntâlnită în vreme de război.

Saffron nu fusese acasă în Kenya de un an şi se întoarse înapoi în Africa împreună cu Leon şi Harriet. Pe drum, se

opriră în Cairo ca să stea cu Bunica la vechea casă a familiei Courtney din Garden City. Timp de două zile după sosirea lor în oraş, Saffron nu putu să nu remarce că tatăl ei părea neobişnuit de ocupat şi secretos. Dar, în cele din urmă, mărturisi:

— Cel mai probabil te-ai întrebat ce-am pus la cale, îi spuse lui Saffron în timp ce beau ceva înainte de cină.

— M-am cam întrebat, da, răspunse ea.

— Şi eu la fel, interveni Harriet.

Se uită spre Saffron:

— Nici mie nu mi-a spus vreun cuvânt.

— Ei bine, mă aflu în postura norocoasă de a avea puțina influență in acest oraş. Courtney Trading va juca un rol major în cadrul eforturilor de război, dacă şi când o să înceapă spectacolul, cu petrolul nostru, cu vasele şi cu toate celelalte. Aşa că am reuşit să trag nişte sfori. Se pare că armata tocmai a numit un general în comandă al trupelor britanice din Egipt. Este vorba despre Generalul Maior Henry Maitland Wilson, pe care toată lumea îl cunoaşte după porecla Grăsanul, din motive care devin evidente atunci când îl cunoşti. Oricum, tocmai a ajuns în Cario, abia dacă ştie pe cineva, şi are nevoie de un şofer. I-am spus că aş fi bucuros să-i arăt cum merge treaba, să-i fac cunoştință cu toată lumea, să-l instalez la Sporting Club şi aşa mai departe. În schimb, tot ce i-am cerut a fost şansa să-i ofer o tânără de la CTM care să-l ducă cu maşina dintr-o parte într-alta: de fapt, pe propria mea fiică. Cum sună asta?

— Interesant... spuse Saffron, cu tonul sceptic al cuiva care aşteaptă să audă care e şmecheria.

— O, e mai mult decât interesant, dragă, zise Harriet. Orice fată s-ar agăța de şansa de-a conduce maşina unui general.

— Desigur, doreşte să te cunoască, adăugă Leon. Asigură-te că vei fi prezentabilă, că ştii să conduci şi că nu eşti o prostuță incapabilă să aibă de-a face cu el. L-am asigurat că nu are de ce să-şi facă griji. Aşa ca o să luăm prânzul cu el sâmbătă, la club. Dacă totul merge bine, m-am gândit să-l invit la o partida de vânătoare de rațe în Deltă. Sunt sigur că va fi şi mai încântat după ce va vedea cum tragi cu puşca.

— Ei bine, pare, într-adevăr, o ocazie extraordinară.. Dar dacă nu va fi un război?

— Atunci mergi înapoi la universitate. Dar o să fiu sincer cu tine, Saffy, cred ca o să fie. Cred că Hitler vrea să pună gheara pe Polonia. Trebuie să se mişte înainte să se strice vremea, şi atunci când o s-o facă nu văd cum putem să-l lăsăm să ocupe o altă țară fără cel mai mic protest.

Leon avea o singură cerere pentru Saffron şi Grăsanul Wilson, pe care o făcu la prânzul de la clubul de sport Gheziera.

— Cred că este important ca Saftfon să aibă acces la o modalitate de autoapărare. Mi-am luat libertatea de a procura un pistol mic Beretta 418. E o armă ideală pentru o domnişoară: mic, foarte uşor şi încape foarte bine într-o poşetă.

— Vă asigur, domnule Courtney, că nu am intenția să vă arunc fiica în bătălie sau în orice fel de pericol, atâta vreme cât pot să evit asta, spuse generalul, care era tot atât de înalt şi de corpolent cum îi sugera numele.

— Sunt absolut convins că n-o aveți, domnule general Dar am luptat într-un război în Africa şi nu este ca în Europa. Liniile frontului nu sunt desenate frumos şi curat pe hartă. Nu ştii niciodată când sau unde poți să dai brusc de necaz.

— Ai idee cum să tragi cu un pistol, domnişoară Courtney? întrebă generalul-maior.

— Am ceva experiență, da, domnule.

— Uite ce propun, generale, spuse Leon. De ce nu veniți cu noi la o partidă de vânătoare de rațe în Deltă? O sa ne adunăm mai mulți şi o să petrecem ziua împreună.

Grăsanul veni la vânătoare. Saffron îl prelua de la apartament şi îl conduse până la lacul unde urma să aibă loc vânătoarea. Se dovedi un şofer şi un trăgător excepțional, cel puțin pe măsura oricărui bărbat aflat acolo.

— M-aş bucura să te fac şoferul meu şi aş fi de acord să fii înarmată, însă ți-aş fi recunoscător dacă ai ține înțelegerea noastră în secret. Eşti şi parte civilă, şi femeie, şi în niciuna dintre cele două posturi nu ar trebui să porți armă.

— Niciun cuvânt, spuse Saffron. Vă asigur.

In dimineața următoare se prezentă la lucru. Leon şi Harriet se întoarseră în Kenya încântați la gândul că, in mod sigur, Saffron îşi făcea datoria pentru țară, însă într-o manieră care micşora pericolul direct asupra ei înseşi, dar ai fi început ostilitățile.

La nicio lună mai târziu, Hitler invada Polonia, Al Doilea Război Mondial începu.

Crăciunul anului 1939 se dovedi o perioadă veselă în Germania. Polonia fusese cucerită, cu pierderea a mai puțin de douăzeci de mii de oameni ucişi sau răniți. După ororile tranşeelor de război de pe Frontul de Vest din Primul Război, când fuseseră măcelăriți atât de mulți oameni în schimbul unui efect atât de mic pentru moartea lor, *blitzkrieg-ul*[120] noului conflict oferi o victorie militară nedureroasă, adăugată tuturor cuceririlor pe care Hitler ie făcuse deja fără să se fi tras nici măcar un singur foc de armă. Reich-ul încăleca acum inima Europei, de la granița franceza din vest, la granița rusă din est, şi mulți sperau *că*

---

[120] Campanie militară desfăşurată rapid, cu scopul unui succes Imediat, în limba germană, în original.

führerul era mulțumit cu ce realizase. Mândria şi statutul Germaniei fuseseră restaurate într-un mod triumfător. De ce să nu se bucure acum de această nouă poziție ca una dintre marile puteri globale?

Holurile de bal şi sălile de mese ale palatelor şi castelelor aristocratice bavareze erau pline de petrecăreți veseli in acea vacanță. Gerhard von Meerbach se alia în continuare in Polonia, fără să-şi poată lua concediu Je Crăciun sau de Anul Nou. Însă pentru Konrad, care îşi împărțea timpul între birourile lui Heydrich şi Uzina de Motoare Meerbach, nu era nicio problemă să participe la câteva dintre cele mai proeminente evenimente sociale, cu toate că libertatea de-a face ce dorea era constrânsă de prezența soției sale, Trudi. Asta, fireşte, era frustrant, dar era important să fie văzut cu soția lui în public. Îi întărea imaginea de bărbat de familie, care era importantă în cadrul Partidului.

La o astfel de ocazie, la scurtă vreme după Crăciun, i se întâmplă să fie separat temporar de Trudi, care se dusese să bârfească împreună cu un grup mic de prietene. Gazda petrecerii îl luă de braț şi îl conduse câțiva paşi spre o altă musafiră, care era singură, o blondă despre care Konrad presupuse că era cu cel puțin zece ani mai tânără decât el. Era o drăguță cu o pereche de sâni mai mult decât satisfăcători, afişați de rochia ei de seară ca o pereche de piersici într-un vas. Îl privi cu un interes vădit: acea uniformă neagră care îşi ducea la îndeplinire magia obişnuită: *Cerule, oare pot s-o am înainte să observe curva aia proastă de Trudi că lipsesc?* se întrebă Konrad.

— Chessi, pot să ți-l prezint pe Contele von Meerbach?

Femeia păru să devină rigidă, de parcă numele nu ar fi fost bine primit, după care gazda îşi aminti brusc motivul, realiză ca făcuse un pas teribil de greşit, dar nu mai avu altă opțiune decât să continue:

— Conte von Meerbach, aceasta este Contesa Francesca von Schöndorf.

Şi Konrad observă disconfortul blondei pentru că, dacă exista un lucru pe care îl învăţase experienţa lui din treaba cu interogaţiile, acela era abilitatea de a observa semne de tensiune sau disconfort în cealaltă persoană. *Deci asta e fata pe care a părăsit-o Gerhard,* se gândi el. *Clar a fost nebun!*

Konrad lovi din călcâie, se înclină şi spuse:

— Sunt încântat să vă cunosc, Contesă. Şi sper să-mi permiteţi, din postura de cap al familiei Meerbach, să vă ofer cele mai sincere scuze pentru comportamentul revoltător şi de neiertat al fratelui meu faţă de dumneavoastră. Permiteţi-mi să spun nu doar că a fost un bădăran nemanierat, dar şi un nebun orb dacă a tratat o femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră atât de stupid.

Chessi nu era pe punctul de-a lăsa un al doilea membru al aceleiaşi familii s-o facă, prin complimente, să-şi piardă minţile, însă cuvintele Contelui von Meerbach meritau un răspuns politicos, aşa că spuse:

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

— Vad că voi doi aveţi multe de discutat, zise gazda, care era în mod evident disperată să se sustragă cât mai repede posibil. Ah, iată-i pe Fritz şi Amelie Thyssen! Vă rog să mă scuzaţi cât timp merg să-i salut.

Chessi observă cum i se strânse gura lui Konrad la auzul numelui Thyssen. Industriaşul, un susţinător puternic al Partidului Nazist la începuturile acestuia, ieşise din graţiile *führerului* din cauza ostilităţilor guvernului faţa de Biserica Catolică şi a obsesiei de-a face din remilitarizare scopul principal al eforturilor industriale ale Germaniei. Ca ofiţer SS şi cap al unei companii ale cărei motoare alimentau

eforturile de război ale Germaniei, von Meerbach era obligat să dezaprobe.

În vreme ce-l aştepta să-şi întoarcă din nou atenția asupra ei şi să facă următoarea mişcare din conversație, îl examină pe bărbatul din fața ei. *Deci acesta este infamul Konrad! De-ai şti lucrurile pe care le-a spus fratele tău despre tine!* Nu era nici pe departe la fel de frumos sau elegant ca Gerd şi nu avea nimic din sensibilitatea sau finețea fratelui său mai mic. Dar cu toate că avea trăsături brute şi corpul unui țăran – îndesat, cu brațe groase, mai mult ca un cal de povară decât ca un armăsar arab în junii lui Konrad von Meerbach era o inconfundabilă aură de putere pe care Gerd n-o poseda. Era un bărbat care lua ce voia şi îl zdrobea pe cel care-i stătea împotrivă. Ea n-avea niciun dubiu că era un agresiv şi un nesimțit. Însă lucrurile acestea puteau fi făcute să funcționeze în avantajul ei. Pentru că, dacă sentimentele lui pentru Gerhard erau Ia fel de negative ca sentimentele lui Gerhard pentru el, ei bine, atunci acea animozitate putea fi totuşi folosită într-un mod eficient.

— Îndrăznesc sa spun că ştii că eu şi fratele meu nu ne înțelegem, începu Konrad când îşi întoarse din nou atenția înspre Chessi. Ştiu că face paradă, jucând rolul de expert în pilotat avioane de vânătoare, dar asta e numai o fațadă, la fel de bine făcută ca una dintre clădirile alea pe care îi place să le deseneze. Ştiu cum e omul cu adevărat pe dedesubt în acest joc cu von Meerbach, Chessi avea un as dejucat şi, la o petrecere ca aceasta, unde conversațiile puteau fi întrerupte în fiecare clipă, nu-şi permitea să întârzie.

— Spune-mi, ți-a spus Gerhard de ce sau, mai degrabă, pentru cine a rupt logodna cu mine?

Von Meerbach zâmbi.

— Crede-mă, sunt ultima persoană de pe pământ căreia i-ar face confidențe cu privire la probleme ale inimii.

— Atunci îți spun eu. În ianuarie, eu şi câțiva prieteni ne aflam în vacanță în St. Moritz. Gerhard a făcut un efort special să vină acolo ca să fie împreună cu noi pentru câteva zile. Urma să mă ceară în mod oficial, ştiu sigur. Însă s-a întâmplat ca unei vechi prietene de-ale mele din şcoală, care ştia unde stăteam, să-i intre în cap să mi se alăture. Nu ştiu dacă ştii, Conte von Meerbach, dar am fost educată timp de doi ani în Anglia. Acolo am cunoscut-o pe prietena mea. Aşa că a bătut tot drumul din Scoția, unde îşi petrecuse Crăciunul, până în Elveția doar ca să mă vadă pe mine, cea mai dragă prietenă a ei. Înțelegi, desigur, că ne-am întâlnit în ’36, când cele două națiuni ale noastre erau încă prietene.

— Desigur, Contesă, aprobă Konrad. *Führend* s-a străduit până în ultimele ore de dinainte de declarația de război britanică să găsească o cale de a trăi în pace cu Marea Britanie şi cu Imperiul ei.

— Într-adevăr... Ideea e că această tânără englezoaică a venit la St. Moritz să mă vadă pe mine. Însă înainte să fi avut şansa să ne fi întâlnit una cu cealaltă, a căzut, la propriu, la picioarele fratelui tău, Gerhard, şi a decis imediat că-l voia pentru ea.

— Era conştientă de legătura dintre el şi tine?

— Ştia că eram îndrăgostită, însă mi-a jurat că n-a avut nicio idee că era bărbatul meu. Probabil într-un mod prostesc, am crezut-o. Dacă ne-ar fi respectat prietenia, dacă şi-ar fi retras ghearele şi mi I-ar fi dat înapoi, aş fi fost poate în stare să-i iert şi pe ea, şi pe Gerhard. Dar nu l-a lăsat să plece, iar el a părut fericit să fie păstrat.

— Aşa că iubita fratelui meu a fost o englezoaică?

— Da... dar de ce spui „a fost“? De unde ştii că nu mai este îndrăgostit de ea?

Chessi avea o prietenă care frecventa continuu clinici scumpe în încercările ei fără rezultat de a pierde din

greutate. Problema ei era foarte simpla. Era lacomă şi mânca prea mult. Şi în vreme ce putea să suporte o săptămână obligatorie de înfometare, imediat ce ieşea de pe poarta clinicii se reîntorcea la vechile ei obiceiuri. Privirea care apăru pe fața lui Konrad von Meerbach când realiză că i se oferea o modalitate să-şi distrugă fratele era similară cu expresia prietenei lui Chessi când, imediat după cel mai recent tratament al său, avea în față o farfurie mare de tăieței *Spätzle,* acoperiți cu un strat gros de brânză.

— Ştii numele englezoaicei? întrebă el aproape salivând.

— Da, spuse Chessi.

Gazda se îndrepta spre ei, aşa că nu era timp de pierdut.

— Se numeşte Saffron Courtney. A crescut în Kenya, unde tatăl ei are o moşie mare. Pe mama ei a chemat-o Eva. Înainte de Primul Război, a fost amanta unui industriaş german foarte bogat şi puternic. De fapt, industriaşul a murit în Africa la începutul războiului. L-a omorât tatăl lui Saffron.

Konrad păli. Avea falca încleştată la fel ca cea a unui bullmastiff. Contururile buzelor i se albiseră de la furia stăpânită şi întrebă cu o voce groasă şi răguşită:

— De unde ştii asta? Dacă mă minți sau încerci să mă tachinezi... Dacă te răzbuni pe familia mea cu insulte şi bârfe...

Brusc, lui Chessi i se făcu foarte frică. Nu înțelegea de ce povestea ei îl făcuse pe Konrad să reacționeze atât de puternic.

— Îți promit, Conte, că îți spun adevărul, insistă ea cu o disperare plângăcioasă. Mi-a spus toată povestea imul dintre verii lui Saffron. Era el însuşi îndrăgostit de ea. Amândoi ne-am simțit trădați. A fost foarte fericit să-mi spună totul.

Konrad se uită la ea împingându-şi în faţă capul masiv, fără nicio încercare de-a fi cât de puţin politicos în timp ce îi căuta pe chip semne care să-i spună că-l minţea. Încuviinţă.

— Da, te cred. N-ai fi avut de unde să ştii astfel de lucruri decât dacă le-ai auzit în felul pe care l-ai descris. Mai sunt detalii pe care ai putea să mi le spui?

— Da.

— Însă nu cunoşti numele industriaşului german?

— Nu, eu...

După care totul deveni evident.

— Oh... spuse ea, gândindu-se: *De ce n-am realizat asta mai devreme? Băieţii von Meerbach au crescut fără tată. Desigur, trebuie să fie vorba de el!*

— O să vorbim curând, spuse Konrad. Avem multe de discutat. Şi conversaţia noastră cred că poate fi în avantajul amândurora.

Rory Ballantyne îşi închipuia că era o activitate destul de interesantă să asalteze o cazemată. Dar cumva, ofiţerul care stătea in faţa lui la cursul Unităţii nr. 161 de Antrenament pentru Ofiţeri Cădeţi sau Colegiul Militar Regal din Sandhurst, după cum fusese cunoscut înainte de război, o transforma într-o activitate la fel de plictisitoare ca gramatica latină. Aşa că se simţi extrem de uşurat când cursul fu întrerupt de un caporal care intră şi se apropie de instructor.

— Mă scuzaţi, domnule, spuse caporalul. Însă adjuvantul m-a rugat să-l iau pe cadetul Ballantyne. Este un domn aici care vrea să-l vadă.

— Nu poate aştepta până la sfârşitul cursului? întrebă instructorul.

— Îmi cer scuze, domnule, dar trebuie să-l duc pe cadetul Ballantyne imediat. Adjuvantul a fost foarte insistent.

Instructorul scoase un oftat iritat şi spuse:

— Bine atunci, Ballantyne, du-te.

Rory se ridică din banca lui, se uită la doi bărbați de pe acelaşi rând cu el, ridică din umeri cu ochii mari, de parcă ar fi spus: „Habar n-am despre ce e vorba“ şi îl urmă pe caporal la biroul adjuvantului, unde fu prezentat unui gentleman micuț şi mai bătrân, cu un păr subțire, alb ca zăpada, al cărui nume era domnul Brown.

— De ce nu ieşim să ne plimbăm? spuse domnul Brown. Poate o plimbare până la Lacul de Sus? Ce spui?

— Sigur, domnule, răspunse Rory. Cred că ştiu drumul.

— Şi eu, băiete drag… şi eu.

Aşa că ieşiră în aerul rece al iernii. Domnul Brown mergea încet, protejat bine împotriva frigului de o haină groasă, un fular şi pălărie, cu mâinile în mănuşi din piele, în vreme ce Rory mergea lângă el în costumul de luptă kaki, dorindu-şi să se deplaseze puțin mai repede, ca să se încălzească puțin. În cele din urmă, când se aflau pe o cărare departe de clădirile colegiului, unde nimeni nu-i putea auzi, domnul Brown zise:

— Înainte să începem, trebuie să-ți zic, în cei mai serioşi termeni posibili, că tot ce spunem aici e obligatoriu să rămână absolut confidențial. Nu o să spui nimănui ceva despre conținutul sau scopul întâlnirii noastre. E clar?

— Da, domnule, pe deplin, răspunse Rory.

— Când te întorci la colegii tăi cădeți, spune-le că sunt un vechi prieten de familie, care lucrează la Biroul de Război. Am vizitat colegiul şi am cerut să te văd.

— Am înțeles, domnule. Însă nu sunt foarte sigur, care este de fapt scopul întâlnirii noastre?

— Sunt aici să te întreb de verişoara ta, Saffron Courtney.

Rory simți brusc o înțepătură de alarmă.

— Este bine? Vreau să spun, nu are probleme, nu-i aşa?

Domnul Brown chicoti amiabil.

— O, nu, nu, nimic de felul ăsta. Este mai mult o problemă de evaluare. Numele domnişoarei Courtney a apărut pentru o potențială slujbă şi dorim să ne asigurăm că este potrivită, atâta tot.

— Sună ca o poveste de spionaj. Mereu au fost zvonuri în familie că mama lui Saffy ar fi spionat înainte de ultimul război.

— Mie îmi sună destul de puțin probabil. N-ar trebui să acorzi atâta atenție zvonurilor din familie. Fapte, Ballantyne, asta mă interesează. A, sa ca... înțeleg că tu şi domnişoara Courtney sunteți foarte apropiați.

— Mă tem că nu la fel de apropiați cum obişnuiam să fim, domnule.

— O, cum aşa?

Şi astfel, Rory se trezi spunând istoria cu călătoria la St. Moritz. Şi, în vreme ce, cu toată onestitatea, nu voia să zică nimic din ce ar fi discreditat-o pe Saffon, pentru că, în fond, făcea încă parte din familie, era ceva aproape hipnotic în modul delicat cu care domnul Brown punea întrebările, una după alta. Părea să fie în stare să scoată informații fără ca celălalt să-şi dea seama cât de mult spunea, de fapt Apoi, Rory se trezi descriindu-i cum insistase Saffron să se dea pe Cresta Run şi cum plecase după aceea cu un german pe nume von Meerbach.

În fața acelui nume, urechile domnului Brown se ciuliră dintr-un oarecare motiv, iar el insistă să audă toate detaliile de culise, în ciuda îngrijorării lui Rory că nu era foarte elegant din partea lui să spună toate aceste lucruri despre o domnişoara, şi mai ales despre o verişoară de-ale lui.

— Însă la naiba cu toate, concluzionă el. Chiar nu începuse. Vreau să spun că nu începuse războiul, evident, însă eram cu toții îngrijorați că avea să vină şi, dacă era să luptăm, germanii aveau să ne fie din nou inamici. Iar ea ne părăsea plecând cu un neamț nenorocit!

— Pare că ai fost destul de supărat de toată povestea asta.

— Cred că am fost destul de furios, da. I-am scris lui Saffy o scrisoare dură, spunându-i ce credeam. Dacă vreți să știți, nu am mai văzut-o de atunci.

— Crezi că ar fi putut să aibă simpatii naziste?

— Saffy… nazistă?

Rory era total sceptic.

— Dumnezeule, nu! N-am pus preț pe comportamentul ei şi nu pun nici acum, dar Saffy nu e fan Hitler. Pur şi simplu nu e în natura eL Marşul ăla şi paşii ăia de defilare – nu-s deloc genul ei!

— Şi de ce presupui că s-a îndrăgostit de un german?

— De ce se îndrăgosteşte orice femeie de un bărbat? Era al naibii de bogat şi nu arăta rău, presupun, dacă îți plac străinii. Întrebarea este de ce nu i-a păsat că era german.

— Chiar aşa, cadet Ballantyne, chiar aceasta este întrebarea. Şi ce ai răspunde?

— O, asta e uşor. Lui Saffy nu i-a păsat pentru că ei nu-i pasă pur şi simplu. Nu e ca alte fete… asta o face atât de specială. Face doar ce vrea şi la naiba cu consecințele! Femeile n-ar trebui să se dea pe Cresta Run, însă asta n-a oprit-o pe Saffy. Fetele engleze n-ar trebui să iubească germani, dar… Ei bine, nu ştiu dacă-l iubeşte, dar înțelegeți ce spun.

— Într-adevăr.

Stăteau lângă lac, iar Rory se uita peste apă. Cu cât vorbise mai mult despre Saffron, cu atât mai puțin îşi dorea să se uite în ochii domnului Brown.

— Ții la ea foarte mult, nu-i aşa, cadet Ballantyne?

Acum, Rory îşi întoarse capul. Încuviință.

— Eşti îngrijorat că ai spus poate prea mult?

— Da, sunt destul de îngrijorat.

— Să nu fii. Tot ce mi-ai spus este în siguranță cu mine. Şi sunt de acord. Şi eu cred că Saffron Courtney este o tânără foarte remarcabilă.

— Aş urî să cred că am spus ceva ce i-ar face vreun rău.

— Stai liniştit, Ballantyne. Nu cred nici măcar pentru o secundă că verişoara ta este în vreun fel neloială acestei țări. După cum am spus, culeg doar informație pentru evaluare.

— Dacă o evaluezi, presupun ca ştii ca trage excelent şi că ştie să călărească repede ca vântul.

— Aşa am auzit.

— E ciudat, sunt aici antrenându-mă cu toți ceilalți cădeți, însă dacă Saffy ar fi bărbat, ar fi mai bună decât oricare dintre noi.

— Ce te face să crezi că n-o să fie un soldat mai bun, chiar şi din postura de femeie?

Domnul Brown îşi lăsă întrebarea în aer pentru o clipă, după care spuse:

— Cred că este timpul să ne întoarcem, nu?

Omul pe care Francis Courtney îl cunoştea sub numele de Manfred Erhardt era un agent superior al Abwehr, serviciul militar de informații german. Acesta era sigur că Francis Courtney putea fi transformat într-un informator extrem de folositor, însă credea că valoarea lui ar fi fost cu atât mai mare daca ar fi avut mai multă influență în firma familiei. Însă, din tot ce spusese Courtney, era clar că drumul îi era blocat de frații lui, Leon şi David. Erhardt considera că Leon reprezenta o problemă mai puțin urgentă, de vreme ce trăia în Kenya şi nu era implicat în gestionarea zilnică a Courtney Trading. David Courtney, directorul general, era cel care reprezenta impedimentul mai mare pentru avansarea lui Francis. Pe de altă parte, era şi mult mai vulnerabil decât Leon.

În consecință, Erhardt îi scrise lui Francis întrebându-l dacă fratele lui nu are cumva planuri de-a părăsi oraşul Cairo în următoarele două luni. Francis inventă o poveste despre planificarea unei petreceri de familie, motiv pentru care voia să ştie când avea să fie David plecat din oraş, ca să nu-l lase pe dinafară, şi, deşi secretara fratelui său era extrem de neîncrezătoare în posibilitatea ca faimosul antisocial Francis să devină brusc gazda unei petreceri, nu putea să refuze un membru al familiei Courtney. Informația fu obținută şi apoi dată mai departe lui Erhardt.

Patru săptămâni mai târziu, David Courtney făcu una dintre vizitele sale regulate la Alexandria, să petreacă mai multe zile la firma de transport maritim a familiei de acolo. Cât se află acolo, luă o cină agreabilă cu fratele său, Dorian, şi, de vreme ce era o seară minunată, iar Alexandria avea un aer opus celui din Cairo – mult mai relaxat, mai mediteranean şi mai deschis ideii de romantism David decise să meargă pe jos înapoi la hotel, în loc să ia un taxi. Ştiind bine oraşul, o luă pe o scurtătură care îl duse la un moment dat pe o stradă laterală atât de îngustă, încât depăşea, cu foarte puțin, dimensiunile unei alei.

Nu-l auzi şi nici nu-l văzu pe bărbatul care se strecură din umbra unei intrări şi care, păşind în urma lui, îi prinse, din spate, partea de jos a feței în aşa fel încât să-i dea bărbia pe spate şi să-i taie gâtul dintr-o parte într-alta.

Portofelul lui David, ceasul şi chiar şi încălțămintea lucrată manual fură toate furate. Şeful poliției din oraş îşi exprimă regretele sale profunde familiei Courtney. Cu siguranță, această crimă înfiorătoare era opera hoților, însă, în ciuda celor mai intense şi ample căutări, răufăcătorii nu fură descoperiți.

Din perspectiva Iui Erhardt, operațiunea funcționase perfect. Dar apoi apăru un inconvenient neaşteptat. Zburând la Cairo pentru înmormântarea fratelui său, Leon

Courtney decise să se mute în oraş pentru perioada următoare, ca să preia el însuşi conducerea Courtney Trading. Îl delegă pe Loikot cu vitele de Ia Lusima, îl lăsă pe Manyoro să fie în continuare conducătorul şi judecătorul neoficial al comunității locale masai şi îl numi pe un tânăr ambițios sud-african, Piet van der Meuwe, să se ocupe de partea agricolă, înfloritoare, a moşiei, unde se cultiva orice, de la fasole verde la boabe de cafea, îi avea deja pe cei mai buni avocați şi contabili din Nairobi şi astfel, cu pământul pe mâini sigure, el şi Harriet se stabiliră în Cairo, iar Courtney Trading se obişnui să funcționeze sub noul ei şef.

Gândindu-se mai bine, Erhardt nu era chiar atât de dezamăgit de felul cum ieşiseră lucrurile. Francis Courtney era şi mai convins că soarta şi familia i se puseseră împotrivă. Iar din vasta Iui experiență, Manfred Erhardt ştia că nimic nu făcea dintr-un om un trădător mai mult decât amărăciunea, resentimentul şi impresia de-a fi fost el însuşi trădat.

Acum Konrad von Meerbach avea trei mari țeluri în viață: să-l asiste pe Heydrich, să conducă firma familiei şi să conceapă împotriva lui Gerhard un caz suficient de puternic, încât să-l arunce, fără proces, într-un lagăr de concentrare. Mai multe discuții cu Francesca von Schöndorf îi oferiseră un adevărat tezaur de bârfe incriminatoare şi suficiente căi care să-l ajute să transforme acele bârfe în dovezi efectiv acuzatoare. El şi Francesca îşi sărbătoriră alianța lor privată cu o cină în Berlin, iar după aceea ea îl însoți de bunăvoie în apartamentul lui. Însă, deşi corpul ei era şi mai atrăgător dezbrăcat decât îmbrăcat, era totuşi ceva nesatisfăcător pentru amândoi în această situație. Fantoma lui Gerhard părea să atârne deasupra patului şi, cu cât îşi spuneau mai mult că acesta era modul lor de a se răzbuna pe el, cu atât părea să aibă mai multă putere –

arătând că în continuare conta atât de mult pentru amândoi – şi cu atât mai superficial le devenea triumful.

Însă asta nu însemna că el, Konrad, avea să fie blând cu fratele său. Cu răbdarea infinită a unui păianjen veninos, îşi creă o pânză în care să-şi atragă prada. Voia o dovadă că Gerhard şi această femeie Courtney aveau încă o legătură. Deoarece, cu fiecare zi care trecea, dificultatea de-a găsi o acuzație de trădare împotriva fratelui său creştea.

În aprilie 1940, câteva unități din Formația de Luptă nr. 77, inclusiv escadrila lui Gerhard, fură însărcinate să ajute la invazia Norvegiei. În timpul campaniei, doborî două avioane de vânătoare ale Forțelor Aeriene Regale. Şi, deşi fuseseră biplane vechi Gloucester Gladiator, tot i se adăugau la lista de victorii. Încă unul şi ar fi fost un as.

A cincea țintă se dovedi a fi un bombardier Wellington, doborât în timpul invaziei Franței. Încă două victime – un Hurricane şi un Spitfire – şi nu erau deloc vechi – urmară în săptămânile agitate în care britanicii fură împinşi înapoi pe mare şi forțați la o retragere umilitoare de pe plajele Dunkirk, lăsându-şi tot echipamentul în urmă. Până în acel moment, *Reichsmarschall*[121] Hermann Göring, însuşi şeful în funcție al Luftwaffe, pusese Crucea de Fier pe pieptul lui Gerhard. Cu asta şi cu faimoasa bătaie pe umăr a *führerului,* Gerhard îşi consolidă un statut care, oricât ar fi fost de nemeritat, îl făcea foarte greu de clintit.

În aceste condiții, Konrad se gândi: *Dacă aş iubi o femeie care ar fi de partea inamicului, cum aş ține legătura cu* ea? Orice bărbat plecat la război voia să-i scrie iubitei de acasă şi să primească scrisori de la ea. Însă Gerhard şi femeia Courtney – Konrad nu putea să se gândească la ea ca fiind Saffron, pentru că o făcea să pară prea umană, ca şi cum ar

---

[121] Grad unic în sistemul militar nazist, fără echivalent în rang, superior gradului tradiţional de feldmareşal.

fi fost aproape plăcută – nu-şi puteau scrie direct, pentru că nu exista niciun mijloc de comunicare între Reich şi Imperiul Britanic. Şi nici ea nu-i putea scrie, nici măcar indirect, în engleză şi nici el ei în germană. În ultimă instanță, erau cenzori în ambele țări, interceptând scrisorile care veneau şi plecau, şi orice comunicare scrisă în limba inamicului trăgea imediat un semnal de alarmă.

Aşa că trebuia să existe un intermediar care putea susține comunicarea în ambele direcții. Doar unul dintre ei putea să ajungă la un asemenea intermediar şi, ca să trimită mesajele, trebuia să trăiască într-o țara neutră. Şi o astfel de persoană trebuia să poată să scrie atât în engleză, cât şi în germană. Mai mult, trebuia să aibă un motiv ca sa se deranjeze şi să-şi asume un oarecare risc pentru a ajuta doi îndrăgostiți.

Konrad era întins în pat cu o membră a corului de la un teatru berlinez de vodevil, care avea picioare lungi şi era remarcabil de flexibilă, relaxându-se după o repriză energică de sex, când realiză exact cine trebuia să fie intermediarul Fata interpretă zâmbetul de pe fața ca pe un semn că era încântat să fie cu ea, însă satisfacția ei fu de scurtă durată, pentru că el o dădu imediat afară în noapte. Voia singurătate, pace şi linişte în care să gândească, nu gânguritul stupid al unei dansatoare prostuțe.

După o săptămână, Konrad aranjase operațiunea de supraveghere şi interceptare a corespondenței prin care, până în luna august, se descoperi primul semn de comunicare dintre intermediar şi Londra, cu toate că scrisoarea nu fusese trimisă direct lui Saffron, ci unei rude, Penelope Courtney, care trăia în Londra. Cam în aceeaşi perioadă sosi o scrisoare din Londra, deşi era aproape sigur un răspuns la un mesaj trimis cu mult mai devreme. Dacă chiar reuşeau să treacă, scrisorile din Elveția în Marea Britanie mergeau pe o rută ocolitoare şi lungă, prin țări

neutre ca Portugalia sau Suedia, aşa că aceşti doi iubiţi puteau să comunice foarte rar şi foarte puţin. Dar dacă erau îndrăgostiţi, asta era suficient ca să le ţină focul aprins în inimi.

Era o singură problemă. Oricât de mult încercaseră, agenţii germani desemnaţi pentru caz nu fuseseră în stare să stabilească următoarea verigă din lanţ: de Ia intermediar la Gerhard. Cumva, scrisorile erau strecurate în şi din Reich într-un asemenea fel, încât lanţul nu era vizibil Atunci Konrad se uită la cealaltă parte a lanţului. Cineva din Germania trebuia să funcţioneze ca ultima verigă dinainte de Gerhard, întocmai cum funcţiona această Penelope Courtney pentru curva lui Gerhard.

Un alt bărbat, care ar fi avut un altfel de caracter decât cel al lui Konrad, şi care n-ar fi trăit o viaţă într-un sistem ca cel nazist, ar fi putut ezita înainte să ajungă la concluzia la care ajunse el. Şi apoi ar fi fost şi mai puţin dornic decât el să creeze un al doilea program de interceptare a corespondenţei, ca să dovedească faptul că bănuiala îi fusese corectă. Însă Konrad nu era un astfel de bărbat. Simţi o bănuială, acţiona în conformitate şi se dovedi că avu dreptate. Apoi află că primul individ pe care-I descoperise, cel care opera de pe un teritoriu neutru, era implicat într-o organizaţie pluri-confesională. Scopul acesteia era să asiste şi să reunească familiile, în special copiii, care suferiseră ca urmare a diverselor politici naziste, iar unul dintre ceilalţi membri în consiliul de conducere era un preot catolic. Şi, cu această descoperire, ultima verigă din lanţ se aşeză la locul ei.

Konrad îşi întinse plasa. Gerhard era prins în capcană, cu toate că nu ştia. Însă apoi apăru o problemă neaşteptată.

— Chiar nu cred că ar fi înţelept să-l arestezi pe fratele tău, spuse Heydrich într-o seară de la sfârşitul lui august,

după ce Konrad îi prezentase descoperirile sale. Este un pilot de elită decorat, implicat în acest moment în operațiuni de luptă. Daca am pune mâna pe el, scandalul ar merge până sus. Atunci l-am avea pe *Reichsmarschall* Göring certându-se cu *Reichsführer* Himmler pentru un bărbat a cărui crimă este că s-a culcat cu femeia greşită. Mai devreme sau mai târziu, amândoi o să se întrebe de ce s-au deranjat cu treaba asta şi amândoi o să-şi arunce focul pe mine. În momentul acela, crede-mă, m-aş da deoparte şi le-aş lăsa furia combinată să se răsfrângă pe tine, îmi pare râu, Konrad, însă cearta asta micuță de familie a ta nu merită deranjul pe care o să-l cauzeze. Avem de câştigat un război: un război împotriva conspirației internaționale evreieşti. Vom ajunge la victoria totala numai când vom fi şters toată rasa de pe fața pământului. Concentrează-te pe atribuțiile tale, te rog, nu pe viața sexuală a fratelui tău.

— Da, domnule, spuse Konrad, însă, in interior, se gândea; *Asta spui acum. Însă dacă pot să găsesc un singur cuvânt, într-o singură scrisoare, care oferă şi cea mai subtilă sugestie de informație militară importantă, atunci o să te fac să te răzgândeşti şi, odată cu tine, şi pe Himmler şi Goring.*

Chiar în acea clipă, începură să urle sirenele pentru raidul aerian. Heydrich rămase în spatele biroului său la fel de glacial de calm ca întotdeauna. Konrad se simți la fel de nederanjat. Trebuia să fie o simplă simulare. Însuşi Göring promisese poporului german că niciun bombardier britanic nu va ajunge vreodată la Ruhr, pe latura de vest a Reich-ului, cea mai apropiată de Anglia. Berlin se afla la cinci sute de kilometri est de Ruhr şi, astfel, cu atât mai departe de insulele britanice. Nu era niciun motiv de alarmă.

Apoi sună telefonul de pe biroul lui Heydrich. Konrad nu putea să audă ce spunea bărbatul de la celălalt capăt al firului, însă tonul îi era cu siguranță foarte agitat. Heydrich

ascultă în tăcere, cu nimic mai mult decât ocazionalele „Eşti sigur?“ şi „înțeleg”. În cele din urmă, spuse:

— Foarte bine. O să-mi informez personalul.

Apoi puse telefonul în furcă şi se uită la Konrad.

— Se pare că am interpretat situația greşit – asta nu este o simulare. Circa cincizeci de bombardiere ale Forțelor Aeriene Regale sunt în drum spre Berlin. Se aşteaptă să ajungă deasupra oraşului în următoarele zece minute. Se pare că suntem atacați în noaptea aceea, deasupra oraşului erau nori grei Bombardierele britanice nu reuşiră să-şi facă drum până în inima oraşului Doi oameni fură uşor răniți când o bombă căzu aproape de o cabană de vară în grădina lor din Rosenthal, o suburbie din nordul oraşului Celelalte bombe căzură fără să facă niciun rău pe un teren agricol, distrugând culturi şi omorând animale, nu clădiri sau oameni Prin oraş, circula o glumă: „Britanicii nu ne pot înfrânge în bătălie. Aşa că acum încearcă să ne înfometeze.”

Însă *führerul* nu fu amuzat. Göring era foarte jenat. Trebuia să se răzbune pe oraşele britanice şi pe Londra în special, şi fiecărui avion din Luftwaffe i se ceru să ia parte la campanie. Dacă existase vreodată vreo speranță în a convinge pe cineva să îndepărteze un pilot de elită din linia întâi, asta ținea de trecut.

Aşa încât Konrad trebuia acum să găsească o altă cale prin care să-şi distrugă fratele.

— Încet, acum, băieți. Ochii deschişi, concentrare totală. Tommy[122] îşi va face apariția în curând... urlă vocea căpitanului de escadrilă, Dieter Rolf, în urechea lui Gerhard von Meerbach.

---

[122] Tommy Atkins a fost un nume generic pentru soldatul britanic, folosit în secolul al XIX-lea şi în cele două războaie mondiale. Germanii foloseau numele prescurtat, uneori într-un mod peiorativ.

La cinci sute de metri sub ei, Tamisa se desfăşura ca o panglica de argint, lucind în soarele după-amiezii, chiar în inima Londrei. Ca de obicei, Gerhard îşi dădu toată silința să nu se gândească la Saffron. Fix înainte de război, Saffron îi scrisese să-i spună că tatăl ei voia ca ea să meargă acasă. El presupuse că ea se referise la Africa. Dar probabil greşea. Sau probabil că ea nu reuşise să ajungă acolo şi că era acum blocată în Marea Britanie pe durata războiului. Gerhard presupunea în continuare că Anglia avea să capituleze în cele din urmă, aşa cum capitulaseră Polonia, Franța, Țările de Jos, Danemarca şi Norvegia. Erau dați în care stătea întins în patul său şi se imagina pe sine, un cuceritor, regăsind-o pe Saffron şi… şi apoi ce?

Ea ar fi o trădătoare pentru poporul ei dacă s-ar lega de unul dintre cei care i-au ocupat.

Gerhard nu putea să suporte gândul că nu avea s-o mai țină niciodată în brațe, că nu avea să se mai întindă într-un pat împreună cu ea şi să facă dragoste. Se gândi la parfumul părului ei; ia sunetul râsului ei şi la felul cum gemea atunci când făceau dragoste; la lumina care strălucea adânc în lacurile de safir ale ochilor ei; la felul cum îşi arcuia spatele când intra în ea; la senzația sânilor ei când îşi făcea mâinile căuş deasupra lor; la linia coapselor ei, la umflătura fundului şi la curbura taliei ei subțiri; la strânsoarea fierbinte şi umedă a sexului ei în jurul său şi…

Ajunge, omule! Fii atent la ce-ai de făcut!

Între avioanele Messerschmitt şi fluviu erau cincizeci de bombardiere Domier 17, care zburau într-o formație perfectă la o altitudine joasă, ai căror piloți ignorau distragerea cauzată de bateriile antiaeriene ale căror obuze explodau deja ca nişte pompoane negre în aerul dimprejur, îndreptându-se inexorabil către țintele lor.

Nu era greu de observat în fața lui, se ridica fumul de la docurile londoneze. Drumul pe Tamisa în sus devenise atât

de familiar, încât avionul 109 al lui Gerhard ar fi putut să zboare încolo fără ajutorul lui, însă el puse la îndoială schimbarea strategiei. Politica inițială de a ataca aeroporturile comandamentului F.A.R. Funcționase perfect F.A.R. Pierduseră atât de multe avioane, în aer şi la sol, încât nu credea că ei le-ar fi putut înlocui. Mai important încă, piloții lor experimentați erau ucişi şi înlocuiți cu începători care abia dacă învățaseră cum să piloteze un avion de antrenament şi cu atât mai puțin cum să supraviețuiască într-o luptă aeriană împotriva unor veterani versați. Era adevărat că F.A.R. Foloseau acum avioane Spitfire şi Hurricane, care erau pe măsura avioanelor 109 germane, însă, chiar şi aşa, băieții din avioanele de atac Luftwaffe erau încrezători în victorie.

Însă apoi bomba aia blestemată căzuse în Berlin: o bombă într-o nenorocită de casă de vară. Şi brusc totul se schimbase. Fireşte, era bine pentru poporul german sa vadă ştiri cu Londra în flăcări. Dar era bine şi pentru F.A.R. Le dăduse timp să se regrupeze, să umple craterele bombelor de pe pistele lor de decolare, să-şi repare avioanele şi să le ofere piloților lor mai mult antrenament şi mai multă odihnă. Chiar şi în decursul ultimelor două sau trei săptămâni puteai să fad diferența. Englezii luptau din nou bine şi îşi aduseseră nişte prieteni să-i ajute, o escadrilă de piloți polonezi, toți veterani după invazie, şi toți dornici să facă orice să se răzbune pe germanii pe care-i urau.

Aşa că acum Gerhard se cantona într-un ritm pe care trebuia să-l mențină orice pilot de vânătoare dornic să rămână în viață: cu ochii mereu ținta la cer, căutând avioanele inamice despre care ştia că se aflau în drum spre el. Dar de unde veneau? Escadrilele de avioane de vânătoare din ambele părți se jucau de-a v-ați ascunselea, folosind drept adăpost norii împrăştiați, însă ştiind în acelaşi timp că, atâta vreme cât nu puteau fi văzuți, niciunii dintre ei nu

puteau vedea: în cele din urmă, erau nevoiți să iasă afară în lumina soarelui. Şi chiar în momentul în care trupa de patru avioane a lui Gerhard, cu el în poziția de conducător, ieşi din nori, o altă voce strigă în cască:

— Inamic ia ora 6:00. Jos! Avioane Hurricane! Pare o singură escadrilă care vine din oraş, îndreptându-se direct către bombardiere.

— Le văd! răspunse Gerhard, fiindcă avioanele Hurricane se profilau clar sub forma unor siluete negre pe râul scânteietor.

Avioanele 109 se îndepărtară unul după altul într-o ordine perfectă, venită din repetiții fără sfârşit şi, în curând, fu rândul lui Gerhard s-o ia în dreapta şi să plonjeze cu viteză maximă, atingând aproape şase sute de kilometri pe oră, în timp ce se năpustea asupra avioanelor Hurricane de dedesubt. Curentul de aer ce venea împotriva carlingii era aproape pe punctul de a îneca motorul, în timp ce numerele de pe altimetru se roteau la fel de repede ca fructele de pe un aparat de jocuri de noroc, incapabil sa facă față vitezei coborârii sale.

Gerhard simți senzația de amețeală în timp ce inima lupta să-i pompeze sânge în creier, în ciuda imenselor forțe gravitaționale. Era foarte uşor să leşini în plonjeu şi să te prăvăleşti pur şi simplu până jos, înspre o moarte certă. Însă, dacă se ridica prea devreme, avea să expună burta avionului focurilor inamice. Trebuia doar să continue să înainteze tot mai jos, țintind un Hurricane pe care şi-l alesese drept pradă, sperând că n-o să-l vadă până când n-o să fie prea târziu, reducând accelerația la final ca să tempereze din viteză şi să nu tragă dincolo de țintă.

Aproape ajunse, atât de aproape încât vedea în carlinga capul pilotului din avionul Hurricane. Aduse avionul la orizontală, după care îşi înfăşură degetele în jurul manetei de tragere şi deschise trăgaciul care opera cele două

mitraliere, în partea de sus a manetei era un buton care declanşa tunul de bord. *Acum!* Gerhard strânse de trăgaci cu degetul mijlociu şi apăsă butonul cu degetul mare, simțind cum se cutremura fuzelajul în timp ce trăgea cu toate armele.

Şi, exact în acel moment, trebuie că sună alarma, pentru că avioanele Hurricane se împrăştiară brusc, întocmai ca un stol de grauri atacat de vulturi prădători, unele înălțându-se, altele căzând în picaj, iar altele învârtindu-se şi răsucindu-se pe laterale. Pilotul pe care îl ochise Gerhard se aruncă pe manetă şi îşi obligă avionul să se cațere drept în sus... exact în calea lui Gerhard.

Se înclină tare spre dreapta şi, pentru o fracțiune de secundă, mişcarea păru să dureze o veşnicie, timp în care nu putea face altceva decât să se roage, iar avionul 109 sa lăsă într-o parte, cu aripile aproape verticale, în timp ce trecea razant pe lângă Hurricane.

Acum, Gerhard se lupta să câştige controlul avionului şi, în acel moment de vulnerabilitate, deveni pradă pentru că aripa sa stângă era ciuruită de gloanțe, chiar deasupra fuzelajului, la numai câțiva centimetri de propriul său picior. Se uită împrejur ca să vadă de unde se trăgea, se uită în oglindă, nu reuşi să vadă nimic şi apoi îl auzi pe camaradul său, Berti Schrumpp, strigând:

— E chiar în spatele tău, Meerbach, chiar în spatele tău!

Gerhard reacționă întocmai cum făcuse cu ținta precedenta, trase de manetă şi, în momentul în care vârful avionului se ridică, simți cum o altă F.A.R.ală de gloanțe îi atinse fuzelajul în partea din spate, chiar sub carlinga în care se afla. *M-a ratat de două ori foarte aproape! A treia oară n-o să mai rateze.* Gerhard o luă în sus, aproape vertical, în direcția din care plonjase. Gravitația care-l aruncase în jos atât de repede lupta acum împotriva lui, încetinind avionul până în punctul în care să-l oprească. Cu

o secundă înainte ca asta să se întâmple, Gerhard trase la maximum de manşă, întorcându-se peste cap şi plonjând înapoi pe unde venise iniţial, câştigând din nou viteză şi, teoretic, replasându-se în spatele urmăritorului inamic.

Doar că avionul Hurricane nu mai era acolo. În haosul dezordonat al luptei în masă fusese, la rândul său, interceptat de un 109 şi forţat să facă manevre de evitare. Pe tot întinsul cerului, bombardierele îşi continuau drumul neclintit şi monoton spre ţintă, iar avioanele de luptă se întorceau, plonjau, trăgeau, ratau.

Dar unele dintre ele nimereau. O explozie bruscă de portocaliu şi auriu orbitor erupse din motorul unuia dintre avioanele Domier, care căzu într-o parte, lăsând în urmă o dâră de fum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, săriţi! strigă Gerhard, de parcă l-ar fi putut auzi cineva.

Privi încă o secundă sau două după orice semn de paraşută, dar acesta fu tot timpul pe care îl putu cruţa, pentru că în jurul lui erau peste tot pericole şi ţinte.

La radioul escadrilei se auzi un strigăt de triumf când cineva lovi un Hurricane şi apoi, de parcă un arbitru ceresc ar fi suflat într-un fluier, lupta luă sfârşit. Abia mai aveau timp şi combustibil necesar ca să ajungă înapoi în Franţa. Se auzi un strigăt plângăcios de părere de rău;

— Acum nenorocitul ăla o să scape. Îl terminam dacă mai aveam câteva secunde.

— Iar prietenul lui te-ar fi terminat pe tine.

Vorbea Rolf.

— Băieţii cu bombardierul au trecut, asta contează. Acum, hai să-i ducem în siguranţă acasă!

Heydrich avea dreptate. Konrad fusese atât de ocupat în ultimele luni ale anului 1940, încât nu avu timp să pună la cale căderea fratelui său. La mijlocul lui noiembrie, se afla

în Varşovia, ochi şi urechi pentru stăpânul său, în timp ce se rezolvau ultimele detalii pentru ghetoul unde aveau să fie întemnițați cele patru sute de mii de evrei din oraş.

— După cum vedeți, zidurile sunt aproape gata, spuse cu mândrie Ludwig Fischer, guvernatorul Varşoviei, mergând împreună cu Konrad pe Okapowa, strada care mărginea o parte a ghetoului. Niciunul dintre jidanii ăia împuțiți n-o să iasă vreodată afară. Nu înainte să decidem noi să-i scoatem.

— Ei, nu pot să stea aici la nesfârşit, asta-i sigur, fu de acord Konrad în timp ce maşina o cotea pe Bulevardul Ierusalim. Dar, cel puțin, irosiți cu ei o porțiune mică a oraşului Am numărat numai douăzeci de blocuri dintr-o parte a zidului până în cealaltă.

— Aşa e. Sunt mândru să spun că am reuşit sa bag o treime din populația oraşului pe a patruzecea parte din supF.A.R.ața Iui.

— Foarte impresionant. Cum ați reuşit asta?

— Este pur şi simplu o problemă de utilizare eficientă a spațiului, explică Fischer. Sunt aproximativ douăzeci şi şapte de mii de apartamente în ghetou, ceea ce înseamnă cincisprezece evrei în apartament, adică şase sau şapte în fiecare cameră din fiecare apartament. Aşa că, da, trebuie să stea foarte aproape unii de alții noaptea, dar, vă asigur, n-o să-i deranjeze.

— De ce nu?

— Pentru că nu intenționăm să irosim combustibil pentru încălzire pe evrei pe timp de iarnă, Aşa că dacă se întind toți ca sardinele într-o conservă, o să-şi țină unul altuia de cald, chiar dacă n-au cărbune pentru foc!

Konrad râse din toată inima în fața acestei splendide vorbe de duh.

— O să mă asigur să-i spun iui *Obergruppenführer*[123] Heydrich că ați zis asta, o sa fie foarte amuzat. Dar, vorbind serios, îmi imaginez că numărul va scădea în orice caz prin selecție naturală.

— Desigur. Combinația dintre munca silnică, rațiile minime şi frigul o să-i curețe urgent pe cei mai slabi membri din rândurile populației însă am auzit că lucrați deja la alte moduri de a face asta.

— Ați fost vizitat de o maşina a Cafenelei Kaiserului[124]?

Fața lui Fischer se lumină ca cea a unui copil căruia i se promise o călătorie la circ.

— Nu, însă sunt foarte dornic s-o văd.

— Ar trebui Este coordonată de o trupă de comando condusă de un tip pe nume Lange. Duba este izolată complet şi echipată cu o canistră cu monoxid de carbon, care, după cum ştiți, nu are miros, însă este ucigător. L-am testat pe cretinii din spitalele de boli mintale şi tot aşa, ca parte din programul nostru de eutanasiere. Este foarte important să scăpăm populația de aceşti indivizi defecți, care folosesc resurse ce ar putea fi utilizate mai bine în altă parte.

— Guri în plus, cum se spune.

— Exact.

Problema „gurilor în plus“ deveni o parte şi mai importantă din viața lui Konrad în anul următor, întrucât Heydrich fu însărcinat cu planurile SS pentru ocuparea Rusiei. Se planifica o invazie în primăvară, iar SS urma să aibă im rol vital, mergând pe urmele armatei şi ocupându-se

---

[123] Rang important din armata nazistă, din cadrul Comandamentului Suprem SA.

[124] Referire la maşini echipate cu câte o cameră de gazare, funcţionale în spaţiul nazist în al Doilea Război Mondial.

de necesara treabă de a curăța întreaga populație de evrei şi bolşevici, iar acest lucru solicita o organizare imensă.

— Nu poți să intri pur şi simplu în Rusia şi să spui: „Hai să-i ucidem pe toți comuniştii şi pe toți israeliții“, zicea Heydrich. E nevoie de planificare. Unde o să-i găsim pe aceşti oameni? Cum o să-i ucidem? Ce-o să facem cu cadavrele? Cum o să ne convingem oamenii să măcelărească femei şi copii fără apărare? Asta e o muncă vitală. Trebuie să ne gândim foarte mult la ea.

Konrad fu gata să ajute. Era o treabă fascinantă şi înălțătoare. Să iei parte la începutul creației unui imperiu era un privilegiu oferit unui număr mic de oameni. Astfel încât Konrad era într-o dispoziție bună, făcându-şi obişnuitul duş de dimineață, la puțin timp după ce se trezise la ora cinci jumătate, aşa cum făcea întotdeauna în această perioadă. În timp ce-şi săpunea corpul, cânta un cântec francez care părea să se afle peste tot în Berlin în acele zile. Era intitulat *J'attendrai* sau O *aştept,* şi subiectul era promisiunea pe care fiecare femeie i-o făcea bărbatului ei când el pleca la război, că avea să-l aştepte zi şi noapte, pentru totdeauna, până când se va întoarce.

Şi ai pus-o dacă nu se întoarce, nu-i aşa, micuța mea? se gândi Konrad şi râse în fața imaginii unei femei care îmbătrânea în timp ce bărbatul ei zăcea putrezind pe un câmp de bătălie îndepărtat. Şi apoi râse şi mai tare, pentru că tocmai îi venise una dintre ideile sale geniale. Iar era una absolut minunată!

*

În Zurich, Isidore intră, ca de obicei, la Konditorei Kagan, însă in loc să dea de Yavi Kagan care să-I salute ca de obicei, proprietarul îi făcu un semn nervos. Se aplecă peste tejghea şi îi şopti lui Isidore:

— La masa ta stă un bărbat. I-am zis că e rezervată, însă a insistat A spus: „Am venit să-l văd pe *Herr* Solomons“. E

acolo acum, un german. Cred că e de la Gestapo sau SS. Pot să-i miros pe ticăloşii ăia.

Dacă spuse Kagan că omul era de la SS, şansele erau să aibă dreptate.

— Poţi să te întorci acum şi să pleci, dacă vrei, adăugă el.

Isidore dădu din cap.

— Nu, am fugit destul. N-o să mă convingă să fug din nou.

Înainte să facă încă cinci paşi în cafenea, Isidore ştiu cine aştepta să-l vadă.

— Bună dimineața, Conte von Meerbach, spuse el, aşezându-se pe scaunul său obişnuit, chiar în fața lui Konrad.

— Bună dimineața, Solomons, spuse Konrad. Arăți foarte bine. Te-ai îngrăşat puțin de când te-am văzut ultima dată. Mă bucur că mănânci bine. Şi te prinde, îți dă o anumită alură. Cine vrea un avocat care nu-şi permite un prânz decent, nu-i aşa? Complimentele mele croitorului tău. Ştie să facă un costum. Trebuie că te-a costat ceva, nu? I-ai dat înapoi fratelui meu cele cinci mii de mărci? Dacă nu, poate ai putea să mi le dai mie. La urma urmei, erau banii mei.

— Din câte am înțeles, banii au venit din fondul Meerbach, spuse Isidore. Ştiu mai bine decât oricine termenii fondului, de vreme ce am ajutat la scrierea lor, iar banii pe care fratele tău a ales să mi-i dea, nu sa mi-i împrumute – a insistat mult în privința acestui punct – au ajuns la el ca beneficiar al acestui fond.

Astfel, nu are niciun sens să spui că banii au fost ai tăi. Aşa că nu am nicio obligație să ți-i dau, pe toți sau o parte.

Konrad zâmbi.

— Aşa, micul meu evreu isteț. Neamul vostru a avut întotdeauna argumente care să vă țină legați de bani.

— Întreci măsura. Aici nu suntem în Germania. N-ai nicio putere asupra mea aici.

— Serios, aşa crezi?

— Nu cred, ci ştiu că asta e legea.

— Sunt tot felul de legi, Solomons. De exemplu, există şi legea junglei, în care cel slab e zdrobit de cel puternic, astfel că speciile inferioare dispar, pe când cele în forță prosperă şi se întind pe un teritoriu tot mai mare.

— Îți mulțumesc pentru lecția de selecție naturală. Acum spune-mi ce vrei, termină cu asta ca să putem să ne vedem amândoi de treburile zilnice.

— Vreau să scrii două scrisori, una fratelui meu şi una curvei lui englezoaice.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc pe nimeni care să se potrivească descrierii, aşa încât nu ştiu cum aş putea să le scriu.

— Aşa cum faci întotdeauna, Solomons. A, bine, vad după fața ta că înaintăm puțin. Şi iată-l pe fratele tău jidan cu pâinea voastră evreiască şi cafeaua cuşer.

Kagan era să-şi iasă din fire, dar Isidore îi puse o mână pe braț şi spuse:

— Ignoră-l, *Herr* Kagan. Nu merită deranjul.

— Dacă spui, *Herr* Solomons. Dar ar trebui să se considere norocos că ai fost aici să mă opreşti.

Isidore se uită la Konrad:

— Urma să-mi spui scopul acestei întâlniri…

— Este foarte simplu. Ştiu că funcționezi ca un fel de poştă pentru fratele meu şi iubita lui, care e englezoaică, ceea ce înseamnă că amândoi pactizează cu inamicul, o ofensă pentru care fratele meu ar putea fi trimis la curtea marțială şi împuşcat. Apropo, asta e legea, Solomons. Îndrăznesc să spun că ar putea fi executat şi ca trădător, dacă englezilor li se va da vreodată motiv să creadă că o tânără care lucrează ca şofer pentru un general – îndrăznesc să spun că nu ştiai asta – îi scrie scrisori unui ofițer din Luftwaffe.

— Ce vrei să spui prin „un fel de poştă?

— Vreau să spun că primeşti scrisori din Anglia, scrise de o Frau Penelope Miller, care e mătuşa lui *Fräulein* Saffron Courtney, iubita lui Gerhard. Aceste scrisori par să-ți fie adresate din partea femeii mai în vârstă din familia Courtney, însă conținutul lor a fost de fapt compus de nepoată şi este intenționat pentru ochii fratelui meu. Tu copiezi apoi rândurile-cheie ale scrisorii pe care ai primit-o într-un document nou, pe care i-l înmânezi Părintelui Weiss, când vă întâlniți Ia comitetul interconfesional. El îl trimite apoi colegului său, Părintele Bauer, care i-l dă mamei mele, care include apoi ce-ai scris în scrisorile ei către fratele meu. Apoi întregul proces se repetă invers, atunci când fratele meu îi răspunde lui *Fräulein* Courtney.

Konrad oftă.

— Atât de mulți oameni care îşi riscă pielea numai pentru ca doi trădători să-şi poată înşela fiecare țara. De ce ar face cineva aşa ceva?

— Pentru că înțeleg ca ei sunt doi tineri buni, îndrăgostiți unul de celălalt, şi că dragostea este un lucru prețios, cu atât mai mult într-o lume plină de oameni ca tine, care împrăştie ura şi moarte oriunde merg.

— O să împrăştii moarte peste Zürich dacă nu faci exact cum îți spun. O să te omor şi o să-ți duc nevasta şi copiii înapoi în Germania, acolo unde trebuie să fie, ca să ne putem ocupa de ei ca de orice alt evreu. O să-i arestez pe mama şi pe preotul ei pentru trădare, şi o să fac la fel cu fratele meu. O să mă asigur că englezii o să descopere ce-a făcut *Fräulein* Courtney şi că o sa aibă probele necesare ca s-o condamne. O sa fac toate astea, şi o să le fac bucuros dacă nu faci exact cum îți spun.

Isidore se uită la Konrad, încruntându-se derutat în timp ce îi examina fața.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Konnie? întrebă el. Îmi amintesc când erai un băiețel şi te luam pe umeri şi alergam

prin grădină, îmi amintesc cum te jucai în soare cu frații şi surorile mele mai mici, cu verişorii mei, fericiți cu toții – unii creştini, unii evrei, însă toți copilaşi germani. Când ai devenit această… această perversiune monstruoasă de ființă umană? Ştiu că vrei să-mi fie frică de tine. Ştiu că asta te face să te simți puternic. Dar nu mi-e frică de tine. Mi-e milă de tine. Eşti condamnat Sufletul tău a fost părăsit. Fie ca Dumnezeu să aibă milă pentru ce ai devenit.

Pentru o clipă, Isidore crezu că trecuse dincolo de zidurile groase pe care Konrad von Meerbach le construise în jurul oricărei frici sau dureri ce l-ar fi motivat. Însă în clipa următoare, masca nazistă pe care o purta Konrad i se întoarse ca un grilaj aruncat să blocheze poarta castelului.

— Dumnezeu nu există, spuse el. Dintre toți oamenii, voi, evreii, ar trebui să ştiți asta pentru că niciun Zeu adevărat nu şi-ar lăsa poporul ales să fie abuzat în felul în care v-am abuzat noi. Şi, crede-mă, ce s-a întâmplat până acum este nimic în comparație cu ce va urma. O să fie orori pe care nici nu ți le poți imagina. Aşa ca acum închipuie-ți ce se va întâmpla dacă îndrăzneşti să-mi sfidezi poruncile.

— Care sunt?

— O să scrii două scrisori: una fratelui meu, cealaltă lui *Fräulein* Courtney, exact ca şi când ai intermedia informații obişnuite între unul şi celălalt.

— Ce-o sa spună scrisorile astea?

Apoi, Konrad îi zise, iar Isidore înțelese cum trebuia să se fi simțit doctorul Faust când a fost nevoit să-şi vândă sufletul diavolului.

Victorie! în sfârşit, după luni întregi de veşti proaste, armata britanică, având ajutor considerabil de la aliații săi imperiali, îşi puse inamicul pe fugă. Şi, din postura de şofer al generalului Jumbo Wilson, Saffron se simțea ca un spectator cu cele mai bune locuri din stadion.

Totul începuse cu declarația de război a lui Mussolini împotriva Marii Britanii şi a Franței din 10 iunie 1940, o decizie pe care o amânase până în clipa în care armata germană ajunsese practic la porțile Parisului, când era sigur că o sa iasă de partea învingătorilor. Italienii aveau un imperiu în Africa, care includea Etiopia, Somalia şi Libia, ce împărțeau o graniță terestră lungă cu Egiptul.

În septembrie, italienii lansară o ofensivă în Egipt şi avansară aproximativ optzeci de kilometri până la portul Sidi Barrani înainte de a fi opriți de lipsa de provizii, de echipament modem şi de entuziasm. Britanicii se regrupară şi, la începutul lui decembrie, lansară o contraofensivă, numită Operațiunea Compass. Fusese un succes răsunător. În două zile, recapturară Sidi Barrani şi luară patruzeci de mii de prizonieri italieni, pierzând doar şase sute de oameni.

Jumbo Wilson se afla într-o stare de spirit excelentă, iar Saffron găsi că şeful ei era o companie încântătoare în timp ce conducea limuzina kaki Humber, în care se aflau generalul şi cele mai apropiate ajutoare ale sale, prin Cairo sau în sus, pe drumul de coastă spre Sidi Barrani şi dincolo de el, în vreme ce vizita posturile de comandă din prima linie ale diviziilor indiană, australiană şi britanică, ducându-i după aceea înapoi spre granița cu Libia.

Corpul de brigadă italian nr. XXIII, aflat sub comanda generalului-locotenent Annibale „Barbă electrică“ Bergonzoli – supranumit aşa datorită perciunilor impozanți şi argintii, completați de o barbă flamboiantă – săpau tranşee lângă oraşul Bardia. Aceştia transformaseră locul într-o veritabilă fortăreață, încercuită de un şanț antitanc lung de aproape 30 de kilometri, impresurat cu întărituri, armat cu arme antitanc şi cu mitraliere, poziționate în aşa fel încât pentru inamic era imposibil să atace fără să se afle sub foc de armă din cel puțin două puncte diferite. Aproape o sută treizeci de

tancuri, gata să se mute în orice moment oriunde ar fi fost lupta mai aprigă, susțineau apărarea Iui Bardia.

Mussolini avea mare încredere în generalul său. Îi scrise lui Bergonzoli, lăudându-l ca pe un soldat bătrân şi cutezător şi declarând: „Sunt sigur că Barbă electrică şi soldați! săi viteji vor rămâne pe pozițíi, credincioşi până la final, oricare ar fi costurile."

Bergonzoli îl asigură pe *II Duce* ca nu trebuia să aibă niciun dubiu asupra rezultatului bătăliei: „Suntem în Bardia şi aici rămânem."

Aliații aveau alte idei. Divizia Armata a 7-a britanică, ce-şi luaseră numele, celebru în curând, de „Şobolanii deşertului", îl înconjurară de la spate pe Bardia ca să taie orice retragere italiană. În 3 ianuarie 1941, Divizia a 6-a australiană atacă întăriturile. Înainte de căderea nopții, două zile mai târziu, Bardia şi, împreună cu el, încă patruzeci de mii de italieni, se aflau în mâinile Aliaților.

Acum se întâmplă, în timp ce australienii făceau presiuni asupra portului Tobruk, ca Jumbo Wilson să se decidă să facă o vizită la comandamentul de pe front al generalului maior Richard O'Connor, căruia i se dăduse comanda Operațiunii Compass.

După cum prezisese Leon aproape unsprezece luni mai devreme, în timpul prânzului cu Jumbo, Harriet şi Saffron, în Africa războiul era foarte diferit de o operațiune europeană. Pe Frontul de vest, în timpul Primului Război, liniile de front care se întindeau intre miriadele de oraşe şi sate franceze se confruntau unele cu altele într-o certitudine imobilă, aproape impenetrabilă. În vastitatea Deşertului de Vest, unde populația locală era compusă din puțin mai mult de câțiva scorpioni, câteva vipere şi nori groşi de muşte, bătălia se mişca într-un ritm atât de amețitor, încât abia dacă exista vreo linie de front, în această mare de nisip,

lupta prelua unele caracteristici ale confruntărilor navale, în cadrul cărora jumătate din truc era să ți găsești inamicul.

Sau prietenii, că veni vorba.

— Cum ți-a mers azi? întrebă Harriet după ce Saffron se întoarse acasă de la lucru într-o zi.

— Lipsită de evenimente, îi răspunse Saffron. Doar două comisioane în oraş şi îngrozitor de multă aşteptare între ele.

— Săraca de tine. Să-ți pregătesc o ceaşcă de ceai? Asta ar trebui să-ți ridice starea de spirit. O, apropo, a venit un băiat de la companie cu o telegramă pentru tine.

— O telegramă? Asta e neaşteptat.

— Sper că sunt veşti bune, spuse Harriet, dându-i mesajul lui Saffron.

— Ține-mi pumnii, spuse Saffy, care zâmbea în timp ce deschidea telegrama.

Apoi zâmbetul i se spulberă, sângele i se scurse din obraji, telegrama îi alunecă dintre degete, iar ea rămase palidă şi absolut tăcută timp de câteva secunde înainte să se prăbuşească în suspinări convulsive.

Harriet se grăbi înspre ea şi o luă de braț.

— Vino cu mine, spuse ea delicat şi o conduse pe Saffron până la un scaun, unde se aşeză şi se aplecă în față, plângând fără speranță.

Harriet se întoarse la locul unde telegrama zăcea abandonată pe podea. Se întrebă dacă era greşit s-o citească, dar apoi se gândi că, dacă ştia ce se întâmplase, nu avea s-o facă pe Saffron şi mai nefericită întrebând-o.

GERRY DOBORÂT LA PĂMÂNT DAT DISPĂRUT PRESUPUS MORT STOP ATÂT DE ÎNGRIJORATĂ PENNY

O, săraca de tine, fată dragă, se gândi Harriet. Şi apoi: *L-ai ținut foarte ascuns. Mă întreb de ce.*

— Vrei să vorbeşti despre el? o întrebă ea. Nu ştii niciodată, poate ajută.

Saffron dădu din cap.
— Nu pot, N-aş putea spune niciodată un cuvânt despre el.
— O, sunt sigură că asta nu e adevărat.
— Este! insistă Saffron.
Îşi întoarse ochii disperați spre Harriet.
— Nu înțelegi, tata ar fi devastat dacă ar afla vreodată despre el.
— Cu siguranță nu. Ar fi extrem de trist pentru tine, Insă nu ar fi furios numai pentru că ai fost îndrăgostită. Eşti suficient de mare pentru aşa ceva.
— Este vorba de persoana de care m-am îndrăgostit – familia lui, de unde vine. Te rog, putem să nu mai vorbim despre asta? Nu... nu mai pot spune niciun cuvânt. Chiar nu pot.
— Înțeleg. Daca te răzgândeşti, poți vorbi cu mine când vrei tu. Şi dacă nu te răzgândeşti, ei bine, şi asta înțeleg.
— Îți mulțumesc, spuse Saffron.
O sărută pe Harriet şi se duse în dormitor. Nu dormi deloc noaptea aceea. Stătu întinsă acolo cu orele, revăzând obsesiv fiecare moment pe care îl petrecuse cu Gerhard. Amintindu-şi prima oară când îl văzuse, mirosul corpului său, prima oară când făcuseră dragoste şi când ea îl luă în stăpânire, în ea, făcându-l numai al ei. Îşi scoase toate scrisorile din geantă şi le citi iar şi iar, cu toate că le ştia deja pe de rost. Realiză că rezerva ei de amintiri era compătimitor de mică. Petrecuseră atât de puțin timp împreună. Fusese jefuită de atât de mulți ani de dragoste. Cât de norocoasă era Harriet! Ea îl avea încă aproape pe bărbatul ei. Se puteau sprijini unul pe celălalt, puteau vorbi unul cu celălalt, îşi puteau împărtăşi viețile. Aveau un viitor. Ea nu avea.
Saffron medită la anii de vid din fața ei. Poate că-şi putea găsi un soț. Ar putea chiar să fie un bărbat față de care să

simtă afecțiune, un sentiment de parteneriat, felul acela de iubire care creştea din prietenie şi ar putea probabil să aibă copii împreună. Dar nu ar fi copiii lui Gerhard. Nu ar simți pasiunea imediată, instinctivă şi animalică ce îi spunea că el era bărbatul ei, mai presus de toți. Şi care era scopul unei vieți fără asta?

Răsărea soarele şi, în depărtare, dincolo de râu, chemările la rugăciune se auzeau din moscheile oraşului, când o străfulgeră brusc un gând, foarte dar, ca o revelație. Realiză că era acum binecuvântată cu o formă anume de libertate. Dacă nu avea viitor, atunci nu mai conta ce făcea acum, în prezent, pentru că orice consecință a acțiunilor sale era în mod esențial irelevantă: oricum era pierdută. Aşa că putea să facă exact ce-şi dorea.

*

— Încotro doriți să merg, domnule? spuse Saffron atunci când Humberul ajunse într-un punct, la peste 30 de kilometri în interiorul graniței libiene, unde urmele tancurilor care le serviseră drept drum pentru ultima jumătate de oră porneau în două direcții.

Simțea tensiunea din maşină. În deşert puteau foarte uşor să dea nas în nas cu o unitate ostilă în acelaşi fel cum se puteau întâlni cu una prietenoasă, aşa că fiecare curbă era o loterie care avea ca miză viața şi moartea.

Stresul constant îi făcea pe bărbații din jurul ei nervoşi şi agitați. Dar ea, de fapt, prefera acest gen de situație unei călătorii normale. Nivelul de concentrare era atât de ridicat, încât nu-i rămânea capacitate mentală de prisos pe care să şi-o consume gândindu-se la Gerhard. Şi, dacă murea, nu-i prea păsa.

Atâta vreme cât îi iau pe câțiva dintre ei împreună cu mine.

— La stânga, spuse tânărul ofițer nerăbdător, căpitanul Wright, care stătea pe locul din față al pasagerului. Sunt destul de sigur că la stânga.

— Destul de sigur? lătra Jumbo Wilson din spate. Asta nu-i suficient de bine. Ar trebui să-ți fie clar drumul.

— Ei bine, domnule, conform ultimului mesaj pe care l-am primit, comandamentul de pe front a fost ridicat la 13 kilometri sud de Bardia, într-un *wadi,* răspunse Wright.

După care adăugă îndatoritor:

— Ăsta e fundul uscat al unui râu, domnule.

— Ştiu ce este un *wadi,* Wright Am văzut destule.

— Aşa este, domnule. Oricum, harta arată un *wadi* cam la trei kilometri în sus, pe partea stângă. Odată ce ajungem la *wadi* şi îl urmăm încă un kilometru jumate, sunt încrezător că o să ajungem la cartierul general al lui O'Connor.

— Să sperăm că certitudinea ta este justificată. Ia-o la stânga, domnişoară Courtney. Şi condu mai departe.

— Da, domnule, spuse Saffron.

Două minute mai târziu, auzi din nou vocea lui Jumbo.

— Ai milă de mine, omule, poți să nu te mai zbați în toate părțile de parcă ai avea furnici în pantaloni? Care-i problema?

— Îmi cam forfoteşte burta, domnule, se întoarse vocea tensionată a celuilalt membru din maşină, maiorul Morgan. Aş avea mai curând nevoie să merg la toaletă.

Jumbo suspină. Cu o voce asemănătoare mai degrabă cu cea a unui părinte care vorbeşte cu copilul lui agitat decât a unui ofițer superior care se adresează altuia, zise:

— Ține-te până ajungem la wadi-ul ăsta blestemat şi vezi dacă nu găseşti acolo un loc unde să-ți faci treburile. Presupun că cel mai bine este să rezolvi asta înainte să ajungem la O'Connor.

— *Mamma mia!* Parcă ai spus că eşti mecanic!

Matteo Frescobaldi, un sergent dur, cu capul mic şi rotund, din Divizia Cămăşile negre, călit în lupte prin participarea în Războiul Civil Spaniol şi în cucerirea

Etiopiei, stătea lângă capota deschisă a unui camion ponosit de armată şi nu era impresionat de ceea ce vedea.

— Sunt, sergent! protestă figura pătată de ulei care stătea în faţa lui, ştergându-şi mâinile negre pe uniforma de luptă murdară. Dar suntem blocaţi în mijlocul unui deşert uitat de Dumnezeu, fără scule, fără piese de schimb, pe fundul unui râu pe care nu curge apă.

Frescobaldi rânji în faţa bărbatului şi îl bătu prieteneşte pe faţă.

— Foarte amuzant, spuse el Dar suntem opt şi numai cinci, maxim, încap în...

Arătă către liniile elegante ale maşinii personalului, un Fiat 2800, pe care şi-l însuşise tocmai când presupus impenetrabila fortăreaţă a Bardiei se prăbuşea în jurul său.

— Dacă nu faci camionul ăla să funcţioneze, tu o să fii unul dintre cei trei pe care îi lăsam în urmă.

— N-o să lăsaţi camionul. Cum altfel să transportaţi prada?

Se strecuraseră afară din oraş în noaptea de dinainte ca acesta să cadă, luând seiful care conţinea banii încredinţaţi generalului Bergonzoli pentru a-l ajuta să-şi alimenteze campania. Sau cel puţin, asta credeau că ar conţine. Încă nu fuseseră în stare să-l deschidă.

— Ai dreptate, mârâi Frescobaldi. Va trebui să mut prada. Caz în care, dacă nu repari camionul, las cinci în urmă.

Privi în jos spre mitraliera Breda care se cuibărea, ca de obicei, în mâinile sale ca un bebeluş mult iubit.

— Morţi sau vii, nu-mi pasă.

Chiar atunci, auziră sunetul unui motor – mai degrabă o maşină, decât un tanc – care se îndrepta spre eL Frescobaldi fugi spre partea de sus a crestei joase, unde îşi ascunsese oamenii şi vehiculele. Rânji la ceea ce văzu, după care se întoarse înapoi.

— Uită de camion, spuse el. Avem un alt mod de-a pleca de aici.

Chiar în fața lor, pe una dintre lateralele albiei pietroase şi aride ale wadi-ului, se aflau câțiva scaieți gri uscați. Saffron încetini şi spuse:

— Domnule, ar putea fi acolo un loc bun? Vreau să spun, pentru maiorul Morgan.

— Da, e bun. Opreşte, răspunse Jumbo.

Ea opri maşina. Morgan sări şi se grăbi spre tufiş.

— Sper că este în regulă, domnule, spuse Saffron. Ar fi bine să se păzească de şerpi, pe sub tufe.

Căpitanul Wright tocmai îşi reținea un râset când începură focurile de armă. Brusc, pe pereții wadi-ului răsunară ecourile flecărelii percutante ale unei mitraliere, pământul prăfos din jurul maiorului Morgan exploda la impactul gloanțelor, iar maiorul mergea cu spatele înapoi către Humber, urmărit de focurile de arma. Se afla la treisprezece metri de maşină, când ceva păru să-l ridice şi să-l arunce în față. Căzu pe pământ, cu o pată roşie întinzându-se pe spatele cămăşii sale kaki.

— Ia-l, Wright! strigă Wilson. Courtney, întoarce maşina!

Wright sări şi o luă Ia fugă aplecat înspre Morgan, atrăgând focul către el. Cu portiera încă deschisă, Saffron îşi băgă piciorul în podea, iar maşina săltă înainte, apoi, după câteva secunde, se încleştă pe frâna de mână, trase tare de volan şi maşina se întoarse brusc împrejur, aproape pe loc „ridicând un nor de pF.A.R. în aer care jucă, temporar, rolul unui paravan, în timp ce maşina o luă înapoi de unde venise.

Italienii mai trăgeau încă şi se auzeau ropote în spatele maşinii, când o F.A.R.ală de gloanțe lovi maşina.

Saffron opri numai cât să-i permită lui Wright să-l bage pe Morgan, care urla de durere, pe locul din spate, după care porni din nou.

În urma lor, focurile de armă încetară, dar strigătele de disperare ale lui Morgan erau mai puternice ca niciodată, iar mirosul de diaree umplu maşina când se scăpă pe el, Saffron privi în oglindă. Nu era nimic în spatele ei. Îşi întoarse întreaga atenție înspre *wadi.* Era acoperită cu pietre, stânci şi chiar câțiva bolovani de dimensiuni considerabile lăsați în urmă de apele în retragere ale râului care trecuse cândva pe acolo. Când intrase, condusese maşina foarte încet şi atent, prea conştientă de pericolele de a o strica aici, în mijlocul pustietății.

Acum conducea puțin mai repede. Apoi privi încă o dată în oglindă şi acceleră din nou.

— E o maşină în spatele nostru! strigă ea.

Wright întoarse oglinda ca să poată vedea.

— Pare o maşină oficială italiană. E un tip care a ieşit pe fereastră, cu o mitralieră. Lăsați-vă în jos, domnule, lăsați-vă în jos!

Mitraliera trase din nou, însă gloanțele trecură prin laterale, fără să le facă nimic: şansele de a lovi o maşină rapidă de pe geamul unui alt vehicul, în timp ce amândouă mergeau pe un drum neregulat erau mici spre infime.

Asta nu îl opri pe Wright să-şi scoată revolverul său de serviciu Enfield nr. 21, sa coboare fereastra şi să tragă înapoi spre italieni trei focuri de armă.

— Nu-ți irosi muniția, omule! strigă Jumbo.

Trecuseră peste o parte relativ plată a albiei râului, însă acum drumul devenea din nou accidentat. Saffron descoperi că focurile de armă nu o speriau, întrucât nu se gândea decât la cum să găsească viteza ideală. Prea încet şi ar fi fost prinşi de urmăritorii lor. Prea repede şi ar fi lovit o piatră, devenind o țintă sigură.

— Ce se întâmplă în spatele nostru? întrebă ea.

— Tipul cu arma dă din mână – tipic italian. Cred că vrea ca şoferul să meargă mai repede.

Saffron crescu puțin viteza, însă nu până în punctul în care să se simtă lipsită de control. Să conducă celălalt ca un idiot. O să vadă curând cine avea să supraviețuiască.

— Se apropie, domnule! strigă Wright. Pentru numele lui Dumnezeu, Courtney, nu poți să mergi mai repede?

— Lasă fata în pace, spuse Jumbo.

Se întoarse pe locui său şi apoi se aplecă când mitraliera scuipă din nou focuri de armă, iar haionul se făcu bucățele, lovit de o rundă de gloanțe. Saffron simți pe spate o cascadă de cioburi de sticlă, dar nu fu rănită.

— E timpul să le oprim focul, cred, spuse Jumbo şi, în timp ce Morgan îşi ținea încă mâinile pe cămaşă, într-o încercare disperată de a zăgăzui fluxul de sânge, generalul se întoarse până când ajunse cu un genunchi pe scaun, privind înapoi.

El şi Wright traseră de câteva ori. O parte din gloanțe loviră caroseria maşinii, însă fară vreun efect evident, cu toate că bărbatul cu mitraliera fu forțat să se retragă înapoi în vehicul.

Cu fiecare clipă care trecea, italienii câştigau teren în fața Humberului. Când distanța se reduse, Jumbo Wilson trase un foc care lovi parbrizul urmăritorilor.

— Bine țintit, domnule! strigă Wright, în timp ce italienii virară într o parte, înainte ca şoferul să preia din nou controlul şi să aleagă o altă direcție, mergând în paralel cu Humberul, însă puțin mai la stânga, pe partea pasagerului.

— Acum am o țintă mai bună, spuse Wright, întrucât noua direcție expunea laterala maşinii italiene şi, prin aceeaşi mişcare, şi laterala Humberului.

Ținti cu atenție spre bărbatul cu mitraliera, ignorând focul ce venea din acea direcție, şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un pocnet.
Pistolul era gol.
— La naiba! exclamă Wright. Aveți muniție de rezervă, domnule? întrebă el.
— Nu, recunoscu Jumbo. Nu am anticipat că o să am nevoie de ea.
— Nici eu.
Italienii fuseseră binecuvântați cu noroc chior. Partea muft-ului spre care fuseseră împinşi era mai plată. Acum câştigau teren cu rapiditate. Capota ajunsese pe aceeaşi linie cu spatele Humberului, la o distanță de. Cel mult cinci metri între cele două maşini. Însă acum se părea că bărbatul cu mitraliera avea aceeaşi problemă ca soldații britanici. Rămăsese Iară gloanțe. Aruncând o privire, Saffron îl văzu aplecându-se, bâjbâind în mod evident printre lucrurile de pe podeaua maşinii şi expunându-l astfel pe şoferul din spatele lui.
— Deschideți, vă rog, torpedoul, domnule? întrebă ea.
— Poftim? întrebă Wright.
— Deschideți blestematul de torpedou, se enervă ea.
— Fă cum ți se spune, Wright, spuse Jumbo, începând să înțeleagă ce punea la cale.
— Acum scoateți rucsacul meu şi deschideți-l.
— Un pistol! exclamă Wright. Ce noroc chior!
— Dați-mi-l, domnule.
Saffron se uită rapid spre maşina italiană. Bărbatul nu-şi încărcase încă mitraliera, dar asta era doar o chestiune de timp.
— Fă-o! îi ordonă Jumbo.
Saffron aruncă o ultimă privire prin parbriz. În fața lor era o bucată scurtă de drum relativ curat.
— Va rog, țineți de volan, domnule. Doar țineți drept Nu-l mişcați.

Wright se aplecă în faţă să ţină de volan, Saffron îşi puse braţul drept pe umărul lui, ţinti spre geamul coborât de la portiera pasagerului din maşina italiană şi trase patru focuri de armă într-o succesiune rapidă.

— Va mulţumesc, domnule, spuse ea. Acum o să preiau volanul din nou.

Frescobaldi ştia că mai avea un cartuş. Aruncase câteva în maşină când săriră să-i urmărească pe britanici. Dar, în timp ce scormonea pe la picioare, cu maşina care sălta în sus şi în jos ca arcurile din patul unei prostituate, nu putea să-l găsească.

Când se auziră, cele patru focuri de armă se dovediră mult mai tăcute decât păcănitul de la Breda lui, încât abia dacă le sesiză peste sunetul motorului, al vântului şi al maşinii care se lovea de pământul aspru. Dar apoi îl văzu pe şoferul său căzând pe spate, cu două gloanţe in cap.

Cum mortul slăbi strânsoarea, volanul se învârti. Maşina îşi pierdu direcţia, continuă aşa la viteză maximă pentru încă cincizeci de metri, în timp ce toţi bărbaţii din ea strigau îngroziţi, şi se izbi de laterala unui bolovan masiv, care avea dublul înălţimii unui om.

Maşina izbucni în flăcări Frescobaldi împinse portiera cu toată puterea lui, dar rama era blocată, iar portiera refuza să se clintească şi, în timp ce focul punea stăpânire pe el, Frescobaldi îşi dori să mai aibă un singur glonţ în mitraliera lui.

Pentru că atunci l-ar fi putut folosi pentru el însuşi.

Până ajunseră la cartierul general al generalului-maior O'Connor, maiorul Morgan murise. În timp ce corpul îi era scos din maşină, O'Connor se apropie de vizitatorul său şi spuse:

— Cerule, Jumbo! Arăți de parcă ai intrat într-o încurcătură.

— Da, fu de acord Wilson.

Aruncă o privire către maşină. Saffron şedea pe jos, epuizată, cu mâinile strânse în jurul unui mult aşteptat ceai tare şi dulce.

— Ştii, fătuca aia a fost cea care ne-a scos din belea. A băgat patru gloanțe într-un tip, rece ca gheața, n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Spune-mi, Dick, crezi că este posibil din punct de vedere tehnic să menționezi o civilă într-un raport oficial?

— Sincer, nu sunt sigur. Îndrăznesc să zic că nimeni nu s-a gândit măcar la această posibilitate.

— Cumva, pare just. Probabil ar primi o medalie dacă ar fi soldat şi bărbat.

La înaltul Comandament Britanic şi la Cartierul general militar din Cairo erau bărbați a căror slujbă era să scrie rapoartele discrete către unitățile din Londra, care nu existau în mod oficial. Domnul Brown îi rugase pe aceşti agenți să-l informeze cu privire la orice ştire interesantă despre Saffron Courtney. Isprăvile ei din deşert se încadrau cu siguranță aici, iar domnul Brown devoră rapoartele despre incident cu un vădit interes. Abilitatea lui Saffron de a-şi păstra capul pe umeri când alții intrau în panică şi dorința ei de-a pune la pământ un inamic îl impresionară, dar nu-l surprinseră. În fond, se ştia despre ea că trage bine şi orice fată care se arunca din proprie inițiativă pe Cresta Run în jos avea în mod clar un apetit pentru pericol.

Mai mult, încă de la prima lor întâlnire, ceva din Saffron îi dăduse domnului Brown impresia că ar putea poseda o trăsătură de caracter surprinzător de rara între oameni, în general: abilitatea de a ucide de la mică distanță o altă ființă umană, față în față. Pe timp de pace, o asemenea abilitate

nu trebuia încurajată. Dar, când națiunea se afla în război, dever nea esențială.

Observase până acum că Saffron putea ucide când propria ei viață se afla în pericol.

Dar poți să ucizi cu sânge rece?

Asta era ceea ce voia acum să afle domnul Brown.

Generalul Archibald Wavell, comandantul britanic pentru Orientul Mijlociu, avea control total asupra fiecărui soldat, marinar sau aviator britanic, imperial sau aliat din nordul Africii, estul Mediteranei şi Orientul Mijlociu, inclusiv Palestina, Irak şi Iran. În februarie 1941 mai căzu o țară în sfera sa de influență, iar el îl chemă pe Jumbo Wilson în biroul său din Cairo pentru a discuta subiectul.

Wavell nu era un om mic. Avea o falcă puternică şi pătrată, şi, deşi părul îi încărunțise, sprâncenele şi mustața erau încă închise Ia culoare. Îşi pierduse ochiul stâng luptând la Ypres în Primul Război, dar dreptul îi era încă suficient de ager. Pe scurt, era la fel de impozant cum sugera rangul său, însă eclipsat totuşi de înălțimea şi conformația lui Jumbo Wilson.

Wavell era şeful lui Wilson. Pe de altă parte, Wilson era cu doi ani mai în vârstă decât eL Şi mai important, erau amândoi ofițeri superiori, aşa ca, atunci când se întâlneau în privat, lăsau formalitățile de rang deoparte şi vorbeau ca doi prieteni vechi.

— Am o misiune pentru tine, Jumbo, începu Wavell. Cred că se lasă cu o promovare, la rangul de general, dacă îți joci cărțile corect.

— Asta sună cu siguranță interesant Care-i miza?

— După cum bine ştii, grecii au făcut o treabă grozavă împotriva italienilor în Albania, le-au dat o bătaie a dracu de bună. Acum Mussolini s-a dus să behăiască la frate-său mai mare de la Berlin, să-i ceară ajutorul lui Hitler, şi se pare că

acesta e pe punctul de-a o face. Grecii sunt convinşi că o sa fie o invazie germană în primăvară şi ne-au cerut ajutorul.

— Sper că am spus că ne pare foarte rău, dar suntem destul de ocupați în acest moment. Şi că nu putem, dar că vă dorim tot binele şi norocul britanic.

Wavell se strâmbă din cauza neplăcerii a ceea ce avea să spună.

— Nu chiar. S-a luat în considerare perspectiva că acum Grecia este singurul nostru aliat care mai rezistă în Europa, deci nu putem să ne ținem deoparte şi să privim cum cade şi ea din picioare. Aşa că trimitem Prima Brigadă Armată, prima Divizie Neozeelandeză, a şasea şi a şaptea Divizie Australiană şi Brigada Poloneză în Grecia, şi vreau ca tu să fii la conducerea întregului spectacol de acolo.

Wilson nu spuse nimic.

— Nu pari copleşit de entuziasm, observă comandantul său.

— Ei bine, sunt foarte recunoscător pentru această misiune, Archie, fireşte că sunt. Apreciez că îți pui încrederea în mine şi aşa mai departe,

— Ți-ai câştigat-o.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu... Sa trimiți atât de multe dintre unitățile noastre cele mai bune în Grecia, subminându-ne forțele noastre de aici, este pur şi simplu o nebunie. Cu siguranță, ticăloşii ăia din Whitehall pot să vadă asta.

Wavell oftă.

— Mă tem că e vorba de mai mult decât de ticălosul din Downing Street, asta-i problema. Winston este hotărât să deschidă un front balcanic şi consideră că Grecia este locul de unde trebuie făcută treaba asta. Nu e vorba numai să nu lase Grecia să cadă în mâinile germanilor. I-a intrat în cap şi că putem folosi bazele din Grecia ca să bombardăm

câmpurile petrolifere româneşti şi să anulăm cea mai bună sursă de carburant a Germaniei.

— Un front balcanic? repetă Wilson neîncrezător. Dumnezeule mare, ai fi crezut că şi-a învățat lecția la Gallipoli! Cineva trebuie să-i bage mințile în cap sau o să avem un alt dezastru la fel de grav, de care vom fi răspunzători.

— Nu te contrazic, dar prim-ministrul trebuie să aibă ce-şi doreşte.

Există momente când o persoană continuă să pledeze pentru cauza sa, chiar şi atunci când ştie că efortul este pur şi simplu inutil, pentru că nu poate să creadă cu adevărat că cineva ar fi atât de nebun încât să n-o ia în considerare. Generalul maior Wilson era acum un astfel de om.

— Dar este, cu siguranță, evident că suntem ocupați până peste poate aici, în deşert, în special acum, când s-au alăturat şi germanii. Nu mai avem de-a face numai cu câțiva italieni. Rommel este un general al naibii de bun – a dovedit asta cu Brigada a 7-a Panzers în Franța. În plus, trupele lui sunt puternice, trecute prin bătălii şi, mai presus de toate, obişnuite să câştige. Dar nu sunt invincibile. Nu şi dacă le lovim cu tot ce avem. Cel puțin o să-i fie a dracu de greu să-şi țină aprovizionată armata. Fiecare galon de combustibil pentru tancurile lui, fiecare picătură de apă, fiecare glonț vor trebui aduse de la sute de kilometri, de-a lungul coastei, cu camioane. Îl putem bate, Archie, ştii că putem, dar numai dacă avem toți oamenii şi echipamentul necesar pentru treaba asta.

Wavell ştia că îl trimitea pe Wilson într-o misiune prostească. Ştia şi că, făcând asta, propriile lui şanse de a-l înfrânge pe Rommel aveau să fie reduse considerabil. Şi ambii bărbați ştiau că erau pasibili sa fie făcuți responsabili pentru înfrângeri în campanii care nu puteau fi câştigate.

Dar între timp, Wavell trebuia să-şi urmeze propriile ordine şi asta însemna să-l trimită pe Wilson în Grecia.

— Sunt de acord cu tine, Jumbo, chiar sunt, spuse Wavell. Avem o şansă extraordinară aici în deşert să-i trimitem pe germani acasă şi să arătăm că le putem face faţă pe câmpul de luptă şi că putem câştiga. Însă Winston a decis că noua prioritate este Grecia. E ca un copil într-un magazin de jucării... „O vreau pe aia!“, „Nu, o vreau pe aia!“ Şi trebuie să facem cum spune el, fie că ne place, fie că nu ne place.

— Deci care-i planul?

— Vor fi convoaie de trupe care vor pleca de la Alex[125] la Pireu o dată la trei zile, începând cu prima săptămână din luna martie. Desigur, marina va oferi escortă. Între timp, John D'Albiac se îndreaptă într-acolo cu sectorul F.A.R. Odată ce băieţii lui sunt instalaţi în sudul Greciei, o să fie capabili să ofere şi acoperire aeriană, dacă va fi nevoie.

Wilson se încruntă gânditor.

— Asta e la mai puţin de o lună de acum. Trebuie să ajung cu echipa mea când o să ajungă primele trupe.

— Sunt de acord.

— Atunci ar fi bine să încep.

— Eşti un om bun, spuse Wavell. Şi, Jumbo...

— Da?

— Nu te îngrijora. Orice se întâmplă acolo, o să fac pe dracu în patru să mă asigur că n-o să fie folosit împotriva ta.

Câteva avioane de luptă Luftwaffe fură retrase de la bazele lor de pe Coasta canalului, de Anul Nou 1941, şi trimise în Polonia să înceapă antrenamente intensive. Nu li se spuse

---

[125] Prescurtare pentru oraşul Alexandria.

niciodată cu exactitate pentru ce anume se antrenau, însă era evident din acumularea imensă de forțe chiar în spatele graniței celei mai de est a Reich-ului, forțe armate şi aeriene deopotrivă, că urma să aibă loc o invazie a Rusiei. Dar apoi, tocmai când li se părea că ar fi putut primi în orice moment ordine care să-i trimită în acțiune împotriva rusnacilor, fură brusc trimişi într-o altă direcție.

— Asta este strict între tine şi mine, dar am auzit că plecăm într-o plimbare în Balcani şi Grecia, îi spuse Dieter Rolf lui Gerhard într-o seară, în sala de mese a ofițerilor. Se pare că prietenii noştri italieni au intrat în bucluc şi trebuie să-i scoatem de acolo.

— N-o să amâne asta, hmm… cealaltă ofensivă majoră? întrebă Gerhard – din motive de securitate, cel mai bine era sa nu spună cuvântul „Rusia“.

— Se prea poate s-o amâne. Dar nu e problema noastră, nu-i aşa? Peste o lună sau doua, o să zburăm peste Partenon.

— Mă întreb dacă o să putem să ne luăm o vacanță pe insulele greceşti. Ar fi frumos.

— Sigur… O, apropo, am o scrisoare pentru tine de acasă.

Gerhard o luă. Aşteptă până după cină, abia în stare să-şi suprime un zâmbet, gândindu-se la bucuria pe care avea s-o simtă citind scrisoarea de la Saffy. Apoi se grăbi înapoi spre dormitorul său, trânti uşa în spatele lui, sfâşie plicul şi, zece secunde mai târziu, se prăbuşi pe pat.

Nu ştia cât timp petrecuse şezând pe marginea saltelei, cu capul în mâini, plângând fără speranță. La un moment dat, auzi cum se deschise uşa, câțiva paşi în cameră şi pe Schrumpp spunând:

— Îmi pare rău, bătrâne, n-am vrut să te deranjez.

La un moment dat în timpul nopții, adormi şi avu vise teribile în care apărea Saffron, doar că nu-i putea nicicum vedea fața sau sa se apropie de ea, oricât de mult încerca.

În dimineața următoare, Gerhard intră în sala de mese. Nu voia să ia micul-dejun, dar avea o nevoie disperată să bea cafea ca să-şi urnească creierii înapoi la viață. Nu spuse nimic şi nici ceilalți nu-i spuseră ceva. Erau cu toții obişnuiți cu prezența constantă a morții. Cu toate triumfurile Luftwaffe, escadrila pierduse aproape jumătate din componența sa de piloți inițială în ultimele optsprezece luni de război şi mulți dintre cei care supraviețuiseră îşi pierduseră frați şi prieteni ce serveau în alte zone ale Wehrmachtului sau membri de familie ucişi în raiduri aeriene şi accidente acasă.

Cel mai bine era să nu se insiste pe astfel de lucruri. Cel mai bine era să laşi omul să ajungă la un numitor comun cu pierderea lui şi apoi să continui ca de obicei. Avea să fie suficient timp de doliu la încheierea războiului. Aşa că Gerhard nu spuse niciun cuvânt. Dar inima îi era zdrobită şi sufletul brăzdat de o cicatrice.

Saffron fusese iubirea lui, speranța lui, salvarea lui. Fără ea, acele lucruri erau pierdute. Şi fără ele, ce altceva îi mai rămânea?

Wilson muncea din greu planificând, executând şi supervizând relocarea a mai mult de trei divizii întregi de trupe, cu perspectiva că urmau să mai sosească altele, dacă lupta avea să devină la fel de serioasă precum se aştepta. Saffron se trezi mergând înainte şi înapoi la Alexandria, în timp ce şeful ei şi ofițerii săi superiori se întâlneau cu omologii lor din marină, între aceste deplasări, era o rundă nesfârşită de vizite la toate unitățile care aveau să fie implicate în Operațiunea Lustre, după cum fusese numită expediția în Grecia, alte întâlniri cu Wavell şi alte deplasări la Alexandria.

Wilson însuşi urma să zboare de la Cairo la Atena în ultimele zile ale lui februarie. Cu mai puțin de o săptămână

înainte de data planificată a plecării sale, Saffron tot nu ştia dacă avea să-l însoţească. În cele din urmă, îşi luă inima-n dinţi şi-l întrebă.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse Wilson. Nu neg că mi-ai fi de folos. Pot oricând să iau un tip şofer, dar tu îmi ştii felul, ce să spui, când să nu spui nimic, toate lucrurile de genul ăsta. Nu vreau să trebuiască să le explic altcuiva. În concluzie, da, o să vii. Dar nu te las niciunde aproape de linia de front.

— Dar, domnule...

— Fără „dar, domnule" în legătură cu asta, domnişoară. O să fie o luptă grea şi sângeroasă şi linia de front nu este un loc pentru o femeie, chiar dacă poate trage bine. Odată ce explodează balonul, o să te trimit la Atena. O să poţi fi de folos acolo. Şi dacă lucrurile merg rău şi ne prinde Jerry[126] pe picior greşit, vreau să iei primul avion sau prima navă disponibilă înapoi la Alex.

— Da, domnule, spuse Saffron cu silă.

— E un ordin.

— Da, domnule.

Un război era în desfăşurare, un imperiu trebuia apărat şi mitul invincibilităţii britanice menţinut, aşa că ziarele în limba engleză făceau tot ce puteau să găsească de fiecare dată cea mai optimistă interpretare a oricărei ştiri proaste de pe front. Dar, chiar şi aşa, Leon vedea cum campania din Grecia mergea prost şi temerile sale fură amplificate de o mie de ori ştiind că Saffron se afla acolo, fără îndoială periculos de aproape de luptă şi în primejdie de a fi capturată, rănită sau chiar – deşi făcea un efort conştient să evite să se gândească prea mult la asta – moartă. Târziu

---

[126] Poreclă generică pentru soldatul german, dată de abaţi în cel de-al Doilea Război Mondial.

într-o seară, la doar o săptămână după ce forțele germane trecuseră granița grecească, Leon se trezi chemat la Cartierul General din Cairo al generalului Wavell. Din postura unuia dintre cei mai importanți oameni de afaceri englezi din Egipt, având interese pe toată supF.A.R.ața pe care o comanda Wavell, Leon se intersectase cu el o dată sau de doua ori la evenimente sociale, dar nu avuseseră niciodată legături profesionale. Dar acum un ofițer al generalului îl suna pe Leon la ora zece jumătate să-l informeze că o maşină se afla deja pe drum pentru a-l prelua, făcând-o politicos, însă sugerându-i foarte ferm că acesta era un ordin, nu o invitație, şi adăugând:

— Ar fi de mare ajutor dacă ați şti unde se află în acest moment toate navele dumneavoastră aşa că, dacă aveți nevoie să sunați pe cineva ca să aflați, vă sfătuiesc să faceți asta imediat.

Leon nu trebuia să întrebe nimic. Avea întâlniri regulate în fiecare dimineață şi seară pentru a verifica unde se aflau cele şase petroliere şi cele douăsprezece nave comerciale de diverse mărimi din flota Courtney Trading. Până acum, nu pierduseră nici măcar un singur vas, spre deosebire de vasele de pe rutele nord-atlantice, ale căror mişcări erau urmărite de haitele submarinelor germane. De dragul echipajelor de pe vasele sale, lăsând deoparte starea balanței din bancă a companiei sale, Leon intenționa să păstreze situația aşa cât de mult se putea.

Wavell prefera uneori să poarte haine civile când lucra târziu şi, astfel, in acea noapte răcoroasă de aprilie, Leon îl găsi pe comandantul-şef şezând la biroul său într-o jachetă în carouri, cu o eşarfă vişinie cu picățele albe, îndesată cu grijă într-un jerseu de lână albastru-închis. Biroul era acoperit de hârtii, însă, cu toate astea, exista dovada unei minți clare şi organizate în şirul de stilouri şi creioane aliniate cu atenție la îndemâna lui Wavell, în dreapta, şi în

sugativa, scrumiera şi greutățile de hârtie distribuite la fel de atent ca diviziile pe un plan de bătălie.

— Ah, Courtney, ce frumos din partea ta că ai venit aşa de repede, spuse Wavell, îndepărtându-şi o pereche de ochelari de citit rotunzi, în timp ce se ridica în picioare ca să-şi primească oaspetele.

Îşi strânseră mâinile şi Wavell îi făcu semn lui Leon să se aşeze pe scaunul tapițat cu piele aflat de partea cealaltă a biroului.

— Este târziu şi sunt sigur că ți-ar plăcea mai mult să fii acasă, în pat, aşa că o să trec direct la subiect. Ce urmează să discut cu tine este o problemă de mare importanță şi un secret absolut Cred că pot să mă bazez pe tine să respecți asta.

— Categoric!

— Foarte bine. Acum, presupun că ai urmărit evenimentele din Grecia.

— Da. Citind printre rândurile rapoartelor de ştiri, rămâi cu impresia că lucrurile nu merg foarte bine.

— Asta într-o exprimare, într-adevăr, foarte delicată, Courtney. Între noi fie vorba, situația este dezastruoasă. Grecii au avut mare parte din armata lor sus în Albania, spre nord-vest, luptându-se cu italienii, iar restul, spre nord-est, la granița cu Bulgaria. Feldmareşalul List a aruncat în luptă armata a 12-a germană chiar între ei, a rupt frontul în bucăți în câteva ore, o treabă tipică *blitzkrieg.* Acum jumătate din forțele lor s-au întors spre vest ca să-i prindă în capcană pe greci pe frontul albanez. Cealaltă jumătate a luat-o spre sud-est, blocându-i pe greci pe frontul bulgar, şi s-a grăbit să ajungă la mare în Tesalonic. I-am implorat pe greci să se retragă în linişte din Albania, înainte să fie izolați complet, dar pur şi simplu au refuzat să dea şi un singur centimetru înapoi italienilor. Aşa că acum

sunt bombardați de câteva divizii de atac SS şi vor fi obligați să se predea în câteva zile, probabil ore.

— Dar băieții noştri? întrebă Leon. Recunosc că am un interes personal Fiica mea, Saffron, este şoferul generalului Wilson.

— Hmm... nu cred că ți-e uşor. Băiatul meu este subaltern în batalionul Black Watch, Te îngrijorezi, n-ai ce să faci. Sunt sigur că Jumbo va face tot ce va putea s-o scoată de acolo întreagă, însă trebuie să-ți spun, situația nu arată bine. Ne retragem cât de ordonat putem, însă trebuie să lăsăm în urmă provizii – rații, petrol, chiar şi muniție –, iar acum ne folosesc propriul material ca să aprovizioneze trupele care ne atacă.

— O să fim în stare să ne scoatem băieții din țară? Sună de parcă ne îndreptăm spre un al doilea Dunkirk[127].

— Chiar aşa. Mă tem ca asemănarea se va extinde asupra tuturor tancurilor şi pieselor de artilerie abandonate la marginea drumului, în timp ce fugim spre mare. Ştii, nici n-am terminat de adus băieții noştri pe pământ când şi-au început germanii ofensiva. Unele unități au fost debarcate şi îmbarcate înainte să se schimbe fluxul pentru că, pur şi simplu, n-avea niciun sens să încercăm să le trimitem pe front.

— Cât timp avem?

— Două săptămâni, cel mult. S-ar putea să fie o luptă în prima săptămână a lunii mai, dar se poate la fel de bine să se sfârşească totul până atunci. De aceea am nevoie să mă ajuți cât se poate de repede.

— Desigur, generale, ce pot să fac?

---

[127] Bătălie din al Doilea Război Mondial, pierdută de Aliaţi, în decursul căreia trupele britanice au fost obligate să se retragă înapoi în ţară.

Wavell luă o țigară din cutia de argint de pe biroul său, oferindu-i-o apoi lui Leon, care refuză. Îşi aprinse țigara şi fumă câteva secunde, în timp ce-şi limpezea gândurile.

— Una dintre cele mai puțin, mmm... publice probleme create de actele de cucerire ale lui *Herr* Hitler se referă la rezervele de aur ale națiunilor pe care le ia sub control. Ca să fiu direct, nici noi, nici guvernele țărilor în chestiune n-am reuşit să ținem aurul departe de mâinile naziste. Nu vrem să facem aceeaşi greşeală cu Grecia. Scopul nostru este să scoatem rezerva de aur, să trecem Mediterana prin Canalul Suez şi în jos, spre Africa de Sud, înainte ca germanii să ştie că a dispărut.

— Vă va fi greu să faceți asta dacă germanii se mişcă atât de repede cum sugerați.

— Sunt de acord. Şansele de-a face întreaga călătorie înainte ca ei să ajungă în Atena sunt foarte mici. Dar dacă am putea cel puțin să o trecem de Canal, sunt destul de sigur că o să ajungă în Durban, de unde să fie dusă cu trenul la Johannesburg.

— Şi vreți ca eu să vă ofer nava care s-o transporte.

— Exact.

— Pot să întreb de ce nu încredințați misiunea unui vas al marinei în locul unui vas comercial?

— Suntem cu resursele întinse la maximum, Courtney, sunt sigur că nu trebuie să-ți spun asta. Pur şi simplu nu pot să mă lipsesc nici măcar de un distrugător sau chiar de o fregată, ca s-o trimit într-o misiune care ar duce-o la mii de kilometri distanță de front. Dar, la fel de important, vreau să fac asta pe ascuns. Germanii fac pe dracu' în patru să ne supravegheze toate vasele de război, aşa cum facem noi cu ale lor. Pe de altă parte, un comerciant singur este o variantă mult mai puțin vizibilă.

— Înțeleg. Şi cât de mare ar fi această încărcătură?

Wavell trase pentru ultima dată din țigară, o stinse şi spuse:

— Înclin că cred că rezervele grecilor cântăresc cam o suta treizeci de tone. O tonă de aur valorează în acest moment cam patru sute de mii de lire sterline, ceea ce face ca valoarea rezervei să fie mai mult de cincizeci de milioane de lire.

Leon fluieră uşor şi lung.

— Asta i-ar cumpăra lui Hitler multe tancuri noi.

— Cam cinci mii, cu piesele de rezervă cu tot, răspunse Wavell.

— Presupun că, de vreme ce nu puteți să vă lipsiți de un distrugător care să transporte aurul, atunci cu siguranță nu o să vă lipsiți de unul ca să escorteze nava care o face.

— Chiar dacă aş putea, n-aş face-o. Ar da totul pe față, nu crezi?

— În acest caz insist ca oamenii mei să aibă posibilitatea de a se apăra. O să aibă nevoie în special de armament antiaerian.

— Din nou, cred că, cu cât atragem mai puțin atenția, cu atât mai bine. Nu avem timp să instalăm arme Bofor şi cu atât mai puțin să-ți antrenăm oamenii să le folosească.

— Permiteți-mi să fiu direct, generale. Sunt dispus să-mi trimit una dintre nave să preia aurul. O să vă dau chiar ce am mai bun. Este vorba de *Steaua din Khartoum,* numită aşa pentru că tatăl meu ducea provizii în Khartoum pe vremea când generalul Gordon era asediat acolo, în '85. Pare potrivită să facă aceeaşi treabă şi acum, şi este şi foarte bună la asta, pentru că nu e bătrână, a fost construită după propriile mele specificații în şantierul naval Swan Hunter din Tyneside şi este echipată cu un motor marin pe turbină cu aburi, model Parsons, cu zece mii de cai putere. Poate merge de la Atena la Alex cu douăzeci de noduri tot drumul, cu toată încărcătura pe care trebuie s-o transporte.

— De ce să transporte greutate suplimentară? întrebă Wavell. Cu siguranță, vrei să fie cât mai uşoară.

— Nu, nu vrei, nu în cazul în care, cum spuneți dumneavoastră, întregul scop este să nu atragi atenția. Dacă *Star* are doar o sută de tone de aur ca încărcătură o să zboare pe apă şi orice spion de prin zonă o sa se întrebe de ce o navă britanică pleacă din Grecia cu nimic altceva la bord, când avem atât de multe lucruri pe care trebuie să Ie luăm de acolo.

— Corect Când poți pleca?

— Doar un moment. Am două condiții. Prima este că nu-mi trimit oamenii într-un loc periculos fără o modalitate prin care să se poată apăra. Poate că este peste puterea lor să mânuiască un Bofor, dar nu au niciun motiv să nu se descurce cu o mitralieră. Marina militară montează cinci modele Vickers în grupuri de câte patru ca metodă de apărare antiaeriană cu rază mică de acțiune. Dacă nu vă deranjează, o să vreau şase seturi.

— Ei bine, va trebui să vorbesc cu amiralul Cunningham şi să văd...

— Singurele cuvinte pe care va trebui să le schimbați cu Cunningham sunt „Este. Un. Ordin." Sunt sigur că va înțelege.

— Îmi pare rău, domnule Courtney, dar chiar nu accept să mi se vorbească aşa.

— Iar mie nu-mi place ideea de a informa familiile unor oameni buni şi viteji că fiii şi soții lor au murit pentru că nu au avut mijloacele de a se apăra în fața unui atac. Sunt cincizeci de milioane în aur, care stau acum într-o pivniță din Atena. Dacă puneți armele pe docuri în Alex până mâine-dimineață la ora 8:00, o să mă asigur că *Steaua din Khartoum* va fi pe drum până la miezul nopții şi că va andoca la Pireu patruzeci şi opt de ore mai târziu. Desigur, presupun că germanii nu vor ajunge până atunci acolo.

Wavell păru să ezite.

— Cincizeci de milioane de lire, repetă Leon. Aş spune că merită împrumutate câteva Vikers.

— Foarte bine, o să-ți primeşti armele. Acum, ai spus că ai două condiții. Care e a doua?

— Nu e atât o condiție, cât o informație. Merg în Grecia cu nava mea.

— Nu este nevoie. Se fac acum aranjamente pentru ca aurul să fie dus în docuri şi încărcat.

— La dracu' cu aurul dumneavoastră, generale. Merg acolo pentru fiica mea.

Wavell se uită la el.

— Domnule Courtney, trebuie să te avertizez, în cei mai serioşi termeni să nu faci asta. Ai putea să te pui pe tine şi pe fiica ta în cel mai mare pericol posibil.

— Înțeleg, generale. Dar fiica mea se află deja în pericol şi m-aş simți mult mai mulțumit dacă mi-aş face partea, să o scot de acolo.

— Ştii, este posibil să-i înrăutățeşti poziția, în loc să i-o îmbunătățeşti. Înțeleg foarte bine dorința unui tată de a-şi ajuta copilul, în special fiica. Dar ar trebui să te întrebi de ce faci asta. Chiar este pentru binele ei sau este pentru al tău?

— Mă sfătuiți oficial să nu merg?

— Da, domnule Courtney, chiar asta fac.

— Ei bine, am luat la cunoştință acest sfat, dar trebuie să vă spun ca îl resping.

Wavell ridica din umeri şi, pentru o clipă, Leon observă semnul unei profunde epuizări mentale, povara acumulată a atâtor situații de viață şi de moarte duse la îndeplinire în circumstanțe atât de stresante care-i însoțeau nivelul de comandă.

— Foarte bine atunci, mi-am făcut datoria să te ajut. Acum trebuie să-ți faci tu datoria să mergi şi să-ți salvezi fiica.

— Îmi pare rău, Leon, dar nu poți să iei nava *Star,* protestă Francis Courtney.

Privi spre ceilalți bărbați de la masă, aflați la verificarea de dimineață a navelor, căutând semne de sprijin. O să fie plină ochi cu bumbac egiptean de cea mai bună calitate, gata să plece în Bombay, ca să fie transformat în aşternuturi demne de un maharajah.

— Foarte bine, atunci nu o să trebuiască să mă îngrijorez de încărcătura suplimentară. Anwar...

Leon se uită către managerul vaselor Courtney Trading.

— Te rog, spune-le băieților de la docuri să elibereze cala numărul doi, chiar lângă camera motoarelor. Şi cheamă la navă tot personalul de întreținere pe care-l avem, sudori şi instalatori. Va apărea imediat un convoi de camioane încărcate cu mitraliere, din partea Marinei Regale, şi trebuie să le instalăm. O să merg la Alex imediat ce se încheie această întâlnire şi o să supervizez treaba odată ce ajung acolo.

— Da, domnule Leon.

— Bravo! O să-ți spun unde le vreau instalate înainte să plec de aici ca să se poată apuca de lucru imediat.

Francis nu renunța.

— Asta e revoltător! Nu ne putem arma vasele ca o trupă de pirați.

— Dacă tocmai aşa şi-au făcut averea strămoşii noştri la început, chiar nu văd care-i problema. M-am înțeles cu generalul Wavell s-o trimit pe Star în Grecia. O să discut problema mai departe cu tine în privat, dar deocamdată tot ce o să spun este că sunt mulțumit să oferim suficientă

asistență eforturilor de război pentru a justifica riscurile implicate.

— Aia e practic o navă nouă şi ştii la fel de bine ca mine că, dacă este deteriorată sau scufundată, compensația pe care o s-o primim nu va acoperi nici pe departe costurile de a o înlocui.

— Sunt perfect conştient de asta, Frank.

— Ei bine, atunci asta e o lipsă crasă de responsabilitate şi voi protesta atât ca acționar, cât şi ca director al companiei.

— Chiar nu cred că ar trebui sa avem această discuție în public, Frank. Aşa că permite-mi să spun doar atât: dacă Hitler câştigă războiul, atunci chiar nu o să mai conteze balanța noastră contabilă, nu-i aşa?

— Nu văd de ce nu. *Herr* Hitler şi-a arătat întotdeauna clar respectul pentru Imperiul Britanic. Sunt sigur că nu ar vedea niciun motiv să-i distrugă economia sau să facă vreun rău intereselor sale comerciale. Desigur, ar vrea să alinieze activitățile noastre la politicile lui economice, aşa cum face orice conducător, dar…

— Astea sunt cuvinte false şi nu o să le accept Domnilor, întâlnirea noastră s-a încheiat Din poziția de preşedinte şi de acționar majoritar, ordon ca *Steaua din Khartoum* să navigheze la Atena cât de curând posibil. Această întâlnire s-a încheiat. Frank, vreau să vorbesc cu tine. În particular.

Leon aşteptă până când ceilalți ieşiră din cameră, furios că îi dăduse lui Frank posibilitatea de a vorbi cum o făcuse: până la sfârşitul zilei, peste tot prin companie aveau să se răspândească poveşti despre asta, demoralizând majoritatea muncitorilor, care erau loiali cauzei aliaților şi încurajându-i pe aceia puțini, şi Leon ştia că trebuiau să fie câțiva care sperau în secret în victoria nazistă.

În cele din urmă, uşa se închise după ultimul om care plecă şi Leon se întoarse către fratele său.

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să apari cu obraznica ta propagandă nazistă în fața celorlalți membri? Oricine ar fi ascultat ar fi putut crede că vrei ca naziştii să câştige războiul ăsta blestemat… Poate că vrei… ei bine… vrei?

— Nu, nu, fireşte că nu… departe de mine gândul, dădu Frank înapoi. Nu este un secret că sunt dezamăgit că am intrat în ceea ce cred că este un conflict complet nenecesar. Ne-am permis sa ne infiltram în încercările poloneze de a provoca Berlinul şi am declarat război într-un moment când nu exista niciun fel de amenințare pentru interesele britanice sau imperiale. Din perspectiva mea, a fost o greşeală gravă şi ne face să ne risipim resursele umane şi materiale ale imperiului în război, când ar fi fost mult mai bine folosite în comerț paşnic şi activități economice. Şi nu pot, oricât m-aş gândi, să văd în ce fel această opinie este nepatriotică.

— Presupun că eşti îndreptățit să ai propria ta viziune asupra politicii guvernamentale. Libertatea de a exprima puncte de vedere contrare este unul dintre lucrurile pentru care luptăm. Nu atât de mult în Germania, presupun. Dar acum, că războiul e aici şi că trebuie să-l câştigăm, avem cu toții o datorie să facem tot ce putem ca să ajutăm la eforturile de război, şi asta te include şi pe tine.

— Cum, în numele Cerului, ajută eforturile de război dacă trimitem un vas în Grecia?

— Mă tem că nu pot să-ți spun asta. Mi-am dat cuvântul generalului Wavell că nu o să discut niciun detaliu legat de călătorie sau de misiunea ei.

— Trimiți cea mai rapidă navă a noastră într-o țară care este cucerită rapid.

— Nu ai niciun motiv să presupui asta.

— A, nu fi ridicol, Leon. Ştiu să citesc în arabă şi, crede-mă, ziarele arabe nu se joacă cu ştirile negative aşa cum fac

cele englezeşti. Germanii ne pun pe fugă, din nou. Aşa că Wavell vrea să scoți ceva sau pe cineva de acolo înainte ca ei să intre în Atena. Cred că am dreptul să ştiu ce anume pui într-unul dintre vasele noastre.

— Întreabă-l pe Wavell, de ce n-o faci? El poate să decidă dacă vrea să-ți spună. Între timp, eu mă duc în Grecia cu *Star,* aşa că tu o să rămâi la conducere câtă vreme sunt plecat.

Fața lui Francis se lumină brusc.

— Da, m-am gândit că ți-ar plăcea asta, spuse Leon. Dar este pur şi simplu o problemă de management zilnic. Nu se vor lua decizii majore Şiră aprobarea mea specifică. Şi dacă aud că ți-ai exprimat şi cea mai mică neîncredere în victoria noastră eventuală, îți jur că te scot afară din clădire cu biciul.

— O să ignor această amenințare şi calomnia din spatele ei. Nici ție nu-ți face cinste, Leon.

Telefonul aflat în capătul mesei de şedințe sună. Leon se îndreptă spre el şi îl ridică. Era Anwar:

— Armele au ajuns la docuri, domnule Leon. Mi s-a spus că sunt şase camioane care cară arme şi încă două cu muniție şi echipament pentru montare. Dacă îmi spuneți, vă rog, unde anume o să fie instalate armele, o să mă asigur că munca începe imediat. Mi s-a zis şi că marina oferă oameni care să asiste calibrarea armelor şi, de asemenea, douăsprezece persoane care să le opereze. Insista că e mai bine aşa decât să avem marinari neantrenați care trebuie, în orice caz, să-şi vadă de propriile îndatoriri.

Leon înțelese rațiunea din spatele deciziei şi aprecie generozitatea ofertei. Wavell probabil că i-a explicat clar lui Cunningham că era necesară o cooperare totală.

— Foarte bine, spuse el. Vreau ca toți militarii din marină sa fie îmbrăcați cu exact aceleaşi haine ca băieții noştri. Nu putem să-i lăsăm să iasă în evidență. Cât despre

poziționarea armelor, e foarte simplu. Un set ar trebui montat la prora şi unul la pupa. Restul de patru merg pe puntea superioară, deasupra punții de comandă, câte unul în fiecare colț.

— Aşa încât să formeze un pătrat în jurul coşului de fum?

— Exact.

— Se va face după cum ziceți. Şi, domnule Leon, vă doresc să călătoriți în siguranță.

— Mulțumesc, Anwar.

— Domnişoara Saffron se va întoarce cu dumneavoastră din Grecia?

— Sper din toată inima.

— Atunci fie ca Dumnezeu, care e atotputernic şi atoatemilostiv, să o păzească în călătoria ei.

O oră mai târziu, Leon era în drum spre Alexandria. La prânz, Francis îşi informă secretara că o să fie plecat pentru circa o oră.

— Luați prânzul la club, nu-i aşa, domnule? întrebă ea.

— Ceva de genul ăsta, încă nu m-am decis exact unde.

— Prea bine.

Dar în clipa în care părăsi biroul de la Courtney Trading, nu se îndreptă către niciunul dintre cluburile şi restaurantele agreabile pe care membrii influenți ai comunității britanice din Cairo le conduceau. În schimb, se duse în Oraşul Vechi, pe străduțele secundare unde puțini europeni puteau fi văzuți, căutând restaurantul unde îi putea lăsa un mesaj codificat lui Hassan al-Banna. Conținutul acestuia avea să fie transmis la Berlin prin metode pe care Francis era mai mult decât fericit să nu le cunoască. Presupunea că stațiile de ascultare primare ale Afrika Korps puteau prinde transmisia din Cairo, trimisă la un anumit moment şi pe o frecvență specifică şi înainta apoi

mai departe mesajul la Berlin. Dar asta chiar nu era problema lui.

Leon îşi respectă aproape întocmai cuvântul. *Steaua din Khartoum* ridică ancora din docurile din Alexandria Ia zece minute după miezul nopții Odată ce căpitanul, jerry Mcaloon, un irlandez aspru, călit de soare, sare şi alcool, văzu nava in larg şi se asigură că toate luminile de pe ea erau stinse, se aşeză alături de Leon şi de sublocotenentul din marină responsabil cu artileriştii. Acesta se numea Jamie Randolph, bărbia lui arăta de parcă nu ar fi avut niciodată nevoie de lamă, iar el părea la limita vârstei de a comanda o tură de băuturi într-un bar, cu atât mai puțin oameni în bătălie. Însă Leon îşi aminti de propria tinerețe petrecută in regimentul Kings African Rifles şi îşi dădu seama că nu fusese mai mare când luase sub comandă primul său pluton.

— Să ne fie clar, Randolph, mormăi Mcaloon. Nu-mi place să amestec marinari comerciali cu oameni din marină. Din proprie experiență, asta duce la probleme. Dar n-o să accept să se bată pe nava asta. E clar?

— În totalitate, domnule, răspunse Randolph, privindu-l pe căpitan în ochi fără să clipească deloc.

— Ce ştiu e că eu pot să-mi controlez oamenii. Ce vreau să ştiu este dacă tu poți să ți-i controlezi pe-ai tăi?

— Aş fi un ofițer slab dacă n-aş putea face asta. Dacă va apărea vreo formă de dezordine la bord, nu va veni de la oamenii mei.

Mcaloon îl privi pe tânăr cu primele luciri de respect.

— Asigură-te că aşa va fi, spuse el.

În timp ce *Steaua din Khartoum* tăia apele din estul Mării Mediterane, îndreptându-se spre Pireu, o tânără care lucra într-o clădire în apropiere de satul Buckinghamshire, în

Bletchley, la aproximativ 80 de kilometri nord-vest de Londra – o clădire a cărei existență era cât se putea de bine ținută secretă de către britanici termină de tradus mesajul decodificat german care îi fusese alocat. Duse versiunea engleză a textului Ia superiorul ei. Acesta îl citi şi înțelese pe dată semnificația conținutului semnalului, pentru că fusese informat să se aştepte la ceva similar şi să sune la un număr din Whitehall dacă şi când avea să sosească.

Bărbatul de la celălalt capăt al liniei ascultă cu interes conținutul semnalului înainte de a spune:

— O treabă excelentă! Bravo!

Apoi se întoarse către un coleg, un bărbat mult mai în vârstă, şi spuse:

— Ştiu.

— Deja? E foarte rapid.

— Permite-mi să clarific. Ca să fiu mai precis, ştiu suficient, încât să fie în stare să-şi dea seama singuri de restul.

— Au numele navei?

— Da.

Bărbatul mai în vârstă suspină.

— Atunci îi compătimesc pe săracii oameni aflați la bord.

După ce, cu un an în urmă, el şi camarazii săi urmaseră o armată invincibilă prin Țările de Jos şi nordul Franței, Gerhard von Meerbach se găsi făcând exact acelaşi lucru, însă de data asta prin Iugoslavia şi Grecia. Era incredibil cât de puțin păreau să fi învățat britanicii sau aliații lor, cât de nepregătiți erau în fața fermității ofensivei Wehrmachtului. Din nou, armatele inamice fură învăluite, încercuite şi forțate să se predea sau să fuga din fața lațului care se strângea tot mai mult, cât de repede le puteau duce picioarele şi maşinile.

În aer, povestea era exact la fel. Când Luftwaffe angajase F.A.R. Deasupra Angliei, Gerhard simțise pentru prima oară că se afla într-o bătălie echilibrată. Însă aici, în Grecia, avioanele britanice erau depăşite fără speranță şi forțate să opereze de pe aeroporturi inadecvate, fără organizarea centralizată care le făcuse atât de eficiente în vara lui 1940. Campania abia păru să fi început înainte să se sfârşească şi încă o parte vastă de cer trecu sub stăpânirea avioanelor Stuka şi 109.

Ceilalți piloți jubilau in fața uşurinței victoriei lor, dar Gerhard nu găsea vreo plăcere în asta. Zburau în fiecare zi pe un cer albastru, dar, fără Saffron, soarele dispăruse din viața lui, iar lumea din jurul său era întunecată.

— Înveseleşte-te, Meerbach, spuse Schrumpp după ce se întoarseră dintr-o altă misiune victorioasă. Ai mai nimicit unul azi. Ar trebui să te înfoi în pene, nu să stai îmbufnat ca o bătrână nefericită. Ce te-a apucat?

Gerhard făcu tot ce putu să zâmbească.

— *Ach,* este pur şi simplu prea uşor. Prefer să am parte de mai multă provocare.

— Eu prefer să-mi dobor inamicul cu cât mai puțin deranj posibil.

Schrumpp rânji.

— Dar eu nu sunt decât fiul unui constructor din Frankfurt Cred că voi, aristocrații bavarezi, aveți alte standarde, nu?

— Exact.

Gerhard îşi ridică fruntea, îl privi pe Schrumpp de sus şi, cu cel mai aristocratic ton pe care îl avea, spuse:

— Acum fugi şi adu-mi un *schnappt,* dacă eşti băiat de treabă.

— Da, domnule, sigur, domnule! spuse Schrumpp, făcând plecăciuni.

— Atunci du-te, grăbeşte-te!

Gerhard reuşi să menţină aparenţa veseliei in timp ce Schrumpp râse şi se duse la bar. Dar imediat după ce prietenul său făcu câţiva paşi, se prăbuşi într-un fotoliu capitonat.

Ah, Schrumpp, ce om decent, inocent şi bun eşti tu! se gândi el *Nu vreau ca inamicii mei să fie o provocare pentru mine. Vreau să fie suficient de buni, încât să mă ucidă.*

— Courtney! Şofer Courtney!

Saffron deschise ochii şi văzu un bărbat intimidat, îmbrăcat într-un costum de in şifonat, cu ultimul nasture de la cămaşă descheiat şi cu cravata într-o parte, încercând să-şi facă loc prin mulţimea de oameni din holul Ambasadei Britanice. În Grecia, toţi britanicii încercau să plece din ţară şi tuturor li se părea că ieşirea trecea prin ambasadă, de parcă personalul ei agasat ar fi produs cumva bilete pentru zbor, când nu zbura nimic, sau pentru nave, când toate navele civile plecaseră deja de multă vreme. Nu erau singurii care sperau la un miracol. Erau evrei, dintre care unii fuseseră deja obligaţi să fugă o dată din alte ţări cucerite; artişti, scriitori şi intelectuali care ştiau că ar fi arătaţi cu degetul sub stăpânirea nazistă; cetăţeni ai altor naţiuni ale imperiului care, la ceas de nevoie, căutau ajutor în ţara natali Se adunaseră toţi la ambasadă. Şi era imposibil să li se ofere ajutor tuturor.

Că germanii fuseseră victorioşi nu miră pe nimeni. Din momentul în care îşi trimisese trupele în Renania, acum cinci ani, Hitler nu întâlnise nici măcar o dată un oponent pe care să nu-l poată învinge. Dar chiar şi acum viteza şi inexorabilul acţiunilor *blitzkrieg* îi luară pe oameni prin surprindere. Trecuseră numai optsprezece zile de când primul soldat german traversă graniţa grecească, iar acum războiul era aproape încheiat. Camioane pline cu trupe aliate epuizate, murdare şi demoralizate, dintre care mulţi

soldați erau însângerați sau bandajați, fuseseră văzute îndreptându-se către Porto F.A.R.ti, la 25 de kilometri est de însăşi Atena, în drum spre navele care îi aşteptau să-i transporte înapoi în Alexandria. Trebuiau să plece de acolo pentru că, spuneau oamenii, portul principal al oraşului, de la Pireu, fusese aproape imobilizat de bombardamentele germane.

Cât avea să mai dureze înainte ca germanii să mărşăluiască pe străzile Atenei? Nu mai mult de o zi, cu siguranță. Cei mult, două. Lui Saffron i se dăduseră ordine să plece şi Wilson i le repetă atunci când făcu o vizită în fugă în Atena să se consulte cu Regele Greciei şi să-i spună că țara sa era pierdută. După ce ajunseseră germanii, fusese încredințată de unii dintre diplomați că cea mai bună cale de scăpare pentru ea era să ’ plece cu ei, sub acoperirea imunității diplomatice.

— Îmbracă-te în civil şi o să spunem că eşti una dintre secretare, îi spusese un tânăr diplomat Nici măcar naziştii nu se pot atinge de cineva care lucrează pentru ambasadă.

Saffron decisese să se bazeze pe asta şi să nu se preocupe deloc să-şi caute o altă cale de-a pleca, pentru că nu exista niciuna. Şi chiar dacă ar fi existat, nu avea timp de pierdut ca s-o găsească. Lucrase continuu, ducând diplomați şi alți demnitari britanici dintr-o parte într-alta prin oraş sau ajutând pur şi simplu în haosul din ambasadă, făcând ceaiuri nesfârşite pentru oamenii adunați pe holuri, pe coridoare şi chiar afară, în grădină.

— Şofer Courtney! strigă din nou bărbatul în costum de in.

Saffron îşi şterse oboseala de pe ochi, se ridică şi strigă, făcând cu mâna:

— Da, domnule.

Bărbatul o văzu şi îşi făcu loc spre ea prin mulțime.

— Iată-te! spuse el. Mai am o cursă pentru tine. Din nou la Banca Greciei, ca de obicei, doi pasageri. Cred că de-acum bătrânul tău Humber poate merge singur acolo!

— Cred că da, fu ea de acord, pentru că făcuse, într-adevăr, vizite regulate la şi de la impresionanta Clădire Centrală de pe strada Panepistimiou în ultimele câteva zile, ducându-i de fie care dată pe aceiaşi doi oameni. Unul era un individ slab, chel şi cu mustață, pe nume Watkins, care spunea, cu vocea lui sâcâită şi şuierata, că era un membru al Băncii Angliei, deşi lui Saffron Ü era greu să-şi imagineze ce anume făcea in Atena. Celălalt avea o figură mult mai puternică, încrezătoare, periculoasă şi, cu siguranță (cel puțin, în propriii săi ochi) seducătoare, pe nume John Swift, care spunea că este secretar secund la ambasadă.

— Watkins nu vorbeşte greacă, îi explică Swift prima oară când merseră acolo. E turcă pentru el, ha-ha.

— De fapt, ştiu puțină greacă veche, protestă Watkins, cu toate că, din păcate, nu pare de prea mare ajutor în actualul secol.

— Aşa că mă aflu aici ca să-i fiu legătură cu omologii săi din Banca Greciei, să mă asigur că toată lumea pricepe ce se vorbeşte.

— Înțeleg, spuse Saffron, care avea impresia clară că Swift se purta mult mai mult ca un militar decât ca un diplomat. *Ar putea fi interpretul lui Watkins,* se gândi ea. *Dar pun pariu că îi este fi bodyguard Dar de ce oare ar avea nevoie de un bodyguard un omuleț neînsemnat ca acesta? Cine ar vrea să-i facă rău?*

Îşi aruncă pe umăr geanta veşnic prezentă cu portofelul, pistolul şi scrisorile de la Gerhard, se duse la Humber şi se afla lângă maşină, pe pavajul din afara ambasadei, când apărură cei doi pasageri ai ei. Păreau mai preocupați decât de obicei şi intrară în maşină fără niciun cuvânt. Închise portierele după ei şi porni. Pe măsură ce germanii se

apropiau tot mai mult de oraş, grecii păreau să dispară. Aproape toată lumea se retrăsese acasă, fiecare aşteptând alături de propria familie momentul când primii lor cuceritori aveau să-şi facă apariţia pe străzile capitalei. Cu toate că era destul carburant pentru vehiculele militare, întrucât, anticipând o campanie lungă, forţa expediţionară a aliaţilor fusese însoţită de cantităţi imense de combustibil, mâncare şi muniţie, civilii rămăseseră fără benzină, aşa încât un drum până la bancă devenise unul grabnic, mai ales acum, seara, pentru că era trecut de ora şapte, iar soarele începuse să apună.

Totuşi, de data asta era diferit. Trecu de două camioane, apoi de-al treilea şi de-al patrulea, care mergeau, toate, în aceeaşi direcţie cu ea. Trei erau militare: unul grecesc şi două britanice. Al patrulea era civil, cu numele firmei care îl deţinea scris în greacă pe laterale. Dar toate patru erau vehicule mari, capabile să transporte greutăţi considerabile şi toate se îndreptau în aceeaşi direcţie ca şi ea, dincolo de Grădinile Naţionale, dând colţul în Piaţa Syntagma şi îndreptându-se apoi tocmai spre strada Panepistimiou. Lângă clădirea Bibliotecii Naţionale, era parcată pe marginea drumului o maşină britanică blindată, care avea montată în partea de sus o mitralieră de calibru mare şi, chiar în spatele ei, se aflau două camioane de armată, înconjurate de soldaţi care fumau, sporovăiau şi făceau ceea ce Saffron realizase de multă vreme că fac soldaţii în majoritatea timpului: aşteaptă să se întâmple ceva.

Între timp, camioanele care veniseră odată cu ea începeau să încetinească, în timp ce poliţişti militari le făceau semn să se oprească şi le ghidau pe marginea drumului, luându-şi fiecare locul într-un şir care începea chiar de la ieşirea Bibliotecii Naţionale, se continua pe câteva sute de metri pe drum în sus şi se întorcea în jos pe cealaltă parte, tocmai

spre intrarea de la bancă. De-a lungul drumului se aflau şi alţi poliţişti lângă camioanele parcate, pe motociclete.

Acum lui Saffron i se spuse să se oprească. Îşi coborî geamul, în vreme ce un poliţist care purta o uniformă britanică se apropie şi îi ceru actele. I le dădu şi adaugă:

— Îi conduc pe aceşti doi domni la bancă. Sunt aşteptaţi.

Swift ieşi din maşină, se apropie de poliţist şi îl conduse într-o parte. Orice i-ar fi spus funcţiona, pentru că, peste un minut, se întoarse la maşină şi spuse:

— S-a rezolvat, domnişoară Courtney. Puteţi merge mai departe.

Poliţistul Ie făcu semn să treacă. Saffron urmă linia camioanelor, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade în partea de sus a drumului şi cobori înapoi pe cealaltă parte, parcând chiar in faţa unei alte maşini blindate, poziţionată şi ea în faţa primului camion din linie.

— Aşteaptă-ne aici. N-ar trebui să dureze, spuse Swift, în timp ce el şi Watkins ieşeau din maşină.

Saffron îşi dădu seama că, de fiecare dată, Swift era cel care vorbea pentru amândoi şi asta, decise ea, nu se datora faptului că Watkins era o fire timidă şi retrasă, ci faptului că Swift era cel care conducea.

În afara cazului în care vremea era foarte umedă, Saffron îşi făcuse de multă vreme obiceiul de a aştepta mai degrabă afară din maşină, decât înăuntru. În Atena, într-o zi fierbinte, razele soarelui de amiază erau, de fapt, mai puţin brutale sub cerul liber, decât se simţeau când te prăjeai în interiorul unei cutii de conserve motorizate. Aşa că ieşi pe pavaj şi privi împrejur.

Intrarea băncii părea o interpretare modernă a unui templu grec vechi. Totul era foarte curat şi foarte simplu: un portic din marmură albă cuprindea sub aripa sa trei uşi înalte, despărţite de două coloane clasice. În mod normal, uşile erau închise, însă în această seară erau deschise larg

şi pe două dintre ele ieşeau soldați în şir împingând cărucioare pe roți, încărcate cu lăzi mici din lemn, pe cele câteva trepte, ducându-le mai apoi pe trotuar spre camioanele în care alți soldați le încărcau. Apoi, cărucioarele goale erau duse înapoi în bancă prin cea de-a treia uşă.

— Hei, domnişoară!

Saffron se uită în jur şi îl văzu pe comandantul maşinii blindate, un sergent, al cărui cap se ițea acum prin turelă. Se strecură afară, sări pe pământ şi veni spre ea.

— Ai planuri să stai mult aici, iubire? întrebă el.

— Doar până îşi termină întâlnirea domnii pe care i-am adus, sergent. Mi-au spus că n-o să dureze.

— Ei bine, nu poți sta aici, blochezi ieşirea, iar noi o să ne punem în mişcare curând. Parchează mai sus, pe strada aia laterală. Chiar după colț e bine, atâta vreme cât nu încurci tF.A.R.icul.

— Sunt sigură că nu mi-ar plăcea să fac asta.

Sergentul rânji.

— Pe mine mă poți încurca oricând, iubire! spuse el, iar ea râse, pentru că sclipirea obraznică din ochii lui era o schimbare de la frica, oboseala şi panica pe care o văzuse pe atât de multe fețe de atât de multe zile.

Intră înapoi în maşină şi făcu cum îi, ceruse el. Câteva minute mai târziu, sergentul dispăru înapoi prin turela lui, iar maşina blindată pomi şi o luă încet pe stradă, urmată de camioane, dincolo de locul unde era parcată maşina lui Saffron. Înainte ca şirul să se oprească, trecuseră cam douăsprezece maşini. Două camioane blocau capătul străzii, dar, dacă se uita printre ele, putea vedea cum capătul îndepărtat al şirului din cealaltă parte a drumului începea să se deplaseze.

Mişcarea aceasta se repetă de încă şase ori pe parcursul a două ore şi jumătate. Soarele apuse şi, în întuneric, singura sursă de lumina venea de la lanternele ținute pe minimum

ale polițiştilor militari, care îi ghidau pe cei cu cărucioare Ia camioanele pe care le încărcau, ca nişte plasatori care îi îndrumă pe oamenii de la cinema spre locurile lor. În cele din urmă, văzu că întregul proces se termină. Chiar când ultimele camioane treceau încet pe lângă ea, urmate de vehiculele militare care încheiau şirul, cineva îi bătu în geam, Era Swift.

— Aş fi foarte recunoscător dacă ne-ai putea duce în capătul din față al şirului, te rog, domnişoară Courtney. Nu-ți fie teamă să conduci pe cealaltă parte a drumului. Întâmplător, mergem la Pireu. Trebuie să ajungem primii.

Saffron ştia suficient de bine că nu trebuia să întrebe de ce mergeau în port şi ce era în camioane. Însă întrebarea era oricum de prisos. Când o țară care urmează să fie cucerită îşi goleşte vistieria băncii centrale şi o trimite la cea mai apropiată navă, nu era greu să ghiceşti ce anume cărau acele camioane.

Castanii de-a lungul Canalului Landwehr tocmai înfrunzeau vizavi de cartierul general al Abwehr, o clădire lungă, cu cinci etaje, din granit gri, cu un acoperiş cu țigle roşii pe care spionii lui Hitler o împărțeau cu Oberkommando de Wehrmacht, sau OKW, înaltul comandament suprem al tuturor forțelor sale armate. Camera unde erau decriptate transmisiunile codificate de la agenții care lucrau pe teren era la etajul patru şi dădea spre castani prin nişte ferestre împodobite cu perdele şi cortine drapate ce păreau mai potrivite într-un salon de apartament rezidențial decât într-un centru strategic al unui birou de informații. Dar aici fu în cele din urmă decriptată transmisia din Cairo care oferea informația că britanicii trimiseseră în Grecia un vas comercial numit *Steaua din Khartoum* ca să ridice un transport valoros şi strict secret Nu i se oferise prioritate. Maeştrii Abwehr de la OKW aveau nevoie de

actualizări din oră în oră despre statusul forțelor aliate cu care se luptau pe frontul din Grecia. Sinuciderea premierului grec Koryzis, din cauza ruşinii că țara lui a intrat în colaps, afectase planificarea administrației politice a celui mai recent dominion al Germaniei. Şi chiar mai importante decât oricare dintre cele două erau informațiile adunate pentru pregătirea invaziei iminente a Rusiei şi distrugerea comunismului sovietic, singura cauză care era cât de cât aproape de a-i *führerului* la fel de dragă ca anihilarea evreilor.

În tot acest context, *Steaua din Khartoum* era deja andocată printre rămăşițele bombardate ale portului Pireu în momentul în care amiralului Canaris, şeful Abwehr, i se explică semnificația potențială a acestui fapt la o întâlnire cu trei dintre subordonații săi. Canaris avea o figură elegantă, ce părea să nu-şi găsească locul printre carieriştii cu sânge rece, ideologii nazişti şi, după cum el însuşi ajunsese să înțeleagă, printre psihopații însetați de sânge ce populau eşaloanele superioare ale Reich-ului. Însă fusese un ofițer naval sclipitor şi îndrăzneț în tinerețea sa, iar acum, la cea de-a doua tinerețe, era un spion viclean şi sofisticat. Ce îi lipsea însă era impetuozitatea.

— Deci ştim că această navă călătoreşte spre Grecia, spuse el după ce ascultase conținutul semnalului de la Cairo. Ştim că duce înapoi britanicilor din Egipt o încărcătură de mare valoare. Întrebarea rămâne totuşi: în ce anume constă exact încărcătura?

Îşi ridică o mână să prevină cuvintele pe cale să fie spuse de către oricare dintre cei trei bărbați aflați în jurul mesei.

— Şi permiteți-mi să fiu primul care afirmă, înainte să o facă oricine altcineva, că este foarte puțin probabil să fie ulei de măsline, *retsina*[128] sau brânză grecească.

---

[128] Vin tradiţional, lejer din Grecia.

Ceilalți râseră în măsura în care le-o cerea o remarcă inteligentă a şefului, şi unul dintre ei întrebă scurt:

— Au altceva de oferit?

— Aur, desigur, spuse al doilea, cumva nerăbdător, pentru că era serios prin natura lui şi nu era de acord cu glume ieftine la serviciu. Ce altceva ar putea să fie? Speră să scoată aurul din Grecia înainte să punem mâna pe el şi trebuie să ne încordăm toți muşchii să-i oprim.

— O afirmație foarte rezonabilă, Hümmel, zise Canaris. Aş spune că este cel puțin o şansă de şaptezeci şi cinci la sută, poate chiar de nouăzeci la sută, să ai dreptate. Dar, în estimarea mea, mai există un tip de marfa pe care britanicii ar dori s-o scoată din Grecia înainte să putem noi s-o ducem la Berlin: antichități. Au deja Marmura Elgin. Sunt sigur că ar fi şi mai fericiți să țină în siguranța la ei şi restul comorilor din Atena antică decât să le supună inspecției cetățenilor Reich-ului.

— Presupun că asta ar putea explica de ce au trimis doar o navă de transport, spuse Hümmel, lăsându-se parțial convins. Recunosc că m-am întrebat: daca aş vrea să transport şase sute de milioane de mărci germane în aur, aş trimite o singură navă de transport? Cu siguranță, l-aş încărca la bordul celui mai puternic crucişător al meu, înconjurat de alte nave de război mai mici, şi să fac astfel ca aurul să fie imposibil de pierdut.

— Un argument de asemenea rezonabil, admise Canaris. Însă acum o sa argumentez chiar împotriva mea. Să luăm în considerare poziția generalului Wavell şi a amiralului Cunningham. Expediția în Grecia s-a dovedit a fi dezastrul de care trebuie să se fi temut ei, irosind oameni şi echipament care ar fi fost mult mai de folos în nordul Africii. Care este acum prioritatea lor numărul unu: să salveze aurul? Nu. Toate resursele lor trebuie să se focuseze pe o singură sarcină: să ducă înapoi în Egipt pe cât mai mulți

dintre oamenii lor. Aşa că unde o să pună crucişătoarele şi distrugătoarele lui Cunningham? Cu siguranță în apropierea vaselor care transportă trupele. Trebuie să mute aurul acum într-un mod complet diferit, cât se poate de discret Aşa ca aleg un vas mic de transport pentru că, în mod sigur, n-o să acordăm atenție la aşa ceva când sunt atât de multe alte ținte mult mai importante la care să ne uităm.

— Scuzați-mă, domnule, spuse al patrulea ofițer Abwehr de la masă, dar nu prea înțeleg de ce contează ce anume transportă vasul britanic. Să-l scufundăm naibii şi să-i lăsăm pe ei să se îngrijoreze pentru ce au pierdut.

— Contează, Friedländer, pentru că noi, germanii, suntem mândri sa fim cea mai cultivată rasa de pe pământ N-am bombardat Parisul înainte de a-l captura, pentru că să facem aşa ceva ar fi fost o insultă adusa tocmai civilizației europene, iar noi existăm ca s-o apărăm. Dacă am scufunda un vas care conține comori neprețuite ale Antichității, le-am înmâna aliaților material pentru propagandă: „Uitați-vă la barbarii ăştia de nazişti!“ ar spune ei. „Uitați cum tratează capodoperele artei clasice.“ Goebbles n-ar fi fericit să fie nevoit să contracareze asta. Şi nici profesorii sau muzeogF.A.R.ii care au făcut din Berlin centrul mondial al studiului antichităților.

— Nu, întâi trebuie să-l imploram pe generalul List să-şi grăbească înaintarea ca să ajungă la Pireu înainte să plece nava asta. Dacă vom captura nava şi marfa intacte, ar fi cel mai bun rezultat. În acelaşi timp, o să le ordonăm agenților de pe teren să supravegheze portul cât se poate de bine. Când ajunge această *Stea din Khartoum,* ei nu trebuie s-o scape din ochi înainte să-şi dea seama ce transportă. Apoi, dacă armata nu ajunge acolo la timp, acționăm în felul următor. Dacă marfa nu e compusă din altceva decât statui vechi, o lăsăm să pornească. Cine ştie, după cum înaintează Rommel, probabil o să fie deja pe chei ca s-o întâmpine când

ajunge în Alexandria. Dacă marfa e formată din aur, le ordonăm celor din Luftwaffe sa scufunde nava cu orice preț. Ar fi suficient de rău pentru noi să nu avem aurul ăla. Dar ar fi un dezastru daca l-ar avea inamicii noştri.

Generalul Wavell îi făcuse lui Leon o mare favoare. La sfârşitul uneia dintre misivele sale către Jumbo Wilson, adăugase o întrebare: „Pe unde este şoferul tău, domnişoara Courtney?“ Wilson avea nenumărate lucruri mai bune la care să se gândească, dar nu era o idee bună să ignore întrebările unui ofițer superior, chiar dacă îi era şi prieten, aşa că îi răspunse: „Atena. Delegată la Ambasada Marii Britanii.“

Această informație fusese transmisă pe *Steaua din Khartoum,* de unde, la puțină vreme după ce ajunsese în Pireu, Leon contactase ambasada prin radio şi i se spusese că fiica lui plecase la Banca Greciei, ca şofer pentru un funcționar al Băncii Angliei şi pentru ofițerul său de legătură de la ambasadă. Leon ştia ce urma să se livreze de la bancă. Şansele erau ca omul de la bancă să vrea să vadă marfa ajunsă în siguranță la bord, caz în care Saffron avea să-l ducă acolo.

Cu toate astea, aşteptă nervos până când apăru Humberul de armată, al cărui singur semn de apropiere fură fâşiile de lumină de la farurile sale ataşate, iar Saffron coborî, arătând elegant ca întotdeauna în uniforma ei, şi deschise politicos uşa pentru pasagerii săi.

Leon aşteptă până când termină, după care strigă:

— Saffy!

Ea se uită împrejur, îşi miji ochii prin întunericul aproape deplin, după care fața i se acoperi de un zâmbet în timp ce striga:

— Tati!

Apoi alergă înspre el.

— Ce Dumnezeu faci aici? întrebă ea.

— Ei, asta e nava mea şi, cum fiica mea se afla la destinația ei, m-am gândit să vin şi eu să dau o tura. Acum, îmbarcarea, am o cabină doar a ta, aşa că ar trebui să te simți foarte confortabil.

— Dar nu pot. Trebuie să-i duc pe domnul Watkins şi pe domnul Swift înapoi la Atena.

— Nu, nu trebuie. Wavell însuşi mi-a dat aprobarea sa personală să te duc la Alex.

— Da, dar...

— Dar nimic.

Leon se uită în jur şi văzu un bărbat ale cărui costum şi cravată nu reuşeau să-i acopere duritatea. Era, în mod evident, un bărbat care ştia să aibă grijă de el.

— Ăla e Swift?

— Da.

— Aşteaptă un minut.

Leon se duse Ia el.

— Domnule Swift? Mă numesc Courtney. Aceasta este nava mea. Iar şoferul tău e fiica mea. Am aprobarea generalului Wavell s-o duc înapoi la Alex. Ai vreo obiecție?

— Niciuna. Mă descurc să mă întorc la Atena.

— Tu şi colegul tău sunteți bineveniți să vă îmbarcați dacă aveți nevoie să vă întoarceți în Egipt.

— Foarte drăguț din partea ta, dar nu, mulțumesc. Mai avem câteva lucruri neterminate de care trebuie să ne ocupăm şi o să solicităm amândoi imunitate diplomatică. Germanii n-o să se atingă de noi.

— Atunci să aveți noroc, spuse Leon.

După care îi strânse mâna lui Swift şi plecă.

*

— Mii de draci! înjură Swift, în timp ce $e instala pe scaunul şoferului şi pornea maşina. Am avut ordin s-o scot pe fata Courtney nevătămată din Atena.

— Ei bine, asta n-o să se mai întâmple acum, spuse Watkins. Dar nu te învinui, bătrâne. Ce ai fi putut să faci? Bătrânul Courtney n-ar fi acceptat un refuz, iar tu nu prea aveai cum să-i spui să-şi găsească un alt bilet spre casă fără să scoți totul la iveală.

— Cam ai dreptate...

— Ştiu că am. În orice caz, trebuie numai să te uiți la om ca să vezi că nici n-ar concepe vreodată să-şi părăsească nava, iar fata n-o să-şi părăsească tatăl, nu?

— Ştiu, însă ordinul meu a fost cât se poate de clar: Saffron Courtney scapă nevătămată. Dumnezeu ştie de ce, dar cineva de foarte sus o urmăreşte atent.

— Nu pot să-i condamn. Cine n-ar face-o?

Zâmbetul lui Swift se transformă într-un soi de grimasă.

— Nu, nu e asta. Cred că au planuri pentru ea.

— Ei bine, atunci trebuie să-şi facă altele. Uite, ce-mi spun mereu în astfel de momente este: priveşte imaginea de ansamblu. Nu poți compromite o întreagă operațiune numai de dragul unui singur individ sau chiar a o sută de indivizi.

— Totuşi îmi pare rău pentru ea. Era dată naibii fata asta.

— Da, era ce trebuie. Dar gândeşte-te la imaginea de ansamblu.

Un agent german din Atena, a cărui acoperire era aceea a unui jurnalist român de stânga, exilat forțat în Grecia, se îndrepta discret spre Pireu. Singurul debarcader care funcționa era înconjurat de gărzi înarmate. Însă grămezile de gunoi şi zidurile scobite ale depozitelor şi ale clădirilor vamale ce acopereau acum locul ofereau suficientă acoperire, iar pana de curent era un dar pentru oricine îşi dorea să treacă neobservat. Aşa că nu-i fu greu să ajungă la cincizeci de metri de navă. Ce văzu era imaginea unor bărbați care dădeau din mână în mână cutii micuțe de lemn nu mai mari decât cutiile de fructe pe care le găseşti pe o

tejghea, la piață. Orice se găsea în acele cutii era însă mult mai greu decât nişte mere sau piersici, pentru că se vedea din felul cum bărbații din camioanele aliniate de-a lungul cheilor le transportau pe paleții care erau apoi traşi sus pe nava că munca asta era grea de îți rupea spatele.

Se duse înapoi în apartamentul său din pod şi trase de sub pat o valiză, o maşină de codificat Enigma portabilă. Odată ce-şi transformă misiva în ceva de neînțeles şi, pe cât ştia el, imposibil de spart, îşi folosi radioul ascuns în dulap ca să-l trimită.

De data asta, bărbații din camera de descifrare aflați în clădirea de pe strada Tirpitzufer din Berlin nu mai pierdură timpul şi se ocupară de mesaj. Ştirea că britanicii încercau să scoată din țară rezervele de aur greceşti fu imediat trimisă către OKW şi către biroul *führerului* de la Cancelaria Reich-ului. La insistențele personale ale lui Göring ca Luftwaffe să se ocupe de această problemă, responsabilii săi principali cu planificarea răspunseră că nu era timp pentru organizarea unui raid de noapte deasupra Pireului suficient de amplu, încât să ofere o cât de mică şansă de a lovi o singură țintă, relativ minoră, aflata într-o zonă neiluminată.

Totuşi, propuseră ca nava-țintă să fie ținută sub observație, ca să poată fi raportat momentul exact al plecării acesteia. Soarele avea să răsară la 07:32. Până în acel moment, un avion de recunoaştere Junkers Ju 86 P-2, capabil să zboare la altitudini mai mari decât putea atinge orice avion aliat, cu o autonomie de o mie şase sute de kilometri, care îi permitea să acopere o arie imensă din Marea Egee, avea să fie în aer, gata să depisteze nava ce transporta aurul. Planificatorii credeau că nu erau decât două rute pe care le-ar fi putut lua *Steaua din Khartoum* în drumul ei spre Alexandria. Ambele începeau luând-o spre sud, dar apoi una cotea spre vestul insulei Creta, prin strâmtoarea Antikythera, în timp ce cealaltă o lua spre

strâmtoarea Kasos din est. Totuşi, vasul-țintă avea să fie pe drum de numai câteva ore in clipa în care avionul Ju 86 îşi începu raziile în zona respectivă, aşa încât cele două cursuri posibile nu erau încă separate. Astfel, un singur avion de recunoaştere avea să fie de ajuns ca să găsească nava şi să conducă o escadrilă de bombardiere Skuda, împreună cu escortele lor de luptă, direct la ea. Asta trebuia oricum să fie suficient, pentru că Luftwaffe deținea un singur Ju 86 în teatrul balcanic de operațiuni, dar nu era nevoie să i se spună *asta führerului.*

— Aurul n-o să ajungă în Alexandria, *führer,* îl asigură Goring pe Hitler. Aveți cuvântul meu.

— Mi-ai dat cuvântul mie şi poporului german că nici măcar o bombă nu va cădea vreodată peste Ruhr. Herman, atunci nu ți l-ai ținut. De ce ar trebui să te cred acum?

— Pentru că până mâine la aceeaşi oră o să ştim că tot aurul din Grecia zace pe fundul mării.

Agentului care trimisese către Abwehr ştirile legate de marfa de pe *Steaua din Khartoum* i se ordonă să se întoarcă la docuri pentru a raporta plecarea acesteia. Era trei dimineața în Berlin când sosi mesajul. *Steaua* plecase la puțină vreme după ora două. Prada era pe drum. Ogarii aveau să fie cât de curând pe urmele ei.

Bărbații din escadrila lui Gerhard fură treziți la prima oră şi informați în legătură cu o misiune vitală: un atac de precizie asupra unei ținte mici aproape Ia limita ariei lor de acoperire.

Căpitanul escadrilei, Rolf, le descrise misiunea.

— Ținta este o navă britanică, care transportă marfă importantă din punct de vedere strategic şi, înainte să întrebați, nu, nu ştiu mai mult de atât. Însă ordinele au venit foarte de sus, însuşi Goring a arătat un interes personal, aşa că trebuie să fie al naibii de important.

Când o să ajungem la ea, această navă o să fie aproape la cinci sute de kilometri sud-vest. O să ataşăm rezervoare exterioare cu combustibil, dar, chiar şi aşa, va trebui să fim foarte atenți. Cât despre avioanele Stuka – băieții ăia vor fi nevoiți să se aplece pe carlingă şi să dea din mâini pentru că, chiar şi cu rezervoarele suplimentare, o să li se termine combustibilul la jumătatea drumului de întoarcere. Ca întotdeauna, treaba noastră este să-i escortăm pe prietenii noştri înceți şi graşi, însă, odată ce ajungem la navă, nu anticipăm vreo prezență F.A.R. în zonă şi nici nu dispun de un vas escortă acolo, aşa că putem să atacăm noi înşine nava. Dacă bombardăm susținut, asta va atrage focul inamic, în cazul în care va exista vreunul, îndepărtându-l de avioanele Stuka, ceea ce le va permite acestora să dea drumul bombelor direct în coşul vaporului.

Îmi pare o misiune dificilă. În aparență, ținta este expusă, singură, plutind liniştită pe mare. Dar nu ştii niciodată, s-ar putea să riposteze şi, în orice caz, se află foarte departe şi trebuie să fim într-adevăr foarte atenți cu combustibilul. Aşa că nu pierdeți nicio picătură făcând ceva ce nu trebuie să faceți pentru că vă vreau înapoi în siguranță pe toți şi toate avioanele voastre diseară, când o să vă citesc mesajul de felicitări transmis de la Berlin.

Gerhard se simți straniu de vesel când se urcă in avionul său 109 şi când trecu prin rutina verificărilor dinainte de zbor. Simțea această misiune ca pe o schimbare plăcută, un exercițiu tehnic interesant, cu o țintă importantă la capăt.

— Păreți foarte vesel în dimineața aceasta, domnule, observă unul dintre membrii echipajului care lucra la sol.

— Ai dreptate, mă simt bine, răspunse Gerhard. Este o dimineață frumoasă, nu este niciun nor pe cer, iar eu o să fiu curând acolo sus.

Avionul Ju 86, însărcinat să găsească *Steaua din Khartoum* zburase peste ceea ce mai rămăsese din forțele terestre aliate la o altitudine de treisprezece mii de metri, o dată şi jumătate înălțimea muntelui Everest, atât de sus deasupra pământului, încât nimeni nu avea nici cea mai mică noțiune că trecea pe acolo. Acum, când aurora cu degete trandafirii a lui Homer îşi întindea brațele peste apele întunecate ca vinul ale Mării Egee, pilotul cobori avionul la doar şase mii de metri, punct in care el şi cei doi membri ai echipajului său simțiră că puteau să acopere o supF.A.R.ață vastă dintr-o singură mişcare, putând în acelaşi timp să zărească un vas singuratic pe apă.

Aveau cabina presurizată, ceea ce făcea ca Ju 86 să fie infinit mai confortabil decât majoritatea avioanelor militare şi un termos cu cafea le îndepărta din corp orice rămăşiță de oboseală.

Timp de trei ore, trecură dintr-o parte într-alta peste Marea Egee ca un pendul aerian ce-şi întindea brațul cu fiecare balansare. Însă, cu toate că întâlniră suficiente nave militare care se îndepărtau pe apă şi că primiră chiar şi câteva focuri de avertisment antiaerian de la distrugătoarele care escortau armata înfrântă aflată în retragere, nu exista niciun semn al unei nave care să se potrivească descrierii *Stelei din Khartoum,* care le fusese dată.

— Trebuie sa fie aici, murmură pilotul. O să merg înapoi de unde am venit şi o să zbor pe aceeaşi linie, însă în direcție opusă. Poate dacă vedem ceva dintr-un unghi diferit, o să observăm ce am ratat mai devreme.

— N-am ratat nimic, îl contrazise copilotul.

— Trebuie să fi ratat. Suntem la aproape două sute cincizeci de kilometri sud-est de Pireu. Vasul acela navighează de mai puțin de nouă ore. Trebuia să fi mers cu aproape treizeci de kilometri la oră ca să ajungă mai departe

de punctul ăsta. La dracu, e un marfar cu aburi, nu un lansator de torpile.

— E un vapor cu aburi care transportă o marfa prețioasă şi pun pariu că atât căpitanul, cât şi toți oamenii lui sunt speriați de moarte. Singuri pe apă, fără escortă... Ştiu ce-aş face dacă aş fi în locul lor: aş încălzi până ar ajunge acul pe roşu, şi dincolo de asta, iar dacă explodează, asta e. Şi îți spun şi ce altceva aş mai face – aş păstra distanța față de toate celelalte nave. Alea o să atragă atenția. Pariu că italienii au submarine pregătite pentru ei? Toate vasele militare pe care le-am văzut se îndreptau spre vestul insulei Creta. Propun să zburăm spre sud-est şi să căutăm o navă care merge ca nebuna spre strâmtoarea Kasos.

— Cred că e o pierdere de timp, insistă pilotul.

— Ascultă, nu avem nimic de pierdut. Dacă nu găsim barca aia împuțită, ăştia o să ne tăbăcească fundul. Oricum trebuie să zburăm înapoi de unde am venit, altfel n-o să ajungem înapoi la bază, aşa că, daca e acolo, cum spui tu, o s-o vedem. Dar în cazul în care nu este, să nu încercăm, căpitane, să ne încheiem misiunea cu succes câtă vreme mai avem combustibil în rezervor?

— *Ja,* ai dreptate, n-avem ce pierde în afară de o tăbăceală. Dă-mi o direcție pentru strâmtoarea Kasos.

Zece minute mai târziu începeau să aibă dubii, când le sună în urechi strigătul celui de-al treilea membru al echipajului, care era cocoțat sus în carlingă şi care vedea perfect în toate direcțiile:

— O văd! Cerule, o văd!

Era *Steaua din Khartoum,* cam la trei kilometri spre sud, înaintând pe brânci la aproape patruzeci de kilometri pe oră.

Marea era mai limpede decât o văzuse Saffron vreodată, apa cristalină trecând de la un negru purpuriu adânc la cele mai pure nuanțe de albastru şi turcoaz pe care şi le putea

imagina. Insulele, atât de bruşte şi clare, ieşind din apă ca vârfurile unor cupole de biserici scufundate, erau un mozaic de case albe, mori albe şi măslini negri, ce se profilau pe prăfosul pământ kaki. I-ar fi plăcut să le exploreze într-o zi cu Gerhard. Dar nu avea nimic de câştigat dacă-şi lăsa mintea să stăruie în acest gând. Se afla pe o navă care fugea ca să-şi salveze pielea şi aproape de ea nu era iubitul ei, ci o adunătură de marinari care se ocupau de suporturile mitralierelor, lăudându-se unul altuia cu toate lucrurile pe care planificau să le facă odată ajunşi înapoi în Alex – băuturile pe care să le consume, curvele cu care să se culce spunând din vreme în vreme, „Scuze, domnişoară“ atunci când limbajul le devenea prea explicit.

Dacă ai fi ştiut... se gândi Saffron. Se întrebă câți dintre băieții din jurul ei, pentru că niciunul nu era încă un bărbat adevărat, sărutaseră măcar o femeie ca lumea, darămite să facă dragoste cu ea. Ea îşi dăduse însă fiecare centimetru din corpul ei lui Gerhard şi luase la schimb fiecare bucățică din el, iar coapsele i se strânseră puțin in fața umezelii trezite de gândurile astea.

— E o zi minunată, nu-i aşa? spuse o voce aristocratică peste umărul drept al lui Saffron.

Se întoarse, privi peste ochelarii săi fumurii şi îl văzu pe Jamie Randolph venind spre ea. *Vorbind despre virgini...*

— Da, păcat s-o irosim într-un război.

— Ei bine, pare că am reuşit să ne strecuram fără să observe cineva. Cu puțin noroc, o să ajungem lejer înapoi la Alex. Ştiu că sună prostesc, dar aproape că îmi pare rău. Mai degrabă speram ca băieții mei să aibă parte de puțină acțiune adevărată. Ne-am antrenat ore şi ore, dar niciunul dintre noi n-a fost vreodată sub bătaia focului.

— Atunci considerați-vă norocoşi, spuse ea.

Tonul vocii ei îl făcu pe Randolph să se încrunte când zise:

— Adică vrei să spui că tu ai fost?

— Da. O singură dată... însă nu este ceva ce aş alege să repet.

— Îmi dau seama că nu. Nu este mai deloc genul de lucru pe care ar trebui să-l îndure o femeie. Dar, după cum spuneam...

— Stai o clipă, îl întrerupse Saffron.

Îşi miji ochii în timp ce se uită în sus pe cer, dincolo de pupa navei.

— Avem companie.

— Unde? spuse Randolph.

— Spre nord-vest, la altitudine mare. Urmează linia siajului, apoi du-te puțin la dreapta şi uită-te în sus. Îl vezi?

Randolf făcu după cum i se spuse, trăgându-şi şapca peste ochi ca să şi-i ferească de lumină.

— Stai... nu văd nimic...

Saffron se duse lângă el şi îi arătă cu mâna pe cer ca să-l ghideze. Până în acel moment, doi băieți de la cea mai apropiată baterie Vickers observaseră ce se întâmpla şi se uitau şi ei spre cer.

— Îl văd, domnişoară! spuse unul dintre ei. Uitați, domnule, exact unde spunea domnişoara...

— Îl văd, spuse Randolph. Aşteaptă... mă întorc într-o clipită...

Trecu puntea superioara şi dispăru pe scările care duceau spre puntea inferioară. Se întoarse peste un minut cu un binoclu. Privi prin el şi îşi strâmbă buzele în semn de frustrare.

— E sigur un avion, dar n-am nicio idee ce este. Nu arată ca nimic din ce am văzut până acum, nici măcar în diagramele alea pe care trebuie să le înveți pe de rost. Ştii, cu formele avioanelor inamice.

— Pot să mă uit? întrebă Saffron.

Randolph îi dădu binoclul, conştient de faptul că fetița asta absurd de frumoasă, pe care o abordase în speranța de

a socializa puțin, sau chiar de a flirta puțin, dovedise că avea mai multă experiență de luptă decât el sau oricare dintre oamenii săi.

— Am mai văzut modelul, spuse Saffron, şi acum ea era cea cu o față derutată şi frustrată. Dar nu reuşesc nicicum să-mi dau seama unde sau când. Totuşi, nu în război, sunt aproape sigură că a fost înainte să înceapă toate astea.

Se uită din nou.

— M-am prins. Ştiu că sună prostesc, dar am zburat o dată într-un avion exact ca ăsta. Cred că a fost un zbor de la Köln la München… o prietenă de la şcoală locuia acolo. Sunt sigură că este un avion german. Dar ce ar putea căuta aici un avion comercial german?

— Cred că pot să-ți răspund eu la întrebarea asta, zise el, încântat că ştia ceva ce ea nu ştia. După război, germanilor nu li s-a permis să aibă bombardiere, Tratatul de Ia Versailles şi tot restul. Aşa că au proiectat avioane comerciale ce pot fi transformate în bombardiere. Genul ăla de treabă necurată la care se dedau nenorociții! ăia de nazişti.

— Vreți să trag câteva focuri către el, domnule? Să le dăm de ştire că i-am văzut? întrebă mitralieristul.

— Nu, am pierde doar muniție şi mă tem că o să avem nevoie de fiecare glonț. Mă scuzați, domnişoară Courtney…

Îşi drese glasul:

— Ascultați-mă. Nemții ştiu că suntem aici. Dacă au trimis un avion până aici ca să ne găsească, asta este pentru că ei cred că avem ceva valoros la bord.

— Cre că ştiu, dorn le, că avem toată banca Greciei în cala.

— Nu pot să spun chiar ce avem, dar îndrăznesc să zic că ai dreptate, Bowyer. Idee a e că vor veni după noi. Îmi închipui că mai multe avioane. Dacă zboară tocmai din Grecia, se vor afla la marginea razei lor de acoperire, aşa ca

nu vor sta mult. Trebuie să ne asigurăm că, atâta vreme cât simt aici, n-o să reuşească să tragă ca lumea în noi. Asta înseamnă să fim cu capul limpede şi să tragem salve de foc concentrate pe ținte specifice, nu să tragem pur şi simplu în aer şi să sperăm că va fi bine. Acum verificați-vă armele, asigurați-vă că toate merg bine. Puneți-vă căştile. Hai să facem un spectacol al naibii de bun! Să vedem dacă o putem impresiona pe domnişoara Courtney.

— Să vă spun ceva, domnule, pe noi ne-a impresionat din plin!

— Poate doreşti să mă însoțeşti pe puntea inferioară, domnişoară Courtney, spuse Randolph, şi să-i laşi pe golanii ăştia să dea tot ce au mai bun? Ar fi bine să-l informez pe căpitan că aşteptăm musafiri. După care, dacă nu te deranjează, o să te las. Trebuie să le spun şi băieților de la pupa şi prora. E bine de ştiut că prezența noastră aici nu e irosită, nu-i aşa? Asta-i cel mai important. Avem ceva de făcut.

Nu avea sens să schimbe cursul sau sa încerce să ascundă nava printre insule. Câtă vreme germanii aveau acel avion, cu aripile sale imense şi triunghiulare, ca nişte vele negre pe cer, zburând în cercuri mult deasupra capului, urmărindu-le fiecare mişcare, nu exista posibilitate de scăpare. Şi astfel, căpitanul Mcaloon făcu exact contrariul. II puse pe operatorul radio Să trimită cursul, viteza şi poziția, împreună cu mesajul că anticipau un atac aerian iminent Astfel, cu puțin noroc, dacă nava se scufunda, supraviețuitorii ar fi avut o şansă să fie salvați.

Lui Saffron i se dădu o cască şi o vestă de salvare. Îşi prinse părul în coc şi aşeză casca peste el. Încă nu era niciun semn că ar fi fost alte nave inamice în aer, aşa că se duse jos, în bucătăria navei, cât mai avea încă timp, şi îi ceru bucătarului o bucată de hârtie lucioasa, cu care îşi

înveli pachetul ce conținea scrisorile și fotogF.A.R.iile și încărcătorul armei. Apoi întinse un strat gros de untură peste ambele pachete ca să le facă și mai rezistente la apă. Bucătarul îi dădu și un mosor de sfoară, pe care o înfășură ca un cocon în jurul genții. Apoi își azvârli geanta peste umăr și își luă vesta de salvare pe deasupra. Nu prea avea ce să facă dacă urma să moară. Dar dacă avea să ajungă în apă, nu voia să-și piardă cele mai importante lucruri.

Odată pregătirile făcute, se întoarse pe punte. Tatăl ei se afla acolo, vorbind cu căpitanul, făcând planuri legate de flota Courtney Trading atunci când avea să redevină o afacere normală și liniștită.

— N-aș crede niciun cuvânt din ce zice tata, căpitane, spuse Saffron mergând spre ei și permițându-și pentru scurt timp răsfățul de a-și înfășură brațul în jurul carpului înalt, solid și mângâietor al tatălui ei. Știe foarte bine că, atunci când acest război oribil se va sfârși, eu o să preiau controlul la tot.

— N-aș fi atât de sigur de asta, domnișoară, spuse tatăl ei, prefăcându-se deranjat.

Apoi o strânse tare și o sărută pe creștetul capului, întocmai cum făcuse când fusese o fetiță mică, iar ea avu exact același sentiment pe care îl trăise atunci: că, atât timp cât tatăl ei era lângă ea, ca un zid care o proteja de orice rău pe care lumea l-ar fi putut arunca înspre ei, nimic nu ar fi putut merge prost.

Pe urmă, Jamie Randolph cobori pe scara de la marginea punții, veni la ei și spuse:

— Sunt pe drum: avioane Stuka cu o escortă de avioane de luptă Messerschmitt. Estimez că vor ajunge în două minute. Ar fi bine să sunăm alarma.

Mcaloon sună de două ori goarna navei și oamenii începură să se miște peste tot pe navă. Jos în camera motoarelor, turbinele erau furate mai tare și mai mult,

dincolo de limită, ca să dea cea mai mare viteză, pentru că era sigur că, cu cât se mişcau mai repede, cu atât mai puțin probabil ar fi fost să fie loviți.

Bărbații care fuseseră repartizați la trageri îşi luară posturile în primire, ca şi cei care se ocupau de reparațiile urgente de tâmplărie şi sudură. Leon fusese prevăzător şi îl recrutase pe cel mai bun medic al firmei pentru călătorie, iar acesta era pregătit, împreună cu doi asistenți, la infirmerie. Peste navă căzu tăcerea în timp ce oamenii se retrăgeau în propriile lor gânduri, în propriile lor frici, în propriile iubiri pentru oamenii pe care îi lăsaseră în urmă şi pe care, poate, nu aveau să-i mai vadă vreodată.

Şi apoi, ca o furtună care se dezlănțuie, primele avioane Stuka se aruncară asupra navei, iar bătălia începu.

Saffron auzise de suficiente ori la ştirile de la cinema urletul avioanelor Stuka în picaj. Era sunetul operațiunilor *blitzkrieg,* sunetul naziştilor care îi sfărâmau pe toți cei ce le stăteau în cale. Însă nimic nu o pregătise pentru volumul covârşitor, frizând agresiunea fizică, al acelui țipăt prevestitor, ce creştea în înălțime şi volum, un sunet ce-şi găsea ecoul pe punte atunci când primele trei avioane plonjară către prada lor, ajungând până la un climax înalt şi isteric, chiar înainte ca avioanele Stuka sa dea drumul bombelor, una după alta, la abia câteva secunde depărtare una de alta, după care revenirä la orizontală şi se ridicară din nou spre cer.

În primele minute, aceasta se dovedi o bătălie pe care mai mult o auzea, decât o vedea. Țăcănitul frenetic al mitralierelor Vickers, încercând cu disperare să-i îndepărteze pe atacatori; apoi urletul avioanelor de luptă germane şi bubuitul artileriei, atunci când treceau pe lângă, străduindu-se să le închidă gura armelor de pe *Steaua din Khartoum,* pentru ca avioanele Stuka să-şi poată anihila la

discreție prada; vocea ridicată a căpitanului Mcaloon în timp ce-şi urla ordinele care făceau cârma să se învârtă într-o parte şi într-alta, încercând să schimbe brusc direcția şi virajul, pentru ca avioanele inamice să rateze.

Şi funcționă. Primele trei bombe îşi ratară toate ținta, trimițând în sus gheizere imense de apă de mare, care se prăbuşeau ca nişte valuri pe punțile *Stelei,* fără însă sa producă vreo stricăciune. Dar, cu toate astea, ceva tot merse prost. Pompierii fură trimişi să stingă un foc pornit de una dintre rundele incendiare ale avioanelor Messerschmitt pe acoperişul cabinei de pe puntea din spate. Flăcările trebuiau stinse înainte de *a* fi forțați să abandoneze armele.

Apoi, Randolph reapăru în cabină. Avea fața albă de şoc şi de durere, iar brațul drept îi atârna într-o parte însângerat, flasc şi inutil.

— Am pierdut trei oameni. Una dintre baterii e scoasă din luptă. Armele funcționează, dar nu are cine să le manevreze. Poți să te lipseşti de cineva, căpitane?

Mcaloon nici măcar nu arătă că l-ar fi auzit pe Randolph. Era foarte probabil să nu-l fi auzit. Sunetele bătăliei erau asurzitoare, iar căpitanul era la limita puterilor, încercând doar să-şi facă nava să meargă mai departe.

Dar Saffron auzi.

— O s-o facem noi, îi răspunse ea.

Se uită la Leon.

— Vino, să mergem!

El se opri o clipă, parcă pentru a-i spune să rămână sub acoperire, dar apoi încuviință şi o urma afară.

— Armele trag în perechi de două, câte un trăgaci pentru fiecare! strigă Randolph în timp ce îi conducea în sus pe scară, ținându-şi cu greu echilibrul cu o singură mână, cu care să se prindă de balustradă. Nu vă îngrijorați de muniție. Se încarcă automat. Sunt două volane. Unul face

sa se rotească suportul pe care e montată arma. Celălalt controlează elevația armelor. O să vă prindeți.

Venind din spatele lui Randolph, Saffron își puse înapoi ochelarii fumurii, simțind că gestul era frivol într-un mod straniu, dar știind că avea să vadă mult mai clar dacă nu-și mijea ochii împotriva luminii amiezii care se lovea de marea strălucitoare. Ajunseră pe puntea de sus. Cu două ore mai devreme, când Saffron făcuse plajă bucurându-se de peisaj, părea un loc minunat și aerisit. Acum se simțea extrem de expusă, neavând nimic care s-o protejeze de gloanțe și bombe, în timp ce înainta pe punte, urmându-l pe Randolph la bateria care fusese scoasă din lupta. Un bărbat zăcea mort pe punte, lângă mitraliere, și un altul, pe jumătate ridicat, dar cu torsul atârnându-i peste una dintre magaziile în formă de tobă, ce conțineau munițiile. Saffron îl recunoscuse pe marinarul care spusese că prezența ei îl impresionase. Îi lipsea jumătate din craniu, iar materia cenușie i se scurgea peste rămășițele feței și, de acolo, pe capacul magaziei.

Randolph făcu tot ce putu să fie auzit, în vreme ce un avion Messerschmitt urlă deasupra prorei, țintind armele de acolo.

— Trebuie să-i mutați!

Tatăl ei îl luă pe cel care stătea ridicat, împingându-l din drum. Saffron îl prinse de subsuori pe bărbatul întins pe jos și îl trase înapoi, ca să aibă loc sa treacă dincolo de el și să stea în spatele armelor.

Avionul 109 care mitraliase prora se întoarse pentru a doua tură. Cumva, oamenii din spatele armelor de acolo supraviețuiseră primei ture și încă trăgeau, în vreme ce pilotul se săltă în jos și veni din nou spre ei, atât de jos deasupra apei, încât trăgea direct spre mitraliериști, și ei spre el, ca și când s-ar fi duelat cu mitraliere, în loc de pistoale. Și apoi unul dintre mitralieriști fu lovit, iar corpul îi

fu scuturat de o serie de izbituri într-o succesiune fulgerătoare, care îl aruncară în spate, cu partea posterioară a vestei de salvare dezintegrându-se într-un amestec sângeros, pe măsură ce gloanțele treceau drept prin el Dădu un pas înapoi, apoi încă unul şi, în cele din urmă, al treilea înainte să cadă, cu picioarele îndoite sub el, cu brațele atârnându-i pe ambele părți şi cu ochii morți privind spre avionul de luptă german în vreme ce umbra sa grăbita îi trecea peste cadavru.

— Încearcă volanul! strigă Leon.

Saffron se întinse spre volan. Avea diametrul cam de 30 de centimetri, fixat orizontal în partea de sus a unei bare de metal, cu o manetă verticală de care să se țină. Roti maneta în sensul acelor de ceasornic şi văzu cum se ridicară țevile mitralierei în sus: în sens invers acelor de ceasornic şi ele coborâră înapoi.

— E rândul meu! spuse Leon, şi se prinse şi el cum să controleze felul în care se roteau armele. Fiecare dintre ei avea un vizor fixat paralel cu armele, cu un loc rotund pe unde să se uite, dublat de ținte aflate cam la şaizeci de centimetri în spatele acestuia.

— Eşti gata să încerci? întrebă Leon.

Saffron încuviință.

— Bine. Prora e la ora douăsprezece. La stânga e nouă, la dreapta e trei, pupa e şase. OK?

— Da!

Deasupra lor, avioanele Stuka zburau în cerc, aşteptând avioanele de luptă să-şi termine treaba. Un alt avion 109 îşi începu runda, hotărât să lichideze bateria de la prora, venind din direcția opusă din care venise avionul precedent.

Armele de la prora erau îndreptate în direcția greşită. Saffron şi Leon observară asta în acelaşi timp, în vreme ce singurul mitralierist supraviețuitor se străduia să ajungă în poziția camaradului său mort, rotind frenetic volanul

abandonat ca să poată întoarce armele, pentru a înfrunta avionul care se apropia.

Dar nu se mişca suficient de repede.

— Ora trei, jos! strigă Leon.

Îşi puse toată forța să întoarcă volanul cât de repede posibil, însă armele păreau sa se mişte cu o încetineală agonizantă. Saffron îşi învârtea volanul în sensul invers al acelor de ceasornic, coborând armele până când ținta fu îndreptată la doar şase metri deasupra prorei.

Avionul 109 se apropia de *Steaua din Khartoum* tot mai mult.

— Aşteaptă! strigă Leon.

Avionul accelera deasupra valurilor, trăgând cu toate armele.

— Aşteaptă!

Omul de pe Vickers se aruncă deasupra punții, în timp ce gloanțele ricoşară din oțelul punții şi din balustradele prorei.

Avionul era atât de aproape, încât Saffron putea vedea casca de piele şi ochelarii pilotului din carlingă.

— Foc!

Bătaia celor patru arme se izbi de timpanele lui Saffron, dar apoi, într-o clipită, avionul trecu de ei, rămânând jos doua secunde şi ridicându-se înapoi spre cer, în timp ce se rotea şi se pregătea să vină din nou,

— Menține elevația. Să nu crezi că am fost departe. Întorc pentru runda următoare, spuse Leon, iar armele se întoarseră trecând dincolo de prora.

În vreme ce fuseseră ocupați în partea din față a navei, un alt avion atacase pupa. Dintr-odată, auziră o explozie în spatele lor. Saffron se întoarse şi văzu că toată secțiunea din spate a navei era în flăcări. Nu putea zări deloc cabina din spate de atâta fum. Dar apoi văzu o figură care ieşea din infern, părând că merge prin aer. Realiză că trebuia să se afle pe acoperişul cabinei, ceea ce însemna că era unul

dintre mitralierişti. Şi era în flăcări, o torță în mişcare, dând din brațe, bătându-şi corpul în încercarea inutilă de-a ține flăcările la distanță. Se împiedică şi căzu în genunchi, iar flăcările îl încercuiră, apucându-l în îmbrățişarea lor incandescentă.

— Saffron! Saffron!

Auzi vocea tatălui ei de parcă s-ar fi aflat la mare distanță şi se întoarse, doar ca să vadă avionul 109 revenind pentru încă o rundă. Mitralieristul de la prora era încolăcit pe punte, cu brațele în jurul capului, cu nervii zdruncinați de asalturile repetate.

Saffron uită de el. Privi prin vizor, imaginându-şi că era Ia vânătoare şi că avionul Messerschmitt era chiar un fazan sau o rața şi că n-ar trebui ca pasărea de metal să i se pară mai dificil de omorât decât una reală.

Leon gândise aproximativ la fel. Îndreptându-şi armele spre avionul care îi ataca, plănui acum să le aducă din nou pe poziție, rotindu-se înaintea cursului avionului 109, ştiind că viteza avea să i-I aducă în vizor şi că mişcarea armelor avea să arunce salva de gloanțe de calibru 1/2 într-un arc mai mare, ca alicele unei carabine, crescându-le şansele ca măcar unele dintre ele să-şi găsească ținta.

Avionul se apropie.

Din nou, aşteptară.

Şi apoi, când consideră că era momentul potrivit, fără să mai aştepte vreun ordin, Saffron trase.

Gerhard era impresionat. Primele trei avioane Stuka intraseră în luptă aşteptând o pradă uşoară, însă britanicii făcuseră treaba asta mai dificilă decât se aşteptase oricine. *Steaua din Khartoum* era surprinzător de rapidă şi de agilă, mişcându-se prin apă mai degrabă ca un vas de război decât ca un vas de marfă obişnuit şi, cu acele cuiburi de mitraliere, avea dinți ascuțiți. Aşa că avioanele 109 se

puseseră pe treabă, ştiind că erau nevoite să acţioneze rapid ca să neutralizeze armele, pentru că fiecare câteva secunde petrecute deasupra țintei le costau pe avioanele Stuka încă un kilometru în raza de acoperire.

Schrumpp intrase primul în luptă ca să anihileze armele de la prora şi aproape că termină treaba. Acum era privilegiul lui Gerhard să aplice lovitura de grație. Prima sa rundă mitralie zona din jurul armelor şi-l făcu pe singurul om care mai rămăsese acolo să sară în apă direct de la postul lui. Acum intenţiona să pună câteva dintre gloanțele din arma de 20 mm montată în faţă drept în mitraliere, ca să le anihileze şi, poate, chiar să Ie detoneze muniţia.

Trase de manetă şi începu să urce, se întoarse pe cer şi acum cobora din nou, simțind cum presiunea prăbuşirii îl forță înapoi In scaun, până când reveni la orizontală şi se apropie iarăşi de navă. Îşi poziţiona botul avionului exact in linie cu armele de la prora şi trase cu arma şi cu mitralierele de pe aripi, asigurându-se că gloanţele aterizează in ţintă. Gerhard văzu întreaga baterie din fața lui săltând la impactul rundelor sale. De pe puntea superioară a navei, din partea dreaptă, se trăgea înspre el. Se uită în direcţia respectivă şi remarcă o figură în spatele uneia dintre mitraliere. Ar fi trebuit să fie un bărbat. Dar, într-o fracţiune de secundă, văzu părul negru, ochelarii de soare, o femeie… o fantomă.

Şi apoi, avionul fu lovit.

Gerhard simţi în aripile avionului loviturile de la gloanţele grele de mitralieră.

Toate celelalte gânduri îi dispărură în timp ce întreaga sa concentrare se adună pe momentul respectiv. Prima întrebare: era în regulă? Se uită în jos şi nu văzu sânge. Membrele ii erau toate nevătămate. Nu fusese atins.

Trecuse de navă, ridicându-se din nou, şi controalele păreau să-i funcţioneze, dar apoi ii auzi vocea lui Schrumpp în ureche:
— Meerbach, ţi s-a aprins avionul. Rezervorul din dreapta!
Se uită în jos la aripă şi văzu flăcări ieşind din rezervor. Nu se gândi de două ori. Rezervei 1111 trebuia decuplat înainte ca aripa să ia foc. Gerhard apăsă butonul de decuplare. Nu se întâmplă nimic. Îl apăsă din nou. Cu toate astea, rezervorul rămase fix în poziţie, înconjurat de flăcările care creşteau. Dacă se înrăutăţea, exista pericolul să explodeze întregul rezervor.
Gerhard simţi dintr-odată o frică ce îi strânse stomacul. Nu se afla la o altitudine suficient de mare încât să se catapulteze, dar, dacă avionul atingea apa mării, era mort. Şi, brusc, indiferenţa lui în faţa morţii şi nepăsarea lui în faţa vieţii dispărură. Instinctele sale naturale de supravieţuire nu aveau să fie suprimate. Îşi dorea cu ardoare să trăiască.
Însă nenorocitul de rezervor nu voia sa se decupleze.
Într-un disperat act final, începu să agite flapsurile aleatoriu, încercând să mişte o aripă şi apoi pe cealaltă în sus şi în jos. Acum vedea flăcări alunecând de-a lungul marginii aripii. Îşi roti avionul în toate felurile la care se putu gândi, cotind la stânga şi la dreapta, apoi căţărându-se într-o ascensiune verticală, rugându-se ca forţa gravităţii să desprindă rezervorul din cleme, mişcându-şi în continuare aripile în timp ce se înălţa.
Viteza cu care urca se reduse când motorul pierdu brusc bătălia cu gravitaţia. Era aproape oprit. Însă Gerhard nu se opri din urcare. Îşi forţă avionul să se caţăre şi mai sus. Dintr-o clipă într-alta, rezervorul avea să explodeze sau avionul avea să se oprească. Oricare dintre aceste opţiuni l-ar fi omorât.
Nu trebuie să mor. Refuz să mor!

Şi, totuşi, urma să moară.
Dar atunci simți o smucitură şi avionul se uşura în clipa în care rezervorul se desprinse în sfârşit, astfel că rezervorul fu cel care căzu în Marea Egee şi Gerhard cel care îşi transformă ascensiunea într-o plonjare controlată, lăsând vântul care trecea peste aripi să-i stingă şi ultimele flăcări ce mai persistau, înainte de a readuce avionul la orizontala.
Însă acum era o problemă. Aproximativ douăzeci la sută din combustibilul care îi rămăsese tocmai dispăruse în adâncuri.
— E totul bine?
Era Rolf.
— Aşa cred, răspunse Gerhard. Nu par să fie stricăciuni la panoul de comandă, motorul merge bine. Singura mea problemă este combustibilul.
— Atunci nu mai irosi nicio picătură. Îndreaptă-te spre casă. Mergi încet. Şi noroc.
— Nu, e în regulă, vreau să termin treaba asta, spuse Gerhard şi îşi înclină avionul 109 ca sa încercuiască vasul lovit.
După calculele sale aproximative, mai avea suficient combustibil să-l ducă trei sute de kilometri.
Însă baza sa se afla la aproape patru sute de kilometri.
Singura lui speranță era sa şi înceapă imediat călătoria de întoarcere şi, totuşi, ceva din interiorul său, acelaşi instinct care îi ceruse atât de recent să trăiască, îi spunea acum să rămână. Era o nebunie. Trebuia să plece. Şi, totuşi, rămase, şi chiar şi atunci când avioanele Messerschmitt îşi terminară rundele de atac, luând-o apoi spre Grecia, Gerhard rămase deasupra *Stelei din Khartoum,* care fumega şi se scufunda.

— L-am nimerit! rânji Saffron extaziată, văzând cum ieşeau flăcările din avionul de luptă german când acesta trecu pe lângă ea.

Privi încercările disperate ale pilotului de a scăpa de rezervorul în flăcări care ar fi putut în orice secundă să-l distrugă şi ii urmări ascensiunea, scuturând în continuare frenetic din aripi Când, în cele din urmă, rezervorul se prăbuşi în mare, se simți înşelată, deposedată de omorul pe care îl merita, iar când văzu pilotul care începu să dea târcoale deasupra navei, ca un spectator dornic să vadă sfârşitul jocului, fu cuprinsă de o furie amară şi neajutorată.

Dar nu mai era timp să se gândească la asta. Acum, celelalte avioane 109 veneau din toate direcțiile, țintind spre puntea unde se aflau ea şi tatăl ei, încercând să-i elimine din luptă, întocmai cum se ocupaseră de mitralierele de la prora şi pupa. Încă două mitraliere fură scoase din luptă: încă un om ucis şi trei prea răniți ca să mai poată lupta. Saffron auzi sunetul de țânțar înfuriat al gloanțelor care şfichiuiau prin aer în jurul ei şi ropotul din momentul când loveau lemnul şi metalul dimprejur, însă ea şi tatăl ei rămaseră într-un mod miraculos neatinşi.

Apoi avioanele de lupta plecară, dispărură din nou sus pe cer şi, timp de o secundă, nu se auzi altceva decât zgomotul produs de motoarele navei, de marea care se lovea de carenă, de țipetele răniților şi de strigătele bărbaților care se luptau încă cu flăcările în cabina de la pupa.

Îndrăzni să se întrebe: *Asta a fost tot?*

Şi atunci auzi răspunsul în geamătul primului avion Stuka. Privi în sus şi Îl văzu prăvălindu-se prin aer, simultan incredibil de modern şi oribil de primitiv, un pterodactil țipător de metal care venea să-i ucidă, strigându-şi veselia în fața posibilității morții ei.

Leon întoarse armele împrejur ca să înfrunte monstrul. Saffron le ridică până la elevația maximă şi traseră o

F.A.R.ală prelungită, însă nu văzură niciun semn că şi-ar fi nimerit ținta. Şi acum un al doilea avion Stuka ieşea din formație, şi un al treilea, şi era clar că urmau să atace toți, şi brusc îi deveni foarte clar lui Saffron că unii dintre ei puteau să rateze şi că unul sau doi ar putea chiar să fie loviți, dar că cineva o să-şi găsească ținta. Însă nu avea ce altceva să facă decât să continue să tragă, ripostând în timp ce prima şi, apoi, a doua bombă îşi ratară ținta.

Cea de a treia bombă îi lovi. Saffron îi privi forma rotundă şi neagră căzând din avionul Stuka şi îndreptându-se direct înspre puntea de la pupa. Ateriză. Se înfundă în lemnărie.

Dar nu explodă.

Uşurarea fu atât de intensă şi eliberarea de tensiune atât de absolută, încât se dovedi aproape epuizantă. Însă imediat după aceea un alt avion Stuka se îndreptă spre ei, şi frica şi adrenalina o înviorară din nou pe Saffron, care trase având impresia că gloanțele ei trasoare străpunseră avionul Stuka, că zdrobiră carlinga în bucăți şi că motorul luă foc. Dar sirena urla încă, iar avionul Stuka îşi continua coborârea.

Şi se îndrepta direct spre puntea superioară.

Saffron se aruncă spre scară, dar nu se deranjă s-o coboare. Se aruncă doar pe supF.A.R.ața mică a punții de la baza scării ce ducea spre puntea inferioară şi, în clipa în care picioarele sale atinseră scândurile, iar ea se împiedică şi căzu, avionul Stuka lovi *Steaua din Khartoum* şi toată lumea păru să explodeze în jurul ei.

Explozia sfărâmă geamurile de pe puntea inferioară şi, dacă Saffron nu ar fi căzut în clipa când atinse scândurile, ar fi fost ucisă de miile de cioburi zburătoare de sticlă, tăioase ca lamele. Îşi pierdu cunoştința o clipă şi, când îşi reveni, nava era în flăcări. Îi luă câteva secunde să se adune şi să pună cap la cap ce se întâmplase. Avionul Stuka se lovise de puntea superioară din partea îndepărtată a navei față de locul unde ajunsese ea, astfel încât fusese protejată

de cea mai urâtă parte a exploziei. Şi curând, când înțelese asta, o lovi următorul gând: *Tati!*

Se cațără înapoi pe rama îndoită şi curbată a scării şi, când ajunse în partea de sus, fu martora unui dezastru total. Hornul care stătuse până atunci în mijlocul punții fusese aproape complet distrus. Nu mai rămăsese din el decât un ciot neregulat, ce scuipa un fum negru şi uleios. Rămăşițele avionului Stuka erau implântate în partea laterală a cabinei principale, cu coada, care mai era cât de cât intactă, înfiptă în diagonală.

Trei dintre suporturile de mitraliere erau împrăştiate pe jos. Al patrulea dispăruse complet.

Dar unde era tatăl ei?

Saffron privi împrejur, încercând, prin fumul înecăcios, să-şi dea seama ce se afla în jurul ei. Apoi îl văzu. Era întins cu fața în jos pe punte, trăgându-se în față, forțându-se cu un picior să înainteze şi târându-şi celălalt picior, care nu se mişca. În spatele său, abia vizibilă prin fum, era o dungă alunecoasă roşie de sânge împrăştiat pe punte.

Leon privi în sus. Avea fața cenuşie în timp ce se lupta să se sprijine în coate. Întinse un braț înspre ea şi murmură:

— Saffy.

Îşi acoperi nasul cu mâna, ca să-şi ofere o protecție oarecare împotriva fumului şi fugi la tatăl ei. Acesta se prăbuşise din nou pe punte şi se rostogoli pe spate, abia conştient de sine, cu obrajii şi fruntea gri şi umede de transpirație, strângând din dinți, cu toate trăsăturile contorsionate într-un rictus de durere. Iar acum Saffron îi remarcă sursa torturii, pentru că crăcni drept al pantalonului îi fusese sfâşiat şi carnea frântă de parcă ar fi fost sfâşiată de un animai sălbatic cu dinți roşiatici şi gheare şi, chiar în mijlocul teribilei răni, separate de restul, stăteau rămăşițele frânte, aşchiate şi rupte ale femurului lui Leon.

Saffron simţi greaţa urcându-i-se din stomac şi lacrimile ţâşnindu-i din ochi. *Nu! Nu poţi să fii slab! Nu acum!* îşi spuse ea. Aşa că se aplecă asupra lui şi spuse:

— Nu te teme, tati, sunt aici.

Apoi îl apucă de subsuori şi, cu spatele la scară, începu să-l tragă spre ea. Cele două capete ale osului rupt al tatălui ei se frecau unul de celălalt, iar el nu se putu abţine: urlă de durere. Saffron se forţă să nu-i audă agonia. Trase doar cu mai multă putere.

*

Steaua din Khartoum era rănită mortal, asta era evident, însă ordinele avioanelor Stuka erau s-o distrugă, aşa că încă două avioane plonjară, iar unul rată pentru că fumul era atât de gros, încât ţinta era dificil de văzut. Dar celălalt lovi în aproape acelaşi punct în care aterizase bomba neexplodată, însă aceasta explodă şi rezolvă treaba.

Nava se scufunda cu repeziciune. Soarta îi era pecetluită şi, între timp, avioanele Stuka trecuseră de limita consumului de combustibil. Comandantul le dădu ordinul să se întoarcă Ia bază, aşa că o luară înapoi, escortate de credincioasele lor avioane de luptă. A doua bombă ucisese pe toată lumea de la pupa şi făcu stricăciuni teribile şi în camera motoarelor. Abia daca mai era cineva pe navă care să fi rămas viu. Însă mitralieristul de la prora ieşise neatins din întregul infern, ca Saffron. O văzu pe puntea superioară, cum încerca să-l tragă într-un loc sigur pe tatăl ei şi o ajută să-l coboare pe scară, şi apoi pe încă una, până la puntea unde se aflau bărcile de salvare. Încă doi supravieţuitori, incluzându-I pe medicul navei, se adunaseră acolo şi încercau să coboare în apă cel puţin o barcă de salvare, înainte ca *Steaua din Khartoum* să se scufunde.

Abia reuşiră şi vâsliră cam cinci metri, înainte ca nava să se oprească, să se rupă în două şi să se scufunde.

Doctorul făcu tot ce putu să aibă grijă de Leon. Îşi luase trusa medicală înainte să fugă la bărcile de salvare, gândindu-se că s-ar putea să aibă supravieţuitori răniţi de care să se ocupe, şi reuşi măcar să toarne puţin dezinfectant pe rana deschisă şi să-i administreze suficienta morfină, încât să-i uşureze puţin suferinţa.

Apoi, Saffron auzi turuitul unui motor aerian. Cu tot haosul şi zgomotul, nu realizase că mai era încă un avion de luptă german, aflat singur acolo sus, cel pe care îl lovise, zburând încă în cercuri deasupra lor.

— Ce face? întrebă ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Doctorul se uită în sus, văzu avionul 109 şi murmură:

— Vultur afurisit.

Apoi îşi strânse pumnul şi urlă un şir de blesteme spurcate înspre cer.

— Îmi cer scuze, îi spuse apoi lui Saffron, revenind la comportamentul său normai şi civilizat. Nu influenţează cu nimic, dar măcar te simţi puţin mai bine.

După care unul dintre ceilalţi supravieţuitori, Bowyer, marinarul de pe vas despre care Saffron îşi amintea că flecărise cu căpitanul Mcaloon înainte să înceapă lupta, zise:

— O, doctore, cred că nemernicul te-a auzit. Uite, vine către noi!

Ce caut aici? De ce irosesc combustibil fără vreun motiv bun?

Acum, când adrenalina din timpul luptei dispăruse, Gerhard simţi reversul în forma unui vid sumbru şi depresiv. Mintea îi reveni la viziunea pe care o văzuse, iluzia unei femei acolo unde nu putea să fie o femeie. Mintea îi juca feste. Soarta îl tachina. Încet, goliciunea din interiorul său se umplu cu o fiere acră şi răzbunătoare. Voia să se arunce asupra oricărei ţinte pe care o putea găsi, numai

pentru ca şi altcineva să se simtă la fel de rău cum se simțea el.

Gerhard înclină avionul ca să-l întoarcă şi privi împrejurul micuței bărci patetice în care se aflau ultimii câțiva supraviețuitori de la nava scufundată. În timp ce plonja din înălțimea cerului, stabilizându-se orizontal la numai câțiva metri deasupra apei, ştia ca trăda toate principiile pe care le avea, lăsând cu bună ştiință deoparte orice urmă de decență şi onoare pe care o mai avea încă şi că i se alătura fratelui său şi tuturor bastarzilor asemenea lui, cu sufletul negru, în legiunea damnaților. Dar nu îi păsa.

Se apropia tot mai mult de barca de salvare. Putea să-i vadă pe oamenii din ea cum îşi ridicau într-un mod ridicol pumnii în aer. Un foc rapid din armele avionului 109 ar fi distrus micuța barcă şi pe toți oamenii din ea. Degetul lui Gerhard se încorda pe trăgaci.

Şi, după aceea, văzu din nou fantoma. Părul negru. Ochelarii de soare.

Primul său instinct fu să tragă şi să continue să tragă până când fantoma avea să fie spulberată pentru totdeauna din imaginația lui.

Însă o milisecundă mai târziu ceva îi spuse: „Nu face asta“ şi apoi trecu pe deasupra bărcii fără să tragă, se înălță spre cer, se întoarse şi o luă din nou în jos, înapoi de unde tocmai venise.

— Dă-i drumul, bastard nazist! Dacă vrei să ne omori, aici suntem! Hai odată!

Vocea lui Bowyer era, din disperare, la limita isteriei. Pilotul se juca cu ei, îi tachina. Îi putea ucide când dorea. De ce nu o făcea?

— Vine din nou, spuse Saffron.

În fața morții certe, descoperi că era binecuvântată cu un sentiment neaşteptat de linişte. Totul avea să fie bine. Avea

să fie din nou cu Gerhard, acolo unde nu era niciun război care să-i țină departe unul de altul, şi totul avea să fie bine.

Îşi fixă ochii pe avion şi se ridică în picioare ca să-l întâmpine, stând fixă, oferindu-se drept sacrificiu.

Ea era fantoma! Gerhard ştia că era imposibil şi, totuşi, figura aceea care stătea atât de impunătoare în barca de salvare, scuturându-şi părul, privind drept spre el... era Saffron.

Ştia acest lucru la fel de sigur cum se ştia pe sine. *E vie! Dumnezeule, e adevărat, e vie!*

Încetini avionul cât de mult îndrăzni ca să nu-l oprească, trase capota carlingii, simțind vântul care i se grăbea peste față ca pe însăşi respirația vieții. Când zbură pe deasupra bărcii de salvare, Gerhard făcu din mână. Ar fi putut jura că o văzu zâmbind.

Apoi trecu din nou de barca de salvare şi acum chiar nu mai putea face încă o tură. Rezervele sale de combustibil fuseseră critice înainte de a decide să rămână deasupra navei. Acum erau dezastruoase.

Lui Gerhard nu-i păsa. Saffron Courtney era în viață. Iubirea şi speranța i se întoarseră violent înapoi în inimă. Şi ce dacă avionul său 109 nu avea combustibil? Nici măcar nu avea nevoie de un avion. Putea să zboare înapoi în Grecia singur, doar cu aripile bucuriei înseşi.

— Dumnezeule, spuse doctorul, ce lucru extraordinar! Crezi că a spus: „Bine jucat?“ Ştii tu, pentru că am luptat aşa bine.

— Soldații germani nu spun lucruri de felul ăsta, doctore, zise Bowyer. Nu-i stilul lor. Nu, ere' mai degrabă că ne tachinează. Dacă nu cumva...

Pe fața lui trecu un rânjet viclean şi neobrăzat.

— ... dacă nu vă deranjează că spun, domnişoară...

Saffron nici măcar nu-l auzi. Încerca încă să se împace cu ce văzuse sau crezuse că văzuse în carlinga avionului care trecuse pe lângă ei. Nu ştia dacă să urle de bucurie sau să plângă lacrimi amare în fața nesfârşitelor cruzimi ale sorții.

— Domnişoara...? repetă Bowyer.

Saffron se forță să fie atentă la oamenii din jurul său.

— Ce este? întrebă ea.

— Spuneam că arătați ca dintr-o poză, stând acolo, ca un star de cinema adevărat sau cam aşa ceva... Bag seama că băiatul nostru Kraut[129] s-a uitat o dată la dumneavoastră şi s-a gândit că nu poate sa împuşte o fată ca asta. Vreau să spun, ce pierdere, nu?

— Cu siguranță, ar fi nevoie de un om foarte rău să împuşte cu sânge rece o tânără neînarmată, fii de acord doctorul.

Saffron nu spuse niciun cuvânt. Dar apoi o lovi gândul că nu fusese neînarmată. Nu în momentul în care contase. *Am lovit cu armele mele avionul ăla. Şi, dacă era avionul lui Gerhard... Nu, a fost, sigur a fost, altfel de ce să-mi fi făcut cu mâna...? O, Dumnezeule, aproape l-am omorât. Şi n-aş fi ştiut niciodată ce am făcut sau cât de aproape a fost de mine. Şi dacă l-aş fi ucis...*

Şi apoi izbucni în lacrimi, iar doctorul îi puse o mână peste umeri şi spuse:

— Încet, draga mea. E totul bine. Toți am avut cea mai îngrozitoare experiență şi te-ai comportat de-a dreptul remarcabil. Dar acum s-a sfârşit. O să fim salvați în curând, simt sigur de asta. Totul o să fie bine. Aşteaptă doar şi o să vezi.

---

[129] Termen derogator care desemnează un soldat german generic, folosit în special în timpul celor Două Războaie Mondiale, avându-şi originile în cuvântul german pentru varză murată (Sauerkraut).

Până când îi găsi un torpilor al Marinei Regale, trimis din Creta ca răspuns la semnalele căpitanului Mcaloon, se făcuse seară. În timp ce Leon era ridicat la bord, doctorul o trase pe Saffron într-o parte şi spuse:

— Tatăl tău este rănit foarte tare. Dacă rana nu i se infectează, o să trăiască, dar dacă o să mai meargă vreodată, asta e o altă problemă.

Saffron nu răspunse nimic. Era prea epuizată fizic şi emoțional de luptă şi de urmările ei, încât să poată să articuleze cuvinte. Un marinar o ajută să urce la bordul torpilorului, unde i se dădu o cană de ceai, acel panaceu britanic pentru orice dezastru, mare sau mic. În timp ce fiertura îşi făcea efectul, Saffron îşi deschise geanta şi dădu întristată din cap. După toate precauțiile pe care şi le luase şi după tot iadul prin care trecuse, toate lucrurile sale, împachetate şi unse cu atenție, nu aveau nici măcar o singura picătură de apă pe ele. Luă una dintre pozele sale prețioase cu Gerhard şi se aplecă asupra ei ca să se poată uita la el fără să ştie nimeni. Era minunat să se gândească că el era încă în viață.

Dar apoi Saffron dădu din nou din cap şi îşi puse deoparte măruntele sale comori, amintindu-şi de tot ce pierduse.

Mândria flotei Courtney Trading se scufundase. Mulți oameni de treabă îşi pierduseră viața, şi totul pentru nimic. Aurul Greciei zăcea pe fundul mării, la sute de metri sub ei, şi nimeni nu avea să-l mai găsească vreodată.

Gerhard rămase fără combustibil la aproximativ zece kilometri în nordul Atenei şi la aproape o sută de kilometri de baza sa. Până în acel punct însă, se ridicase încet şi constant până la o altitudine de şapte mii de metri. Când motoarele se opriră, lăsă pur şi simplu avionul să plutească, amintindu-şi de primele sale zboruri cu planorul deasupra Bavariei, savurând pacea şi liniştea absolute după toată

vijelia luptei, lăsându-şi mintea să se bucure de imaginea lui Saffron, cum stătea atât de mândră, de viteaza şi de... de frumoasă în acea barcă, privind moartea în ochi şi nerealizând că, în fapt, privea iubirea.

Mein Gott! Dacă aş fi apăsat pe trăgaci... Dar nu am făcut-o şi asta e tot ce contează acum.

Se simţea destul de calm în timp ce îşi continua coborârea inexorabilă. Nu avea nevoie decât de o bucată de drum îndeajuns de drept, chiar şi un deal plat ar fi fost suficient, deşi nu erau multe de acel fel în peisajul muntos şi stâncos al Greciei. Inspectaseră săptămâni la rând hărţile Greciei în timp ce erau instruiţi pentru o misiune sau alta şi ştia că exista o autostradă care mergea paralel cu coasta. Privi în jos din carlingă şi era clar acolo, exact genul de linie dreaptă de care avea nevoie, cam zece kilometri în faţă.

Avionul Messerschmitt coborî în faţa unei formaţii de tancuri şi oameni care avansau, trecu la numai câţiva milimetri de ultimele camioane şi ateriză pe o bucată goală de asfalt. Se opri două sute de metri mai jos, aşezat diagonal de-a lungul asfaltului.

Gerhard ieşi din carlingă, îşi desfăcu vesta de salvare şi eşarfa de mătase din jurul gâtului, apoi îşi scoase din vestă un pachet de ţigări. Descoperise că fumatul era o parte la fel de inevitabilă a mersului la război ca mâncarea proastă şi gloanţele. Văzu în faţă un alt grup de oameni şi maşini care veneau spre el. O maşină decapotabilă ce transporta ofiţeri se desprinse din coloană, se grăbi înspre el şi din ea ieşi un ofiţer. Gerhard văzu tresele de pe umăr ale unui *Oberst,* un colonel plin, pe uniforma lui. Alunecă afară din avion, îşi aruncă ţigara şi deveni atent.

— Ce dracu crezi că faci aici? întrebă colonelul.

— Am fost într-o misiune, *Herr Oberst.* Avionul a fost lovit şi am pierdut mult combustibil. Nu m-am putut întoarce la bază, aşa că, în schimb, am aterizat pe acest drum.

— Ei bine, ne blochezi calea. Trebuie să duc o divizie întreagă la marginea Atenei până la căderea nopții. Aşa că îți ordon să-ți muți avionul.

— Îmi pare foarte rău, domnule, dar nu pot să fac asta. După cum spuneam, nu am combustibil. Dacă se poate găsi puțin, iar oamenii dumneavoastră se dau un pic înapoi, ar trebui să pot să decolez fără prea multe probleme.

— Să dăm înapoi? Nu ne-am dat înapoi din fața soldaților britanici. De ce dracu ar trebui să ne dăm înapoi din fața ta?

— Pe de altă parte, domnule, pământul din ambele părți ale drumului este destul de plat. Nu ar trebui să fie o problemă pentru vehiculele dumneavoastră armate şi pentru camioane să ocolească avionul.

— Sper că misiunea asta a ta a meritat, spuse colonelul supărat.

— O, da, domnule, spuse Gerhard, în timp ce i se aşeză pe față un zâmbet triumfător. Am scufundat o navă britanică ce transporta o marfa de cea mai mare importanță strategică. Misiunea a fost cerută de însuşi *Reichmarschall* Göring.

— O să-i ordon operatorului meu de radio să comande să fie adus aici ceva combustibil pentru avion cât mai curând posibil. Mă aştept să pleci de aici imediat ce vei fi realimentat.

— Desigur, *Herr Oberst,* va fi plăcerea mea.

Dar, până atunci, se gândi Gerhard, *o să stau în avionul meu, o să fumez şi o să mă gândesc la fata pe care o iubesc.*

Orele de vizită la spital erau limitate pentru dimineață şi după-amiază. În cele două săptămâni de când fusese adus din Creta în Egipt, Harriet încercase să-şi petreacă fiecare minut care îi era permis lângă patul lui Leon, dar era şi conştientă de necesitatea de a pregăti casa lor pentru

eventuala lui întoarcere. Chirurgul care îi operase piciorul lui Leon era încrezător acum că acesta avea să fie salvat. Dar abia după câteva luni el s-ar fi putut măcar gândi la mers şi chiar şi atunci exista totuşi o posibilitate să fie limitat la un scaun cu rotile. În orice caz, Harriet trebuia să-i facă locuința mai accesibilă şi să se ocupe de asta înainte ca el să părăsească spitalul, fiindcă se temea ca el să nu fie prea mândru să recunoască faptul că avea nevoie de ajutor, odată ajuns, în cele din urmă, acasă. De aceea, într-una dintre dimineți se afla acasă, în loc să fie la spital, vorbind cu un arhitect despre cum să înlocuiască treptele cu rampe şi cum să adauge balustrade care să-l ajute pe Leon să se țină, cel puțin în primele zile, după ce avea să se acomodeze cu locul. Însă Saffron stătea la capul tatălui ei, când auzi o bătaie în uşă.

— Să văd cine este? întrebă ea.

Leon încuviință.

Se duse la uşă, o deschise şi văzu un bărbat cu un chip proaspăt şi cu ochelari, îmbrăcat în uniformă de căpitan de armată. În ochii lui Saffron părea să fie doar cu trei, patru ani mai mare decât ea.

— O, spuse el, când se văzu întâmpinat de o tânără frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de vară tricotată, din bumbac, privindu-l cu nişte ochi limpezi, de-un albastru întunecat.

— Pot să te ajut? întrebă ea, de vreme ce căpitanul nu părea în stare să mai spună ceva.

— Ah, da, absolut, desigur… Mă numesc Carstairs, vin din partea Serviciului de Informații al Armatei. Mă întrebam dacă aş putea să schimb două cuvinte cu domnul Courtney. Am câteva informații pe care mi s-a cerut să i le transmit.

— Atunci chiar te rog, intră, căpitane Carstairs.

Acesta făcu câțiva paşi în cameră şi se opri la capul patului, în timp ce Saffron închise uşa în urma lui.

— Mă scuzați, domnule Courtney, spuse Carstairs, dar ceea ce am de spus este destul de urgent. E legat de scufundarea *Stelei din Khartoum.* Şi este doar pentru urechile dumneavoastră.

— Pot să-ți pun o întrebare, Carstairs? întrebă Leon.

— Desigur, domnule.

— Ai fost vreodată în mijlocul acțiunii? Nu mă refer la o campanie, în birourile din spate. Mă refer la treburile dure, la finalul tăios, unde mor oameni.

— A, nu, domnule, nu pot spune că am fost Sunt mai degrabă un om de birou. Treaba mea este analiza informațiilor.

— Şi ai analizat recent vreun ziar?

— Îmi pare rău, domnule, nu reuşesc să vă urmăresc.

— Ei bine, au fost câteva ştiri în presa din Cairo despre acțiunile fiicei mele pe *Steaua din Khartoum,* luptând împotriva Luftwaffe. Oamenii spun că merită o medalie. Aşa că, dacă ai orice de spus despre acea călătorie, atunci i-o poți zice şi ei sau să nu mai spui deloc. M-am făcut înțeles?

— Da, domnule, absolut Vă pot ruga, domnişoară Courtney, să contez pe discreția dumneavoastră absolută?

— Desigur.

— Foarte bine atunci. Mesajul meu este următorul... V-ați dat seama că marfa încărcată la bordul *Stelei din Khartoum* era... cum să spun? Să zicem... de o valoare neobişnuită.

— Mi-am dat seama, fu de acord Leon.

— Şi îndrăznesc să spun că, ştiind faptul că această marfă s-a pierdut, v-a crescut ah, într-un mod considerabil, supărarea pe care trebuie să o fi simțit în momentul în care vi s-a scufundat nava şi când atât de mulți membri ai echipajului dumneavoastră... şi, desigur, rănile dumneavoastră personale, domnule.

— Ai putea să spui asta, da.

— V-a făcut poate chiar să va întrebați dacă toate astea au fost de vreun folos, zise Carstairs, iar tăcerea care îi urmă îi confirmă presupunerea.

Îşi drese glasul şi vorbi din nou.

— Ce am să vă spun, sper, o să vă încredințeze ca ați avut o contribuție mult mai mare la acest război decât ştiți. Vedeți dumneavoastră, marfa care credeți că se afla la bordul *Stelei din Khartoum* era, de fapt, ah… altundeva.

— Ce vrei sa spui? exclamă Saffron.

— Vreau să spun ca nava dumneavoastră a fost folosită pentru o diversiune. Adevărata marfă se afla pe un alt vas şi acum a ajuns la destinație in siguranță, până la ultima bucățică.

— Dar asta face ca lucrurile să fie mai rele, nu mai bune. Toți acei bărbați s-au sacrificat pentru nimic!

— Nu, o corectă Leon. Înseamnă că *Steaua* a fost băgată la înaintare şi, în cele din urmă, scufundată, pentru ca marfa reală să poată să treacă cu bine. A fost o misiune care a meritat pe de-a-ntregul. Singura mea întrebare pe care am să ți-o pun este: de unde ați ştiut că germanii o să muşte momeala?

— Ei bine, le-am lăsat câteva urme: de exemplu, toate acele camioane aliniate în fața Băncii Greciei ca sa poată sa fie văzute de ochi curioşi. În realitate, transferul a fost făcut cu câteva nopți mai devreme, mult mai discret. Şi, încă mai important, poate, am avut motive să credem că ar fi fost scurgeri de informație din partea noastră, fie aici, în Cairo, fie în port la Alexandria, sau chiar pe vas.

— Vrei să spui un spion în mijlocul nostru? întrebă Leon.

— Ceva de genul ăsta, da.

— Unul dintre oamenii noştri?

— Posibil, sau altcineva care are un motiv să susțină cauza nazistă. Sunt mulți naționalişti, evrei la fel de bine ca

musulmani, care vor sa ne bage cuțitul în spate şi, atunci, inamicii inamicilor lor le sunt prieteni,

— Evrei care să-l susțină pe Hitler? spuse Saffron. Asta nu prea pare posibil. Am fost în Germania, căpitane. Ştiu cum e viața pentru evrei acolo.

— Dar nu pentru evreii de aici, domnişoară Courtney. Cei mai mulți sunt cât se poate de prietenoşi cu noi, dar simt unii sionişti care vor să părăsim toată zona asta, în special Palestina, dar şi Egiptul. Desigur, îi urăsc pe radicalii musulmani chiar mai mult decât ne urăsc pe noi, iar sentimentul este pe deplin reciproc. Aşa că, dacă sau când o să plecăm de aici, o să se omoare între ei bucuroşi. Însă, deocamdată, noi suntem inamicul lor comun.

— Îți urez noroc să-l descoperi pe omul pe care îl cauți, Carstairs, spuse Leon. Dacă pot să fac ceva, spune-mi. Poți conta pe cooperarea mea.

— Vă mulțumesc, domnule. Este bine de ştiut. Bună ziua, domnule Courtney, vă doresc recuperare grabnică.

— Să vă conduc, căpitane, spuse Saffron, şi îl urmă pe Carstairs până la uşă, privindu-l cum ieşea înapoi pe coridor.

Un om de serviciu egiptean ştergea podeaua de linoleum din hol. Saffron nu-l băgă în seamă şi se întoarse în cameră la Leon.

Acesta era obosit. Nu avea energie de irosit, aşa că intră direct în miezul problemei.

— Cred că spionul este unchiul tău, Francis. Ştia despre transport şi, chiar dacă nu i-am dat prea multe informații despre ce anume încărcăm în nava aia, ştia suficient cât să-i poată transmite altcuiva care ar fi reuşit să afle detaliile.

— Chiar crezi că ar face asta?

— Aş vrea să spun „Nu“. Dar adevărul este că îl cred suficient de înverşunat şi furios, încât să-şi trădeze familia

şi țara. Şi ştim toți ce crede despre fascism, n-a făcut niciodată un secret din asta.

— Dar pe ce este furios? Ai salvat compania şi i-ai făcut mulți bani.

— Asta aproape că înrăutățeşte situația, cred. Când cineva intră în tipul acela de gândire, încetează să se mai uite drept la lucruri. Şi dacă faci ceva decent care îi ajută să le fie mai bine, aproape că îți poartă mai mult pică. Frank are nevoie ca eu să fiu omul rău din fantezia lui halucinantă din capul lui. Dacă nu joc acest rol, atunci el trebuie să se străduiască şi mai mult să-şi inventeze motive de ce eu, în ciuda tuturor aparențelor, îi sap mormântul.

— Ce mod îngrozitor de a-ți trăi viața.

— Absolut. Dar odată ce o persoană intră pe acel făgaş, e aproape imposibil s-o scoți afară, cu excepția cazului în care ea însăşi vrea să-şi schimbe atitudinea. Între timp, avem o a doua problemă. Nu numai că suspectez că Frank este spionul, mă întreb dacă nu cumva Carstairs m-a avertizat că oamenii lui ştiu că e el.

— Care ar fi partea buna în toată treaba asta? Şi ce am putea face?

— Aş vrea să ştiu. Dacă aş mai fi dintr-o bucată, m-aş duce drept Ia el şi l-aş confrunta, să-i smulg adevărul afară din el cu mâinile dacă trebuie.

— Şi apoi ce? N-ar arăta foarte bine pentru noi – ca familie sau ca firmă – dacă unul dintre frații Courtney se dovedeşte spion nazist.

— N-ar arăta bine pentru nimeni. Presupun că l-aş putea pune să aleagă: să meargă în exil într-un loc cum ar fi Maroc sau Spania – o țară neutră unde nu poate face niciun rău – sau l-aş putea preda autorităților şi să-l las să fie judecat pentru trădare. În ultimă instanță, este o ofensă care se pedepseşte cu spânzurătoarea. Îmi imaginez că până

şi Frank ar fi gata să asculte ce i se spune ca să-şi salveze gâtul.

— Dar nu poţi să faci asta. Oricum, nu acum.

— Nu-mi aduce aminte.

— Totuşi, poate aş putea eu ori Harriet. Sau, ştiu eu, ce spui de unchiul Dorian sau de bunica? Ar asculta de ei?

— Nu-i putem implica fără să le spunem cu exactitate ce făceam în Atena, şi asta iese din discuţie. Mi-aş dori să-mi recapăt puterile. Jur că aş găsi cel mai apropiat autobuz şi că l-aş împinge sub el pe frăţiorul meu drag.

— Mă gândesc că probabil e la fel de bine că nu poţi face asta, spuse Saffron. Acum odihneşte-te. Important este să te faci din nou bine. Şi dacă se ajunge la ce e mai rău şi unchiul Francis este expus ca spion, iar scandalul ruinează Courtney Trading, tot o să ne ai pe Lusima, pe Harriet şi pe mine şi vom fi toţi foarte bine.

— Da, asta e adevărat. Dar Dorian, şi bunica, şi surorile mele?

— Şi ei pot să vină cu toţii să locuiască la Lusima. Nu putem spune că nu avem spaţiu!

— Dragă Saffron, spuse Leon, strângând-o de mână, ce fiică minunată, bună şi splendidă eşti!

— Eşti foarte dulce, dar această fiică o să fie foarte strictă cu tine. Harriet o să vină mai târziu să te vadă, dar între timp trebuie să te odihneşti.

Îşi sărută tatăl pe frunte, îşi luă la revedere şi părăsi camera.

Pe hol, observă că omul de serviciu dispăruse, deşi putea să vadă foarte clar pe supF.A.R.aţa perfect uscată a linoleumului ca îşi făcuse doar o mică parte din treabă. *Dacă locul ăsta ar fi condus de Harriet, n-ar îndrăzni să se poarte aşa,* se gândi Saffron şi zâmbi pentru sine, în timp ce urmărea semnele ce o duceau spre ieşire.

În momentul în care Saffron intrase înapoi în camera tatălui ei, după ce-şi luase la revedere de la căpitanul Carstairs, omul de serviciu care ştersese podeaua holului îşi luă mopul şi găleata şi se grăbi pe coridor în jos, înspre scări. În două minute, părăsi spitalul prin ieşirea pentru personalul medical şi se îndreptă spre Oraşul Vechi. Avea ştiri pentru Hassan al-Banna şi cu cât le transmitea mai repede, cu atât mai bine.

Două ore mai târziu, cineva trimise un mesaj la Berlin printr-un post ce aparținea celor de la Afrika Korps.

Când Saffron ajunse acasă, Harriet o întrebă cum era tatăl ei.

— Era într-o forma destul de bună, cred, însă s-a obosit puțin, aşa că i-am spus să se odihnească înainte să mergi să-l vezi.

— A făcut cum i s-a spus?

— Da, chiar a făcut. Cred că a simțit nevoia să coopereze cu mine. A spus că sunt o fiică minunata, bună şi splendidă, ceea ce a fost foarte dulce din partea lui.

— Ei bine, chiar aşa eşti, zise Harriet.

— Te deranjează dacă îmi torn ceva de băut? întrebă Saffron. Mi-ar plăcea un gin tonic rece şi bun.

— Draga mea fată, nu trebuie să-mi ceri mie permisiunea. Eşti o femeie în toată firea. Fii doar drăguță şi fă-mi şi mie unul. Şi nu te zgârci la gin!

Saffron îşi luă paharul afară pe terasa care dădea spre grădinile aşezate înspre Nil. Se gândi la tot ce auzise la spital şi la ce spusese tatăl ei despre unchiul Francis. O îngrozea să se gândească la toată moartea şi distrugerea pe care le cauzase trădarea lui şi o făcea şi să simtă ruşine. Pentru că el era un Courtney, la fel ca ea, iar acțiunile sale făceau de ruşine întreaga familie.

Probabil că e drept să fie expus. Probabil că ne merităm numele trase prin noroi împreună cu al lui.

Dar apoi Saffron îşi spuse ca nu făcuse nimic de care să-i fie ruşine şi nici tatăl ei nu făcuse aşa ceva. De ce să fie murdăriți de mizeria lui Francis? Şi ce bine ar fi făcut dacă povestea trădării sale ar fi devenit publică? Nimeni nu ar fi avut de câştigat în afara celor care voiau ca Marea Britanie şi Imperiul său să se prăbuşească. Deci, cu cât erau mai puțini oameni care ştiau ce făcuse, cu atât mai bine.

Dar nu poate să scape basma curată, pur şi simplu, nu poate!

Saffron sorbi din băutură. Se gândi la întreaga problemă. Iar soluția îi apăru brusc în față ca rezultatul unei ecuații complexe, îşi reluă traseul gândirii ca să vadă dacă putea să găsească vreo scăpare, dar nu era niciuna. Rezultatul era corect.

Şi acum Saffron ştia exact ce trebuia făcut.

— Va place ceaiul de mentă? întrebă Hassan al-Banna.

— Este în regulă, răspunse sec Francis Courtney.

— Poate puțin zahăr îl va face mai bun.

— Probabil.

Francis suspină nerăbdător.

— Uite, nu sunt aici să sporovăiesc despre ceaiul de mentă şi despre lingurițele de zahăr. Ai vrut să mă vezi. Vreau să ştiu de ce.

Al-Banna îşi scutură capul în semn de regret. Allah era atoatecunoscător şi atoateînțelept. Trebuia să existe un motiv pentru care i-l trimisese în viața lui pe acest necredincios necioplit, fără maniere şi nerecunoscător. Însă erau momente când era dificil să ştii care ar fi putut fi acele motive. *Probabil că vrea doar să-mi testeze răbdarea.* Da, s-ar putea să fie asta.

— Prietenii noştri comuni nu sunt mulțumiți. I-ai indus în eroare în privința *Stelei din Khartoum.*

— Ce vrei să spui, că i-am indus în eroare? Le-am spus unde mergea, ce marfa lua şi încotro avea să navigheze. Apoi ei au scufundat-o, Ceea ce era şi scopul exercițiului. Eu sunt cel care ar trebui să fie nemulțumit. Trebuiau să scape de fratele meu şi de puştoaica aia a lui. Dar cei doi sunt încă vii. Despre asta ce au de spus... ei, ei?

— Au lucruri mai importante de care să se îngrijoreze decât viața sau moartea a doi indivizi.

— Şi atunci ce-i îngrijorează?

— Aurul nu era pe navă.

— Şi atunci unde era?

— Prietenii noştri nu ştiu. Dar, dacă aş fi în locul tău, domnule Courtney, aş încerca să aflu. Dacă le-ai putea spune unde este cu adevărat, s-ar putea să fie mai puțin înclinați să suspecteze că i-ai condus în mod intenționat pe căi greşite.

— N-am făcut aşa ceva! Le-am spus ce ştiam, ce mi-a spus nemernicul de frate-meu. Daca a făcut-o cineva, el v-a indus în eroare. Nu eu.

— Nu cred asta. Nu există nicio dovadă ca fratele tău are legături cu Serviciul de Informații Britanic. Cred că a fost primul fraier. Cred că l-au folosit ca momeală. Ți-a spus pentru că a vrut să te convingă că era vital s ă trimită *Steaua din Khartoum* în Grecia. Întrebarea este: ştia Serviciul de Informații Britanic că tu aveai să ne dai această informație? Dacă ştiau, atunci ai fost compromis, iar poziția ta este, hmm...

Hassan căută cuvântul potrivit.

— Vulnerabilă... da. Eşti foarte vulnerabil.

— Vrei să spui că o să-mi facă de petrecanie? întrebă Francis, a cărui față deveni brusc cenuşie.

O dâră de sudoare îi trecu peste tâmple.

— Dar nu am făcut nimic greşit. Nu-i drept!

— Numai englezii sunt suficient de nebuni încât să creadă că viața este dreaptă. Totuşi, situația este complet rezonabilă. Le-ai cauzat prietenilor noştri foarte multe probleme, şi toate pentru nimic. Acum le eşti dator. Dacă poți să afli unde anume au dus britanicii rezervele de aur ale Greciei şi să dovedeşti că informația este corectă, atunci nu va fi nicio problemă. Dacă nu poți... dădu el din cap, Allah e drept. Vei primi exact ce meriți.

Francis aproape că plângea de frică, de furie şi dintr-un sentiment de milă de sine. Făcuse tot ce putuse ca să ajute cauza din război. Transmisese mai departe o informație pe care o considera simultan adevărată şi de o semnificație vitală. De unde să ştie că Leon îl mințea? Iar Leon mințise, inducându-l în eroare cu bună-ştiință şi intenționat, era sigur de asta.

Se opri la Clubul Sportiv pentru două whiskyuri în drum spre casă, şi apoi merse pe jos, însă cumva obosit, pe drumul până la apartamentul său, aflat într-un bloc nou şi elegant dintre club şi râu. Deschise uşa, îşi aruncă jacheta şi pălăria pe capătul canapelei şi se duse să-şi mai toarne o băutură.

Sună soneria. Frank se încruntă.

— La dracu, cine vrea să mă vadă la ora asta din noapte? murmură pentru sine, şi apoi simți o împunsătură de frica în fața următorului gând: *Au trimis nenorociții de germani pe cineva să-mi facă de petrecanie?*

Nu, asta nu era posibil. Fusese avertizat de ce avea să se întâmple, dar i se dăduse şansa să schimbe ceva. Şi, atâta timp cât credeau că le putea depista locația reală a aurului, era mai util în viață decât mort.

Respiră adânc, cât să-şi revină puțin din beție, şi deschise uşa.

Apoi văzu cine era şi lătra:

— Ce mama dracului cauți aici?

— Bună, unchiule Francis, spuse Saffron, nu mă primeşti încasă?
— A, da, presupun că trebuie. Intră, atunci.
Saffron intră, observând strâmbătura amară de pe fața unchiului său când trecu pe lângă el. Uşa apartamentului dădea într-un hol larg, ce fusese decorat scump, cu dale de marmură pe podea, cu pereții tapetați cu un roşu oriental adânc şi bogat, şi, într-o parte, cu o măsuță modernă lăcuită în negru ce avea deasupra ei o oglindă pe măsură, sprijinită pe zid. Francis o conduse în salon, la capătul holului. Zidul opus era aproape în totalitate compus din uşi de sticlă ce se deschideau spre un balcon cu o vedere spectaculoasă spre Nil şi Oraşul Vechi.
— Îmi place foarte mult apartamentul tău, unchiule Francis, spuse Saffron. M-am întrebat deseori cum arată. Când te-ai mutat aia?
— În vara lui ’39, chiar înainte să înceapă nebunia. Ghinion tipic, l-aş fi putut avea ia jumătate de preț, de fapt mai aproape de un sfert, dacă aş mai fi aşteptat încă trei luni.
— Nu e drăguț cum a făcut viața mai frumoasă pentru toată lumea succesul companiei? Apartamentul lui Dorian din Alex este divin.
— Ştii, mi-am jucat şi eu rolul. Nu a fost doar binecuvântatul tău tată.
— A, ştiu. Ai deschis toată afacerea aceea germană. E atât de trist că a fost nevoie ca toate astea să se termine. Ai putea să-mi dai, te rog, ceva de băut?
— A, da, sigur. Mi-am uitat manierele, izbucni Francis. Nu vine multă lume pe la mine, ca s-o zicem pe aia dreaptă. De fapt, aproape nimeni. După o vreme, un tip uită cum să fie o

gazdă decentă dacă nu se menține activ. Bei? Alcool, vreau să spun.

— Da, sigur că beau, chicoti Saffron. Sunt destul de mare, ştii, am aproape douăzeci şi doi.

— Chiar ața? Dumnezeule, cum zboară timpul. Şi care-i otrava ta?

Pentru o clipă, Saffron văzu imaginea bărbatului Francis Courtney, aşa cum fusese şi cum ar mai fi putut încă să fie, dacă nu alegea să trăiască în amărăciune, în pofida speranței; accentuând toate relele care i se întâmplaseră, în loc să privească spre bunătate; suspectând motivele celorlalți, în Ioc să aibă încredere în bunul simț comun.

— Ai putea să-mi faci un martini?

— De ce nu? Eu prefer whiskyul.

Saffron se aşeză pe un scaun şi îşi puse poşeta deschisă lângă ea, pe canapea, în timp ce Francis îi pregătea cocktailul. Era rece şi puternic, şi avea doar o subtilă urmă de vermout.

— Mmm, spuse ea. E perfect. Ar trebui să-ți deschizi propriul bar, unchiule Francis. Îi poți spune Courtney Bar & Grill.

Francis se aşezase. Paharul lui, pe care şi-l umpluse după ce îi pregătise lui Saffron martiniul, era deja gol.

— Cred, unchiule Francis, că trebuie să-ți umpli iar paharul. Nu te ridica, îți aduc eu.

Îi luă paharul, se duse la dulapul cu băuturi, i-l umplu şi îl aşeză pe o măsuță de lângă scaunul lui Francis, în apropierea unei veioze de marmură în forma unei coloane clasice. Apoi se duse la ferestre, deschise una dintre ele şi rămase acolo, sprijinindu-se de pervaz.

— Vederea de aici îți taie respirația, spuse ea. Mă face să mă gândesc la cântecul acela…

După care începu să murmure primele cuvinte din piesa *You Belong to Me:*

— „Vezi piramidele de-a lungul Nilului…“

Hai! se gândi Saffron în timp ce încerca să-şi aducă aminte al doilea vers. *Ridică-te de pe scaun. Trebuie să stai in picioare!*

— Vino şi uită-te, unchiule Francis, trece unul dintre vapoarele restaurant. Pe punte dansează oameni. Ascultă! Auzi muzica?

Francis îşi lăsă jos paharul şi se ridică nesigur în picioare.

— Le văd cum trec tot timpul, dar dacă insişti…

Saffron aşteptă până când ajunse lângă ea, nu chiar la fel de aproape ca un iubit, după care spuse:

— Deci, unchiule Francis, de ce ne-ai trădat germanilor?

— N-am făcut aşa ceva! protestă Francis.

Brusc, deveni conştient că era beat. Nu putea să gândească drept, nu putea să înțeleagă cum să iasă dintr-o groapă ce părea să se adâncească mai mult şi mai mult, pe măsură ce înainta în noapte.

— Ba ai făcut! izbucni fata.

Acum renunțase la jocul de nepoțică drăguță, iar în vocea ei se strecură o ascuțime aspră şi agresivă atunci când continuă:

— Le-ai spus că fratele tău urma să meargă Ia Pireu.. Propriul tău frate! Omul care te-a salvat de la faliment. Omul ai cărui bani ți-au permis să-ți cumperi casa asta țipătoare, unde poți să trăieşti singur, fără să vină nimeni ia tine să te sperie.

— Eu am câştigat banii care au cumpărat locul ăsta! Eu! Nu el!

— Dacă ai făcut-o, a fost numai din cauză că te-ai vândut naziştilor. Recunoaşte că lucrezi pentru ei. Le-ai spus încotro se îndrepta *Steaua din Khartoum,* nu-i aşa?

Îşi înfipse o unghie roşie în obrazul lui ca să-şi scoată în evidență punctul de vedere.

— Le-ai spus că ridica aurul grec, nu-i aşa?
Îl apăsă din nou, mai tare de data asta.
— Opreşte-te!
— Ei, nu-ți place când te face de râs o fată? Nu pot să spun că-mi pasă de ce-ți place sau de ce nu-ți place. Tatăl meu, fratele tău, zace în spital cu un picior făcut bucățele. S-ar putea să nu mai meargă niciodată… din cauza ta.
La naiba, m-a împuns din nou! se gândi Francis.
— Am spus sa te opreşti! lătră el, devenind de-a dreptul furios.
Făcu un pas spre ea, amenințând-o şi aşteptându-se ca ea să se retragă. Saffron rămase pe loc.
— Nu mi-e frică de tine. Am fost în război, am luptat, lucruri pe care tu nu le-ai văzut niciodată. Am fost propusă pentru Medalia George, ştii, pentru vitejie extremă în fața focului inamic. Ştii, germanii au venit peste noi iarăşi şi iarăşi… ei, care păreau să fi ştiut exact unde eram… care au ales *Steaua din Khartoum* dintre toate celelalte nave care se îndepărtau disperate de Grecia, încercând să se întoarcă la Alex… Şi totul…
Loveşte-l!
— … din cauza…
Loveşte-l!
— Ta!
Ridică mâna către el, dar de data asta ei i-o îndepărtă.
Saffron îl pălmui cu putere, întorcându-i capul şi ameţindu-l, împiedicat cum era de la lovitură.

Iisuse! L-am lovit prea tare? se gândi Saffron. Unchiul ei părea derutat şi pierdut. *Nu se poate! Nu poți renunța acum! N-ai voie!*
Atunci, furia din el îi depăşi incapacitatea, iar adrenalina îi ascuți simțurile şi îi dădu încă puțină putere.
— O să te prind eu pentru asta, curvă ce eşti! mârâi el.

Veni spre ea încercând s-o lovească cu pumnii, țintind spre fața ei drăguță, dorindu-şi s-o frângă şi împingând-o înapoi spre mijlocul camerei.

Saffron îşi ridică brațele ca să-şi apere capul şi se strâmbă atunci când o lovi peste mâini.

— Da! strigă Francis, marcându-şi cuvintele cu pumnii. Le-am spus germanilor totul! V-am vrut morți! Pe amândoi!

Apoi, fără niciun avertisment, Francis îşi schimbă unghiul de atac şi dădu un pumn scurt şi dur pe sub coatele ridicate ale lui Saffron, direct în plex. Ea icni, în timp ce aerul îi părăsea corpul şi, căutându-şi respirația, îşi lăsă garda jos.

— Vă vreau morți! strigă Francis şi o lovi direct în gură, crăpându-i buza şi prinzându-i din aceeaşi lovitură şi nasul.

Saffron urlă de durere cu sângele izbucnindu-i pe nas şi gură. Se dădu înapoi, se Iovi cu partea din spate a picioarelor de canapea şi căzu pe ea, aterizând lângă poşetă.

Privi în sus şi îl văzu pe Francis venind către ea. Băuturile pe care le consumase îi făcuseră paşii nesiguri, însă aceasta era o consolare minusculă pentru Saffron. Pentru că acum îl văzu cum prinse lampa de pe masă, aşezată lângă scaunul lui. În timp ce se trăgea în spate pe canapea, trăgându-şi după ea poşeta, el smulse cablul din priză, îndepărtă abajurul de pe suport şi prinse lampa chiar de sub bec. Acum flutura suportul ca pe o crosă de marmură, cu baza precum capul unui buzdugan.

Francis era complet prins de furie, urlând incoerent în timp ce se apropia de canapea. Saffron îşi băgă mâna dreaptă în poşetă.

El ridică lampa deasupra capului. Îşi întoarse corpul pe jumătate, pregătindu-se să-şi adune toată puterea în lovitura care avea să izbească acea coloană în capul ei.

Şi în clipa aceea, Saffron scoase mâna dreaptă din poşetă, o prinse cu stânga, îşi ridică ambele mâini şi, în timp ce

ochii lui se lărgiră de groază la vederea pistolului pe care ea îl ținea, îl împuşcă pe Francis Courtney drept între ochi.

Saffron trase adânc aer în piept şi privi împrejur. Se aşteptase să trebuiască să creeze o scena care sa se potrivească poveştii pe care voia s-o spună. Însă, fără să vrea, unchiul Francis îşi jucase rolul impecabil, încât nu era nevoie de niciun truc. Impactul glonțului tras din apropiere îl aruncase în spate, iar el scăpase lampa.' însă aceasta se afla chiar lângă corpul Iui, ceea ce avea să-i susțină povestea ei în legătură cu ce se întâmplase. Între timp, de la pumnul primit, sângele îi curgea încă pe față. Îşi plimbă limba prin spatele dinților, verificând cu grijă să vadă dacă se mişca vreunul. Erau toți la loc şi, când îşi duse o batistă la față ca să şteargă din sânge, îşi simți nasul lovit şi însângerat, fără să fie însă rupt. Asta era o uşurare. Un nas rupt îi dădea unui bărbat un oarecare şarm viclean, însă nu era ceva ce să dorească o tânără să afişeze.

Satisfăcută că totul era aşa cum trebuia să fie, sună la poliție. Saffron se întrebă dacă să adopte o voce care s-o facă să pară o femeie panicată şi isterică, dar se hotărî să nu facă asta. Era recunoscută pentru că-şi păstra capul limpede sub bătaia focurilor de armă. Fireşte că trebuia să pară supărată în legătură cu ce se întâmplase, dar nimeni n-ar fi fost surprins s-o găsească cu capul pe umeri.

— Doresc să raportez o moarte violentă, spuse ea, când i se făcu legătura cu ofițerul de serviciu, care era britanic, pentru că poliția era prezentă în Egipt aşa cum era peste tot în Imperiu, cu posturile de bază originare, aflate sub comandă britanică.

— Este vorba despre unchiul meu. Ne-am certat, explică Saffron. Era foarte beat şi şi-a pierdut controlul. A fost îngrozitor... m-a atacat şi... mi-a tras un pumn în față. Apoi a încercat să mă omoare cu un suport de veioză de

marmură şi eu, eu... ei bine, l-am împuşcat. Şi cred că este mort.

— Stați acolo, domnişoară, o să ajungem într-o clipită. Nu atingeți şi nu mişcați nimic. Unde se află cadavrul?

— In salon.

— Atunci vă sugerez să mergeți în bucătărie şi sa aşteptați acolo. Va sugerez foarte serios să nu încercați să plecați, domnişoară. Altfel ar trebui să vă arestez şi nu vrem asta, nu-i aşa?

Saffron făcu aşa cum i se spuse. Se aştepta oarecum sa audă un vecin bătând la uşă, întrebându-se ce se întâmpla, însă blocul fusese construit cu grijă pentru intimitatea ocupanților săi, aşa că zidurile erau groase. Şi fusese un singur foc de armă. Era foarte posibil ca oricine l-ar fi auzit, concluziona Saffron, să nu fi ştiut ce era sunetul şi să aştepte să vadă dacă mai apăreau şi altele înainte să facă ceva. Aşa că atunci când, în sfârşit, se auzi o bătaie în uşă, fu poliția.. Saffron, care verificase în oglinda holului cum arăta înainte să deschidă uşa, fusese uimită, dar şi mulțumită să descopere că fața care îi pulsa şi care o durea arăta chiar mai rău decât se simțea.

Erau patru: un detectiv în civil, doi agenți în uniformă şi un fotogF.A.R..

— Sunt sergent Ralph Riley, detectiv, spuse omul în civil. Domnişoară, mi-ați putea da, vă rog, numele şi adresa dumneavoastră?

Saffron făcu ce i se ceru şi îi arătă cartea de identitate pentru confirmare. Acesta le ordonă celor doi agenți să stea de pază afară şi să ia numele oricărui vecin curios care ar fi venit să arunce o privire. Îi spuse lui Saffron să se aşeze la masa din bucătărie şi să aştepte câteva minute. Apoi, el şi fotogF.A.R.ul se duseră în salon să examineze scena crimei. După aproximativ zece minute, Riley reapăru, se aşeză în fața ei şi îi ceru sa povestească.

— Am venit să văd dacă pot să-l conving pe unchiul Francis să vina să-l viziteze pe tata, care e în spital, spuse ea. Eu şi tata ne-am aflat pe o navă care a fost scufundată în Marea Egee, el a fost rănit grav şi este pur şi simplu oribil că propriul său frate nu a trecut să-l vadă. Unchiul s-a enervat foarte tare. Cred că-i purta pică tatălui meu pentru o afacere dintre ei, cu toate că a ieşit foarte bine din ea. Şi cred şi că era foarte beat. A băut două pahare pline de whisky foarte repede, unul după altul, câtă vreme am fost aici şi am avut impresia că băuse deja destul de mult înainte să ajung eu.

Riley îşi ridică ochii din carnet.

— Aşteptați, tocmai mi-am dat seama... mi s-a părut mie că numele îmi sună cunoscut.. Saffron Courtney, desigur, sunteți tânăra care a fost în ziare. Sunteți propusă pentru o medalie.

Suna de parcă tocmai urma s-o roage să-i dea o semnătură în carnet, pe care să i-o dedice soției lui.

— Aşa este, răspunse Saffron.

— N-am crezut, chiar ați fost acolo în mijlocul bătăliei, nu-i aşa?

— Se pare că da, da.

— Acum, scena crimei arată destul de grăitor. În mod evident ați avut parte de o lovitură în față. Când terminăm de vorbit, o să-l pun pe fotogF.A.R. să vă facă mai multe poze, ca să confirmăm faptul. Şi, în afara cazului în care a mai fost aici o a treia persoană despre care nu ne-ați spus...

Se uită la Saffron.

— Nu, am fost singuri în apartament, zise ea. Unchiul meu nu are servitori care să trăiască aici şi chiar a spus că primeşte foarte puțini oameni.

— Sunt sigur că vecinii pot să confirme sau să infirme aceste afirmații. Însă pare clar că unchiul dumneavoastră v-a lovit.

Sunt pete de sânge pe mâna dreaptă şi pe manşeta jachetei. Şi îndrăznesc sa spun că o să găsim amprentele unchiului dum neavoastră peste tot pe veioza aceea despre care spuneți că intenționa s-o folosească ca armă împotriva dumneavoastră. Totuşi, mai este un lucru ce mă intrigă, domnişoară Courtney.

Detectivul se uită la Saffron şi, când vorbi, privirea lui nu mai avea nimic nici pe departe admirativ:

— De ce ar purta o tânără care îşi vizitează unchiul un pistol Beretta 418?

— Pentru că îl port întotdeauna, domnule sergent.

— De ce ați face asta?

— Presupun că din obicei. Am fost şoferul generalului-maior Wilson. A trebuit să-l duc direct pe câmpul de luptă. Noi, fetele de la CTM suntem, desigur, parte civilă, aşa că nu suntem înarmate. Însă tata a considerat că trebuie să am la îndemână un mod de a mă apăra, în cazul în care apare vreun pericol, iar generalul Wilson… ei bine, n-ar trebui să spun asta pentru că nu vreau să-i fac necazuri…

— Nu m-aş îngrijora, domnişoară. În ultimă instanță, este un general.

— A spus că o să închidă ochii dacă îi pot dovedi că ştiu cum să folosesc un pistol, ceea ce am putut să fac. Ştiți, am crescut în Kenya, aşa că am fost obişnuită să trag cu arma, asta nu a fost o problemă. A insistat şi să nu-mi țin arma la vedere. Aşa că tata mi-a cumpărat acest Beretta pentru că putea fi pus în poşetă şi, de atunci, îl port.

— Ați avut motive să-l mai folosiți înainte? La mânie, vreau să spun…

— Da. În timpul Operațiunii Compass, la începutul acestui an, ne-am întâlnit cu o patrulă italiană şi a trebuit să ne folosim de pistoale ca să scăpăm.

— Ați mai împuşcat vreun bărbat înainte, domnişoară?

Brusc, Saffron simți cum își pierde puterea şi de data asta nu era nimic jucat. Îşi muşcă buza de jos şi spuse:

— Da, am… Aşa am ştiut ce să fac… dar… dar e un lucru oribil să trebuiască să împuşti o altă ființă umană… şi era unchiul meu, făcea parte din familia mea…

Începu să plângă şi îşi scoase din poşetă batista plină de sânge.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Courtney. Dar o să am nevoie de acea batistă. E probă, spuse Riley.

Se ridică de la masă şi luă un prosop de bucătărie ce stătea atârnat pe un suport în fața maşinii de gătit.

— Poftim.

— Mulțumesc. Tocmai mi-am dat seama… ce s-a întâmplat. Unchiul nu era un om drăguț, sergent. Dar n-aş vrea… dar n-aş vrea toate astea.

— Sunt sigur că n-ați vrea. O să-l rog pe fotogF.A.R. să vă facă poze, după care unul dintre oamenii mei vă va duce acasă cu maşina. Trebuie să vă rog să rămâneți în Cairo. Aşteptați cumva ordine să plecați undeva?

— Nu, sunt în concediu prelungit.

— Atunci petreceți-l aici, dacă nu vă deranjează, până vă spun eu.

În ziua următoare, Leon îi zise lui Harriet să-l angajeze pe cel mai bun avocat criminalist din Cairo, pe Joseph Azerad, să se ocupe de cazul lui Saffron.

— Să nu vă faceți griji, domnule Courtney! O să mă asigur că n-o să fie niciun caz de gestionat, spuse Azerad.

Leon îl informase deja în legătură cu admirația lui Frank pentru Oswald Mosley. Azerad îl sună imediat pe şeful Poliției din Cairo şi îi spuse în cuvinte clare că ar fi revoltător ca o tânără vitează care şi-a servit țara într-un mod exemplar şi a cărei față fusese răvăşită de pumnii unei

brute să fie condamnată pentru ce era evident un act de autoapărare.

Intră şi în legătura cu persoane care lucrau la birourile de ştiri de la *Gazette* şi *Mail* şi le informă că faimos de frumoasa şi eroica Saffron Courtney fusese forțată să se apere de asaltul unchiului ei, un cunoscut simpatizant fascist. Îi spuse bărbatului de la *Gazette* că dacă se va duce la Clubul Sportiv va găsi suficienți oameni care să-i confirme statului lui Francis de susținător al lui Mosley şi îi dădu bărbatului de Ia *Mail* adresa doctorului care îi trata rănile lui Saffron şi data consultației.

Saffron, care fusese avertizată, privi direct spre cameră în timp ce ridica o mână, de parcă ar fi vrut să se apere de intruziune. Fața i se umflase considerabil din momentul în care o fotogF.A.R.iase poliția, iar acum era acoperită de vânătăi evidente. Nimeni dintre cei care văzură pozele nu ar fi putut să pună la îndoiala că fusese atacată, iar un alt set de vânătăi de pe brațe dovedeau că încercase să se apere de atacurile unchiului ei înainte ca pumnii lui să reuşească să treacă de ele.

Până la sfârşitul zilei deveni clar că Francis ținuse suportul de veioză în mână în apropierea becului, ceea ce consolida mărturia lui Saffron că încercase s-o lovească cu baza acestuia, în vreme ce unghiul sub care intrase glonțul de calibrul 0.418 în craniul lui îi susținea mărturia că se afla prăbuşită şi fără apărare pe canapea, trăgând spre el în timp ce el avansa către ea.

Până la sfârşitul săptămânii, cazul fu clasat. Saffron primi o telegramă de la Jumbo.

AM AUZIT EVENIMENTELE DIN CAIRO STOP CRED CĂ Al NEVOIE SĂ SCHIMBI PEISAJUL STOP VINO LA IERUSALIM STOP DIN ORDINUL LUI WILSON

În timp ce Saffron îşi împacheta lucrurile, domnul Brown citea un articol detaliat despre împuşcare. Şi înainte să

ajungă la ultima propoziție, știu că trebuie să zboare în Cairo.

Dură câteva săptămâni să-și organizeze călătoria, însă în cele din urma reuși să obțină o cușetă în bombardierul F.A.R. Liberator ce transporta doi ofițeri superiori care fuseseră transferați pe frontul din nordul Africii. Pilotul trecu peste Golful Biscaya și apoi peste Portugalia, care era neutră, înainte să aterizeze în Gibraltar. În ziua următoare zbură în sud peste Maroc, după care întoarse și o luă spre est peste Sahara, spre partea sudică a zonei de război din Deșertul de Vest și ajunse la Nil, pe care îl folosi drept ghid ca să-l ducă în Cairo[130].

După ce ateriză, domnul Brown își permise o zi de odihnă, întrucât fusese o călătorie lungă, plină de pericole și obositoare. Apoi se duse la înaltul Comisariat și puse câteva întrebări discrete. Descoperind ce voia să știe, luă un tren care să-l ducă la El Kantara, în nord-estul Egiptului, de unde putea alege către Haifa un tren de noapte pe coasta Mediteranei din Palestina. Odată ajuns acolo, schimbă trenurile ca să ajungă, în sfârșit, în Ierusalim.

Chiar trecuse printr-o mulțime de neplăceri. Și acum avea să descopere dacă toate astea meritaseră.

— Courtney, e foarte simplu, spuse Jumbo la scurtă vreme după ce ea ajunse la comandamentul armatei britanice, care ocupa una dintre aripile magnificului hotel Regele David din Ierusalim.

O conduse până la harta ce acoperea estul Mediteranei și Orientul Mijlociu.

— Aici e Cairo, zise el, arătând spre locul acestuia în partea din dreapta jos a hărții. Nu trebuie să-ți spun asta,

---

130 Traseu necesar ca să evite la data respectivă (1941) toate fronturile majore din sud-vestul Europei și nordul Africii.

nu? Şi chiar la est de Cairo, uite Canalul Suez, poarta spre India, spre Orientul îndepărtat şi spre Asia australă. Dacă o să pierdem vreodată controlul asupra Canalului, asta o să fie o lovitură majoră pentru Imperiu. Aşa că Rommel este în misiune de-a lungul drumului de pe coastă ce duce la Cairo dinspre vest şi e periculos de aproape. Nemții au ocupat Grecia şi Creta, ceea ce înseamnă că se află ia doar o mică săritură, din Creta în Alex, peste Mediterana de Est.

— Dar, cu siguranță, nu o să poată niciodată să treacă de marina regală, nu-i aşa, domnule?

— Ai dreptate, fata mea, dar uită-te aici sus.

Arătă cu bățul teritoriile din Liban şi Siria, exact în nordul locului unde se aflau ei acum, în Palestina.

— După ultimul război, am preluat controlul asupra Palestinei şi Transiordaniei, iar francezii şi-au pus labele lor lipicioase pe Siria şi Liban. Acum aceste zone se află sub controlul Vichy.

— Şi guvernul Vichy simpatizează extrem de mult cu germanii.

— Aşa, şi...? întrebă Jumbo exact ca unul dintre tutorii lui Saffron de la Oxford, arătându-i calea printr-un argument academic.

— Pot să vă pun o întrebare, domnule?

— Spune.

— Ce forțe au francezii Vichy în regiune?

— Aproximativ patruzeci şi cinci de mii de trupe franceze, libaneze şi siriene, cam o sută de tancuri, trei sute de avioane şi o forță navală modestă: două distrugătoare şi trei submarine. Ce îți spune asta?

Saffron se apropie de hartă, o privi timp de câteva secunde, după care zise:

— Dacă ar avea curaj, germanii ar putea să-şi ducă oameni pe țărm la, să spunem, Sidon, aici, Ia sud de Beirut. Sau ar putea să meargă mai în nord, până la granița turcă,

dacă ar vrea să păstreze distanța față de flota noastră. În orice caz, ar ajunge printre prieteni şi s-ar corela cu forțele Vichy. Apoi ar putea să meargă fie spre est, spre câmpurile petrolifere din Irak şi Iran, sau ar putea să lovească în sud şi, dacă ar străpunge prin forțele noastre aici, în Palestina, ar putea să avanseze către Cairo şi către Canal şi să ne prindă mai strâns: ei din nord şi Rommel din vest.

— Fată de Oxford, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ai luat vreodată în calcul să mergi Ia Colegiul Militar? Cerule, mi-aş dori ca tinerii de sub comanda mea să dețină jumătate din înțelegerea ta în probleme de strategie militară. Aş putea să te întreb ce ai face în locul meu?

— Da, domnule. Aş ataca pe cât de repede şi de puternic posibil, înainte ca germanii să aibă şansa să facă ceva.

— Şi exact asta mi s-a ordonat să fac. O numesc Operațiunea Exporten îi lovim tare pe francezi cu un amestec din trupele noastre, indieni, australieni şi chiar şi francezi liberi.

— O să lupte împotriva conaționalilor lor?

— Se pare că abia aşteaptă. Îi urăsc şi mai mult pentru că le-au întors spatele. Oricum, îi lovim din toate părțile şi mărşăluim spre Beirut şi Damasc, securizând toate conductele majore de țiței şi porturile. Eu o să conduc spectacolul de aici, desigur, dar mă ştii, îmi place să văd ce se petrece pe câmpul de luptă, aşa ca o să mă plimb mult. Crezi că eşti pregătită pentru asta?

— Absolut, domnule. Abia aştept!

— Aşa te vreau! Şi te pot asigura de un lucru, Courtney. De data asta o să câştigăm.

Wilson era la fel de bun precum cuvintele lui. Dezastrele din Grecia fură urmate de o serie de triumfuri în Levant. Le luă doar puțin peste o lună să-i pună pe francezii Vichy pe

fugă, distrugându-le în tot acest timp majoritatea avioanelor şi navelor. Pe 12 iulie, Saffron se afla în vechiul port cruciat din Acra, unde Jumbo discuta cu omologul lui francez Henri Dentz şi cu un cârd de birocraţi Vichy pompoşi, însă complet ineficienţi, în sala ofiţerilor de la cazarma Sidney Smith. În acea seară, la ora zece, se puseră de acord pentru un armistiţiu. După încă o zi şi jumătate de discuţii, ajunseră la semnarea unui tratat ce oferea britanicilor control absolut asupra întregului teritoriu francez din Siria şi Liban. Tratatul de armistiţiu primi data de 14 iulie. Era ziua Bastiliei, ziua naţională a Franţei, o ocazie pentru patriotism şi mândrie. Dar şi o ocazie de a marca o predare abjectă.

O campanie aliată similară înfrânsese naţionaliştii rebeli din Irak, asigurând accesul la câmpurile de ţiţei şi se făcură planuri pentru o acţiune similară în Iran. O mare parte din Orientul Mijlociu era acum sigură în mâinile Aliaţilor. În deşert, ajunseseră într-un fel de punct mort. Generalul Wavell eşuase în încercarea de a-l împinge pe Rommel înapoi, dincolo de deşert şi de a ridica asediul din Tobruk, şi, ca urmare, acesta fu prădat. Însă liniile de comunicaţie ale lui Rommel erau suprasolicitate, iar proviziile sale de combustibil, mâncare şi apă trebuiau să acopere un drum atât de lung şi de periculos prin deşert ca să ajungă la armata lui, încât i se părea dificil să mai facă vreun progres.

Însă toate astea deveniseră acum un spectacol secundar, începuse un nou conflict, unul care făcea toate celelalte campanii din război să pară o simplă încăierare. Hitler îşi încălcase tratatul de pace cu Stalin şi îşi aruncă toată puterea maşinii sale de război asupra Uniunii Sovietice, prin Operaţiunea Barbarossa, cea mai masivă operaţiune militară din întreaga istorie a conflictelor armate.

Carnagiul de pe frontul de est începuse.

— Ştii, Meerbach, cred că, în fond, s-ar putea să ai dreptate, spuse Schrumpp într-o seară de vară luminoasă şi fără vânt, în timp ce stăteau în afara cortului ridicat lângă un aeroport din mijlocul nesfârşitelor câmpuri de grâu ale Ucrainei, ce servea ca sală de mese pentru ofiţeri. Până şi eu m-am plictisit să-i omor pe ruşi, în avioanele lor decrepite şi vechi. Aproape că devin nostalgic după zilele cu avioane Spitfire şi Hurricane. Dacă doborai unul, se simţea ca o adevărată realizare.

Gerhard zâmbi.

— Tot mai putem să scoatem din tine un adevărat gentleman!

Escadrila îşi terminase operaţiunile pentru ziua respectivă, însă acum se putea auzi huruitul unor motoare de avion dinspre sud-vest.

— Nu poate să fie unul de-al nostru, spuse Schrumpp. Sună ca o mătuşă Ju.

— Atunci trebuie să fie cineva important, spuse Gerhard, pentru că numai ofiţerii de rang înalt şi membrii de partid erau transportaţi pe front într-un avion Junkers Ju 52, ce fusese rechiziţionat de Wehrmacht pentru servicii de război.

— Crezi că trebuie să ne aranjăm ca să arătăm ca nişte ofiţeri germani adevăraţi? întrebă Schrumpp, frecându-şi cu mâna obrazul nebărbierit.

— Nu m-aş deranja. Probabil nu sunt aici pentru noi.

Avionul cu trei motoare ateriză, se opri, iar din spatele turnului de control – sau ce mai rămăsese din el după ce trupele ruse aflate în retragere încercaseră să-l distrugă – apăru subit un Mercedes decapotabil al personalului, care accelera peste iarba maronie şi bătută ca să-i întâmpine pe nou-veniţi.

— Acum să vedem, spuse Schrumpp în timp ce se deschidea uşa fuzelajului, iar un membru al echipajului plasă o scară mică în spatele Iui. Din avion, ieşiră doi

bărbaţi: unul în uniformă şi celălalt într-un costum elegant şi cravată, ducând o valiză.

— Ce caută aici un *SS-brigadeführer.* Se întrebă Gerhard cu voce tare.

Schurmpp ridică din umeri.

— E foarte ciudat. Abia dacă i-ai văzut în Franța sau în Grecia, şi acum mişună peste tot. Am vorbit cu Rolf despre asta alaltăieri. Spune că e un nou tip de unitate SS. O numesc Forțele Operative – şi oriunde mergem sunt drept în spatele nostru.

— Şi care e operațiunea lor?

— Întreabă-mă ca să te întreb. Dar dacă este SS, are probabil legătură cu evreii. Poate au venit să pregătească spațiile astea noi de cazare de care se tot interesează. Vreau să spun, ăsta e planul, nu-i aşa? Să-i scoată pe jidani din Reich şi să-i arunce aici. Ai zice că am avut suficient de multe pe cap cucerind Rusia şi tară să ne îngrijorăm de ei. *Ach,* la dracu' cu asta! Hai, bătrâne, să ne mai luăm câte o bere…

Gerhard intră înapoi în cort, nemaiacordând atenție, în timp ce Schrumpp luă băuturile, îi dădu lui Gerhard paharul lui şi apoi se lăsă prins într-o altă conversație, cu alți piloți. Gerhard strângea din ochi de fiecare dată când vorbea Schrumpp sau vreun alt bărbat din escadrilă despre „jidani“ sau „evrei“ însă, la cei treizeci de ani bătuți pe muchie pe care ii avea, era un veteran grizonant în comparație cu cei mai mulți dintre ei. Li se înfundase propagandă nazistă încă de când fuseseră în şcoală Nu ştiau mai multe. Însă, totuşi, Schrumpp avea dreptate, această campanie era diferită.

Când invadaseră Franța, nimeni nu sugerase că francezii ar fi fost o rasă inferioară. Asta ar fi fost absurd. Dar din clipa în care li se spusese despre ce anume era cu adevărat Operațiunea Barbarossa, campania fusese prezentată ca un

război dintre rase: arieni nobili germani împotriva slavilor şi evreilor subumani. Filmele de propagandă erau pline de imagini cu bărbați urâți, cu nasul coroiat, care arătau vicleni, ce incarnau toate stereotipurile evreului rău, de neîncredere, veşnic conspirator. Şi, deşi cuvintele nu fuseseră niciodată spuse cu voce tare, tonul tuturor discursurilor de partid era fără îndoială distructiv. Aceştia erau oameni care nu trebuiau doar bătuți sau înrobiți. Erau oameni care trebuiau distruşi.

Gerhard nu putea nici măcar să înceapă să-şi închipuie ce însemna asta cu adevărat. Cum ar putea cineva să şteargă o întreagă rasă de pe fața pământului? Era de neconceput. Dar ştia că nu suporta să trăiască într-o lume în care astfel de gânduri puteau fi exprimate sub formă de principii de guvernare a unei națiuni. Şi nici nu-şi putea imagina cum ar fi putut el şi Saffron să fie împreună sau să fie în stare să trăiască in pace împreună, într-o asemenea lume. Desigur că nu te puteai alia cu inamicul într-un război, asta era normal. Dar iui Gerhard i se părea că, în eventualitatea unei victorii naziste, popoarele înfrânte aveau să fie întotdeauna inamice, degradate, exploatate şi înrobite. Cu siguranță nu trebuia să-i iubeşti şi cu atât mai puțin să te căsătoreşti cu ei.

Ce o să fac?

Gerhard considerase întotdeauna că nu lupta pentru Hitler, ci pentru Germania. Nu era nimic dezonorant să servească țara – țara sa. Dar mai exista vreo di teren ță intre nazism şi Germania? Şi, dacă nu exista, ce ar fi putut să tacă un om decent?

*

Saffron era întinsă lângă piscină, la hotelul Regele David, într-un costum de baie alb din două piese, citind *Rebecca* şi sorbind dintr-un pahar cu bere pe care-l aşezase într-o frapieră ca să-l păstreze rece. Berea o moleşea, aşa că îşi

puse cartea pe gresie, lângă şezlong şi se întinse pe spate. Aceasta era prima ei zi liberă după săptămâni de activitate frenetică. Un pui de somn de după-amiază părea culmea absolută a luxului la care se putea deda.

Era pe punctul să adoarmă, când auzi o voce cunoscută spunându-i:

— Bună, Saffron, nu prea seamănă cu noiembrie la Oxford, nu-i aşa?

Saffron se ridica în fund, îşi scutură repede capul ca să se trezească, apoi îşi făcu mâna streaşină ca să vadă, după care spuse:

— Bună ziua, domnule Brown. Sper că nu ați bătut atâta drum din cauza mea.

El zâmbi enigmatic aşa cum obişnuia, după care spuse:

— Îmi permiți?

Se aşeză pe şezlongul de alături. Se uită la ea cu acea privire a lui, deconcertantă şi directă. Nu era nimic sexual sau amenințător în acea privire, dar tot o făcu să nu se simtă în largul ei.

— Va rog, spuse ea, îndreptându-se ca să-şi vină în simțiri.

Domnul Brown era la fel de spilcuit ca întotdeauna. Îşi schimbase costumul de lână închisă la culoare pe care îl purta de obicei în Anglia cu unul de in bej, dar tot avea o cămaşă scrobită şi cravată, în ciuda căldurii. Puse deoparte pălăria Panama pe care o îndepărtase politicos ca so salute şi se aşeză, destul de mulțumit, fără să spună nimic.

Saffron privi împrejur. Caftanul ei de bumbac moale zăcea adunat sub poşeta ei.

— Vă deranjează dacă îmi iau ceva pe mine?

— Te rog, spuse domnul Brown, continuând s-o privească.

— Vă uitați, vă rog, în altă parte?

— Desigur, ce nepoliticos din partea mea!

Saffron îşi înălţă caftanul pe care îl cumpărase într-o ieşire la magazinul favorit al Bunicii, din Cairo, şi şi-l trase peste cap. Apoi se uită în poşetă, îşi căută cutia cu pudră şi îşi privi faţa în oglinda acesteia. Împinse câteva fire de păr sub bentiţa pe care o purta, apoi se rujă. Nimic nu se compara cu acea pată războinică de culoare care s-o pregătească pentru o bătălie verbală.

Între timp, domnul Brown văzu un chelner. Îi făcu un semn cu mâna.

— Un ceai, te rog, lapsang souchong dacă ai, Earl Grey dacă nu. Fără lapte, fără zahăr, dar aş dori câteva felii de lămâie. Mulţumesc.

Se întoarse spre Saffron.

— Am auzit de afacerea aia cu unchiul tău, spuse fără niciun preambul. Foarte impresionant.

— Serios... de ce?

— Ei, ştiam că aveai o oarecare putere mentala ce poate fi folosită, dacă este antrenată corespunzător, pentru o astfel de treabă. Şi ai arătat de două ori în bătălie curaj şi ţinută admirabile. Dar nu te-am crezut capabilă să planifici, să execuţi şi apoi să te sustragi atât de eficient şi de autonom din contextul unei crime executate cu sânge rece.

— Nu a fost crimă, a fost autoapărare, am fost atacată, spuse Saffron cât de calm putu, cu toate că pulsul i-o luase razna prima oară când fu menţionat cuvântul „crimă“.

— Vezi, asta dovedeşte ce spun. Tocmai te-am acuzat de o crimă capitală, iar tu te uiţi drept în ochii mei cât de calm vrei şi negi.

— Ştiţi, nu mi-a plăcut să-l omor.

— Sper că nu. Asta te-ar face o psihopată şi nu vreau asta. Psihopaţii sunt oameni pe care nu te poţi baza. Îşi plasează întotdeauna obsesia înaintea datoriei. Dar ajunge cu psihologia asta de amator... Ne-ai făcut o mare favoare. Ştiam de multă vreme că unchiul tău întreţinea legături cu

mai mulți prieteni extrem de indezirabili. Situația a fost la limita tolerabilului înainte de război, dar nu şi după ce a început. Unchiul tău a fost un trădător absolut. Credem că a cerut ca unchiul tău David să fie asasinat.

— Am crezut că a fost omorât de hoți.

— Sau moartea iui a fost făcută să arate a jaf. Oricum, după cum sunt sigur că ți-ai dat seama şi singură, nu puteam permite ca dragul tău unchi Frank să fie deconspirat. Astfel, exista o singură cale prin care se putea rezolva problema, şi tu ai urmat-o.

— Tata nu ştie, spuse Saffron, surprinsă de cât de uşor era să vorbească cu domnul Brown despre acest lucru teribil pe care-l făcuse. A crezut ce i-am spus. Aş vrea ca lucrurile să rămână aşa.

— Desigur... Dar, venind vorba despre tatăl tău, el ți-a spus despre mine?

— Da. A zis ca ai transformat-o într-un spion. După care mi-a spus ce a trebuit să facă.

— Hmm... făcu domnul Brown, gândindu-se la cele auzite.

După care fața i se deschise şi exclamă:

— A! A sosit ceaiul, excelent!

Chelnerul trase o masă laterală, aşeză ceainicul pe ea şi era pe punctul să toarne în cană, când domnul Brown ridică o mână.

— Nu, te rog, prefer s-o fac eu.

Bărbatul se încruntă. Saffron spuse câteva cuvinte în arabă, acompaniate de gesturi care, în mod evident, ajutară la transmiterea informației.

— A, spuse chelnerul. Foarte bine.

Acesta plecă, iar domnul Brown se foi o vreme, pregătindu-şi ceaiul exact cum şi-l dorea.

— Ce limbi ştii? întrebă el, în timp ce îşi făcea de lucru, de data asta fără să se uite la Saffron.

— Dintre limbile africane, sunt fluentă în swahili, competentă în maa, şi ştiu câte ceva în afrikaans şi arabă, cu toate că nu pot să scriu sau să citesc în arabă. În germană aş putea să citesc un ziar şi să port o conversație, dar sigur n-aş trece drept nativă.

— Încă nu, spuse domnul Brown. Dar mama ta a reuşit.

— Vreți să fac acelaşi lucru pe care l-a făcut şi ea? De asta sunteți aici? Pentru că, ştiți, n-o să fac asta.

— Nu m-am gândit nicio clipă că ai face-o. Sunt aici pentru o problemă total diferită.

Sorbi gânditor puțin ceai, concentrându-şi în mod evident întreaga atenție pe papilele gustative, încrunta aprobator şi mulțumit, şi continuă.

— Cam acum un an, domnul Dalton, ministrul Economiei de Război, a autorizat crearea unei formațiuni numite Consiliul Tehnic Comun. Era un nume pe care îl puteai pune în cererile de finanțare sau lipi pe uşile birourilor fără ca cineva să ştie sau să-i pese ce era de fapt.

— Pentru că sună atât de plictisitor.

— Chiar aşa, însă unii dintre puținii săi, dar în continuă creştere, membri au pentru el un nume mai exact. Îl numesc Ministerul Războiului Necivilizat.

Saffron râse.

— Sună mai amuzant.

— Mă bucur că crezi asta. Acum să-ți spun adevărul despre armata privată a domnului Dalton. Numele său real este Executivul de Operațiuni Speciale. Scopul acestuia este să introducă agenți în teritoriile ocupate din Europa, să creeze legături cu grupurile de rezistență locală, să creeze rețele de spioni, să organizeze operațiuni de recunoaştere a pozițiilor şi a operațiunilor inamice, să ducă la îndeplinire acte de sabotaj şi, în câteva cazuri anume, să omoare oameni răi, ale căror morți ar salva multe vieți inocente.

— Şi considerați că sunt potrivită pentru aşa ceva.

— Ştiu că eşti. Misiunile pe care le duc la îndeplinire agenții EOS sunt riscante în cel mai înalt grad. Şansele de a fi prins, torturat de Gestapo şi apoi trimis într-o tabără de concentrare sau pur şi simplu împuşcat sunt atât de mari, încât frizează certitudinea. Astfel, slujba mea este să-i recrutez pe tinerii cei mai dăruiți intelectual şi fizic pe care îi are națiunea noastră, ca să fie antrenați să-şi dea viața pentru țara lor. Fac asta fiindcă ştiu că misiunile pe care le duc la îndeplinire sunt de o importanță supremă şi că viețile lor nu vor fi pierdute, iar sacrificiul lor nu va fi în van.
— Încercați să faceți apel la idealismul meu? întrebă Saffron. Nu sunt sigură că am foarte mult.
— Nu, fac apel Ia decența ta. Cred, domnişoară Courtney, că eşti o persoană fundamental decentă.
— Mă pot gândi la cel puțin o persoană care nu ar fi de acord.
Saffron spuse aceste cuvinte cu o neseriozitate amară, neaşteptându-se să fie înțelese. Dar îl subestimase pe domnul Brown.
— Te referi la *Fräulein* Schöndorf?
Saffron înțelese imediat ce voia să zică.
— De unde ați ştiut? întrebă ea. Cum se poate să ştiți?
— S-ar putea să nu crezi asta, dar am fost la o nuntă la care am auzit ce ai făcut, de fapt, în St. Moritz. Două tinere prostuțe vorbeau despre tine şi despre bărbatul despre care am descoperit mai târziu că era Gerhard von Meerbach.
— Şi acum vreți să folosiți asta împotriva mea?
— E un mod destul de brut de a zice. Însă faptele rămân fapte, ai făcut asta, şi cred aproape cu certitudine că încă reuşeşti să păstrezi cumva legătura cu vlăstarul uneia dintre marile dinastii industriale germane, al cărui frate este ofițer superior în *Nazi Schutzstaffel,* adică SS.
— Sunt în temă cu rangul lui Konrad von Meerbach şi cu politica pe care o duce. Şi sunt sigură că ştiți că mi-ați

putea face viața într-adevăr foarte dificilă. Aşa că presupun, domnule Brown, că ați venit aici gândindu-vă că dacă nu mă puteți introduce cu binişorul în acest spectacol al Ministerului de Război Necivilizat, atunci puțin şantaj ar putea rezolva treaba. Dar ați ajuns prea târziu. Nu-l puteți folosi pe Gerhard von Meerbach ca armă împotriva mea. E mort.

Ha! Asta te-a luat prin surprindere, nu-i aşa?

Saffron trebuia să recunoască că şi ea fusese luată prin surprindere. Nu plănuise să folosească raportul fals al morții lui Gerhard ca pe un fel de gambit tactic, dar apoi îşi dădu seama: *Dacă Gerhard este mort, Brown nu-l poate folosi împotriva mea.*

Îşi ridică poşeta.

— Am comunicat unul cu celălalt. Era un traseu lung şi chinuitor, şi dura o veşnicie, dar a funcționat. Aşa am aflat despre asta...

Îi înmână domnului Brown telegrama ca s-o citească.

— Vedeți dumneavoastră, a murit. Ne-am văzut pentru câteva zile în Elveția la începutul anului 1939 şi apoi câteva în Paris, de Paşte. N-am făcut nimic greşit, ne iubeam foarte mult şi dacă războiul ăsta rău şi afurisit n-ar fi apărut, ne-am fi căsătorit. Dar acum e mort, s-a încheiat. *Kaput.*

— Domnişoară Courtney, îmi pare sincer foarte rău, spuse domnul Brown.

— Să nu vă pară. De fapt, nu m-ați şantajat şi cu siguranță nu l-ați omorât pe Gerhard. Acum, în ceea ce priveşte oferta de lucru pe care erați pe punctul să mi-o faceți... accept. Vreau să fiu folositoare, întocmai cum a fost mama în ultimul război. Îi sunt foarte recunoscătoare generalului Wilson că mi-a permis să-i fiu şofer, dar ştiu că pot să fac mai mult de atât. Cred că am dovedit asta suficient şi pentru satisfacția dumneavoastră.

— Într-adevăr ai făcut asta, domnişoară Courtney.
— Atunci puteți conta pe mine. Am o singură cerință.
— Spune.
— Înainte să semnez, aş vrea să merg acasă, în Kenya. Dacă urmează să-mi risc capul, este cineva cu care trebuie să vorbesc mai întâi.

Gerhard se afla deasupra Kievului, întorcându-se dintr-o misiune, trecând peste râul Nipru la o altitudine de maximum trei sute de metri, coborând pe măsură ce se apropiau de baza abandonată a Rusiei care devenise noua lor casă.
Trecând pe deasupra unei zone deschise de la marginea oraşului, ceva îi atrase atenția. Putea să jure că vedea un şir lung de femei, toate goale puşcă, cu bărbați înarmați, în uniforme, pe ambele părți şi apoi o tranşee lungă cu ceva pe fundul ei. *A fost o grămadă de cadavre? Nu se poate să fi fost. Sigur... nu se poate?*
Când ateriza, Gerhard întrebă alți doi piloți dacă o văzuseră şi ei.
— Eu nu, colega, spuse Willi Kempen. Poate e ceva care are de-a face cu cei de la Operațiuni Speciale, care au sosit acum câteva zile. Am auzit că erau postere pe care scria că jidanii să se adune lângă cimitir la opt în dimineața asta. Trebuie să aducă bani, hârtie şi îmbrăcăminte călduroasă – pare că sunt trimişi undeva.
— L-am auzit acum vreo două zile pe un maior certându-se cu unul dintre nenorociți! din SS, spuse Schrumpp.
— Ei, Berti, ai grijă cum vorbeşti! Nu ştii că nobilul frate al căpitanului escadrilei noastre e în SS?
— Adevărat, spuse Gerhard, dar e şi un nenorocit absolut.
După ce se calmară râsetele, Schrumpp se întoarse la povestea lui.

— Şi maiorul ăsta spunea: „Cine o să mai facă toată munca dacă îmi omorâți toți evreii? Am nevoie de tâmplari ca să repar carele, de mecanici pentru camioane. Cum o să-i pot ajuta pe băieții de pe front dacă nu-mi pot repara nenorocitele de camioane?“

— Ce a răspuns la asta omul din SS? întrebă Gerhard.

— A spus că nu-i pasă de care şi de camioane. Unitatea lui avea ordine să omoare toți jidanii din Kiev şi asta era tot. „Daca nu-ți place, trimite o plângere la *Reichsführer* Himmler“ Astea au fost exact cuvintele lui.

Mai târziu în acea după-amiază, Gerhard se uită cu atenție la hărțile localității. Zona peste care zburase era marcată cu Babi Iar. Îşi fixă în minte poziția ei exactă față de aeroport, după care se duse la Rolf şi îi ceru permisiunea să facă un zbor de test rapid.

— Vreau numai să verific flapsurile de la aripa de la tribord. Azi-dimineață am simțit panoul de comandă puțin ruginit. Dacă e o problemă, pot pune echipajul de la sol s-o rezolve la timp pentru misiunea de mâine.

— De ce să te deranjezi? Ai putea să zbori complet fără flapsuri şi ruşii tot nu o să te doboare!

Gerhard nu spuse nimic.

— În regulă, du-te, spuse Rolf. Dar repede. Nu putem să ardem pur şi simplu combustibil fără niciun motiv.

Gerhard se duse la avion. Făcu o serie de acrobații în folosul oricui l-ar fi privit de la sol: nu ca să-şi arate îndemânarea, ci pur şi simplu pentru că asta ar fi făcut dacă ar fi testat avionul. Gerhard echilibra avionul după ultimul picaj şi îl aduse la orizontală la mai puțin de o sută de metri, apoi reduse motoriii până când viteza îi ajunse la abia o sută optzeci de kilometri la ora: cât de încet putea merge fără să se prăbuşească. În acest fel, era în stare să aibă o imagine foarte bună a ceea ce se întâmpla jos. Realiza că tranşeea pe care o văzuse făcea parte dintr-o râpă

naturală. Era plină de cadavre, probabil de evrei, stivuite atât de înalt, încât aproape că se prăvăleau peste margine. Văzu bărbați dezbrăcați şi femei dezbrăcate cum erau duşi până la marginea gropii, unde stăteau aliniați. Apoi văzu bărbați SS – câte unul pentru fiecare evreu – punându-le pistoalele la cap, trăgând şi aruncându-i în râpă cu puterea gloanțelor ce li se izbeau de cranii.

Gerhard trecu de trei ori peste zona respectivă. La a treia trecere, îşi înclină puțin aripile, cât să lase impresia că îi felicita pe ucigaşii de jos pentru treaba bună pe care o făceau exterminându-i pe evreii ucraineni. După care se întoarse la bază.

— Sunt în regulă flapsurile, domnule? îl întrebă mecanicul când se cățăra afară din carlingă.

Gerhard dădu din cap, abia reuşi să spună că erau în regulă şi îşi forță un zâmbet sec şi amar. Apoi se întoarse la cazarma unde era încartiruit, se duse direct în baie şi vomită în vasul de toaletă. Când stomacul îi fu complet gol, îşi clăti gura şi merse în sala de mese a ofițerilor, unde se îmbătă criță fără niciun zâmbet, însă plin de determinare, şezând singur la masă şi făcându-le semn celorlalți piloți să-l lase în pace.

Aceştia îl ascultară. În acele zile, mulți oameni aveau motive să se îmbete. Era ceva obişnuit şi nimeni nu ți-o lua în nume de rău. Aşa că Gerhard dădu sticla peste cap şi, făcând asta, realiză că ceea ce văzuse la Babi Iar, cu toate că se întâmpla departe de Reich, departe de vederea oamenilor săi, era adevărata față a imperiului nazist, adevărata credință care avea să fie cândva ridicată in slăvi în holul acela vast şi imposibil la care lucrase atât de mult. Aceasta era întunecimea din sufletul lui Hitler, adusă la lumină şi desfăşurată în lume.

Izzy greşea. Nu mai exista nicio diferență acum între nazism şi Germania. Nu exista niciun mod posibil prin care

vreun om cu o conştiinţă ar fi putut să spună că lupta pentru onoarea şi mândria germana, pentru că aceasta îi aparţinea acum lui Hitler. *Führend* dovedise triumfător că avea dreptate. Erau toţi sclavii lui, soldaţi! lui, oamenii lui de care să se folosească precum dorea.

În dimineaţa următoare, Gerhard stătea pe pistă, aşteptând să decoleze pentru cea mai nouă misiune a lor, rugându-se ca pilulele pe care le luaseră cu toţii ca să fie vigilenţi să-şi facă efectul înainte să adoarmă la cârma avionului. Stătuse întins toată noaptea fără nici cea mai mică umbră de somn şi, în întuneric, ajunse la o concluzie: *Prefer să fiu mort decât să trăiesc în lumea lui Adolf Hitler. Şi nu poate fi nicio speranţă pentru mine sau pentru Saffron sau pentru iubirea noastră câtă vreme trăieşte el. Aşa că trebuie să mă dedic distrugerii lui şi a cohortelor lui. De acum înainte, acesta o să-mi fie cel mai înalt ţel din viaţă.*

Răsărea soarele şi nimic nu se schimbase. Gerhard von Meerbach îşi dedicase viaţa eliberării Germaniei şi a lumii de gheara mortală a nazismului. Nu ştia cum sau cine i-ar fi putut fi aliaţi. Ştia doar că trebuia făcut. Şi cu gândul ăsta sumbru în minte, se alinie pe pistă, îşi îndreptă botul avionului Messerschmitt spre est şi zbură departe, spre primele raze aurii ale soarelui ce se ridica pe cer.

Saffron mersese pe jos încă dinainte de răsăritul soarelui, privind înspre muntele care se iţea din întuneric, separându-se de escarpa principală a Văii Marelui Rift aflată în spatele său, strălucind pe părţile laterale în lumina aurie a răsăritului şi apoi dezvelindu-se în toată splendoarea pe măsură ce se risipea ceaţa de pe piscurile sale cele mai înalte. Combustibilul era atât de strict raţionalizat, încât nu ar fi putut conduce tot drumul de la reşedinţa Courtney, iar zborul nici nu intra în discuţie. Însă Saffron era bucuroasa că mersese toată ziua până ajunse la cinci kilometri de

munte şi că-şi petrecuse noaptea sub stele. Cu fiecare pas pe care îl făcea şi fiecare gură de aer kenyan ce îi intra în plămâni, se simțea şi mai mult acasă. Îşi petrecu primele câteva ore mergând printre plantații agricole şi vorbind ocazional cu muncitorii. Saffron descoperi că îi reveni instantaneu abilitatea de a vorbi în swahili şi maa, aşa cum îi reveni şi memoria numelor şi fețelor oamenilor pe care îi întâlnea. Mulți dintre aceştia erau bărbați şi femei pe care îi cunoscuse din cea mai fragedă pruncie şi ei o întâmpinară ca pe o fiică demult pierdută, în vreme ce Manyoro stătea într-o parte, radiind de mândrie, ca orice tată în fața impresiei bune pe care ea o făcea.

Lui Saffron îi plăceau zâmbetele imense, râsetele iuți şi emoțiile neîngrădite pe care le întâlnea în drumul său. Acea minunată căldură africană se afla într-un contrast atât de dur cu personalitățile insipide, la costum, şi lipsite de veselie ale atâtor oameni pe care îi întâlnise în Anglia. Nici măcar nu o deranja când femeile mai bătrâne insistară s-o întrebe dacă are deja un soț şi, dacă da, câți fii i-a făcut până acum. Erau fără excepție şocate să afle că era încă singură şi că nu făcuse copii. Saffron explică din nou şi din nou că şi-ar dori să aibă copii, dar că era război şi că era prea ocupată să-şi servească țara, ca să mai aibă timp de căsătorie şi maternitate.

La asta, Manyoro îşi legăna capul arătându-se mirat şi îndurerat, şi dându-le dreptate tuturor femeilor înțelepte masai că, într-adevăr, nu existau limite în nebunia fetelor încăpățânate, însă le promise că o să aibă o discuție serioasă cu nepoata lui ca să-i reamintească unde ii stăteau adevăratele îndatoriri.

Insistase s-o însoțească pe Saffron.

— Eşti fiica fratelui meu, mică prințesa. O s-o întâlneşti pe mama. Desigur că trebuie să vin cu tine să fii în

siguranță. Niciun bărbat sau animal nu va îndrăzni să-ți facă necazuri dacă merg alături de tine.

Din partea ei, Saffron era mai mult decât bucuroasă ca Manyoro să-i țină companie. Era mândră că era independentă şi ştia că era la fel de capabilă ca orice bărbat să iasă din necaz sau să ia cele mai grele decizii şi să trăiască apoi cu consecințele acestora. Totuşi, era minunat să se simtă protejată şi în siguranță în compania unei figuri paterne pe care o iubea şi a cărei dragoste pentru ea era atât de caldă şi de liniştitoare, ca un foc călduros într-o noapte friguroasă de iarnă.

Ştia şi că, în vreme ce moşia Lusima era declarată ca proprietatea lui Leon Courtney şi veniturile de la ferme ajungeau în contul său de bancă, Manyoro era într-adevăr rege peste tot ceea ce avea în îngrijire. Era întâmpinat de întregul personal şi de familiile acestora cu respectul profund datorat unui monarh, iar el răspundea cu aerul la fel de regal al omului care îşi iubea toți oamenii, dar care le era, fără îndoială, stăpân.

Cu toate astea, nu era un rege pe deplin mulțumit.

— Îți poți închipui că mi-am oferit serviciile Puştilor Regale Africane şi că am fost refuzat pe motiv că sunt prea bătrân? Ha! Uită-te la mine, nu-i aşa că sunt în continuare un luptător puternic?

— Eşti, într-adevăr, cel mai puternic dintre luptători, unchiule Manyoro, încuviință Saffron, cu o figură serioasă pe față, pentru că el chiar era o prezență impozantă, cu toate că trebuia să aibă acum cel puțin şaptezeci de ani. Este scandalos şi revoltător că nebunii ăştia ți-au întors spatele. Însă tata n-a făcut niciodată un secret, după cum bine ştii, din disprețul lui față de ofițerii superiori ai regimentului său.

Manyoro încuviință.

— Asta e foarte adevărat. Şi a avut motive să se simtă îndurerat, pentru că erau nişte şacali mincinoşi care l-au trădat, l-au mințit şi au făcut tot felul de nelegiuiri.

— Atunci n-ar trebui s-o iei personal. Oamenii ăia nu sunt demni de tine. În orice caz, oamenii tăi ar suferi dacă ai pleca la război. Au nevoie de tine. Iar noi avem nevoie de grânele pe care le cresc aici şi de carnea vacilor pe care le îngrijesc. Crede-mă, unchiule, poporul meu e înfometat. Sunt atacați din toate părțile. Au nevoie de tot ceea ce le putem da. Aşa că tu şi toți oamenii de pe moşia Lusima faceți regelui şi Imperiului un serviciu foarte mare.

— Văd că spui adevărul, prințesă, spuse Manyoro, şi îți mulțumesc pentru asta. Ştiu că mama ta se uită acum în jos spre tine şi inima i se umple de mândrie să vadă cum fiica ei a crescut într-o femeie atât de bună şi de vitează. Şi ştiu şi că mama mea se va bucura să te vadă din nou, pentru că îi eşti ca o nepoată.

În timp ce soarele se ridica înspre zenit, Saffron îl însoți pe Manyoro în sus pe cărările din munți, trecând de linia norilor ce marca locul de unde vegetația uscată a savanei de pe pantele inferioare, iarba şi *Vachellia* lăsau locul pădurilor bogate montane, udate constant de ceață şi ploaie. În vârf, Saffron simți plăcerea ce răzbătea din Manyoro ca un izvor de apă cristalină prin nişte roci negre de bazalt, în vreme ce se apropia de locul său natal, de adevărata lui casă.

Apoi depăşiră ultima porțiune abruptă a urcuşului şi ajunseră pe platoul de pe vârful muntelui. Acum, strigătele de bucurie erau toate îndreptate înspre Manyoro. Copilaşii se adunau după picioarele sale, iar el îi întâmpina pe toți spunându-le pe nume, pentru că aceştia erau strănepoții lui şi era foarte mândru că erau atât de mulți şi toți atât de sănătoşi şi de bine hrăniți. Saffron mai fusese aici, ca să fie prezentată Mamei Lusima, dar se întâmplase înainte să plece la Roedean, aşa că avusese doar unsprezece sau

doisprezece ani, cei mult prea tânără ca să înțeleagă pe deplin semnificația ocaziei sau ca să aprecieze adevăratul statut al doamnei în vârstă pe care o întâlnea.

Însă acum era femeie în toată firea. Şi astfel, în timp ce Manyoro o conduse printre copaci la locul umbros unde îi plăcea mamei sale acum să-şi petreacă zilele, pe tronul său tăiat dintr-un trunchi ce fusese cândva un copac sănătos, fii uimita de imaginea ce o întâmpină.

Mama Lusima era acum atât de ancestrală, încât părea să fi trecut dincolo de orice întrupare lumească a bătrâneții. Nu se ridică s-o întâmpine pe Saffron, însă îşi ridica mâna pentru ca vizitatoarea ei să i-o poată strânge şi îşi înclină capul s-o poată săruta pe obraz. Saffron o sărută pe Mama Lusima cât putu de delicat pe pielea obrazului, care se simțea caldă şi uscată, ca cel mai fin borangic. Oasele degetelor păreau atât de uşoare şi fragile în mâinile puternice ale lui Saffron, încât acesteia îi fii teamă că s-ar fi frânt la cea mai mică presiune. Şi, cu toate că mâinile şi picioarele îi erau încă lungi şi drepte, iar structura osoasă a feței îi reținea eleganța extraordinara, prezența Mamei Lusima părea să fie mai degrabă diafană, şi nu fizică, un fel de regină zână dintr-un basm african, şi nu o ființă muritoare.

După ce Manyoro se îndepărtă discret, lăsându-le pe femei cu poveştile lor, mama tui zâmbi şi îşi mută corpul ca să-i facă loc pe scaun.

— Vino, aşază-te lângă mine, copilul meu.

Saffron făcu întocmai. Nu spuse nimic. Fiecare părticică de intuiție pe care o avea îi zicea că era mai bine să-i permită Mamei Lusima să conducă discuția. Se lăsă examinată de ochii întunecați, ce nu-şi pierduseră nimic din agerime, după care Mama Lusima zâmbi şi spuse:

— Eşti o fiică demnă de părinții tăi. Ai frumusețea şi curajul mamei tale, şi puterea şi spiritul de luptă ale tatălui tău.

Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe bărbatul pe care îl iubeşti atât de mult. E cu siguranță un om deosebit.

Saffron ştia din poveştile tatălui ei despre prima dată când o întâlnise pe Mama Lusima că aceasta avea obiceiul neliniştitor de a şti deja totul înainte ca persoana respectivă să fi rostit vreun cuvânt, însă tot nu se putu abține să nu ofteze.

— Cum... cum ai ştiut?

Mama Lusima râse.

— Am puterea să văd lucruri pe care alții nu le văd. Dar nu am avut nevoie de ea ca să-mi dau seama că eşti îndrăgostită. Şi niciun bărbat n-ar putea cuceri dragostea unei leoaice tinere ca tine decât dacă ar fi cu adevărat demn să o dețină.

— Îți mulțumesc, Mama, spuse Saffron, vorbind cu formalismul pe care simțea că-I merita o femeie atât de venerabilă. Eşti pe cât de bună, pe atât de înțeleaptă. Sunt sigură că nu merit complimente atât de generoase. Şi desigur că ai dreptate. Sunt îndrăgostită, iar el este un bărbat bun, puternic şi frumos.

— Şi te şi satisface, nu-i aşa?

Saffron roşi ca o şcolăriță.

— Da, spuse, încercând să nu chicotească. Ca un leu.

— Însă acum tu şi el sunteți despărțiți de război şi vă găsiți în tabere opuse, pentru că tribul tău se luptă cu al lui.

— Da, şi nu ştiu ce să fac. Simt că ar trebui să-mi servesc țara. Dar nu vreau să mor... Nu pentru că sunt înspăimântată. Trebuie doar să fiu vie de dragul lui. Aşa că nu mă pot decide.

Mama Lusima îşi scutură capul.

— Nu, te poți decide. Capul tău e, poate, plin de multe idei, dar sufletul ştie ce trebuie să facă. Şi, încă o dată, n-am nevoie de nicio transă sau de puteri de divinație ca să văd asta. Este evident. Trebuie să fii potrivită bărbatului tău aşa cum este el pentru tine. Dar cum ai putea să fii demnă de el dacă ai lua calea celor Iaşi? Aminteşte-ți, copilă, că leul este vânătorul din grup. Şi tu eşti un vânător. Asta îți e natura şi nu trebuie să ți-o negi. Acum, dă-mi mâna din nou.

De data aceasta, Mama Lusima fu cea care-i luă mâna lui Saffron între mâinile ei. Îi lovi uşor pielea pe dosul palmei.

— N-am mai făcut asta de mulți ani, murmură ea. Am ştiut că nu mai am putere decât pentru o ultimă călătorie şi că o să simt când va fi vremea ei.

— Dar Mama... protestă Saffron.

— Taci, copilă, eşti lumina din viața fiului meu M'Bogo. Fac asta de dragul amândurora.

Mama Lusima închise ochii şi tăcu. Tăcerea se întinse pentru ceea ce părea a fi o eternitate şi apoi ochii ei se deschiseră larg şi se dădură peste cap în aşa fel încât nu se mai vedea decât albul lor. Când îşi începu divinația, se mişcă în față şi în spate de parcă s-ar fi mişcat în ritmul unei alte lumi şi, atunci când vorbi, nu avu vocea unei femei în vârstă, ci un ton grav şi jos ce suna mai mult a bărbat decât a femeie.

— O să mergi pe lângă moarte, dar o să trăieşti... Pot să te văd, dar nu pot să văd leul. Este acolo, dar e de nerecunoscut. O să te uiți după el, dar n-o să-l găseşti decât după ce îți vei încheia căutarea, dacă e să fie vreodată găsit, şi dacă o să-l vezi, nu o să-l recunoşti pentru că n-o să aibă nume şi o sa fie necunoscut, şi dacă ochii tăi o să se lase peste fața lui, n-o s-o vadă, pentru că n-o să ştie că e a lui. Şi dacă este viu, o să fie de parcă ar fi mort. Şi totuşi... şi

totuşi... trebuie să continui să cauți pentru că, dacă este să fie salvat, numai tu îl poți salva.

Vocea care nu-i aparținea Mamei Lusima se stinse, corpul deveni din nou inert şi apoi, de parcă ar fi păşit dintr-un vis, se scutură, clipi de câteva ori, se uită la Saffron şi zâmbi.

— Acum ştii tot ce poate fi ştiut, copila mea, spuse Mama Lusima.

— N-o s-o mai văd din nou, cel puțin nu în viața asta, spuse Manyoro, în timp ce el şi Saffron coborau cărarea de pe munte.

— Nu se poate, spuse Saffron, care nu suporta ideea că ar fi putut să-i grăbească Mamei Lusima trecerea la cele veşnice.

— Nu e o chestiune despre ce e bine şi ce e rău. E doar viață, care se încheie atunci când trebuie să se încheie. Mama a vrut Să ştii că ceea ce s-a întâmplat astăzi urma oricum să se întâmple. Nu e atât vorba că va muri pentru că ai venit, ci pentru că a trăit până ai ajuns.

Saffron încuviință, ştiind că vorbele lui Manyoro îi transmiteau adevărul, deşi, inevitabil, într-un mod pe care nu şi-l putea explica foarte bine.

— Sper că ai aflat ce ai vrut să ştii, spuse el.

— Da, răspunse Saffron. Am aflat că eu şi iubitul meu am fost tăcuți unul pentru celălalt. Ştiu că destinul nostru e să fim împreună. Ştiu că acest destin poate fi împlinit numai dacă fac eu asta. Şi aşa o să fac, Manyoro. Îți jur... aşa o să fac!